

இந்துக் கலைக்களஞ்சியம்

ஆசிரியர்
Digitized by Noolaham Foundation
பேராசிரியர் கல்யாணசுந்தரலோகசிங்கம்

B.A. (Hons.), D. Phil. (Oxen.)

+

Agustina
Sintanp (libra)
2000

+

HINDU ENCYCLOPAEDIA

VOLUME 1

Author

Prof. P. Poologasingham

B. A. (Hons.), D. Phil. (Oxon)

University of Peradeniya
Peradeniya.

Publisher

Department of Hindu Religious and Cultural Affairs
The State Ministry of Hindu Religious and Cultural Affairs

COLOMBO - 2

SRI LANKA

1990

First Edition June, 1990

HINDU ENCYCLOPEDIA

VOLUME 1

Published by:

Department of Hindu Religious and Cultural Affairs,
The State Ministry of Hindu Religious and Cultural Affairs.

Ninth Floor, Insurance Corporation Building
21, Vauxhall Street
Colombo- 2
Sri Lanka.

Printed At:

Imperial Press
25, First Division
Maradana
Colombo-10

Price: 250/-

ஐ

இந்துக் கலைக்களஞ்சியம்

பகுதி - I

(அ - ஈ)

ஆசிரியர்

பேராசிரியர் பொ. பூலோகசிங்கம்

B.A. (Hons.), D. Phil. (Oxon.)

பேராதனைப் பல்கலைக்கழகம்

வெளியீடு

இந்து சமய, இந்து கலாசார அலுவல்கள் திணைக்களம்

இந்து சமய, இந்து கலாச்சார இராஜாங்க அமைச்சு

கொழும்பு 2

இலங்கை

1990

முதற் பதிப்பு: ஜூன் 1990

வெளியீடு:

இந்துசமய, இந்து கலாசார அலுவல்கள் திணைக்களம்
இந்து சமய, இந்து கலாசார அலுவல்கள் இராஜாங்க அமைச்சு
இலங்கைக் காப்புறுதிக் கூட்டுத்தாபன கட்டிடம்
9வது மாடி
21, வொக்ஷால் வீதி
கொழும்பு-2
இலங்கை

அச்சகம்:

இம்பீரியல் பிரஸ்
25, முதலாம் டிவிசன்,
மருதானை
கொழும்பு-10

விலை: ரூபா 250/-

வெளியீட்டுரை

உலகிலேயே மிகத்தொன்மையும், மேன்மையும் வாய்ந்த மதங்களுள் ஒன்றாகிய இந்து சமயம் மிக விசாலமான அறிவுப் பரப்பைக் கொண்டது. இந்துசமய மெய்யியலும் சிந்தனையும் பல நூற்றாண்டுகளாகப் பரிணாம வளர்ச்சி பெற்று வந்துள்ளன. பாரத நாட்டுச் சமய குரவர்களும், தத்துவ ஞானிகளும், முனிவர்களும் இந்துசமய சிந்தனையின் வளர்ச்சிக்குப் பெருந் தொண்டாற்றியுள்ளனர். இந்துசமய தத்துவங்களும், சிந்தனைகளும், கருத்துக்களும் பல்வேறு இலக்கியங்களிலும், ஏடுகளிலும் பரந்து சிதறிக்காணப்படுகின்றன. இந்துசமயத்தவர்கள் தமது சமயம் பற்றிய ஐயங்களைப் போக்கிக் கொள்ளவும், சிந்தனைகளைத் தெளிவுபடுத்திக் கொள்ளவும் வேண்டிய அவசியம் இருக்கிறது.

இன்றைய கால கட்டத்திலே இந்து சமயத்தில் ஆன்மீகத் துறையில் ஒரு விழிப்புணர்வு ஏற்பட்டுவருவது குறிப்பிடத்தக்கது. இந்துசமயத்தவர்கள் இன்று ஒரு பக்தி இயக்கத்தையே முன்னின்று நடாத்தி வருகின்றனர். இந்து சமய வழிபாடுகளும், கிரியைகளும், வைபவங்களும் இன்று புதிய மறுமலர்ச்சியைப் பெற்று மிளிர்கின்றன. இந்நிலையில் இந்துசமயத்தவர் தமது சமயம் பற்றிய சிந்தனையில் தெளிவு பெறுவது ஒரு மேலதிகத் தேவை என்பதை மறுக்க முடியாது.

இலங்கையில் பாடசாலைகளிலும், பல்கலை கழகங்களிலும், கல்விக் கூடங்களிலும் இந்து சமயமும், இந்துப் பண்பாடும், இந்து நாகரிகமும் கற்பிக்கப்படுகின்றன. இந்துமதம் பாடசாலையில் கட்டாய பாடமாகப் போதிக்கப்படுகின்றது. யாழ் பல்கலைக்கழகத்தில் சைவ சித்தாந்தத்துறை ஒன்று அமைக்கப்படவுள்ளது.

இப்பின்னணியைக் கருத்திற் கொண்டு நோக்குமிடத்து தத்துவம், சிந்தனை என்பவற்றை உள்ளடக்கிய கலைக்களஞ்சியம் ஒன்றின் அவசியம் இலகுவில் உணரப்படும்.

அறுநூற்று எழுபது விடயங்களைக் கொண்ட இந்துக்கலைக்களஞ்சியத் தொகுப்பு ஒன்றினை எமது அமைச்சின் மூலம் வெளியிடச் சந்தர்ப்பம் கிடைத்தமையிட்டுப் பெருமகிழ்ச்சி அடைகிறேன். இந்துசமய தத்துவங்களைத் தெளிவுறக் கற்க விரும்புவோருக்கு இது ஒரு வரப்பிரசாதமாக அமையும் என்பதில் ஐயமில்லை. சிந்துநதி தோற்றுவித்த சிறப்புமிகு பண்பாட்டின் ஏற்றமிகும் இந்துமதம் எழுச்சிபெற்று மலர்ச்சியுற, இக் கலைக்களஞ்சியம் உறுதுணையாக அமையும் என்று நம்புகின்றேன்.

இக்கலைக்களஞ்சியத்தின் தோற்றத்திற்கு முன்னை நாள் பிரதேச அபிவிருத்தி, இந்து சமய, கலாசார அமைச்சர் திரு. செல்வையா இராசதுரை அவர்கள் ஆற்றிய பணி மிகவும் முக்கியத்துவம் வாய்ந்த தொன்றாகும்.

இதனை உருவாக்குவதில் அயராது உழைத்த பேராசிரியர் பொ. பூலோகசிங்கம் பாராட்டுக் குரியவர். தமிழ் கூறும் நல்லுலகமும் உலக ளாவிய இந்து மதத்தவரும் இக்கலைக்களஞ்சியத் தொகுப்பினை தமது அறிவுச் செல்வமாக ஏற்றுக் கொள்வர் என்று நம்புகின்றேன்.

கௌரவ. பி. பி. தேவராஜ்
இந்து சமய, இந்துகலாசார அலுவல்கள்
இராஜாங்க அமைச்சர்

இலங்கைக் காப்புறுதிக் கூட்டுத்தாபனக் கட்டிடம்,
9 வது மாடி,
21, வொக்ஷோல் வீதி,
கொழும்பு—2.

அணிந்துரை

இந்துசமயம் காலத்தால் மூத்தது. உலகத்தின் எல்லாப் பாகங்களிலும் இன்று நாம் காணமுடியாத, கடலுள் அமிழ்ந்துபோன நிலப் பரப்புக்களிலும் இந்து சமயம் தன் காலடிகளைப் பதித்து இருக்கின்றது. வட அமெரிக்கா, தென் அமெரிக்கா, பசுபிக் மகா சமுத்திரத்திலுள்ள பல பிரிவுகள், இந்துசமுத்திரத்தீவுகள், அத்திலாந்திக் சமுத்திரத்திலுள்ள தீவுகள், எங்கும் இந்துசமயம் பரவி இருந்ததற்கான ஆதாரங்கள் கிடைத்தவண்ணம் இருக்கின்றன. பழைமை வாய்ந்த இந்து சமயத்தின் ஆழமான கருத்துக்கள் மெய்ஞ்ஞானத்திற்கு மட்டுமல்ல, விஞ்ஞானத்திற்கும் ஏற்புடையவைகளாக இருக்கின்றன. கடல் கோள்களால் உலகில் பல பாகங்கள் அழிந்து போனாலும் இந்துசமய தத்துவங்களும், வழி பாட்டு முறைகளும் நிலைத்து நிற்கின்றன.

சீரும் சிறப்பும் மிகுந்த இந்து சமயத்திற்கு அகில உலக இந்து மகாநாடு 1982 ம் ஆண்டு கூட்டியதின் பின் இந்துசமய கலைக் களஞ்சியமொன்று வெளியிட வேண்டுமென்ற எண்ணம் திருவருளினால் என் இதயத்தில் தூண்டப்பட்டது. இலங்கையிலும் இந்தியாவிலும் பல அறிஞர்களின் ஒத்துழைப்பையும், ஆதரவையும் இச்சந்தர்ப்பத்தில் வேண்டி நின்றேன். என் உள்ளத்தில் ஊறிநின்ற எண்ணக்கருத்துக்களை அவர்கள் முன் வைத்தேன். நல்ல முயற்சி என்று பாராட்டுதல்கள் கிடைத்தன. ஆயினும் முழுநேரமாகக் கலைக்களஞ்சியத்தைத் தயாரிக்கும் பொறுப்பை ஏற்றுக் கொள்ளும் எவரும் முன் வந்தார்கள் இல்லை. ஆனால் என் மனதில் ஏற்பட்ட எண்ணம் நானும் பொழுதும் வலுப் பெற்று வந்தது.

தென் புலோலியூர் மு. கணபதிப்பிள்ளை அவர்களிடம் இப் பொறுப்பினை ஒப்படைத்தேன். அவர் கலைக் களஞ்சிய வேலைகள் ஆரம்பித்துச் சில மாதங்களுக்குள் இறைவனடி சேர்ந்து விட்டார். மேலும் பல மாதங்கள் கழிந்தன. கலைக் களஞ்சியம் வெளியிட வேண்டும் என்கின்ற எண்ணம் என்மனதில் வலுப் பெற்று வளர்ந்து வந்தது. பேராதினைப் பல கலைக்கழகத் தமிழ்த்துறைப் பேராசிரியர் கலாநிதி திரு. பொ. பூலோகசிங்கம் அவர்களை அழைத்து எனது எண்ணக் கிடக்கைகளை எடுத்துக் கூறினேன். கால் நூற்றாண்டுகளுக்கு மேலாக என்னுடன் பழக்கப்பட்ட அவர் எனது

ஆர்வத்தைக் கண்டு கைகொடுக்க முன்வந்தார். பகலும், இரவும் பாராது கலைக்களஞ்சிய வேலைகளைச் சோர்வின்றிச் செய்யத் தொடங்கினார். எனது அமைச்சின் இந்துசமய, கலாசார அலுவல்கள் பிரிவின் பணிப்பாளர் திரு. ஆ. பாஸ்கரதாஸ் அவர்களுடன் உதவிப் பணிப்பாளர் திரு. வி. விக்ரமராஜா, திணைக்கள ஆராய்ச்சி உத்தியோகத்தர்கள், கலாசார உத்தியோகத்தர்கள், தட்டெழுத்து சுருக்கெழுத்தாளர்கள், எழுது வினைஞர்கள், சிற்றுழியர்கள் அனைவரும் என்மன விருப்பத்தை அறிந்து உழைத்தார்கள். அந்த உழைப்பின் பயனாக இக்கலைக் களஞ்சியம் வெளிவருகின்றது. ஒரு கலைக் களஞ்சியத்திற்குரிய முழுத் தொகுப்புக்களும் இல்லையென்று ஒரு சிலர் விமர்சிக்கக் கூடும். உலகிலுள்ள கலைக் களஞ்சியங்களில் ஆரம்ப வெளியீடுகள் அப்படியே இருந்திருக்கின்றன. எத்தனையோ பதிப்புக்கள் வெளிவந்தும் உலகக் கலைக்களஞ்சியங்கள் இன்னும் முற்றுப் பெற்றதாகவில்லை.

இந்துசமய கலைக்களஞ்சியம் ஒரு அத்திவாரமாக அமைகின்றது. தனியொரு மனித சக்தியாக நின்று இக்கலைக் களஞ்சியத்தை உருவாக்கிய எனது அன்புக்குப் பாத்திரமான பேராசிரியர் கலாநிதி பொ. பூலோகசிங்கம் அவர்களை நான் மனதாரப் பாராட்டுகின்றேன். இந்துப் பெருமக்கள் அவரது சிறப்பான இப்பணியைப் பாராட்டி மேலும் அவரை ஊக்குவிப்பார்களென்று நம்புகின்றேன்.

இந்துசமயப் பேருலகம் இக்கலைக் களஞ்சியத்தை வரவேற்று தமது உடமையாக்க வேண்டுமென்பது என் விருப்பமாகும்.

நன்றி

இங்ஙனம்
அன்பன்

கௌரவ. செ. இராசதுரை
முன்னாள் பிரதேச அபிவிருத்தி,
இந்துசமய, இந்து கலாசார,
தமிழ்மொழி அமுலாக்கல் அமைச்சரும்
இன்றைய மலேசியாவுக்கான இலங்கைத்துலுவரும்

என் உரை

1988 ஆம் ஆண்டு சனவரி மாதம் பத்தொன்பதாம் தேதி மாண்புமிகு பிரதேச அபிவிருத்தி, இந்துசமய, கலாசார அலுவல்கள் அமைச்சர் திரு. செல்லையா இராசதுரை அவர்களின் அழைப்பின் பேரில் அன்னாரை அவர்தம் உத்தியோக வாசஸ்தலத்தில் இந்துசமய, கலாசார அலுவல்கள் பணிப்பாளர், ஆ. பாஸ்கரதாஸ் அவர்களுடன் சென்று சந்தித்தேன். அப்பொழுது அவர்கள் இந்துக் கலைக்களஞ்சியம் தொகுக்கும் பணி ஆரம்பமாகியும் தொடர முடியாமல் இருப்பதை எடுத்துக் கூறினர். அப்பணியைத் தொடர வேண்டுமாயின், அவர்கள் பின்பற்றக்கூடிய ஒழுங்கு நெறியை வகுத்துக் கொடுப்பதாக ஒத்துக் கொண்டு, பின்பற்றக் கூடிய பொதுத் திட்டம் ஒன்றினைச் சில தினங்களுக்குள் மாண்புமிகு அமைச்சரவர்களுக்குச் சமர்ப்பித்தேன். இத்திட்டத்திலே செயற்குழு அமைப்புகள் பற்றியும் விடயத்தொகுதிகள் பற்றியும், செயற்படுத்துதல் ஒழுங்குகள் பற்றியும் விரிவாகக் காட்டப்பட்டிருந்தது. ஆயினும் திட்டத்தினை அமுலாக்குவதிலே அப்பொழுது பல இடையூறுகள் நிலவின. நாட்டு நிலைமையே அவற்றில் முதன்மையானது என்று கூற வேண்டும். பல்வேறு குழுக்களுக்கு வேண்டியவர்களை அழைப்பதிலும் கூட்டுவதிலும் நாட்டு நிலைமையின் பாதிப்பு வெகுவாக இருந்தது. இதனாலே திட்டத்தினைச் செயற்படுத்த முடியவில்லை.

மாண்புமிகு அமைச்சர் அவர்கள் திட்டத்தினைச் சமர்ப்பித்த எம்மையே தனியாக அப்பணியிலே ஈடுபடும்படி வற்புறுத்தத் தொடங்கினார். வேலையோ பாரியது. துணிந்து ஏற்றுக் கொள்ளத் தயக்கமாக இருந்தது. அக்காலத்தில் மார்ச்சு மாதம் 21 ஆம் தேதி, எம் தாயார்தம் பூதவுடலை நீத்தனர். பாலிய வயதிலே தந்தையை இழந்து விட்ட எனக்குச் சகல விதங்களிலும் துணையாக நின்ற பேருள்ளம் படைத்த அன்னையின் மறைவு பெரும் இடைவெளியைத் தோற்றுவித்தது. அச்சந்தர்ப்பம்

ஏற்படுத்திய துணிச்சல், பணியை ஏற்றுக் கொள்ளும் பக்குவத்தினை அளித்தது. துணிந்து காலே வைத்துவிட்டேன்.

அகில உலக இந்து ஆராய்ச்சி நிலையம் என்ற அமைப்பொன்று அப்பொழுது இந்து சமய, கலாசார அலுவல்கள் திணைக்களத்தில் நிலவியது. அதற்குப் பணிப்பாளர் ஆ. பாஸ்கரதாஸ் பொறுப்பாக இருந்தனர். அவரின் கீழ் ஆராய்ச்சி அலுவலர், கலாசார அலுவலர் என்ற பதவிகளை உடையவர்கள் அந்நிலையத்திலே பணிபுரிந்து கொண்டிருந்தனர். அங்கு சிறு நூலகமும் அமைந்திருந்தது. தட்டெழுத்தாளர்களும் அதற்கு நியமிக்கப்பட்டிருந்தனர். ஆராய்ச்சி நிலையம் ஏற்கனவே கலைக்களஞ்சிய வேலையைத் தொடங்கியும் இருந்தது.

துணிந்து வைத்த காலே இழுத்துக் கொள்ள வேண்டிய கட்டம் வந்தது. பிள்ளையார் சுழி போட்டுக் கருமத்தை ஆரம்பிக்க வேண்டி இருந்ததே காரணமாகும். மாண்புமிகு அமைச்சர் அவர்களைக் கால் நூற்றாண்டுக்கு மேலாகத் தெரிந்தவன்; அவர் அமைச்சர் ஆவதற்கு முன்பே மேடைகளிலே பலதரம் ஒன்றாகச் சந்தித்த பழக்கமுடையவன். இதனால் வேண்டுகோளை உதறித் தள்ளிவிட முடியவில்லை.

மாண்புமிகு அமைச்சர் அவர்கள் கலைக்களஞ்சியத்தின் ஒரு பகுதியையாவது செய்து தரும்படி தொடர்ந்து வற்புறுத்தினார். இதனால் தமிழ் நெடுங்கணக்கின் முதல் நான்கு எழுத்துகளுக்கு மட்டும் விடயங்களைத் தெரிந்து எழுதுவதாகத் தீர்மானிக்கப்பட்டது. அதற்கும் காலக் கெடு விதிக்கப்பட்டது. அதற்கு அரசியல் வானிலே தோன்றிய தேர்தல் மேகங்கள் காரணம். என்று எது நடக்குமோ என்ற நிலை.

1988 ஆம் ஆண்டு ஏப்பிரல் மாதம் கலைக்களஞ்சியம் தொகுக்கும் பணியிலே முழு மூச்சாக ஈடுபடத் தொடங்கினேன். முதலாவது

கையெழுத்துப் பிரதியின் தொகுதி மே மாதம் முன்றும் தேதி தட்டச்சிற்கு வழங்கப்பட்டது. அகில உலக இந்து ஆராய்ச்சி நிலையத்திற் பணி புரிந்தவர்கள் பக்கபலமாக நின்று ஊக்கு வித்தார்கள். எமக்குத் தேவையான நூல்களையும், கட்டுரைகளையும் தம் நூலகத்திலே தேடித்தர முயன்றதோடு, யாம் எழுதிய விடயங்களைத் தட்டச்சிலிட்டுத் தொகுத்து வைப்பதிலே மிகவும் உதவியாக இருந்தனர். சிலர் சிற்சில தரவுகளைத் தம் கைப்பட எழுதியும் உதவினர். திருவாளர்கள் கு. வடிவேல், எஸ். தெய்வநாயகம், எஸ். தர்மசீலன், எஸ். மனோகரன், பெ. வடிவேல் ஆகியோரும் செல்விகள் அ. வசந்தி, சோ. யோகமலர், த. கிருஷ்ணதேவி, த. கதிர்காமன், தி. அமுதா, சா. சத்தியவதி, சி. சந்திரவதனி, க. புவனேஸ்வரி ஆகியோரும் திருமதி. தேவேந்திரன் அவர்களும் அப்பொழுது ஆராய்ச்சி நிலையத்திற் பணிபுரிந்தவர்கள். இந்து சமய கலாசார உதவிப் பணிப்பாளர் திரு. வி. விக்கிரமராஜா ஆராய்ச்சி நிலையத்தின் நிர்வகித்தவர். திருமதி. நிர்மலா கருணாநந்தராஜா தட்டச்சு வேலையில் உதவியவர்.

எந்த எந்த விடயங்களைப் பற்றி எழுதுவது என்பதை ஓரளவு தீர்மானிக்க முடிந்த போதும் அவற்றை எழுதுவதற்கு வேண்டிய தரவுகளைப் பெறுவது இலகுவாக அமையவில்லை. பல்வேறு நூலகங்களை எல்லாம் தேட வேண்டி இருந்தது. நண்பர்களையும், ஆதரவாளர்களையும் நாடித் திரிய வேண்டியிருந்தது. இவற்றை எல்லாம் அசர வேகத்திலே செய்ய வேண்டியும் இருந்தது. இரவுபகலாக உழைக்கும் நிலைக்குத்தள்ளப்பட்டேன். பல்கலைக்கழகத்திலே அன்று நிலவிய சூழல் முழுநேரம் கலைக்களஞ்சியத்திலே ஈடுபட வாய்ப்பளித்தது.

ஆயினும் ஆரம்பத்தில் இருந்தே எடுத்துக் கொண்ட விடயத்தின் விரிந்த பரப்பினை உணராமல் இல்லை. எதை எதை எல்லாம் எழுத வேண்டும் என்று இருந்தேனோ அவற்றை எல்லாம் எழுதி முடிக்கக் காலக்கெடு இடந்தரவில்லை. எம்மால் ஆனமட்டும் முயன்று பெறக் கூடியவற்றைப் பெற்றுச் சமர்ப்பித்துள்ளோம். இங்கு சமர்ப்பிக்கப்படும் தரவுகள் ஆறு மாதத்திலே தொகுக்கப் பெற்றவை. 1988 ஆம் ஆண்டு அக்தோபர் மாதம் பதினேராம் தேதி, ஏற்றுக் கொண்ட வேலையை இறக்கி வைத்தேன். அன்றுதான் மாண்புமிகு அமைச்சரவர்களிடம் தட்டச்சுப் பிரதிகள் ஒப்பளிக்கப்பட்டன.

பல்கலைக்கழகத்திலே ஆரம்பம் முதல் பணிபுரிந்த எமக்கு அமைச்சிலே கலைக்களஞ்சிய வேலையில் ஈடுபட்ட போது ஏற்பட்ட அனு

பவங்கள் பல. இவற்றிலே பல புதிய அனுபவங்கள். நான் என்றும் எதிர்பார்க்காதவை. மாண்புமிகு அமைச்சர் அவர்கள் பல சந்தர்ப்பங்களிலே எமக்குப் பக்கபலமாக நின்றிராவிட்டால் அப்பொழுது என்ன நடந்திருக்குமோ என்று இப்பொழுது சிந்தித்துப் பார்க்கிறேன்.

அக்தோபர் பதினேராம் தேதி சமர்ப்பிக்கப் பெற்ற பிரதிகள் நவம்பர் 25 ஆம் தேதி அச்சகத்திற்குக் கொடுக்கப்பட்டன. ஜனாதிபதி தேர்தல் திசம்பர் 19ம் தேதி நடைபெற்றது. 1989 பெப்ரவரி மாதம் 15 ஆம் தேதி பொதுத்தேர்தல் இடம் பெற்றது. அச்சகத்திற்குக் கொடுத்த பிரதிகள் அங்கேயே கிடந்தன. தேர்தல்களுக்குப் பின் கவனத்திற்கு எடுத்துக் கொள்ளப்பெறலாம் என்று கருதப்பட்ட விடயம் அப்படியே கிடந்தது. நானும் கடுஞ்சுகயீனமுற்றுத் தனியார் மருத்துவமனையை அடைந்தேன்.

மாண்புமிகு இந்துசமய, கலாசார அலுவல்கள் இராஜாங்க அமைச்சராக திரு. பி. பி. தேவராஜ் அவர்கள் கடமை ஏற்றார். தம் முடைய அமைச்சின் ஆதரவில் எழுதப்பெற்று அச்சகத்திற்கு ஒப்படைக்கப் பெற்ற பிரதியினை அச்சிட்டு வெளியிட அவர்கள் விரும்பினார்கள். அவர்களுடைய ஆதரவு இல்லையேல் இன்று இந்துக்களைக்களஞ்சியத்தின் பகுதி வெளிவர மாட்டாது. அன்னாருக்கு என்னுடைய நன்றி யறிதலைக் கூறிக் கொள்கின்றேன்.

இந்துக்கலைக்களஞ்சிய எழுத்துப் பிரதி அச்சகத்திற்குப் போன பின்பு அதனை அச்சிட்டு வெளிக்கொணர்வதிலே முக்கிய பங்கு வகித்தவர் இந்துசமய, கலாசார ஆய்வாளர் திரு. எஸ். தெய்வநாயகம் என்றால் மிகையாகாது. அவருடைய ஒத்தாசை இல்லாவிட்டால் யாம் எப்பொழுதோ களைத்துச் சோர்ந்து கைவிட்டிருப்போம்.

கலைக்களஞ்சியத்தை எழுதியதிலும் அதனை நூலாக வெளியிடுதல் பெரும் பாடாகிவிட்டது. சரவைத்தாள்களைத் திருப்பித் திருப்பித் பார்த்தவர்களுக்கு இக்கூற்றின் தாற்பரியம் விளங்காமற் போகாது.

இந்துசமய, கலாசார அலுவல்கள் அமைச்சிற்காக இக்கருமத்திலே, அன்று ஈடுபட்டபோது மாண்புமிகு அமைச்சரிடம் யான் என்பணிக்கு எதனையும் பண்டமாற்றாக யாசிக்கவில்லை. ஆயினும் அவர் அவ்வப்போது சிறு உதவிகளைச் செய்யத் தவறவில்லை. அதற்கு அன்று செயலாளராக அமைந்திருந்த திரு. செ. குணரத்தினம் ஊடகமாக இருந்தார். இங்கு அவரை நினைவு கூருகிறேன்.

எமக்குத்தரப்பட்ட பணிப்பினையும், காலக் கெடுவையும், எடுத்துக் கொண்ட விடயத்தின் பரப்பளவினையும் மனதிற் கொண்டு வாசகர் இக்கலைக் களஞ்சியத்தினை நோக்க வேண்டும். சென்னைப் பல்கலைக்கழகத்திலே 1947 அக் தோபர் விஜயதசமி அன்று ஆரம்பித்த கலைக் களஞ்சியப்பணியின் பெறு பேரூன முதலாவது தொகுதி 1954 இலே தான் வந்தது. 'சேம் பர்ஸ்' கலைக்களஞ்சியம் வெளியிடப் பத்து வருடம் எடுத்தது. பிரித்தானிய கலைக்களஞ்சியத்தின் 9ம் பதிப்பு 15 வருடம் எடுத்தது. எனவே அரையாண்டிலே ஒரு தொகுதியைப் பூரணப்படுத்தி விட முடியாது என்பதை யாம் நன்கு உணர்வோம். இந்துக் கலைக்களஞ்சியம் தமிழிலே தோன்றுவதற்கு, ஒரு முன்மாதிரியாக இத் தொகுதியைக் கருதி முன் வைக்கிறோம்.

இத்தொகுப்பிலே 670 விடயங்கள் பற்றி எழுதப் பெற்றுள்ளன. தெய்வம், பெரியோர், நாடு, தலம், நூல், சஞ்சிகை, விழா, விரதம், பொருள் என்பன பற்றிய விடயங்களாக அவை அமைகின்றன. தமிழ்நாடும், ஈழமும் பெரும்பான்மையான விடயங்களுக்குக் களமாக விளங்கியுள்ள போதும் அவற்றுக்கு அப்பாலும் நோக்க முயற்சி எடுக்கப்பட்டுள்ளது.

திரு. சுப்பிரமணியம் சேது ராமலிங்கம் நீண்ட காலமெடுத்து நல்ல முறையிலே இந்துக் கலைக்களஞ்சியத்தினை தமது 'இம்பீரியல் பிரஸ்' எனும் அச்சகத்திலே அடித்துத் தந்துள்ளார். அவருக்கு எம் நன்றிகள்.

கல்லூரி வாழ்க்கையின் போதிருந்து நண்பராக விளங்கிய திரு. கே. சி. லோகேஸ்வரன் செயலாளராக விளங்கும் கட்டத்திலே இக் களஞ்சியம் வெளிவருவது இறைவன் செயல்.

பேராசிரியர்,
பொ. பூலோகசிங்கம்
B. A. (Hons), D.Phil. (Oxon.)

37, 32 ஆம் வீதி,
கொழும்பு-06.

முகவுரை

“இலங்கை ஜனநாயக சோசலிச குடியரசு” என உத்தியோக பூர்வமாக வழங்கப்படும் எம் திருநாடு, பாளி நூல்களிலே ‘லங்கா’ அல்லது ‘தம்பபண்ணி’ என்றும், தமிழ் நூல்களிலே ‘ஈழம்’ அல்லது ‘(தென்) இலங்கை’ என்றும் அழைக்கப்பட்டுள்ளது. கிரேக்கரால் ‘தப்ரபேன்’ என்றும், அராபியரால் ‘செறன்டிப்’ என்றும் அழைக்கப்பெற்ற இலங்கைக்கு, மேற்கு ஐரோப்பியரான போர்த்துக்கேயரும் ஒல்லாந்தரும் வழங்கிய பெயர்களின் ஆங்கில வடிவம் ‘சிலோன்’ ஆகும்.

அகலங்குடிய மையப்புள்ளியில், இலங்கை 270 மைல் நீளமும் 140 மைல் அகலமும் கொண்டு, 25481 சதுரமைற் பரப்பினையுடையது; வடநிலநடுக்கோடுகள் 5-55' — 9-51' இடையில் அமைந்தது; இந்திய உபகண்டத்தில் இருந்து மன்னார்குடா, பாக்கு நீரணைகளாற் பிரிக்கப்பட்டுள்ளது; இப்பிரிவின் ஆகக் குறைந்த மையப்புள்ளியில் 20 மைல் இடைவெளியுண்டு.

பூமியில் மிகச் சிலவான இடங்களிலேயே இலங்கையில் உள்ளது போன்று பல்வேறு இயற்கை விநோதங்களையும் ஒருசேர ஒரு சிறிய பிரதேசத்திற் காண முடியும். உருண்டு ஓடும் மலைகள், கம்பளம் விரித்த மலைச்சரிவுகள், குத்தாக இறங்கும் பள்ளத்தாக்குகள், மழை பொழியும் காடுகள், காற்று வீசும் சமவெளிகள், குளிர்ச்சி தரும் அருவிகள், அழகு சொரியும் நீர் வீழ்ச்சிகள், மணல் விரித்த கடற்கரைகள், நீலப்பரப்புடைய கடல்கள் — இவையெல்லாம் ஒரு சிறிய நிலப்பரப்பிலே நிறைந்து காணப்படும் சிறப்பினை உடையது இலங்கை.

பண்டைக்காலம் முதல் இலங்கை பிரதானமாகப் பயிர்த்தொழிற் சமூகமாகவே விளங்கியது. காலனித்துவ ஆட்சியின் போது பெருந்தோட்டப் பொருளாதார முறைமைக்கு மாற்றப்பட்டது. விடுதலைக்குப் பின்பே கைத்தொழில் மயமாக்கும் முயற்சிகள் மேற் கொள்ளப்பட்டன.

கிறிஸ்தாப்தத்திற்கு அப்பாற் சென்று யாவருக்கும் செருக்கினை ஏற்படுத்தும் பண்டைய பாரம்பரியத்தினையுடையது இலங்கை. பிரமிப்பூட்டும் அழிபாடுகள் பண்டைய, உயர்ந்த நாகரிகத்திற்குச் சான்று பகர்கின்றன. மூதாதையரின் பொறியியல் ஆற்றலைப் பறைசாற்றிக் குளங்களும் நீரணைகளும் சம வெளிகளிலும் மலையடிவாரங்களிலும் நிலைபெற்றுள்ளன.

பண்டைக்காலம் முதல் நிலவிய மன்னர் ஆட்சிமுறை பதிராகும் நூற்றாண்டில் இருந்து காலனித்துவ ஆட்சியாளராற் படிப்படியாக நீக்கப்பட்டு 1815 இலே முற்றாக ஒழிக்கப்பட்டது. 1833 இலே ஒரே நிர்வாக அமைப்பின்கீழ் இலங்கையின் சகல பிரிவுகளும் முதன்முதலாகக் கொண்டு வரப்பட்டன. 1948 ஆம் ஆண்டு பெப்ரவரி மாதம் நான்காம் தேதி காலனித்துவ ஆட்சியில் இருந்து இலங்கை விடுதலை பெற்றது. வெவ்வேறு ஆட்சி முறைகளைப் பின் பற்றி வந்து இன்று செயல்முறை ஜனாதிபதி ஆட்சியினை இலங்கை பின்பற்றுகின்றது.

இலங்கை பல இன மக்கள் வாழும் நாடு. சிங்கள மொழியைத் தாய்மொழியாகக் கொண்ட சிங்களவர் பெரும்பான்மை சமூகம். சனத்தொகையில் 74 சத வீதத்தினர் சிங்களவர். தமிழர், இஸ்லாமியர், பறங்கியர், ஐரோப்பியர், மலாயர், வேடர், நாடோடிகள் சிறுபான்மை சமூகத்தவர். தமிழருக்கும் பெரும்பான்மை இசுலாமியருக்கும் தாய்மொழி தமிழ். தமிழரும் இலங்கைத் தமிழர், இந்தியத் தமிழர் என இரண்டுபடுத்தப்பட்டுள்ளனர். இந்திய தமிழர் எனப்படுபவர் 1837 முதல் பெருந்தோட்டப் பயிர்ச் செய்கைக்காகக் கொண்டுவரப்பட்டோரின் சந்ததியினரைப் பெருபான்மையாக வுடையவர். சனத்தொகையில் இலங்கைத் தமிழர் 12.7%; இந்தியத் தமிழர் 9.4%; இசுலாமியர் 7.6%.

மகாவம்சம், சூளவம்சம் எனும் பாளி நூல்கள் சிங்களப் பேளத்தரின் பழைய வரலாற்றைக் கூறுகின்றன. தமிழருடைய பண்டைய வரலாற்றைக் கூறும் பழைய ஆவணங்கள் இல்லை. ஆயினும் இலங்கையில் அவர்கள் பழைய காலத்திலிருந்தே வாழ்ந்திருக்கிறார்கள் என்று கொள்ள ஆதாரங்களுள். இசுலாமியர் கி.பி. எட்டாம் நூற்றாண்டு வரையில் தாம் இலங்கையில் வசிக்கத் தொடங்கியதாகக் கூறுகின்றபோதிலும், போர்த்துகேயர், ஒல்லாந்தர் காலகட்டத்திலேயே குறிப்பிடத்தக்க செல்வாக்கினைச் செலுத்தும் இனமாக முன்வருவதை காணக்கூடியதாகவுள்ளது. இலங்கைச் சனத்தொகையின் புறக்கணிக்க முடியாத வீதாசாரம் பெற்றிருந்த பறங்கியர், காலனித்துவ ஆட்சியாளரின் வழித்தோன்றல்கள். இவர்களிலே பெரும்பான்மையோர் 1956 சிங்களம் மட்டும் சட்டத்தை அடுத்து அவுஸ்திரேலியாவுக்குக் குடி பெயர்ந்து விட்டனர். காலனித்துவ ஆட்சியின் போதும் விடுதலை ஆரம்பத்திலும் காணப்பட்ட ஐரோப்பியரும் அவர்களைப் போன்று குடிபெயர்ந்து தத்தம் நாடுகளுக்குப் போயினர். மலாயர் ஒல்லாந்தர் ஆட்சியின் போது போர் வீரராகவும், நாடுகடத்தப்பட்டவராகவும் இங்கு வந்தவர்கள். ஆங்கிலேயர் ஆட்சியின் போது அவர்களுடைய எண்ணிக்கை போர் வீரர்களால் அதிகரித்தது. சிறிய சமூகங்களாகக் காணப்பட்ட வேடரும், நாடோடிகளும் ஏனைய கலாசாரங்களின்முன்னே குறைந்துகொண்டு வருகின்றனர்.

பௌத்தம், இந்துசமயம், இசுலாம், கிறித்துவம் என்பன இலங்கையின் பிரதான சமயங்களாம். சனத்தொகையில் 69 வீதமானவரும் பெரும்பாலும் சிங்களவருமானவர்கள் பௌத்த மதத்தவர்கள். தேரவாத பௌத்தம் இலங்கையிற் செல்வாக்கு உடையது. இந்துக்களிடையே சைவசமயம் முக்கியமானது. கதலிகமும் புரோடஸ்தாந்த பிரிவுகளும் இலங்கையிலே காலனித்துவ வம்சாவளியினருடையே மட்டுமன்றி, சிங்களம் தமிழ் பேசும் மக்களிடையேயும் பயில்கின்றன.

கௌதம புத்தர் பரிநிர்வாணம் அடைந்தது கி. மு. 543 என்பர். தேவநம்பியதீசன் அநுராத புரத்திலே அரசோச்சியது கி. மு. 250—210. இலங்கைக்குப் பௌத்தம் மகிந்ததேரராற் கொண்டுவரப்பட்டது கி. மு. 246 என்பது இலங்கையர் மரபு.

இலங்கையில் இந்துசமய வரலாற்றுக்கு ஆதியை வரையறுத்துச் கூறுவது அரிது. வரலாற்றுக் காலத்தின் ஆரம்பம் முதலாக அதன் பயிற்சிக்கான ஆதாரங்கள் நிலவுகின்றன.

இதனால் வரலாற்றுக் காலத்திற்கு முன்பே வேருன்றத் தொடங்கிவிட்டதோ என்று ஐயுற வேண்டியுள்ளது.

கி. மு. மூன்றாம் நூற்றாண்டிலிருந்து பெறப் படுவனவாகக் கருதப்பெறும் பிராமிச்சாசனங்களிலேயே இந்துசமயம் இலங்கையில் நிலவியிருந்தமைக்குச் சான்றுகளுள். சிவ என்ற பெயர்களையும், சிவ என்று தொடங்கும் பெயர்களையும் சிவ என்பதுடன் முடியும் பெயர்களையும் பிராமிச்சாசனங்களிலே குறிப்பிடத்தக்க அளவு காணமுடியும். சாசனங்கள் எழுந்த காலத்திலே அல்லது முன்பிருந்து சிவவழிபாடு நிலவியதற்கு இப்பெயர்கள் சான்றுகலாம். பேராசிரியர் பரணவிதான தொகுத்த 'பழையபிராமிச்சாசனங்கள்' (1970) எனும் தொகுப்பிலே இடம் பெறும் வேல (403, 477) வேலு (123, 169, 250, 271, 355, 647), வேலுகமண (647) என்பனவும் முருகவழிபாட்டிற்குச் சான்று பகரலாம். மேலும் பிராமணியம் குறிப்பிடத்தக்க செல்வாக்குடன் விளங்கியமை சாசனங்கள் மூலமும் பின்வந்த பாளி நூல்கள் மூலமும் தெளிவாகும்.

கோணேஸ்வரமும், கேதீஸ்வரமும் பழைய காலத்திலேயே குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன. மகாசேனன் (274—301) அழித்த கோகண்ண தேவாலயம் சிவலிங்கம் அமைந்த கோயில் என்று மகாவம்சதீகை கூறுகின்றது. கி. பி. நான்காம் அல்லது ஐந்தாம் நூற்றாண்டில் எழுந்த வாயுபுராணம் கோகர்ணம் திருக்கோயிலைக் குறிப்பிடுகின்றது. 'கோகர்ணம்' பெயர் வந்தவாறு தக்ஷிணகைலாச புராணத்திலே கூறப்பட்டுள்ளது. லீலாவதி ஆட்சியில் எழுந்த தாடாவம்சத்திலே ஸ்ரீ மேகவர்ண ஆட்சியின் போது (352—370) மஹாதித்த எனும் இடத்திலே இந்துக் கோயில் ஒன்று நிலவிய செய்தி கூறப்படுகின்றது. மஹாதித்த என்பது மாதோட்டம், மாதோட்டத்தில் அமைந்தது திருக்கேதீஸ்வரம். திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனாரும் சுந்தரமூர்த்தி நாயனாரும் போற்றிப் பரவிய பெருமையுடையவை இவ்விருதிருத்தலங்கள்.

சுமார் கி. பி. 993 வரை நிலவிய அநுராதபுர அரசின் புராதன அழிபாடுகளின் மத்தியில், சிறப்பாக நகரத்தின் வடபகுதியில், பல சைவக்கோயில்களின் அழிபாடுகள் கண்டு பிடிக்கப்பட்டுள்ளன. சிவபெருமான், காளியம்மன், பிள்ளையார் எனும் தெய்வங்களுக்குரிய கோயில்கள் இவற்றிடையே காணப்பட்டுள்ளன. இசுறுமுனியா புடைச்சிற்பங்களில் 'மனிதனும் குதிரையும்' ஐயனாரையும் 'காதலரிருவர்' சிவபார்வதியையும் குறிப்பன என்ற கருத்தினை யுடையோர் பலருள்ளர்.

நிகாயசங்கிரகம் முதலாம் சேனனை (833—853) சைவனாகியது ஒரு துறவி என்று கூறும். திருவாதவூரடிகள் புராணம் மூலம் அத்துறவி மாணிக்கவாசகர் என்று சிலர் துணிவர்.

அநுராதபுர அரசின் மறைவினை அடுத்து 1070 வரை மும்முடிச் சோழ மண்டலம் எனப் பெயரிடப்பட்டுச் சோழப் பேரரசின் ஓர் அங்கமாக விளங்கியது இலங்கை. சோழர் சைவசமயச் சார்பினராதலால் அவர்களுடைய காலத்தில் பல சைவக் கோயில்கள் இலங்கையிலே தோன்றியுள்ளன. திருக்கேதீஸ்வரம் அமைந்த மாதோட்டத்தில் ராஜராஜவீஸ்வரம், திருவிராடீஸ்வரம் எனும் இரு கோயில்கள் சாசனங்கள் மூலம் புலப்படுவன. பதவியாவில் ரவிசூல மாணிக்க ஈஸ்வரம் உட்பட பல சைவக் கோயில்களுள், பொலநறுவையில் வானவன் மாதேவி ஈஸ்வரமும் அழிந்து காணப்படும் ஏனைய 15 கோயில்களின் சிலவும் சோழர் காலத்திற்குரியவை. அதகட எனும் ஊரில் உத்தமசோழீஸ்வரமும் மதிரிகிரியாவில் பண்டித சோழீஸ்வரமும் சோழர் காலத்தில் அமைக்கப்பட்டவை.

பொலநறுவை அரசர் (1070 — 1215) பௌத்த மதத்தினைப் பெரும்பாலும் ஆதரித்தவராயினும் சைவத்தை ஒடுக்க முற்படவில்லை. மாண்புரணன், முதலாம் பராக்கிரமவாகு, நிசங்க மல்லன் (1187 — 1196) முதலியோர் பௌத்த தருமத்தைப் பின்பற்றிய போதும் பிராமணர் மூலம் வைதீகக் கிரியைகள் பலவற்றை நடத்தியுள்ளனர். விக்ரமபாகுவும் (1112 — 1132) இரண்டாம் சுயவாகுவும் (1132 — 1153) சைவமதச் சார்பு மிக்கவராகக் காணப்பட்டனர்.

பொலநறுவை அரசை முற்றுவித்த காலிங்க மாகன் (1215 — 1255) பௌத்தத்திற்குப் பெரும் இடையூறு விளைவித்தவகைக் கருதப்படுவன். மாகன் வீரசைவமதத்தினைச் சார்ந்தவகைக் கொள்ளப்படுதல் குறிப்பிடத்தக்கது.

காலிங்கமாகன் ஆட்சி ராஜரட்டையில் நிலவிய சிங்கள அரசைத் தெற்கு நோக்கித் தள்ளக் காரணமாயிற்று. அத்தோடு வடக்கிலும், கிழக்கிலும் தமிழ் மக்கள் பெரும் பான்மைச் சமூகமாகத் தனிமை பெறவும் காரணமாயிற்று. ஐரோப்பியர் பதினாறாம் நூற்றாண்டிலே கால்கொள்ளத் தொடங்கிய போது வடக்கிலே ஆரியச் சக்கரவர்த்திகளும், தெற்கிலே கோட்டையரசரும் கண்டியரசரும் காணப்பட்டனர்.

போர்த்துகேயர் தம் ஆதிபத்தியத்தைத் திடப்படுத்தும் நோக்கத்துடன் இலங்கையின்

கரையோரப் பகுதிகளில் இருந்த கோயில்கள் அனைத்தையும் தரைமட்டமாக்கினர். ஒல்லாந்தர் பொது வழிபாடுகள் நடைபெறுதவாறு ஆரம்பத்தில் சட்டங்களை விதித்தபோதும், பதினெட்டாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் சமய சட்டங்களைக் கண்டிப்பான முறையிற் செயற்படுத்தாது நெகிழவிட்டனர். இவ்வாய்ப்பினைப் பயன்படுத்திப் பல சைவக் கோயில்கள் கட்டப்பட்டன. ஆங்கிலேயர் இலங்கை மக்களின் நன்மதிப்பினைப் பெற்றுத் தம்மாட்சிக்கு வலுவூட்டும் எண்ணத்துடன் ஒல்லாந்தர் விதித்த சட்டங்களை நீக்கிச் சமயசுவாதீனக் கொள்கைகளைப் பின்பற்றினர். ஆயினும் இக்கால கட்டத்திலே கிறித்தவதாபனங்கள் முழுமூச்சாக மதமாற்றத்திலே ஈடுபட்டிருந்தன.

இலங்கைச் சைவரிடையே ஆதினங்களோ, பிரிவேனாக்களோ கிறித்தவபரம்பலைத் தடுத்து நிறுத்த அன்று இருக்கவில்லை. இதனால் சமயத் துறையிற் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் நடுப் பகுதியளவில் ஏற்பட்ட விழிப்புணர்ச்சி தனிப்பட்ட அறிஞர்களது செல்வாக்கை மையமாகக் கொண்டிருந்தது. நல்லூர் ஸ்ரீலக்ஷ்மி ஆறுமுக நாவலர் இயக்கத்தை முன்னின்று நடத்தியவர். நாவலர் பெருமானின் மறைவினை அடுத்து நிறுவனரீதியில் சைவபரிபாலனசபை முதலிய தாபனங்களும் அரசியல் ஆதரவும் சமய வளர்ச்சிக்கும் பாதுகாப்புக்கும் உதவின. சேர். பொன்னம்பலம் இராமநாதன், இந்து போர்டு இராசரத்தினம் முதலியோர் அரசியல் ஆதரவுக்குக் காரணமாய் அமைந்தவர்கள்.

இலங்கை விடுதலை அடைந்தது 1948 ஆம் ஆண்டிலாகும். பிரதேச அபிவிருத்தி அமைச்சின் கீழ் இந்து அலுவல்கள் திணைக்களம் ஒரு பிரிவாக 1979 ஆம் ஆண்டு ஜூன் மாதம் அமைக்கப்பட்டது. இத்திணைக்களம் 1982 ஆம் ஆண்டு ஏப்பிரல் மாதம் அகில உலக இந்து மாநாடு ஒன்றினை நடத்தியது. இது அரசின் ஆதரவில் நடைபெற்றது என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. இந்துசமய, இந்து கலாசார அலுவல்கள் இன்று இராஜாங்க அமைச்சர் ஒருவரைப் பெற்றுத் தனியாக இயங்கிவருகின்றது.

சமய பாடங்களை பள்ளிக்கூடங்களில் கட்டாயமாகக் கற்பித்து வருவதால் இந்து மாணவர் இந்து சமயத்தை அறிந்து கொள்ளும் வாய்ப்பு இலங்கையிலுண்டு. பல்கலைக்கழகத்திலும் இந்துப்பண்பாட்டுத் தனிசொன்று நிறுவியுள்ள பெருமை இலங்கைக்குண்டு. சைவசித்தாத்திற்கும் தனிசொன்று விரைவில் அமைக்கப்படும் சாத்தியக்கூறுகள் காணப்படுகின்றன.

இலங்கை எங்கணும் பெரியதும் சிறிய துமான எத்தனையோ திருக்கோயில்கள் உள்ளன. திருக்கேதீஸ்வரம், கோணேஸ்வரம், முன்னேஸ்வரம், நகுலேஸ்வரம், ஓட்டுசுட்டான் தான்தோன் நீசுவர் கோயில், கொக்கட்டிச் சோலை தான் தோன்றியீச்சரர் கோயில், வண்ணை வைத்தீசுவரர் கோயில், கொச்சிக்கடை பொன்னம் பலவானேஸ்வரர் கோயில், கப்பித்தாவத்தை கைலாசநாதசுவாமி கோயில் முதலிய சிவ தலங்கள்; நயினை நாகபூஷணியம்மன் கோயில், வற்றுப்பளை கண்ணகியம்மன் கோயில், காரை தீவு கண்ணகையம்மன் கோயில், மாத்தளை முத்துமாரியம்மன் கோயில் முதலிய அம்மன்தலங்கள்; கதிர்காமம், செல்வச்சந்நிதி, நல்லூர், மாவிட்டபுரம், மண்டூர், கந்தவனம், குமார புரம் முதலிய முருகன் தலங்கள்; தேவிநுவரை விஷ்ணு கோயில், வல்விபுரம் ஸ்ரீ சக்கர ஆழ்வார் கோயில், பொன்னாலை விஷ்ணு கோயில், வண்ணை பெருமாள் கோயில் முதலிய விஷ்ணு தலங்கள்; அமிர்தகழி மாமாங்கப் பிள்ளையார் கோயில், முறிகண்டிப்பிள்ளையார் கோயில், உரும்பராய் கருணாகரப்பிள்ளையார் கோயில், மானிப்பாய் மருதடி விநாயகர் கோயில் முதலிய பிள்ளையார் தலங்கள் — பொதுவாக இலங்கையர் போற்றிப் பேணும் திருத்தலங்களாம்.

இலங்கைத் திருக்கோயில்கள் பொதுவாகத் தமிழகத்தில் உள்ளவை போன்று பிரமாண்டமான கோபுரங்களையோ விமானங்களையோ கொண்டிராதபோதும் பல நல்ல வேலைப்பாடுகளும், அழகிய தோற்றமும் உடையவை. கதிர்காமம், செல்வச்சந்நிதி, மண்டூர் எனும் திருத்தலங்களில் பூசகர் வாயிலே துணிகட்டி மெளனபூசை நடத்துவதைக் காணலாம். மாத்தளை முத்துமாரியம்மனை நகரத்து வீதிகளில்

பவனிக்குத் தேரிலே எழுந்தருளவைத்து வடம் இழுத்துச் செல்பவர்கள் மகளிர். கதிர்காமத்திலும், சிவனொளிபாதமலையிலும் பல்வேறு மதத்தவர்கள் கலந்து வழிபாட்டில் ஈடுபடுவது குறிப்பிடத்தக்கது.

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் மத்தியிலே பிரபல்லியம் பெற்ற புராணபடனம் ஈழத்திலே தொடர்ந்து போற்றப்பட்டு வருவதாகும். கந்த புராணம் புராண படனத்திலே சிறப்பிடம் வகிப்பது காணத்தக்கது. திருவாதலூரடிகள் புராணம், திருச்செந்தூர்புராணம் என்பனவும் புராண படனத்திற்கு எடுத்துக் கொள்ளப்பட்டுள்ளன. கீழ் மாகாணத்திலே கஞ்சன் அம்மானை படித்துப் பயன் சொல்லப்படுவதாகும்.

நல்லை ஆதினமும் இராமகிருஷ்ணமிஷனும் இந்துசமய விருத்தியின் பொருட்டு ஆற்றிவரும் அரும்பணிகள் குறிப்பிடத்தக்கவை. / அகில இலங்கை இந்து மாமன்றம் இந்து சமய தாபனங்களை ஒன்றிணைத்து இந்துக்களின் பிரச்சினைகளைத் தீர்த்து வைக்க அக்கறை கொண்டுள்ளது. அதன் அமைப்பினை வலுப்படுத்தி ஊக்குவித்தால் பல நன்மைகளைச் சாதிக்கும் நிலையை உருவாக்க முடியும். திருமூலநாயனார் 'சிவபூமி' எனப் போற்றிய பூமி, எம்பூமி என்ற பெருமையை நாம் நிலைநாட்ட வேண்டும்

பேராசிரியர்
பொ. பூலோகசிங்கம்
B.A. (Hons), D. Phil (Oxon)

37, 32 ஆம் வீதி,
கொழும்பு—06.

அக்கமாதேவி

அக்கமாதேவி, மாதேவியக்கா எனும் பெயர்களாலும் வழங்கப்பெறுவர்; பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த கன்னடநாட்டுப் பக்தை; பசவண்ணர் கல்யாணநகரில் நிறுவிய வீரசைவ நிலையத்திலே தொண்டுபுரிந்து வந்தவர்; ஸ்ரீசைலம் அடைந்து மல்லிகார்ச்சுனரை வழிபட்டு, அவருடைய பெயரை முத்திரையாக ஒவ்வொரு வசனத்தின் இறுதியிலும் வைத்துக் கன்னடத்தில் பல வசனங்களைப் பாடியவர்; வீரசைவ வசன இலக்கியத்தில் அக்கமாதேவியின் வசனங்கள் முக்கிய இடத்தினைப் பெறுவன.

அக்கினி

இருக்கு வேதத்தில் இந்திரனுக்கு அடுத்து அதிகமான பாடல்களைப் பெறும் தெய்வம் அக்கினி; இருநூறு பாடல்களுக்கு மேல் அக்கினியைப் போற்றும் பாடல்களுள். தெய்வங்களுக்கும் மக்களுக்கும் இடையிலான மத்தியஸ்தனாகவும் மக்களையும் அவர்களுடைய உடைமைகளையும் காப்பவனாகவும் நல்லன்வற்றை எல்லாம் அளிப்பவனாகவும் இருளையும் இன்னலையும் விடாது எதிர்ப்பவனாகவும் அக்கினி போற்றப்படுகிறான். வேள்வியிலே அவியினை ஏற்கும் முக்கிய கடமைக்கு உரியவனான வேதத்திலே அவனுக்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்கப்பட்டமை எதிர்பார்க்க வேண்டியதொன்றாகும். பதினெண் புராணங்களில் ஒன்றான அக்கினி புராணம் அக்கினி தெய்வத்திற்கு முக்கியத்துவமளிப்பதாகும்.

அட்டதிக்குப் பாலகரிலே தென்கிழக்குத் திசைக்குரியவனாகவும் அக்கினி இடம் பெறுகிறான்.

அக்கினியின் பிறப்புப் பற்றியும் பெற்றோர் பற்றியும் மாறுபட்ட கதைகள் வழங்குகின்றன. தியேள பிருதுவியின் புதல்வனாகவும், அதிதியின் புதல்வனாகவும், அங்கிரசின் புதல்வனாகவும், சாண்டிலீயின் புதல்வனாகவும், பிரமனின் மூத்த மகன் அபிமானியாகவும் பலவாறு அக்கினியின் தோற்றம் கூறப்படுகின்றது.

அக்கினியும் அவர் புதல்வர்களும் பேரப் பிள்ளைகளாக 49 பேர் வாயுபுராணம் கூறும் 49 திக்கு இணையாகின்றனர்.

அக்கினியோடு தொடர்புடைய பல கதைகள் இதிகாசங்களிலும் புராணங்களிலும் இடம் பெறுவன. இவற்றிலே கந்தனின் தோற்றம் பற்றிய கதையும் தேவிபாகவதம் கூறும் மாயாசீதை கதையும் அடங்குவன.

சப்தரிஷிகளின் யாகத்திலே தோன்றிய அக்கினி அவர்களுடைய மனைவியர் மீது மயக்கம் கொண்டு வனத்திலே அலைந்த போது, அவனை அடைய ஆவலாய் இருந்த சுவாகா, ஆறுரிஷி

பத்தினிகளின் வேடத்திலே அவனைக் கூடியதாகவும் அக்காலத்திலே தோன்றிய விந்துவைப் பொற்கலசத்திலே சேர்த்து வைத்ததாகவும் அதிலிருந்து ஆறுமுகன் தோன்றியதாகவும் கதையுண்டு.

வனவாசத்தின் போது அக்கினி இராமனை அணுகி வரப்போகும் நிகழ்ச்சிகளைக் கூறி இராமனை ஏமாற்ற மாயச் சீதையை உருவாக்கி இராமனிடம் விட்டுவிட்டு உண்மைச் சீதையை தன்பாதுகாப்பில் கொண்டு சென்று விட்டான் என்றும் அக்கினிப் பரீட்சையின் போது மாயச் சீதையை ஏற்றுக் கொண்டு உண்மைச் சீதையை இராமனிடம் சேர்ப்பித்ததாகவும் அதனாலேயே சீதை எவ்விதத்தழும்புமின்றி அக்கினியிலிருந்து தோன்றியதாகவும் மாயச்சீதை புஷ்கரத்திலே தவமிருந்து துவாபரயுகத்தில் பாஞ்சாலனின் யாககுண்டத்திலிருந்து பாஞ்சாலியாகத் தோன்றிப் பாண்டவர் மனைவியானாள் என்றும் தேவிபாகவதம் கூறுகின்றது.

அக்கினி மூன்றுதலை, நான்கு அல்லது ஏழுகை, ஏழு நாக்கு என்பன கொண்ட உருவத்தில் ஆட்டுக்கடா வாகனமும் தீச்சுவாலையுடன் கூடிய வேலும் உடையவனாகச் சித்திரிக்கப்படுவான். ஒளிமயமான அவனுடைய தேர் பள்பள்ப்பான குதிரைகள் பூட்டியனவாக ஏழு காற்றுக்களான சக்கரங்களோடு அமைந்து பொன்மயமான கேசமும் சிவந்த உடலுறுப்புக்களையுடைய சாரதியால் செலுத்தப்படுவதாகக் காட்டப்படும்.

அக்கினி புராணம்

பதினெண் மகாபுராணங்களாகச் சங்ககத்தில் வழங்கும் புராணங்களில் அக்கினிபுராணம் ஒன்றாகும். ஆக்னேயபுராணம் என்ற பெயரும் இதற்குண்டு.

அக்கினிதேவனால் வசிட்டருக்குக் கூறப்பட்ட புராணம் இதுவென்பர். அக்கினி மீது இயற்றப்பட்டதெனக் கூறப்படும் இது சிவபுராணங்களுள் ஒன்றாகக் கருதப்படுகின்றது. இதன் காலம் கி. பி. பத்தாம் நூற்றாண்டு என்று சிலர் கூறுவர்.

அக்கினிபுராணம் அளவிலே பெரிய புராணமாகும்; ஏறக்குறைய 420 அத்தியாயங்களை யுடையது. சுயமான சில விடயங்களோடு வேறு நூல்களிலிருந்தும் பல பகுதிகளை உள்ளடக்கியது. யாஜ்ஞவல்கியரிலிருந்து சட்டம் பற்றிய ஒரு பகுதியும் சுஸ்ரதரிலிருந்து வைத்தியம் பற்றி ஒரு அத்தியாயமும் பிங்கலர், பாணினியிலிருந்து இலக்கணம், அணியாப்புப் பற்றித் தெரிந்த பிரிவுகளும் இங்குள்.

கலைக்களஞ்சியம் போன்று பல வியங்களைடயும் உள்ளடக்கும் பண்பு அக்கினிபுராணத்திலுண்டு. கிரியை வழிபாடு, உலகவுற்பத்தி,

அரசபாரம்பரியம், போர்முறைகள், ஸ்வப்னம்ந் திரம், சாதகம், கட்டடக்கலை, சிற்பக்கலை, ஆயுள்வேதம், விஷவைத்தியம், நாடகசாத்திரம், அணியலங்காரம், உடம்புக் கூறியல், சிவலிங்கம், துர்க்கை, தசாவதாரம், இராமாயணம், மகா பாரதம், தேவபூஜாவிதிகள், தேவதாபிரதிட்டை முதலிய பல்வேறு விடயங்கள் இதனுள் இடம் பெறுகின்றன.

அக்ஷமாலிகா உபநிடதம்

இது இருக்கு வேதத்தைச் சேர்ந்த உபநிடதம். முக்திகோபநிடதம் தரும் 108 உபநிடதப் பட்டியலில் இடம் பெறுவது.

அக்ஷயநவமி

கார்த்திகை மாதத்துச் சுக்கில பட்சத்தின் ஒன்பதாம் நாள் மகாவிஷ்ணுவுக்குப் புனிதமான நாளாகும். இந்நாளிலே அடையும் எந்த நன்மையும் முடிவடையாத சிறப்பினையுடையது.

தனஞ்ஜயன், கிருஷ்ணசர்மா எனும் இரு சகோதரர்கள் உலகினரை ஏமாற்றியும் கள வெடுத்தும் சீவனம் செய்து வந்தார்கள். அவர்கள் மரணித்த போது தனஞ்ஜயன் மோட்சத்திற்கும் கிருஷ்ணசர்மா நரகத்துக்கும் இட்டுச் செல்லப்பட்டனர். இச்செயலை ஓரவஞ்சகமென்று கருதி கிருஷ்ணசர்மா யமனிடம் நியாயம் கேட்ட போது தர்மராசன் தனஞ்ஜயன் அக்ஷயநவமி யிலே யமுனையில் நீராடியதால் அவனுக்கு வைகுண்டப் பதவி கிடைத்ததாகக் கூறினான்.

அக்ஷி உபநிடதம்

இது கிருஷ்ண யசுர் வேதத்தைச் சேர்ந்த உபநிடதமாகும். முக்திகோபநிடதம் தரும் 108 உபநிடதப்பட்டியல் இதனைக் குறிப்பிடுகின்றது.

அகச்சமயம்

திருமுலநாயனாரின் திருமந்திரத்திலும் (1557, 1558) மாணிக்கவாசகசுவாமிகளின் திருவாசகத்திலும் (திருவண்டப்பகுதி, 17) சைவத்தின் அகச்சமயம் ஆறென்ற குறிப்பு அறியப்படுகின்றது.

பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டிற்கு முன்பும், திவாகரத்திற்குப் பின்பும் எழுந்த பிங்கலந் தையில் வைரவம், வாமம், காளாமுகம், மாவிரதம், பாசுபதம், சைவம் என்பன அகச் சமயம் என்ற விளக்கம் கிடைக்கின்றது. இப் பட்டியலினை உமாபதி சிவாசாரியரின் சங்கற்ப நிராகரண பழையவுரையும் ஏற்றுக்கொள் ளுகின்றது. தத்துவப்பிரகாசம் பதினேந்தாம் நூற்றாண்டின் கடைக்கூறுக்கு முன்பு எழுந்தது. அதுவும் இப்பழைய மரபினை ஏற்றுள்ளது. பதினா றாம் நூற்றாண்டில் எழுந்த சூடாமணி நிகண்டும் பிங்கலத்தை தந்த அகச்சமயப் பட்டியலை வழி மொழிந்துள்ளது.

ஆயினும் இவற்றிலே வைரவம், வாமம், மாவி ரதம், பாசுபதம் என்பன இன்று அகப்புறச் சமயமாகப் பட்டியல் பெற்றுள்ளன. காளா முகத்திற்குப் பதிலாகக் காபாலம் அகப்புறத்தில் இடம் பெறுகிறது. சங்கற்பநிராகரணம் நிரா கரித்த ஐக்கியவாதசைவம் அகப்புறப் பட்டியலைப் பூர்த்தி செய்கின்றது.

இன்று அகச் சமயப் பட்டியலிலே பாடாண வாதம், பேதவாதம், சிவசமவாதம், சிவசங் கராந்தவாதம், ஈசுவரவிகாரவாதம், சிவாத்து விதம் என்பன இடம் பெறுகின்றன. இவை யாவும் உமாபதி சிவாசாரியரால் சங்கற்ப நிரா கரணத்திலே நிராகரிக்கப்பட்டவை என்பதும் அவரால் அகச்சமய அந்தஸ்து வழங்கப்படாதவை என்பதும் மனங்கொளத்தக்கது.

இவ்வறுவகை அகச்சமயமும் சித்தாந்த சைவத் தின் பதி முதலிய ஆறு பதார்த்தங்களையும் ஒப்புக் கொண்டு அவ்வப் பொருள்களுக்குக் கூறும் பொது இயல்பு மாத்திரையே கொண்டு தன்னி யல்பு கொள்ளாது மாறுபடுவன.

பாடாணவாத சைவத்தின்படி ஆன்மா பிறப்பிற் பிலிருந்து நீங்கி விடுதலை பெற்று முத்தியடையும் போதும் ஆணவமலப் பிடிப்பிலிருந்து நீங்காது சுட்டறிவும் சுகதுக்காநுபவமுற்றுப் பாடாணம் போற் கிடக்கும்.

பேதவாத சைவம் ஆன்மா அறிவை (மெய்ஞ் ஞானம்) பெறுவதன் மூலம் பாசத்திலிருந்து விடுதலை பெறுகிறது என்றும் அதுவே முத்திநிலை என்றும் கருதும். ஆன்ம விடுதலைக்குப் பக்தி மார்க்கமும் இன்றியமையாதது என்று சித்தாந்த சைவம் கருதுகிறது.

சிவசமவாதசைவம் ஆன்மாவின் பசுத்துவம் நீங்க அது சிவனைப் போலாகி விடும் என்று கருதும். இந்நிலையில் ஆன்மா இறைவனை ஒத்து நிற்கும். இறைவன் அருளினால் இறைவனை அறிய வேண்டுமென்பதில்லை. மலம் ஒழிந்த நிலையில் ஆன்மா வீடு பேறுக்குத் துணையான பஞ்சகிருத் தியத்தையும் செய்யும் ஆற்றலைப் பெறுகிறது. ஆன்மா இறைவனுக்குச் சமமாகவோ அல்லது இறைவன் தொழிலை செய்யும் ஆற்றல் பெற வோ முடியாது என்பது சித்தாந்தசைவம்.

சிவசங்கிராந்த சைவம் மலங்களின் பிடிப்பிலி ருந்து விடுபட்ட செயலற்ற நிலையை ஆன்மா அடையும் போது இறைவனது அருளால் சிவ மாக நிற்கும் என்று கருதும்.

ஈசுவரவிகார சைவம் இறைவனது முயற்சி இன்றி ஆன்மா தன் முயற்சியால் பக்குவம்

பெறும்; பதியறிவு பெற்று ஆன்மா இறை வனுடன் சேருகின்றது என்ற சித்தாந்தம் உடையது.

சிவாத்துவித சைவம் முத்திநிலையில் ஆன்மா சிவத்துடன் கலந்து சிவமாய் விடும் என்று கருதும். அந்நிலையில் ஆன்மா என ஒரு பொருள் வேறாயிராது. ஆன்மாவானது இறை பாவனையினால் இறைவனோடொத்த வடிவத்தைப் பெற்று எல்லாப் போகங்களையும் அநுபவித்து மீட்சியின்றி இருக்குமாம்.

அகத்தியத்தாபனம்

ஈழநாட்டின் திருக்கோணமலை மாவட்டத்திற்கு கொட்டியாரப்பற்றிலுள்ள மூதூரிலிருந்து பத்து மைல் தொலைவிலுள்ள கிளிவெட்டிக் கிராமத்திற்குச் சமார் ஏழுமைல் தொலைவில் அமைந்தது கரைசையம்பதி. கிளிவெட்டியிலிருந்து கங்கு வேலிக் கூடாகவும் கரைசையை அடையலாம்.

திருக்கரைசையம்பதியிலே அமைந்தது அகத்தியத்தாபனம் எனும் திருத்தலம். இத்தலத்திலே அகத்தியர் தாபித்த சிவலிங்கம் அமைந்த திருக்கோயில் ஒன்றின் வரலாறு புராணத்திலே கூறப்பட்டுள்ளது.

அகத்தியத்தாபனத்தில் அமைந்த சிவாலயம் தலபுராணம் பெற்ற சிறப்புடையதாதலால் ஒரு காலத்தில் சீரும் சிறப்பும் பெற்று விளங்கியிருக்க வேண்டும். மேலும் இப்புராணம் கொட்டியாரப்பற்றிலே ஏனைய திருக்கோயில் விழாக்களிலும் படிக்கப்பட்டு வருவதை நோக்கும் போது இச்சிவாலயம் பெற்றிருந்த முக்கியத்துவம் புலப்படுகின்றது.

புராணம் பெற்ற சிவாலயம் அமைந்த இடத்திலே அண்மைக்காலத்திலே கண்டெடுக்கப் பெற்ற புனிதச் சின்னங்களான லிங்கம், கோமுகை, நந்தி, பலிபீடம், சுப்பிரமணியர், அஸ்திரதேவர், முக்கூட்டுக்கல், வாயிற்கற்கள், தூண்கள் முதலானவற்றை ஒருசேர வைத்து சிறிய கோயில் ஒன்று கட்டிப் பக்தர் போற்றி வருகின்றனர்.

அகத்தியத்தாபனத்தின் வரலாறு கூறும் திருக்கரைசைப் புராணம் சுன்னாகம் அ. குமாரசுவாமிப்புலவரின் பொழிப்புரையுடன் திருக்கோணமலை வே. அகிலேசபிள்ளையால் மயிலிட்டி வச்சிரயந்திரசாலையில் விகிர்தி வருடம் ஆனி மாதம் (1890) பதிப்பிக்கப்பட்டது. இப்பதிப்பின் இரண்டாம் பிரசுரம் திருக்கோணமலையிலே நந்தன வருடம் ஆடி மாதம் (1952) அச்சிடப்பெற்றது. 1975 இலே கட்டைபறிச்சான் இந்து இளைஞர் மன்றம் வ. அ. இராசரத்தினம் மேற்பார்வையில் ஒரு பதிப்பினை வெளியிட்டது.

அகத்தியர்

இருக்கு வேதத்தில் இடம்பெறும் பாடல்களைப் பாடியவர்களிலே அகஸ்தியர் ஒருவர் அறியப்படுகிறார். அவர் மனைவி லோபா முத்திரையின் பாடல்களும் அங்கு காணப்படுகின்றன. வான்மீகிராமாயணத்திலும் வியாச பாரதத்திலும் வடமொழிப் புராணங்களிலும் அகஸ்தியர் என்பவரைப் பற்றிப் பல்வேறு கதைகள் கூறப்பட்டுள்ளன.

தைத்திரீய ஆரணியகம் அகத்திய நட்சத்திரத்தைக் கூறுகின்றது. கவர்க்கத்தை அடையும் சான்றோரின் ஒளிப்பிழம்புகளே நட்சத்திரங்கள் என்று தைத்திரீய சங்கிதையும் சதபத பிராமணமும் கூறுவன.

எட்டுத்தொகை பத்துப்பாட்டாம் பண்டைய தமிழ்த் தொகைநூல்களிலே அகத்தியர் எனும் பெயர் காணப்படவில்லை. பரிபாடலிலே “பொதியின் முனிவன்” என்று அகத்திய நட்சத்திரம் குறிப்பிடப்படுகின்றது. (11.11—12). அகத்தியர் பொதிகைமலையில் வாழ்ந்தவர் என்ற கருத்து இப்பரிபாட்டின் காலத்தில் நிலவியுள்ளது. சங்கத வழக்கும் தமிழ் வழக்கும் தொடர்புபட்டு, வேதகாலத்து அகஸ்தியரும் பொதிகை முனிவரும் ஒருவராகக் கருதப்படுவதையும் இங்கு காணலாம்.

பொதிகைமலை பற்றிய குறிப்புகள் இடம்பெறும் குறுந்தொகை (84, 376), அகநானூறு (25, 138, 322), புறநானூறு (24, 128) எனும் பழைய தொகை நூல்களிலே அகத்தியர் செய்திகள் எவையுமில்லை. வான்மீகிராமாயணத்தின் ஆரண்ய காண்டத்திற் பஞ்சவடிக்கு இரண்டையோசனையிலும் கிஷ்கிந்தா காண்டத்தில் அயோமுகத்தின் சிகரத்திலும் (குடகுமலைச்சிகரம்) அகத்தியரின் ஆசிரமங்கள் இருந்தன என்று குறிப்பிடப்படுகின்றது. பொதிகைமலையிலே அவ்வாறு இருந்ததாகக் குறிப்பில்லை.

சிலப்பதிகாரத்திலும் அகத்தியர் பெயர் இடம்பெறவில்லை. பொதிகை முனிவனும் (8.8; 27.68; 12.24.1-2; 3, 1-3) பிரமனின் மகனும் (12.24.1-2), இந்திரன் மகனுக்கும் உருப்பசிக்கும் இட்டசாபத்தை நீக்கியருளிய திருமுனியும் (3.1-3) ஆகிய அகத்தியர் செய்திகள் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன.

மணிமேகலையிலேதான் அகத்தியர் எனும் பெயர் முதன் முதலாகத் தமிழ் நூல்களிலே காணப்படுகின்றது (பதிகம், 11; 22.35). மணிமேகலையிலே அகத்தியர் உற்பத்தி வரலாறு (13.94-96), இந்திர குமாரனைச்சபித்தது (24.10-12), காந்தன் எனும் சோழன் வேண்ட தம்கரகத்தைக் கவிழ்க்கக் காவிரியே தோன்றியது (பதிகம். 9-12), காந்தன், பரசுராமன் மழுவுக்குப் பயந்து நீங்கிய போது அகத்தியர் மொழி கேட்டுப் பின்பு தான் மீள்வதாகக் கூறியது (22.25-38), தொடித்தோட்

செம்பியன் “மலயத்தருந்தவன்” உரை கேட்டு தூங்கெயில் எறிந்தமை (1.3-4) என்பன கூறப்பட்டுள்ளன.

சிவனருள்பெற்ற செம்மையினராக அகத்தியரை நாயன்மார் திருப்பாடல்களிலே காணலாம். திருமூலநாயனார் தென்திசை நோக்கி வந்தது அகத்திய முனிவரைக்காணவென்று சேக்கிழார் பெரியபுராணத்திற் கூறியுள்ளார்.

பக்தி இலக்கிய காலகட்டத்திலே அகத்தியர் தமிழோடு தொடர்புபடுத்தப் பெற்றுள்ளார். பாண்டியரின் குலகுருவாகவும் தமிழாசிரியராகவும் செப்பேடுகளிலும் மெய்க்கீர்த்திகளிலும் அகத்தியர் குறிப்பிடப்படுகிறார்.

இக்காலகட்டத்திலே தென்கிழக்காசிய நாடுகளிலே தென்னாட்டவர்கள் கொண்ட தொடர்புகளால் அகத்தியர் மரபும் அந்நாடுகளிலே பரவத் தொடங்கியது.

பாண்டியநாட்டுக்கும் பாண்டியருக்கும் சிறப்பிடம் தரும் இறையனாரகப் பொருளுரையிலே முதலிரு தமிழ்ச்சங்கங்களில் அங்கம் வகித்ததும் அவர் எழுந்த அகத்தியம் முச்சங்கத்திற்கும் இலக்கணமாக விளங்கியதும் கூறப்படுகின்றன. களவியலுரை கூறும் செய்திகள் முன்னைய காலங்களிற் காணப்பெறுதவை.

கம்பர் ஆரண்யகாண்டத்து அகத்தியப்படலத்திலே கடலையுண்டது, வாதாவியை வதைத்தது, விந்தத்தை அடக்கியது, இறையாணையால் தென்திசை ஏகியது, ருண்டிகையிற் காவிரி கொணர்ந்தது ஆகிய செயல்களை அகத்தியருக்குக்கூறுவதோடு அமையாது ‘தமிழ்முனி’ யாக அவரைப் படைத்தனர். கிட்கிந்தா காண்டத்திலே கம்பர் பொதிகைமலையில் அகத்தியர் தமிழ்ச்சங்கம் ஒன்றினை நிறுவி நடத்தியதாகவும் கூறியிருக்கிறார்.

பன்னிருபடலப்பாயிரம் தொல்காப்பியரை அகத்தியரின் மாணவராகக் கூறியது; புறப்பொருள் வெண்பாமாலைப்பாயிரம் அகத்தியர் மாணக்கர் தொல்காப்பியர் முதலாம் பன்னிருவர் என்று கூறியது. இக்கருத்துகளைத் தொல்காப்பிய உரையாசிரியர் காலங்களிலே ஐயுற்றுள்ளனர் என்பது பேராசிரியர் கூற்றுகளால் புலனாம் (மரபியல் 94); இளம்பூரணர் பன்னிருபடலத்துள் வெட்சிப்படலம் தொல்காப்பியர் கூறினாரென்றால் பொருந்தாது என்பதன் மூலம் ஐயங்களை வலுப்படுத்தினர்.

யாப்பருங்கலவிருத்தியுரை “ஆனந்த வோத்து” எனும் நூல் செய்ததாகக்கூறிய கருத்தைப் பேராசிரியரும் நச்சினூர்க்கினியரும் மறுத்துள்ளனர்.

பெரும்பற்றப்புலியூர் நம்பி குறுமுனிக்குத் தமிழுரைத்த திருவிளையாடலைப் போற்றிப் பேணி

யுள்ளார். கச்சியப்பசிவாசாரியர் அசுரகாண்டத்தில் அகத்தியர் பற்றிய பெளராணிக வரலாறுகளை விரித்துரைத்துள்ளார். காஞ்சிப் புராணத்தில் தழுவக் குழைந்த படலத்திற் சிவஞான முனிவர் அவற்றை வழி மொழிந்துள்ளார். மருத்துவம், இரசவாதம், மந்திரம், யோகம், ஞானம் என்பன பற்றி எழுந்த பல நூல்கள் அகத்தியர் பேருடன் வழங்குகின்றன; அகத்தியரைச் சித்தராகக் கொண்ட மரபு இந்நிலைக்குக் காரணமாகும்.

பெரியபுராணத்தைத் தழுவும் அகத்தியர் பக்த விலாசம் ஒன்று வடமொழியிலுண்டு; அகத்தியர் பேருடன் தேவாரத்திரட்டு ஒன்று வழங்குகின்றது; ஆறெழுத்தந்தாதியுமுண்டு.

அகத்தியரை வரலாற்றுப் புருடராக நிறுவும் முயற்சிகள், பல்வேறு கேள்விகளைத் தோற்றுவிப்பினும், அன்றரைப் பண்பாட்டு வரலாற்றிலிருந்து பெயர்த்தெடுத்தல் பெரியதொரு இடைவெளியைத் தோற்றி நிற்கும்.

அகத்தியர் தேவாரத்திரட்டு

தேவாரத்திலிருந்து தொகுக்கப் பெற்ற இருபத்தைந்து திருப்பதிகங்களையுடையது அகத்தியர் தேவாரத்திரட்டு.

மூவர் திருப்பதிகங்கள் முழுவதையும் ஒதி மகிழ்விரும்பிய சிவாலய முனிவருக்கு அகத்தியர் 25 திருப்பதிகங்களைத் திரட்டி அவற்றை நாள் தோறும் பாராயணம் செய்வோர் அடங்கள் முறை முழுவதையும் ஒதிய பயனைப் பெறுவர் என்று அறிவுறுத்தியதாய்க் கூறுவது மரபு.

ஆயினும் இத்திரட்டிலே இடம்பெறும் திருப்பதிகங்கள் குருவருள், திருவெண்ணீறு (பரையின் வரலாறு), அஞ்செழுத்துண்மை, கோயிற்றிறம், சிவனுருவம், திருவடி, அருச்சுனை, அமைதிநிலை என எட்டுப் பிரிவுகளாக அமைக்கப்பட்டுள்ளதை நோக்கும்போது திருமுறைப்பாடல்களைப் பொருளடிப்படையிற் பகுத்துப் பாராயணம் செய்யும் மரபு ஒன்று புலனாகின்றது. திருவாசகத்திற்கும் திருவாசகத்தனுபூதி எனப்படும் திருவுள்ளக்கிடை ஒன்று இத்தன்மைத்தாகக் காணப்படுதல் குறிப்பிடத்தக்கது.

அகத்தியர் தேவாரத்திரட்டு அகத்தியராலே தொகுக்கப்பட்டதென்பது மரபு. குறுமுனியடிகள் சீடர் சிவாலயமுனிவர் என்றும் அவர் சீடர் திருநெறி விளக்க ஆசிரியர் என்றும் கூறுவர்.

நல்லூர் க. சதாசிவப்பிள்ளை (-1910) ஸ்ரீ ஆறுமுக நாவலர் முன்னிலையிற் பரிசோதித்துப் பதிப்பித்தனவற்றிலே 1866 இலே வெளியிட்டனவே அகத்தியமாமுனிவர் திரட்டியருளிய தேவாரத்திரட்டு, திருவாசகம், திருவிசைப்பா, திருப்பல்லாண்டு, பெரியபுராணச் செய்யுட்டிரட்டு என்பன.

1873 இலும் 1880 இலும் அவர் இவற்றை மீண்டும் பதிப்பித்துள்ளார்.

கயப்பாக்கம் சதாசிவச் செட்டியார் (1872—1929) அகத்தியர் தேவாரத்திரட்டிற்கு விரிவுரை கண்டுள்ளார். வித்துவான் தி. பட்டுச்சாமி ஓதுவாரின் குறிப்புரையுடன் அகத்தியர் தேவாரத்திரட்டினைத் திருப்பனந்தாள் ஸ்ரீ காசி மடத்தினர் 1965 இலே வெளியிட்டனர். சோளங்கிபுரம் சிவஸ்ரீ அருணகிரி முதலியார் 1927 இலே வெளியிட்ட பன்னிரு திருமுறைத் திரட்டிலே அகத்தியர் தேவாரத் திரட்டும் இடம்பெறுகின்றது.

உமாபதி சிவாசாரியர் பெயராலே "திருமுறைத்திரட்டு" ஒன்று வழங்குகின்றது. இதனை ச. சோமசுந்தரதேசிகர் 'சித்தாந்தம்' சஞ்சிகையில் 1930 இலே வெளியிட்டனர். இத்திரட்டிலும் 99 திருப்பாடல்கள் பத்துத்தலைப்புக்களின் கீழ் தரப்பட்டுள்ளன. பதிமுதுநிலை, உயிரவை நிலை, இருண்மலநிலை, அருளது நிலை, அருளுருநிலை, அறியும்நெறி, உயிர் விளக்கம், இன்புறுநிலை, ஐந்தெழுத்தருள்நிலை, அணைந்தோர் தன்மை எனும் அப்பிரிவுகள் திருவருட்பயனிலே காணப்படுதல் குறிப்பிடத்தக்கது.

திரு அகத்தியாச்சிரமம்

சத்தியபுரி என இன்று வழங்கும் திரு அகத்தியாச்சிரமம், நாகிக் நகருக்கு இருபத்து நான்கு மைல் தொலைவில், பஞ்சவடிக்கு அண்மையில் விளங்கும் புண்ணியதலமாம்.

திரு அகத்தியான்பள்ளி

தஞ்சாவூர் மாவட்டத்திலே திருத்துறைப் பூண்டிதாலுகாவில் திருமறைக்காடு இருப்புப் பாதை நிலையத்திற்குத் தெற்கே இருமைல் தொலைவிலுள்ள திருத்தலம் திருவகத்தியான்பள்ளி.

சிவபெருமானின் திருமணக் காட்சியைக் காண அகத்தியமுனிவர் தங்கித் தவஞ் செய்த பதி; அக்கோலத்தைத் திருமறைக் காட்டிலே காட்ட அகத்தியர் கண்டு வணங்கினார். மும்மூர்த்திகளையும் தனக்குப் புதல்வராகப் பெற அகத்தியர் தவஞ்செய்து அவ்வாறே பெற்ற பதியென்றும் கூறுவர். யமதருமராசன் இத்தலத்திலே சேவன் முத்தி பெற்றான் என்பர்.

இத்தலத்தை வழிபடினும் நினைப்பினும் தீவினை நீங்கும் என்பர்.

இங்கெழுந்தருளியுள்ள சிவபிரானுக்கு அகத்தி சுவரர் என்றும் உமையம்மைக்குப் பாகம் பிரியாள் நாயகி என்றும் பேர். சுவாமி கிழக்குச் சந்நிதி; அம்மன் தெற்குச் சந்நிதி. அகத்தியர் கோயில் மூலத்தானத்திற்கு மேற்கிலுள்ளது.

அகத்திய தீர்த்தம், அக்கினி தீர்த்தம், அக்கினி புட்கரிணி, எமதருமதீர்த்தம் என்ற தீர்த்தங்களுள்; தலவிருட்சம் வன்னி.

திரு ஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனார் பாடிய திருப்பதிகம் ஒன்று இத்தலத்திற்குண்டு (2.76)

திரு அகத்தீச்சுரம்

கன்னியாகுமரி மாவட்டத்திலுள்ள திருத்தலம் திருஅகத்தீச்சுரம். குமரியிலிருந்து மூன்று மைல் தொலைவிலுள்ளது. இங்கெழுந்தருளிய இறைவனுக்கு அகத்தீச்சுரர் என்றும் இறைவிக்கு அமுதவல்லி என்றும் பேர்.

இத்தலம் வைப்புத் தலங்களில் ஒன்று (6.71.8) இப்பாடலில் அப்பர் சுவாமிகள் கூறும் அக்கீச்சுரம், அதீச்சுரம், அயனீச்சுரம் எனும் திருத்தலங்களும் கவனிக்கத்தக்கன.

ராம. சொ. சொக்கலிங்கஞ் செட்டியார் பாடிய அகத்தீச்சுரப்புராணம் ஒன்று அச்சாகியுள்ளது. அப்புராணம் இத்திருத்தலத்தின் மேலதோ என்பது தெரியவில்லை.

அகப்புறச்சமயம்

அகப்புறச்சமயம் என்ற ஆட்சி திருமந்திரம், திருவாசகம், பிங்கலநதை, சிவஞானசித்தியார், சங்கற்பநிராகரணம், தத்துவப்பிரகாசம், சூடாமணி நிகண்டு என்பனவற்றிலே காணப்படாதவொன்றாகும்.

அகப்புறச்சமயப் பட்டியலிலே பாசுபதம், மாவிரதம், காபாலம், வாமம், வைரவம், ஐக்கியவாதம் என்பன இடம் பெறுவன.

இவற்றிலே பாசுபதம், மாவிரதம், வாமம், வைரவம் என்பன பிங்கலநதை முதல் சூடாமணி நிகண்டு வரை அகச்சமயப் பட்டியலிலே இடம் பெற்றனவாம். சங்கற்பநிராகரணம் நிராகரித்தனவற்றிலே ஒன்று ஐக்கியவாதம்.

பாசுபதம், மாவிரதம், காபாலம், வாமம், வைரவம் என்பன வேதம் சிவாகமம் இரண்டையும் பொதுவகையாற் பிரமாணமாகக் கொள்ளினும், அவ்வேதம் சிவாகமம் இரண்டுக்கும் வேறுகிய பாசுபதம் முதலிய நூல்களைச் சிறப்பு வகையாகப் பிரமாணங் கொள்வன. ஐக்கியவாதம் வேதம் சிவாகமம் இரண்டையும் சிறப்பு வகையாற் பிரமாணங் கொண்டு அவற்றில் விலக்கியவற்றை நீக்கி விதிக்கப்பட்டவற்றை ஏற்பினும் ஆண்வமலம் ஒன்று உளது என்பதை மறுத்து அதனுண்மையைச் சாதிக்கும் சிவாகமங்களை இகழும்.

திருநீறும் சடையும் தரித்த மூர்த்தியாகிய சிவனைப் பாசுபதரும், என்புமலைதரித்த மூர்த்தியாகிய சிவனை மாவிரதரும், காபாலத்தையுடைய மூர்த்தியாகிய சிவனைக் காபாலரும், அக்கினியும் உபவீதமும் தரித்த மூர்த்தியாகிய சிவனை வாமமதத்தாரும், தமருகமும் சிலம்பும் தரித்த மூர்த்தியாகிய சிவனை வைரவமதத்தாரும் முதற் பொருள் என்பர். ஐக்கியவாத சைவர் சிவன், சதாசிவன், மகேசுவரன் எனும்

பெயருடைய அருவம் அருவுருவம் உருவம் எனும் இலக்கணங்களுடைய பதியே முதற்பொருள் என்பர்.

பாசுபதமும் ஐக்கிய வாதமும் ஆணவ மலத்தை மறுக்கின்றன. மாவிரதம் எலும்பணிதல் முதலிய சரியைகளை அனுட்டிப்போர் முத்தராவர் என்றும் இந்த முத்தருக்குச் சிவனோடு சமமான எல்லாக் குணங்களுமுண்டென்றும் கொள்ளும்.

காபாலம் பச்சைக்கொடி ஒன்றைக் கையிற் பிடித்துக் கொண்டு நாடோறும் மனிதர் தலையோட்டிற் பிச்சை ஏற்று உண்ண வேண்டும் என்றும் உன்மத்தராய்ச் சிவன் ஆவேசித்தலால் எல்லாக் குணங்களும் பெற்றுச் சிவசமமாவர் என்றும் கூறும். வாமம் சடமும் சித்துமாகிய எல்லா உலகும் சத்தியின் பரிணாமம் என்றும் சத்தியில் இலயித்தலே முத்தி என்றும் கூறும். வைரவரே பரம் பொருள் எனக் கொண்டு வைரவ பதத்திற் சேர்வதே முத்தி என்றும் கொள்வது வைரவம்.

பாசுபதம், மாவிரதம், காபாலம் என்பன முறையே சங்கிராந்த சமவாதம், உற்பத்தி வாதம், ஆவேசவாதம் எனவும் படுவன.

அகப்பேய்ச்சித்தர்

தமிழ் நாட்டுச் சித்தர்களில் ஒருவர்; தத்துவஞானத்தை உருவகத்தில் பாடியவர்; "அகப்பேய்ச்சித்தர் பாடல்" என இவர் பாடல்கள் தொகுக்கப்பட்டுள்ளன; 'அகப்பேய்' என்ற விளி பாடல் தோறும் காணப்பெறுவதால் அகப்பேய்ச்சித்தர் எனப்பெயர் பெற்றனர் போலும்.

அகப்பேய்ச்சித்தர் பாடல்

அகப்பேய்ச்சித்தர் என வழங்கப் பெற்றவர் பாடிய பாடல்கள் அகப்பேய்ச்சித்தர் பாடல் எனப்படும்.

அகப்பேய்ச்சித்தர் வரலாறே அன்றிக் காலமோ துணிதற்கரிது.

அகப்பேய் எனும் விளியுடன் அமையும் தொண்ணூறு பாடல்களையுடையது அகப்பேய்ச்சித்தர் பாடல். தத்துவக் கருத்துகளை குறிப்புப் பொருளாக அமைத்துப் பாடிய பாங்கினை அகப்பேய்ச்சித்தர் பாடல் காட்டுகின்றது.

பதினெண் சித்தர்கள் பெரிய ஞானக் கோவை எனும் தொகுப்பில் அகப்பேய்ச்சித்தர் பாடல் இடம் பெறுகின்றது. முருகேசநாயகர் 1899 இலே இத்தொகுப்பினை வெளியிட்டுள்ளார். 1907 இலே வி. சரவணமுத்துப்பிள்ளை சென்னையில் ஒரு பாகமாக அச்சிட்டனர். அரு. ராமநாதன் பதினெண்சித்தர் பெரிய ஞானக்கோவை என வழங்கும் சித்தர் பாடல்கள் எனும் பெயரிலே 1959 இலே வெளியிட்டுள்ளார்.

அகலிகை

" பஞ்ச கன்யா ஸ்மரணம் பாவநாசனம்" என்பது சங்கத வழக்கு. ஐம்பெருங்கன்னியரை நினைக்கப்பாவங்கள் தொலையும் என்பது அதன் பொருள். இம்மரபிலே அகலிகை, திரௌபதி, சிதை, தாரை, மண்டோதரி என்பவர்களைக் கூறுவர். மணமாகாத பெண் என்று பொருள் படாது கன்னி எனும் சொல் என்றும் அழியாப் புகழ் வாய்ந்த பெண் என்ற சிறப்புப்பொருளை இங்கு அடைகின்றது.

வேதங்களில் இயற்கைப்பாடல்களுக்கு இயைந்த கதைத்துளிகளாயிருந்த அகலிகை — இந்திரன் உறவு காலப்போக்கில் சுவையான கதையாகப் பரிணமித்தது. வேதகீதங்களிலும் பிராமணங்களிலும் அகலிகையைப் பற்றிய இடைவரவான குறிப்புகளுள் சதபத பிராமணம் இந்திரனை "அகலிகை காதலன்" என்று கூறுகின்றது. இத்தகைய குறிப்புகளையும் கதைக்கூறுகளையும் ஒன்று திரட்டி வால்மீகி அகலிகை கதைக்கு இராமாயணத்தில் இலக்கிய உருவம் கொடுத்தார். மகாபாரதத்திலும் அகலிகை கதை இடம் பெறுகின்றது.

மிதிலை நோக்கி விசுவாமித்திரருடன் இராம லட்சுமணர் செல்கையில் அழகும் அமைதியும் நிரம்பி வாழ்வோரில்லாது காணப்பட்ட ஆசிர மத்தைப் பாதையிலே கண்டு இராமன் வினவிய போது விசுவாமித்திரர் கூறுவதாக வால்மீகி ராமாயணத்தில் அகலிகை கதை இடம் பெறுகின்றது. இந்திரன் அகலிகையை அடையும் நோக்கத்துடன் கௌதமருடைய உருவிலே முனிவர் இல்லாத சமயத்திலே புகுந்து உடலுறவுக்கு அழைத்த போது அகலிகை வேஷதாரி இந்திரன் என்று அறிந்தும் தேவேந்திரனே தன்னைத் தேடி வந்தானே என்ற கர்வத்திலே தன்னையிழந்து இந்திரன் ஆசைக்கு இடமளித்து அவனை விரைந்து செல்லும்படி கூறுகிறார். இந்திரன் திரும்புகையில் எதிர் வந்த முனிவர் உண்மையுணர்ந்து இந்திரனை நபஞ்சகமாகப் போகும்படியும் அகலிகையை காற்றே உணவாக ஆகாரமின்றிச் சாம்பல் மேல் யார் கண்ணுக்கும் புலப்படாது அங்கு மறைந்து வாழும்படியும் சபித்தார். அகலிகைக்கு பாவவிமோசனமாகத் தசரதராமன் ஆசிர மத்துக்கு வந்து காலடிப்பட்ட போது அவள் பாவம் நீங்கும் என்று கூறிவிட்டுச் சென்றார். விசுவாமித்திரர் கூறிய கதை கேட்டு இராமன் ஆசிர மத்துள் நுழைந்த போது அகலிகை பழையவுருவுடன் தோன்றினாள்.

வால்மீகி கூறும் கதை வடமொழி நூல்களிலேயே மாற்றமுடையதாகக் காணப்படுகின்றது. கதா சரித்சாகரம் கௌதமர் ஆசிரமத்துள் நுழைந்த போது இந்திரன் பூனையாக மாறி வெளியேற்ற முயன்றான் என்று கூறும். அத்யாத்மராமாயணம்

அகலிகை கல்லாகவும் இந்திரன் தேகம் விகார மடையவும் கௌதமர் சபித்ததாகக் கூறும்.

தமிழிலே பரிபாடலில் இரு பாடல்களில் (19,9) அகலிகை சரிதச் செய்திகள் முதன் முதலாகக் காணப்படுவன. இந்திரனின் பூனை வடிவமும் அகலிகையின் கல்லுருவும் கௌதமரின் கோபமும் இந்திரன் ஆயிரம் கண் பெறலும் அவற்றிலே குறிப்பிடப்படுகின்றன.

மிதிநகரின் மதிற்புறத்தே கல்லாய்க் கிடந்த மேட்டைக் கண்டு அதன் மேல் இராமன் கால் வைக்கப் போகையில் அவன் கால் தூசிபட்டு அகலிகை தொல்லுருப் பெற்றதைக் கண்டு இராமன் அகலிகைக்கு அவ்வாறு நடந்ததற்குக் காரணம் கேட்ட போது விசுவாமித்திரர் ஏழு பாடல்களிலே அவள் கதையைக் கூறுவதாகக் கம்பன் தன் இராமாவதாரத்திற் பால காண்டத்தில் சித்திரித்துள்ளான்.

அகலிகையின் அழகிலே மயங்கி இந்திரன் அவளை அடையும் ஆவலால் கௌதமரை ஆசிர மத்திலிருந்து நீங்கச் செய்து அவர் உருவம் தாங்கி உட்புகுந்து அகலிகையுடன் உடலுறவு கொண்டான். கூடலின் போது அகலிகை தன்னைக் கூடுபவன் அயலான் என்று உணர்ந்த போதும் தன்னைச் சுதாகரித்துக் கொள்ளமுடியாதவளாய் இருந்தாள் என்பர் கம்பர். அப்பொழுது விரைந்து மீண்ட கௌதமரைக் கண்டு அகலிகை அஞ்சி ஒடுங்கினாள்; தேவேந்திரன் பூனையாக வெளியே போக முயன்றான். கௌதமர் ஆயிரம் மாதருக்குள்ள அறிகுறியை இந்திரனுக்குச் சபித்துவிட்டு அகலிகையையும் கல்லாகச் சபித்தார்.

இருபதாம் நூற்றாண்டிலே வெள்ளக்கால் ப. சுப்பிரமணியமுதலியார், ச. து. சுப்பிரமணிய யோகியார் போன்றோர் செய்யுளிலும், புதுமைப் பித்தன், எம். வி. வெங்கடராமன் முதலியோர் கதைகளிலும் அகலிகையின் கதைக்கரு பல மாற்றங்களுடன் இடம் பெற்றுள்ளது. ஈழத்திலும் “மஹாகவி” (து. உருத்திரமூர்த்தி), சில்லையூர் செல்வராசன் (‘தான்தோன்றிக் கவிராயர்’), இ. இரத்தினம் முதலியோர் அகலிகை கதையைக் கருவாக வைத்துப் புதிய படைப்பு களைப் படைத்துள்ளனர்.

திருமணநாளிலே மணமக்களுக்குக் கல்லுருவாக — அம்மியாக — அகலிகைசரிதம் திருமணச் சடங்குகளிலே உணர்த்தப்பட்டு வருகின்றது.

அகலிகைவெண்பா

பத்தினிப்பெண்டிரைத் தெய்வமாகப் போற்றி வழிபடுவது இந்துக்களிடையே காணப்படும் மரபு. “பஞ்ச கன்யா ஸ்மரணம் பாவநாசனம்” என்பது வடமொழி வழக்கு. ஐம்பெரும் கன்னியரை நினைக்கப் பாவங்கள் தொலையும் என்பது அதன் பொருள். ஐம்பெரும் கன்னி

யருள் முதலில் வைத்து எண்ணப்பெறுபவள் அகலிகை. கன்னி என்னும் சொல் “மணமாகாத பெண்” எனப் பொருள்படாது “என்றும் அழியாப் புகழ் வாய்ந்த பெண்” எனச் சிறப்புப் பொருள் பெறுகின்றது.

அகலிகை கௌதம முனிவரின் தர்மபத்தினி; இந்திரனாற் கற்பிழந்து நீங்காத நெடும் பழிபூண்டு நின்றவள்; அப்பழி நீங்கிப் பத்தினியெனப் போற்றப்பெற்றவர்.

திருமணநாளிலே மணமக்களுக்குக் கல்லுருவாக — அம்மியாக — அகலிகை சரிதம் திருமணச் சடங்குகளிலே உணர்த்தப்படுவது உண்டு.

அகலிகை கதை வடமொழிகளிலும் தென் மொழிகளிலும் பலவித வேறுபாடுகளுடன் அமைந்துள்ளது. தமிழ் மொழியிலேயே அது பல்வேறு உருவங்களைப் பெற்றுள்ளது. அவ்வுருவங்களில் ஒன்றே அகலிகை வெண்பாவாகும். இதனுள் கடவுள் வாழ்த்து, காப்பு ஆகியன உட்பட 295 வெண்பாவுள். இந்நூல் இந்திர காண்டம், அகலிகை காண்டம் கௌதம காண்டம் எனக் காவியப்பாங்கிலே பிரிக்கப்பட்டுள்ளது.

இந்திரகாண்டத்திலே இந்திரன் தனது சபாமண்டபத்திற் கொலுவிருத்தல் முதலாக அவன் அகலிகையை நினைத்தல், அவளழகை எண்ணி ஏங்கிக் காமநோய்க்காளாதல், அகலிகையை அடைய நிச்சயித்தல், கௌதமரது ஆச்சிர மமுள்ள வனத்தைச் சேர்தல் என்பன வரை நிகழ்ந்தவை கூறப்படுகின்றன. இக்காண்டத்திலே அகலிகை திருப்பாற்கடலிலே தோன்றியதும் அவளது கட்டழகைக் கண்டு இந்திரன் அவளை அடைய விரும்பியதும் கௌதம முனிவரும் அவளை விரும்பியதால் பிரமதேவன் போட்டி நியமித்ததும் இரு தரம் வைத்த போட்டிகளிலும் இந்திரன் தோற்றதும் கூறப்படுவன.

அகலிகை காண்டத்திற் கௌதமர் வெளியே போக இந்திரன் உபாயம் செய்தல் முதலாக, அவன் அகலிகையைப் பற்றல், அவள் வருத்தித் தவித்தல், அவன் செய்கை தகாதெனக் கூறல் அவன் தன்காமத்தின் இயல்பு கூறல் அவன் வலிந்து தன் கருத்தை முடிக்கத் துணிதல், அவன் மூர்ச்சையடைந்து கற்பழிக்கப்படுதல் ஈராகக் கூறப்படுகின்றன.

கௌதம காண்டத்தில் முனிவர் ஆசிரமத்துக்குத் திரும்புதல் முதல் அவர் இந்திரன் களவைக் கண்டு அவனைச் சபித்தல், அவர் அகலிகையை மூர்ச்சை தெளிவித்தல், அவள் இந்திரனால் உற்ற குற்றத்திற்குப் பரிகாரஞ் செய்தல், அவள் அவரைச் சரணமடைதல், தேவர் வேண்ட கௌதமர் இந்திர சாபத்தை ஒருவாறு மாற்றல், அகலிகை கல்லாதல்,

இராம பாத பரிசுத்தால் அவள் தொல்லுருப் பெறுதல், அகலிகை கௌதமரை அடைதல் ஈராகவுள்ள நிகழ்ச்சிகள் கூறப்படுகின்றன.

அகலிகை வெண்பாவில் அதன் ஆசிரியர் கதை மாற்றங்கள் பல செய்திருக்கிறார். அகலிகை காண்டத்தில் அகலிகை கற்பழிக்கப்படுமுன் அவளுக்கும் இந்திரனுக்கும் இடையே நிகழும் நீண்ட சம்வாதம் அவற்றிலொன்றாகும். கௌச சிற்பியரின் 'லுக்கிரீஸ் கற்பழிப்பு' எனும் படைப்பில் வரும் சம்வாதத்தைத் தழுவி அமையும் இப்பிரிவின் மூலம் அகலிகையின் கற்பின் மாட்சியை ஆசிரியர் விரித்துரைக்கின்றார். அகலிகை தன்னைக் காக்கவும் தகைசான்ற சொல்லைக் காக்கவும் இயன்றளவு முயன்வளாகச் சித்திரிக் கப்பட்டுள்ளாள். தன் முயற்சியெல்லாம் வீணாக, அயர்வுற்று, மூர்ச்சித்த அகலிகையிடமே, அவன் பிணம் போலக்கிடந்த நிலையிலேயே இந்திரன் தன் கருத்தை முடித்துக் கொண்டது இன்னுமொரு மாற்றமாகும். ஆயினும் அகலிகை வெண்பா விலே கற்பழிப்பின் விளைவாய்த் தோன்றிய ஒழுக்கப் பிரச்சினைகள் தொடர்படவில்லை. கௌதமர், அகலிகை கற்பிழந்தது ஊழ் விளையால் என்று தேற்றியபோதும் கழுவாயாகக் கல்லாகச் செய்தார்.

அகலிகை வெண்பாவின் ஆசிரியர் இராவ்சாகிப் வெள்ளக்கால் ப. சுப்பிரமணிய முதலியார் (1857 - 1946). கால்நடை மருத்துவத்தில் ஈடுபாடுமிக்க முதலியாரவர்கள் இலக்கிய ஆர்வம் மிக்கவராக விளங்கினார்.

அகலிகை வெண்பா 1914 ஆம் ஆண்டிலே வெளி வந்தது; இரண்டாம் பதிப்பு 1920 ஆம் ஆண்டிலும் மூன்றாம் பதிப்பு 1938 ஆம் ஆண்டிலும் வெளிவந்தன.

அகிலேசபிள்ளை, வெ. (1853 — 1910)

திருகோணமலை வேலுப்பிள்ளையின் புதல்வர்; இராசக்கோன், அழகைக்கோன் என்போரின் தந்தை; குமாரவேலுப்பிள்ளையிடமும் சிறிய தந்தையைல்பாகம்பிள்ளையிடமும் தமிழ் இலக்கிய லக்கணங்களைக் கற்றுக் தேறியவர்; பயிற்றுப் பெற்ற ஆசிரியராகவும் அரசினர் கல்லூரி அதிபராகவும் பணிபுரிந்தவர்; திருகோணமலையிலே விசுவநாதசுவாமி கோயில், மடத்தடி வீரகத்திப் பிள்ளையார்கோயில் முகாமையாளராகச் சேவை புரிந்தவர்.

திருக்கோணமலை விசுவநாதசுவாமி ஊஞ்சல், திருக்கோணமலை சிவகாமியம்மன் ஊஞ்சல், திருக்கோணமலை பத்திரகாளி ஊஞ்சல், நிலாவெளி சித்திவிநாயகர் ஊஞ்சல், திருக்கோணநாயகர் பதிகம், திருக்கோணமலை வில்லுன்றி கந்தசாமி பத்துப் பதிகம், திரிகோணமலை விசாலாட்சியம்மை பெருங்கழிநெடில் விருத்தம் (1923),

வெருகல் சித்திரவேலாயுதசாமி பேரிற் சொல்லிய அடைக்கலமாலையும் ஊசலும் (1887), வெருகல் சித்திரவேலாயுதசுவாமி பேரில் சிறை விடு பதிகம், நெஞ்சறிமலை முதலிய பிரபந்தங்களைப்பாடியவர்; திருக்கோணசலவைபவம் (1950) எழுதியவர்; திருக்கரைசைப்புராணம் (1890), வெருகல் சித்திரவேலாயுதர் காதல் (1906), நரேந்திரசிங்கராசன் வசந்தன் சிந்து (1908) முதலியனவற்றைப் பதிப்பித்தவர்.

அகிலேஸ்வரசர்மா, சி.

யாழ்ப்பாணம் மண்டைதீவிலே பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் பிற்கூறிலும் இருபதாம் நூற்றாண்டின் முற்கூறிலும் வாழ்ந்தவர்; இவர்பாடிய திருவெண்காட்டந்தாதியும் திருவெண்காட்டுச்சித்தி விநாயகர் ஊஞ்சல், திருவெண்காட்டிசர்கும்மி என்பனவும் ஒரே நூலாகக் கொக்குவில்லில் 1922 இல் அச்சிட்டு வெளியிடப்பெற்றன. (திருவெண்காடு என்பது மண்டைதீவிலுள்ளது) இவருடைய முருகன் கீர்த்தனைப் பதிகம் இரண்டும், நடராஜ பஞ்சரத்தினமும் ஒரே தொகுப்பாக 1928 இலே வெளியாயின; மதுரைமீனாட்சியம்மன் மீது பேரின்பக்கீர்த்தனையும் பதிகமும் பாடியுள்ளார். சோதிடவல்லுநராகிய சர்மா அவர்கள், உலகியல் தொடர்பான பாக்களும் இயற்றியுள்ளார்.

அகோ. 1615 — 1675

இயற்பெயரால் அன்றிச் சாதிப்பெயரால் வழங்கப் பெறுபவர்; அகோ எனும் சாதியைச் சேர்ந்தோர் தட்டார் தொழில் செய்பவர்; அகமதாபாத்தினை அடுத்த ஜேதல் புரம் என்ற ஊரினர்; அகமதாபாத்திலே குடியேறினவர்; வாழ்வினை வெறுத்துக் காசி சென்றவர்; அங்கு பிரம்மானந்தரைச் சற்குருவாக அடைந்தனர்; வேதாந்தம் பற்றி அகேகீதா முதலிய காவியங்களையும் "சப்பே" எனும் சந்தப்பாக்கள் பலவற்றையும் இயற்றியவர்; குஜராத்தி இலக்கியத்தில் இவருடைய ஆக்கங்கள் சிறந்த இடத்தினைப் பெறுவன.

திரு அகோபீலம்

கர்னூல் மாவட்டத்தில் சிரவேல் தாலுகாவில் நந்தியாலுக்கு முப்பத்தேழு மைல் தொலைவிலுள்ள அகோபீலம் இரணிய சம்மார தலமாகும். சிங்கவேள் குன்றம் என்று தமிழிலே வழங்கப்படுவது. இங்கு பெரிய விஷ்ணு கோயில் உண்டு. நரசிம்மமூர்த்தி லக்ஷ்மி நாச்சியாருடன் வீற்றிருந்த திருக்கோலத்தில் அருள் புரிகிறார்.

அகோபீலத்தில் ஒன்பது நரசிம்ம சந்நிதிகளுள். அடிவாரத்தில் லக்ஷ்மிநரசிம்மன்; மலையேறும் வழியில் யோகநரசிம்மன், சத்ராந்த நரசிம்மன்; மலைமேல் உம்நரசிம்மன், வராகநரசிம்மன்; அருகேயுள்ள வேதாத்திரிமலையில் பர்முலிதி நரசிம்மன்; கந்தாத்திரிமலையில் ப்ரஹலாத

நரசிம்மன், பார்க்கவ தீர்த்தக் கரையில் பார்க்கவ நரசிம்மன், காரங்கிநரசிம்மன். பிரகலாதாழ்வானுக்குப் பிரத்யக்ஷம். இந்திர நரசிம்ம பாபநாச, கஜ, பார்க்கவ தீர்த்தங்கள்.

சிங்கவேள் குன்றம் திருமங்கையாழ்வாரால் மங்களாசாசனம் செய்யப்பட்டது (பெரியதிருமொழி, 1.7)

இராமாநுசரின் விசித்தாத்துவித மரபினைச் சார்ந்த ஸ்ரீ அகோபிலமடம் (அழகியசிங்கர்மடம்) இங்கு தாபிக்கப்பட்டதாகும்.

அகோரசிவாசாரியர்

தமிழ்நாடு சிதம்பரத்தில் வாழ்ந்த ஆதிசைவர்; பதினைந்தாம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த வராகக் கருதப்படுவர்; இலிங்கபுராணத்தின் ஆசிரியர் கடவுள் வாழ்த்திற் போற்றும் "அகோரசிவன்" இவராகலாம். இவருடைய அகோர பத்ததி சைவர்களிற் பெரும்பாலானோர் பின்பற்றும் பத்ததியாகும்.

அகோர பத்ததி

தமிழ் நாட்டிலும் ஈழநாட்டிலும் அதிகம் பாவனையிலுள்ள பத்ததி, அகோர பத்ததியாகும். இதற்குக் கிரியா கிரிமத்யோதிகை என்ற பெயருமுண்டு.

இதனை எழுதியவர் பதினைந்தாம் நூற்றாண்டிற் சிதம்பரத்தில் வாழ்ந்தவராகக் கருதப்படும் அகோரசிவாசாரியர். அவர் சித்தாந்தப் பிரகாசிகை இயற்றிய சர்வாத்ம சம்புவின் சீடராவர்.

அகோர பத்ததி சிவசமவாதச் சார்பினது என்று சிவஞான முனிவரார் (—1785) கண்டிக் கப்பட்டது. ஈழநாட்டிலும் ஆறுமுகநாவலர் காலத்தில் இதனைக் கண்டித்துத் திருவாவடுதுறை ஆதீன வித்துவானாக விளங்கிய வடகோவை சு. சபாபதிநாவலர் (1845-1903) எதிர்ப்புக்களுக்காளானது ஆறுமுகநாவலர் பிரபந்தத் திரட்டாற்புலனாகும்.

பூர்வ, அபர, சைவசோடசபிரகாசிகை என முப்பிரிவுகளை உடையது அகோரபத்ததி; தனிவழிபாடு, கோயில்வழிபாடு, கிரியைகள், தீக்ஷை முதலிய சமய வழிபாட்டு முறைகளுக்குரிய கிரியைகளை விளக்கிக் கூறுவது.

அகோர பத்ததிக்குத் திருவாரூர் நிர்மலமணி தேசிகர் வடமொழியில் எழுதிய வியாக்கியானம் உண்டு. அதனை சித்தன்கேணி ஆ. அம்பலவாண நாவலர் 1927 இலே பதிப்பித்துள்ளார்.

அகோரமுனிவர்

அகோரதேவர், அகோரதம்பிரான் எனவும் அழைக்கப்பெறுவர்; சங்கதத்தைச் சிதம்பரம் திருமாளிகைத் தேவரிடமும் தமிழைத் திரு

வாரூர் வன்மீகநாததேசிகரிடமும் கற்றவர்; வன்மீகநாததேசிகரின் புதல்வர் இலக்கண விளக்கம் வைத்தியநாததேசிகர், இவருடைய மாணவர் என்று கருதப்பெறுவதால், இவர்காலம் பதினேழாம் நூற்றாண்டாகும். திருவாரூர்க்கோயிலில் அபிடேகக் கட்டளையை நிர்வாகஞ்செய்தவர்; காசி சென்று கதியடைந்தவர்.

திருக்கானப்பேர்ப்புராணம், கும்பகோணப்புராணம், வேதாரணிய புராணம் என்பவற்றைப் பாடியவர்.

அகோரமூர்த்தி

பஞ்சமூர்த்திகளை நிலைக்களமாகச் செலுத்திப் பஞ்சகிருத்தியத்தைச் செய்யும் பரமசிவனது சுத்த குணங்களாகிய ஈசானம், தற்புருஷம், அகோரம், வாமதேவம், சத்தியோஜாதம் என்னும் ஐந்தும் கரும சாதாக்கியராகிய சதாசிவமூர்த்திக்குத் திருமுகங்களாம்.

ஈசான முகமானது சிறுபிள்ளை முகம் போன்று பளிங்கு நிறமாய் ஈசான திக்கைப் பார்த்து மேனோக்கியதாயிருக்கும். தற்புருஷ முகமானது யௌவனப் பருவத்தையுடையதாய், கோங்கம்பூநிறம் போன்றதாய்க் கிழக்கு நோக்கியதாயிருக்கும். அகோரமுகமானது தூங்கிய தாடியையுடையதாய், வெளிப்பட்ட பற்களையுடையதாய், கண்டோர் பயங்கொள்ளத்தக்கதாய், விருத்தர் முகம் போன்றதாய், வலத்தோளின் மேல் தெற்கு நோக்கியிருக்கும். வாமதேவ முகமானது மாதர் முகம் போன்று அவர்கள் ஆபரணங்களையுடையதாய், வெட்சிப்பூ நிறத்ததாய், இடத்தோளின் மீது வடக்கு நோக்கியதாய் விளங்கும். சத்தியோசாதமுகமானது அரசர் முகம் போன்றதாய் வெண்மை நிறமுடையதாய், பிடரில் மேற்கு நோக்கியதாய் விளங்கும்.

பஞ்சகிருத்தியத்திற்குக் காரணரும் பஞ்ச கருத்தாக்களை அதிஷ்டிப்பவரும் தாம் என்பதை அறிவிக்கும் பொருட்டு சிவபெருமான் கொண்ட கோலம் இதுவாகும்.

சிவபெருமானின் அகோர முகத்திலிருந்து தோன்றிய திருவுருவமே அகோர மூர்த்தியாகும். இத் திருவுருவத்தின் தோற்றத்திற்கான கதையொன்றுண்டு.

பிரமனிடம் வரம் பெற்ற மருத்துவாசுரன் தேவர்களுக்கு ஆற்றொணைத் துன்பம் விளைவித்தான். சிவபிரானின் அருளின்படி தேவர்கள் வேற்றுருவெடுத்துத் திருவெண்காட்டிலே சென்று வாழ்ந்தனர். மருத்துவாசுரன் அங்கும் சென்று தேவரை வருத்தியபோது வெண்காட்டீசர் இடப தேவரை ஏவி விட்டனர். இடபதேவருக்குத் தோற்ற அசுரன், சிவபிரானை நோக்கித் தவமிருந்து சூலாயுதத்தினை அவரிடம் இருந்து

பெற்று மீண்டும் போருக்கு வந்த போது தன்னை எதிர்த்த இடபதேவரை சூலாயுதத்தாற் காயப் படுத்தினான். இடபதேவர் வெண்காட்டிசரிடம் சென்று முறையிட்டனர். அவருக்கு கோபம் உண்டாகி, அகோரமுகத்திலிருந்து அகோரமூர்த்தியைத் தோற்றுவித்தார். சிவபிரான் தன் கோபத்தையே அகோர வடிவம் கொள்ளச் செய்தார் என்றும் கூறுவர். அகோர உருவத்தினைக் கண்ட மாத்திரத்திலே மருத்துவன் சரணாகதியடைந்து தோத்திரம் செய்தான்.

அகோரமூர்த்தியும் அகோர வீரபத்திரரும் வெவ்வேறு திருவுருக்கள்; வெவ்வேறு காரியத்திற்காக வெவ்வேறு காலங்களில் தோன்றிய வெவ்வேறு மூர்த்திகள்.

அகோரமூர்த்தியின் திருவுருவம் சுவேதாரண்யம் எனப்படும் திருவெண்காட்டிலே அமைந்த சிவபிரானின் திருக்கோயிலிலே அமைந்துள்ளது. திருவெண்காடு, வைத்தீஸ்வரன் கோயிலுக்குச் சில மைல் தொலைவுள்ளது. இத் திருக்கோயிலிலே அகோரமூர்த்தியே பிரதான மூர்த்தியாவர் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

சரணடைந்த மருத்துவனை அகோரமூர்த்தியின் காலடியிலும் காயம் பட்ட இடபதேவரை நிருத்த மண்டபத்திலும் திருவெண்காட்டிலே காணலாம். கரிய திருமேனியும் செவ்வாடையும் தீப்பிழம்பு போன்ற சிகையும் நெருப்பைக்கக்கும் நெற்றிக் கண்ணும் கோரப்பற்களும் எண் கரங்களும் கொண்டு இடக்காலை முன் வைத்து வலக் காலின் இரு விரல்களை ஊன்றி நடக்கும் பாவனையில் வேதாளம், கத்தி, உடுக்கை, கபாலம், கேடயம், மணி, திரிசூலம் தாங்கி, பாம்புகளையும் மணிமாலையையும் அணிந்து திருவெண்காட்டு ஈசன் தோற்றமளிக்கிறான்.

அகோர மூர்த்தியை வழிபட்டால் வெற்றியும் செல்வங்களும் பெறுவது மட்டுமன்றி பிரமகத்தி போன்ற கொடிய பாவங்களையும் களையலாம் என்று நம்பப்படுகின்றது. பங்குனி சதுர்த்தசியில் இவருக்கு விசேட வழிபாடு நடைபெறும். இதனால் பங்குனி சதுர்த்தசி, அகோர சதுர்த்தசி என்றும் பேர் பெறும்.

அங்கணமைக்கடவை

யாழ்ப்பாணம் மாவட்டத்திலே, யாழ்ப்பாணம் காங்கேசன்துறைப் பெரு வழியிற் கள்ளுகத்தை அடைந்து, அங்கிருந்து மேற்கு நோக்கிச் செல்லும் வழியில் மாகையம்பதியில் அமைந்துள்ள புராதன திருத்தலம் அங்கணமைக்கடவை.

அங்கணமைக்கடவையில் அமைந்துள்ள கண்ணகியம்மன் கோயில் ஈழத்திலே தோன்றிய கண்ணகி கோயில்களிலே பழமையுடையதொன்

றாகும். இத்தலத்திற்குப் பரமாக்கைப்பதி, அங்கணமைக்கடவை, அங்கணைக்கடவை, மாகையம்பதி என்ற பேர்களுமுள்.

இங்கு ஆண்டுதோறும் வைகாசி விசாகப் பொங்கல் மிகச் சிறப்பாக நடைபெறுகின்றது. அப்பொழுது பக்தர்கள் நெடுந்தூரங்களிலிருந்தும் தரிசனம் பெற வருவது வழக்கு. நித்திய பூசையும் இங்குண்டு.

கண்ணகி கதைப்படிப்பு இங்கும் சிறப்பாக நடைபெறுகின்றது. குளிர்த்தியும் இங்கு உண்டு.

அங்காரக சதுர்த்தி

செவ்வாய் அநுட்டித்துப் பேறு பெற்றதால் அங்காரக சதுர்த்தி எனப் பெயர் பெறும் விநாயக சதுர்த்தி எல்லாத் துன்பங்களையும் நீக்கும் ஆற்றலுடையதால் சங்கடஹர சதுர்த்தி எனவும் பெயர் பெறும்.

மாசிமாதம் தேய்பிறையில் செவ்வாய்க்கிழமை யோடு வரும் சதுர்த்தி திதியில் தொடங்கி சதுர்த்திகளில் ஓராண்டு அநுட்டிப்பது இவ்விரதம். அதிகாலையில் எழுந்து நீராடிச் சங்கற்பித்துக் கொண்டு சிவசின்னங்களை அணிந்து விநாயகரைத் தியானித்து அவருடைய மந்திரங்களில் ஒன்றை அல்லது அவருடைய பெயர்களை இடைவிடாது செபித்தல் வேண்டும். உபவாசம் இருப்பது மேலாகும். அன்று இரவு உறக்கமும் கூடாது. விநாயக புராணத்தைப் பாராயணம் செய்வது நல்லது. விநாயகசதுர்த்தி விரதத்தில் பின்பற்றப் பட்ட வழிபாட்டு முறைகளையும் பின்பற்றலாம்.

அங்காரக சதுர்த்தி விரதம் பல நன்மைகளைத் தரவல்லது என்று கூறுவர். இன்றும் கடன் தொல்லை, நோய், பகை, உடையவர்கள் இவ் விரதத்தை அநுட்டித்து வருகின்றனர்.

அங்காளம்மன்

சிவ பெருமான், உமையம்மையிடமிருந்து தோன்றிய வீரபத்திரனும், பத்திரகாளியும், தனித்தனியே உலாவித் தக்கன் வேள்வியை அழித்தனர். இப்பத்திரகாளியே அங்காளியாவர். இவர் அர்த்தநாரி வடிவினர். இவர் கோயில் முன்னர் திருநந்தி தேவரும் பலிபீடமும் இடபக் கொடியும் இருத்தல் இதனை உணர்த்துகின்றது.

அங்காளம்மன் தக்கன் வேள்வியை வீரபத்திரருடன் இருந்து அழித்து ஆடிய திருவிளையாடலை நினைவுகூர்தற்கே ஆண்டுதோறும் மாசி மாதம் அமாவாசையில் மயான நிருத்தம் (மசான கொள்ளை) என்னும் உற்சவம் கொண்டாடப்படுகின்றது.

அங்காளம்மன் கோயிலிற் பெரியாண்டவன் என்று சொல்லுவது வீரபத்திரரைக் குறிக்கும். பெரியாண்டவர் 1000 முகங்களையுடையவர். பெரியாண்டவர் பூசை செய்பவர்கள் மண்ணால் ஆயிரம் லிங்கம் வைத்துப் பூசிப்பர்.

ஈழத்திலே சிழக்குப் பிரதேசத்திலே ஆங்காங்கு பெரியதம்பிரான் கோயில்களுள்; வடக்கிலும் பெரியதம்பிரான் கோயில்கள் சிற்சில இடங்களிலுள். பெரியாண்டவன் என்றும் பெரியதம்பிரான் என்றும் குறிப்பிடப்படுபவர் வீரபத்திரர் என்று கருத இடமுண்டு.

பர்மா தேசத்தில் இரங்கூன் நகருக்கு அணித்தாகவுள்ள பீலிக்கா எனும் ஊரிலே கோயில் கொண்டிருக்கும் அங்காளேஸ்வரி மீது தமிழ் நாட்டு இராமச்சந்திரபுரத்தைச் சேர்ந்த பழ. சண்முகனார் பாடிய அங்காளேஸ்வரி அந்தாதி 1964 இலே அரங்கேற்றப்பெற்றது.

அங்காளேஸ்வரி அந்தாதி

பர்மா தேசத்தில் இரங்கூன் நகருக்கு அணித்தாகவுள்ள பீலிக்கா எனும் ஊரிலே கோயில் கொண்டிருக்கும் அங்காளேஸ்வரி என்னும் அம்பிகை மீது பாடப்பட்டது.

தக்கன் வேள்வியைச் சிதைக்கச் சிவபிரானிடமும் உமாதேவியாரிடமும் இருந்து தனித்தனி தோன்றிய மூர்த்தங்கள் முறையே வீரபத்திரரும் பத்திரகாளியுமாவர். பத்திரகாளியே அங்காளி எனப் பெயர் பெறுவர்.

அங்காளேஸ்வரி அந்தாதி பீலிக்காவிலே 1964 ஆம் ஆண்டில் அரங்கேற்றப்பட்டது. இதனுள் காப்புச் செய்யுள் இரண்டும், சற்குரு வணக்கம் ஒன்றும் அவையடக்கம் ஒன்றுமாக நான்கு பாடல் புறவுறுப்பாக அமைய, அகவுறுப்பாக 100 வெண்பாவுள்.

இப்பிரபந்தத்தைப் பாடியவர் சித்தாந்த நன்மணி எனப் போற்றப் பெறும் பழ. சண்முகனார். இவர் தமிழ்நாடு திருச்சி மாவட்டம் திருமயம் வட்டம் இராமச்சந்திரபுரத்தைச் சேர்ந்தவர்; பர்மா வாழ் சைவர்களாற் சிவராஜ செல்வர், சிவபூஜாதரநந்தர் என்று போற்றப் பெறுபவர்.

ஆழ்ந்த இறையணர்வும் தேர்ந்த தமிழ்ப் புலமையும் புலப்படும் அந்தாதியில் அபிராமி அந்தாதியின் செல்வாக்குக் காணப்படுகின்றது. மணிவாசகரின் திருவாசகமும் வடலூர் இராம லிங்கசுவாமிகளின் வாக்கும் ஆங்காங்கே போற்றிப் பேணப்பட்டுள்ளன. எளிமையான நடை அந்தாதிக்கு அழகு சேர்க்கின்றது.

திரு அச்சிறுபாக்கம்

அச்சரப்பாக்கம் என்று வழங்கும் அச்சிறு பாக்கம் செங்கற்பட்டு மாவட்டத்திலுள்ள திருத்தலம். சென்னைக்குத் தெற்கே ஐம்பத் தொன்பதுமைல் தொலைவிலுள்ளது. வண்டியின் அச்ச இற்ற காரணத்தால் வந்த பெயர் என்பர். அச்ச இற்றதற்கு இரு கதைகள் கூறுவர். திரிபுரத்தைத் தகனம் செய்யும் பொருட்டுச் சிவபிரான் தேரில் ஏறிய போது தேவர்கள் விநாயகரை வணங்காததால் அச்ச முறிந்தது என்பது ஒரு கதை. பாண்டியன் கங்கை மணலை வண்டியில் கொண்டு வரும் போது இத்தலத்துக்கு வந்ததும் வண்டி மேற் செல்லாது நிற்க ஊக்கிச் செலுத்த முற்பட்ட போது அச்ச முறிந்தது என்றும் அவன் அசரீரி மூலம் உண்மை அறிந்து ஆலயத்திருப்பணி செய்ததாகவும் கூறுவது மற்றக்கதை.

கண்ணுவரும் கௌதமரும் இங்கு பூசித்துப் பேறு பெற்றனராம்.

இங்கெழுந்தருளியுள்ள சிவபிரானுக்குப் பாக்கபுரேசர், அக்ஷேஸ்வரர், ஆட்சிநாதர் என்றும், உமையம்மைக்கு சுந்தரநாயகி, இளங்கிளியம்மை என்றும் பேர். வேத தீர்த்தம் எனும் தீர்த்தத்தையும் கொன்றையாம் தலவிருட்சத்தையும் உடையது.

திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி சுவாமிகள் பாடிய திருப்பதிகம் ஒன்றுண்டு (1.77). வேங்கடாசலம் பிள்ளை என்பவர் பாடிய அச்சிறுபாக்கம் ஆட்சேஸ்வரர் பதிற்றுப் பத்தந்தாதிமுண்டு.

அச்சதாநந்தசுவாமி

தமிழகம் வடஆர்க்காடு போளூரிலே பிறந்தவர்; அப்பாய் நாயுடு என்பதைப் பூர்வீகப் பெயராக வுடையவர்; பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் வாழ்ந்தவர்; வேலூர் வேங்கடகிருஷ்ணதாசர் சீடராய் அச்சததாசர் என வழங்கப் பெற்ற மாயாவாதி; தம் மாணவர் சூளை சோம சுந்தரநாயகர் செல்வாக்காற் கடாமூர் நிசாநந்தர் சீடராய் அச்சதாநந்தர் எனும் சைவசித்தாந்தி ஆனவர்;

அத்தைத கீர்த்தநாந்தலகரி, சக்குபாய் சரித்திரம், சன்மார்க்க தர்ப்பணம், துருவ சரித்திரம், தோத்திரஇசைப்பாடல்கள், பிரகலாத சரித்திரம், நிசாநந்தர் பதிகம் என்பனவற்றை இயற்றியவர்.

அச்சவேலி

யாழ்ப்பாண மாவட்டத்திற் கோப்பாய் பிரிவி லமைந்த முக்கியமான ஊர்களிலொன்று அச்சவேலியாகும். இங்கு திருக்கோயில்கள் பல உள்ளன.

இடைக்காடு எனும் இடத்திலே புவனேசுவரியம்மை திருக்கோயில் அமைந்துள்ளது. நவாலி. க. சோமசுந்தரப்புலவர் புவனேசுவரியம்மைக்குத் திருவூஞ்சல் பாடியுள்ளார்.

நெல்லியோடை எனும் இடத்திலே அமைந்த அம்மன் மீது சென்ற நூற்றாண்டிலே வாழ்ந்த அ. வைத்தியநாதச் செட்டியார் பிள்ளைக்கவி பாடியிருக்கிறார்.

தோப்பூர் போதிராப்பிட்டிப்பிள்ளையார் கோயிலிலே பிள்ளையாருடன் பரிவாரமூர்த்திகளாக முருகன், நாகதம்பிரான், வைரவர் எழுந்தருளியுள்ளனர். நித்திய பூசையும் திருவெம்பாவை, விநாயக சதுர்த்தி முதலிய விசேட பூசைகளும் வருடாந்த மகோற்சவமும் இங்கு நடைபெறுகின்றன.

பத்தமேனி மிட்டிலான்கூடல் அம்பலவாணர் நடராச விநாயகர் கோவிலிலே மூல மூர்த்தியாகிய விநாயகருடன் பரிவார மூர்த்திகளாகச் சுப்பிரமணியர், வைரவர் எழுந்தருளியுள்ளனர். நித்திய பூசையும் திருவெம்பாவை, சிவராத்திரி முதலிய விசேட பூசைகளும் ஆணியில் பத்து நாள் உற்சவமும் இங்கு நடைபெறுகின்றன.

பத்தமேனி சங்கிலி வைரவர் கோயிலிலே வைரவ மூர்த்தியுடன் அம்பாரும் ஆலயத்தில் எழுந்தருளியுள்ளார்; நித்திய பூசையுடன் வைகாசி மாதத்தில் மகோற்சவமும் இங்கு இடம் பெறுகின்றன.

வாலாய் பிள்ளையார் கோயிலில் நித்திய பூசையுடன் விசேட பூசைகளுமுள்ளவைகாசியில் இருமுறை அலங்காரத் திருவிழா நடைபெறுகின்றது. இங்கு பிள்ளையார் கதை வருடா வருடம் படிக்கப்படுகின்றது.

அச்சவேலி தெற்கில் அமைந்த உலுவிற்ருளம் சித்திவிநாயகர் கோயிலிலே மூலவருடன் பரிவார மூர்த்திகளாகச் சுப்பிரமணியரும் வைரவரும் எழுந்தருளியுள்ளனர். நித்திய பூசையுடன் ஆவணி மாதத்தில் மகோற்சவமும் இங்கு இடம் பெறுவன. ச. குமாரசுவாமிக்ருக்கன் சித்திவிநாயகர் மீது திருவூஞ்சல் பாடியுள்ளார்.

நாவற்காடு காட்டுமலை ஸ்ரீகந்தசுவாமி கோயிலிலே மூலத்தானத்திலே வேல் பிரதிட்டை செய்யப்பட்டுள்ளது. பிள்ளையார், அம்மன், வைரவர், காளி, நாகதம்பிரான், வீரபத்திரர், சிவன் ஆகிய மூர்த்திகளும் திருக்கோயிலில் உள்ளனர். நித்திய பூசையுடன் ஆணி அமாவாசையில் தீர்த்தோற்சவம் நடைபெறுமாறு 25 நாள் மகோற்சவம் நடைபெறுகின்றது.

அசலாம்பிகை அம்மையார்

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்தவர்; தமிழ்நாடு தென்னார்க்காடு மாவட்டம் திண்டிவனம் தாலுகாவிலுள்ள இரட்டணை நகரிலே பிறந்தவர்; பெருமானையரின் புதல்வி; பண்டிதை; சிறுபிராயத்திலே விதவையானவர்; திருப்பாதிரிப்புலியூரிலும் வடலூரிலும் அதிகம்

வாழ்ந்தவர்; தமிழ், வடமொழி கற்றவர்; சொற்பொழிவாற்றுவதில் வல்லவர்.

ஆத்திருடிவெண்பா, இராமலிங்கசுவாமிகள் வரலாற்றுப்பாடல், குழந்தைசுவாமிகள் பதிகம், திருவாமாத்தூர்ப் புராணம், திருவிடையூர்த் (மேல்சேலூர்) தலபுராணம் முதற் காண்டம் என்பனவற்றைப் பாடியவர்.

அரசியலிலும் ஈடுபட்டவர். அது விஷயமாகக் கட்டுரைகளும் கவிதைகளும் இயற்றியவர்.

அசுத்தமாயை

'மாயா' என்பது இந்திய தத்துவ தரிசனத்திலே பெறும் பொருள்களிலே இரண்டு அதிமுக்கியமானவை என்று கொள்ள முடியும். மா-அது; யா-அன்று; அது அன்று; உண்மையானவற்றை மறைத்து உண்மையல்லாதவற்றை முன் வைப்பது; பொய்த் தோற்றம். இத்தத்துவம் மாயாவாதம் என்று பெயர் பெறுகின்றது. மாயை உண்மையானதுமன்று; பொய்யானதுமன்று. அது உண்மையானதாகவும் பொய்யானதாகவும் இருக்க இயலாது. எனவே அது இன்னதென்று சொல்லப்பட இயலாத ஒன்று (அநிர்வசனீயம்). விவர்த்தவாதம் கூறும் மாயாவாதம் பிரமத்தில் இவ்வுலகம் மயங்கித் தோன்றுகின்றது; ஆன்மாவை மூடிவைத்திருக்கின்ற உடல், உயிர், மனம் எனும் கோசங்கள் மாயையினால் உண்டாக்கப்பட்டவை. வேதாந்தம் எனப் பொதுவாகப் பெயர் பெற்று விளங்கும் சங்கர அத்துவைதம் கூறும் மாயை இதுவாகும்.

மாயையின் இன்னொரு பொருள் உலகத்தின் ஒடுக்கத்திற்கும் (மா) தோற்றத்திற்கும் (யா) இடமாதல். சிலர் மாய் (தல்), ஆ(தல்) எனும் வினையடிகள் சேர்ந்த தமிழ்ச் சொல்லே மாயை என்பர். இக் கருத்தினை முன் வைப்பவர் சைவ சித்தாந்தி. அவர் மாயை அநாதியான நித்தியப் பொருள் என்று கொள்வர்.

தனுசுரணங்கள் உயிரின் அறிவை ஓரளவு விளக்குவதால் மாயையை 'விளக்கு' என்பர் உமாபதிசிவனார். கன்மம் போல மாயையும் உயிரை வந்து அடைவதால் ஆகந்துகமலம் என்பர்.

தனு-உடம்பு, சுரணம்-உணர்வுக்குரிய கருவி, புவனம்-வாழ்மிடம், போகம்-நுகர்பொருள் என்பனவற்றைப் படைப்பதற்கு முதற்காரணம் மாயை, துணைக்காரணம் சத்தி, நிமித்த காரணம் இறைவன். இறைவன் படைப்புக்கு (சிருட்டிக்கு) முதற் காரணம் என்ற கொள்கை சைவசித்தாந்தத்திற்கு முரணானது.

மல கன்மங்களோடு விரவாது சுத்தமாயிருப்பது சுத்தமாயை எனப்படும். இதற்குக் குடிவே, விந்து, மகாமாயை என்றும் பெயர். சுத்தமாயை

சிவதத்துவம். மலகன்மங்களோடு விரவி அசுத்தப்படுவது அசுத்தமாயை. காரியப் பாட்டில் தனு கரண புவனபோகம் என்ற நான்காய் நிற்பது அசுத்தமாயை. இது அதோமாயை எனவும்படும்.

அசுத்த மாயையில் வித்தியா தத்துவம், ஆத்ம தத்துவம் என்பன அடங்குவன. வித்தியா தத்துவத்தைச் சுத்தாசுத்த மாயை என்றும் கூறுவதுண்டு. வித்தியாதத்துவத்திற் காலம், நியதி, கலை, வித்தை, அராகம், புருடன், மாயை என்பன அடங்கும்.

ஆத்ம தத்துவம் அந்தக்கரணம், ஞானேந்திரியம், கன்மேந்திரியம், தன்மாத்திரை, கீதம் என்பனவாம். மனம், புத்தி, சித்தி, அகங்காரம் அந்தக்கரணமாம்; சுவை, ஒளி, ஊறு, ஓசை, நாற்றம் எனும் புலன் தன் மாத்திரை; மெய், வாய், கண், முக்கு, செவி எனும் பொறி ஞானேந்திரியம்; நா, கை, கால், குதம், குறி கர்மேந்திரியம்; நிலம் நீர் தீ வளி வான் கீதமாம்.

சுத்தமாயையாம் சிவதத்துவங்கள் ஆன்மாவுக்கு மெய்யுணர்வு விளக்கத்திற்கு உபகாரமாய் நிற்பன. வித்தியா தத்துவங்கள் சம நிலையில் நின்று மெய்யுணர்வு விளக்கத்திற்கு உதவுவதோடு வினைகளைச் செய்யவும் பயனை நுகரவும் தூண்டுவினவாயும் உதவும். அசுத்த மாயையாம் ஆன்மதத்துவம் ஆணவத்தின் சார்பாய் அறியாமையை விடுவித்து வினைகளைப் பெருக்க உதவும்.

அசுவமேதயாகம்

அசுவத்தை (குதிரையை) முக்கியமாகக் கொண்டு செய்யப்படும் வேள்வி அசுவமேதயாகமாகும். பிரம்மா தான் முதன் முதலாக அசுவமேதயாகம் செய்ததாகக் கூறப்படுகின்றது. பிரயாகையிலும் பின்பு வாரணாசியிலும் பிரம்மா அஸ்வமேதயாகம் செய்த இடங்கள் இன்றும் குளிக்கும் புனிதத் துறைகளாகக் காட்டப்படுகின்றன.

வேதகாலத்திலிருந்து வரலாற்றுக் காலம் வரை அரசர்கள் அசுவமேதயாகம் செய்த செய்திகள் நூல்களிலே குறிக்கப்படுவன. சதபதபிராமணம் சனகன், பரிச்சித்து, பீமசேனன், உக்கிரசேனன், சுருதசேனன் என்போர் அசுவமேதயாகம் செய்ததாகக் குறிப்பிடுகின்றது. வால்மீகி இராமாயணத்திலும் வியாசர் மகாபாரதத்திலும் அசுவமேதயாகச் செய்திகளுள். தசரதன், தசரதராமன், உதிட்டிரன் என்போர் அசுவமேதயாகம் செய்துள்ளனர். வரலாற்றுக் காலத்திலே சுங்க மன்னன் புஷ்யமித்திரன், குப்தமன்னன் சமுத்திரகுப்தன், காலிங்ககாரவேலன், சாதவாகன சதகர்ணி, வாகடகபிரவரசேனன் என்பவர்கள் செய்ததாக அறியப்படுகின்றது. இவர்களுடைய காலம் ஆயிரம், ஆயிரத்தைநூறு ஆண்டுகளுக்கு முற்பட்டது.

சமீபகாலத்திலே ஆந்திரப்பிரதேசத்திலும் வட இந்தியாவிலும் மக்களுடைய நல்வாழ்வு கருதி இறையருள் வேண்டி சிறிய அளவில் அசுவமேதயாகம் செய்யப்பட்டுள்ளது.

ஈழநாட்டிலே 1985 ஆம் ஆண்டு திசம்பர் மாதம் 27 ஆம் தேதி முதல் 1986 ஆம் ஆண்டு பெப்ரவரி மாதம் 12 ஆம் தேதி வரை தொடர்ந்து 48 நாள் அஸ்வமேதயாகம் நடந்து மறுநாள் மகாபூர்ணகுதியுடனும் சமுத்திர தீர்த்தத்துடனும் (அவப்ருதஸ்தானம்) நிறைவேறியது. தொடர்ந்து ஏப்பிரல் மாதம் 16 ஆம் தேதியாககுண்டத்திலிருந்து 'பஸ்மம்' எடுக்கப்பட்டது. இந்த யாகத்திற்கு மூலகாரணராக விளங்கியவர் இலங்கை அரசின் பிரதேச அபிவிருத்தி, இந்து சமயகலாசார அமைச்சரான செல்வையா இராசதுரையாவர். கொழும்பு பம்பலப்பிட்டிப் பிள்ளையார் கோயில் முன்றலிலே நடைபெற்ற இவ்வசுவமேதயாகம் மாபெரும் விழாவாக விளங்கியமை குறிப்பிடத்தக்கது.

அசுவமேதயாகம் உலகினைக் காக்கும் மூர்த்தியாகிய மகாவிஷ்ணுவின் அருள்வேண்டி இயற்றப்படுவதாகக் கூறுவர் சிலர். மகாவிஷ்ணுவுக்கு அயக்கிரீவர் எனும் அவதாரம் ஒன்றுண்டு. இந்த அவதாரத்திலே அவர் குதிரை முகத்துடன் தோன்றினார். தசாவதாரத்தின் கடைசி அவதாரமும் கல்கி அவதாரமாகும் என்பர். இந்த அவதாரத்திலும் அவர் குதிரை வடிவம் பெறுவர் என்று கருதப்படுகின்றது. அசுவமேதயாகத்திலே அசுவம் முக்கியத்துவம் பெறுவதால் இந்த யாகம் மகாவிஷ்ணுவை நோக்கிச் செய்யப்படுவது என்பதிலே பொருத்தமுண்டு.

அம்பாள் லலிதா திரிசதியில் "ஹயமேதஸமர்ச்சிதா" எனப் போற்றப்படுகிறார். அசுவமேதயாகத்தால் நன்கு ஆராதிக்கப் பெறுபவள் என்பது இதன்பொருள்.

சகல உலகங்களிலுமுள்ள இயங்கு நிலைத்திணைகளின் மூலகாரணமும் அவற்றின் விளக்கமுமான வஸ்துவான விராட்புருஷனின் அடையாளம் யாகக் குதிரை என்பாருமுளர். பிரஜாபதியாக யாகக்குதிரை கருதப்படும் என்ற கருத்தும் கவனிக்கத்தக்கது.

ஆயினும் அஸ்வமேதயாகக் கிரியைகளை நோக்கும் போது அவை இந்துக்கள் வணங்கும் பல்வேறு தெய்வங்களின் அநுக்கிரகத்தினையும் வேண்டி நிற்பதைக் காணமுடியும்.

அசுவமேதயாகம் இயற்றப்படும் நோக்கமும் காலத்திற்குக் காலம் வேறுபட்டு வந்துள்ளது. சதுரங்க சேனாபலமும் வீரதீரபராக்கிரமமும் படைத்த அரசன் தன்னுடைய ஆணையை வேற்று மண்ணில் நிலைநாட்ட எடுத்துக் கொண்ட

பரீட்சைகளில் அசுவமேதயாகமும் ஒன்றாகக் காணப்படுகின்றது. நூறு அஸ்வமேதயாகம் செய்தவன் இந்திரப் பதவி பெற்று தேவரையும் உலகத்தையும் ஆளமுடியும் என்று நம்பியுள்ளனர். சதபதபிராமணத்தில் அசுவமேதயாகம் செய்தவர் வீரனைப் புதல்வனாகப் பெறுவார் என்று கூறப்பட்டுள்ளது. இராமாயணத்தில் தசரதன் புத்திரப் பேற்றினைக் கொண்டாட அசுவமேதயாகம் செய்துள்ளதாகக் கூறுவர். அவன் பின்பு தன் ஆட்சி அதிகாரம் அதிகரித்த நிலையிலும் அசுவமேதயாகம் செய்துள்ளான். வரலாற்றுக் காலத்து மன்னர் அசுவமேதயாகத்தை ஒரு மாபெரும் காரியமாகக் கருதிச் செய்துள்ளனர். பிரமகத்தி போன்ற கொடிய பாவங்களிலிருந்து நிவர்த்தி பெறவும் அசுவமேதயாகம் உதவுகின்றது என்பர்.

இலங்கையில் மட்டுமன்றி அனைத்துலகிலும் சாந்தி, சமாதானம், சுபீட்சம் நிலவவேண்டும் என்ற நோக்குடன் ஈழத்திலே 1985-86 இலே மகா அசுவமேதயாகம் செய்யப்பட்டது. இதற்கு முன்பு சிறிய அளவிலே ஆந்திரப் பிரதேசத்திலும் வட இந்தியாவிலும் மக்கள் நல் வாழ்வு கருதி இறையருள் வேண்டி அசுவமேதயாகம் செய்யப்பட்டிருக்கின்றது.

அசுவமேதயாகத்தின் நோக்கம் மாறியது போல அதன் கிரியைகளும் மாறி வந்துள்ளன. ஒரு காலத்திலே யாகக்குதிரை யாகத்திலே பலியிடப்பட்டுள்ளது என்று கருதப்படுகின்றது. ஆனால் அண்மையில் ஈழத்தில் நடந்த மகாயாகத்தில் யாகக்குதிரையை முன்னிறுத்திக் கிரியைகள் செய்தார்களேயன்றி யாகக் குதிரையைப் பலியிடவில்லை. பலியாக நீற்றுப் பூசணிக்காய் அக்கினிக்கு வழங்கப்பட்டது. இவ்வாறு செய்வதற்கு ஆதாரம் உண்டு என்பதை வலியுறுத்த வேண்டியதில்லை. உயிர்ப்பலி அவைதிக மதங்களின் எழுச்சிக்காலத்திலே இருந்து பொதுவாகத் தவிர்க்கப்பட்டு வந்துள்ளது. ஈழத்தில் உயிர்ப்பலி சட்டம் மூலம் தவிர்க்கப்பட்டுள்ளது. காலதேச வர்த்தமானங்களுக்கு ஏற்பக் கிரியைகள் மாறியதையும் மாற வேண்டிய அவசியத்தையும் நாம் காண்கிறோம். யாகக் குதிரையை யாகம் முடிந்த பின்பு திருக்கோயிலுக்குத் தானமாக ஈழத்திலே வழங்கப்பட்டமை குறிப்பிடத்தக்கது.

அசுவமேதயாகத்தின் போது யாகக்குதிரை முதலிலே வேற்று நாடுகள் ஊடாகச் செலுத்தப்பட்டபோது அதனை வரவேற்காதவரோடு போர் ஏற்பட்டது என்றும் அப்போரிலே யாகம் செய்யும் மன்னன் தோல்வியடையின் பெரும் அவமானத்திற்கு ஆளாவான் என்றும் கருதப்படுவதற்கு மாறாக யாகக்குதிரை யாகத்திலே கலந்து கொள்ள வேண்டிவிடுத்த அழைப்பாகவும் கருதப்படுகின்றது.

அசுவமேதயாகத்தின் கிரியைகள் தோற்றக் காலத்திலே இருந்து மாறி வந்துள்ளன. ஈழத்திலே நிறைவேற்றிய அசுவமேதயாகத்தின் கிரியைகள் கும்பகோணம் அக்னிகோத்திரம், ஸ்ரீ இராமானுசதாத்தாச்சாரியரால் வகுத்துக் கொடுக்கப்பட்டவை. அதற்கு காஞ்சி காமகோடி பீடாதிபதி ஸ்ரீ சந்திரசேரேந்திர சரஸ்வதி சுவாமிகள் காலாக இருந்தார்கள்.

இந்துக்களிடையே நடைபெற்று வந்த வழிபாட்டு முறைகளும் கிரியைகளும் காலதேச வர்த்தமானத்திற்கேற்ப அமைய வேண்டிய அவசியத்தை உணர்த்தி அவற்றை மனங்குன்றுது செவ்வனே நடாத்திக் காட்ட ஈழம் தன்னாலான பங்கினை அஸ்வமேதயாகம் மூலம் எடுத்துக் காட்டியது குறிப்பிடத்தக்கது.

அசுவினி தேவர்

இருக்கு வேத தெய்வங்களில் இந்திரன், அக்கினி, சோமன் எனும் மூவரை அடுத்து அதிகமான பாடல்களைப் பெறுபவர் அசுவினிதேவர். இவர்கள் மீது சுமார் ஐம்பது சூக்தங்களுள்.

இவர்கள் இரட்டையராகக் கூறப்படுவர். இவர்களின் தோற்றம் பற்றி வேறுபட்ட கூற்றுகள் நிலவுகின்றன. பெண் குதிரை வடிவெடுத்த சரண்புவை, ஆண் குதிரையாக மாறிச் சூரியன் கூடியதால் அஸ்வினி குமாரர் என்று பெயர் பெற்றனர் என்பது ஒரு கதை. விவஸ்வானின் புதல்வர் என்றும், பூஷனின் புதல்வர் என்றும், வடவையின் புதல்வர் என்றும், விண்ணின் புதல்வர் என்றும், கடலின் அல்லது நீரின் புதல்வர் என்றும் பலவாறு வேறு கதைகள் கூறுவன. பூஷனின் தந்தை இவர்கள் என்ற கதை யுமுண்டு. நகுலசகாதேவர் இவர்களுடைய புதல்வர் என்று மகாபாரதம் சுட்டுகின்றது.

சூரியா என்பவனை ஏனையோருடன் போட்டி யிட்டு வென்று மணந்தவர்கள் என்ற கதைக்கு மாறாக அவள் சோமனின் மனைவி என்றும் அவனுடைய நண்பர்கள் அசுவினிதேவர் என்ற கதையுமுண்டு.

வைகறையிலே சூரியோதயத்திற்கு முன்பு அசுவினி தேவர் வானிலே தோன்றுவர் என்பர். இருளை அகற்றித் தீயபேய்களை இவர்கள் விரட்டியடிப்பவர் என்பர்.

அசுவினிதேவர் தேவர்களுடைய வைத்தியராகவும் பேர் பெறுவர். நற்சுகத்தினை மீட்டளிப்பவராகவும், கண்ணொளி வழங்குபவராகவும் நல்வருவற்றவருக்கு நல்ல வடிவம் அளிப்பவராகவும், மூழ்கப்போவோரை மீட்பவராகவும், தாமசகுணத்தோரைப் பேணுபவராகவும், முதிர்ந்த பெண்களுக்கு, சிறப்பாக மணஞ்செய்யாத பெண்களுக்கு நண்பராகவும், இளமையை மீட்பவராகவும்

வும், காதலுக்கும் திருமணத்திற்கும் தலைமை வகிப்பவராகவும், காதலரைச்சேர்த்து வைப்பவராகவும் சித்திரபுத்தத்தில் வல்லவராகவும் இடையூறுகளால் அவதிப்படுவோருக்கு உதவுபவராகவும் அசுவினிதேவர் காட்டப்படுகின்றனர்.

அசுவினிதேவர் என்றும் இளமையோடு சுறுசுறுப்பாக இயங்குபவராகவும் நித்திய ஒளிவீசும் பொன்மயமான நிறத்தவராகவும் காட்டப்படுகின்றனர். தாம் விரும்பும் எவ்வடிவினையும் எடுக்கும் ஆற்றல் அவர்களுக்கு உண்டு.

முச்சக்கரமுடைய அவர்களுடைய பொற்றேர், குதிரைகளால் அல்லது பறவைகளால் இழுக்கப்படுகின்றது.

முகங்கள் நீங்கலாகக்குதிரை வடிவிலே இருவரும் ஒருமித்துச்சிங்கபீடத்தில் வீற்றிருப்பதாகச் சித்திரிக்கப்படுவர்.

நட்சத்திர வரிசையிலும் அசுவினி தேவருக்கு இடமுண்டு.

அஞ்ஞானக் கும்மி மறுப்பு

அஞ்ஞானக் கும்மி மறுப்பு எனப் பொதுவாக வழங்கும் கிறிஸ்த அஞ்ஞானக் கும்மி மறுப்பு கொக்குவில் சி. சிலம்புநாத பிள்ளையாற் பாடப் பெற்றதாகும்.

சுன்னாகம் அ. முத்துக்குமார கவிராயர் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் ஆரம்ப தசாப்தங்களிலே வாழ்ந்தவர். அவர் யாழ்ப்பாணத்திலே நடைபெற்ற கிறித்தவப் பரம்பலைக் கண்டு. அதனைக் கண்டித்துப் பாடியது ஞானக் கும்மி. அதனை ஸ்ரீ ஆறுமுகநாவலர், நல்லூர் சி. விநாயகமூர்த்திச் செட்டியார் பேரால் வெளிப்படுத்தினார்; அவர் இரண்டாவது முறையாக ஆங்கிரச வருடம் ஆனி மாதம் (1872) அதனை வெளிப்படுத்தியுள்ளார்.

தருமபுர வாதினத்தம்பிரானாய் ஆறுமுகத்தம்பிரான் என்று விளங்கி 1836 இலே கிறிஸ்தவத்தைத் தழுவி வெஸ்லி ஆபிரகாம் என்ற பெயரைத் தாங்கியவர் ஞானக் கும்மியை மறுத்து அஞ்ஞானக் கும்மி பாடினார். அது 1878 இலே வெளிவந்தது.

அஞ்ஞானக் கும்மியை மறுத்துச் சிலம்புநாதபிள்ளை பாடியதே அஞ்ஞானக் கும்மி மறுப்பு. இது கொழும்பு புதினாலங்காரி அச்சுக் கூடத்திலே பதிப்பிக்கப்பட்டது. பதிப்பாண்டு நூலிலே சுட்டப்படாவிடினும் 1878 க்கும் 1880 க்கும் இடையிலே அது பதிப்பிக்கப்பட்டது என்று துணியலாம். ஆசிரியருடைய ஓமையந்தாதிப் பதிப்பிலே (1880) இந்நூல் குறிப்பாகச் சொல்லப்படுகின்றது.

கிறிஸ்த மதப்பரம்பலை எதிர்த்து எழுந்த ஞானக் கும்மியும் அஞ்ஞானக் கும்மி மறுப்பும் அக்காலத்திலே மத மாற்ற நடவடிக்கைகள் அமைந்திருந்த வாற்றினைத் தெளிவாக எடுத்துக் காட்டுகின்றன.

திரு அஞ்ஞானக்களம்

கேரளநாட்டில் உள்ள திருத்தலம் அஞ்ஞானக்களம். கொச்சி இருப்புப் பாதையில் ஷோரனூர் சந்திப்பில் இருந்து ஏர்ணுகுளம் செல்லும் பாதையில் திருச்சூர் நிலையத்தில் இறங்கிக் கொடுங்கோளூர் (மகோதை) சென்று அங்கிருந்து ஒன்றரை மைல் தூரம் நடந்து சென்றால் இத்தலத்தை அடையலாம்.

பரசுராமன் தாயைக் கொன்ற தோஷம் நீங்கப் பூசித்ததலம்; சேரமான் பெருமானையனார் அவதரித்த தலம்; சுந்தரரும் சேரமான் பெருமானையனாரும் திருக்கலைய யாத்திரையை ஆரம்பித்த தலம்.

இங்கு எழுந்தருளிய இறைவனுக்கு அஞ்ஞானக்களத்து அப்பர் என்றும் இறைவிக்கு உமையம் மையென்றும் பேர். இங்குள்ள கீர்த்தம் சிவகங்கை. அஞ்ஞானக்களத்து அப்பர் கோயில் மலையாள முறையில் கட்டப்பட்டுள்ளது. இத்திருத்தலத்துக்கு வடக்கேயுள்ள கொடுங்கோளூரிலே பகவதி அம்மன் கோயில் உண்டு.

திருவஞ்ஞானக் களத்திற்குச் சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் பாடிய திருப்பதிகமொன்றுண்டு (7.4).

அஞ்ஞானவதைப் பரணி

அஞ்ஞானமாம் அரசனையும் அகங்காரம் முதலியனவாய யானை முதலிய படைகளையும் ஞானமாம் பகைவன் அழித்ததாக உருவகித்துப் பாடப்பெற்றது அஞ்ஞானவதைப் பரணி. சொருபானந்தர் எனும் தம் ஞானகுருவின் கீர்த்தியையும் சிறப்பையும் கூற எடுத்துக் கொண்ட பிரபந்தமரான பரணியிலே ஆதிசங்கரரின் வேதாந்த தத்துவக் கருத்துகள் அடிப்படையாக அமைவன என்பர். தமிழ்நாட்டில் வேதாந்தம் கற்பவர்கள் படிக்கும் பதினாறு நூல்களிலே அஞ்ஞானவதைப்பரணி பத்தாவதாகும்.

இப்பரணிக்கு அஞ்ஞானவதைப்பரணி, ஞானவதைப்பரணி, ஞானப்பரணி என்ற பெயர்களுமுள்; இதனுள் ஏறக்குறைய 500 தாழிசைகளுள்.

இப்பரணியைப் பாடியவர் தத்துவராயசுவாமிகளாவர். இவர் பதினான்காம் நூற்றாண்டும் பதினாறாம் நூற்றாண்டும் உட்படும் காலகட்டத்தில் வாழ்ந்தவர்.

இப்பரணியினைப் பாடியவர் தத்துவராயரல்லர் அவர் மாணவகர் சோதிப்பிரகாசர் என்பர் சிலர்.

சண்முகசுந்தரமுதலியார் 1869 இலே பதிப்பித்த தத்துவராயர் அடங்கன் முறையிலே அஞ்ஞானவதைப்பரணி இடம் பெறுகின்றது.

அட்ட சயம்பு தலம்

வைணவர்கள் எட்டுத் திருப்பதிகளை "ஸ்வயம்விக்ரம்தலம்" என்று கொள்வர். இவ்வெட்டினையும் இந்தியாவிலுள்ள வடநாட்டவர் எண் வைகுண்டங்களாகக் கருதுவர். இவற்றிலே நான்கு வடநாட்டுக்குரியவை; நான்கு தென்னாட்டுக்குரியவை.

வடநாட்டு வைகுண்டங்கள் பதரிகாசிரமம், சாளக்கிராமம், நைமிசாரணியம், புட்கரம் என்பனவாம்.

பதரிகாசிரமம், ரிஷிகேசத்திலிருந்து இமயமலைமீது 170மைல் தொலைவிலும் அரித்துவாரத்திலிருந்து 183 மைல் தொலைவிலுமுள்ளது. பதரிமரத்தின் (இலந்தைமரம்) சிழிருந்து நரனுக்குத் திருமந்திரத்தை உபதேசித்ததலமிது. இங்கு வீற்றிருந்த திருக்கோலத்தில் உள்ளவர் பதரிநாராயணர்; பிராட்டியாரின் திருநாமம் அரவிந்தவல்லிநாச்சியார். இங்குள்ள கடவுள் தப்தரூபி (உஷ்ணரூபி). இங்கு உஷ்ணமாய் மலையிலுள்ளிருந்து வெளிவரும் நீரருவியுண்டு. பதரிநாதனைப் பெரியாழ்வாரும் திருமங்கையாழ்வாரும் மங்களாசாசனம் செய்துள்ளனர்.

சாளக்கிராமம் நேபாளத்திலுள்ள திருப்பதி. காட்மண்டுக்கு மேற்கே கண்டகி நதியின் கரையிலுள்ளது. இங்கு நின்ற திருக்கோலத்தில் எழுந்தருளிய திருமாலுக்கு ஸ்ரீ மூர்த்தி என்றும் பிராட்டியாருக்கு ஸ்ரீதேவி என்றும் பெயர். பெரியாழ்வாரும் திருமங்கையாழ்வாரும் மங்களாசாசனம் செய்துள்ள திருப்பதியிது.

நைமிசாரணியம் கிழக்கிந்திய இருப்புப் பாதையில் நிம்சார் எனும் நிலையத்திலிருந்து ஒருமைல் தொலைவிலுள்ளது. இங்கு முனிவர் பலர் தவஞ் செய்துள்ளனர். இங்கு நின்ற திருக்கோலத்தில் எழுந்தருளிய திருமாலுக்குத் தேவராஜன் என்றும் பிராட்டியாருக்கு அரிலக்ஷ்மி, புண்டரீகவல்லி என்றும் பெயர். இப்போது சந்நிதி புலப்படவில்லை. ஆரண்யத்தையே கடவுளாக வழிபடுகின்றனர். திருமங்கையாழ்வாரும் மங்களாசாசனம் செய்துள்ளார்.

புட்கரம் எனும் திருப்பதி அஹ்மீரிலிருந்து கிழக்கே எட்டுமைல் தொலைவிலுள்ளது. இங்கு கடவுள் திர்த்தரூபி. ஒரு பெரியகுளமிருக்கிறது. அதற்கே பூசையும் நடக்கிறது.

தென்னாட்டு வைகுண்டங்கள் திருவேங்கடம், ஸ்ரீரங்கம், வானமாமலை, ஸ்ரீமுஷ்ணம் என்பனவாம்.

திருப்பதி, திருமலை என்றும் திருவேங்கடம் வழங்கும். ஆந்திர பிரதேசத்தில் உள்ள மிக்க பிரபலமான பிரார்த்தனைத்தலம். திருவேங்கடத்தான், ஸ்ரீநிவாசன், வேங்கடாசலபதி,

பாலாஜி என்று நின்ற கோலத்தில் எழுந்தருளிய திருமால் பெயர் பெறுவர்; பிராட்டியார் அலர்மேல் மங்கைத் தாயார், பத்மாவதி எனப் பெயர் பெறுவர். தொண்டரடிப் பொடியாழ்வார் நீங்கலாக ஆழ்வார் பதின்மர் மங்களாசாசனம் செய்த திருப்பதியிது.

திருச்சி மாவட்டத்திலே திருச்சிக்கு வடக்கே மூன்று மைல் தொலைவிலே அமைந்த திருவரங்கம் "கோயில்" என்று வைணவரார் சிறப்பிக் கப்படுவது. காவிரி, கொள்ளிட நதிகளின் மத்தியில் அமைந்தது. இங்கு கிடந்த திருக்கோலத்திலே அருள்புரியும் விஷ்ணுவுக்கு ரங்கநாதன், நம்பெருமாள், பெரியபெருமாள் என்றும் பிராட்டியாருக்குச் ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் என்றும் பேர். மதுரகவியாழ்வார் நீங்கலாக ஏனைய ஆழ்வார் யாவராலும் மங்களாசாசனம் செய்யப் பெற்ற சிறப்புடைய தலம். ஆழ்வார்களுடைய 247 திருப்பாசரம் பெற்ற பெருமையுடையது.

வானமாமலை எனும் திருப்பதிக்குச் சிரீவரமங்கை, நாங்குனேரி, தோதாத்திரி என்றும் பெயர்களுள். திருநெல்வேலிக்குத் தெற்கே பதினெட்டு மைல் தொலைவில் நாகர் கோயில் போனும் பாதையிலுள்ளது. திருமாலுக்கு வானமாமலைப் பெருமாள், தோதாத்திரிநாதன், தெய்வநாயகன் என்றும் பெரிய பிராட்டியாருக்கு சிரீவரமங்கை நாச்சியார் என்றும் பெயர். இங்கு வீற்றிருந்த கோலத்தில் பெருமாள் அருள்புரிகிரார். நம்மாழ்வார் மங்களாசாசனம் செய்த திருப்பதியிது.

ஸ்ரீ முஷ்ணம் சிதம்பரத்திற்கு மேற்கே இருபத்தைந்து மைல் தொலைவிலுள்ளது. இங்கு ஸ்ரீ பூவராகஸ்வாமி சந்நிதியுண்டு. மூலவர் சாளக்கிராமசிலை, வராகரூபம்; உற்சவர் யஜ்ஜவராகஸ்வாமி புருஷரூபம்.

சைவர்கள் சப்த விடங்கத் தலங்களாக நள்ளாறு, நாகைக்காரோணம், காரூயில், கோளிலி, வாய்மூர், மறைக்காடு, ஆரூர் எனும் ஏழு திருத்தலங்களையும் கொள்வர். டங்கர், உளியால் செய்யப்பட்டவர்; விடங்கர் உளியால் செய்யப்படாதவர்; அதாவது சுயம்புவாகவுள்ளவர். இவ்வேழு திருத்தலங்களிலுள்ள விடங்கருக்கு முறையே நக விடங்கர், சுந்தரவிடங்கர், ஆதிவிடங்கர், அவனி விடங்கர், நீலவிடங்கர், புவனிவிடங்கர், வீதிவிடங்கர் என்று பெயர்களுள். மேலும் இவ்விடங்கருக்கு முறையே உன்மத்த நடனம், பராவாரதரங்கநடனம், குக்குடநடனம், பிருங்கநடனம், கமலநடனம், ஹம்ஸபாத நடனம், அஜபாநடனம் என ஏழு நடனங்களும் உரியவையாகக் கூறப்படுவன.

தான்தோன்றியீச்சுரமாகப் பல சைவத் தலங்கள் இந்தியாவிலேயுள். ஈழத்திலே கொக்கட்டிச் சோலை தான்தோன்றியீசுவரர் கோயிலும், ஒட்டு

சுட்டான் தான் தோன்றியீகுவரர் கோயிலும் பிரசித்தமானவை. கொக்கட்டிச்சோலை மட்டக்களப்பு மாவட்டத்திலும் ஒட்டுசுட்டான் முல்லைத்தீவு மாவட்டத்திலுமுள்ளவை.

அட்ட திக்குப் பாலகர்

கிழக்கு, தென்கிழக்கு, தெற்கு, தென் மேற்கு, மேற்கு, வடமேற்கு, வடக்கு, வடகிழக்கு என எட்டுத் திசைகளாக வைத்து அவற்றிற்கு முறையே இந்திரன், அக்கினி, யமன், நிருதி, வருணன், வாயு, குபேரன், ஈசானன் எனும் எண்மரைப் பாலகராகக் கொள்ளும் மரபு வைதீகரிடமுண்டு.

இந்திரன் ஐராவதயானையிலே வச்சிராயுதத்துடனும் அக்கினி ஆட்டு வாகனத்திலே சக்தி எனும் ஆயுதத்துடனும் யமன் எருமைக்கடாவிலே தண்டம், பாசம், குடாரம் அல்லது சுரிகையுடனும், நிருதி நரவாகனத்தில் அல்லது பூதவாகனத்தில் குந்தம் அல்லது வாளுடனும் வருணன் மகர வாகனத்திலே பாசத்துடனும் வாயு மான் வாகனத்தில் துவசத்துடனும் குபேரன் நரவாகனம், குதிரை அல்லது கிளியில் கட்டகத்துடனும் ஈசானன் இடபத்திலே திரிகுலத்துடனும் சித்திரிக்கப்படுவர்.

திரு அட்டபுகரம்

செங்கற்பட்டு மாவட்டத்திற் காஞ்சீபுரம் இருப்புப்பாதை நிலையத்திலிருந்து ஒரு மைல் தொலைவில் அமைந்தது திரு அட்ட புகரம் (அஷ்டபுஜம்) எனும் வைணவ திவ்விய தலம்.

இங்கு நின்ற திருக்கோலத்தில் எழுந்தருளும் விஷ்ணுவுக்கு ஆதிகேசவப் பெருமாள் என்றும் பெரிய பிராட்டியாருக்கு அலர்மேல்மங்கை என்றும் பேர். எம்பெருமானுக்கு எட்டுத் திருக்கைகளுளா. கஜேந்திராழ்வாருக்குப் பிரத்யக்ஷம். கஜேந்திர புஷ்கரிணி. மேற்கே திருமுகமண்டலம்.

பேயாழ்வாரும் (மூன்றாந்திரு. 99), திருமங்கையாழ்வாரும் (பெரியதிருமொழி, 28) மங்களாசாசனம் செய்துள்ளனர்.

அட்டமா சித்தி

அட்டமாசித்தி என்று மரபாகக் கருதப்படும் எட்டுச் சித்திகளையும் அடைந்தவர் சித்தர் என்று பொது வழக்கிலே கருதப்படுவர். இவை இயற்கையிகந்தனவும் அற்புதத்தன்மை உடையனவுமான திறமைகளாம். இவையோகப் பயிற்சியால் அடையப் பெறுபவை.

இவை அணிமா, மகிமா, லகிமா, கரிமா, பிராப்தி, பிராகாமியம், ஈசத்துவம், வசித்துவம் என்பனவாம். அணிமா, அணுவைப் போற் சிறிதாதல்; மகிமா, மேருவைப் போற் பெரிதாதல்; லகிமா, காற்றைப் போல் இலேசாயிருத்தல்.; கரிமா, பொன் போற்பழுவாதல்; பிராப்தி

எல்லாவற்றையும் ஆளுதல்; பிராகாமியம், கூடுவிட்டுக் கூடுபாய்தல்; ஈசத்துவம், விரும்பியவற்றைச் செய்து முடித்து அனுபவித்தல்; வசித்துவம், எல்லாவற்றையும் வசப்படுத்தல்.

சம்பந்தப்பெருமான் 'அட்டமாசித்திகள்' என்பதை எடுத்தாள்வர் (3.36.11). "எம்மை உணர்ந்த யோகியர்கள் இவற்றை விரும்பார்" என அட்டமாசித்தி உபதேசித்த திருவிளையாடலிற் கூறப்படுகின்றது.

உண்மையோகி, இராசயோகப் பயிற்சியால் உண்டாகும் இச்சித்திகள், சித்த சலனத்தை ஏற்படுத்தி முத்திக்குக் தடையாம் என்பதை அறிந்து வெளிப்படுத்தார்; சித்திகள் தன்னுடைய ஏவலைக் கேட்கத் தக்க நிலையில் ஒழுகி உய்வடைவார்.

அட்டமூர்த்தி

நிலம், நீர், நெருப்பு, காற்று, ஆகாயம், சூரியன், சந்திரன், ஆன்மா எனும் எட்டும் சிவபெருமானுடைய அஷ்ட மூர்த்தங்களாம். இவற்றை அதிட்டிப்பவர் அப்பரம் பொருளேயாவர். உலகத்தவர், உண்மைப் பொருளாய் நிற்பவர் தாம் என்று அறிந்து உய்யும்படி, சிவபெருமான் அஷ்ட மூர்த்தியாய் நிற்கிறார்.

பிருதிவிருபமாகிய விக்கிரக வணக்கமும், கங்கை முதலிய தீர்த்த வணக்கமும், நித்திய நைமித்தியங்களில் செய்யப்படும் அக்கினி வணக்கமும், பஞ்ச பூததலங்களில் செய்யப்படும் பஞ்ச பூதலிங்க வணக்கமும், சிவபூசை முதலியவற்றிற் செய்யப்படும் சூரியசந்திர வணக்கமும், குருவையும் சிவனடியார்களையும் பிராமணர் முதலிய பெரியோர்களையும் சிவபெருமானாகப் பாவித்து வணங்கும் வணக்கமும் சிவபெருமானின் அஷ்ட மூர்த்த வணக்கமாம்.

"எண்வகை மூர்த்தி யென்பதில் வுலகினி லுண்மை யானென வுணர்த்திய வாறே"

என்பது பதினொராந் திருமுறை. அப்பர்கவாமிகள்

"இரு நிலனய்த் தீயாகி நீரு மாகி யியமான னாயெறியுங் காற்று மாகி அருநிலைய திங்களாய் ஞாயி ருகி யாகாச மாயட்ட மூர்த்தி யாகிப் பெருநலமுங் குற்றமும் பெண்ணு மாணும் பிறருருவுந் தம் முருவுந் தாமே யாகி நெருந லையா யின்றுகி நானே யாகி நிமிர்புன் சடையடிக ணின்ற வாறே"

என்று இந்நிலையைப் பாடியுள்ளார். மாணிக்க வாசகரும் ("நிலநீர் நெருப்புயிர்",) காரைக்காலம்மையாரும் ("அவனையிருகடர்") இதனைப் பாடியுள்ளனர்.

உலகமனைத்தும் சிவசொருபம் எனும் தத்துவத் தினை உணர்த்துவது அட்டமூர்த்தி.

அட்டவீரட்டானம்

வீரம், ஸ்தானம் எனும் சொற்கள் புணர்ந்து வீரட்டானம் என நின்றன; வீரம் நிகழ்ந்த இடம் என்பது பொருள். சிவபிரானின் வீரச் செயல்கள் நிகழ்ந்த எட்டு இடங்கள் அட்டவீரட்டானம் எனத்தொகுத்து வழங்கப் பெறுவன. இவ்வழக்கு திருஞானசம்பந்தர் காலத்திலேயே காணப்படுகின்றது. “அட்டானம் என்று ஒதிய நாவிரண்டும்” என்பர் அவர். (2.39.3).

கண்டியூர் வீரட்டம் தஞ்சாவூர் மாவட்டத்திலுள்ளது; தஞ்சாவூர் இருப்புப் பாதை நிலையத்திலிருந்து திருவையாற்றுக்குப் போகும் பெருவழியிலே தஞ்சையிலிருந்து ஆறு மைல் தூரத்திலுள்ளது. இத்தலத்திற்குச் சம்பந்தர் பதிகம் ஒன்றும் (3.38) அப்பர் பதிகம் ஒன்றும் (4.93) ஆக இருபதிகங்களுள். இறைவர் பெயர் வீரட்டேசர். பிரமாவிற்கு இங்கு தனிக் கோயிலுண்டு.

பிரமனின் தலையொன்று அறுபட்ட வீரச்செயல் கண்டியூருடன் தொடர்புறுத்தப்படுகின்றது. பிரமனும் திருமாலும் மேருமலையில் இருக்கும் போது, முனிவர்கள் சிலர் மும்மூர்த்திகளுக்கும் முதன்மையானவரும் அநாதியாயுள்ளவரும் உயிருக்குயிராய் உள்ளவருமாகிய கடவுள் யார் என்று வினவினர். இருவரும் தாமே பரம்பொருள் என்று கூறிப் போர் விளைவித்தனர். சிவபிரான் சோதி வடிவாய்த் தோன்றியருளினார். அதையுணர்ந்த திருமால் அகந்தை நீங்கிப்பெருமானை வணங்கினார். பிரமன் வணங்காது இகழ்ந்துரைத்தார். சிவபிரான் வைரவக் கடவுளை உண்டாக்கிப் பிரமனுடைய உச்சித் தலையைக்கிள்ளி ஏந்தச் செய்தார்.

கோவலூர் வீரட்டம் தென்னார்க்காடு மாவட்டத்திலுள்ளது. திருக்கோவலூர் இருப்புப் பாதை நிலையத்திலிருந்து வடக்கே கால்மைல் தூரத்திலுள்ள அறையணி நல்லூரை அடைந்து, அங்கிருந்து பெண்ணையாற்றைக் கடந்து, தென்கரையிலுள்ள இத்தலத்தை அடையலாம். இத்திருத்தலத்திற்குச் சம்பந்தர் பதிகம் ஒன்றும் (2.100) அப்பர் பதிகம் ஒன்றும் (4.69) ஆக இருபதிகங்களுள். இறைவன் திருநாமம் வீரட்டநாதர்.

கோவலூர் அந்தகாசுரனைக் காய்ந்த தலமாகும். இரணியாட்சகன் மகன் அந்தகாசுரன் சிவபிரானை வழிபட்டு வரம்பெற்றுத் திருமால் முதலிய தேவர்களைப் புறங்கண்டு உலகை ஆண்டு வந்தான். தேவர்கள் அவனுக்குப் பயந்து பெண் வடிவிலே கைலையிலே இறைவியின் கணங்களோடு வாழ்ந்து வந்தனர். அக்காலத்திற் சிவபிரான் தாருகாவனத்து முனிவர்களைச் சோதிக்கச் சென்றதை அறிந்து அந்

தகாசுரன் கைலைக்குப் போருக்குப் புறப்பட்டு வந்தான். அம்பிகையின் திருவருள் பெற்றுத் திருமால் அனேக பெண்களையுண்டாக்கி அனுப்ப, அவர்களுக்குத் தோற்று அந்தகன் ஓடினான். சிவபிரான் கைலை மீண்ட பின்பு அந்தகன் தன்னைத் தோற்கடித்த பெண்களைச் சிறைப்பிடிக்க எண்ணிக் கைலையை அடைந்தான். அதனைத் தேவர்கள் உணர்த்தச் சிவபிரான் வைரவக் கடவுளை அனுப்பினார். அவர் சென்று அவனைச் சூலத்திற் கோர்த்து நடனம் புரிந்தார். அந்தகாசுரன் அறிவு பெற்றவனாகிச் சூலத்தின் மேலிருந்தே சிவனைத் துதித்தான். வைரவ மூர்த்தியும் மகிழ்ந்து அவனைச் சிவகங்கையில் முழுகுவித்து அருள் செய்து பாசத்தை நீக்கினார்.

அதிகை வீரட்டம் தென்னார்க்காடு மாவட்டத்திற் கடலூர் தாலுகாவிற் பண்ணுட்டி நகரின் பகுதியாக இன்று விளங்குகின்றது. இது பண்ணுட்டி இருப்புப்பாதை நிலையத்திலிருந்து தென் மேற்கே ஒரு மைல் தொலைவிலுள்ளது. இத்தலத்திற்குச் சம்பந்தர் பதிகம் ஒன்றும் அப்பர் பதிகம் பதினொன்றும் சுந்தரர் பதிகம் ஒன்றுமாகப் பதினெட்டுப் பதிகமுள். இறைவன் வீரட்டானேசுவரர் என்றும் இறைவி திரிபுர சுந்தரி என்றும் பேர் பெறுவர்.

அதிகை வீரட்டம் திரிபுரத்தை எரித்த வீரச்செயலோடு தொடர்புடையது. திரிபுரம் எரித்த கால இறைவன் வில்லையேந்திய திருக்கோலத்தோடு வீற்றிருந்த தலம் விற்கோலம் என்பர். அது இன்று கூவம் எனப்படும். திருவிற்கோல இறைவனுக்குத் திரிபுராந்தகர் என்றும் இறைவிக்குத் திரிபுராந்தநாயகி என்றும் பெயர். அச்சிறுபாக்கமும் திரிபுர தகனத்தோடு தொடர்புடையது என்பர். இவ்விரு திருத்தலத்திற்கும் சம்பந்தர் பதிகமுள் (3.23, 1.77).

திரிபுரத்தை எரித்த கதை புறநானூற்றிலும் (செய்யு. 55), கலித்தொகையிலும் (செய்யு. 1,2), சிலப்பதிகாரத்திலும் (6.40-44) இடம் பெறுகின்றது.

பூமி, அந்தரம், சுவர்க்கம் என்ற மூவுலகிலும் பொன், வெள்ளி, இரும்பு, எனும் மூன்று உலோகங்களாலான மூன்று கோட்டைகளையுடைய அசுரர் திரிபுரத்தவர் என விளங்கினர். சிவபக்தி, அடியார் பக்திகளிற் சிறந்து, சிவபூசை செய்து வாழ்ந்த போதும் தேவர்களை வருத்தினர். பிரமன் முதலான தேவர்கள் முறையீட்டுக்கு இணங்கித் திருமால் அவர்களுடன் சேர்ந்து செய்த வேள்வியிலே தோற்றிய பூதங்கள் திரிபுரத்தவரை அணுக முடியாது அழிந்தன. திரிபுரத்தவரின் சிவபக்தியைச் சிதைக்கத் தம் அம்சத்தில் ஆதிபுத்தனைப் படைத்து நாரத முனிவருடன் திரிபுரத்தவர்களைச் சிவ நெறியினின்று நீக்கும் நெறியைப்போதித்து அனுப்பினர். திரிபுரத்தவரும்

சிவநெறி விட்டு நீங்கினர். மகிழ்ச்சியுற்ற திருமால் தேவரோடு கைலையடைந்து திரிபுரத்தவர்களை அழிக்க வேண்டிய சூழலை எடுத்துரைத்த போது சிவபிரான் புறப்பட்டுத் தேரிலே வில்லை வளைத்து நானேற்றிக் கண்பூட்டி திரிபுரத்தவரை நோக்கி ஒரு புன்சிரிப்பை உதிர்க்கத் திரிபுரங்கள் வெந்து சாம்பலாயின.

பறியலூர் வீரட்டம் தஞ்சாவூர் மாவட்டத்திலுள்ளது. மாயூரத்தின் கிழக்கிலுள்ள விளநகரில் இருந்து கிழக்கே ஒரு மைல் சென்று, அங்கிருந்து தெற்கே ஒருமைல் சென்றாற் பறியலூரை (பரசலூர்) அடையலாம். இத்தலத்திற்குச் சம்பந்தர் பதிகம் ஒன்று (1.134) உண்டு. இறைவன் பெயர் வீரட்டேசர்.

தக்கன் யாகத்தை அழித்த வீரச் செயலுடன் தொடர்புடையது திருப்பறியலூர். பிரமனது மாணச புதல்வனான தக்கன் தவஞ் செய்து சிவபிரானிடத்து உமையைப் புதல்வியாகவும் இறைவனை மருமகனாகவும் பெற வரம்பெற்று, தனக்குப் பிறந்த தாசுநாயணியைச் சிவனுக்கு மணஞ் செய்து வைத்தான். கைலைக்குத் தக்கன் சென்ற போது பூதகணங்கள் தடுத்ததாற் சினமடைந்து சிவனை நீக்கித் திருமால் முதலியோரைத் தலைவராக்கி யாகம் செய்தான். யாகத்திற்கு வந்த மகளை வரவேற்காது இகழ்ந்தான். சினங்கொண்ட உமை தக்கனைச் சபித்து விட்டு கைலையடைந்து பெருமானிடம் யாகத்தை அழித்தருள வேண்டினாள். இறைவன் வீரபத்திரக் கடவுளையும் உமாதேவியார் பத்திரகாளியையும் உண்டாக்கினர். தக்கன் வேள்விக்குச் சென்று தமக்குரிய அவியை கேட்கும் படியும் அவன் கொடுக்க மறுப்பின் அவன் தலையை அறுத்து அவனைச் சேர்ந்தவர்களை அழிக்கும்படியும் உத்தரவிட்டார். தக்கன் மறுத்ததால் அவன் யாகத்தைச் சிதைத்து அதிற் பங்குபற்றியோரைத் துன்புறும்படி செய்தனர்.

விற்குடி வீரட்டம் தஞ்சாவூர் மாவட்டத்திலுள்ளது. மாயூரம்—பேரளம் இருப்புப் பாதையில் விற்குடி இருப்புப்பாதை நிலையத்திற்கு ஒரு மைல் தூரத்தில் உள்ளது விற்குடி வீரட்டம். இத்திருத்தலத்திற்குச் சம்பந்தர் பதிகமொன்றுண்டு (2.108). இறைவன் திருநாமம் வீரட்டநாதர்.

விற்குடி சலந்தராகரனை அழித்த வீரச்செயலோடு தொடர்புடையதலமாகும். பெருமானின் சினம் கடலிலே வளர்ந்து சலந்தரன் எனப் பெயர் பெற்று, தவமியற்றிப் பலவரங்களைப் பெற்று தேவர்களைத் துன்புறுத்திச் செருக்குற்றுச் சிவபிரானை வெல்லக் கைலை சென்றான். சிவபிரான் கிழவேதியராய்த் தோன்றி, அவனை வினவியறிந்து, பூமியில் வட்டமாகக் கோடு கிழித்து, அதைப் பெயர்த்தெடுக்கும்படி கூறி

னார். அவன் அவ்வாறே பெயர்த்தெடுத்துத் தலையில் வைத்தான். அது சக்கரமாகி அவன் உடலைக் கிழித்து அழித்தது.

வழுலூர் வீரட்டம் தஞ்சாவூர் மாவட்டத்திலுள்ளது. மாயவரத்திற்கு தென்மேற்கில் ஐந்து மைல் தொலைவிலுள்ளது. யானைத் தோலை உரித்துப் போர்த்தது வழுலூர் திருத்தலத்துடன் தொடர்புடைய வீரச் செயலாகும்.

யானைவடிவம் கொண்ட கயாகரன் மேரு மலையில் பிரமனை நோக்கித்தவம் செய்து அழியாத ஆயுளையும் வலிமையையும் பெற்றான். ஆயினும் சிவனெதிரில் அவன் வரம் வெல்லாது என்பதையும் நான்முகன் கூறியுள்ளான். எல்லாவுலகங்களையும் வென்று காசியில் உள்ள முனிவர்களைத் துரத்திச் சென்றான் கயாகரன். அவர்கள் மணிகர்ணிகை எனும் ஆலயவாயிலை அடைந்து விசுவேசரை வணங்க, அவர் உக்கிரவடிவோடு தோன்றி, திருவடிகளால் மிதித்துத் திருக்கரங்களால் அவனுடைய தோலை உரித்துப் போர்த்தார்.

குறுக்கை வீரட்டம் தஞ்சாவூர் மாவட்டம் மாயூரம் தாலுகாவில் மாயூரத்திற்கு வடக்கிலுள்ள நீரே இருப்புப்பாதை நிலையத்திலிருந்து வடமேற்கே சுமார் ஐந்துமைல் தொலைவிலுள்ளது. இத்தலத்திற்கு அப்பர் பாடிய இரு பதிகங்களுள் (4.49, 4.50). இறைவன் திருநாமம் வீரட்டேசுவரர். காமதகனபுரம் என்ற பெயரும் தலத்திற்குண்டு. இத்தலத்துச் சபை காமனங்கநாசனிசபை எனப் பெயர் பெறும்.

காமனை எரித்த வீரச் செயலோடு தொடர்புடையது குறுக்கை. திருமாலின் மாணச புதல்வன் காமன் (மன்மதன்) சூரபத்மன் முதலிய அரசர்களை அழிக்க இன்றியமையாதிருந்த சிவபுத்திரனின் தோற்றத்திற்காகச் சிவபிரானை யோகத்திலிருந்து நீக்க, மலரம்புகளை ஏவி இறைவன் கண்விழிபட்டவுடன் எரிந்து சாம்பலானான். இரதியின் வேண்டுகோளுக்கு இணங்கி அவளுக்கு உருவமாயும் ஏனையோருக்கு அருவமாயும் இருக்க மன்மதனுக்கு அருள் புரிந்தார்.

கடலூர் வீரட்டம் மாயூரம்—தரங்கம்பாடி இருப்புப் பாதையிலே திருக்கடலூர் இருப்புப்பாதை நிலையத்திற்குக் கிழக்கே அரைமைல் தூரத்திலுள்ளது. சம்பந்தர் பதிகம் ஒன்றும் (3.8), அப்பர் பதிகம் மூன்றும் (4.31, 4.107, 5.37), சுந்தரர் பதிகம் ஒன்றும் (7.28) ஆக ஐந்து பதிகங்கள் இத்தலத்திற்குள். இங்குள்ள உற்சவமூர்த்திகாசலம்மார மூர்த்தி எனப்படுவர்.

கடலூர் மார்க்கண்டேயருக்காக யமனை உதைத்த வீரச் செயலுடன் தொடர்புடையது. நோற்றவின் ஆற்றல் தலைப்பட்டவர்க்குக் கூற்றம்

குதித்தலும் கைகூடும். பதினாறு வயதினை அடைந்தால் இறந்து விடுவான் தம்பிள்ளை எனக் கவன்ற பெற்றோரைத் தேற்றிச் சிவபிரானை நோக்கித் தவம் செய்தார் மார்க்கண்டேயர். அவர் தவத்திற்கு மகிழ்ந்த ஈசன் பாசக்கயிருலே இழுத்த காலனை உதைத்து மார்க்கண்டேயருக்கு என்றும் பதினாறு வயதுடைய நிலையளித்தார்.

அட்டாங்கயோகக் குறள்

அட்டாங்கயோகத்தினைக் குறள் வெண்பாவாற் கூறும் நூல் அட்டாங்கயோகக் குறள் ஆகும். தமிழ் மொழியிலே மூன்று அட்டாங்கயோகக் குறள் நூல்கள் அறியப்படுவன.

ஞானக்குறள், ஔவைக்குறள் எனும் பெயர் களாலும் வழங்கும் அட்டாங்கயோகக் குறள் ஔவையார் என்பவர் பாடியதாக வழங்குகின்றது. சிறப்புப் பாயிரம் நீங்கலாக 310 குறள் வெண்பா ஔவைக்குறளிலுள். இங்குள்ள பல குறள்களுக்கு யோக நூல் வல்லார்தாம் பொருள் கூற முடியும். இந்நூலை மதுரை சிவப்பிரகாசர் சிவப்பிரகாசவுரையில் எடுத்தாள்வதால் அவர் காலத்திற்கு (கி. பி. 1489) முற்பட்டது ஞானக் குறள் எனலாம். திருக்கழுக்குன்றம் ஆதிமூல முதலியார் (1882), மு. சி. பூரணலிங்கம்பிள்ளை (1899) என்போர் சென்ற நூற்றாண்டிலே பதிப்பிக்க, 1906 இலே ஸ்ரீ சுந்தரவிலாஸ அச்சுக் கூடத்திலிருந்து ஒரு பதிப்பு வெளிவந்தது.

சிதம்பரம் கண்கட்டி மறைஞானசம்பந்தர் பதினாறாம் நூற்றாண்டிலே வாழ்ந்தவர். அவரும் அட்டாங்கயோகக்குறள் ஒன்று பாடியுள்ளார். திருவாவடுதுறையாதினத்தார் அதனை மறை ஞானசம்பந்தர் பாடவில்லை என்றும் அவர் ஆசிரியர் களந்தை ஞானப்பிரகாச பண்டாரம் பாடினார் என்றும் கருதுவர்.

சேற்றூர் ரா. சுப்பிரமணியக்கவிராயர் குறிப்புரையுடன் அட்டாங்க யோகக்குறள் ஒன்றினைச் செந்தமிழ்ப் பிரகரமாக வழங்கியுள்ளார். இரண்டாம் பதிப்பு 1923 இலே வெளிவந்தது. நூலாசிரியர் இன்னார் எனத் தெரியாது. இதனுள் பாயிரத்தில் ஆறும் நூலிற் 59 உம் ஆக 65 குறள் உள்.

அட்டாங்கயோகம்

எட்டுப் பிரிவுகளை உடைய யோகநெறி அட்டாங்கயோகம். எட்டு அங்கங்களாவன இயமம், நியமம், ஆசனம், பிராணாயாமம், பிரத்தியாகாரம், தியானம், தாரணை, சமாதி என்பனவாம்.

இயமமாவது யோகிகளை விலக்கப்பட்டனவற்றைச் செய்யாமல் தடுப்பது. அவை சத்தியம், அகிம்சை, கள்ளமின்மை, பிரமசரியம், பேராவலின்மை என்பன.

மோட்சத்திற்கு இட்டுச் செல்லும் செயல்கள் நியமம். நியமத்துள் அடங்குபவை செளசம், தவம், சுவாத்தியாயம், சந்தோஷம், ஈஸ்வர பிராணிதானம் என்பன. செளசம் என்பது மனத்தூய்மை; பொருமை முதலிய கெட்ட தன்மைகளிலிருந்து மனதைத் தூய்மைப்படுத்தல் செளசம். தவம் சமபாவனையாம். இன்பம்—துன்பம், வெம்மை—குளிர்ச்சி முதலானவற்றைச் சமமாகக் கொள்ளல் சமபாவனை. ஓம் எனும் மந்திரத்தினை ஓதி மோட்ச அறிவினை விருத்தி செய்தல் சுவாத்தியாயம். மகிழ்ச்சியும் திருப்தியும் பெற்றிருத்தல் சந்தோஷமாகும். சகல செயல்களையும் இறைவனுக்குச் சரணாகவிடுதல் ஈஸ்வர பிராணிதானம்.

ஆசனம் என்பது திடமாகவும் வசதியாகவும், அமரும் நிலைகளாம். சுவஸ்திகாசனம், வீராசனம், பத்மாசனம், சித்தாசனம், வஸ்திராசனம், வியாக்கிரசர்மாசனம், குசாசனம், கிருஷ்ணாசனம், விஷ்டராசனம், மயூராசனம், கூர்மாசனம் என அந்நிலைகள் பலவுள். இவற்றிலே சித்தாசனம் சிறந்ததாகக் கருதப்படும்.

மூச்சைக்கட்டுப்படுத்தல் பிராணாயாமம். அதி காலையிலே குளித்து விட்டுக் காற்றோட்டமுள்ள இடத்தினைத் தெரிந்து வடக்கையோ அல்லது கிழக்கையோ நோக்கி, சாதாரண ஆசனம் இட்டு, உடம்பை நேராக வைத்துக் கொண்டு, நெஞ்சை சிறிது முன்னும் தலையைச் சிறிது பின்னும் தள்ளிக் கொண்டு ஒரே முறையில் குறைந்தது பத்து பிராணாயாமம் செய்தல் வழக்கமாகும்.

பிரத்தியாகாரம் மனதை உலகியல் பொருள்கள், இந்திரிய வினையாடல்களிலிருந்து உள்ளி முத்துக்கொள்ளுதல்.

தியானம் ஒருமுகப்படுத்தி வழிபடுதல்; மனதை மூக்கின் நுனியில் பதிய வைத்துக் கொள்ளுவது அதற்கு வழியென்பர்.

தாரணை தெரிந்து கொள்ள வேண்டியனவற்றைப் படிப்படியாக நினைவிற் கொள்ளல். ஒருமுகப்படுத்தும் நிலையிது.

சமாதியில் மனம் இறைவனோடு ஒன்றுபடுகின்றது.

அட்டாங்கயோகம் கூறும் குறள் நூல்கள் மூன்று தமிழிலேயுள்ளன. ஔவையார், சிதம்பரம் கண்கட்டி மறைஞானசம்பந்தர் என்போர் இயற்றியவை இரண்டு; மூன்றாவதினை இயற்றியோர் இன்னார் என்று தெரியவில்லை.

அடங்கண்முறை

திருஞானசம்பந்தமூர்த்திநாயனார், திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள், சுந்தரமூர்த்திசுவாமிகள் எனும் சைவ

நாயன்மார் மூவரும் பாடிய திருப்பதிகங்கள் அடங்கிய முதல் ஏழு திருமுறைகளையும் தேவாரம் எனவும் அடங்கள் முறை எனவும் வழங்குதல் மரபாம்.

தேவார முதலிகள் மூவரும் பாடிய திருப்பதிகங்கள் யாவும் அடங்கியுள்ளதால் அடங்கள் முறை என்று பெயர் பெற்றதென்பர்.

அகத்தியர் தேவாரத்திரட்டினை 'குட்டி அடங்கள் முறை' என வழங்குவது இங்கு நோக்கத்தக்கது.

ஆயினும் 'தத்துவராயர் அடங்கள் முறை' எனும் தொகுப்பிலே அவருடைய பதினெண் நூல்கள் மட்டுமே அடங்குவது கவனிக்கத்தக்கது.

அடைக்கலங்காத்த முதலியார்

பதினெட்டாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியிலும் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியிலும் வாழ்ந்தவர் காவாந்தண்டலம் அடைக்கலங்காத்த முதலியார்; துறைசை சிவஞானயோகிகளின் (—1785) மாணவகர்;

இனையநாயனார் வேலூர் வெண்பாவந்தாதி, கடம்பர் கோயில் பதிற்றுப் பத்தந்தாதி, மாகறலந்தாதி எனும் அந்தாதிகளைப் பாடியவர்.

அடைக்கலங்கோவை

யாழ்ப்பாணம் வட்டுக்கோட்டை எனும் ஊரிலே அடைக்கலந் தோட்டத்தில் எழுந்தருளியுள்ள முருகப் பெருமான்மீது பாடப் பெற்றது அடைக்கலங்கோவை.

அடைக்கலந் கோவை ஒரு துறைக் கோவையாகும். நாணிக் கண்புதைத்தல் எனும் ஒருதுறை மேல் நூறு கட்டளைக் கலித்துறைகள் அமையப் பாடப்பட்டது. இதன் காப்புச் செய்யுள் மட்டும் இன்று கிடைப்பதாகவுள்ளது.

அடைக்கலங்கோவையைப் பாடியவர் வட்டுக்கோட்டை இ. நாகேசையர் (—1862). நாடகப் புலவர் நாகேசையர் இயற்றிய நாடகங்களோ பாடிய பிரபந்தங்களோ கிடைத்தற்கரியனவாய் விட்டமை வருந்தற்குரியது.

அண்ணங்கராசாரியர் உ. வே.

காஞ்சி பிரதிவாதி பயங்கரம் உ. வே. அண்ணங்கராசாரியர் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் கடையிலே தோன்றி, இந்நூற்றாண்டிலே வைணவரிடையே சிறந்த அறிஞராகக் கருதப் பெற்றவர்; தமிழ்நாடு காஞ்சி புரத்தில் வாழ்ந்தவர்; தமிழ், சங்கதம், இந்தி, தெலுங்கு எனும் மொழிகளிலே வல்லவர்; அம்மொழிகளிலே வைணவநூல்களுக்கு வியாக்கியானங்கள் எழுதியவர்;

நாலாயிரத்திவ்விய பிரபந்தம் முழுவதற்கும் 'திவ்வியார்த்ததீபிகை' எனும் தமிழுரை கண்டு வெளிப்படுத்தியவர்; வேறு வைணவநூல்களுக்கும் தமிழுரை தந்தவர்.

அண்ணன்

பிரதிவாதி பயங்கரம் அண்ணன் என நயினூரா சாரியராற் சிறப்பிக்கப் பெற்றவர்; அண்ணா, ஸ்ரீ வைஷ்ணவதாசர் என அழைக்கப்பெற்றவர்; தமிழ்நாடு காஞ்சிபுரத்தில் வாழ்ந்தவர். பதினாண்டாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியிலும் பதினேந்தாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியிலும் வாழ்ந்தவர்; நயனூராசாரியர், மணவாள மாமுனிகள் எனும் வைணவப் பெரியோரின் சீடர்.

வேதாந்த தேசிகர் மீது சப்ததிரந்தமாலிகா பாடியவர்; பிரபத்தியோகக் காரிகைகள் இயற்றியவர்; ஸ்ரீ பாஷ்யம், பாகவதம், அஷ்டசுலோகி என்பனவற்றிற்கு வியாக்கியானம் செய்தவர்.

அண்ணாசாமிஐயர்

தமிழ்நாடு சிதம்பரம் அண்ணாசாமிஐயர் சங்கத மூலத்திலிருந்து சிதம்பர மஹாத்மியம் தமிழிலே இயற்றியவர்; அதன் இரண்டாம் பதிப்பு 1897 இலே வெளிவந்தது.

திரு அண்ணாமலை

வட ஆர்க்காடு மாவட்டத்தின் திருவண்ணாமலை தாலுகாவின் பிரதான நகரம் திருவண்ணாமலையாகும். இங்கு கோயில் கொண்ட சிவபிரானுக்கு அண்ணாமலை நாதர், அருணாசலேசுவரர் என்றும் உமையம்மைக்கு உண்ணாமுலையம்மை, அபீதகுஜாம்பாள் என்றும் பெயர்கள் வழங்குவன. தலவிநாயகருக்கு ஸ்ரீசம்பந்த விநாயகர், முக்குறுணிவிநாயகர் என்ற பெயர்களுள் தலவிருட்சம் மகிழ மரமாகும். கோயிலுக்கு உள்ளும் வெளியிலும் மலைப் பகுதியிலுமாக 360 தீர்த்தங்களுள் இவற்றிலே சிவகங்கை, பிரமதீர்த்தம், அக்கினிதீர்த்தம், இந்திர தீர்த்தம் என்பன சிறந்தவை.

திருவண்ணாமலை நினைக்க முத்தி கிடைக்கும் தலமாகப் போற்றப்படுவது. பிரமாவும் விஷ்ணுவும் அகந்தை கொண்டு அடிமுடிதேட அன்னமும் வராகமுமாக மாறித் தேடி அயற்சி அடைந்தாராக, அக்கினி வடிவாய் நின்று அருள் செய்தவர் அண்ணாமலைநாதர். தாருகனை வதஞ்செய்த முருகப் பெருமான் வணங்கிச் சென்ற தலங்களுள் அண்ணாமலையுமொன்று. சூரியன், பிரதத்தராஜன், அஷ்டவசக்கள், பிரமதேவன், சந்திரன், திருமால், புளகாதிபன் முதலியோர் பூசித்துப் பேறு பெற்ற தலம். இரு வித்தியாதரர் ரிஷிசாபத்தாற் பூனையாகவும் குதிரையாகவும் மாறிய வடிவம் இத்தலத்தை வலம் வந்தமையின் மாறின. வச்சிராங்கத பாண்டியன் தினமும் வலம் வந்து திருப்பணி பல செய்துள்ள

ளான். அருணகிரிநாதர் கோபுரத்தில் இருந்து இறக்க எண்ணி வீழ்ந்த போது முருகன் தோன்றி அருள் செய்ததலம். குகைநமச்சிவாயர், குரு நமச்சிவாயர் முதலானவர்கள் சித்தி பலசெய்த தலம்.

திருவண்ணாமலை திருத்தலத்தின் பெரிய விழா கார்த்திகைத் திருவிழா. சித்திரை மாதத்திற் பிரமோற்சவமும் பங்குனி உத்தரத்தில் திருக் கல்யாணமும் ஆறுநாள் விழாவும் நடைபெறு வன. நவராத்திரி, சுந்தசட்டி, திருவெம்பாவை, திருவாதிரை முதலியனவும் சிறப்பாகக் கொள் ளப்படுவன.

சம்பந்தப் பெருமான் பாடிய இரு திருப்பதி கங்களும் (1.10, 1.69) அப்பர் சுவாமிகள் பாடிய மூன்று திருப்பதிகங்களும் (4.63, 5.4, 5.5) இத் திருத்தலத்துக்குள். மணிவாசகர், நக்கிரதேவர், பரணதேவர், கபிலதேவர், பட்டினத்தடிகள் திருவண்ணாமலை பற்றிப் பாடியவை திருவாசகத் திலும் பதினேராந்திருமுறையிலும் இடம்பெறு வன. அருணகிரிநாதர் திருப்புகழ் பாடியுள்ளார்.

அருணாசலபுராணம், அருணகிரிப்புராணம் எனும் புராணங்கள் திருவண்ணாமலையின் மான்மியத்தைப் பாடுகின்றன. அருணாசலபுராணம் இயற்றியவர் எல்லப்பநயினார் அல்லது சைவ எல்லப்பநாவலர்; அருணகிரிப்புராணம் பாடியவர் சிதம்பரம் கண் கட்டி மறைஞான சம்பந்த தேசிகர். அண்ணா மலையந்தாதி (ஈசானியதேசிகர் கந்தப்பஞான தேசிகர்), அருணகிரியந்தாதி (குகைநமச்சிவா யர்), திருவருணையந்தாதி (எல்லப்பநயினார்), திருவருணையமகவந்தாதி (திம்மப்ப அந்தணனார்), அண்ணாமலைச் சதகம் (மாம்பாக்கம் உபாத்தி யாயர் திருச்சிற்றம்பல நாவலர்), அருணாசல சதகம் (காஞ்சி கோ. சபாபதி முதலியார்), சோணாசல சதகம் (புராணிகர் சோணாசல முதலி யார்), அண்ணாமலை வெண்பா (சிதம்பரம் குருநமச் சிவாயர்), சோணாசல வெண்பா (புராணிகர் சோணாசல முதலியார்), திருவண்ணாமலைக் கார்த்தி கைத்தீப வெண்பா (புராணிகர் சோணாசல முதலியார்), திருவருணைத் தனிவெண்பா (குகை நமச்சிவாயர்), திருவருணைக் கலிவெண்பா (புரா ணிகர் சோணாசல முதலியார்), சோணாசலமலை (துறைமங்கலம் சிவப்பிரகாசர்), அருணைவெண் பாமலை (புராண இ. சபாபதி முதலியார்), திருவருணைக் கலம்பகம் (சைவஎல்லப்ப நாவலர்), அருணாசல அக்ஷரமலை (ஸ்ரீரமண பகரிஷிகள்), அருணாலேகவரர் சாரப் பிரபந்தம் (நமசிவாய சுவாமிகள்) முதலிய பல பிரபந்தங்கள் இத்தலத் திற்குள். உண்ணாமலையம்மை பிள்ளைத்தமிழ் (புராணிகர் சோணாசல முதலியார்), உண்ணா முலையம்மன் சதகம் (வித்துவான் சின்ன கவுண்டர்), உண்ணாமலையம்மன் பதிகம், உண்ணாமலை

யம்மன் வருகைப் பதிகம் முதலிய பிரபந்தங்கள் இறைவிக்குள். இவற்றைவிடப் பதிகம், வண்ணம் முதலியன பல அண்ணாமலை நாதருக்குள்.

திரு அண்ணாமலைக் கார்த்திகைத் தீபவெண்பா

வட ஆர்க்காடு மாவட்டத்திலுள்ள முக்கியமான சிவ தலம் திருவண்ணாமலை. இது தென்னிந்திய இருப்புப் பாதையில் விழுப்புரம் காட்பாடி கிளையிலுள்ளது.

அருணகிரியின் முடியில் ஒளிரும் கார்த்திகைத் தீபத்தைப் பாடுவது திருவண்ணாமலைக் கார்த்தி கைத் தீபவெண்பா. விநாயகர் காப்பு வெண் பாவினையும் வாழி வெண்பாவினையும் ஆதியுமந்த முமாகவுடைய கார்த்திகைத் தீப வெண்பாவில் இடைநடுவே 100 வெண்பாவுள்.

திருவண்ணாமலைக் கார்த்திகைத் தீபவெண்பா வின் ஆசிரியர் புராணிகர் சோணாசல முதலியார் (1858-1925). இவர் திருவண்ணாமலை தொடர் பாக வேறு பிரபந்தங்களையும் பாடியவர்.

அடியார்களின் பலமறுக்கும் தீபத்தினை, அன் பர்களுக்கு இன்பம் தரும் தீபத்தினை, பக்தர் களுக்கு அருள்புரியும் தீபத்தினை ஆசிரியர் இலகு வான நடையிலே போற்றிப் புகழ்ந்து பாடியுள் ளார்.

அண்ணாமலைக்கோவை

வட ஆர்க்காடு மாவட்டத்திலே அண்ணா மலை, அருணகிரி, அருணாசலம், சோணாசலம், சோணாசலம் என்ற பெயர்களால் வழங்கப்பெறும் திருத்தலம் நினைக்க முத்திதரும் எனச் சைவர் நம்புவர்.

திருவண்ணாமலையில் எழுந்தருளிய சிவபிரா னுக்கு அண்ணாமலைநாதர், அருணாசலேகவரர் என்றும் அம்பிகைக்கு உண்ணாமலையம்மை, அபீத குஜாம்பாள் என்றும் பெயர்களுள்.

அண்ணாமலைக்கோவையினைக் கமலை ஞானப் பிரகாசர் பாடினார். அவர் பதினொரு நூற்றாண் டில் வாழ்ந்தவர்.

அண்ணாமலைக்கோவை மறைந்துவிட்டது.

அண்ணாமலைச்சதகம்

வட ஆர்க்காடு மாவட்டத்திலுள்ள திருவண் னாமலை எனும் திருப்பதி சைவர்களுக்கு மிகவும் முக்கியமான திருத்தலமாகும். நினைக்க முத்தி அளிக்கும் சிவதலமாகப் போற் றப்படுவது. திருவண்ணாமலையிற் கோயில் கொண்டுள்ள சிவபிரானுக்கு அண்ணாமலைநாதர் என்று பேர்.

அண்ணாமலை நாதரை முன்னிலைப்படுத்திப் பாடப்பெற்றது அண்ணாமலைச் சதகம். இதற்கு வசந்தராயச் சதகம் எனும் மாற்றுப் பெயரு

முண்டு. திருவண்ணாமலைக் கோயில் அறக்காப் பாளராக விளங்கிய சிங்கபுரி வசந்தராயர் என்பவரின் பெயர் விளங்கவே ஆசிரியர் வசந்தராயச் சதகம் என்ற பெயரையும் சூட்டினார்.

அண்ணாமலைச் சதகத்தின் ஆதியில் விநாயகர் காப்பு, நூற்பெயர் வெண்பா, கடவுள் வாழ்த்து என்பனவும் அந்தத்தில் அவையடக்கமும் வாழிப் பாடலும் இடம் பெறுகின்றன.; இடைநடுவே 100 பாடலுள்; எனவே 105 பாடல்கள் அண்ணாமலைச் சதகத்திலுள்.

இதனைப் பாடியவர் மாம்பாக்கம் உபாத்தியாயர் திருச்சிற்றம்பல நாவலர் என்பவராவர்; இவர் காலம் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதி என்பர்.

அண்ணாமலைத் தேவனை முன்னிலைப்படுத்தி ஆசிரியர் கூறும் செய்திகளிற் சில சரித்திர சம்பந்தமானவை; சில சமயத் தொடர்பானவை; சில உலகியல் சார்ந்தவை; சில அறநீதி ஆசாரம் பற்றியவை. தோத்திரப்பாங்கு குறைந்து தரவுக்களஞ்சியமாக அண்ணாமலைச் சதகம் அமைகின்றது.

காஞ்சிபுரம் மகாவித்துவான் கோ. சபாபதி முதலியார் பாடிய அருணாசல சதகமுமுண்டு. திருவண்ணாமலையிற் கோயில் கொண்ட இறைவி மீது வித்துவான் சின்ன கவுண்டர் பாடிய உண்ணாமுலையம்மன் சதகமுமுண்டு.

அண்ணாமலைச் செட்டியார், ராஜா சேர்.மு. (30.9.1881-15.06 1948)

ராஜா, சேர், டாக்டர் எனும் கௌரவப் பட்டங்கள் சூட்டப் பெற்றவர்; செட்டிநாடு காஞ்சிபுரம் காத்தானில் பிறந்தவர்; முத்தையா செட்டியாரின் புதல்வர்; வெற்றி பெற்ற தொழிலதிபர்; அதன் பலனாகக் கிடைத்த செல்வத்தை அரும் பணிகளுக்குக் கொடுத்த கொடைவள்ளல்; சிதம்பரம் மீனாட்சி தமிழ்க் கல்லூரியை அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகமாக வளர்த்துத் தமிழுக்கென ஒரு பல்கலைக்கழகம் அமைத்த பெருமையினர்; அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகம் நிறுவியபோது (1929) சிதம்பரம் இசைக்கல்லூரியையும் உருவாக்கியுதவியவர்; தமிழிசை வளர்ச்சிக்குப் பெருந்தொண்டு புரிந்தவர்; 1941 ஆகஸ்டு மாதத்திலே அண்ணாமலை நகரில் முதல் தமிழ் இசைமாநாடு நடக்க மூலகாரணர்; 1943 இலே சென்னையிலே தமிழிசைச் சங்கம் நிறுவியுதவியவர்; பல கல்லூரிகளின் வளர்ச்சிக்குப் பொருளுதவி புரிந்தவர்; சிதம்பரம், திருவண்ணாமலை, கரூர் முதலாம் திருத்தலங்களின் திருப்பணிகளுக்குப் பெரிதும் உதவியவர்; தில்லைக் கோவிந்தராஜர் கோவிலுக்குச் செய்த திருப்பணி சிறப்பாகப் போற்றப் பெறுகின்றது.

தமிழ் மக்களின் கல்வி, கலைகள், சமயம் ஆகிய பண்பாட்டமிசங்களிலே பெரிதும் அக்கறை கொண்டு விளங்கிய ராஜா அண்ணாமலைச் செட்டியார் அரசியலிலும் நல்ல பதவிகளை வகித்தவர் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

அண்ணாமலை ரெட்டியார்

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் வாழ்ந்தவர்; தமிழ்நாட்டுத் திருநெல்வேலி மாவட்டத்திலுள்ள கரிவலம்வந்த நல்லூரை அடுத்த சென்னிகுளத்திற் பிறந்தவர்; சிவகிரி சுப்பிரமணிய பிள்ளையிடம் இளமையிற் கற்றவர்; பின்பு முகஜர் ராமசாமிக்கவிராயர், முகஜர் மீனாட்சிசுந்தரக் கவிராயர், உ. வே. சாமிநாதையர் (1855—1942) முதலியோரிடம் பயின்றவர்; சேற்றூர், ஊற்றுமலை ஜமீன்தார்களாலும், ராஜ வல்லிபுரம் முத்து சாமிபிள்ளையாலும் ஆதரிக்கப் பெற்றவர்.

கமுகுமலை முருகப்பெருமான் மீது காவடிச் சிந்துகள் பாடியவர், வீரகேரளம்புதூர் ஆகிய வீரை எனும் தலத்தின் மீது வீரையந்தாதி, வீரைச்சிலைடைவெண்பா, வீரைத்தலபுராணம், வீரைப்பிள்ளைத்தமிழ், வீரைநவந்திகிருஷ்ணசாமி பதிகம் எனும் பிரபந்தங்களைப் பாடியவர்; கோமதியந்தாதி, சங்கரநாராயண கோயில் திரிபந்தாதி என்பனவும் பாடியவர்; ஊற்றுமலைத் தனிப்பாடற்றிரட்டில் இடம்பெறும் பாடல்கள் சிலவற்றைப் பாடியவர்.

அண்ணாமலை வெண்பா

வடஆர்க்காடு மாவட்டத்திலுள்ள திருவண்ணாமலை எனும் திருப்பதி, தென்னிந்திய இருப்புப் பாதையில் விழுப்புரம் காட்பாடிகினையிலுள்ளது. நினைக்க முத்தி கிடைக்கும் சிவதலம் என்று போற்றப்படும் திருவண்ணாமலைக்கு அருணாசலம், அருணகிரி, அருணை, சோணாசலம், சோணாசலம் என்ற பேர்களுமுள்.

திருவண்ணாமலைச் சிவதலத்தின் பெருமைகளைப் போற்றும் அண்ணாமலை வெண்பாவுக்குத் திருவண்ணாமலை மாலை என்ற பேருமுண்டு விநாயகர் காப்பினையும் பயன் கூறும் இரு வெண்பாக்களையும் ஆதியும் அந்தமுமாகவுடைய அண்ணாமலைவெண்பாவிலே இடைநடுவே நூறு வெண்பாவுள்.

அண்ணாமலை வெண்பாவின் ஆசிரியர் சிதம்பரம் குருநமச்சிவாயர் ஆவர்; அவர் பதினாறாம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்தவர்.

அண்ணாமலை வெண்பா அருணகிரியின் பெருமைகளைச் சிறுசிறு கூற்றுகளாக, எளிய நடையிலே அமைத்துக் கூறுகின்றது.

புரசை அட்டாவதானம் இ. சபாபதிமுதலியார் பாடிய அருணைவெண்பாமாலையும் புராணிகர் சோணாசல முதலியார் பாடிய சோணாசல வெண்பாவும் உள்.

அண்ணாவப்பங்கார் சுவாமிகள்

தமிழ்நாடு திருமழிசை கோயில் கந்தாடை அண்ணாவப்பங்கார் சுவாமிகள், தென்கலை வைணவ ருடைய பழநடை விளக்கம் எனும் மூவாயிரப்படி குருபரம்பரா ப்ரபாவம் இயற்றியவர்; அது 1895 இலே அச்சிடப்பெற்றது.

அத்தியாயனேற்சுவம்

ஆழ்வார் விழா எனவும் அத்தியாயனேற்சுவம் அழைக்கப்பெறும். இதுதமிழ்த் திருப்பாசுரங்களுக்குச் சங்கத வேதத்தோடு ஒத்த தகுதி அளிக்கப் பட்டதைக் கொண்டாடும் ஞாபகார்த்த விழா வாகும். இது மார்சுழி மாதத்திலே கொண்டாடப் படுவதாகும்.

இவ்விழா வைணவ திருப்பதிகளிலே, சிறப்பாக ஸ்ரீரங்கம், ஆழ்வார் திருநகரி, ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர் ஆகிய திருப்பதிகளில் கொண்டாடப்படும் சுவர்ச்சி மிக்க உற்சவமாகும்.

ஆரம்பத்தில் நம்மாழ்வார் திருமேனி, ஆழ்வார் திருநகரியிலிருந்து ஸ்ரீரங்கத்திற்குக் கொண்டு வரப்பட்டு அவர் முன்னிலையில் இவ்விழா நடைபெற்றது. பின்பு நீண்ட தூரத்தின் காரணமாக இவ் வழக்கம் கைவிடப்பட்டபோதும் ஸ்ரீரங்கமும் ஆழ்வார் திருநகரியும் இவ் விழாவினைக் கொண்டாடி வந்தன. ஏனைய வைணவ திருப்பதிகளும் இவற்றைப் பின்பற்றி இவ்விழாவினைக் கொண்டாடத் தொடங்கின. இவ்விழா இருபது நாள் நடைபெறும்.

முதல் பத்துநாள் திருமொழித் திருநாள்; அடுத்த பத்துநாள் திருவாய்மொழித் திருநாள். திருமொழித் திருநாள் பதினொரு ஆழ்வாரின் மூவாயிரம் திருப்பாசுரங்களுக்குரியது; திருவாய்மொழித் திருநாள் நம்மாழ்வாரின் திருவாய்மொழிப் பிரபந்தத்திற்கு மட்டும் உரியது. திருநெருந் தாண்டகத்துடன் திருமொழித் திருநாள் ஆரம்பமாவது மரபு. திருமங்கை மன்னன் வேண்டுகோளின்படி இவ்விழா அறிமுகஞ் செய்யப்பட்டதால் அவர் திருப்பாடலுடன் தொடங்குவதாகக் கூறுவர்.

ஸ்ரீரங்கம், ஆழ்வார் திருநகரி, ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர் எனும் திருப்பதிகளிலே அரையர் அல்லது விண்ணப்பம் செய்வார் எனும் மரபினர் திருப்பாசுரங்களை ஓதும் முறைமையுள்ளது. இவர்கள் ஸ்ரீநாதமுனிகளின் பரம்பரையில் வந்தவர்களாதலின் இவர்களுக்கு இத் திருப்பதிகளில் விசேட மரியாதைகள் வழங்கப்படுவன. வேறு வைணவ திருப்பதிகளிலும் முன்பு அரையர் இருந்தமைக்குச் சான்றுகளுள். விசேட தலையணியுடன் தனித்தோ அல்லது நால்வர் ஐவராகச் சேர்ந்தோ இவர்கள் பாசுரங்களைப் பாடி "தம்பிரான்படி" வியாக்கியானங்களை எடுத்துரைப்பர். சில பாசு

ரங்களுக்கு அபிநயமும் செய்வர். திருமொழித் திருநாள் இரவுகளிலே மகாவிஷ்ணு இராமகைவோ திருஷ்ணைகைவோ அலங்கரிக்கப்படுவார்.

திருவாய்மொழித் திருநாள் முன்னையதிலும் மதிப்புடன் செய்யப்படும். இங்கும் பாடலும் வியாக்கியானமும் முக்கியத்துவம் பெறும். கடைசி நாளிலே நம்மாழ்வார் வைகுண்டம் அடைவதும் திரும்பி பூமிக்கு வருவதும் உள்ளத்தைத் தொடுமாறு செய்து காட்டப்படும்.

மயிலாப்பூர் கபாலீஸ்வரர் கோயிலில் ஆவணி முதல் ஞாயிறன்று தேவார முதலிகளும் மணி வாசகரும் நடராசப் பெருமான் சந்திதிக்குத் திருமுறைகளுடன் எடுத்துச் செல்லப்பட்டு அங்கு தமிழ் வேதமாகிய திருமுறைகள் ஓதப்படுவதும் இங்கு நோக்கத்தக்கது.

திரு அத்தியூர்

செங்கற்பட்டு மாவட்டத்தில் காஞ்சீபுரம் இருப்புப்பாதை நிலையத்திற்கு இரு மைல் தொலைவி லுள்ளது சின்னக் காஞ்சீபுரம் வரதராஜப் பெருமாள் கோயில் அமைந்த திருவத்தியூர் அல்லது அத்திகிரி எனும் வைணவ திவ்விய தலம். பாசுரங்களில் பொதுவாகக் கச்சியெனக் குறிக்கப்படுமிடங்களில் இத்தலம் கொள்ளப்படுதல் அதன் முக்கியத்துவத்தினை உணர்த்தும். கோயில், திருமலை, பெருமாள் கோயில் எனும் மூன்று முக்கிய வைணவ தலங்களுள் பெருமாள் கோயில் எனப்படுவது இதுவேயாம்.

ஐராவதம் மலையுருவாகி விஷ்ணுவைத் தாங்கினமையால் அத்தியூர், அத்திகிரி என்ற பெயர்கள் ஏற்பட்டனவாம். அத்திகிரியை உத்தரவேதியாகப் பிரமன் அசுவமேதயாகம் செய்ய, அதில் தோன்றிய புண்ணியகோடி விமானத்தில் விஷ்ணு தோன்றி வரங்கொடுத்ததால் வரதராஜன் எனப் பட்டார்.

இங்கு நின்ற திருக்கோலத்தில் எழுந்தருளும் விஷ்ணுவுக்கு வரதராஜப்பெருமாள், தேப்பெருமாள், தேவராஜன், பேரருளாளன் என்றும் பெரியபிராட்டியாருக்குப் பெருந்தேவித்தாயார் என்றும் பேர்.

மேற்கே திருமுகமண்டலம். தீர்த்தம் சேஷ, வராக, பிரம, பத்ம, அக்கினி, குசல தீர்த்தங்கள். வேகவதிநதி. பிரகு, நாரதர், அநந்தாழ்வான், பிரமா, கஜேந்திரர்கட்குப் பிரத்யக்ஷம்.

பூதத்தாழ்வார், பேயாழ்வார், திருமங்கையாழ்வார் ஆகியோர் மங்களாசாசனம் பெற்றது இத்திவ்விய தலம். (இரண். திருவந். 95, 96; மூன். திருவந். 26; திருக்குறந். 19, திருநெடுந். 9, 15)

அத்திகிரியின் அடிவாரத்திலுள்ள அழகிய சிங்கப் பெருமாளே மங்களாசாசனம் பெற்றவர் என்பர் சிலர். ஸ்ரீவேதாந்ததேசிகர் அத்திகிரி மகாத்மியம் இயற்றியுள்ளார். கொ. பள்ளி கொண்டான்பிள்ளை அத்திகிரியந்தாதி பாடியுள்ளார்.

அத்திரி (அனுசூயா)

மகரிஷிகளில் ஒருவரான அத்திரி, அக்கினி இந்திரன் அஸ்வினீதேவர் மீது பாடிய பாடல்கள் பல வேதத்திலுள்ள. பின்னைய மரபுகளில் மனுவில் ஒருவராகவும் நட்சத்திரங்களில் ஒன்றாயும் கூறப்பட்டுள்ளார்.

தொழுநோயுடன் பிறந்த போதும் தெய்வ பக்தியினாலே பிற்காலத்தில் அதிலிருந்து மீண்டவர் அத்திரிமகரிஷி.

அத்திரிமகரிஷி தக்ஷனின் மகள் அனுசூயாவை மணந்தவர். வனவாசத்தின் போது இராமனாதி யோர் இவர்களுடைய ஆசிரமத்தினை அடைந்து விருந்தினராக உபசரிக்கப்பட்டவர்.

அனுசூயாவின் தெய்வபக்தியும் பதிபக்தியும் அவருக்கு அற்புதங்களைச் செய்யும் ஆற்றலை அளித்தன. தன் கணவன் பிரபல்லியமான ஒரு தாசியுடன் உறவுகொள்ள விரும்பிய போது அவனைத் தன் தோள் மீது சுமந்து அவளிடத்துக்குக் கொண்டு சென்றவன். அப்போது அத்திரி வேறொரு தெய்வீக புருஷரை அவமதிக்க அவர் மறுநாள் சூரியோதயத்திற்கு முன் அத்திரி மரணமடைவார் என்று சபித்தார். அனுசூயை சூரியனை உதிக்க வேண்டாம் எனக் கட்டளை இட்டதால் மறுநாள் உலகம் இருண்டு கிடந்தது. தேவர்கள் இடையிட்டு சாபத்தினை மாற்றச் செய்ததால் மீண்டும் சூரியன் உதிக்க முடிந்தது.

நாரதரின் சூழ்ச்சியினால் அனுசூயையின் கற்பிலே பொறாமை கொண்ட பார்வதி, சரஸ்வதி, லக்ஷ்மி என்போர் தம் கணவரை அனுசூயை தம் மீது ஆசையுண்டாகச் செய்யும் படி வேண்டி, அவர்களும் துறவி வேடம் தாங்கி விருந்தினராகச் சென்றனர். விருந்திற்கு முன்பு அனுசூயையை நிர்வாணமாக விருந்து படைக்க மும்மூர்த்திகளும் வேண்டியதால் விருந்தினர் விருப்புக்கு இடமளிப்பது நியதியாதலால், அனுசூயா அவர்களை குழந்தைகளாக மாற்றி முலைப்பால் ஊட்டித் தன் பிள்ளைகளாக ஆச்சிரமத்திலே வைத்திருந்தார். நிலைமையை அறிந்த தேவிமார் இரங்கி வேண்டியதால் அவர்களை அனுபவித்த பின்பு மும்மூர்த்திகளையும் பழைய உரு அடைய அனுமதித்தார்.

வேறொரு கதையின்படி மும்மூர்த்திகளையும் விடுவிக்க அவர்களுடைய பகுதிகளில் ஒவ்வொன்றை அவளிடம் விட்டுச்செல்ல வேண்டும்

என்பது நியதியென்றும் அதன்படி உருவாகிய தெய்வமே தத்தாத்ரேயன் என்றும் கூறுவர். இன்னுமொரு கதையின்படி கற்பரசிக்குத் தோற்ற மும்மூர்த்திகள் அத்திரிக்கும் அனுசூயாவுக்கும் வழங்கிய பிள்ளையே தத்தாத்ரேயன் என்றும் கூறப்பட்டுள்ளது.

தத்தாத்ரேயனை வழிபட்டு பேறு பெற்றவன் காத்தவீரியன்.

அத்துவசுத்தி

அத்துவா—வழி. ஆன்மாக்களுக்குக் கன்மம் ஏறுதற்கும் கன்மம் நீங்கிப் பரகதி அடைதற்கும் காரணமாகிய வழி அத்துவா. அத்துவாக்கள் சொற்பிரபஞ்சம், பொருட்பிரபஞ்சம் என இருவகைப்படும். அவற்றுள் மந்திரம், பதம், வன்னம் சொற்பிரபஞ்சம்; புவனம், தத்துவம், கலை பொருட்பிரபஞ்சம்.

ஆறு அத்துவாக்களிலும் கட்டப்பட்டிருக்கின்ற போகங்களை எல்லாம் ஏக காலத்திலே புசிப்பித்துத் தொலைத்து மோட்சத்தை கொடுத்தல் அத்துவசுத்தி.

மந்திரம் பதத்திலும், பதம் வன்னத்திலும், வன்னம் புவனத்திலும், புவனம் தத்துவத்திலும், தத்துவம் கலையிலும் அடங்க ஒடுங்கிக் கலையைத் திரோதான சத்தியிலும், திரோதான சக்தியைச் சிவத்திலும் அடங்குமாறு ஒடுக்குவது அத்துவசுத்தி.

அத்துவிதம்

இறைவனுக்கும் ஆன்மாவுக்கும் உள்ள தொடர்பினைப் பற்றிய சிந்தனையைத் தூண்டி இந்திய தத்துவ வளர்ச்சியிற் சிறப்பிடம் பெறுவது அத்துவிதம் எனும் கோட்பாடு. இச் சொல்லிற்குக் கொண்ட பொருள் மாறுபாட்டின் விளைவாகவெவ்வேறு வைதிக சமயப் பிரிவுகளின் அடிப்படைச் சித்தாந்தம் உருவாகியுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது.

‘ஏகம் ஏவ அத்துவிதீயம் பிரமம்’ என்பது வேத மகாவாக்கியம். ‘அத்துவிதீயம்’ என்ற சொல்லே ‘அத்துவிதம்’ என வட சொல்லாகத் தமிழிலே வழங்குகின்றது. அத்துவிதீயம் அல்லது அத்வைதம் என்பது ந(ஞ்)த்வைதம் என்பதன் திரிபு என்பர். இச்சொல்லின் அ(ந) கரத்திற்கு வடமொழியிலே தரப்படும் ஆறு பொருள்களிலே மூன்று, தத்துவ உலகிற் சிறப்பிடம் பெறுகின்றன. அப் பொருள்கள் இன்மை, மறுதலை, அன்மை என்பனவாம்.

‘அமலம்’ எனும் போது மலம் இல்லாதது எனப் பொருள் தருகின்றது. இதுவே இன்மைப் பொருள்: அநீதி’ எனும் போது நீதிக்கு மறுதலை எனப் பொருள் தருகின்றது. இதுவே மறுதலைப்

பொருள். 'அப்பிராமணன்' எனும் போது பிராமணனும் இருந்தும் பிராமணத் தன்மை இல்லாதவன் எனப்பொருள் தருகின்றது. இதுவே அன்மைப்பொருளாம்.

அத்துவிதம் எனும் சொல்லுக்கு இன்மை, மறுதலை, அன்மை எனும் முப்பொருளும் கொள்ளப்பட்டுள்ளது. இன்மைப் பொருளினதே கேவலாத்துவிதமும் விசிட்டாத்துவிதமும், மறுதலைப் பொருளினதே துவைதமும், அன்மைப் பொருளினதே சைவ சித்தாந்தமும் கொண்டிருக்கின்றன. இரு எண்ணுப் பெயர் (ஏகம், துவிதம்) மீது அகரம் அன்மைப் பொருளில் மட்டுமே வழக்கில் வரும் என்பர் சைவ சித்தாந்திகள் (அநேகம்—ஒன்றல்லாதது; அத்துவிதம்—இரண்டல்லாதது).

'அயம் ஆத்ம பிரம்' (இந்த ஆன்மா பிரம்மம்) எனும் யாஞ்ஞவல்கியர் கூற்றும், "தத்துவம் அஸி" (அது நீயே) எனும் உத்தாலகர் கூற்றும் உபநிடதக் கருத்துகள். கௌடபாதர் மாண்டேக்கிய காரிகையில் ஆன்மாவின் இருமையின்மைத் தன்மையை வற்புறுத்தியதோடு உலகம் வெறும் தோற்றமே என்ற கருத்தையும் முன் வைத்தார். இவருடைய சீடர் ஸ்ரீசங்கரரே அத்துவிதத்திற்கு இன்மைப் பொருள் கொண்டு விரிவாகத் தத்துவ விளக்கம் செய்தவராவர்.

பிரம்மம் இரண்டில்லை' எனத் தொகுத்த ஸ்ரீ சங்கரர் பிரம்மம் உண்மையான பொருள்; இந்த உலகம் ஒரு பொய்த் தோற்றமே; ஒவ்வொரு ஆன்மாவும் பிரம்மம் தான்; பிரமத்தை விட வேறன்று எனவிரித்துரைத்தார். ஒரு சூரியனே பல குடங்களில் உள்ள நீரில் பிரதி விம்பித்துப் பலவாகத் தோன்றுவது போல ஓர் ஆன்மாவே பல உடல்களில் நின்று பலவாகத் தோன்றுகின்றது என்று அவர் விளக்கினார். உபநிடதங்களுக்கும் பகவத்கீதைக்கும் பிரமசூத்திரத்திற்கும் அவர் தந்த சங்கத உரைகளிலும் அம் மொழியில் எழுதிய உபதேச சகஸ்ரி, விவேகசூடாமணி என்பனவற்றிலும் இக் கோட்பாட்டினை விளக்கிப் போந்தார்.

ஸ்ரீ சங்கரரின் சீடர் சுரேசுவரர், பதுமபாதர் என்போரும் தம் குருவின் கோட்பாடுகளை விளக்கி எழுதியிருக்கிறார்கள். வேறு பலரும் ஸ்ரீ சங்கரரின் மதத்தை விளக்கி வடமொழியில் பல நூல்களை எழுதியுள்ளனர்.

தமிழ் மொழியிலும் சங்கர மதத்தினை விளக்கும் பல நூல்களுள். தமிழ் நாட்டிலே வேதாந்தம் கற்பவர்கள் நாநாசீவவாதக்கட்டளை, கீதாசாரத்தாலாட்டு, சசிவன்னபோதம், மகாராஜாதுறவு, வைராக்கியசதகம், வைராக்கியதீபம், இலட்சணு விருத்தி, வேதாந்தசூடாமணி, கைவல்லியநவ நீதம், அஞ்ஞாவதைப்பரணி, விவேகசூடாமணி,

ஈஸ்வரகீதை, பகவத்கீதை, பிரமகீதை, பஞ்சதசி, ஞானவாசிட்டம் எனும் பதினாறு நூல்களை முறையே கற்பது இங்கு மனங்கொளத்தக்கது.

ஸ்ரீ சங்கரர் சித்தாந்தப்படி பிரம்மம் அல்லது ஆத்மா ஒன்றே உண்மை; குணங்குறியில்லாதது; நிர்க்குணப் பிரம்மம்; சொல்லுக்கும் மனதுக்கும் எட்டாதது. இதனால் ஸ்ரீ வல்லபர் ஸ்ரீ சங்கரரின் அத்துவிதத்தைக் கேவலாத்துவிதம் என்றார்; ஏகான்மவாதம் என்ற பெயரும் இதனாலேயே சங்கரர் மதத்திற்கு ஏற்பட்டது.

நம்முடைய புத்திக்குப் பிரம்மம் சகுணப்பிரம்மமாய்த் தோன்றுகிறது. இந்நிலையிற் பிரம்மம் உலகுக்குக் காரணமாகின்றது. ஆனால் பிரபஞ்சம் மாயை. அது அநாதி; ஆனால் நித்தியமன்று. ஞானம் உதயமாகும் போது மாயை மறைந்துவிடுகிறது. இதனை மாயாவாதம் என்றார் மாணிக்க வாசககவாமிகள்.

சங்கரமதம் மோட்சத்திற்கு வழி ஞானம் என்றும் கருமம் சாதனமாகாது என்றும் கொள்வதாகும். நிஷ்காம கருமத்தினால் மனம் சுத்தமடையும்; உபாசனையும் ஒருமுகப்படும். அப்பொழுது வேதாந்த விசாரத்திற்குரிய சூழல் உருவாகின்றது. வேதாந்த விசாரத்தில் ஈடுபடும் முன் நான்கு சாதனம் தேவை எனப்படுகின்றது. அவை :

1. ஆத்மா அழியாதது: ஏனையவை அழியும் என்ற பகுத்தறிவு.
2. இகபர சுகத்தை நாடாது இருப்பது.
3. சமாதி சட்க சம்பத்து; மனவடக்கம் (சமம்), இந்திரியங்களைத் திசை திருப்புவது (தமம்), திருப்பிய இந்திரியங்களைக் காத்தல் (உபரதி), மாறான இரட்டை அனுபவங்களைத் தாங்கும் பக்குவம் (திதிட்டை), மனதை ஒரு நிலைப்படுத்தல் (சமாதானம்), வேதாந்த போதனையிற் சிரத்தை.
4. மோட்ச ஆசை (முழுட்சத்துவம்).

ஞான மார்க்கத்தின் பகுதிகளாகச் சிரவணம், மனனம், நிதித்தியாசனம் என்பன சங்கர மதத்திற்குக் கூறப்படுவன. வேதாந்த வாக்கியப் பொருளைக் குருவிடம் கேட்டல் சிரவணம். கேட்ட பொருளைச் சிந்தித்தல் மனனம். சிந்தித்துத் தெளிந்ததை இடைவிடாது தியானித்தல் நிதித்தியாசனம்.

சங்கரமதம் அஞ்ஞானத்தின் அழிவே மோட்சம் என்கிறது. மோட்சம் அடைந்தவர் சீவன் முத்தர். இப்பிறவியிலேயே மோட்சம் அடையலாம். சீவன் முத்தர் தேகம் தாங்கிச் சீவிப்பவர் போலத்

தோன்றினும் அவருக்குத் தேகமில்லையாம். முத்தியில் ஆன்மா இல்லையாகின்றது. இறைவன் ஒருவனேயுள்ளன். சங்கரமதமே அத்துவிதம் என்றும் வேதாந்தம் என்றும் பொது வழக்கிலே செல்வாக்குப் பெற்றுள்ளது என்பது நோக்கத்தக்கதாகும்.

‘பிரமம் இரண்டில்லை’ என்று அத்துவிதத்திற்குப் பொருள் கொண்ட மற்றொரு பிரிவினர் விசிட்டாத்துவித வாதிகள். ஸ்ரீ இராமாநுசர்தம் ஆசாரியர் இக் கோட்பாட்டினை முன்வைத்த போதும், ஸ்ரீ இராமாநுசரே அதனை வகுத்து விளக்கி அமைத்துக் கொடுத்தவராவர்.

உலகமும் உயிருமாகிய விசேஷணங்களையுடையது பிரமமாகிய விசேஷியம். இந்த விசேஷணம். விசேஷியம் ஆகிய இரண்டும் சேர்ந்த விசிஷ்டமே பரம் பொருள். இதனாலேயே இத்தத்துவம் விசிஷ்டாத்துவிதம் என வழங்கப்படுகின்றது.

ஈஸ்வரன், சித்து, அசித்து எனும் தத்துவத்திரயத்திலே ஈஸ்வரனே சார்பற்ற உள்பொருள்; ஏனையவை இறைவனைச் சார்ந்து நிற்பவை என்பர் விசிட்டாத்துவித வாதிகள். ஆன்மாவுக்கு உடல்சரீரம்; உடலுக்கு ஆன்மா சரீரி. அதேபோன்று இறைவனுக்கு ஆன்மாவும் உலகம் சரீரம். சித்தும் அசித்தும் ஈசுவரனிடமிருந்து வேறுபட்டவை ஆயினும் பிரிக்க முடியாதவை. இறைவன் அந்தர்யாமியாய் உண்ணின்று உணர்த்துபவர்.

பந்த ஆன்மாக்கள் சமுசாரச் சுழலில் அகப்பட்டு வீடுபேறடைவதற்கு ஒரு பிறவியிலிருந்து மற்றொரு பிறவி எடுத்துக் கொண்டிருப்பவை. மோட்சவழி, கருமம், ஞானம், பக்தி. பத்தியிலும் பிரபத்தி அதிகம் சிறந்தது. ஆன்மாதன் சடவுடல் அழியும் போது வீடு பேற்றினை அடைகின்றது. வைகுண்டத்திலே பரமாத்மாவான விஷ்ணுவின் நித்திய தரிசனத்தைக் கண்டு களிப்பது மோட்சம்.

விசிட்டாத்துவிதம் போன்று விஷ்ணுவை ஈஸ்வரனாகக் கொண்டது துவைதம். துவைதத்தின் தலை சிறந்த பிரசாரகர் ஸ்ரீ மத்துவர். இவர் அத்துவிதம் என்பதற்கு மறுதலைப் பொருள் கொண்டவர். உள் பொருள்கள் பலவாகும் என்பதே துவைதத்தின் அடிப்படைத்தத்துவம் (ஈஸ்வரன், ஆன்மாக்கள், உலகு). ஆன்மாதான் இறைவனைச் சார்ந்தது என்றும் இறைவனது கட்டுப்பாட்டுக்குள் இருப்பது என்றும் அறியும் அறிவால் மீட்சி பெறுகின்றது. சரியான அறிவு இறைவன் மீது அன்பு கொள்ள வைக்கிறது. அன்பு அல்லது பக்தியே மோட்சம் அடையும் வழி. இறைவன் அருளாலேயே ஆன்மா விடுதலை பெற முடியும்.

ஸ்ரீ சங்கரரும் ஸ்ரீ இராமாநுசரும், ஸ்ரீ மத்துவரும் தந்த மதக் கோட்பாடுகளை ஸ்ரீ நிம்பார்கர், ஸ்ரீ வல்லபர், ஸ்ரீசைதன்னியர் என்போர் தழுவி துவைதாத்துவிதம், சுத்தாத்துவிதம், அசிந்தியபேதாதம் எனப் புதிய மரபுகளை ஏற்படுத்தியுள்ளனர்.

சைவசித்தாந்திகள் அத்துவிதத்திற்கு அன்மைப் பொருள் கொள்வர். இறைவனும் உலகுயிர்களும் கலப்பினால் ஒன்றாகவும், பொருள் வகையால் வேறாகவும் உள்ள தன்மை சைவசித்தாந்தம் வற்புறுத்துவதாகும். இறைவன் அறிவுள்ளவனும், அறிவு இல்லாதனவுமாகிய எல்லாப் பொருள்களிலும் வேறாக் கலந்து ஒன்றாயும், அவற்றின் வேறாயும், உடனாயும் இருக்கிறான். உயிர் மலத்தினின்று நீங்கி இறைவனை அடைந்த நிலையிலும் இறைவனை அதற்குத் தலைவன்; உயிர் இறைவனை மாட்டாது. ஆன்மா ஆணவமலம் முற்றாக நீங்காதபோது இறைவனோடு ஒன்றாக முடியாது. ஒன்றென்றும், இரண்டென்றும் கூற முடியாத கலப்புநிலை, இரண்டற்றநிலை அத்துவித முத்தி. இது தாள்தலை இரண்டாம் தன்மை அற்று தாடலை என்று ஒன்றாதல் போன்றது. பதி, பசு, பாசம் சைவ சித்தாந்தத்தின் அதி முக்கிய கோட்பாடு என்பது ஈண்டு மனங் கொள்ளத்தக்கது.

சைவசித்தாந்திகள் மேற்கொண்ட அத்துவித ஆராய்ச்சி அவர்கள் மரபுக்குச் சுத்தாத்துவித சைவம் என்ற பெயரைத் தருமளவிற்குச் செல்வாக்குள்ளதாக அமைந்தது.

அத்துவித வெண்பா

வெண்பாவிலே அத்துவிதம் கூற எழுந்தது அத்துவிதவெண்பா. இங்கு கூறப்படும் கருத்துக்கள் வாதுளாகமத்தைத் தழு யதாம்; வாதுளாகம சாரம் என்றே நூற்பா கூறுகின்றது.

அத்துவிதவெண்பா ஆசிரியர் சித்தர் சிவப்பிரகாசர். திருவாவடுதுறையாதீன தாபகர் மூவலூர் ஸ்ரீ நமச்சிவாய மூர்த்திகளின் சீடர் சித்தர் சிவப்பிரகாசர், இலிங்கதாரணி. குடந்தை சிவப்பிரகாசர் எனப் பிறப்பாலும், துறைசை சிவப்பிரகாசர் எனத் தொடர்பாலும், திருவண்ணாமலை சிவப்பிரகாசர், துறையூர் சிவப்பிரகாசர் எனப் பணி செய் இடத்தாலும் இவர் பெயர் பெறுவர். இவர் சீடர் திருப்பேரூர் சாந்தலிங்க தேசிகர், துறையூர் ஞானக்கூத்தர் முதலியோர்.

அத்துவிதவெண்பா 218 வெண்பாவுடையது. இதற்குத் துறையூர் ஆதீனத்தின் பத்தாம் தலைவர் நன்னூர் சிவப்பிரகாசர் உரை கண்டுள்ளார். அத்துவித வெண்பா அச்சிடப் பெற்றுள்ளது.

அத்யாத்தம உபநிடதம்

சுக்கிலயசர் வேதத்தைச் சேர்ந்த அத்யாத்தம உபநிடதம், முக்திகோபநிடதம் கூறும் சங்கதத்

திலுள்ள 108 உபநிடதங்களில் ஒன்றாகும். இதற்குத் தூரியாதீத அவதூத உபநிடதம் என்றும் பேர். அபாந்தரதமன், பிரமன், கோர அங்கிரஸ், ரைக்வா, இராமன் வழி அத்யோத்தம உபநிடதம் உணர்த்தப்பட்டதாகக் கூறப்படுகின்றது. இது நாராயண உபநிடதம்.

இருமையற்ற நிலை விரிவாக விளக்கம் பெறும் அத்வைத பாரமான உபநிடதம் இதுவாகும்.

அத்யாத்தம ராமாயணம்

இராமசரிதையின் ஆத்மீகத்தை வெளிப்படுத்துவது அத்யாத்தமராமாயணம். கிருஷ்ணாவதாரத்துக்குப் பாகவதம் போன்று இராமாவதாரத்திற்கு அத்யாத்தம ராமாயணம் அமைகின்றது. இராம பிரானின் ஆத்மீக உயர்ச்சியை எடுத்துக்காட்டி இராமபிரானைத் தம் இஷ்டதெய்வமாகக் கொண்டு போற்றுபவர்களின் பக்தி உயர்வுக்கு வேண்டிய பாராயண நூலாக இது அமைகின்றது.

அத்யாத்தமராமாயணத்திலே இராமன் பெருந்தலைவனாகவோ அல்லது தர்மத்தின் பிரதி நிதியாகவோ அல்லாது கடவுளாக—தெய்வீக அவதாரமாக—தன்னுடைய ஆத்மீக உணர்வோடு, அதனை வெளிக்காட்டித் தன்னோடு தொடர்பு கொள்பவருக்கு மோட்சம் அளிப்பவனாக அமைகிறான். மகாவிஷ்ணு மனித உடலுடன் தோன்றியமை இதனுள் தெளிவாக உணர்த்தப்பட்டுள்ளது. பிறந்த பொழுதே தன்னை மகாவிஷ்ணு என்று இராமன் காட்டிக் கொள்கிறான். இராமன் வனவாசம் மேற்கொண்டது அவனுடைய திட்டமேயன்றி வேறன்று; கைகேயி முதலியோர் அவனுடைய மாயையின் வழியே இயங்கினார்களே ஒழியத் தாமாக இல்லை. இராவணன் கவர்ந்தது மாயச்சீதையே அன்றி உண்மைச்சீதையன்று. உண்மைச்சீதை அக்கினி பகவானின் பாதுகாப்பில் இருந்து அக்கினிப் பிரவேசத்தின் போது அக்கினி பகவானால் இராமனிடம் மீண்டும் அளிக்கப்படுகிறான். இராவணனும் சும் பகர்ணனும் இராமன் இன்னான் என்று தெரிந்து கொண்டும் மோட்சத்தை விரைவில் அடையும் மார்க்கம் இராமனுடன் நேரடியாக மோதுவதே என்று நினைத்தே போர் செய்தார்கள். சீதைக்காக இராமன் அழுவதுபோல் காட்டிக் கொண்டது மக்கள் தன்னை மானிடன் என்று நினைப்பதற்காகவேயாம். இவ்வாறு அத்யாத்தமராமாயணம் இராமசரிதையிலே நோக்கத்திற்கேற்ப பல மாறுதல்களைச் செய்துள்ளது.

பாகுரங்களும் உயர்ந்த ஆத்மீக விடயங்கள் பற்றிய விரிவுரைகளும் தத்துவ ஆய்வுரைகளும் ஆத்மீகப் பயிற்சிக்கான வழிகாட்டிகளும் அத்யாத்தம ராமாயணத்தின் நோக்கத்தினைத் தெளிவாக்குகின்றன. பாகவதத்தோடு அத்யாத்து

மராமாயணம் இவ்விடயங்களில் பல ஒற்றுமைகள் உடையதாகக் காணப்படுதல் குறிப்பிடத்தக்கது.

மகேஸ்வரனுக்கும் பார்வதிதேவிக்கும் இடையே நடக்கும் உரையாடலைப் பிரமா நாரதருக்குக் கூறுவது போன்ற அமைப்பினை உடையது அத்யாத்தமராமாயணம். இது பிரமாண்ட புராணத்தின் முதற்பகுதியிலே 61 ஆம் அத்தியாயத்திலிருந்து தொடரும் பகுதியாக உள்ளது. உத்தர காண்டம் நீங்கலாக ஆறு காண்டங்களில் 56 சருக்கங்களும் சமார் 3643 பாடல்களுமுள்.

இதனூசிரியர் இன்னார் என்றோ அல்லது இதன் காலம் யாதென்றோ துணிய முடியவில்லை. ஆயினும் சிலர் பதினான்காம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த இராமானந்தர் எனும் ஞானியே இதன் ஆசிரியர் என்று கருதுவர். இது மலையாள மொழியில் எழுத்தச்சன் இயற்றிய இராமாயணத்திற்கு மிகவும் உதவியுள்ளதாகத் தெரிகின்றது.

அத்யாத்துமராமாயணம் கவிச் சிறப்பிலே வான்மீகி ராமாயணத்திற்கு ஈடுநிற்க முடியாவிட்டாலும் இலக்கிய நயத்துடன் விளங்குகின்றது. மேலும் இலகுவான சங்கத மொழி நடையும் காணப்படுகின்றது.

சென்னை மயிலாப்பூர் இராமகிருஷ்ண மடத்தினருக்காக சுவாமி தபஸ்யானந்தர் ஆங்கில மொழி பெயர்ப்புடன் முதலாறு காண்டங்களையும் 1985 இலே வெளியிட்டுள்ளார்.

அத்வயதராகோபநிடதம்

சுக்கில யசர் வேதத்தைச் சேர்ந்த அத்வயதார கோபநிடதம் முக்திகோபநிடதம் கூறும் சங்கதத்திலுள்ள 108 உபநிடதங்களில் ஒன்றாகும். செய்யுளும் வசனமுமாக இது காணப்படுகின்றது. பிரமத்தினையே இலக்காகவுடைய இவ்வுபநிடதம் ராஜயோகத்தின் முக்கியமான அமிசங்களை விளக்குகின்றது. ராஜயோகத்தினை தாரகாயோகம் எனக் கூறுதல் குறிப்பிடத்தக்கது.

அதர்வசிகா உபநிடதம்

அதர்வவேதத்தைச் சேர்ந்த சைவ உபநிடதம் அதர்வசிகோபநிடதம். இவ்வுபநிடதம் முக்திகோபநிடதம் தரும் 108 உபநிடதப்பட்டியலில் இடம் பெறுகின்றது.

அதர்வசிரஸ் உபநிடதம்

அதர்வவேதத்தைச் சேர்ந்தது அதர்வசிரஸ் உபநிடதம். இது முக்திகோபநிடதம் தரும் 108 உபநிடதப்பட்டியலில் இடம் பெறுவது. சைவ உபநிடதமான அதர்வசிரஸ் பாகபதருக்கு உரியது.

அதர்வ வேதம்

அதர்வவேதம் வைதிகமொழியில் அமைந்த வேதங்களில் நான்காவதாக இடம் பெறுவதாகும். அதர்வாங்கிரஸ், பிருகுவாங்கிரஸ், பிரமவேதம், பேஷஜானி முதலிய பெயர்களும் இதற்குள்.

திரயீவித்யாவில் அதர்வம் இடம் பெறவில்லை. தர்ம சூத்திரங்கள் அதர்வத்தை நான்காவது வேதமாகக் குறிப்பிடவில்லை. மகாபாரதத்திலே அதர்வம் தனிவேதமாகக் கருதப்படும் நிலையினை அடைந்துவிட்டது.

அதர்வ வேதத்திற்கு ஒன்பது பாடாந்தரங்கள் உள் என்பர். ஆயினும் இன்று இரு பாடாந்தரங்களே கிடைத்துள்ளன.

அதர்வவேதத்திலே மிகப் பழைய கருத்துகள் பல உள்ளனவேனும் அவை ஏனைய வேதம் கூறும் கருத்துகளிலும் வேறுபட்டவை.

உயர்நிலையில் நில்லாத கீழோருக்கு உரியது என்ற கருத்து ஒரு காலத்தில் இருந்ததால் மக்கள் அதர்வத்தை வேதமாகக் கருதவில்லை. அக்கினி வழிபாட்டில் மிகவும் ஈடுபட்ட புராதன காலப் புரோகிதரான அதர்வர்கள், அங்கிரஸர்களுடன் தொடர்புடையது இவ் வேதம் என்பர். ஆயினும் அவர்கள் சோமனுடன் தொடர்புறுத்திக் கூறப்படும் இருக்கு வேதம் கூறும் புரோகிதர்களிலும் வேறுபட்டவர்.

நாளடைவில் ஏனைய வேதங்களில் இருந்துபெற்ற சில மாற்றங்களால் நான்காம் வேத நிலையை அடைந்தது. அதர்வத்தில் ஏழில் ஒரு பகுதி இருக்கிலிருந்து எடுக்கப் பெற்றவை என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. அதிலும் பாதிக்குமேல் இருக்கின் பத்தாவது மண்டலத்திலிருந்து எடுக்கப்பட்டவை; ஏனையவை முதலாம், எட்டாம் மண்டலங்களிலிருந்து பெறப்பட்டவை.

அதர்வ வேதத்தில் ஒன்பது பிரிவுகளுள். இப்பிரிவுகள் சாகை, சரணம் அல்லது பேதம் என வழங்கப்படுவன. இச் சாகைகளிலே செள நகியமும் பைப்பலாதமும் பிரசித்தமானவை.

அதர்வ சங்கிதையில் 731 சூக்தம் உள்; சுமார் 6000 பாடலுள்; பதினைந்தாம், பதினான்காம் காண்டங்கள் உரை நடையிலமைந்தவை.

இதனுள் இடம்பெறும் 20 காண்டங்களிலே இரு பதாவது காண்டம் பிற்காலத்தில் இருக்கு வேதத்திலிருந்து பெறப்பட்டதாகும். பத்தொன்பதாம் காண்டத்தில் வரும் பாடல்கள் இவ் வேதத்திற்கே உரியவையல்ல.

அதர்வ வேதத்தில் தெய்வம் பற்றிய பாடல்கள், தத்துவக் கருத்துகள் நிறைந்த பாடல்கள் இடம்பெற்றபோதும் அவைமாந்திரீகத்திற்கு அதி முக்கியத்துவம் அளிக்கின்றன. நோய் தீர்க்கும் மந்திரங்கள், ஆயுளை நீடிக்கும் மந்திரங்கள், நன்மை விளைவிக்கும் மந்திரங்கள், பிராயச்சித்த மந்திரங்கள், இருவரை சேர்த்தும், பிரித்தும் வைக்கும் மந்திரங்கள், ரகசிய முதலிய பல்வேறு மந்திரங்கள் அதர்வத்திலே காணப்படுவன. ஏனையோருக்குத் தீமை ஏற்படுத்த வேண்டும் மந்திரங்கள் பல அதர்வத்திலே இடம்பெற்றமை குறிப்பிடத்தக்கது.

இவற்றின்மூலம் பொது மக்களின் நம்பிக்கைகள், பழக்க வழக்கங்கள் பலவற்றை அதர்வத்திலே காண முடிவதாகக் கொள்வர். சோதிடம், வைத்தியம் முதலியன அதர்வத்திலிருந்து பலவற்றைப் பெற்றுப் பிற்காலத்திலே வளர்ச்சி பெற்றனவாதல் வேண்டும்.

அதர்வம் அரக்கர்களை அழிப்பவர்களாகவே தெய்வங்களைச் சித்திரித்துள்ளது. இதனால் அவர்களுடைய தனிப் பண்புகள் கூறப்படாமல் அரக்கர்களை அகற்றும் மந்திரங்களுக்கே முக்கியத்துவம் அளிக்கப்பட்டுள்ளது. அதர்வம் கூறும் கிரியை மாந்திரீகம் என்பது கவனிக்கத்தக்கது.

பிராமணர் பற்றியும் அவர்களுக்கு அளிக்கப்பட வேண்டிய சிறப்புப் பற்றியும் அதர்வத்தில் அதிகம் கூறப்பட்டிருத்தல் கவனிக்கத்தக்கது. பதின்மூன்றாவது காண்டத்திலுள்ள ரோஹித சூக்தங்கள் சூரியனை அதி தெய்வமாக உயர்த்திப் பாடுவன.

இருக்கு வேதத்திலே தோன்றும் தத்துவக் கருத்துகள் உபநிடதங்களில் வளர்ச்சி பெறுமுன் உள்ள இடைநிலை அதர்வ வேதத்தில் வரும் தத்துவக் கருத்துகள் செறிந்த சூக்தங்களிற் புலனாகும்.

அதர்வ வேதத்தின் பிராமணம், கோபதபிராமணம் ஆகும். முண்டக உபநிடதம், பிரச்சன உபநிடதம், மாண்டேக்ய உபநிடதம் என்பன அதர்வத்தின் உபநிடதங்களாகும். முண்டக உபநிடதமும் பிரச்சன உபநிடதமும் வசனமும் செய்யுளும் கலந்தவை. மாண்டேக்ய உபநிடதத்தில் பன்னிரு பாடலுள்; ஆயினும் “ஓம்” எனும் பிரணவத்தை அடிப்படையாகவுடைய இதனுள் 108 உபநிடதங்களின் சாரம்சமும் இடம்பெறுவதாகக் கூறுவர்.

திரு அதிகைக்கலம்பகம்

தென்னார்க்காடு மாவட்டம் கடலூர்த்தாலு காவிற்பண்ணுருட்டிநகரின் ஒரு பகுதியாக இன்று விளங்குவது திருவதிகை வீரட்டானம். திருவதிகை

வீரட்டானேசுவரர், திரிபுராந்தகேசுவரர்; இறைவி திரிபுர சுந்தரி; தேவார முதலிகளுடன் தொடர்புடைய திருத்தலம் திருவதிகை.

திருவதிகைக் கலம்பகத்தைத் திருவதிகைக் கோயிலில் வாழ்ந்து வந்த உத்தண்ட வேலாயுத பாரதி இயற்றினார். இதனைப் பாடியதற்காகச் சகம் 1458 இலே (கி. பி. 1536) இவருக்கு நன் செய்நிலமும் புன்செய்நிலமும் தானமாக வழங்கப்பட்டமை சாசனத்தாற் புலப்படும்.

திருவதிகைக் கலம்பகம் மறைந்து விட்டது.

திரு அதிகைவீரட்டம்

தென்னார்க்காடு மாவட்டத்திற் கடலூர்த் தாலுகாவிற் பண்ணுருட்டி நகரின் பகுதியாக இன்று விளங்குவது அதிகை. திருவதி, திருவிதி என்றும் இத்தலம் இன்று வழங்குகின்றது. திருவதிகை வீரட்டம் பண்ணுருட்டி இருப்புப்பாதை நிலையத்தில் இருந்து தென்மேற்கே ஒரு மைலிலுள்ளது.

முப்புரம் எரித்த சங்காரமூர்த்தியுடைய வீரட்டம்; கருடன், பிரமன், திருமால், பஞ்ச பாண்டவர் போன்றோர் வழிபட்டுப் பேறுபெற்ற தலம்; அப்பர் சுவாமிகளை நீற்றறையில் இட்ட தலம்; அவருக்குச் சூலை நீக்கி அருள் புரிந்த தலம்; சம்பந்தருக்குத் திருநடனம் காட்டிய தலம்; சுந்தரருக்குச் சித்தவடமடத்தில் திருவடி தீட்சை செய்த தலம்; மனவாசகங் கடந்தார் உண்மை விளக்கம் செய்த தலம்.

திருவதிகையிற் கோயில் கொண்ட சிவபிரானுக்கு வீரட்டானேசுவரர், திரிபுராந்தகேசுவரர் என்றும் உமையம்மைக்குத் திரிபுரசுந்தரி என்றும் பெயர்; மூத்தநயினார் எனும் பிள்ளையாரும் எழுந்தருளியுள்ளார். வாசீசருக்கு இங்கு திருக் கோயிலுண்டு. இங்கு மகேந்திரவர்மபல்லவன் கட்டிய குணதரேச்சுரம் எனும் சிவன் கோயிலுமுண்டு.

கெடிலம், ஆலகங்கை, சக்கரதீர்த்தம் எனும் தீர்த்தங்களையும் சரக்கொன்றைத் தலவிருட்சத்தையும் உடையது இத்திருத்தலம்.

இங்கு தைமாத விழா தேர்த்திருவிழா; வைகாசி மாத விழா வசந்தவிழா.

இத்திருத்தலத்திற்குச் சம்பந்தர் திருப்பதிகம் ஒன்றும், அப்பர் திருப்பதிகம் பதினாறும் சுந்தரர் திருப்பதிகம் ஒன்றும் ஆகப் பதினெட்டுத் திருப்பதிகமுள. உத்தண்ட வேலாயுத பாரதி பதினாறும் நூற்றாண்டில் திருஅதிகைக் கலம்பகம் ஒன்று பாடியுள்ளார். அது மறைந்து விட்டது. அப்பாவையர் திருவதிகை வீரட்டானப் புராணம் பாடியுள்ளார். த. க. சுப்பிராயச் செட்டியார் திருவதிகை வீரட்டானம் பெரியநாயகியம்மை பிள்ளைத்தமிழ் பாடியுள்ளார்.

அதிசயமாலை

சிவபெருமான் செய்த அற்புதத் திருவிளையாடல்களையும் ஆசிரியர்க்குச் செய்த நன்மைகளையும் கூறுவது அதிசயமாலை.

அதிசயமாலையின் ஆசிரியர் திருவாவடுதுறையாதீனத்தின் மூன்றாம் பண்டார சந்நிதிகளாக விளங்கிய ஸ்ரீ அம்பலவாண தேசிகராவர். அவர் பதினாறாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் வாழ்ந்த வராவர்.

அதிசயமாலையில் 76 கட்டளைக் கலித்துறைப் பாக்களுள. தில்லையுளாடிய வித்தகளை மகுடமாகவுடையது அதிசயமாலை.

அதிசயமாலை பதினான்கு பண்டார சாத்திரத்தில் இடம் பெறுவது. பண்டாரசாத்திரம் அச்சிடப் பெற்றுள்ளது.

அதிதி

இருக்கு வேதப் பெண் தெய்வங்களில் அதிதியும் ஒருத்தியாவள். பிள்ளைகளையும் ஆனிரைகளையும் ஆசீர்வதிக்கும்படி இவளை அழைப்பார். இவளைப் பாவங்களை அனுமதிப்பதிலும் சம்பந்தப்படுத்தியுள்ளனர். முடிவற்ற பூரண வெளியின் உருவமாக—ஆகாயத்தின் துணையாக—வாழ்வின் ஊட்டமாக—பூமிக்கு வளம் சேர்ப்பதாக அதிதி என்ற தெய்வம் கருதப்படுகின்றது. அதிதி பசுவின் வடிவிலே அமைத்துக் காட்டப்படுவதுமுண்டு.

யசுர் வேதத்தில் விஷ்ணுவினுடைய மனைவியாகச் சுட்டப்பட்ட போதும் இராமாயணம், பாரதம், விஷ்ணுபுராணத்தில் வாமனனின் தாயாக அதிதி கூறப்படுகின்றாள். தக்ஷனின் தாயாகக் கூறப்படும் மரபுக்குப் பதிலாக விஷ்ணுபுராணத்தில் மகளாகக் கூறப்படுகின்றாள். பாரதம், விஷ்ணுபுராணம் முதலியனவற்றிலே காசிபரிமனைவியாகக் காட்டப்படுகின்றாள். தேவி பாகவதம் கிருஷ்ணனின் தாய் தேவகி அதிதியின் அவதாரம் என்று கூறுகின்றது. பாற்கடலைக் கடைந்தபோது அதிதிக்குக் கொடுக்கப்பட்ட தோடுகளை நரகாசுரன் திருடியதாகவும் அவற்றைக் கிருஷ்ணன் மீட்டு அதிதியிடம் கொடுத்ததாகவும் பாரதம், மச்சபுராணம் முதலியன கூறுவன.

அதிதியிலிருந்து எண்மர் தோன்றியதாகவும் அவர்களில் மார்த்தாண்டனை (சூரியனை) விலக்கி விட்டு ஏனைய எழுவருடன் அதிதி தேவர்களை அடைந்ததாகவும் தைத்தீரீய ஆரணியகம் கூறும். இந்த எழுவருமே ஆதித்தர் எனப் பெயர் பெறுபவர்.

தேவர்கள் பலருக்குத் தாயான அதிதி “தேவமாதா” எனவும் படுவர். அர்த்தசாஸ்திரத்திலும் அதிதி வழிபாடு கூறப்படுகின்றது.

அதிபத்த நாயனார்

“விரை திரை சூழ் கடல் நாகை அதிபத்தற்கடி யேன்” எனச் சுந்தரமூர்த்திநாயனார் போற்றும் (7.39.7) அதிபத்த நாயனார் சோனாடு நாகப்பட்டினம் என்னுமூரினர்; தாம் பிடிக்கும் முதல் மீனைச் சிவ பெருமானுக்கு அர்ப்பணம் செய்பவர். ஒரேயொரு மீன் கிடைத்தபோதும் அதனையும் சிவபெருமானுக்கு அர்ப்பணித்து விட்டுப் பட்டினி கிடந்தவர்; பொன்மீன் கிடைத்த போதும் அதனைத் தாம் எடாது சிவனுக்கு விட்ட சிவனடியார்.

சுந்தரமூர்த்திநாயனாருக்குக் காலத்தால் முற்பட்டவர்; சுந்தரர் காலம் இரண்டாம் நரசிம்மவர்மன் (690—729) காலம்.

அதிராவடிகள்

பதினொராந் திருமுறையிலே தொகுக்கப்பெற்றுள்ள மூத்தபிள்ளையார் திருமும்மணிக்கோவையைப் பாடியவர். பிள்ளையாரைப் பாடுவதாலும், கட்டளைக் கலித்துறையைப் பயன்படுத்துவதாலும் பிள்ளைத்தமிழுக்குரிய பருவங்கள் பலவற்றை விரிவாக அமைத்துப் பாடியவரும் ஸ்ரீமாற ஸ்ரீவல்லபன் (835—862) காலத்தவருமான பெரியாழ்வாருக்கு முன்பு சப்பாணி, ஊசல், செங்கீரை முதலிய பருவங்களை அமைத்துப் பாடுவதாலும் இவர் காலம் தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றிற்பல்லவர் காலம் எனும் காலகட்டத்திற்கு உட்பட்ட காலம்.

அதிவீரராமாண்டியன்

கொற்கை, தென்காசி முதலிய தென்பாண்டி நாட்டு ஊர்களிலே ஆட்சிபுரிந்த பாண்டிய மன்னன்; ஆட்சிக்காலம் 1564—1604 என்பர்; நெல்வேலி மாறனுடைய புதல்வர் வரதுங்கராம பாண்டியனின் சிறிய தந்தையாருடைய புதல்வர்.

நடைதம், காசிகண்டம், கூர்மபுராணம், மாக புராணம் என்பனவற்றைப் பாடியவர்; இலிங்கபுராணம் பாடிய குலசேகர பாண்டியனும் வாயுசங்கிதை பாடிய குலசேகர வரகுணராம பாண்டியனும் அதிவீரராம பாண்டியனே என்பர்; வெற்றி வேற்கை எனும் அறநூலையும் அதிவீரராமாண்டியன் பாடியுள்ளார்.

அதிவீரராமன் பட்டினம் அண்ணாவிடார்

தமிழ்நாடு அதிவீரராமன் பட்டினம் என்னுமூரினர்; ஸ்ரீ மகாபாரத அம்மானை பாடியவர்; கருந்திட்டங்குடி அட்டாவதானம் கே. ராமசாமிப்பிள்ளை அதனைப் பதிப்பித்தார்; இரண்டாம் பாகமாகிய யுத்தகாண்டம் 1903 இலே பதிப்பிக்கப்பட்டுள்ளது.

அதிஷ்டானம்

திருக்கோயிலின் கட்டடத்திலே உபபீடத்திற்கு மேற்பட்ட பகுதி அதிஷ்டானம் எனப்படும்; இது பல படைகள் கொண்டது. உபபீடமும் அதிஷ்டா

னம் போல பல பகுதிகள் கொண்டிருக்கலாம். பத்தம் அல்லது பத்தம்பாதுகை உபபீடத்தோடு சேர்ந்த பகுதி. இவ்வுறுப்புகள் இன்றியும் அதிஷ்டானம் மட்டுமே இருக்கக் கூடும். உபானம், ஜகதி, குமுதம், கண்டம், கபோதம், பட்டிகை என்ற உறுப்புகள் படை (MOULDING) யில் அடங்குவன.

அந்தக்கரணம்

மாயையின் தத்துவங்கள் சிவதத்துவம், வித்தியாதத்துவம், ஆன்மதத்துவம் என மூவகைப்படுவன. ஆன்மாவோடு சம்பந்தப்பட்டிருத்தலால் ஆன்மதத்துவம் எனப்படுவது அசுத்ததத்துவம், போக்கிய காண்டம் எனவும் ஷெயர் பெறும். ஆன்மாக்களுக்குச் சாத்வீகம் முதலிய குணங்களினாலே சுகதுக்க மோகங்களை உண்டாக்குவதால் அசுத்த தத்துவம். புசிப்பிக்கப்படும் பொருளாயிருத்தலால் போக்கியகாண்டம். ஆன்மதத்துவம் அசுத்தமாயையின் பாற்படும். இதனுள் இருபத்துநான்கு தத்துவங்களுள் இவற்றிலே நான்கு அந்தக்கரணம்.

அந்தக்கரணம் மனம், புத்தி, அகங்காரம், சித்தம் எனும் நான்குமாம். கண்ணுக்குக் காட்டாகிய விளக்குப்போல ஆன்மாவுக்குக் காட்டாக நிற்பது அந்தக்கரணம். மனம் ஒன்றைச் சங்கற்பித்தும் ஐயுற்றும் பற்றி நிற்கும். அகங்காரம் யான் நிச்சயிப்பேன் என்று எழுச்சி கொள்ளும். புத்தி பெயர், சாதி, கன்மம், குணம் என்பனபற்றிச் சிறப்பு வகையாலே துணியும். சித்தம் இஃது யாதாகற்பாற்று என ஒரு பொருளைச் சிந்திக்கும்.

அந்தக் கவி வீரராகவ முதலியார்

முத்தமிழ்க் கவி வீரராகவ முதலியார் என்ற பெயருமுடையவர் என்பதைத் தமிழ்நாவலர் சரிதைப்பாடல் (244) மூலம் அறியலாம்; இவரிலும் வேறானவர் ஒருவர் பொற்களந்தை முத்தமிழ்க் கவிராயர் என்ற பெயருடன் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்துள்ளார்; செழியதரையனுக்கு அந்தக்கவி வீரராகவர் விடுத்த சீட்டுக்கவி மூலம் அவர் அந்தகர் என்பது புலனாகும். (தமிழ்நாவலர் சரிதை, 250) தொண்டை நாட்டிலே வடுகநாத முதலியாரின் புதல்வராகத் தோன்றியவர்; உழலூர், பூதூர், பொன்னினைந்த களத்தூர் (களந்தை, பொற்களந்தை) எனும் ஊர்களோடு தொடர்புடையவராகக் காணப்படுவர்.

பதினேழாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் அரியலூர் ஜீமீன்தாராக விளங்கிய கிருஷ்ணய்ய ஒப்பிலாத மழவராயனை (1612—1644) நேர்முகமாகப் பாடியவர்; ஈழம் வந்து ஆரியச்சக்கரவர்த்தியாம் பரராசசேகரனைப் பாடிப் பரிசில் பெற்றவர்; ஆரியச்சக்கரவர்த்திகளின் ஆட்சி யாழ்ப்பாணத்திற் சங்கிலி குமாரனைப் போர்த்துக்கேயர் 1619 ஆம் ஆண்டு மே மாதம் கைப்பற்றியதோடு முடிவடைகின்றது. தருமையாதீன கர்த்தர் அழகிய திருச்சிறும்பல தேசிகரை (1680—1700) கவிவீரராகவர் பஞ்சரத்

தினம் மூலம் பாடியுள்ளார். 1683 ஆம் ஆண்டிற்கு முன்பு மறைந்த மாதை திருவேங்கடநாதர் கவிவீரராகவர் மீது சமரகவி பாடியுள்ளார். எனவே கவிவீரராகவர் காலம் பதினேழாம் நூற்றாண்டு என்பது தெளிவாகின்றது.

திருவாரூரலா, திருக்கழுக்குன்றத்துலா, கீழ்வேளூரலா, சேயூர்க்கலம்பகம், சேயூர்முருகன் பிள்ளைத்தமிழ், திருக்கழுக்குன்றப் புராணம் முதலிய தல சம்பந்தமான பிரபந்தங்களைப் பாடியவர்; திருக்கழுக்குன்றமலை எனும் பிரபந்தம் சிலரால் இவர் பாடியதாகவும் வேறு சிலரால் சித்தர் சிவப்பிரகாசர் பாடியதாகவும் கருதப்படுகிறது; தனிப்பாடல்களும் இயற்றியவர்; உலகியல் சார்ந்த பிரபந்தங்களையும் தனிப்பாடல்களையும் கூடப் பாடியவர்.

அந்தராளம்

இடைப்பகுதி, இடைக்கழி, இடைநாழிகை என்று அழைக்கப்படும் அந்தராளம் அல்லது அந்தராளை, கருவறைக்கும் அர்த்த மண்டபத்திற்குமோ அல்லது அர்த்தமண்டபத்திற்கும் முக மண்டபத்திற்குமோ இடையிலுள்ள பாகம்.

அந்தரிதம்

குடமுழுக்கு, குடநன்னீராட்டு விழா, சும்பா பிஷேகம், பிரதிஷ்டை என்பன ஒரு பொருட்கிளவிகள். ஆலயத்தில் நிறுவப்படும் மூர்த்தியில் எழுந்தருளி அல்லது நிறுவப் பெற்றிருந்த மூர்த்தியில் சாந்தித்தியம் மிகுந்து உயிர்களுக்கு அருள் புரியும்படி பிரார்த்தித்து அபிஷேகஞ் செய்தலே குடமுழுக்கு எனும் பிரதிஷ்டைக் கிரியையாம்.

குடமுழுக்குச் சில காரணங்களின் அடிப்படையில் நான்காகப் பிரிக்கப்பட்டுள்ளது. அவை ஆவர்த்தம், அனாவர்த்தம், புனராவர்த்தம், அந்தரிதம் எனப்படும்.

ஆவர்த்தம் புதிய கோயில் அமைப்புடன் தொடர்புடையது. ஏனைய மூன்றும் பழைய கோயிலுடன் தொடர்புள்ளவை. அனாவர்த்தம் நீண்டகாலத்திற்குப் பின்பு மீட்கும் கோயிலுடன் தொடர்புடையது; புனராவர்த்தம் நடைமுறையிலுள்ள ஆலயத்தின் தற்காலிகமான அழிபாடுகளுடன் தொடர்புடையது. ஆனால் அந்தரிதம் தோஷநிவர்த்தியாம் சாந்தியுடன் தொடர்புடைய குடமுழுக்கு.

ஆலயத்தில் மரணம் உண்டானாலும், ஆசௌ சமுள்ளவர்கள், ஆசாரக் குறைவானவர்கள் பிரவேசித்தாலும், நாய், கழுதை, பன்றி, குரங்கு முதலிய விலங்குகள் நுழைந்துவிட்டாலும் தோஷம் உண்டாகின்றது. இத்தோஷத்திற்கு நிவர்த்தி (சாந்தி) செய்யப்படல் வேண்டும். இச்சாந்தியாக செய்யப்படும் பிரதிட்டையே அந்தரி

தம். இதற்கு நாள், நட்சத்திரம் பார்க்க வேண்டிய விதியில்லை. ஏனைய குடமுழுக்குக்கு இவை உண்டு.

அந்துவன்

திருப்பரங்குன்றத்திலே கோயில் கொண்ட முருகப் பெருமானைப் பாடிய பண்டைய சான்றோர். மதுரை மருதனிள நாகனூரால் இச்செய்தி,

“ சினமிகு முருகன் தண்பரக் குன்றத்து அந்துவன் பாடிய சந்துகெழு நெடுவரை ” என அகப்பாட்டிற் (செய் 59) கூறப்பட்டுள்ளது.

அந்தாரியப்பர்

அந்தாரி எனவும் வழங்கப்படுவர்; தொண்டை நாட்டுச் செங்காட்டுர்க் கோட்டம் வாயல் எனும் ஊரினர்; தொண்டை மண்டல சதகத்துள்ளும் சோழ மண்டல சதகத்துள்ளும் இவர் செய்திகள் கூறப்படுவ]

சங்கத நூலைத்தழுவி மதுரை மாதேவியான தடா தகைப் பிராட்டியின் வரலாறுகளைச் சுந்தர பாண்டியம் என்ற நூலாகப் பாடியுள்ளார். சுந்தர பாண்டியம் சகம் 1486 இலே (கி.பி.1564) பாடப்பட்டது.

அந்தகவிராயர்

அனந்ததேவன் என்றும் அழைக்கப் பெற்றவர்; பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் விடியலிலே வாழ்ந்து கொண்டிருந்தவர்; தமிழ்நாடு மானூர் என்னும் ஊரினர்.

உத்தர இராமாயண நாடகம் இயற்றியவர்; அது கலி 4910 (கி.பி. 1810) இல் அரங்கேற்றப்பட்டது. அது 1960 இலே அச்சிடப் பெற்றது. இவர் பாடிய மதுரைப் பதிற்றுப் பத்தந்தாதி பரஞ்சோதி முனிவர் பேராற் பதிப்பிக்கப்பட்டுள்ளது.

அநந்த பாரதி ஐயங்கார் (1786—1846)

கவிராசகவாமி என்று சிறப்பிக்கப் பெற்றவர்; தமிழ்நாடு தஞ்சாவூர் மாவட்டம் உமையம்மாள் புரத்திற் பிறந்தவர்; மிராசுதார் ஸ்ரீநிவாச ஐயங்காரின் புதல்வர்; திருவள்ளூரில் ஆசிரியராகவும் பின்பு தஞ்சை மாவட்டக் கோயில்களிலே கர்ணமாகவும் சம்பிரதியாகவும் பணிபுரிந்துவிட்டுத் திருவிடைமருதூரிலே வசித்தவர்;

இடபவாகனக்கீர்த்தனை, உத்தரராமாயணக்கீர்த்தனை, கல்லணை வைபவக் கீர்த்தனை, ஸ்ரீமத் வேதாந்ததேசிகர் வைபவப் பிரகாசிகைக் கீர்த்தனை என்பனவற்றோடு திருச்சிராப்பள்ளி, திருவாவடுதுறை, குடந்தை ஆகிய தலங்கள் எழுந்தருளிய இறைவன் மீதும் கீர்த்தனைகள் பாடியவர்; திருவிடைமருதூர்நொண்டி நாடகம், உமையம்மாள்புரம் யானைமேலழகர் நொண்டிச்

சிந்து, பாகவத தசமஸ்கந்த நாடகம் இயற்றியவர்; முப்பாற்றிரட்டு, மருதூர் வெண்பா என்பனவும் வழங்கியவர்.

திரு அநந்தபுரம்

கேரள நாட்டில் திருவனந்தபுரம் சென்ட்ரல் இருப்புப்பாதை நிலையத்திலிருந்து அரைமைல் தொலைவிலுள்ள வைணவ திவ்விய தலம் அநந்த புரம் அல்லது அநந்தசயனம்.

இங்கு கிடந்த திருக்கோலத்திலே எழுந்தருளும் விஷ்ணுவுக்கு அநந்தபத்மநாபன் என்றும் பெரிய பிராட்டியாருக்கு ஸ்ரீஹரிலக்ஷ்மி என்றும் பேர்.

கிழக்கே திருமுசபண்டலம், பட்டிநீர்த்தம் இத்திரன், சந்திரன், உருத்திரர்க்குப் பிரத்யக்ஷம். அநந்தபத்மநாப விரத நோன்பு இங்கு சிறப்பாகப் போற்றப்படுகின்றது.

நம்மாழ்வார் மங்களாசாசனம் செய்த திவ்விய தலம் (திருவாய்மொழி, 10.2)

அநந்த விரதம்

ஆவணிமாதத்து சுக்கில பட்சத்து பதினான்காம் நாள் மிருகசீடம் உச்சத்திலே இருக்கும் போது அநுட்டிக்கப்படும் விரதம் அநந்த விரதம் அல்லது அநந்த பத்மநாபவிரத நோன்பு ஆகும்.

அனந்தசயன மூர்த்தியை நோக்கிச் சகல துன்பங்களில் இருந்தும் தம்மை காத்துக் கொள்ளும் பொருட்டு அநுட்டிக்கப்படுவது அநந்தவிரதம்.

அநந்தவிரதி தன் வலக்கையிலே சக்திகளைக் குறிப்பதாகப் பதினான்கு நூலிழைகளாலான பருத்தியிலான பட்டியைக் கட்டுவது சம்பிரதாயம். இப்பட்டி அநந்த தர்மம் என்றழைக்கப்படும்.

கேரள நாட்டிலே திருவனந்தபுரம் மத்திய நிலையத்திற்குச் சமார் அரை மைல் தொலைவிலுள்ள அநந்தபுரத்திலே அநந்த பத்மநாப விரத நோன்பு சிறப்பாக அநுட்டிக்கப்படுவதாம்.

அநந்த வைத்தியநாதசிலன்

“சிவபக்திசந்திரிகை” எனும் பத்திரிகையைத் தமிழ்நாடுதிருவாடியில் 1890இலே வெளியிட்டவர்; 1893 வரை அது வெளிவந்ததாகத் தெரிகிறது.

அநந்தானந்தா

பதினான்காம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியிலும் பதினேந்தாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியிலும் வாழ்ந்த சமயப் பெரியார் இராமானந்தர் நெறியிலே சென்றவர்களிலே அநந்தானந்தரும் ஒருவராவார். ஜெய்ப்பூருக்கு அண்மையில் கல்தா (GALTA) எனுமிடத்தில் அமைந்துள்ள இவரது மடம் பலரும் அறிந்த மடமாகும்.

இவருடைய சீடர் கிருஷ்ணதாசர் பைகாரி என்பவராவார். அவருடைய சீடர்களே அக்கிர

தாசரும் கீல்காவும். கீல்கா (KILHA) என்பவர் வடமேற்கு இந்தியாவிலே காஃகி (KHAKI) எனும் மதப் பிரிவொன்றைத் தொற்றுவித்தார். அக்கிர தாசரின் சீடரே நாபாதாஸ் என்றும் நாபாஜி என்றும் அழைக்கப்பெறுபவர்.

பதினேழாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் வாழ்ந்த நாபாஜி இருநூறு வைணவ ஞானிகளுடைய வரலாறுகளைப் பக்த மாலா என்ற பெயர் கொடுத்துப் பாடியுள்ளார். அந்நூல் இந்தி மொழியிலே பிராஜ் கிளை மொழியில் இயற்றப் பட்டுள்ளது. அதற்கு நாபாஜியின் சீடர் பிரிய தாஸ் வியாக்கியானம் செய்துள்ளார்.

அநபாயன்

அநபாயன் எனும் சிறப்புப் பெயர் பூண்டவன் இரண்டாம் குலோத்துங்க சோழன் (1133—1150) அவனுக்கு இப் பெயர் இருந்தமை குலோத்துங்க சோழனுலாவாலும் சாசனங்களாலும் உறுதிப்படுகின்றது. முதலாம் குலோத்துங்கனுக்கோ அல்லது மூன்றாம் குலோத்துங்கனுக்கோ இப் பெயர் இருத்ததாகக் கூறுவதற்குச் சான்றில்லை.

அநபாயன் எனும் சோழனைச் சேக்கிழாழ பெரிய புராணத்திற் பத்திடங்களிற் குறிப்பிடுகிறார். சேக்கிழார் சோழனுக்குப் பயன்படுத்தும் ஏனைய பெயர்களான அபயன் (இரண்டிடம்) சென்னி (மூன்றிடம்), செம்பியன் (ஒரிடம்), குலோத்துங்கன் (ஒரிடம்) என்பனவற்றோடு ஒப்பிடும் போது அநபாயன் என்பது அவனுக்குத் தனிச்சிறப்புப் பெயராக விளங்கியதென்று கருதலாம்.

அநபாயன் தான் சேக்கிழாரைக் கொண்டு சைவஉலகத்திற்குப் பெரிய புராணத்தை உபகரித்தவன் என்று கருதவைக்கிறது சேக்கிழார் புராணம்; இக் கதையைச் சேக்கிழார் அநபாயனுக்கு அளிக்கும் முக்கியத்துவம் ஆதரிக்கின்றது.

அநபாயன் பேரம்பலத்தைப் பொன்னால் வேய்ந்தவன் எனும் சேக்கிழார் கூற்று இரண்டாம் குலோத்துங்கன் திருப்பணிகளாகக் குலோத்துங்கசோழன் உலாவாலும் இராசராசோழன் உலாவாலும் சாசனங்களாலும் உறுதிப்படுகின்றது

அநபாயன் தில்லைக்கோயிலுக்குச் செய்த திருப்பணிகளை ஒட்டக்கூத்தர் தம் உலாக்களிலே விரிவாகக் கூறியுள்ளார்.

திருவாரூர் கல்வெட்டு ஒன்று வியாக்கிரபுரமேய சபாநடேசரின் பாதார விந்தத்தைச் சரண்புகுந்த தேனையைப் போன்றவன் அநபாயன் என்று இவனது சிவபக்தியையும் தில்லைப்பற்றையும் குறிப்பிடுகின்றது.

தில்லைக்கூத்தப் பெருமானோடு இடங் கொண்டிருந்த கோவிந்தராசப் பெருமானுடைய கோயிலை மூடி அவர் சிலையைக் கடலிலே வீழ்த்தியவன் அநபாயன் என்றசெய்தி தக்கயாகப் பரணியிலே உண்டு (தாழிழை 777).

அநபாயனுக்கு அபயன், பேரம்பலம் பொன் வேய்ந்த பெருமாள், பீடங்கண்ட பெரியபெரு மாள், திருநீற்றுச்சோழன் என்ற பெயர்களும் வழங்கப்படுகின்றன.

அநுகூதை

சங்கதமொழியிலுள்ள மகாபாரதத்திலே ஆறாவது பீஷ்ம பருவத்திலே இடம் பெறுவது பகவத்கீதை; பதினான்காவது அஸ்வமேதிக பர்வத்திலே இடம் பெறுவது அநுகூதை.

பாரதப் போர் தொடங்குமுன் பார்த்தசாரதியைப் படை நடுவே தேரைச் செலுத்த வைத்து குருஷேத்திரத்தில் இரு படையையும் கண்டு, ஒரு பிரிவின் அழிவால் மற்றப் பிரிவு அடையப் போவது யாதெனத் திகைத்து நின்ற அர்ச்சுனனுக்குக் கிருஷ்ண பரமாத்மா செய்த உபதேசம் பகவத்கீதை. பீஷ்ம பருவத்திலே 25 முதல் 42 ஆம் அத்தியாயம் வரை 18 அத்தியாயங்களாக அமைந்து கிடப்பது.

பகவத்கீதையின் பின் பாரதயுத்தம் நடந்து முடிந்த போது எழுந்தது அநுகூதை. கிருஷ்ண பரமாத்மாவிடம் அருச்சுனன் போரின் ஆரம்பத்திலே கூறியவற்றை மீண்டும் உரைக்கும் படி வேண்டுகிறான். கிருஷ்ணனோ கீதை உபதேசம் செய்த போது தான் பெற்ற யோக நிலையை அப்பொழுது பெற முடியாது என்று கூறிய போதும், மாற்றாக அநுகூதை புகன்றான்.

அநுகூதையிலே பல்வேறு தத்துவ மரபுகள் நிலவுதல் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

அநுபூதி

கடவுளை ஆன்மா அநுபவித்து அறிவது அநுபூதி. கடவுள் உண்மையை அறிவினால் காண்பதென்பது முடியாது; ஆனால் அநுபவத்தே காணமுடியும் என்பர் அநுபூதிமாண்கள். அநுபூதிமாண்கள் தாம் பெற்ற அநுபவத்தைப் பெரும்பாலும் குறியீடுகள் மூலமே வெளியீட்டுள்ளனர்.

சுருமயோகம் மூலம் ஆசையையும் ஆணவத்தையும் அகற்றி மனதைத் தூய்மைப்படுத்தல் முதல் படியாக அநுபூதியில் கருதப்படும். சுருமயோகம் பலன் சுருதாது செய்யும் சுருமம். இதனால் சுயநல ஆசை நீங்கும். அகங்காரமகாரங்கள் நீங்கும். எளியவாழ்க்கை வந்துறும்.

பின்பு ஞானயோகம் பயின்று தம்மைத் துறந்து தியானத்தின் வாயிலாகக் கைவல்லிய சாந்தியை அடைதல் வேண்டும். ஞானயோகம்

மனதைப்பற்றத்தே சஞ்சரிக்கவிடாது தியானித்தல். மனதை வசப்படுத்தப் பிராணய முறைகளைக் கையாள வேண்டும். மனதை அடக்கித் தியானம் செய்தால் ஆன்மா விடுதலை பெற்றுச் சாந்தி அடையும். இதுவே கைவல்லியம் எனப்படும்.

பின்பு பக்தியோகம் பயின்று கடவுளை நேரிகண்டு அவருடன் ஐக்கியப்பட்டு நிரதிசய ஆனந்த வெள்ளத்தில் மூழ்க வேண்டும். இதுவே அநுபூதி நிலையாகும். பக்தியோகத்தில் பரிபூரண பிரமாணுபம் பெறும் ஆன்மாவுக்கு வெளியுலகம் தெரியாது; சமாதி நிலையில் இருக்கும் : மூச்சு நின்று போகும்: உடல் அசையாது ஆன்மா கடவுளிடத்தில் ஆழ்ந்து ஆனந்தமாகி விடும்.

இந்த ஆனந்தம் நிலையானதன்று. கணநேரம் நிற்பது. ஆயினும், பரத்தில் பெறப்போகும் நித்தியானந்தத்தின் சுவையுடையது என்பர்.

அநுபூதிக் கலையை உபநிடதங்கள், பிரமசூத்திரம், பகவத்கீதை, பாகவதபுராணம் என்பன வடமொழியிலே விளக்கிக் கூறுவன. தமிழிலே திருமந்திரம் அநுபூதியை சிறப்பாக விளக்கியுள்ள போதும் அதன் குறியீட்டுப் பண்பு அநுபவித்தவர்களுக்கு மட்டும் விளக்கம் அளிப்பதாய் அமைகின்றது.

சாக்த தந்திரங்களில் குண்டலினி எனும் அநுபூதி விளக்கப்பட்டுள்ளது. ஆன்மாவில் சுருண்டு முடங்கி உறங்கிக் கிடக்கும் மனோசக்தியாம் குண்டலினியைத் தட்டியெழுப்பி உயர எழுந்து வரச் செய்து மிகச் சிறந்த உள்பொருளான சிவத்தோடு அதனை இரண்டறக் கலந்து விடச் செய்வதே குண்டலினி எனும் அநுபூதி நெறியின் குறிக்கோளாகும். இதனைத் தாந்திரிக நூல்களிலே விளக்கமாகக் காணலாம்.

அநுமான்

தெய்வங்களின் பட்டியலிலே, சிறப்பாக வைணவ தெய்வங்களின் பட்டியலிலே அநுமான் முக்கியமானதொரு இடத்தைப் பெறுகிறான். அநுமார் கோயில்கள் இந்தியாவிலே ஆங்காங்கு காணப்படுகின்றன. ஈழநாட்டிலும் அநுமார் பல திருத்தலங்களிலே பரிவார தெய்வமாக எழுந்தருளியிருக்கிறார்.

சுமேரு மலையில் கேசரி எனும் வானர அரசன் ஆட்சி புரிந்து வந்தான். அவன் மனைவி அஞ்சனாதேவி சந்ததி வேண்டி மானிட ரூபத்திலே ஈசுவரனைக் குறித்து ஏழாயிரம் வருடம் தவம் செய்தாள். அவள் தவத்திற்கு மகிழ்ந்து தோன்றிய ஈசுவரனிடம் மிக்க கீர்த்தியையும் மகாதீரனையும் அதிபக்திமானியுமுள்ள புத்திரனை அளிக்கும்படி கேட்டாள். ஈசுவரனும் தன்னைத்தியாவித்துக் கொண்டு மூடிய கண்களுடன் கைகளை ஏந்தி நின்றால் வாயுபகவான் பிரசாதத்தைக்

கொடுத்ததுச் செல்வாரி என்றும் அதனை உண்டால் சதபுத்திரன் உண்டாவான் என்றும் அவன் பதினொராவது மகாஉருத்திரன் என்றும் கூறினார்.

தசரதன் புத்திரகாமேஷ்டியாகத்திலே தோன்றிய பாயசகலசத்தைப் பிரித்து மனைவியருக்குக் கொடுத்த போது கருடன் ஒரு பாத்திரத்தைத் தூக்கிச் சென்றது. காற்றுப் பலமாக அடித்ததால் கருடன் தவறவிட்ட பாத்திரத்தை வாயு பகவான் கொண்டு சென்று அஞ்சனாதேவியின் கரத்தில் போட்டு விட்டுச் சென்றான். அதனையுண்டதனால் அஞ்சனாதேவி கர்ப்பமுற்று ருத்திராம்சருபியாகிய வானர உருவத்துடன் கூடிய புத்திரனைப் பெற்றாள்.

புத்திரன் வளர்ந்து வருகையில் தேவர்கள் பலரும் அவனுக்குப் பல வரங்களை அளித்துச் சிரஞ்சீவி நிலையும் (சாகாவரமும்) கொடுத்தனர்.

மகாபாரதத்திலும் அக்கினி புராணத்திலும் அநுமான் பற்றிய செய்திகள் காணப்படிலும் இராமாயணத்திலேயே அநுமான் பற்றிய வரலாறு விரிவாக இடம் பெறுகின்றது. ஆனந்த ராமாயணமும் மூலராமாயணமும் அநுமானின் புகழ் பாடுகின்றன.

இராமாயணத்திலே இராம பக்தியின் சிறந்த உதாரணமாக அநுமான் சித்தரிக்கப்படுகிறான். உள்ளக்கோயிலிலே இராமனையே பரம் பொருளாகக்கொண்டு, அவன் சேவையையே தன் இலட்சியமாகக் கொண்ட இராம பக்தனாக அநுமான் விளங்குகின்றான். இராமபக்த அநுமான் இராமபக்தியை விளக்கும் சிறந்த பாத்திரமாக அமைகின்றது.

சிவாஜியின் குரு இராமதாசர் தம்மை அநுமானின் அவதாரமாகக் கருதி மகாராஷ்டிரம் முழுவதும் ஆங்காங்கே அநுமார் கோயில்களை எழுப்பினார். வடநாட்டிலே ஒவ்வொரு குடியிருப்பிலும் அநுமார் படிமத்தினை எழுந்தருளச் செய்வது வழக்கம் என்பர். தர்ம தேவதையை அவளுடைய தனிமையிலிருந்து காப்பாற்ற அவதரித்தவர் அநுமார் என்பர். அநுமார் பெயரால் அற்புதச் செயல்கள் செய்யப்படுகின்றன. அநுமாரைத் தியானிப்பதால் பலவிதமான வல்லமைகளும் பெறலாம் என்ற நம்பிக்கையுண்டு.

தமிழ் நாட்டு விஷ்ணு கோயில்களிலே பொதுவாக அநுமார் திருமேனி எழுந்தருளப் பெற்றிருத்தல் காணத்தக்கது. அநுமந்தவாகனம் தமிழ்நாட்டு விஷ்ணு கோயில்களிலே காணப்படுகின்றது. பொன்னாலை ஸ்ரீவரதராஜப் பெருமாள் கோயில், ஸ்ரீவல்லிபுர ஆழ்வார் கோயில் முதலிய கோயில்களில் யாழ்ப்பாணத்திலே அநுமார் பரிவார தெய்வமாக இடம் பெறுகிறார்.

வந்தாறுமுலை மகாவிஷ்ணுகோயில் போன்ற கோயில்களில் மட்டக்களப்புப் பிரதேசத்திலும் அவர் பரிவார தெய்வமாக இடம் பெறுகிறார். திரு அபோத்தியிலே அமைந்துள்ள அநுமார் கோயில் பிரபலவியமுடையது. ஆஞ்சநேயர் புகழ்பாடும் நூல்கள் தமிழிலும் உள்.

நா. கனகராஜையர் அநுமபுராணம் பாடியுள்ளார். சீர்காழி அருணாசலக்கன்றாயர் அநுமார் பிள்ளைத்தமிழ் இயற்றியுள்ளார். வேங்கடாசலதாசர் அநுமாரனுபூதி வழங்கியுள்ளார். அநுமார் ஓயிற்சும்மி ஒன்று குமரகுருபர ஐயராற் பாடப்பட்டுள்ளது.

திரு அநேகதங்காவதம்

தேவாரம் பெற்ற வடநாட்டுத் திருத்தலங்களில் ஒன்று அநேகதங்காவதம். கௌரிகுண்டம் என்றும் பெயர் பெறும்.

இத்தலத்திலே சந்திரகுரியர் வழிபட்டுப் பேறு பெற்றனராம். இங்கு எழுந்தருளிய சிவபிரானுக்கு அநேகதங்காவதநாதர் என்றும் இறைவிக்கு மனோன்மணி என்றும் பேர்.

திருஞானசம்பந்தர் பாடிய திருப்பதிகம் ஒன்று இத்தலத்திற்குண்டு (2.5).

திரு அநேகதங்காவதம்

செங்கற்பட்டு மாவட்டத்திற் காஞ்சிபுரத்தின் வடமேற்கிற் கழனி வெளி மத்தியில் அமைந்த திருத்தலம் அநேகதங்காவதம். இங்கு எழுந்தருளியுள்ள சிவபிரானுக்கு அநேகதங்காவதேஸ்வரர் என்றும் இறைவிக்குக் காமாட்சியம்மை என்றும் பேர்.

விநாயகப்பெருமானும் குபேரனும் பூசித்த தலமிது. இத்தலத்திற்குச் சுந்தரர் பாடிய திருப்பதிகம் ஒன்றுண்டு (7.10)

அப்பணநாயக்கர்

தமிழ்நாடு கரடிவாவி கம்மவார் குலோத்துங்க அப்பணநாயக்கர் வாணசுர நாடகம் இயற்றியவர்; கோகுலாபுரம் அருணாசல முதலியார் அதனைச் சென்னையிலே 1890 இலே பதிப்பித்தார்.

ஸ்ரீ அப்பய்ய தீக்ஷிதர்

இவர் காலம் 1520—1593 எனவும் 1554—1627 எனவும் மாறுபட உரைப்பர். தமிழ்நாடு வட ஆர்க்காடு ஆரணியைச் சேர்ந்த அடையபலம் எனும் கிராமம் பூர்வீகவர். திருவிரிஞ்சிபுரத்திற் பிறந்தவர். ரங்கராஜாத்வரியவர்களின் புதல்வர். பிள்ளைப் பெயர் விநாயக சுப்ரமணியம். 'அப்பய்ய' எனும் வீட்டுப் பெயர் 'அப்பய்யா' என மருவியது.

வேத வேதாந்தங்களை நன்கு பயின்றவர். வைதிக நெறியில் நியமத்துடன் ஒழுகிய ஆசார சீலர்; வேதங்கள் விதித்த வேள்விகளை நிகழ்த்த

தியவர்; சமரச மெய்ஞானி; ஆயிரக்கணக்கான மாணாக்கருக்கு கல்வியறிவையும் மெய்யறிவையும் புகட்டியவர்; மன்னர் போற்றிய பெருமையாளர்; அவர் அளித்த நிதிக்கொண்டு ஆலயங்கள் நிறுவியவர்.

நூற்றுக்கு மேற்பட்ட நூல்களைச் சங்கத மொழியிலே இயற்றியவர். சிவார்க்கமணி தீபிகை, கல்பதருவின் வியாக்யானம் பரிமளம், ராமாயணதாத்தபர்ய சங்க்ரகம், பாரததாத்தபர்ய சங்க்ரகம், ஆனந்தலஹரி, சிவாத்வைதநிர்ணயம், சிவதத்துவவிவேகம், ப்ரம்மதர்க்கஸ்தவம், சிவகர்ணம்ருதம், சிவார்ச்சனசந்திரிகா, சித்தாந்தரத்னாகரம் என்பன அவற்றிலே சிலவாம்.

அப்பர் சுவாமிகள்

முதலாம் மகேந்திரவர்மன் (610—630) எனும் பல்லவ மன்னனை “விபக்ஷவிருத்தி” யிலிருந்து மீட்டவர்; முதலாம் நரசிம்மவர்மனின் (630-668) படைத்தலைவராக வாதாபிகொண்ட பரஞ்சோதியார், அரச சேவையிலிருந்து ஓய்வுபெற்று, செங்காட்டங்குடியடைந்து, சிறுத்தொண்ட நாயனாராய்ச் சிவத்தொண்டில் ஈடுபட்டிருந்தபோது, திருஞானசம்பந்தர் அவரைச் சந்தித்து விட்டுத் திருமருகல் வழியே திருப்புகலூர் அடைந்து முருகநாயனார் மடத்திலே தங்கியிருந்தபோது அப்பர் அவரைச் சந்தித்தார். எனவே முதலாம் நரசிம்மவர்மன் ஆட்சியின் போதும் அப்பர் வாழ்ந்தவராதல் வேண்டும். பாண்டிய அரசியும் அமைச்சரும் தம் நாட்டை மீட்க வேண்டிச் சம்பந்தரை நாடியது அவரும் அப்பரும் திருமறைக் காட்டில் உடனிருந்த காலே என்று பெரியபுராணம் கூறும். அவ்வாறு ஆயின் மாறவர்மன் அரிகேசரி (650—700) காலத்திலும் அப்பர் வாழ்ந்தவராதல் வேண்டும்.

அப்பர் சுவாமிகள் சைவநெறியிலே தோன்றிச் சைனத்தை அடைந்து ௧50 ஆண்டுகாலம் அம்மதானுசாரியாக இருந்து முதுமையிலேயே மீண்டும் சைவரானார் (4. 78. 8, 4. 78.9, 4.95, 5). அவ்வாறு ஆயின் அப்பர் சுவாமிகள் ஆறாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியிலே அவதரித்து ஏழாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியை அடுத்துச் சிவபதமடைந்தவராகலாம்.

தமிழ்நாட்டின் நடு நாட்டிலுள்ள திருவாரூரிலே மருணிக்கியார் எனும் பிள்ளைப்பெயர் பூண்ட அப்பர் சுவாமிகள் அவதரித்தார். இவ்வூர் இப்பொழுது தென்னார்க்காடு மாவட்டத்தில் உள்ளது. புகழனார், மதனியார் புதல்வர்; திலகவதியாரின்தம்பி.

சிவநெறி நின்ற குடும்பத்திலே தோன்றி, சிறுவயதிலே பெற்றோரை இழந்து, விதவைக்கோலம் பூண்ட தமக்கையாரின் அரவணைப்பிலே நின்ற மருணிக்கியார் (5.7.6), நிலையாமை உணர்வு மீதாரப் பெற்று, அதனைப் பல படியா

லும் எடுத்தோதிச் சிறப்பிக்கும் சைன சமயத்தாற் கவரப்பெற்றுத் திருப்பாதிரிப்புலியூர் அடைந்து, சைன சமயத் தலைவராகி, தருமசேனர் என்ற பெயர் பெற்றார் (4.39.3, 4.39.7). தருமசேனராய் வாழ்ந்து வரும்போது பீடித்த சூலைநோயை எவ்வாற்றாலும் நீக்க முடியாது திருவதிகையில் வாழ்ந்த தமக்கையாரை அடைந்தனர். அவர் மூலம் திருவதிகை வீரட்டானேசுவரர் அருளாற் சூலைநோய் நீங்கியது (4.5.3). மீண்டும் சைவராகிய மருணிக்கியார் சைனரால் பல்வேறு இன்னல்களுக்கு ஆளானார் (4.70.5, 5.72.7). ஆயினும் அவர் இறையருளால் அவற்றை அஞ்சாது நின்றார். அவற்றை அறிந்த பல்லவ மன்னன் தவறை உணர்ந்து அப்பர் அருளால் சைவத்தைத் தழுவினார்.

திருநாவுக்கரசர் இறைவன் எழுந்தருளிய தலங்கள் தோறும் யாத்திரை மேற்கொண்டு இறையருளை நாவாரப்பாடி நாவுக்கரசர் ஆனார். இன்று கிடைக்கும் அவருடைய 312 திருப்பதி கங்களிலே 275 திருத்தலப்பதிக்கங்கள் என்பது நோக்கத்தக்கது. அப்பர் பதிகம் பெற்ற திருத்தலங்கள் 125; வேறு தலப் பதிகங்களிலோ பொதுப் பதிகங்களிலோ அவர் 102 திருத்தலங்களைக் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

திருநாவுக்கரசர் காலத்தில் சைவ இயக்கத்தை முன்னின்று நடத்தியவர் திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனார். திருமறைக்காட்டிலே இருவரும் கதவு திறக்கவும் மூடவும் பாடி நிகழ்த்திக் காட்டிய அற்புதத்தை அப்பர் குறிப்பிட்டுள்ளார் (5.50.8). சம்பந்தப்பெருமான் திருநாவுக்கரசருக்கு இட்டழைத்த பெயரே “அப்பர்” என்பதாகும். அப்பூதியடிகள் நாயனாரும் அப்பர்சுவாமிகள் காலத்தவர் (4.12.10). தம் திருப்பாடல்களிலே அமர் நீதிநாயனார், கண்ணப்பநாயனார், கணம்புல்ல நாயனார், கோச்செங்கட் சோழ நாயனார், சண்டேசுரநாயனார், சாக்கிய நாயனார், நமிநந்தியடிகள் நாயனார் என்போரையும் அப்பர்சுவாமிகள் சிறப்பித்துள்ளார்.

“பேய்த்தொழிலாட்டியைப் பெற்றுடையீர்” என்றவிடத்து (4.95.4) காரைக்காலம்மையாரை அப்பர் பாடியுள்ளார் என்றும் கருதுவர்.

அப்பர்சுவாமிகள் திருப்புகலூரிலே சிவபதமடைந்தனர். அப்பொழுது அவருக்கு வயது எண்பத்தொன்று என்று பழைய பாடல் ஒன்று மரபினைக் கூறும்.

சைவசமயகுரவர் நால்வரில் ஒருவராகச் சிறப்புறும் அப்பர்சுவாமிகளுக்கு வாசீசர், தாண்டக வேந்தர் முதலிய சிறப்புப் பெயர்களுமுள்.

பன்னிரு சைவத்திருமுறைகளிலே 4ம், 5ம், 6ம், திருமுறைகளை அப்பர்சுவாமிகளின் 312 பதி கங்களைக் கொண்டு தொகுத்துள்ளனர்.

அப்பர் தேவாரம்

அப்பர் சுவாமிகள் என்றும் திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள் என்றும் போற்றப்பெறும் சைவசமயக் குரவர், முதலாம் மகேந்திரவர்மன் (610—630) எனும் பல்லவ மன்னனை 'விபக்ஷவிருத்தி' யிலிருந்து மீட்டவர். இவர் மாறவர்மன் அரிகேசரி (640—690) காலத்திலும் வாழ்ந்தவர் என்று பெரிய புராணம் மூலம் அறிய முடிகின்றது.

திருநாவுக்கரசுநாயனார் பாடிய திருப்பதிகங்கள் அப்பர் தேவாரம் என்று பேர் பெறுவன. இன்று அவர் பாடியனவாகக் கிடைப்பவை 312 திருப்பதிகங்களாம். இத் திருப்பதிகங்கள் பன்னிரு திருமுறைகளிலே நான்காம், ஐந்தாம், ஆறாம் திருமுறைகளாகத் தொகுக்கப்பட்டுள்ளன.

நான்காம் திருமுறையிலே பத்துப் பண்களில் அமைந்த 113 திருப்பதிகங்கள் தொகுக்கப் பெற்றுள்ளன. இத் திருமுறையில் 1086 திருப்பாடலுள. இத்திருமுறையில் இடம் பெறும் யாப்பமைதிகள் திருநேரிசையும் திருவிருத்தமுமாம். அறுசீர்க் கட்டளையடியிணையுடைய செய்யுள் திருநேரிசையாகும். திருவிருத்தம் தற்காலத்திற்கு கட்டளைக் கவித்துறை எனப்படும்.

ஐந்தாம் திருமுறை திருக்குறுந்தொகை எனவும்படும். இதனுள் 100 திருப்பதிகங்களும் 1018 திருப்பாடல்களுமுள. இங்குள்ள யாப்பமைதியாப்பருங்கலத்திலே கவிவிருத்தம் எனப்பெயர் பெறும்.

ஆறாம் திருமுறை திருத்தாண்டகம் என வழங்கப்பெறும். இதனுள் 99 திருப்பதிகங்களும் 983 திருப்பாடல்களும் இடம் பெறுகின்றன. தாண்டகம் என்பது தொல்காப்பியத்தின் செய்யுளிலியலின் அடிப்படையிலே எண்ணீரான் வந்த கொச்சக ஒரு போகு எனக் கருதப்படுகின்றது.

அப்பர் தேவாரத்திலே 275 திருப்பதிகங்கள், திருத்தலங்கள் பற்றியவை; 37 திருப்பதிகங்கள் பொதுப்பதிகங்கள். அப்பர் சுவாமிகளின் பதிகம் பெற்ற திருத்தலங்கள் 125; வேறு தலப்பதிகங்களிலோ பொதுப் பதிகங்களிலோ குறிப்பிடப்படும் திருத்தலங்கள் 102.

காஞ்சிபுரம் மகாவித்துவான் கோ. சபாபதி முதலியார் 1867 இலே திருநாவுக்கரசு நாயனார் திருப்பதிகங்களைப் பதிப்பித்துள்ளார். மதுரை இராமசாமிப்பிள்ளை எனும் திருஞானசம்பந்த பிள்ளையின் தேவாரம் தலமுறை பதிப்பு விஷுவருடம் மார்கழி மாதம் (1881) வெளிவந்தது. திருமயிலை செந்தில்வேலு முதலியாரின் தேவாரம் தலமுறைப்பதிப்பு விஜய வருடம் சித்திரை மாதம் (1893) வெளிவந்தது; வண்ணை சி. சுவாமிநாத பண்டிதரின் தேவாரம் தலமுறைப் பதிப்பு சாதாரண வருடம் (1911) வெளிவந்தது.

காஞ்சி நாகலிங்க முனிவரும் கயப் பர்க்கம் சதாசிவச் செட்டியாரும் பதிப்பித்த தேவாரத்தின் பதிப்பு விபரங்கள் கிடைக்கவில்லை.

சென்னை சைவசித்தாந்த மகாசமாஜம் திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள் தேவாரத்தை இரு முறை 1930, 1935 ஆம் ஆண்டுகளில் பதிப்பித்தது. திருப்பனந்தாள் ஸ்ரீ காசிமடத்தினர் 1957 இலே திருநாவுக்கரசர் தேவாரம் தலமுறைப் பதிப்பினை வெளியிட்டனர்; தருமையாதீனம் திருநாவுக்கரசுநாயனார் அருளிச் செய்த தேவாரத் திருப்பதிகங்களை தனித்தனித் திருமுறைகளாகக் குறிப்புரையுடன் வெளியிட்டுள்ளது; நாலாம் திருமுறை முத்து ச. மாணிக்கவாசக முதலியார் குறிப்புரையுடன் 1957 இலும், ஐந்தாம் திருமுறை வி. சா. குருசாமி தேசிகர், சொ. சிங்காரவேலனார் குறிப்புரையுடன் 1961 இலும் ஆறாம் திருமுறை சி. அருணைவடிவேல் முதலியார் குறிப்புரையுடன் 1963 இலும் வெளியிடப் பெற்றன.

அப்பர் பிள்ளைத்தமிழ்

திருநாவுக்கரசர் ஏழாம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த சைவநாயனார்; சமயகுரவர் நால்வரில் ஒருவர்; சம்பந்தப் பெருமானால் 'அப்பர்' என்று அழைக்கப் பெற்று அப்பெயராலே வழங்கப்பெற்றவர்.

திருநாவுக்கரசர் மீது பாடப் பெற்றது அப்பர் பிள்ளைத் தமிழாகும்; காப்புச் செய்யுள் மூன்றுடன் பத்துப் பருவத்திற்கும் பருவத்திற்கு ஒன்றாகப் பத்துப்பாடல்கள் உடையது.

அப்பர் பிள்ளைத்தமிழிலே அப்பர் சுவாமிகளின் தேவாரத்திருவாக்குகளையே எடுத்துக் காட்டி, அவற்றை அருளியவர் அவரென்று போற்றியிருத்தல் குறிப்பிடத்தக்கது.

அப்பர் பிள்ளைத்தமிழைப் பாடியவர் மு. கோ. இராமன் என்பவராவர்.

காரைக்குடி சொக்கலிங்கச் செட்டியார் (1856-1930) பாடிய நால்வர் பிள்ளைத் தமிழில் திருநாவுக்கரசர் பிள்ளைத் தமிழும் ஒன்றாகும்.

அதிலே காப்பும் பத்துப் பருவத்திற்கும், பருவத்திற்கும் பத்தாக நூறு பாடல்களும் உள. எனவே திருநாவுக்கரசர் பிள்ளைத் தமிழிலே 101 பாடலுள.

அப்பன்சுவாமி

தமிழ்நாடு தொட்டாசார்யபுரம் அப்பன் சுவாமி சங்கதபுராணங்களிலிருந்து, எம். திருமலைராய பிள்ளையின் கேள்விப்படி, திருமலைமஹாத்மியம் தொகுத்தனர். அது சென்னையில் 1878 இலே அச்சிடப் பெற்றது.

அப்பன் செட்டியார்

தமிழ்நாட்டைச் சேர்ந்தவர்; எல்லப்பநயினார் பாடிய அருணாசலபுராணத்தை 1887 இலே பதிப்பித்தவர்.

அப்பாக்குட்டி, வே

யாழ்ப்பாணம் துன்னாலை வடக்கிளைச் சேர்ந்தவர்; துன்னாலை வடக்கு ஞானவயிரவர் தோத்திரப் பதிகமும் கதிர்காம வெற்றி வேற்கரன் கட்டளைக் கலித்துறையும் (1922), யாழ்ப்பாணக் கோட்டை வாசல் முனியப்பகவாமி பதிகம் (1919) என்பதுவும் இவருடைய ஆக்கங்கள்.

அப்பாச்சாமிஜயர், கா

யாழ்ப்பாணம் வயாவிளானிற் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் வாழ்ந்து கொண்டிருந்தவர்; நகுலேச்சுவரம் மீது இவர் பாடிய தலபுராணமாம் நகுலகிரிப் புராணம் வயாவிளான் க. வேலுப்பிள்ளையால் சயசிநீ சாரதா பீடேந்திர சாலையிற் சுபகிருது வருடம் ஆவணிமாதம்(1902) பதிப்பிக்கப் பெற்றது; இதனைக் கீரிமலை இந்துசமய விருத்திச் சங்கம் 1961இலே மறுபதிப்புச் செய்தது.

அப்பாசாமி செட்டி

தமிழ்நாடு வைசியகுலம் அப்பாசாமி செட்டி வாலமோட்ச நாடகம் இயற்றியவர்; சூளை முனிசாமி முதலியார் அதனைச் சென்னையிலே 1908 இலே பதிப்பித்தனர்.

அப்பாஸ்வாமிப்பிள்ளை

தென்னாடு புதுவை அப்பாஸ்வாமிப்பிள்ளை நவந்த சாரம் எழுதினார். வேதாந்த தத்துவத்தின் சுருக்கமான அந்நூல் 1859 இலே சென்னையில் அச்சிடப்பட்டது. கே. வடிவேலு செட்டியார் 1903 இலே சென்னையில் மீண்டும் அச்சிட்டுள்ளார்.

அப்பாசாமி முதலியார், பு.

தமிழ்நாட்டைச் சேர்ந்தவர்; எல்லப்பநயினார் பாடிய அருணாசல புராணத்தினை இராயவேலூர் வேலு முதலியாருடன் சேர்ந்து 1887 இலே பதிப்பித்தவர்.

அப்பாத்துரைப்பிள்ளை, மு.

யாழ்ப்பாணம் நவாலி முத்துத்தம்பியின் புதல்வர்; பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் வாழ்ந்து கொண்டிருந்தவர்;

சுந்தரமூர்த்திசுவாமிகள்தலை, நல்லைச்சப்பிர மணிய மும்மணி மஞ்சரி (1894), மருதடியந்தாதி (1891) முதலிய பிரபந்தங்களைப் பாடியவர்; சுதுமலை வ. இராமலிங்கம் பாடிய மாணிக்கவாசகர் விலாசம் (1876) முதலாம் நூல்களைப் பதிப்பித்தவர்.

அப்பாப்பிள்ளை

தமிழ்நாடு பட்டிச்சுரம் அப்பாப்பிள்ளை பாடியது பட்டிச்சுரயமகவந்தாதி.

அப்பாவுப்பிள்ளை

'விஷ்ணுதாசர்' எனப்படுவர்; அட்டாவதானம் வீராசாமி செட்டியாரின் மாணவகர்; பத்தொன்

பதாம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்தவர்; ஸ்ரீ பெரும் பூதூர் உடையவர் பஞ்சரத்தினம் பாடியவர்.

அப்பாவுப்பிள்ளை

தமிழ் நாட்டினர்; திரிசிரபுரம் அப்பாவுப்பிள்ளை அல்லது முத்துசாமிப்பிள்ளை என்று வழங்கப் பெற்றவர்; பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்தவர்; நன்னெறி சத்தியபாஷ அரிச்சந்திர விலாசம், சித்திராங்கி விலாசம், சோழவிலாசம், இந்திரசபா, நூதன பவழேந்திரசபா, பத்மனி சபா எனும் நாடகங்களை இயற்றியவர்.

அப்பாவு முதலியார்

தமிழ்நாடு முடிச்சூர் அப்பாவு முதலியார் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்தவர்; வைணவர்; குமரேச விசயம், விட்டுணு தத்துவவிளக்கம், சற்சம்பிரதாயதீபிகை, தென்னாசாரியப் பிரபாவத்தீபிகை இயற்றியவர்; இராமானுச நூற்றந்தாதிக்கு உரை கண்டவர்; நாலாயிரத்திவ்விய பிரபந்தத்தைக் குரோதன வருடம் புரட்டாதி மாதம் (1865) பதிப்பித்தவர்; திருவாய்மொழிக்கு வியாக்கியானம் எனும் நூலை ராமானுஜாசாரி, கே. ராஜகோபால பிள்ளையுடன் காலயுத்தி வருடம் (1859) பதிப்பித்தவர்.

அப்பாவையர்

தமிழ்நாட்டைச் சேர்ந்தவர்; திருவதிகை வீரட்டான புராணம் பாடியவர்.

அப்பாவையர்

தமிழ்நாடு திருநயம் அப்பாவையர் பாடியது திருவிளையாடற் கீர்த்தனம்.

அப்பிள்ளார்

தமிழ்நாட்டவர்; வைணவர்; மணவாளமாமுனிகளின் (1370—1443) சீடர்; வரவரமுனிசதகம் பாடியவர்; இயற்பாவுக்கு உரைகண்டவர்;

அப்பிள்ளார்

பதினமூன்றாம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்தவர்; வைணவ சமயப்பெரியார்; ராமநுஜப் பிள்ளான் என்ற பிள்ளைப்பெயரினர்; கிடாம்பி அப்பிள்ளார் என்றழைக்கப் பெற்றவர்; தமிழ் நாடு காஞ்சிபுரத்தில் வாழ்ந்தவர்;

ஸ்ரீ இராமானுஜர் சீடர் கிடாம்பி ஆச்சான்; அவர் புத்திரர் கிடாம்பி ராமநுஜப்பிள்ளான்; அவர் புதல்வர் ஸ்ரீ ரங்கராஜர்; அவர் புதல்வர் கிடாம்பி அப்பிள்ளார்; இவர் சகோதரி புதல்வர் வேதாந்ததேசிகர்; நடாதுரம்மாளின் சீடர்; வேதாந்ததேசிகரின் குரு.

ஸ்ரீ பாஷ்ய வியாக்கியானமும் நியாயகுலிசமும் இயற்றியவர்.

அப்பிள்ளை

தமிழகத்து வைணவ சம்பிரதாயத்தில் அஷ்ட திக்கஜங்களில் ஒருவராகக் கருதப்படுபவர்; ஆழ்வார்கள் வாழித்திருநாமம் பாடியவர்; ஐந்து திருவந்தாதிக்குக்கும் உரை கண்டவர்; யதிராஜ விம்சதி எனும் சங்கத நூலுக்கு வியாக்கியானம் செய்தவர்.

அப்புக்குட்டி ஐயர், சி. (1788—1863)

வாலசுப்பிரமணியஐயர் எனும் மறு நாமமுடையவர்; நல்லூர் சிகிவாகனஐயரின் புதல்வர்; தம்பி வேங்கடாசலஐயரின் புதல்வர் கார்த்திகேயஐயர், ஆறுமுகநாவலருடன் சேர்ந்து பிரசங்கங்களாற்றியவர்; தெளகித்திரன் நல்லூர் வே. கனகசபாபதிஐயர்.

நல்லூர் கந்தசுவாமி கோயில் அர்ச்சகர்; யாழ்ப்பாணம் மாவட்ட நீதித்தலத்திற் புறக்கடராக அநுமதி பெறவும் பதிவு செய்யவும் எட்வேட்பாண்ஸ் பிரபு இடம் 1825 இலே உத்தரவு பெற்றவர்.

நல்லூர் சுப்பிரமணியர் பிள்ளைத்தமிழ், குதுபுராணம் என்பனவற்றையும் தனிப் பாடல்களையும் பாடியவர்; பாடல்களுள் ஒன்றுங் கிடைத்திலது.

அப்புமுதலியார்

தமிழ்நாடு சென்னை சிந்தாதிரிப் பேட்டை கோவிந்தசாமி முதலியார் புதல்வர்; ஜெளனி கரூர் முனிசாமி முதலியார் மராத்தி மொழியிலிருந்து மொழி பெயர்த்த ஸ்ரீஹரிநாம ஸ்தோத்திரப்பா, ஸங்கீர்த்தனம் என்பனவற்றை ஒரே நூலாக 1887 இலே பதிப்பித்தவர்.

அப்பூதியடிகள் நாயனார்

“ஒரு நம்பி அப்பூதி அடியார்க்கும் அடியேன்” என்று சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் போற்றிய (7.39.7) அப்பூதியார், அப்பர் சுவாமிகள் காலத்தவர் (4.12.10); ஏழாம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்தவர்; சோனாடு திங்கனூரில் வசித்த பிராமணர்.

அப்பர்சுவாமிகளின் வரலாற்றைக் கேட்டறிந்து, அவர்பால் பேரன்பு கொண்டு, அவர்பெயரையே தன் மனைக்கண்ணுள்ள எல்லாப் பொருள்களுக்கும் தம்மக்களுக்கும் வைத்து வழங்கியவர்.

திங்கனூருக்கு எழுந்தருளிய திருநாவுக்கரசர் இச் செய்தியைக் கேள்வியுற்று அப்பூதியாரை அடைந்து, அவர் பெயராலே தண்ணீர்ப்பந்தல் வையாது வேறொருவர் பெயரால் வைத்தமைக்குக் காரணம் கேட்ட போது, வினாவியவரை இன்றொன்று உணராது அப்பூதியார் சமணத்திலிருந்து நீங்கிக் கல்லைத் தெப்பமாகக் கொண்டு கடலைக்கடந்த அப் பெயரிலும் வேறு பெயர் சிறப்புடையதோ என்றும் சைவக்கோலத்திலிருந்தும் அவ்வாறு கேட்கும் அவர் யாவர் என்றும் வினவினார். அப்பர் தம்மை அறிமுகப்படுத்தியபோது அப்பூதியார் பெருமகிழ்வு எய்தி அடிபணிந்து திருவமுது செய்ய வேண்டி இசைவு பெற்றார். திருவமுது பரிமாற இலை கொண்டு வரச் சென்ற மூத்த குமாரசனே அரவம் தீண்ட, அவன் அடியவர் திருவமுதுக்கு இடையூறு ஏற்படக்கூடாது என்று கருதி இலையைத் தாயிடம் சேர்ப்பித்து விட்டு மயங்கி வீழ்ந்தான். மகன் உடலை மறைத்து

விட்டு அப்பரைத் திருவமுதுக்கு அழைத்த போது அவர் திருநீறு அளிக்கையில் மூத்த திருநாவுக்கரசர் என்கே எனவினவி, உண்மை அறிந்து, திருப்பதிகம் பாடி உயிர்பித்து அப்பூதியடிகளின் அமுது துண்டு சென்றார். அப்பூதியடிகள் திருநாவுக்கரசர் திருவடியே சிந்தித்து இறையடிநிழல் சேர்ந்தார்.

அபயபிரதானஸாரம்

வடகலை வைணவ ஆசாரியராக விளங்கிய வேதாந்த தேசிகர் சகம் 1191 இலே (கி.பி. 1269) அவதரித்து நூறு வருடங்களுக்கு மேல் வாழ்ந்த வராகக் கருதப்படுவர். வேங்கடநாதன் எனக் காஞ்சிபுரத்தையடுத்த தூப்புல் எனும் ஊரிலே அனந்த சூரியாரின் புதல்வராகத் தோன்றித் திருவரங்கத்திலே பேரும் புகழும் எய்தியவர். கிடாம்பி அப்பிள்ளாரின் மருகரும் சீடருமான வேதாந்த தேசிகர் வட தென்மொழிகளிலே நூற்றுக்கு மேற்பட்ட நூல்களின் ஆசிரியராவர்.

இவருடைய மணிப்பிரவாள நடையில் அமைந்த நூல்களில் அபய பிரதான ஸாரம் ஒன்றாகும். சரணுகதியைப் பொருளாக உடைய நூலிலே, வால்மீகி ராமாயணத்தைச் ‘சரணுகதி வேதம்’ என்று கூறும் ஆசிரியர், அதன் மேற் கோள்கள் மூலம் எடுத்துக் கொண்ட பொருளை விளக்கியுள்ளார். பிரபத்திராமாயணத்திற் சிறந்த விளக்கம் பெறுவதாகப் பெரிய வாச்சான்பிள்ளை போன்றோரும் கருதியுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது.

அபரக் கிரியைகள்

அபரம் என்பது பின் என்ற பொருள் தருவது. இறந்த பின் செய்யப்படும் கிரியைகள், அபரக்கிரியைகள். பிரேதக்கிரியை, சாம்பலள்ளுதல், அந்தியேட்டி, மாசிகம், ஆட்டைத்திதி, திவசம் என்பன அபரக்கிரியைகள்.

ஒருவர் இறந்த பின்னும் அவருக்கு வாழ்வுண்டு என்ற நம்பிக்கையே அபரக்கிரியைகளுக்குக் காரணமாகும். இறந்த பின்பும் குறைந்தது முப்பத்தொரு நாள் வரை (அந்தியேட்டிவரை) அருவமாய் இறந்தவர் உயிர் விடும்போது இருந்த இடத்திலே இருந்து அந்தியேட்டியில் தொடர்பு நீங்கித் தான் செய்த நல்வினை தீவினைப்படி சுவர்க்க நரகத்தையடைந்து இறையருளால் வினையைத் தொலைக்க மீண்டும் பிறந்திறந்து இருவினையொப்பு, மலபரிபாகம், சத்திநிபாதம் எனும் நிலைகளை அடைந்து இறையடிநீழலிலே சென்று ஆனந்த நிலையில் அடங்குவர்.

அபரக் கிரியைகளைச் செய்வதனால் உயிரின் பாவங்கள் படிப்படியாக அழிக்கப்படுகின்றன. அதற்குத்தக்க அளவு உயிரைப்பற்றிய மல பந்தம் விலகும். மலம் விலகும் அளவுக்குச் சிவத்தன்மை சிறிது சிறிதாகப் பற்றும். கால அடைவில் சரியான பக்குவம் வாய்க்கும் போது முழுமையாக அது சிவத்தன்மை பெற்றுவிடும்.

அந்தியேட்டி வரை செய்யப்படும் கிரியைகள் உடலைத் தொடர்புபடுத்திச் செய்யப்படுவன. பின்பு உயிரைக்கருதிச் செய்யப்படுவன. அந்தியேட்டி வரை செய்யும் கிரியைகளின் பலனை அவர் நேரடியாகவே பெறுகிறார். அந்தியேட்டியின் பிறகு நிகழும் கிரியைகளின் பலனை மேலுலகத்திலுள்ள பிதிரர்கள் என்ற தேவசாதியார் ஏற்று அவர்கள் எங்கிருந்தாலும் அங்கங்கு சேரச் செய்கிறார்கள்.

பிதிரர் படைப்புக் காலத்திலே இறந்தவர் நலன்களைக் கவனிக்கச் சிவபிரானால் நியமிக்கப்பட்டவர்கள். இறந்தவர் பேரில் அவர்களைக் குறித்துச் செய்யும் எள்ளும் தண்ணீரும் இறைத்தற் கிரியையால் (திலதர்ப்பணம்) அவர்கள் திருப்தியுற்று இவரைக்குறித்துச் செய்யும் தானதரும் பலன்களை அவர்கள் ஏற்று தவத்தின் மூலம் அவருக்கு நன்மை விளைவிப்பர். அதே வேளை, கிரியை செய்பவர் மேல் அவர் தந்தை தாய் முதலியோர் சொரியும் அன்பையும் ஆசியையும் இவர்கள் பெறும் வகை செய்வர். அதனால் தான் பிதிர்க்கடன் பிரதான கடன் எனப்படுகின்றது.

பிரேதக்கிரியையில், கும்பபூசை அக்கினி காரியங்கள் இறந்தவரைச் சிவமாக்கும் முயற்சிகள். கும்பங்களில் உருத்திரனையும் திக்குப்பாலகர்களை யும் எழுந்தருளப் பண்ணிப் பூசிப்பார்கள். அக்கினியிலும் சிவனை எழுந்தருளச் செய்து பூசிப்பார்கள். கும்பங்களிலுள்ள சிவத்தன்மை, உடலை நீராட்டும் போது உடலிற் செறியும்; அக்கினியின் சிவத்தன்மை அதிகரிக்க உதவும்.

இறந்தவர் உயிர்விடும் போது கிடந்த இடத்தில் அன்று தொட்டு இளநீர் அல்லது தண்ணீர்ச் செம்பு வைப்பதும், 'எட்டு' வைப்பதின் போது அவர் விரும்பியவை சகலவற்றையும் படைத்து வைப்பதும் பாடல் படிப்புகள் முடிந்தபின் படைத்தவற்றிற் சிறிது சிறிதாக எடுத்து முகட்டை நோக்கிக் காட்டுவதும் எரிந்த பின்னும் உடல் இருந்த சூழலில் இறந்தவர் இருக்கிறார் என்ற நம்பிக்கையைக் காட்டுவன.

அந்தியேட்டிக் கிரியைக்கு அமைக்கும் மாக்கோடிட்ட மண்டபத்தில் தென்கிழக்கு மூலையில் ஐந்து நிற மாக்கள் சதுர வடிவில் பரப்பப்பட்டிருப்பது பஞ்ச பூதங்களைக் குறிக்கும். அவ்வப்பூதங்களுக்குரிய தெய்வங்களைப் பூசித்து அவருக்கு அப்பூதங்களோடு இருந்த தொடர்புகளை நீக்கி விடுவதை அந்தியேட்டி காட்டும். தறுகரண புவன போகங்களை எல்லாம் இடித்து நொறுக்கி இல்லாமற் செய்தல் பொற்சண்ணம் இடித்தல் உணர்த்துவது. இது பிரேதக்கிரியையிலும் அந்தியேட்டியிலும் நடக்கும் கிரியை.

அந்தியேட்டி முடிவில் நடப்பன வீட்டுக் கிரியைகள் எனப் பொதுவாக வழங்கப்படுவன. சபண்டகரணம், ஏகோதிட்டம், தசதானம் முதலிய பல கிரியைகள் வீட்டுக் கிரியைகளிலுள்.

தேகத்தொடர்பு நீங்கி தனக்குரிய கதியில் செல்பவரின் பாதையில் விக்கினங்களால் கஷ்டம் ஏற்படாது விமோசனம் அளிக்கும் நோக்கில் இடம்பெறுவன வீட்டுக்கிரியைகள். இக்கிரியைகளில் குடை, செருப்பு, விளக்கு, செம்பு, தண்ணீர் முதலிய எல்லாம் கொடுப்பது அவ்வசதிகள் வேண்டியிருக்கும் பாதையில் அவை அவருக்கு உதவட்டும் என்பதற்காகவே.

சபண்டகரணம் வீட்டுக்கிரியையிலே முக்கியமானது. பிதிரர்களின் உதவி வேண்டிச் செய்வது சபண்டகரணம். பிதிரர்களுக்கு அறிகுறியாக மாவுடன் எள் அரிசி தேள் சர்க்கரை தயிர் குழைத்துருட்டிய பிண்டங்களை இட்டு வைத்து அவற்றுக்கு எதிர் இறந்தவரைக் குறிக்கும் பிண்டம் வைத்து கிரியை செய்பவர் எல்லோரையும் ஒருசேரப் பூசித்து எல்லோருக்கும் நைவேத்தியம் கதலீ பல தாம்பூலம் சமர்ப்பித்து தூபதீபாராதனை செய்து முடிவில் இறந்தவரைக் குறிக்கும் பிண்டத்தை பிதிரரைக் குறிக்கும் பிண்டத்தோடு ஒன்று சேர்ப்பதைக் காணலாம்.

அந்தியேட்டிக்குப் பின் நிகழும் கிரியை பொதுவாக சிரார்த்தம் எனப்படும். சிரத்தையோடு செய்யப்படுவது சிரார்த்தம். ஆட்டைத்திதி, திவசம் இரண்டும் நம்மவர் மத்தியில் சிரார்த்தம் எனச் சிறப்பாகக் குறிக்கப்படும்.

அபரமுத்தி

ஞானத்திற்கேற்ப முத்தியானது அபரமுத்தி, பரமுத்தி என இருவகைப்படும். கேட்டல், சிந்தித்தல், தெளிதலிலே நின்று, அவ்வளவில் யாக்கை நீங்கப் பெற்றவர் அபரமுத்தி அடைவர். அவற்றோடு நிட்டையும் கைவரப்பெற்று, இம்மையிற்றானே சீவன்முத்தராய் விளங்கினவர் தேகாந்தத்திற் பரமுத்தி அடைவர்.

ஞானநிட்டை செய்து கொண்டு பிரார்த்த தேகத்தோடு பயிலும் சிவஞானிகள் சீவன்முத்தர். இவர் பரமுத்தி அடைதற்குரியவர்.

அபரமுத்தித்தானமாவது சுத்தவித்தை, ஈசுரம், சதாக்கியம், சக்தி, சிவம் எனும் தத்துவங்களாம். கேட்டல் ஞானமுடையோர் சுத்தவித்தை அடைவர். சிந்தித்தல் ஞானமுடையார் ஈசுர தத்துவத்தை அடைவர். தெளிதல் ஞானமுடையோர் சாதாக்கிய தத்துவத்தை அடைவர். ஞானத்தில் ஞானமாகிய நிட்டை பூரணமுறது இடையே தேகம் நீங்கப் பெற்றோர் சத்தி

சிவதத்துவங்களை அடைவர். ஞானத்தில் முடிந்த ஞானமுடைய சிவானுபூதிச்செல்வர் பரமுத்திக் குரியவர்.

அபிதானகோசம்

தமிழ்மொழியிலே முதன் முதலாகத் தோன்றிய இலக்கியக் கலைக்களஞ்சியம் அபிதானகோசம் என்று கூறாம். வடமொழி, தென்மொழி ஆகிய இருமொழிகளிலும் இயற்றப்பெற்ற வேதங்கள், புராணங்கள், இதிகாசங்கள், தருமநூல்கள், இலக்கியங்களிற் காணப்பெற்ற தெய்வம், தேவர், இருடி, முனிவர், அசுரர், அரசர், புலவர், புரவலர் முதலிய விபரங்களை அகர வரிசையிலே தொகுத்தளிக்கும் முயற்சி அபிதான கோசம்.

அபிதான கோசத்தைத் தொகுத்தளித்தவர் மாணிப்பாய் ஆ.முத்துத்தம்பிப்பிள்ளை (1858-1917) என்பவராவர். பிள்ளையவர்கள் பல நூல்களைச் சுயமாக எழுதியும் உரையெழுதியும் பதிப்பித்தும் உதவியவர்; சஞ்சிகை நடத்தியவர்; அச்சுக் கூடம் வைத்திருந்தவர்; தமிழில் மட்டுமன்றி ஆங்கிலத்திலும் எழுதியவர்; அகராதி தொகுத்தவர்.

அபிதான கோசம் 1902 ஆம் ஆண்டு யாழ்ப்பாணத்தில் நாவலர் அச்சுக் கூடத்திற் பதிப்பிக்கப்பட்டது.

அபிதானசிந்தாமணி

தமிழ்மொழியிலே கலைக்களஞ்சியம் என்ற அமைதியுடன் முதலிறோன்றியது அபிதான கோசம். அதனை மாணிப்பாய் ஆ. முத்துத்தம்பிப்பிள்ளை (1858—1917) தொகுத்து யாழ்ப்பாணத்திலே தமது நாவலர் அச்சுக்கூடத்திலே 1902 இலே பதிப்பித்தார். அபிதானகோசத்திலும் விரிவாகவும் விடயப் பரப்பிலே ஆழமாகவும் அமைந்து வெளிவந்தது அபிதானசிந்தாமணி.

அபிதானசிந்தாமணியைத் தொகுத்தளித்தவர் ஆ. சிங்காரவேலு முதலியார் (1855—1931). தமிழ் லெக்ஷிகன் சைவசித்தாந்தக் குழு உறுப்பினராகவும் சென்னை பச்சையப்பா கல்லூரித் தமிழ்ப் பண்டிதராகவும் விளங்கியவர் முதலியார்; பட்டினத்தார் பாடலுக்கு விளிவுரை கண்டவர்; குப்புசாமி முதலியார் பதிப்பித்த சைவசித்தாந்த சாத்திரம் மூலத்தைப் பார்வையிட்டுக் கொடுத்தவர்.

அபிதானசிந்தாமணி மதுரைத் தமிழ்ச்சங்க வெளியீடாக 1910 இலே வெளிவந்தது. திருவாரூர் சோமசுந்தரதேசிகர் உதவியுடன் சிங்காரவேலு முதலியாரின் புதல்வர் ஆ. சிவப்பிரகாசமுதலியார் 1934 இலே இரண்டாம் பதிப்பினை வெளியிட்டனர். 1981 இலே தில்லி "ஏசியன் எடுகேஷனல் சர்வீஸஸ்" இரண்டாம் பதிப்பினை மறு பிரகரம் செய்துள்ளது.

அபிநவகுப்தர்

பத்தாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியிலும் பதினேராம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியிலும் காஷ்மீர் தேசத்தில் வாழ்ந்தவர்; இயற்பெயர் மறைய ஆசிரியர்கள் சூட்டிய அபிநவகுப்தர் என்ற சிறப்புப் பெயரால் அறியப்படுபவர்; பாலவலப்பிபுஜாங்கர் என்ற சிறப்புப் பெயரையும் உடையவர்; சாக்தரில் பிரபல்லியமான சாதகர்.

பாஸ்கரர், லக்ஷ்மணபட்டர், சம்புநாதர், பூதி ராஜா, உத்பட்டர் முதலியோரிடம் காஷ்மீர் சைவக்கிளைகளின் தத்துவங்களைக் கற்றறிந்தவர்; சங்கத இலக்கிய இலக்கணங்களையும் கற்றுத் தேறியவர்.

நாற்பதுக்கு மேற்பட்ட பெரியதும் சிறியதுமான நூல்களைச் சங்கதத்திலே இயற்றியவர்; பல்வேறு துறைகளிலும் நூல்களை இயற்றிய சிறப்பினையுடையவர்.

இவருடைய பல்வேறு தோத்திர நூல்களிலே கிரமஸ்தோத்ரம், பைரவஸ்தோத்ரம், அமரேஸ் வரஸ்தோத்ரம், சிவஸ்தோத்ரம், பிரகரணஸ்தோத்ரம் என்பன சிலவாம்.

காஷ்மீர் சைவத்தினைத் தந்ராலோகம், தந்ர சாரம், கிரமஸ்தோத்ரம், பிரகரணஸ்தோத்ரம், பரமார்த்தசாரம், கிரமகேளி எனும் வியாக்கியானம் என்பன மூலம் தெளிவாக விளக்கியுள்ளார். சித்தநாதரின் கிரமஸ்தோத்ரத்திற்கு இவர் இயற்றிய கிரமகேளி எனும் வியாக்கியானம் கிரம மார்க்கத்தின் பழைய வரலாற்றினை உணர்த்தும் முக்கிய நூலாகும்.

சுமேரூசர், மதுராசர் போன்ற காஷ்மீர் சைவப் பெரியார்கள் இவருடைய சீடர்கள்.

அபிராமி பட்டர்

சுப்பிரமணியன் என்பது இயற்பெயர்; அமிர்த லிங்க ஐயரின் புதல்வர்; சோண்டுத் திருக்கடலூரிலே பிறந்தவர்; சரபோஜி மன்னன் காலத்தவர் என்பது கர்ணபரம்பரை; தஞ்சையில் ஆண்ட மகாராஷ்டிர பரம்பரையில் நால்வர் சரபோஜி என்ற பெயர் தாங்கியவர்; முதலாம் சரபோஜி காலம் 1712—1728; நான்காம் சரபோஜிகாலம் 1798—1832; நான்காம் சரபோஜிக்குத் தஞ்சைக் கோட்டை உரிமை மட்டும் இருந்தது. அபிராமி பட்டருக்கு வினைநிலங்களை மானியமாக அளிக்க அவனுக்கு வசதியிருக்கவில்லை—எனவே பதினெட்டாம் நூற்றாண்டில் ஆட்சி புரிந்த மூன்று சரபோஜி மன்னரில் ஒருவர் தாம் அபிராமிப் பட்டரை ஆதரித்தவராதல் வேண்டும். தேவி உபாசனையிற் சிறந்து நின்றவர் அபிராமி பட்டர்.

அமாவாசை தினத்தைப் பெளர்ணமி என்று பட்டர் கூறியதை மன்னனுக்கு நிரூபிக்கும்படி, பட்டராற் பாடப்பெற்றது அபிராமி அந்தாதி என்பது கர்ணபாரம்பரியம். பித்தன் என்று எண்ணப் பெற்ற அபிராமி பட்டரின் ஞானத்தையும் பக்தியையும் கண்ட சரபோஜி மன்னன், அவரைக் கௌரவித்து மானியங்கள் வழங்கினான்.

இவர் அபிராமியம்மை மீது இருபதிகங்களும் கள்ளவிநாயகர் பதிகம், அமுதகடேசுவரர் பதிகம், காலசங்காரமூர்த்தி பதிகம் எனும் பதிகங்களையும் பாடியுள்ளார். பதிகங்கள் யாவும் திருக்கடலூர் அபிராமி பட்டர் பிரபந்தங்கள் என்ற பெயரோடு பதிப்பேற்றப் பெற்றுள்ளன.

அபிராமி அந்தாதி

தமிழ் நாட்டிலே தஞ்சை மாவட்டத்திற் காவிரியின் தென் கரையில் மாயூரம் தரங்கம்பாடி இருப்புப் பாதையிற் சிறப்புற்று விளங்கும் திருத்தலம் திருக்கடலூர். மார்க்கண்டேயருக்காகக் காலனை உதைத்தருளிய வீரம் நிகழ்ந்த வீரட்டானத்தலம்; தேவர்கள் அமுத கடத்தை வைத்து எடுக்கமுடியாது இறையருள் வேண்டி நின்றது கடலூர். இங்கு அமுத கடேசுவருடன் வீற்றிருந்து அருள் பாவிக்கும் அம்பிகையின் பெயர் அபிராமி.

அபிராமியம்மை மீது சூட்டப் பெற்றது அபிராமியந்தாதி. ஆதியிற் காப்பும் அந்தத்தில் நூற்பயனும் கொண்ட அந்தாதியில் இடைநடுவே நூறு கட்டளைக்கவித்துறைப் பாக்களுள்.

தேவி உபாசனையிற் சிறந்து நின்று அபிராமிப் பட்டர் என்ற சிறப்புப் பெயரைப் பெற்றவர் பாடியது அபிராமியந்தாதி. அவர் பதினெட்டாம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்தவர்; அபிராமியம்மை மீது இவர் இரு பதிகங்களும் பாடியுள்ளார்.

அருச்சித்துப் பூசிக்கும் உருவத்திருமேனியைக் கண்டுகளித்தல் தொடங்கி, ஒளியே வெளியாகித் தன்னை மறந்து கருவி கரணம் கழன்று நிற்கும் ஆனந்தாநுபவம் வரையிலுள்ள நிலைமைகளை யெல்லாம் உணர்ந்து பாடப்பட்டது அபிராமியந்தாதி. அம்பிகையின் திருவுரு அழகையும் திருமேனிச்சோதியையும் திருநாமங்களையும் வாயாரப் பாடி இன்புறும் பக்தரின் இயல்பு புலப்படுகின்றது.

யாழ்ப்பாணம் மட்டுவில் க. வேற்பிள்ளை உபாத்தியாயர் அபிராமியந்தாதிக்குக் கண்டவுரை பழைமையும் செம்மையும் வாய்ந்தது. அது 1923, 1933, 1970 ஆம் ஆண்டுகளில் வெளிவந்தது. கி. வா. ஜகந்நாதன் இயற்றியவுரை 1944, 1948, 1958 ஆம் ஆண்டுகளிலே வெளிவந்தது.

திரு அம்பர்

தஞ்சாவூர் மாவட்டத்தில் நன்னிலம் தாலுகாவில் அமைந்த திருத்தலம் அம்பர்ப் பெருந்திருக்கோயில். தேவார காலத்திலே அரிசிலாற்றங்கரையில் அமைந்திருந்தது. பேரளம் இருப்புப்பாதை நிலையத்திற்குத் தென்கிழக்கிலே சுமார் நான்கு மைல் தொலைவில் இருக்கும் அம்பர் மாகாளத்திற்குக் கிழக்கே முக்கால் மைல் தொலைவிலுள்ளது.

கோச்செங்கணன் சுட்டிய பெருங் கோயிலிது. சோமாசி மாறநாயனார் அவதரித்த தலம். பண்டைக்காலம் முதலாக அறியப்படுமூர் இவ்வூர் (நற்றிணை 141, புறநானூறு 385).

இத்திருத்தலத்தில் எழுந்தருளியுள்ள சிவபிரானுக்குப் பிரமபுரிநாதர் என்றும் இறைவிக்குப் பூங்குழல்நாயகி என்றும் பேர். பிரமதீர்த்தமும் புன்னைத் தலவிருட்சமும் இத்தலத்திற்குரியவை.

திருஞானசம்பந்தர் திருப்பதிகம் ஒன்றுண்டு (3.19); திரிசிரபுரம் மகாவித்துவான் சி. மீனாட்சி சுந்தரம்பிள்ளை (1815—1876) பாடிய அம்பர்ப் புராணம் 1965 இலே அச்சிடப் பெற்றது.

அம்பர்ப் புராணம்

தஞ்சை மாவட்டத்தில் நன்னிலம் தாலுகாவில் அமைந்தது அம்பர்ப்பெருந்திருக்கோயில். இத்திருத்தலம் அம்பர் மாகாளத்திற்குக் கிழக்கே முக்கால் மைல் தொலைவிலுள்ளது.

இத்திருத்தலத்தில் எழுந்தருளிய சிவபிரானுக்குப் பிரமபுரிநாதர் என்றும் இறைவிக்குப் பூங்குழல்நாயகி என்றும் பேர். இத்தலத்தினைத் திருஞானசம்பந்தர் பாடியுள்ளார் (3.19).

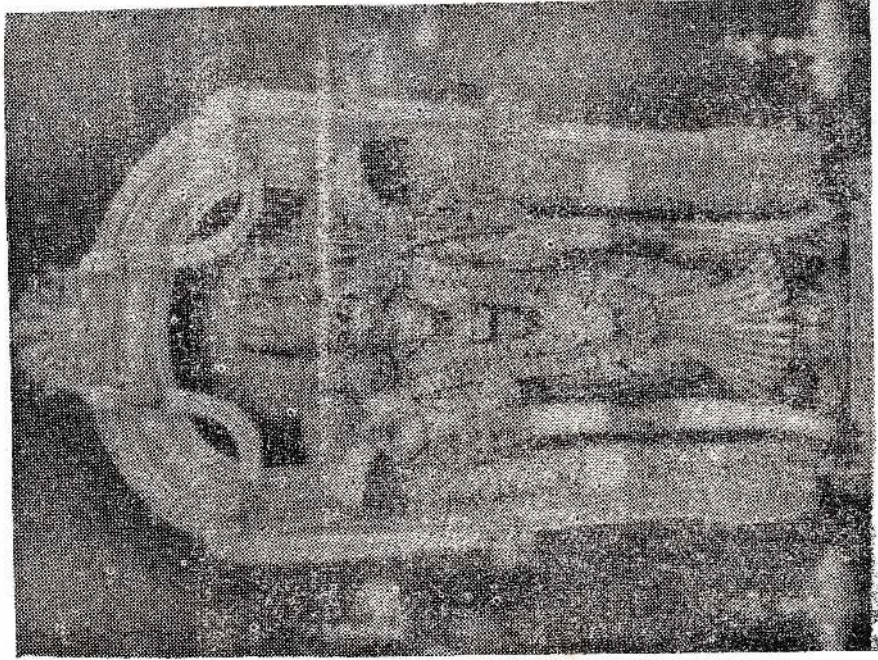
அம்பர்ப் பெருந்திருக்கோயில் பற்றிய தல புராணம் அம்பர்ப்புராணம்.

அம்பர்ப்புராணம் திரிசிரபுரம் மகாவித்துவான் சி. மீனாட்சிசுந்தரம்பிள்ளையால் (1815—1876) இயற்றப்பட்டது. இது 1965 இலே அச்சிடப்பட்டுள்ளது.

திரு அம்பர்மாகாளம்

தஞ்சாவூர் மாவட்டத்தில் நன்னிலம் தாலுகாவில் கோயில்மாகாளம் என இன்று வழங்கும் திருத்தலம் அம்பர்மாகாளம்; பேரளம் இருப்புப் பாதை நிலையத்திற்குத் தென்கிழக்கே சுமார் நான்கு மைல் தொலைவிலுள்ளது. பேரளம்—திருவாரூர் இருப்புப்பாதையில் பூந்தோட்டம் நிலையத்திலிருந்து கிழக்கே ஒன்றரை மைல் தொலைவில் உள்ள தென்றும் கூறலாம்.

அம்பர் மாகாளத்திற் கோயில் கொண்ட சிவபிரானுக்கு மாகாளநாதர், காளகண்டேசுவரர் என்றும் அம்மைக்கு அச்சந்தீர்த்தநாயகி, பட்சநாயகி என்றும் பேர். அம்மன் சுவாமிக்கு

அபிராமி

அங்காளம்மன்

வலப்புறம், தியாகராச சந்நிதிக்கு எதிர்ப்புறம் சுந்தரர், பரவையார் படிமங்களும் சோமாசி மாறநாயனார், அவர் மனைவி படிமங்களுமுள். காளிகோயில் தெற்குப் பிராகாரத்தில் உண்டு. தீர்த்தம் மாகாள தீர்த்தம்.

அம்பன், அம்பாசுரன் எனும் அரக்கரைக் கொன்ற பாலம் தீரக் காளி பூசித்ததலம்; மாகாளரிஷி பூசித்த தலம்;

வைகாசி மாதம் ஆயிலிய நாளில் சோமாசி மாறநாயனார் யாகவிழா இங்கு மிகச் சிறப்புடன் நடைபெறும்.

இத்திருத்தலத்திற்குச் சம்பந்தப் பெருமான் பாடிய மூன்று திருப்பதிகமுள் (1.83, 2.103, 3.93).

அம்பலத்தாடிகள்

1973 ஆம் ஆண்டிலே ஆலயப் பிரவேசத்தைக் கருவாகக் கொண்டு யாழ்ப்பாணத்தில் நிலவிவந்த காத்தான் கூத்துப் பாணியிலே கந்தன் கருணை என்னும் நாட்டுக்கூத்தை மேடையேற்றி அதை நூல் வடிவிலும் வெளியிட்டவர்.

அம்பலநாதத் தம்பிரான்

பதினென்காம் நூற்றாண்டில் அல்லது பதினைந்தாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் வாழ்ந்தவர்; அம்பலவாணத் தம்பிரான் எனவும் அழைக்கப்பெறுவர்; தமிழ்நாடு திருப்பரங்குன்றை அடுத்த காவனூர் சொந்தவர்; அவ்வூர்ப் பெயர் காவை என மருவியும் வழங்கும்.

சீகாழி பழுதை கட்டிச் சம்பந்த முனிவரின் மாணவகர்; மதுரைச் சிவப்பிரகாசரின் இருபாவிரு பஃதுரை மூலம் இவர் சீடர் மதுரை ஞானப் பிரகாசத்தம்பிரான் என்று அறிய முடிகிறது.

மதுரை சிவப்பிரகாசராற் (1489) போற்றப் பெறுபவர்; முக்கூடற் பள்ளில் ஈரிடங்களில் குறிப்பிடப்படுபவர்.

இவர் சிவப்பிரகாசத்திற்குக் குறள் வெண்பாவில் 100 கொளவும் பகுப்புணர்த்தும் கவி வெண்பாவும் பாடியவர்; பிராசாத அகவல், உரூபசொரூப அகவல், திருவருட்பயன் உதாரணக்கவித்துறை இயற்றியவர்; சத்திநிபாத அகவலும் இவர் பாடியது என்பர் சிலர்.

அம்பலவாண அடிகள்

தமிழ்நாடு பூங்கோட்டு அம்பலவாண அடிகள், திருக்கோவலூர் ஆதீனம் முதல் ஞானியார் ஆறுமுக மெய்ஞ்ஞான சிவாசாரிய சுவாமிகளின் (—1769) மாணவகர்.

வேதாந்தசாரத்திரட்டு இயற்றியவர்.

அம்பலவாணக் கவிராயர்

தமிழ்நாடு சீகாழியைச் சேர்ந்தவர்; சீகாழி அருணாசலக் கவிராயரின் (1712—1779) புதல்வர்; சதுரகிரி அறப்பளீசுரர் சதகம் பாடியவர்.

அம்பலவாணக் கவிராயர்

தமிழ்நாடு மருதூரினைச் சேர்ந்தவர்; தருமையாதீனத்தின் பத்தாம் பண்டாரசந்நிதிகள் ஸ்ரீ சிவஞான தேசிகரின் (1715—1770) மாணவகர்.

ஆதித்தபுரிபுராணம், திருக்கருப்பறியலூர்த்தல புராணம் பாடியவர்.

அம்பலவாணக் கவிராயர்

தமிழ்நாட்டைச் சேர்ந்தவர்; திருக்குறள் மூலத்தினை 1811 இலே பதிப்பித்தவர்.

அம்பலவாணதேசிகர்

தமிழ்நாடு திருவிடை மருதூரினைப் பூர்வீகமாக வுடையவர்; திருவாவடுதுறையாதீனத் தாபகர் ஸ்ரீ நமசிவாய தேசிகமூர்த்திகளின் சீடர்; துறைசையாதீனத்திலே மூன்றாம் பண்டார சந்நிதிகளாக வீற்றிருந்தவர்; பதினாறாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியிலே வாழ்ந்துகொண்டிருந்தவர்; உலகுடையநாயனார், சிவபுரம் பெரியபிள்ளை முதலானோரின் ஆசிரியர்.

பதினென்கு பண்டார சாத்திரத்தில் இடம்பெறும் பத்துச் செய்யுணூல்களை இயற்றியவர்; அவை அதிசயமாலை, உபதேச வெண்பா, உபாயநிட்டை வெண்பா, சன்மார்க்க சித்தியார், சித்தாந்த சிகாமணி, சித்தாந்தப்பஃரெடை, சிவாச்சிரமத் தெளிவு, தசகாரியம், நமச்சிவாயமாலை (பஞ்சாக்கரமாலை), நிட்டை விளக்கம் என்பன; வீரசைவத்தினைக் கண்டிக்கும் பாசாண்ட நிராகரணம் பாடியவர்; பூப்பிள்ளை அட்டவணை (உயிரட்டவணை) எனும் ஸ்சனநூல் தந்தவர்; சிவஞானபோதசிந்தனை எனும் உரை நூலும் இயற்றியவர் என்பர்; அனுபோக வெண்பா என்பதுவும் இவருடைய ஆக்கம் என்பர் சிலர்.

ஸ்ரீ அம்பலவாண தேசிகர் கலம்பகம்

திருவாவடுதுறையாதீனத்தின் பதினைந்தாம் பண்டார சந்நிதிகள் ஸ்ரீ அம்பலவாண தேசிகர் (—1869) மீது பாடப்பட்ட கலம்பகம்திது.

இக் கலம்பகம் காப்புச் செய்யுள் நீங்கலாக 100 பாக்களையுடையது. நூலிலே முதல் உறுப்பாக ஒருபோகும் வெண்பாவும் கவித்துறையும் தொடர்ந்தமைய, அம்மாலை, இடைச்சியார், கனி, கார், காலம், குறம், கைக்கிளை,

கொற்றியார், சம்பிரதம், சித்து, சிலேடை, தவம், தழை, நாரை, பாண், புயவகுப்பு, மடக்கு, மதங்கு, மறம், வண்டு, வலைச்சியார், னிறலி, வெறிவிலக்கல் ஆகிய 23 உறுப்பு களும் தொடர, பாவும் பாவினமுமான பலவித யாப்பமைதிகளிற் பாடப்பட்டுள்ளது.

இக் கலம்பகத்தினைப் பாடியவர் திருவாவடு துறையாதீனத்தில் வித்துவானாக விளங்கிய திரிசிரபுரம் சி. மீனாட்சிசுந்தரம் பிள்ளையாவர் (1815—1876). இவர் இவ்வாதீனகர்த்தர் மீது பிள்ளைத் தமிழும் பாடியுள்ளார்.

இக்கலம்பகத்தை உ.வே. சாமிநாதையர், தாம் தொகுத்தளித்த திரிசிரபுரம் ஸ்ரீ மீனாட்சி சுந்தரம்பிள்ளையவர்கள் பிரபந்தத்திரட்டு எனும் தொகையில் (1910, 1926) மீண்டும் பதிப்பித்தனர்.

ஸ்ரீ அம்பலவாண தேசிகர் பிள்ளைத்தமிழ்

திருவாவடுதுறையாதீனத்தின் பதினைந்தாம் பண்டார சந்திதிகள் ஸ்ரீ அம்பலவாணதேசிகர் (—1869) மீது பாடப்பட்ட பிள்ளைத்தமிழ்து.

இப் பிள்ளைத்தமிழில் விநாயகர் துதியை முதலாகவுடைய பாயிரத்தில் இரு பாக்களான; காப்புப் பருவம் நீங்கலான, செங்கீரை, தால், சப்பாணி, முத்தம், வாராணை, அம்புலி, சிற்றில், சிறுபறை, சிறுதேர்ப்பருவங்களிற் பருவத்திற்குப் பத்துப் பாடலுள. காப்புப் பருவத்தில் எடுத்துக் கொண்ட பாட்டுடைத் தலைவனுக்குப் பொருத்தமாகப் பதினொரு பாக்களிலே திருநந்தி தேவர், சனற்குமாரர், சத்தியஞானதரிசனிகள், பரஞ்சோதிமுனிவர், மெய்கண்டார், அருணத்திசிவாசாரியர், மறைஞானசம்பந்தர், உமாபதிசிவாசாரியர், அருணமச்சிவாயர், சித்தர் சிவப்பிரகாசர், நமச்சிவாயமூர்த்திகள் முதலாம் பதினாட்வர் காப்பு வேண்டப்படுகின்றனர்; எனவே இப்பிள்ளைத் தமிழிலே 103 பாடலுள.

ஸ்ரீ அம்பலவாணதேசிகர் பிள்ளைத் தமிழ் திருவாவடுதுறையாதீனத்திலே வித்துவானாக விளங்கிய திரிசிரபுரம் சி. மீனாட்சிசுந்தரம்பிள்ளை (1815—1876) யவர்களாற் பாடப்பட்டது. இவர் இவ்வாதீன கர்த்தர் மீது கலம்பகமும் பாடியுள்ளார்.

இதனைப் புவானூர் சி. தியாகராசச்செட்டியார் ருதிரோற்காரி வருடம் (1863) பதிப்பித்தார். உ.வே. சாமிநாதையர் தொகுத்தளித்த திரிசிரபுரம் ஸ்ரீ மீனாட்சிசுந்தரம்பிள்ளையவர்கள் பிரபந்தத்திரட்டு எனும் தொகையிலும் (1910, 1926) இடம் பெறுகின்றது.

அம்பலவாணநாவலர், ஆ. (—1932)

சித்தன்கேணி ஆறுமுகப்பிள்ளையின் புதல்வர்; இளமையில் வடலியடைப்பு வி. வேற்பிள்ளையிடம் பயின்றவர்; பின்பு மட்டுவில் க. வேற்பிள்ளை உபாத்தியாயரிடம் தமிழ் இலக்கியலக்கணங்களையும் நீர்வேலி ச. சிவப்பிரகாச பண்டிதரிடம் சங்கத நூல்களையும் கற்றவர்; ஆறுமுகநாவலரைச் சற்குருவாகக் கருதி, அவர் வழி ஒழுகினவர்; விளைவேலி வே. அப்பாத்துரைக்குருக்களிடம் தீக்ஷைபெற்று சிவபூசை எழுந்தருளப் பண்ணிக் கொண்டவர்; மதுரை திருஞான சம்பந்தர் மடத்திற் காஷாயம் பெற்று, நடைடிகப் பிரமசரியம் பூண்டவர்.

வட்டுக்கோட்டையிற் சைவத் தமிழ் வித்தியாசாலை நிறுவி நடத்தியவர்; தமிழ் நாட்டிலே, திருநெல்வேலியிலே திருஞானசம்பந்தசுவாமி மடாலயமும், சிதம்பரத்தில் ஆறுமுகநாவலர் சந்தான ஞானசம்பந்தசுவாமி ஆதினம் எனும் மடாலயமும் நிறுவியவர்.

பிரசங்க வல்லுநர்; பெரியபுராணம், திருவாதலூர் புராணம் என்பனவற்றிலே வல்லவர்; திருவாவடுதுறை ஆதினகர்த்தரால் நாவலர் பட்டம் அளிக்கப்பெற்றவர்.

சிதம்பரத்திலே ஆங்கீரச வருடம் சித்திரை மாதம் 23ந் திகதி வியோகமடைந்தவர்.

அருணாசலமான்மியம், திருநாவலூர் மான்மியம், வேணுவனலிங்கோற்பவம், திருவாதிரைத் திருநாள் மகிமைப் பிரபாவம், சிவத்துரோக கண்டனம் முதலியனவற்றை இயற்றியவர்; இவருடைய பிரம தருக்கஸ்தவம் அப்பைய தீட்சிதர் நூலின் மொழி பெயர்ப்பு; ஆறுமுக நாவலர் மீது பாடப்பெற்றது, நாவலர் சற்குரு மணிமலை; திருச்சுழியற்புராணம், சண்முகஷடாஷ்டரப்பதிகம், அகோர சிவாசாரியார் பத்ததி நிர்மலமணி வியாக்கியானம், உமாபதி சிவாசாரியரின் பௌஷ்கர சங்கிதாபாஷியம் முதலியனவற்றைப் பதிப்பித்தவர்.

அம்பலவாணபண்டிதர், அ.

மூத்தப்பு என அழைக்கப் பெற்றவர்; யாழ்ப்பாணம் தென் கோவை அருளம்பல முதலியாரின் கனிட்ட புதல்வர்; தம்மாசிரியர் இருபாலை நெ. சேனாதிராயமுதலியார் பாடிய நல்லை வெண்பா, நீராவிக்கலி வெண்பா என்பனவற்றைச் சென்னையிலே 1878 இலே பதிப்பித்தவர்; பீற்றர் பேர்சிவல் பாதிரியாருக்குச் சிலகாலம் தமிழாசிரியராக விளங்கியவர்.

அம்பாவாடல்

மார்கழி மாதத்தில் நிறைமதி நாளாகிய திருவாதிரையிற் கன்னிப் பெண்கள் சடங்கறிந்த முதிய பெண்களிடம் நோன்பு முறைமையை அறிந்து பணியுடை அருணோதயத்தில் நீராடி பூமியானது மழை வளம் பெற்றுக் குளிர்வதாக என்று அம்பாவாடல் செய்தமை பரிபாடலிலே கூறப்படுகின்றது; இவ்வம்பாவாடலை இப்பாடல் தைநீராடல் என்றும் கூறுகின்றது (11.74—92).

அம்பாவாடல் தாயோடு ஆடப் பெறுதலின் பெற்ற பெயர் என்பது பொருத்தமாகத் தெரியவில்லை. அம்பாவாடல் தேவியின் பொருட்டு நிகழ்த்தப்படும் நீராட்டு என்பது பொருத்தமாகத் தெரிகின்றது.

ஸ்ரீமத் பாகவதம் தசமஸ்கந்தம் இருபத்திரண்டாம் அத்தியாயத்தில் கோபியர் மார்கழியில் கார்த்தியாயனி பூசையாகிய விரதத்தைத் தொடங்கி யமுனா நதியில் தோய்ந்து ஈர நுண்மணலால் கார்த்தியாயனி தேவியின் உருவத்தைச் சமைத்துப் பூசித்துக் கண்ணனை நாயகனாக அருளும்படி வேண்டி ஒரு மாச காலம் பூசை செய்து விரதத்தை விடாமற் செய்தமை கூறப்படுகின்றது.

தைநீராடல் நற்றிணை (22, 80), ஐங்குறு நூறு (84), கலித்தொகை (59) என்பனவற்றிலும் கூறப்படுகின்றது. மார்கழி இடையிற் பெளர்ணமிக்குப் பின்வரும் மாதம் மார்கழியின் பிற்பகுதியும் தையின் முற்பகுதியுமாகும். இதனால் தைநீராடல் என்றும் மார்கழி நீராடல் என்றும் ஒரே நிகழ்ச்சி இருபெயரால் அழைக்கப்பட்டு வந்துள்ளது. இந் நோன்பினைத் திருவெம்பாவையும் திருப்பாவையும் கூறுகின்றன.

கன்னிப் பெண்கள் நடத்திய நோன்பு ஆண்பாலார் பெண்பாலார் எல்லோராலும் சமயாசாரமாகக் கொண்டு அனுட்டிக்கப்பட்டு வருகின்றது. திருவாதிரைக்குப் பத்துநாள் முன் தொடங்கி திருவாதிரையோடு திருவெம்பாவை இருபது பாடலும் சைவர்களாலும் நாளொன்றுக்கு ஒரு பாடலாகத் திருப்பாவை முப்பதும் வைணவர்களால் மாதம் முழுவதும் ஒதப்பட்டு வருகின்றன.

அம்பாறை

ஈழநாட்டின் கிழக்கு மாகாணத்தில் அம்பாறை மாவட்டத்தில் அம்பாறையில் அமைந்தது ஸ்ரீ மாணிக்கப்பிள்ளையார் கோயில்.

பக்தர் ஒருவர் நீர்நிலையிலே பிள்ளையார் விக்கிரகம் ஒன்றினைக் கண்டெடுத்துப் பிரதிட்டை

செய்து 'வில்லுப் பிள்ளையார் கோயில்' என்று திருநாமம் சூட்டினர். இது நடந்தது 1926 ஆம் ஆண்டு என்பர்.

பின்பு இறக்காமத்துக் கோயிலுக்கென வருவிக்கப்பட்டிருந்த பிள்ளையார் விக்கிரகத்தை, முன்னைய மூலமூர்த்திவிக்கிரகம் சேதமடைந்திருந்ததால், புதிதாகப் பிரதிட்டை செய்து 1965 இலேகும்பாபிஷேகம் செய்தனர். அக்காலம் முதலாக அம்பாறை ஸ்ரீ மாணிக்கப்பிள்ளையார் என்று திருநாமம் அளிக்கப் பெற்றது.

இங்கு எழுந்தருளியிருக்கும் மூலமூர்த்தி மாணிக்கப்பிள்ளையார் என்ற திருநாமம் உடையவர். பரிவார மூர்த்திகளாகச் சிவபிரான், முருகன், வைரவர் எழுந்தருளியுள்ளனர்.

மூன்று காலப்பூசைகள் ஒழுங்காக நடைபெறுவதோடு விநாயகர் சதுர்த்தி, சஷ்டி, விரதங்கள், நவராத்திரி, சிவராத்திரி முதலிய விசேட தினப்பூசைகளும் சிறப்பாக நடைபெறுகின்றன. வருடாந்த உற்சவம் ஆவணிமாதக் கொடியற்றத்துடன் ஆரம்பித்து பத்துநாள் நடைபெற்று தீர்த்தோற்சவத்துடன் நிறைவு பெறுகின்றது.

அம்பாறை மாணிக்கவிநாயகர் மீது மண்டுர் கவிஞர் மு. சோமசுந்தரம்பிள்ளை நான்மணிமாலை யும் சைவப்புலவர் சி. சரவணமுத்து ஊஞ்சலும் இரட்டைமணிமாலையும் காரைவேலு வி. நமசிவாயம் திருப்பதிகமும் க. அம்பிகாபதி கல்வெட்டும் திருப்பாடல்களும் பாடியுள்ளனர்.

அம்பி

பெல்லாரி மாவட்டத்தில் ஹோஸ்பெட் (HOSPET) எனுமிடத்திலிருந்து சுமார் ஏழு மைல் தொலைவில் உள்ளது அம்பி (HAMPI). இந்திய வரலாற்றிலே மிகவும் முக்கிய இடம் வகித்த அம்பி இன்று அழிபாடுகளையுடையதாகக் காட்சியளிக்கின்றது.

கிஷ்கிந்தையின் தலைநகரமாகக் கருதப்படும் அம்பியிலே இராமாவதாரத்தோடு தொடர்புடைய பல புண்ணிய இடங்கள் சுட்டப்படுவன. அம்பிக்கு அருகிலுள்ள நிம்பபுரம் எனும் கிராமத்திலே வாலியின் எச்சங்கள் ஒரு மேடையாகக் காணப்படுகின்றது.

விஜயநகர சாம்ராஜ்ய காலத்திலே இங்கு பல கோயில்கள் தோன்றின. பம்பபதி கோயில் (விருபாக்ஷர்கோயில்), ஹசரா இராமர்கோயில், உக்கிரநரசிம்மசுவாமிகோயில், விட்டலர்கோயில் என்பனவற்றின் அழிபாடுகள் அம்பியில் விஜயநகர சாம்ராஜ்யத்தின் எச்சங்களாகக் காணப்படுகின்றன.

அம்பிகாபதி

பாண்டிநாடு வீரசோழனார் எனும் வீரையைச் சேர்ந்தவர்; வேம்பத்தூர் பிராமணமரபினர்; வீரை கவிராசபண்டிதரின் புதல்வர்.

நெல்லை வருக்கக்கோவை, பராபரைமாலை பாடியவர்.

அம்பிகைபாக உபாத்தியாயர், பொ.

யாழ்ப்பாணம் இணுவிலைச் சேர்ந்தவர்; இருபதாம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்தில் வாழ்ந்து கொண்டிருந்தவர்; ஆறுமுகநாவலரிடம் சேனாவரையமும் இணுவில் நடராசையரிடம் சித்தாந்த சாத்திரமும் கற்றவர்; புன்னைக்கட்டுவன் மகாவித்துவான் சி. கணேசையருக்குத் தணிகைப் புராணம் பாடஞ் சொன்னவர்; சி. வை. தாமோதரம்பிள்ளையின் நண்பர்; மக்கள் பொன்னம்பலிள்ளையும் வைத்தியலிங்கபிள்ளையும் செய்யுளியற்றும் வன்மையுடையோர்.

இணுவையந்தாதி பாடியவர்; தணிகைப்புராணம் நகரப்படலம் வரை உரையெழுதியவர்.

அம்பிகைபாகன், ச. (3.5.1908 —)

யாழ்ப்பாணத்துச் சுன்னாகம் சங்கரப்பிள்ளையின் மகன்; மல்லாகத்தில் வாழ்ந்தவர்; யாழ்ப்பாணம் இந்துக் கல்லூரியில் இளமையிற் பயின்று பின்பு சென்னை பிரசிடென்சி கல்லூரியிற் கற்றுக் கலைமாணிப் பட்டம் பெற்றவர்; சுன்னாகம் செல்லாச்சி அம்மையார், யோகர் சுவாமிகள் தொடர்பினை இளமையிலேயே பெற்றவர்; கலைப்புலவர் நவரத்தினத்தின் நண்பராகவும், கலாநிலையத்தின் சிறந்த வாசகராகவும் விளங்கியவர்; யாழ்ப்பாணம் இளைஞர் காங்கிரஸ் நிகழ்ச்சிகளில் ஆர்வத்துடன் பங்கு கொண்டவர்; இந்திய சுதந்திர இயக்கம் தீவிரம் அடைந்த போது தமிழ் நாட்டில் வாழ்ந்ததால் அவ்வியக்கத்தின் சமூக சிந்தனைகள் பலவற்றை ஆதரித்தவர்; சென்னை இராமகிருஷ்ண மடத்தோடு கொண்டிருந்த தொடர்பால் இராமகிருஷ்ண பரமஹம்ஸர், சுவாமி விவேகாநந்தர் கோட்பாடுகளை விரும்பித் தழுவினார்; சுவாமி விபுலாநந்தரின் அழைப்பினை ஏற்று மட்டக்களப்பு கல்லடி உப்போடை சிவானந்த வித்தியாலயத்தில் 1934 சனவரி முதல் ஆசிரியராகப் பணி செய்தவர்; சுவாமிகளின் பணிப்புரையின் படி யாழ்ப்பாணம் வண்ணை வைத்தீஸ்வர வித்தியாலயத்தின் அதிபராக 1935 ஆம் ஆண்டு அக்டோபர் முதலாம் தேதி முதல் 1968 ஆம் ஆண்டு மே மாதம் 2 ம் தேதி வரை, 32 வருடங்களுக்கு மேல், சேவை செய்தவர்; யாழ்ப்பாணத்தில் நடைபெற்ற சமய கலாசார நிகழ்ச்சி

களில் முக்கிய பங்கேற்றுக் கொண்டவர்; இந்திய இலங்கை கலாசார பண்பாட்டுக்குப் பாலமாக அமைந்திருந்தவர்.

இலக்கணச் சுவாமிகள் என்னும் ஸ்ரீமத் முத்துக்குமாரத்தம்பிரான் நினைவுமலர் (1958); செல்லாச்சி அம்மையார் நினைவு மலர் (1960); விபுலாநந்தர் உள்ளம் (1976) என்பன தொகுப்புகள்; யோகசுவாமிகள் (1972), கலாயோகி ஆனந்தக்குமாரசுவாமி (1978) முதலியன சுயமாக எழுதியவை.

அம்மாள்

பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியிலும் பதினமூன்றாம் நூற்றாண்டிலும் வாழ்ந்தவர்; தமிழ்நாடு காஞ்சிபுரத்தை அடுத்த நடாதூர் பூர்வீகலூர்; காஞ்சிபுரத்திற் பிறந்து வாழ்ந்தவர்; நடாதூரம்மாள், வரதாசாரி எனவும் அழைக்கப்படுவர்; பெருமானுக்குச் செய்த பாலமுதின் உஷ்ணத்தைக் குறைக்க, வாயிலிட்டு ஊதிய போது, “எனக்கு நீர் அம்மாளோ” என்று பெருமாள் உகந்தருளியதால் எழுந்த பேர் அம்மாள் என்பர் வைணவர்.

ஸ்ரீ இராமநுசரின் மருகரும் சீடருமான நடாதூராழ்வானின் பேரன்; தேவராசப் பெருமானின் புதல்வர்; எங்களாழ்வானின் சீடர்; சுதர்சனபட்டர், கிடாம்பி அப்பிள்ளார், வடக்குத் திருவிதிப்பிள்ளை, வாதினும்லாம்புதாசார்யர் முதலியோரின் குரு.

சுலோகங்கள், சரார்த்த சதுஷ்டய காரிகை களுடன் சுலோகத்வயம், தத்வசாரம், தத்வநிர்ணயம், பரத்வாதிபஞ்சகம், பிரபன்னபாரிஜாதம், பிரமேயமாலை என்பனவற்றைச் சங்கதத்தில் இயற்றியவர்.

அம்மையப்பர்

கொங்குநாடு தென்சேரி எனும் ஊரினர்; தென்சேரிகிரிப்புராணம் பாடியவர்.

அம்மையப்பர்

பதினேழாம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்தவர்; திருநெல்வேலி செப்பறை மடம் இரண்டாம் குருசந்திநானம் கனகசபாபதி தசிகர் மீது கனகசபைநாதன் உலா பாடியவர்.

அமர்நாத்

இந்தியாவின் வடபிரதேசமாகிய காஷ்மீரிற் பிரபல்லியம் மிக்க யாத்திரைத் தலமாக விளங்குவது அமர்நாத் குகையாகும். மலை உயரம் 17,321 அடி; சிகரத்தில் 13,900 அடி உயரத்தில் 150 அடி அகலமும் 90 அடி உயரமும் உள்ள குகை

உண்டு. அமர்நாத் குகையினை நோக்கி ஆவணி மாத பூரணைக்கு ஆயிரக்கணக்கான இந்துக்கள் யாத்திரை செய்வது வழக்கமாகும். இங்குள்ள குகையிலே இலிங்க அமைப்பிலே பனிக்கட்டி யாலான உருவமொன்று வளர்பிறையின் போது வளர்வதாகவும் தேய் பிறையின் போது குன்று வதாகவும் நம்பப்படுகின்றது. இவ்வுருவின் தோற்றத்திற்குக் கூரையில் இருந்து ஒழுகும் நீர் காரணம் என்போரும் உளர்.

ஸ்ரீ நகரிலிருந்து தென்கிழக்கே அவந்தியூர் அடைந்து, அங்கிருந்து ஆனந்தநாக் சென்று, வடக்கு நோக்கித் தொடர்ந்தால் பகல்காம் (PAHALGAM) நகரை அடையலாம். ஸ்ரீ நகரிலிருந்து பகல்காம் சுமார் 60 மைல் தொலைவிலுள்ளது. இதனை வாகனம் மூலம் அடையலாம். பகல்காம் எனும் இடத்திலிருந்து சுமார் 27 மைல் தொலைவில் வடகிழக்கே அமைந்தது அமர்நாத்குகை. முதல் நாள் பயணத்தை வாகனம் மூலம் செய்ய முடியுமாயினும் எஞ்சியபாதையை நடையாகவே கடக்க வேண்டும். பஞ்சதரணி போன்ற புனிதமான ஓடைகளில் முழுகிச் செல்லலாம்.

அமர்நீதிநாயனார்

“அல்லிமென்முல்லையந்தார் அமர்நீதிக்கடியேன்” என்று சுந்தரமூர்த்திநாயனார் போற்றும் (7.39.7) அமர்நீதிநாயனார் சம்பந்தர் சுவாமிகளுக்கும் (3.121.1) அப்பர் சுவாமிகளுக்கும் (4.97.7) காலத்தால் முற்பட்டவர்; அக்காலம் ஏழாம் நூற்றாண்டிற்கு முற்பட்டது.

சோனாடு பழையாறையில் வணிகர் குலத்தில் அவதரித்த அமர்நீதியார் திருமடம் அமைத்து நாள்தோறும் அடியாருக்கு உணவளித்து, அவர்கள் கருத்தறிந்து கீழுடை கோவணம் உதவி வந்தவர்; இறைவன் சிவனடியாராக வந்து அமர்நீதியாரால் அமுது செய்ய அழைக்கப் பெற்ற போது, கோவணத்தைக் கொடுத்து விட்டு, நீராடச் சென்று மீண்டபோது, கோவணம் காணாமற் போய்விட்டது. சிவனடியார் தம்மிடமுள்ள வேறொரு கோவணத்திற்கு ஒத்த கோவணத்தை நிறுத்துத் தரும்படி வேண்டினார். அமர்நீதியார் வைத்த கோவணம் நிறைகுறைந்ததால் தம்முடைய பொருள் எல்லாம் வைத்தும் நிறை சரியாகாததால் தாமும் மனைவி மக்களுடன் ஐந்தெழுத்தோதி ஏறி நின்றார். கோவணமும் அடியவர் தொண்டும் ஒத்து துலை நேர்நின்றது. இறைவன் காட்சி வழங்கி அருள்புரிந்தார்.

அமரசிங்க உபாத்தியாயர், ம.

யாழ்ப்பாணம் வண்ணார்பண்ணை என்னுமூரினர்; கொக்குவில் சி. சிலம்புநாதபிள்ளை, வண்ணை சி. ந. சதாசிவபண்டிதர் முதலியோரின் ஆசிரியர்; இவர் நயினாதிரு நாகேஸ்வரி அம்பாள் மீது பாடிய நயினை ஊஞ்சல் 1880 ஆம் ஆண்டு ஆடி மாதம் அச்சிடப்பெற்றுள்ளது.

அமலனாதிபிரான்

திருப்பாணாழ்வாரின் அநுபவரூபமான திருப்பாசரங்களை உள்ளடக்கி ‘அமலனாதிபிரான்’ என ஆரம்பிக்கும் திருப்பதிகம் அமலனாதிபிரான் ஆகும்.

அமலனாதிபிரான் திருப்பதிகத்திலே ஆசிரியத்துறையில் அமைந்த ஒன்பது திருப்பாசரங்களும் கலிவிருத்தமான ஒரு திருப்பாசரமுமாகப் பத்துக் திருப்பாசரமுள்.

திருப்பாணாழ்வார் காலத்தினை அறுதியிட்டுக் கூறலரிது. தொண்டரடிப் பொடியாழ்வார் திருப்பாசரங்களில் இவர் செய்திகள் குறிப்பாகக் கூறப்பட்டுள்ளன என்று சிலர் கருதுவர்.

அமலனாதி பிரான் நாலாயிரத்திவ்விய பிரபந்தத்திலே முதலாயிரம் எனும் பிரிவிலே இடம் பெறுவதாகும்.

பாண் பெருமாள் தம்மைத் தூயராக்கி அருள் செய்த நிலமேனியன் நிர்மல சௌந்தரியத்தை நெஞ்சு குளிர, வாய்குளிரப் பாதாதி கேசமாகப் பாடியுள்ளார். திருவரங்கப் பெருமானைப் பாடும் போது திருவேங்கடவனையும் நினைவில் வைத்திருக்கிறார். சரணாகதியின் மாண்பினை உணர்த்துவது அமலனாதிபிரான்.

அமலனாதி பிரானுக்குப் பெரியவாச்சான்பிள்ளை, அழகிய மணவாளப் பெருமானாயனார், வேதாந்த தேசிகர் என்ற வைணவ ஆசாரியர்களின் வியாக்கியானங்களுள். வேதாந்த தேசிகரின் வியாக்கியானம் முனிவாஹன போகம் எனப்படும்.

நாலாயிரத் திவ்விய பிரபந்தத்தை கே. ஸ்ரீநிவாஸ முதலியார் (1861), முடிச்சூர் அப்பாவு முதலியார் (1865), அ. க. கிருஷ்ணமாசார்யர் (2ம் பதிப்பு, 1890), சி. கே. திருவேங்கடாசார்யர் (1898), ஸ்ரீநிவாச வரதாச்சாரியர் (1898), காரப் பங்காடு ஸ்ரீ கோபாலாச்சாரியர் (1908), சே. கிருஷ்ணமாசாரியர் (1928), பி. இரத்தினநாயகர் ஸன்ஸ் (1938), ரி. சி. பார்த்தசாரதி அய்யங்கார் (1939), ம. பால சுப்பிரமணிய முதலியார் (1943) முதலியோர் பதிப்பித்துள்ளனர்.

காஞ்சி பிரதிவாதி பயங்கரம் அண்ணங்கரா சாரியர் திவ்யார்த்த தீபிகையுரையுடன் திவ்விய பிரபந்தத்தைப் பதிப்பித்துள்ளார். 1955 இலே மர்ரே அண்டு கம்பெனியார் முதலாயிரம் மூலத்தை நன்முறையிலே பரிசோதித்துப் பதிப்பித்துள்ளனர்.

அமாவாசை

'அமா' என்பது ஓரிடத்திற் பொருந்தியது, குவிந்தது, அடுத்தது என்று பொருள்படுவது. ஒரு இராசியிற் சூரியன், சந்திரன் இருவரும் சேர்ந்து உறவாகும் வாசியான நாள் அமாவாசி எனப்படும். திதி என்பது சூரியனுக்கும் சந்திரனுக்கும் உள்ள தூரத்தை - பாகையை - குறிப்பிடுவதாகும். சூரியனும் சந்திரனும் ஒரே பாகையில் பூமிக்கு நேரே வரும் போது அமாவாசைத் திதி உண்டாகும்.

சூரியன் ஞானகாரகன், ஆத்மகாரகன் என்பர். ஆண்மை, ஆற்றல், பராக்கிரமம், வீரம், தீரம், தவம் என்பன சூரியனாலேயே தோன்றுகின்றன என்பர். சந்திரன் மனதிற்கு அதிபதி. மகிழ்ச்சி, தெளிந்த அறிவு, உற்சாகம், இன்பம் முதலியவை சந்திரன் உதவியாற் பெறத்தக்கனவாம். இத்தகைய ஆற்றல் மிக்க சூரிய சந்திரர் இருவரும் ஒரு இராசியில் சஞ்சரிக்கும் தினம் புனிதமான நாள்; உயிர்களின் சுக போகமாகிய மாறுதலை உணர்த்தும் நாள். மேலும், சகல தேவர்களும் அமாவாசையில் அதிபர்கள். அன்று நோன்பு நோற்றல், விரதங் காத்தல் சிறந்ததும் இறைவனுக்கு மகிழ்ச்சி அளிப்பதும் பெருமை தருவதுமான நற்செயலாகும்.

இத்தகைய அமாவாசையிற் புண்ணிய தீர்த்தத்திலே படிந்து பிதிர் தருப்பணம் செய்து அதிதிகளோடும் சுற்றத்தாரோடும் உணவு உட்கொண்டு விரதநியமத்துடன் இருப்பது தீர்த்த சிராத்தம் எனவும் காமிய சிராத்தம் எனவும் பெயர் பெறும்.

ஒருவர் இறக்கும் போது தூலசரீரம் (உருவுடம்பு) அழிந்து போகிறது. சூக்குமசரீரம் (அருவுடம்பு) அழிவதில்லை. சூக்குமசரீரத்தோடு செல்லும் உயிர், பூமியிற் புரிந்த வினைகளுக்கு ஏற்ப, இன்பதுன்பங்களைச் சுவர்க்க நரகத்தில் அனுபவிக்கும். இவ்விதம் அனுபவித்துத்தொடையாது எஞ்சி நின்ற பிராரத்துவ வினைகளினாலேயே உயிர் மீண்டும் பூமியில் வந்து பிறக்கின்றது.

அபுத்தி பூர்வமாகச் செய்த வினைகள் அந்தியேட்டி, தகனக் கிரியைகளால் மாறும்; புத்தி பூர்வமாகச் செய்தன அனுபவித்தேயாக வேண்டும். பிதிர் செய்வினை தேய்தற் பொருட்டுப்

புதல்வர் செய்வது பிதிர் சிரார்த்தம். பிதிர் வழிபாட்டை ஏற்று இறைவன் பிதிர் எப்பிறப்பிற் புகுந்தனரோ அப்பிறவியிற் செலுத்திப் பயனடைவித்தற் பொருட்டு பிதிர் தேவரைப் படைத்தனர். பிதிர் தேவர்களைப் பூசிக்க அவர்கள் அவ்வழிபாட்டை ஏற்று இறந்தவர்களுக்கு உபகரிப்பர்.

அமாவாசைகளிலே ஆடிஅமாவாசை விசேடமானது. தை அமாவாசையும் சிறந்தது என்பர்.

அமிர்தகவிராயர்

தமிழ்நாடு தொண்டை நாட்டுப் பாலூர் எனுமூரீனர்; கோகுலசதகம் எனும் வைணவ சமயச் சார்பான சதகம் பாடியவர்.

அமிர்தகழி

ஈழ நாட்டின் கிழக்கு மாகாணத்தில் மட்டக்களப்பு மாவட்டத்தில் மட்டக்களப்பு நகரத்திற்கு வட திசையில் மூன்று மைல் தொலைவிலுள்ளது அமிர்தகழி. மாமாங்கேஸ்வரம் எனும் பேர்பெற்ற திருத்தலம் ஒரு காலத்தில் அமிர்தகழியின் பகுதியாகக் கருதப் பெற்றமை குறிப்பிடத்தக்கது.

அமிர்தகழி திருக்கோயில்களாற் புனிதம் பெறும் திருப்பதியாகும். எதிர்மன்னசிங்கம் வீதியிலே "சீரடிசாயிபாவாகோவில்" எனும் சிவன்கோயில் அமைந்துள்ளது. இங்கு சிவலிங்கம் மூலமூர்த்தியாகவும் தூர்க்கை, கிருஷ்ணர் பரிவார தெய்வங்களாகவும் எழுந்தருளியுள்ளனர். ஆறு காலப் பூசையும் நவராத்திரி, தைப்பூசம், சிவராத்திரி முதலிய விசேட தினப் பூசைகளும் வருடாந்த உற்சவமும் ஒழுங்காக இங்கு நடைபெறுகின்றன.

கதிர்காமர் வீதியிலே ஸ்ரீ மாரியம்பாள் கோவிலிலே மாரியம்பாளுக்குப் பரிவார மூர்த்திகளாகச் சிவலிங்கம், வைரவர், வீரபத்திரர், ஐயனார், நாகதம்பிரான், காத்தவராயர், அநுமார் ஆகியோர் எழுந்தருளியுள்ளனர். ஆனிப் பெளர்ணமியில் இங்கு வருடாந்த உற்சவம் நடைபெறும். தைப்பொங்கல், சிவராத்திரி, கார்த்திகைதீபம் போன்ற விசேட தினங்களிலே விசேட பூசைகள் சிறப்பாக நடைபெறுவன.

புன்னைச்சோலையிலே ஸ்ரீ மகாகாளியம்பாள் கோவில், ஸ்ரீ கண்ணகைஅம்மன் கோவில் எனும் திருக்கோயில்கள் உள்ளன. காளியம்பாளை மூலமூர்த்தியாகவும் பத்தினி அம்பாள், பிள்ளையார், நாகதம்பிரான் ஆகியோரைப் பரிவார மூர்த்திகளாகவும் கொண்ட மகா காளியம்பாள் கோவிலின் வருடாந்த உற்சவம் ஆனிமாதத்

திலே நடைபெறும். தைப்பொங்கல், சிவராத்திரி முதலிய விசேட தினங்களிலும் இங்கு விசேட பூசைகள் நடைபெறுவன.

பூர் கண்ணகை அம்பாள் கோவிலிலே கண்ணகை அம்பாளுக்கு வைரவர், வீரபத்திரர், ஐயனார், நாகதம்பிரான், அநுமார் பரிவார தெய்வங்களாகவுள்ளனர். வைகாசிப் பெளர்ணமிக்கு முன் ஐந்து தினம் உற்சவம். பொற்காவியப் பாடல் உற்சவ முடிவிலே பாடப்படுவது மரபு.

அமிர்தநாத உபநிடதம்

கிருஷ்ண யசுர் வேதத்தைச் சேர்ந்த அமிர்தநாத உபநிடதம், முக்திகோபநிடதம் கூறும் 108 உபநிடதங்களில் ஒன்றாகும்; புனிதமான நாத ஒலியாகிய அமிர்தம் பற்றிக் கூறுவது; செய்யுள் நடையிலானது.

தூயமனம் உடையோர் வாழ்வின் முடிவினையும் நோக்கத்தினையும் சிரவணம், மனனம் முதலியனவற்றின் மூலம் அடைவர் என்பதையும் தூயமையற்ற மனத்தினர் உலகியலிலிருந்து விடுதலைபெற, பிரமத்தின் தியானமும் சதாங்கயோகப் பயிற்சியும் அவசியம் என்பதையும் இவ்வுபநிடதம் விளக்குகின்றது.

அமிர்தபிந்து உபநிடதம்

கிருஷ்ண யசுர் வேதத்தைச் சேர்ந்த அமிர்த பிந்து உபநிடதம் என்பது முக்திகோபநிடதம் கூறும் சங்கதத்திலேயுள்ள 108 உபநிடதங்களிலே ஒன்றாகும். 'அமிர்தத்துளி' எனப் பொருள் தரும் அமிர்தபிந்து பெயருக்கேற்பக் கனமான விடயத்தினை நேராகச் செய்யுளில் உணர்த்தும் சிறப்புடையது. அளவிலே சிறிதாயினும் நித்திய வாழ்வின் ஊற்றிலிருந்து சம்சாரத்தின் பலவிதமான தீமைகளை நீக்கவல்ல அல்லது பிறவிச் சக்கரத்தினைச் செயலறச் செய்யும் ஆற்றல்மிக்க ஒரு துளியாக அமைந்துள்ளது. இது வாசுவேத உபநிடதம்.

அமிர்தபிந்துவின் பாடமும் பிரமபிந்து உபநிடதத்தின் பாடமும் ஒன்றாகவே காணப்படுகின்றது; சொல்லாட்சிகள் மட்டும் ஆங்காங்கே மாறுபடுகின்றது.

அமிர்தபிந்து உபநிடதம் மன அடக்கத்திற்கு முக்கியத்துவம் அளிக்கின்றது. மனமே தனைக் கருக்குக் காரணம். மன அடக்கத்தின் மூலம் விடுதலையும் பிரமத்தை அறியும் ஆற்றலும் பெறமுடியும். ஆத்மாவின் உண்மையான இயல்பினை விளக்கி அது பிரமம் என்பதை உபநிடதம் உணர்த்துகின்றது. பிரமத்தின் பகுதிகள் ஜீவன்கள் என்ற அத்வைத விளக்கமாக அமிர்தபிந்து உபநிடதம் அமைகின்றது.

அமிர்தரஞ்சனி ரஹஸ்யங்கள்

வேதாந்த தேசிகரின் மணிப்பிரவாள ரஹஸ்ய கிரந்தங்கள் வைணவ மரபுப் படி மூன்றாக வகுக்கப்பெற்றுள்ளன. அவ் வகுப்புக்களில் ஒன்றே அமிர்தரஞ்சனி ரஹஸ்யங்கள். அமிர்தத்தைப் போன்று சகலரையும் மகிழ்விப்பனவாக அவை கருதப்படுவன. இத் தொகுப்பில் இடம் பெறும் நூல்கள் மேல்வருவன;

1. இரகஸ்யசந்தேசம்,
2. இரகஸ்யசந்தேச விவரணம்,
3. இரகஸ்யத்திரயகுளகம்,
4. இரகஸ்ய நவநீதம்,
5. இரகஸ்ய பதவீ,
6. இரகஸ்ய மாத்ருகை,
7. இரகஸ்யரத்நாவளி,
8. இரகஸ்ய ரத்நாவளி ஹிருதயம்,
9. சம்பிரதாய பரிசுத்தி,
10. சாரதீபம்,
11. தத்வசந்தேகம்,
12. தத்வத்திரய குளகம்,
13. தத்வநவநீதம்,
14. தத்வப் பதவீ,
15. தத்வ மாத்ருகை,
16. தத்வரத்நாவளி,
17. தத்வரத்நாவளிப்ரதிபாத்ய சங்கிரகம்.

இவற்றிலே முதல் எட்டு நூல்களும் இரகஸ்யத்திரயம் பற்றியவை. இரகஸ்ய சந்தேசத்தின் ஒரு வசனத்துடைய பொருளை விளக்குவது இரகஸ்ய சந்தேச விவரணம். சம்பிரதாய பரிசுத்தி குரு சிஷ்ய பரம்பரை பற்றியதாகும். சாரதீபம் மறைந்து விட்டது. ஏனையவை தத்வத்திரயம் பற்றியவையாம்; தத்வரத்நாவளிப்ரதிபாத்ய சங்கிரகம் என்பது தத்வரத்நாவளி விளக்கமாகும்.

வடகலை வைணவ ஆசாரியர் வேதாந்த தேசிகர் சகம் 1191 இலே (கி.பி. 1269) அவதரித்து நூறு வருடங்களுக்கு மேல் வாழ்ந்தவர். வேங்கடநாதன் என்ற பெயருடன் அனந்தகுரியாரின் புதல்வராகத் தூப்புல் எனும் ஊரிலே தோன்றி திருவரங்கத்திற் பெரும்புகழ் பெற்ற தேசிகர். நூற்றுக்கு மேற்பட்ட நூல்களை வட தென் மொழிகளிலே எழுதியவர்.

அமிர்தலிங்கத்தம்பிரான்

தமிழ்நாடு திருவண்ணாமலை யாதீனத்தைச் சேர்ந்த தம்பிரான் சுவாமிகள்; திருமயிலைத் தலபுராணம் பாடியவர்; இதனைக் காஞ்சிபுரம் கோ. சபாபதி முதலியார் உரையுடன் புரணை அட்டாவதானம் சபாபதி முதலியார் சென்னை யிலே 1893 இலே பதிப்பித்துள்ளார்.

அமிர்தலிங்கம்பிள்ளை, சி. தா.

ராவ்பகதூர் சி. வை. தாமோதரம்பிள்ளையின் புதல்வர்; பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியிலே வாழ்ந்து மறைந்தவர்; சென்னை கிறித்தவ கல்லூரியிற் கற்றவர்.

சாலை விநாயகர் பிள்ளைத் தமிழ், திருத்தணிகை முருகக் கடவுள் பேரிற் பாடிய தணிகேசர் மாலை (1881), தில்லையந்தாதி எனும் பிரபந்தங்களையும் தனிப்பாடல்களையும் பாடியவர்.

வடதிருமுல்லைவாயில் மும்மணிக்கோவையின் அகவல்களை நல்லூர் சிற். கைலாசபிள்ளையும், வெண்பாக்களை சி. தா. அமிர்தலிங்கம்பிள்ளையும், கலித்துறைகளை க. வ. திருவேங்கடநாயுடுவும் பாடியுள்ளனர். இப்பிரபந்தம் சென்னை ஐரிஷ் அச்சக் கூடத்திற் பிலவ வருடம் சித்திரை மாதம் (1901) அச்சிடப்பெற்றுள்ளது.

அமிர்தாஸ்வாதினி ரகஸ்யங்கள்

வடகலை வைணவ ஆசாரியர் வேதாந்த தேசிகர் சகம் 1191 இலே (கி.பி. 1269) காஞ்சி புரத்தையடுத்த தூப்புல் எனும் ஊரிலே அனந்த சூரியாரின் புதல்வராக அவதரித்துத் திருவரங்கத்திலே பேரும் புகழும் எய்தியவர். வேங்கடநாதன் என்ற இயற்பெயரையுடைய தேசிகர், கிடாம்பி அப்பிள்ளாரின் மருகரும் சீடருமாவர். இவர் வட தென் மொழிகளிலே நூற்றுக்கு மேற்பட்ட நூல்களை எழுதியவராவர்.

இவருடைய மணிப்பிரவாள ரகஸ்யகிரந்தங்கள் வைணவ மரபுப்படி மூன்றாக வகுக்கப்பெற்றுள்ளன. அவ்வகுப்பில் ஒன்றே அமிர்தாஸ்வாதினீரகஸ்யங்கள். அமிர்தத்தின் சுவையுடையவை இக்கிரகந்தங்களாம். இத் தொகுப்பில் இடம் பெறுவன:

1. அஞ்சலி வைபவம்
2. அபயபிரதானஸாரம்
3. இரகஸ்ய சிகாமணி
4. உபகார சாரசங்கிரகம்
5. சாரசங்கிரகம்
6. சாரசாரம்
7. தத்வசிகாமணி
8. பிரதான சதகம்
9. மதுரகவிஹிருதயம்
10. விரோத பரிகாரம்

அஞ்சலி வைபவம் ஸ்ரீயமுஞ்சாரியரின் ஸ்தோத்திரரத்தினத்தின் 28 ஆம் செய்யுளின் உரை; இச் செய்யுளிலே யமுஞ்சாரியர் ஒருவர் தெரிந்தோ தெரியாமலோ கைகளைக் கூப்பி இறைவனைப் பணிந்தால் அவனிடமிருந்து சகல நன்மைகளை

யும் பெறுவார் என்பர். அபய பிரதான ஸாரம் சரணுகதியை விளக்குவதாகும். இரகஸ்ய சிகாமணி வராகசலோகத்தின் விளக்கமாகும். உபகார சங்கிரகத்தின் நான்கு அதிகாரங்களிலும் இறைவன் நமக்குச் செய்யும் உதவி ஆராயப்படுகின்றது. சாரசங்கிரகம் பிரமேயம், பிரமாணம், விவேகம் என்பனவற்றை விளக்குவதாகும். இரகஸ்யத்திரயம் பற்றிய சாரசாரம் பிரபத்தி பற்றி ஆராய்கின்றது. தத்வசிகாமணியும் மதுரகவிஹிருதயமும் மறைந்து விட்டன. வைணவ மரபில் முக்கியமான ஒரு அமிசம் பிரதான சதகத்தின் ஒவ்வொரு நூறு வரிகளிலும் ஆராயப்பட்டுள்ளது. விசிஷ்டாத்வைதத்தில் விரோதம் போலத் தோன்றும் விரோத மல்லாதனவற்றை விளக்குவது விரோத பரிகாரம்.

அமுதனார்

திருவரங்கத்தமுதனார் என்றழைக்கப்படுபவர்; பன்னிரெண்டாம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்தவர்; பெரியநம்பி, இராமானுஜர் சீடராம் அணியரங்கத்தமுதனார் பிள்ளையின் புதல்வர்; கூரத்தாழ்வாரின் சீடர்; “பெரியகோயில் நம்பி” என்று அழைக்கப்பெற்றவர்; மூங்கிற்குடிமரபினர்.

இராமானுசநூற்றந்தாதி பாடியவர்.

அமுதாம்பிகை பிள்ளைத்தமிழ்

தொண்டை நாட்டிலுள்ளது குளத்தூர் எனும் சிவதலம். இத்தலத்தில் எழுந்தருளியிருக்கும் சிவபிரானைப் பதிற்றுப்பத்தந்தாதி மூலம் பாடிப் பரவியவர் இறைவியாம் அமுதாம்பிகையைப் பிள்ளைத் தமிழ் மூலம் போற்றியுள்ளார்.

அமுதாம்பிகை பிள்ளைத் தமிழைப் பாடியவர் மாதவச் சிவஞானயோகிகளாவர். அவர் பதினெட்டாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியிலே வாழ்ந்தவர்.

அமுதாம்பிகை பிள்ளைத் தமிழிலே பாயிரமாக ஆசிரியர் கருத்து, அவையடக்கம், விநாயகர் வணக்கம் கூறும் மூன்று பாக்களுள்; காப்புப் பருவத்திலே பதினொரு பாக்களுள். அதனைத் தொடரும் செங்கீரை, தால், சப்பாணி, முத்தம், வாராணை, அம்புலி, அம்மாணை, நீராடல், ஊசல் ஆகிய ஒன்பது பருவங்களிலே பருவத்திற்குப் பத்தாகத் தொண்ணூறு பாக்களுள். எனவே இப்பிள்ளைத் தமிழிலே 104 பாடலுள்.

ஸ்ரீ ஆறுமுகநாவலர் பதிப்பித்த நூல்களில் அமுதாம்பிகை பிள்ளைத்தமிழும் ஒன்றாகும்.

அயக்கிரீவ உபநிடதம்

இது அதர்வ வேதத்தைச் சேர்ந்த உபநிடதமாகும். முக்திகோபநிடதம் தரும் 108 உபநிடதப்பட்டியலில் இது இடம் பெறுகின்றது.

அயக்கிரீவர்

அயக்கிரீவன் என்ற பெயர் குதிரைக்கழுத்தினை யுடையவன் என்ற பொருளினைத் தருவதாகும். அயக்கண்டன், அஸ்வகண்டன் என்ற பெயர்களும் இப் பொருளைத் தருவன. குதிரைக்கழுத்தினையுடையவன் என்ற பொருள் தந்த இச்சொல் குதிரைத்தலையுடையவன் என்ற பொருளையும் (அயசிரஸ்) தருவதாகக் காணப்படுகின்றது.

இப்பெயருடையவர் வேதகாலத்திற்குப் பின் மகாபாரதத்திலும் புராணங்களிலும் குறிப்பிடப்படுவர்.

(1) நரகாகுரனுடைய மந்திரியும் நரகாகுரவதையிற் கண்ணனாற் கொலை செய்யப்பட்டவனுமாகிய அயக்கிரீவன் (பாகவதம்).

(2) விஷ்ணுவாற் கொல்லப்பட்ட திதி புத்திரகுமரிய அசுரன் அயக்கிரீவன்.

(3) பிரமன் உறங்குகையில் வேதங்களைத் திருடிச் சென்று மச்சாவதாரத்தாற் கொல்லப்பட்ட அசுரன் அயக்கிரீவன் (பாகவதம்)

(4) தேவிபாகவதம் கூறும் அயக்கிரீவமூர்த்திவதஞ் செய்த அயக்கிரீவன் எனும் அசுரன்.

(5) நக்கிரைப் புசிக்க எடுத்துச் சென்ற பூதமான அயக்கிரீவன்.

(6) வியாசரால் தருமருக்குக் கூறப்படும் அயக்கிரீவன் எனும் அரசன் (மகாபாரதம், சாந்திபருவம்)

(7) சண்முக சேனாவீரன்

விஷ்ணுவுக்கும் அயக்கிரீவன் என்ற பெயர் வழங்குகின்றது. மதுகைடவர் வேதங்களைத் திருடிச் சென்ற காலத்துக் குதிரையின் கழுத்துள்ள திவ்வியவுருக் கொண்டு சென்று அவர்களைக் கொன்று அவற்றைக் கொண்டு வந்து உதவிய அயக்கிரீவராம் விஷ்ணுவை மகாபாரதம் சாந்திபருவத்திலே காணலாம். பாகவதம் பிரமனின் சத்திரயாகத்துதித்த விஷ்ணுவினம்சமாக அயக்கிரீவரைக் கூறுகின்றது. தேவிபாகவதம் விஷ்ணு அயக்கிரீவர் ஆன வரலாறு கூறுகின்றது.

அசுரரோடு பதினாயிரம் வருடம் பொருது சோர்வடைந்த விஷ்ணு நாணினை முகவாய்க் கட்டையில் ஊன்றிக் கொண்டு ஓரிடத்திலே துயில் கொண்டார். யாகம் செய்ய விரும்பிய இந்திரன் முதலானோர் விஷ்ணுவை வைகுண்டத்திற் காணுது ஞானதிருஷ்டியால் இருக்குமிடம் அறிந்து அங்கு சென்று காத்திருந்தும் விஷ்ணுவின் உறக்கம் தெரியாததனால் விசனமடைந்து நிற்கையில் உருத்திரர் செல்லுருக் கொண்டு நாணினைப் போக்கின் விஷ்ணு துயிலெழுவார் என்று கூற இந்திரன் அவ்வாறு செய்ய விஷ்ணுவின் சிரம் அறுந்து விழுந்த இடம் தெரியாது வருந்தினர். பிரமன் அறிவுரைப்படி தன்னைத் துதித்து நின்றவர்களுக்குத் தேவி அவ்விதம் நடந்தமைக்குக் காரணம் கூறினார். தன் முகத்தைப் பார்த்து இகழ்ந்த விஷ்ணுவின் மேல் ஏற்பட்ட கோபத்தால் திருமகள் விஷ்ணுவின் தலை அற்றுவிழக் கடவதென்று சபித்ததால் அவ்வாறு நிகழ்ந்தது. மேலும் அயக்கிரீவன் எனும் அசுரன் வரம் பெற்ற போது அவனுக்கு உன்னை ஒப்பவனால் உனக்கு முடிவு நேர்க என்று கூறினான். அவன் தேவர் முனிவர்களைக் கொடுமைப்படுத்துவதனால் அவனை ஒத்த ஒருவர் தேவையாதலால் இவ்வாறு நிகழ்ந்தது என்று கூறிப்பிரமன் குதிரையின் சிரத்தை விஷ்ணுவின் தேகத்தில் பொருத்த விஷ்ணு எழுவார் என்று உணர்த்தினார். அவ்வாறே செய்தபோது அயக்கிரீவ மூர்த்தியாக விஷ்ணு எழுந்து அசுரனை அழித்தார் என்று தேவிபாகவதம் கூறுகின்றது.

பக்தமாலா விஷ்ணுவின் பதினெட்டாவது அவதாரமாக அயக்கிரீவ மூர்த்தியைக் கூறுகின்றது. சூரியனுக்கும் குதிரைக்கும் பொதுவான சிறப்பியல்புகளை விஷ்ணுவுக் காக்கி விஷ்ணுவை வித்தைகளுக்கு எல்லாம் தலைவனாகப் படைக்கும் பான்மையை இங்கு காணலாம்.

அயக்கிரீவ உபநிடதம் என அதாவ வேதத்தைச் சேர்ந்த உபநிடதம் ஒன்று முக்திகோபநிடதம் தரும் 108 உபநிடதப் பட்டியலிலே இடம் பெறுகின்றது.

ஸ்ரீ வேதாந்ததேசிகர் அயக்கிரீவமூர்த்தியை இஷ்டமூர்த்தியாக உபாசித்து நிகரற்ற மகாவித்துவானாகி எதிரிகளின் துர்வாதங்களை எல்லாம் பறக்கச் செய்தார் என்று அவர் வரலாறு கூறுகின்றது.

திருஅயோத்தி

உத்தர பிரதேசத்திலே கோக்ராநதிக் (சரயுநதிக்) கரையில் பைசாபாத்துக்குச் சுமார் நான்கு மைல் தூரத்தில் அமைந்தது திருஅயோத்தி அல்லது அஜோத்யா எனும் திருத்தலம். முத்தித் தலங்கள் ஏழினுள் அயோத்தி ஒன்றாகும்.

இங்கு வீற்றிருந்த திருக்கோலத்திலே அருள் புரியும் விஷ்ணுவுக்குச் சக்கரவர்த்தித் திருமகன், ஸ்ரீராமபிரான் என்றும் பெரியபிராட்டியாருக்குச் சீதாபிராட்டியார் என்றும் பேர். வடக்கே திருமுகமண்டலம். பரமபதஸ்த்ய புஷ்கரிணி, பரதாழ்வான், தேவர், முனிவர்கட்குப் பிரத்யக்ஷம்.

இராமபிரான் பிறந்த இடத்திலிருந்த கோயில் அழிக்கப்பட்டு பாபரால் மருதி கட்டப்பட்டது. இராமபிரானோடும் அவர் குடும்பத்தோடும் தொடர்புள்ள இடங்களில் பல கோயில்கள் உள்ளன. இங்கு அநுமார் கோயில் பிரபல்லியமானது. தென்னாட்டவர் ஒருவர் "அம்மாஜீ மந்திரி" என்ற கோயில் ஒன்றை இங்கு கட்டியுள்ளார். ஆண்டு தோறும் நடக்கும் இராம நவமிக்குப் பெருந்திரளான மக்கள் கூடுவர்.

பெரியாழ்வார், குலசேகராழ்வார், தொண்டரடிப்பொடி ஆழ்வார், திருமங்கையாழ்வார், நம்மாழ்வார் மங்களாசாசனம் செய்துள்ளனர் (பெரியாழ். திரு. 3.9.6, 3.9.8, 3.9.10, 3.10.4, 4.7.9; பெருமாஸ்திரு. 8.6, 8.7, 10.1, 10.8; திருப்பள்ளி. 4; பெரியதிரு. 10.8; திருவாய். 7.5.1). மங்களா சாசனம் செய்யப் பெற்ற சந்திதி 'ஹனுமான் டேக்ரி' என இப்போது வழங்குகின்றது.

அயோத்தி சைனருக்கும் பௌத்தருக்கும் புனிதமானது என்பதும் நோக்கத்தக்கது.

அர்ச்சாவதாரம்

திருமாலைப் பரம் பொருளாகக் கொண்டு வழிபடும் வைணவர், திருமாலின் மூர்த்தி பேதவகைகளாக ஐந்து சொரூபங்களைக் கூறுவர். அவை பரத்துவம், விபூகம், விபவம், அந்தர்யாமி, அர்ச்சாவதாரம் எனப்படுவன.

பகவான் பரமபதத்திலே எழுந்தருளியிருக்கும் மேலான வடிவம் பரசொரூபம் என்பர்; நித்திய விபூதியாம் ஸ்ரீவைகுண்டத்தில் நித்தர் களுக்கும் முத்தர்களுக்கும் அமுதமாய்த் திருமகளோடு திவ்விய மங்கள சொரூபத்துடன் எழுந்தருளியிருக்கும் திருக்கோலமாம்.

ஞானத் தெளிவு என்ற திருப்பாற் கடலிற் பகவான் தேவர்கள் பலரும் வழிபட, வெளிப்பட்ட வடிவம் விபூக சொரூபம் என்பர். இத் திருக்கோலத்தை விஷ்ணு, புருஷன், சத்தியன், அச்சுதன், அநிருத்தன் எனும் ஐந்துநிலை என்றும் சங்கர்ஷணன், பிரத்தியும்நன், அநிருத்தன் எனும் மூன்று நிலை என்றும் வாசுதேவணையும் சேர்த்து நான்குநிலை என்றும் கூறுவர்.

பகவான் அவதாரமெடுத்துத் தோன்றிவந்த வடிவம் விபவ சொரூபம்; பரம்பொருள் கருணை யினால் உருவம் எடுத்துப் பிறக்கும் திருக்கோலம் என்பர்.

இயங்குதிணை, நிலைத்திணைப் பொருள்களில் எல்லாம் ஊடுருவிப் பரந்து நிற்பது அந்தர்யாமி சொரூபம் என்பர்.

அர்ச்சாவதாரம் வழிபடற்குரிய சொரூபம். விக்கிரகத்தில் இறைவன் எழுந்தருளியிருப்பது அர்ச்சாவதாரம். இத்திருக்கோலத்திலே வழிபடுதல் பிரசித்தமான முறையாகும். கோயில்களிலும் இல்லங்களிலும் அர்ச்சாவதார நிலையிலே நாராயணன் வழிபடப்படுகிறான்.

பரத்துவத்திலே நித்த முத்தர்களுக்கும், விபூகத்திலே தேவர்களுக்கும், விபவத்தில் அவதார காலங்களில் வாழ்ந்தவர்களுக்கும், அந்தர்யாமியில் பரமபக்தர்களுக்கும் அருளும் இறைவன் அர்ச்சாவதாரத்திலே சகல மக்களுக்கும் அருள் புரிகின்றார்.

வீடுகளிலே சாளக்கிராமத்தைப் பூசை செய்வர். சாளக்கிராமம் இல்லாதபோது வீடுகளில் இட்ட தெய்வ மூர்த்தியின் படங்களை வைத்துப் பூசிப்பர். திருக் கோயில்களிலே நின்ற திருக்கோலத்தையும் கிடந்த திருக்கோலத்தையும் இருந்த திருக்கோலத்தையும் பூசை செய்வர். திருக்கோயில்களில் சில இடங்களில் சாளக்கிராம வழிபாடும் உண்டு.

அட்டபுயகரம், சின்னக்காஞ்சீபுரம் வரதராஜப் பெருமாள் கோயில், திருவல்லிக்கேணி, தேரமுந்தூர், கோகுலம், உலகளந்தபெருமாள் கோயில் (ஊரகம்), அழகர்கோயில், திருவேங்கடம் முதலாம் திருப்பதிகளிலே நின்ற திருக்கோலத்தைக் காணலாம். திருவரங்கம், அநந்தபுரம், அன்பில், ஆதனூர், இந்தனூர், திருவள்ளூர், கடன்மல்லை, குடந்தை, திருக்கோட்டியூர் முதலிய திருப்பதிகளிலே சயனக் கோலத்தைக் காணலாம். வரகுணமங்கை, அயோத்தி, அகோபிலம் முதலாம் திருத்தலங்களில் இருந்த திருக்கோலத்தையும் காணலாம்.

ஒருமுகமும் நான்கு கைகளுமுள்ள திருக்கோலமும் நான்கு முகமும் எட்டுக் கைகளும் உள்ள திருக்கோலமும் பல திருக்கோயில்களில் காணப்படும் திருமாலின் திருவடிவமாகும். ஆயினும் வேறு திருக்கோலங்களும் ஆங்காங்கே காணப்படுவன.

வைணவர்கள் தேவியோடு கூடிய நிலையிலேயே திருமாலை வழிபடுவர். திருவரங்கத்தில் ரங்கநாதன்-ரங்கநாச்சியார், திருக்குடந்தையில் ஆரா

வழுதன்-கோமளவல்லி, திருவிண்ணகரில் (உப்பிலி யப்பன் கோயில்) உப்பிலியப்பன் - பூமிதேவி, திருக்கண்ணபுரத்தில் செளரிராஜன்-கண்ணபுர நாயகி, அகோபிலத்தில் நரசிம்மன்-இலட்சுமி நாச்சியார் எனத் தேவியோடு கூடிய நிலையிலேயே திருமால் பிரதிட்டிக்கப்பட்டுள்ளார். ஆனால் எல்லாக் கோயில்களிலும் ஒரே கருவறையிலேயே இரண்டு திருக்கோலங்களும் பிரதிட்டிக்கப்பட்டுள்ளன எனக் கூறிவிட முடியாது. ஒரே கோயிலில் வேறு வேறு சந்நிதிகளில் பிரதிட்டிக்கப்பட்டிருப்பதையும் அண்மையிலுள்ள தனிக் கோயிலில் பிரதிட்டிக்கப்பட்டிருப்பதையும் காண முடிகின்றது.

வைணவர் திருக் கோயில்களிலே “பஞ்சபரி வாரம்” என வழங்கும் விஷுவக்சேனர், கருடன், பூதூதர், நியக்ஷர், பூதபீடம் எனும் ஐந்தினையும் பொதுவாகக் காண முடியும். இப்பரிவார தெய்வங்களோடு இந்திரன், லோகபாலர், சூரியன், சங்கு, சக்கரம் என்னும் திருக்கோலங்களைப் பிரதிட்டித்தலுமுண்டு. சில திருக் கோயில்களிலே துர்க்கை, சிவன், நவக்கிரக மூர்த்திகளையும் பிரதிட்டி செய்துள்ளனர். அடியவர்கள் பிரதிட்டிடையும் வைணவத் திருப்பதிகளிலுண்டு. முனிவர்களும் ஆழ்வார்களும் ஆசாரியர்களும் இவர்களிலே இடம் பெறுவர். அனுமானைப் பிரதிட்டித்துள்ள கோவில்களும் உள. காவல் தெய்வம் என்று கருதப்படும் கிராமிய தெய்வங்களும் சிற்சில பதிகளிலே காணப்படுகின்றன.

அர்ச்சிராதி

பூமியில் இருந்து வைகுண்டத்திற்குச் செல்லும், உடல் விட்டு நீங்கிய ஆன்மாவின் பயணத்தை விபரிப்பது அர்ச்சிராதி எனும் மணிப்பிரவாள நூல். இதனுள் ஆன்மா பாதையில் எங்கெங்கே தங்குகின்றது, வைகுண்டத்திலே அது பெறும் வரவேற்பு முதலியன எல்லாம் கூறப்படுகின்றன.

அர்ச்சிராதியை இயற்றியவர் தென்கலை வைணவ ஆசாரியராக விளங்கிய பிள்ளை லோகாசாரியர், (1264 — 1369). முடும்பையிலே வடக்குத் திருவிதிப் பிள்ளையின் புதல்வராக அவதரித்த பிள்ளை லோகாசாரியர், திருவரங்கத்திலே நம்பிள்ளையின் சீடராக அமைந்து உலகாசாரியர்; லோகாசாரியபிள்ளை என்றெல்லாம் சிறப்பிக்கப்பெற்றவர். விளாஞ்சோலைப்பிள்ளை, திருவாய்மொழிப்பிள்ளை, மணவாளமுணிகள் போன்ற பேர் பெற்ற வைணவ ஆசாரியர்களின் குருவாக விளங்கியவர்.

வேதங்களிலும் ஆழ்வார்களின் திருப்பாசுரங்களிலும் ஆங்காங்கே கிடந்த ஆதாரங்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு பிள்ளைலோகாசாரியர்

இப் பெரும் பயணத்தை விரிவாக வருணித்துள்ளார். தன்னுடைய கருத்துகளை விளக்கப் போதுமான உவமைகளையும் நூலிலே பயன்படுத்தியுள்ளார்.

அர்ச்சிராதி பிள்ளைலோகாசாரியரின் அஷ்டா தசரகஸ்யங்களில் ஒன்றாகும்.

அர்த்தநாரீசுவரர்

சிவபிரானின் மகேசுர மூர்த்தங்களிலே (உருவத்திருமேனிகளிலே) ஒன்று அர்த்தநாரீசுவரர். அர்த்தம் என்பது பாதி; நாரீ என்பது பெண். சிவபெருமான் பாதி ஆண் உருவமும் பாதி பெண் உருவமும் கொண்டு விளங்கும் போது அர்த்தநாரீசுவரர் எனப்படுவர். இவ்வடிவிலே ஆண் கூறு வலப்பக்கத்திலும் பெண் கூறு இடப்பக்கத்திலும் அமைகின்றது. இவ்வடிவம் போக மூர்த்தமாகும்.

உலகங்களையெல்லாம் படைத்துக் காத்து ஒடுக்கியருளும் ஒப்புயர்வற்ற பரம் பொருளைச் சிவம் என்றும் அதன் ஆற்றலைச் சக்தி என்றும் ஆன்றோர் வழங்கினர். இறைவனின் அருட்பண்பு சக்தி. பண்பானது பொருளுக்குப் பின் தோன்றாது உடன் நிகழும் தன்மை. ஆதலின் சக்தியும் சிவமும் தம்முள் ஒன்றினென்று பிரிவில்லனவாகத் திகழும். சிவம் இன்றிச் சக்தியில்லை. சக்தியின்றிச் சிவம் இல்லை. சிவபிரான் கிரியா சக்தியாற் படைத்தலையும், ஞான சக்தியாற் காத்தலையும் இச்சா சக்தியால் ஒடுக்கலையும் ஆதி சக்தியால் மறைத்தலையும் பராசக்தியால் அருளலையும் புரிந்தருள்கின்றார் எனச் சமய ஞான நூல்கள் கூறுவன.

சிவபிரான் திருவருளாம் சக்தியின் பெண்ணுருக் கொண்ட மூர்த்தம் உமேசர். உமாமகேசுவரர் மூர்த்தத்திலே பிரமன், திருமால், உருத்திரன், மகேசுரன், சதாசிவன் என்னும் ஐவரும் தமது திரு முன்னிலையில் ஐந்தொழில்களை முறையே செய்யத் தாம் அவற்றைக் கடைக்கணித்துக் கொண்டு அசைவற்று இருக்கும் நிலையில் உமாதேவியாரைச் சிவபிரான் தம் இடப் பாகத்திலே கொண்டு எழுந்தருளியிருக்கிறார். அர்த்த நாரீசுவரர் கோலத்தில் இறைவன் பாதி யாகவும் இறைவி பாதி யாகவும் காணப்படுவர்.

அர்த்தநாரீசுவரர் மூர்த்தத்தினைப் பழைய பாடல்களிலே காணலாம். “நீலமேனி வாலிழை பாகத்து ஒருவன்” என ஐங்குறு நூற்றுக் கடவுள் வாழ்த்து இவ்வடிவத்தினைக் கூறுகின்றது. “பெண்ணுரு ஒரு திறன் ஆகின்று; அவ்வுருத் தன்னுள் அடக்கிக் கரக்கினும் கரக்கும்” என்று புறநானூற்றுக் கடவுள்

வாழ்த்து இதனையே கூறும். இக்கடவுள் வாழ்த்துப் பாக்கள் தோன்றிய காலத்தில் எழுந்ததாகக் கருதத்தக்க திருமுருகாற்றுப்படை “உமையமர்ந்து விளங்கும்..... முரண்மிகு செல்வன்” என்று கூறுகின்றது (153—154).

பின்னெழுந்த சிலப்பதிகாரத்திலே “உமையவள் ஒரு திறனாக ஓங்கிய இமையவன்” குறிப்பிடப்படுகிறான் (6.42—43). மணிவாசகப்பெருமான்,

தோலும் துகிலும் குழையும் சுருள் தோடும் பால்வெள்ளை நிறும் பசஞ்சாந்தும் பைங்கிளியும் குலமும் தொக்க வளையும் உடைத் தொன்மைக் கோலம்

எனத் திருவாசகத்திலே அர்த்தநாரீசுவரர் கோலத்தின் வடிவத்தை எடுத்துக் காட்டுகின்றார் (திருக்கோத்தும்பி, 18)

காளிதாசனின் குமார சம்பவத்திலே அர்த்தநாரீஸ்வரர் குறிப்பிடப்படுவதாக உரைப்பர். புஷ்பதந்தரும் சிவமகிமநஸ்தோத்திரத்தில் இம்மூர்த்தத்தினைக் கூறுவதாகச் சொல்வர்.

காஞ்சி கைலாசநாதர் கோயிலிலே இடம் பெறும் இவ்வடிவம் தென்னாட்டிற் காணப்படும் பழைய வடிவங்களில் ஒன்றாகக் கருதப்படும். இவ்வடிவிலே உமாதேவியார் வீணையுடனும் சிவபிரான் காணையில் ஏறிய கோலத்திலும் காணப்படுவதாக உரைப்பர்.

திருச்செங்கோடு சிவதலத்தில் மூலவர் அர்த்தநாரீஸ்வராக அமைந்துள்ளார். இங்கு உமாதேவியாருக்கு அர்த்தநாரீஸ்வரி, பாகம்பிரியாள் என்ற பேர்களுள்.

அர்த்தநாரீஸ்வர மூர்த்தத்துடன் தொடர்புடையது பிருங்கி முனிவரின் கதை. பிருங்கிமுனிவர் சிவனை மட்டும் வழிபடும் தீவிர தரத்தினர். இறைவி இதனால் கவன்று தவஞ்செய்து இறைவனுடன் அர்த்தநாரீ வடிவம் பெற்ற போதும் பிருங்கிமுனிவர் இறைவியையும் சேர்த்து வழிபட விரும்பாது, வண்டு வடிவத்திலே இறைவன் பகுதியைத் துளைத்துத் தனிப்படுத்தி வழிபட்டாராம். இதனால் கோபமடைந்த இறைவி அவரை வலு விழந்து போகும்படி சாபமிட்டனர். சாபத்தினால் வலு விழந்து கொண்டு வந்த போதும் பிருங்கிமுனிவர் தன்னிலையிலிருந்து மாறவில்லை; நடக்க முடியாத கட்டத்தினை அடைந்தனர். சிவபிரான் தன்பக்தனின் நிலை கண்டு இரங்கி அவருக்கு மூன்றாவது ஒரு காலை அருளினார். இதனால் பிருங்கிமுனிவர் மூன்று கால் மூன்று கையுடன்

அமைக்கப்படுவதுண்டு. இத்தகைய படிமம் ஸ்ரீசைலத்தில் உண்டு. பிருங்கிமுனிவரை இறைவி வன்னிமரமாகச் சபித்ததாகவும் அந்நிலையடைந்த பின்பு அம்மையை வணங்கி பழைய உருப் பெற்றதாகவும் கதையுண்டு.

அர்த்த பஞ்சக ஞானம்

ஞானத்தின் ஐந்து அமிசங்கள் பற்றிய அறிவாக வைணவ சம்பிரதாயம் கொள்வது அர்த்த பஞ்சக ஞானமாகும். வைணவ விசிஷ்டாத்வைத தத்துவமரபுகள் யாவற்றையும் இவ்வைந்து தலைப்புகளிலே ஆராய முடியும் என்று கருதுவர். அவையாவன :—

- (1) பேறு: நாம் அடைய விரும்பும் பொருளின் இயல்பு
- (2) தகுதி: பேற்றினை அடைவதற்கு நமக்குள்ள தகுதி.
- (3) உபாயம்: பேற்றினை அடையும் மார்க்கங்கள்
- (4) பலன்: பேற்றினை அடையின் நாம் பெறும் பலன்கள்
- (5) தடை: பேற்றினை அடைய முறியடிக்க வேண்டிய தடைகள்

வடக்குத் திருவீதிப்பிள்ளை முதன்முதலாக இவ்வைந்து அமிசங்களையும் அமைத்து, அர்த்த பஞ்சகம் என்ற பெயர் வழங்கி விளக்கினார். அவர் திருவாய்மொழி முழுவதும் அர்த்த பஞ்சகத்தின் விளக்கம் என்று கொண்டு, அதன் பத்துகளை இவற்றுடன் தொடர்புபடுத்திக் காட்டினார். பெரியவாச்சான்பிள்ளையும் இரகஸ்யதிரய தீபிகையில் அர்த்த பஞ்சகம் பற்றி விளக்கம் தந்துள்ளார்.

பிள்ளைலோகாசாரியர் ‘அர்த்த பஞ்சகம்’ என்ற நூலிலே இவ்வைந்து அமிசங்களையும் விரிவாகவும் தெளிவாகவும் விளக்கியுள்ளார்.

அர்த்த பஞ்சகம்

விசிட்டாத்வைதிக மரபினை அர்த்த பஞ்சக ஞானம் என்ற அமைப்பிலே தொகுத்து விளக்கும் மரபு வடக்குத் திருவீதிப்பிள்ளை முதலாகக் காணப்படுகின்றது. அவர் புதல்வர் பிள்ளைலோகாசாரியர் (1264 — 1369) எழுதிய நூலே அர்த்தபஞ்சகம் ஆகும்.

தென்கலை வைணவ ஆசாரியராக விளங்கிய பிள்ளைலோகாசாரியர் அர்த்தபஞ்சக ஞானத்தை விரிவாகவும் தெளிவாகவும் விளக்கிக்காட்டி

யுள்ளார். முன்னையோர் பேற்றிற்கான ஐந்து தேவைகளை விளக்கிச் செல்லப் பிள்ளைலோகா சாரியர் ஒவ்வொரு வகையினையும் ஐந்து உப தலைப்புகள் அளித்துத் தெளிவாக்கியுள்ளார்.

அர்த்தபஞ்சகம் பிள்ளைலோகாசாரியர் மணிப் பிரவாள நடையில் எழுதிய அஷ்டாதசரகஸ் யங்களில் ஒன்றாகும்.

அர்த்த மண்டபம்

கருவறை அல்லது கர்ப்பகிரகத்தின் முன்னுள்ள மண்டபம், அர்த்தமண்டபம் என்று பெயர் பெறும். கர்ப்ப கிரகத்தினைச் சிரமாகவும் அர்த்தமண்டபத்தினைக் கண்டமாகவும் உருவகித்துக் கூறுவர். அர்த்தமண்டபத்தின் முன்னுள்ள மண்டபம் முகமண்டபம் எனப்படும். அர்த்த மண்டபம் என்பது அரைவாசி அளவான மண்டபம் என்ற பொருள் தருகின்றது. அந்த ராளம் என்ற பகுதி கருவறைக்கும் அர்த்தமண்டபத்திற்கும் அல்லது அர்த்த மண்டபத்திற்கும் முக மண்டபத்திற்கும் இடையிலே அமையலாம். அர்த்த மண்டபத்தின் வாயிலிலே இருபுறத்திலும் துவாரபாலகர் உருவங்கள் இடம் பெறுவன.

பல்லவர் காலம் வரையில் எழுந்த கோவில்களிலே கருவறையும் அர்த்தமண்டபமும் கோயிலமைப்பிலே காணப்படுவன; வேறுமண்டபங்கள் பெரும்பாலும் காணப்படவில்லை. சோழப்பெருமன்னர் ஆட்சிக் காலத்திலே, பத்தாம் நூற்றாண்டினை ஒட்டியே கருவறையைச் சுற்றிலும் மண்டபங்களும் அர்த்தமண்டபத்தின் முன் மண்டபமும் எழுத்தொடங்கின.

திரு அரங்கக் கலம்பகம்

வைணவர் 'கோயில்' எனத் தனித்துச் சிறப்பிக்கும் பெருமையுடைய திருவரங்கம், திருச்சிக்கு வடக்கே மூன்று மைல் தொலைவிற்காவேரியின் இரு கிளைகளின் நடுவே அமைந்துள்ளது; விழுப்புரம் விருத்தாசலம் திருச்சிக்கிளை இருப்புப் பாதையில் உள்ளது; ஆழ்வார் மங்களாசாசனம் பெற்ற பூலோக வைகுண்டமீது.

திருவரங்கத்திலே அறிதியில் கொள்ளும் ஸ்ரீரங்கநாதனைப் பாட்டுடைத் தலைவனாகக் கொண்டது திருவரங்கக் கலம்பகம். இதனுள், சிறப்புப் பாயிரமாக இரு செய்யுளுள்; காப்பாக நான்கு செய்யுளுள்; பிற சேர்க்கையாக ஒரு செய்யுளுண்டு; நூலாக 100 செய்யுளுள்; பல திறப்பட்ட பாவாலும் பாவினத்தானும் அம்மானை, இரங்கல், ஊசல், ஊர், களி, காலம், குறம், கைக்கிளை, சம்பிரதம், சித்து, தவம், தழை, நாரை, பாண், புயவகுப்பு, மடக்கு, மதங்கு, மறம், மேகம், வண்டு முதலிய உறுப்புகள் அமைய அகப் பொருளுக்கு முக்கியத்துவம் கொடுத்துப் பாடப்பட்டுள்ளது.

திருவரங்கக் கலம்பகத்தைப் பாடியவர் அழகிய மணவாளதாசராவர்.

அஷ்டப் பிரபந்தத்துள் இடம் பெறும் நூல்களிலே திருவரங்கக் கலம்பகமும் ஒன்றாகும். அஷ்டப் பிரபந்தத்தை முதன் முதலிலே தொகுத்துப் பதிப்பித்தவர் திரிசிரபுரம் கோவிந்தபிள்ளையாவர். இக்கலம்பகத்திற்கு வைத்தமாநிதி முடும்பை சடகோபராமாநுஜாசாரியர் சிறந்தவுரை வழங்கியுள்ளார்.

திரு அரங்கத்தந்தாதி

வைணவர்களாற் "கோயில்" என்று சிறப்பிக்கப்படும் பெருமையுடையது திருவரங்கம்; திருச்சிக்கு வடக்கே மூன்று மைல் தொலைவில் உள்ள திருப்பதி; காவேரியின் இரு கிளைகளின் நடுவே அமைந்துள்ளது; பூலோக வைகுண்டமென வைணவர் போற்றும் அரங்கம் ஆழ்வார் பதினமராலும் மங்களாசாசனம் பெற்ற சிறப்புடையது.

திருவரங்கத்திலே அருட்டுயில் கொள்ளும் ஸ்ரீ ரங்கநாதனைப் பாடுவது திருவரங்கத்தந்தாதி. இது யமகவந்தாதியாகும்; சொற்பிரிப்புப் பயிற்சிக்கு இந்நூல் சிறந்ததொரு கருவியாகப் போற்றிக் கொள்ளப்படுவதாகும்.

சிறப்புப்பாயிரச் செய்யுள், ஐந்து காப்புச் செய்யுள், பிறசேர்க்கைப்பாடல் எனும் ஏழு செய்யுள் நீங்கலாக நூறு பாடல்களையுடையது.

இதனைப் பாடியவர் மணவாளதாசர் எனும் வைணவதாசராவர். இவர் குணவாளராமப்பட்டரின் சீடர் என்று கருத இடமுண்டு.

இவ்வந்தாதியிலே அரங்கப் பெருமானின் பெருமைகளும் அடியார்களின் சிறப்பும் அழகுற அமைந்துள்ளன. ஆயினும் வித்துவச் சிறப்புக்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்கப் பெற்றதால் ஆசிரியரின் தமிழ்ப்புலமையை கண்டு வியக்கும் வகையிலேயே அமைகின்றது.

இதற்குத் திருவல்லிக்கேணி வைத்தமாநிதி முடும்பை சடகோபராமாநுஜாசாரியர் சிறந்தவுரை எழுதியுள்ளார்.

இதனைவிட வேங்கடாசலதாசர் பாடிய திருவரங்கப்பதிற்றுப்பத்தந்தாதி, பாலகவி ஸ்ரீ நிவாச ஐயங்கார் பாடிய கோயிலந்தாதி போன்ற அந்தாதிகளும் அரங்கப் பெருமாளுக்குண்டு.

திருவரங்கத்தந்தாதி அஷ்டப் பிரபந்தத்திலே ஒரு நூலாகத் தொகுக்கப்பட்டுள்ளது.

திரு அரங்கத்து மாலை

வைணவர் 'கோயில்' எனப் போற்றும் திருவரங்கம், திருச்சிக்கு வடக்கே மூன்று மைல் தொலைவிற்கு காவேரியின் இரு கிளை நடுவேயுள்ளது. ஆழ்வார்களின் மங்களாசாசனம் பெற்ற இப் பூலோகவைகுண்டம் விழுப்புரம் விருத்தாசலம் திருச்சி கிளை இருப்புப் பாதையில் விளங்குகின்றது.

திருவரங்கத்திலே அறிதுயில் கொள்ளும் ஸ்ரீரங்கப்பெருமானைப் பாட்டுடைத் தலைவகைக் கொண்டது திருவரங்கத்துமாலை. இதனுள் சிறப்புப்பாயிரச் செய்யுளும், காப்புச் செய்யுளும், பிற சேர்க்கைப் பாடலுமாக மூன்று செய்யுள் நீங்கலாக நூற்றிப் பதினொரு பாடலுள்.

திருவரங்கத்து மாலையைப் பாடியவர் மங்கை மணவாளதாசர். அழகர் அந்தாதியையும் இவர் பாடியுள்ளார்.

தோத்திர மாலையாக மங்கை மணவாளதாசர் சூட்டியுள்ள திருவரங்கத்து மாலையிலே சாதுரியம் மிக்க பாடல்கள் பல காணப்படுதல் குறிப்பிடத்தக்கது.

இம்மாலை அஷ்டப்பிரபந்தத்தில் ஒன்றாக இடம் பெறுவதாகும். இதற்கு வை. மு. சடகோபராமாநு ஜாசாரியர் சிறந்த உரை வழங்கியுள்ளார்.

அரங்கநாதக் கவிராயர்

தென்னாட்டுப் புதுவை எனுமூரினர்; இரணிய விலாசம் என்னும் ஸ்ரீ பிரகலாதன் விலாசம் இயற்றியவர். அதன் இரண்டாம் பதிப்பு 1876 இலே வந்தது.

அரங்கநாதக் கவிராயர்

பதினெட்டாம் நூற்றாண்டிலே வாழ்ந்தவர் அட்டாவதானம் அரங்கநாதக் கவிராயர், தொண்டை நாட்டினர்; சௌப்திக பருவம் சிகாமணிச் சருக்கம் முதல் பதினெட்டாம் பருவமாகிய சொர்க்காரோகணப் பருவம் வரை 45 சருக்கங்களிலே, ஏறக்குறை 2500 பாடல்களிலே மகா பாரதத்தைப் பாடி சகம் 1675 இலே (கிபி 1753) அரங்கேற்றியவர்; இதனைத் துறையூர் முத்துவீரம் கோவிந்தபிள்ளை சென்னை யிற் சுபகிருது வருடம் (1903) பதிப்பித்தனர்.

அரங்கநாத முதலியார், - 1893

தமிழ்நாடு பூண்டி என்னுமூரினர்; சுப்பராய முதலியாரின் புதல்வர்; இராய்பகதூர் பட்டம் பெற்றவர்; சென்னை பிரசிடென்சி கல்லூரியிலே கணிதப் பேராசிரியராகச் சேவை புரிந்தவர்; அரங்க மொழிப்பெயர்ப்பாளராகக் கடமையாற்றி

யவர். சென்னைநகர் ஷெரிப் வேலை பார்த்தவர்; தமிழ் தெலுங்கு ஆங்கிலத்திலே கூட்டுமுயற்சியாகப் பத்திரிகை ஒன்று (NATIVE PUBLIC OPINION) நடத்தியவர்; கச்சிக்கலம்பகம் பாடி 1889 இலே அரங்கேற்றியவர்.

திரு அரங்கப் பதிற்றுப் பத்தந்தாதி

'கோயில்' என வைணவர் போற்றும் திருவரங்கம், காவேரியின் இரு கிளைகளின் நடுவே, திருச்சிக்கு வடக்கே மூன்று மைல் தொலைவில் அமைந்துள்ள திருப்பதியாகும். ஆழ்வார் பதின்மரும் மங்களாசாசனம் செய்த சிறப்பு மிக்க அரங்கம், பூலோக வைகுண்டம் எனச் சிறப்பிக்கப்படுவதாகும்.

அரங்கத்திலே அருட்டுயில் கொள்ளும் அரங்கனைப் பாடுவது திருவரங்கப் பதிற்றுப் பத்தந்தாதி. இது பதிற்றுப்பத்தந்தாதியின் இயல்புக் கேற்பப் பலவித யாப்பமைதிகளில் அமைந்தது.

நம்மாழ்வார், இராமானுசர், ஆசிரியர் வணக்கம் கூறும் மூன்று செய்யுட்களை ஆதியிலும் நூலாசிரியர் விபரம் கூறும் செய்யுளை அந்தத்திலும் உடைய பதிற்றுப்பத்தந்தாதியிலே இடைநடுவே நூறு பாடலுள்.

இதனைப் பாடியவர் வேங்கடாசலதாசர் எனப் படுபவர்.

இப்பதிற்றுப்பத்தந்தாதி சென்னை அரசின் கீழைத்தேயச் சுவடிகளின் 51 ஆம் தொடராகத்தி. சந்திரசேகரன் 1956 இல் வெளியிட்ட முதலாம் அந்தாதிக் கொத்து எனும் தொகுப்பில் இடம் பெறுகின்றது.

திருவரங்கத்திற்கு மணவாளதாசர் பாடிய திருவரங்கத்தந்தாதி, பாலகவி ஸ்ரீநிவாசஜயங்கார் பாடிய கோயிலந்தாதி போன்ற அந்தாதிகளுமுள்.

திரு அரங்கம்

திருச்சி மாவட்டத்திலே திருச்சிக்கு வடக்கே மூன்று மைல் தொலைவிலே, ஸ்ரீரங்கம் இருப்புப் பாதை நிலையத்திற்கு முக்கால் மைல் தொலைவிலே அமைந்தது திரு அரங்கம் அல்லது ஸ்ரீரங்கம் என்னும் வைணவ திவ்விய தலம்; கோயில், பெரியகோயில், பூலோகவைகுண்டம், போகமண்டலம் என்று பேர்பெறும் திருப்பதி; ஸ்ரீரங்கநாதன் தானாகவே தோன்றி எழுந்தருளிய தலம் என்பதால் ஸ்ரீரங்கம் 'ஸ்வயம்வியக்த' க்ஷேத்திரம் எனப்படும். காவிரி கொள்ளிடநதிகளின் மத்தியில் அமைந்தது.

பிரமனின் திருவாராதன மூர்த்தியாகிய ஸ்ரீ ரங்கநாதன் இஷ்வாகு முதல் ஸ்ரீராமபிரான் வரை சூரியகுல தெய்வமாகப் பூசனை பெற்று விபீஷணுழ்வானுக்கு இராமபிரானால் அளிக்கப் பெற்றது. அவன் இலங்கை கொண்டு சென்ற போது உபய காவிரி மத்தியில் புடை பெயராத தங்கிய இடமே திருவரங்கம். திருவரங்கம் சிலப்பதிகாரத்திலே குறிப்பிடப்படுகின்றது (10.156).

இங்கு கிடந்த திருக்கோலத்தில் அருள்புரியும் விஷ்ணுவுக்கு ரங்கநாதன், நம்பெருமாள், பெரிய பெருமாள் என்றும் பெரியபிராட்டியாருக்குச் ஸ்ரீரங்கநாட்சியார் என்றும் பேர்.

திருவரங்கம் கோயில் அரைச்சதுரமைல் பரப் பளவு உடையது; ஏழு பிராகாரம் உள; இருபத்தொரு கோபுரம்; தென்கோபுரம் மிகப் பெரிய கோபுரம்; தெற்கே திருமுக மண்டலம்; சந்திரபுஷ்கரிணி; புன்னை விருட்சம்.

வைகுந்த ஏகாதசி மிகச் சிறப்பாகக் கொண்டாடப்படும் தலம் ஸ்ரீரங்கம்.

ஆண்டாள், குலசேகராழ்வார், தொண்டரடிப்பாடியாழ்வார், திருப்பாணாழ்வார், ஸ்ரீ இராமானுசர் திருநாட்டுக்கெழுந்தருளிய தலம். பெரியநம்பிகள், பட்டர், வடக்குத் திருவிதிப்பிள்ளை, பிள்ளை லோகாசாரியார் முதலியோர் அவதரித்ததலம். மதுரகவியாழ்வார் நீங்கலாக ஏனைய ஆழ்வார் யாவராலும் மங்களாசாசனம் செய்யப் பெற்ற சிறப்புடைய தலம். ஆழ்வார் பாசுரங்களில் 247 பாசுரம் பாடப்பெற்ற பெருமையுடைய தலம்.

திருவரங்கத்திற்குப் பல பிரபந்தங்கள் உள. திருவரங்கக் கலம்பகம் (அழகியமணவாளதாசர்), திருவரங்கத்தந்தாதி (மணவாளதாசர்), திருவரங்கத்து மாலை (மங்கை மணவாளதாசர்), திருவரங்கப் பதிற்றுப் பத்தந்தாதி (வேங்கடாசலாதாசர்), திருவரங்கத்தூசல் திருநாமம் (வெண்மணி பிள்ளைப் பெருமாள்), திருவரங்க மான்மியம் (திருநயம் கிருஷ்ணபாரதி), திருவரங்கச் சந்நிதிமுறை (நமச்சிவாயநாவலர்), அரங்கநகர் அப்பன் அடிப்புழ்ச்சிமாலை (கொ. பள்ளிகொண்டான்பிள்ளை), அரங்க நகரன்னை அடைக்கலமாலை (சுடி), கோயிலந்தாதி முதலியன அவற்றுட் சிலவாம்.

அரசகேசரி, நல்லூர்

பதினாறாம் நூற்றாண்டின் பிற கூறிலும் பதினேழாம் நூற்றாண்டின் முற் கூறிலும் வாழ்ந்தவர்; எதிர்மன்னசிங்கன் என்னும் யாழ்ப்பாணத்தை ஆட்சிபுரிந்த ஆரியச் சக்கரவர்த்

தியின் (1591 — 1615) தமையனார்; எதிர்மன்னசிங்கனால் மரணப்படுக்கையிலே தன் மகன் வயதுக்கு வரும்வரை இராச்சிய பரிபாலனம் செய்யும்படி வேண்டப்பட்டவர்; எதிர்மன்னசிங்கனின் நியமனத்தைப் போர்த்துக்கேய தேசாதிபதி ஏற்குமுன் சங்கிலி குமாரனாற் கொல்லப்பட்டவர்; சங்கிலி குமாரன் ஆட்சி 1615 — 1619.

மகாகவி காளிதாசன் சங்கத மொழியிலே பாடிய இரகு வம்மிசம் என்னும் காவியத்தினை அரசகேசரி தமிழிலே பாடியுள்ளார். இரகு வம்மிசத்தின் மூலத்தினை நல்லூர் வித்துவ சிரோமணி ச. பொன்னம்பலபிள்ளை யாழ்ப்பாணம் வித்தியாதுபாலையந்திரசாலையிற் சர்வசித்து வருடம் ஆவணி மாதம் (1887) பதிப்பித்தனர்.

அரசஞ்சண்முகனார் (15.9.1868—11.1.1915)

பாண்டியநாட்டு மதுரை மாவட்டம் நிலக்கோட்டையைச் சேர்ந்த சோழவந்தானில் பிறந்தவர்; அரசப்பிள்ளையின் புதல்வர் சண்முகம் பிள்ளை; சோழவந்தானில் சிவகங்கை வே. அழகர்சாமி தேசிகரிடம் ஆரம்பக் கல்வி கற்றபின்பு கின்னிமங்கலமடம் சிவப்பிரகாச சுவாமிகரிடம் (கந்தசாமி) உயர்கல்வி கற்றவர்.

மதுரை சேதுபதி உயர்நிலைப்பள்ளித் தலைமைத் தமிழாசிரியராகவும் சேதுபதி செந்தமிழ்க் கலாசாலை ஆசிரியராகவும் மதுரைத்தமிழ்ச் சங்க ஆசிரியராகவும் தமிழ் லெக்சிகன் உதவியாளராகவும் பணிபுரிந்தவர்; மாணாக்கர் பலர் இவரிடம் கற்றவர்கள்; கேட்டவர்கள்; பல்வேறு சஞ்சிகைகளுக்குக்கட்டுரைகள் வரைந்தவர்; இலக்கண இலக்கிய சர்ச்சைகளில் ஈடுபட்டவர்.

மதுரை மீனாட்சியம்மை மீது சந்தத் திருவடி மாலையும் திருவடிப்பத்தும், சோழவந்தான் சிதம்பரவிநாயகர்மலை, மலைமாற்றுமலை, முருகக்கடவுள் கலம்பகம், இன்னிசையிருநூறு, வள்ளுவர் நேரிசை, ஏகபாத நூற்றந்தாதி, மதுரைச் சிலேடை முதலிய செய்யுளாட்களை இயற்றியவர்; வேறு நூல்களும் இயற்றியவர்.

திரு அரசிலி

ஒழிந்தியாப்பட்டு என வழங்கும் திருஅரசிலி எனும் திருத்தலம் தென்னார்க்காடு மாவட்டத்தில் திண்டிவனம் தாலுகாவில் உள்ளதாகும். புதுச்சேரி இருப்புப்பாதை நிலையத்திலிருந்து வடகிழக்கே ஐந்து மைல் தொலைவினுள்ள இரும்பைமாகாளம் அடைந்து, அங்கிருந்து மேற்கே இருமைல் சென்றால் அரசிலியை அடையலாம்.

அரசமரத்தைக் கோயிலாக உடையதால் அரசிலி எனப் பெயர் வந்ததென்பர் சிலர். வாமதேவ முனிவர் பூசித்துப் பேறு பெற்ற தலமிது.

இங்கு எழுந்தருளிய சிவபிரானுக்கு அரசிலி நாதர், திருஅரசிலிஆளுடையார் ஆலாலசுந்தரர், திருஅரசிலிஆளுடையார் என்றும் இறைவிக்குப் பெரிய நாயகி என்றும் பேர். தீர்த்தம் அரசடி தீர்த்தம்.

திருஞானசம்பந்தமூர்த்திநாயனார் பாடிய திருப் பதிகம் ஒன்று இத்திருத்தலத்திற்குண்டு (2.95). அ. சிதம்பரநாதமுதலியார் பாடிய திருவரசிலி யந்தாதி ஒன்று முத்துத்தாண்டவராய பிள்ளையால் அச்சிடப் பெற்றுள்ளது.

அரத்தாசாரியார்

பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்தவர்; சோண்டு - காஞ்சிபுரத்தில் வைணவ பிராமண குடும்பத்திற் பிறந்து சைவசமயத்தை மேற் கொண்டவர்; கஞ்சூரிலே வாழ்ந்தவர்; பற்பல அற்புதங்களாற் சைவஸ்தாபனம் செய்தவர்.

இவர் சங்கதத்திலே அரிகரதாரதம்மியம், உஜ் வலயம், சதுர்வேத தாற்பரிய சங்கிரகம், சிவாதித்திய சிகாமணி, சுலோகபஞ்சகம், சீகண்ட பாடிய சமர்த்தனம், சைவாகமபூஷணம், ஞான ரத்தினகரம், தத்துவநீருபணம், பத்தாதிக்கய சிகாமணி, விபூதிருத்திராக்க பஞ்சகம் முதலிய வற்றை இயற்றினார்.

சுலோக பஞ்சகம் துறைசை சிவஞானமுனிவ ரால் மொழி பெயர்க்கப்பட்டது; அரிகரதார தம்மியம் தர்க்க குடாரதாலுதாரி வை. திருஞானசம்பந்தபிள்ளையால் மொழி பெயர்க் கப்பட்டது (1895); சதுர்வேத தாற்பரிய சங் கிரகம் வடகோவை சு. சபாபதிநாவலரால் மொழி பெயர்க்கப்பட்டது. (1876).

திரு அரதைப்பெரும்பாழி

அரித்துவாரமங்கலம் என்று வழங்கப் பெறும் திருஅரதைப்பெரும்பாழி, தஞ்சை - நாகூர் இருப் புப்பாதையில் கோயில் வெண்ணி நிலையத்திலி ருந்து நான்குமைல் தொலைவிலுள்ளது.

இறைவன் திருமுன்பு பன்றியாகிய திருமால் பறித்த பள்ளம் இருப்பதால் வந்த பெயர் தலப்பெயர் என்பர். வராகமூர்த்தியின் கொம்பைப் பறித்துச் சிவபிரான் அணிந்து கொண்ட தலமிது.

இத்திருத்தலத்தில் கோயில் கொண்ட சிவ பிரானுக்குப் பாதாள வரதர் என்றும் இறை விக்கு அலங்கார அம்மை என்றும் பேர். தீர்த்தம் பிரமதீர்த்தம். தல்விருட்சம் வன்னி.

இத்திருக் கோயிலுக்கு சம்பந்தர் பாடிய திருப்பதிகம் ஒன்றுண்டு (3.30).

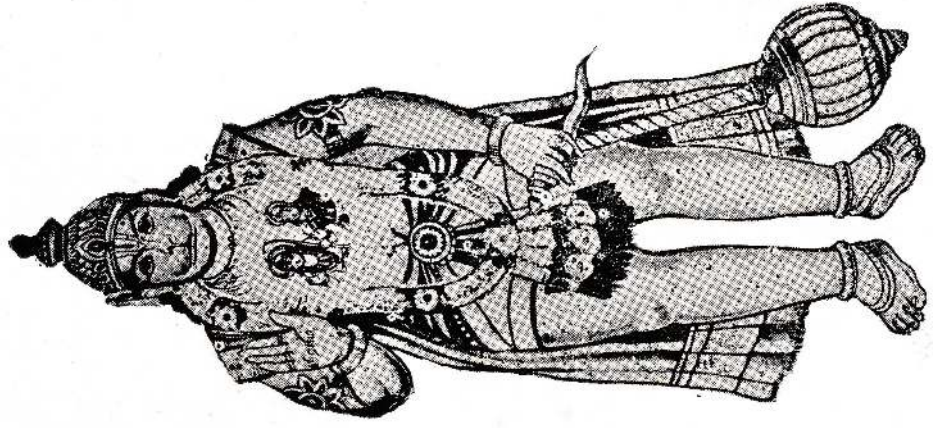
ஸ்ரீ அரவிந்தர் (15.8.1872 — 5.12.1950)

அரவிந்த அக்ராய்ட் கோஷ் வட இந்தியா விலுள்ள வங்காளத்திற் கல்கத்தா நகரத்திலே அவதரித்தவர்; டாக்டர் கிருஷ்ண தனகோஷ், ஸ்வர்ணலதாதேவி என்போரின் புதல்வர்.

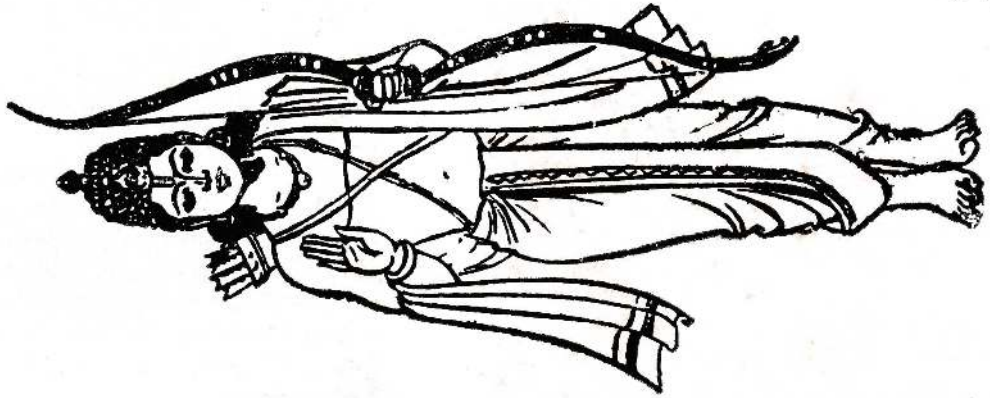
1879 இலே கல்வி கற்பதற்காக இங்கிலாந்து சென்று 1893 ஆம் ஆண்டு பெப்ரவரி மாதம் இந்தியாவுக்கு மீண்டவர்; 1893 ஆம் ஆண்டு முதல் சில வருடங்கள் பரோடா சமஸ்தானத் திலே பல்வேறு பணிகளைப் புரிந்தவர்; கேம்பிரிஜிற் கல்வி கற்கும் காலத்திலேயே புரட் சிகரமான சிந்தனைகையுடையவராகக் காணப் பெற்ற போதும் பரோடாவிற் பணிபுரியும் காலத்தில் ஏற்பட்ட இந்திய பண்பாட்டுணர்வும் பின்பு ஏற்பட்ட வங்கப் பிரிவினையும் புரட்சி யாளரின் முன்னணியிலே அரவிந்தர் நிற்கும் சந்தர்ப்பத்தை உருவாக்கின; 'ஸ்வராஜ்' என் பதை அரசியற் கண்ணோட்டத்தில் மட்டுமன்றி ஆன்மீகக் கண்ணோட்டத்திலும் அர்த்தங் கொண் டவர் அரவிந்தர்; பரமனின் சாம்ராஜ்யத்தைப் பூமியில் நிலை நாட்டுவதற்கு விடுதலை முதற்படி என்று கருதியவர். அவர் 1907 இலும் 1908 இலும் இருமுறை அந்நிய ஆட்சியாளராற் சிறை வைக்கப் பெற்றவர்.

1904 இலேயே பிரானாயாமம் பயிலத்தொடங் கிய போதும் சிறை வாழ்க்கை யோக நெறியில் அதிகம் அக்கறை கொள்ள வைத்தது; விஷ்ணு பாஸ்கர்லேலேயின் உதவியுடன் யோக முறைகளை நன்கு பழகிக் கொண்டவர்; 1909 இலே சிறையிலிருந்து விடுதலை பெற்றதையடுத்து அரசி யல் இயக்கங்களைத் தவிர்த்துக் கொண்டு யோக நெறியிலே முழுக்கவனத்தையும் செலுத் தியவர்; 1910 ஆம் ஆண்டு ஏப்ரல் மாதம் புதுச்சேரியை அடைந்த போது ஆங்கிலேய அரசிற்கு எதிரான கொந்தளிப்பில் இருந்து முற்றாக விலகிக் கொள்ளும் சந்தர்ப்பம் கிடைக் கப் பெற்றதை அடுத்து யோக நெறியிலே தன்னைப் பக்குவப்படுத்துவதிலே முழுக் கவனத் தையும் செலுத்தியவர்; புதுச்சேரியிலே பரி பூரணமடைந்தவர்.

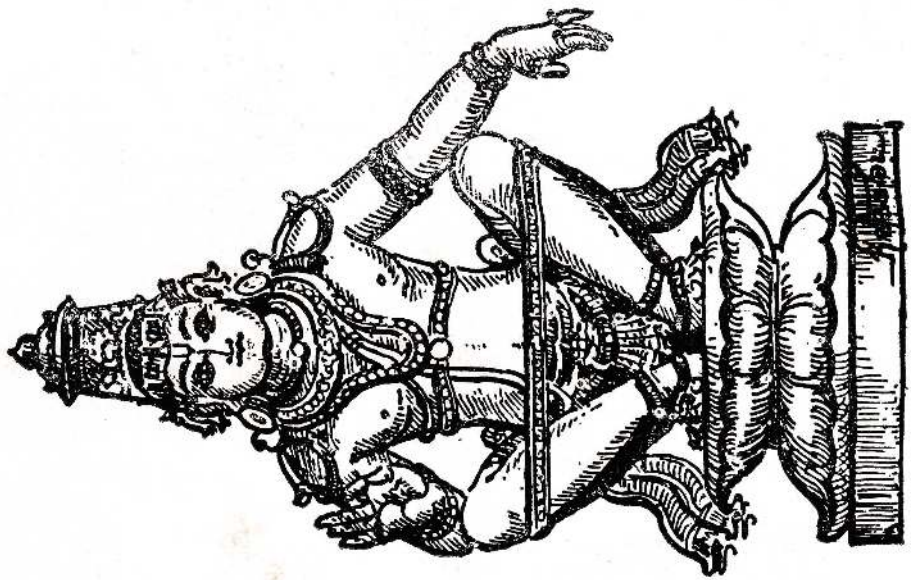
ஸ்ரீ அரவிந்தரின் யோகத்தின் குறிக்கோள் உள்ளார்ந்த சுயவளர்ச்சியாகும். சுய வளர்ச்சியின் பரிணாமப்படிகள் மனிதனின் பூவுலகவாழ்வினைத் தெய்வவடிவில் அமைக்கும் என்று நம்பியவர்; உயர்நிலை மனத்தை உருவாக்கும் போது மனித வாழ்வின் இயல்பே மாறிவிடும் என்றும் தெய்வீக

அனுமார்

இராமர்

அரிகர பத்திரர்

சைனர்கள் சாத்தையன், மகாசாத்தையன், மாசாத்தையன், யோகசாத்தையன், தர்மசாஸ்தா என்று ஐயனாரை வழங்குவர். பௌத்தர்கள் மகாசாஸ்தா, மாசாத்தன் என்றழைப்பர்.

“சாஸ்தா” வடசொல்லாயினும் வேதங்களிலோ பழைய புராணங்களிலோ அப் பெயருடைய தெய்வம் இல்லை. இருக்கு வேதத்தில் இந்திரனுக்குரிய மந்திரங்களில் ‘ஆர்ய’ என்ற பதம் இடம் பெறும் மந்திரம் சாஸ்தாவுக்குரியதாக வழங்கப்படுகின்றது.

‘சாத்தன்’ என்ற சொல் இடுகுறிப் பெயராகவும் காரணப் பெயராகவும் தமிழ் மொழிக்கு உரியதாக விளங்குவதோடு ‘சாஸ்தா’ என்ற சங்கதபதத்தின் வட சொல்லாகவும் காணப்படுகின்றது. ‘சாஸ்தா’ ஆணை (சாசனம்) செய்பவர் என்ற பொருளிலே அரிகரபுத்திரனையும் புத்தரையும் குறிப்பதாகக் காணலாம்.

உறையூருக்குக் கிழக்கேயுள்ள பிடலூரில் மூவேந்தர் காலத்தில் ‘அறப்பெயர்ச்சாத்தன்’ என்ற தெய்வம் காணப்படுகின்றது (புறநானூறு, 395). சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் :பேரருளாளன் பிடலூரன் தம்மானே’ என்று பல்லவர் காலத்தில் இத் தெய்வத்தைக் குறிப்பிடுகிறார் (7.96.6). சேக்கிழார் சுவாமிகள் பெரியபுராணத்திலே சேரமான் பெருமானையுரை திருக்கையாலத்தில் சிவபிரான் முன்னிலையிற் பாடி அரங்கேற்றிய ஆதியுலாவைக் கேட்டறிந்த ‘மாசாத்தனார்’ அந்நூலைப் பிடலூரிலே வெளிப்படுத்தினார் என்று கூறுவர் (வெள்ளாணைச்சருக்கம், 52). பிடலூர் ஐயனார் அரங்கேற்றிய ஐயனார் என்று வழங்கப்படுவர். திருப்பாட்டூர் என இன்று வழங்கும் பிடலூரிலே பாழடைந்த சாத்தன் கோயில் உண்டு. அக்கோயிலின் அடியில் இராசராச சோழனுடைய கல் வெட்டுக் காணப்படுகின்றது.

மூவேந்தர் காலத்திலே கருவூரிலும் சாத்தன் கோயில் இருந்திருக்கலாம். கருவூர்ப் பெருஞ்சதுக்கத்துப் பூதநாதனார் என்ற புலவரொருவர் புறநானூற்றிலே அறியப்படுகிறார்.

புறம்பணையான் வாழ்கோட்டம் (வரி, 12), பாசண்டச் சாத்தன் (வரி, 15) கோயில் எனச் சாத்தன் கோயில் இரண்டு சிலப்பதிகாரம் கனத்திறம் உரைத்த காதையிலே கூறப்படுகின்றன. சூடாமணி நிகண்டு ‘புறத்தவன்’ எனத் தரும் சாத்தன் பெயர் நினைவு கூரத்தக்கது. சாத்தன் கோயில் ஊர்ப்புறத்தே அமைவதால் சாத்தன் புறம்பணையான் என வழங்கப்பட்டான். பாசண்டம் என்பதற்கு வேறுபட்ட பொருள்கள் கூறப்படுகின்றன. தொண்ணூற்றறுவகை சமய

சாத்திரத் தருக்கக் கோவை என்றும் இவற்றைப் பயின்றதால் அவற்கு மகா சாத்திரன் (மகாசாத்தன்) என்பது பெயர் என்றும் அடியார்க்கு நல்லார் சிலம்பிலே கூறுவர். அவைதீகம் பாசண்டம் என்றோர் நிக்கந்தக் கோட்டம் (அருகன் கோயில்) முன்பு குறிப்பிடப்பட்டதால் இது பௌத்தரின் சாத்தன் கோயில் அல்லது பௌத்தர் கோயில் என்று கருதுவர்.

பல்லவர் காலத்திலே பல்லவருக்கும் அனூராதபுர அரசருக்கும் ஏற்பட்ட நெருங்கிய தெர்டர்புகளாற் பல்லவர் பாணியில் அமைந்த புடைச்சிற்பங்கள் பல ஈழத்திலே காணப்படுவன. இவற்றிலே இசுறுமுனியாவிலுள்ள ஐயனார் புடைச்சிற்பமும் ஒன்று. குதிரைமுகம் தனியாக அமைய ஐயனார் மானிட ரூபத்திலே உட்கார்ந்த நிலையிலே இசுறுமுனியாவிற் காணப்படுகிறார்.

அப்பர் ‘சாத்தனை மகனா வைத்தார்’ என்று திருப்பயற்றுர்ப் பதிகத்திலே (4.32.2) கூறுகிறார். சிவபிரான் சாத்தனைத் தனக்கு மகனாகச் செய்ததாகவும் அதைச் சிவனின் சிறப்புச் செயல்களில் ஒன்றாகவும் அப்பர் கூறுவது கவனிக்கத்தக்கது. ஓட்டக் கூத்தரும் தக்கயாகப் பரணியில் மாசாத்தனைச் சிவபிரானின் மகனாகக் கூறுவர்.

இரண்டாம் கரிகாலன் காலத்துச் சாசனம் உத்தரமேரூர்ச் சதுர்வேதி மங்கலத்தின் தென்பகுதியில் அமைந்த ஐயன் மகாசாஸ்தாவுக்குப் பிரசாதத்திற்கும் நித்திய விளக்கிற்கும் புஷ்பாஞ்சலிக்கும் நிலம் தானம் வழங்கியதைக் கூறுகின்றது.

பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டில் எழுந்ததாகக் கருதப்படும் மூஷகவம்சத்திலே வல்லப அரசன் வடுகேஸ்வரர் கோயிலில் ‘ஆர்யக’ தெய்வத்தைப் பிரதிட்டை செய்ததைக் குறிப்பிடுகின்றது.

பிரமாண்டபுராணம் உபசம்ஹாரபாதம்(6.6-9) சாஸ்தாவின் பிறப்பினைச் சுருக்கமாகக் கூறும். பாற்கடல் கடையும் போது தோன்றிய சக்தியின் அழகாற் கவரப்பட்ட சிவன் அவனைக் கூடியதாற் சாஸ்தா தோன்றியதாக அங்கு கூறப்பட்டுள்ளது. குலால சாஸ்திராகமம், சுப்பிரபேதாகமம் என்பனவற்றிலும் சாஸ்தாவின் தோற்றம் கூறப்படுகின்றது என்பர்.

அரிக்கும் அரனுக்கும் புத்திரகைப் பிறந்து அரிகரபுத்திரன் என்ற பெயரைப் பெற்றகதை, கச்சியப்ப சிவாசாரியாராற் கந்தபுராணத்திலே கூறப்பட்டுள்ளது. பாற்கடலிலே தோன்றிய அமுதத்தைத் தேவருக்கு அளிக்கவும் அசுரரை ஏமாற்றவும் விஷ்ணு எடுத்த மோகினி வடிவத்

துடன் சிவன் இணைந்ததால் அரிகரபுத்திரன் தோன்றினார் என்று அசுரகாண்டம் மகாசாத் தாப் படலத்திலே கச்சியப்பசிவாசாரியார் கூறுவர்.

தலைமேல் கைவைத்தால் சாம்பலாகும் வரத்தைச் சிவனிடம் பெற்று அவரிடமே அதனைப் பரீட்சித்துப் பார்க்க முயன்ற பசுமாசுரனிடமிருந்து தப்பியோடி ஒளித்த சிவனைக் காக்க மோகினி வடிவெடுத்து அவனை மயக்கி அவன் பெற்ற வரத்தாலே அவனையே சாம்பலாக்கிய விஷ்ணுவின் பெண்வடிவில் மோகங் கொண்டு சிவன் கூடிய போது தோன்றியவர் சாஸ்தா என்றும் வேறொரு புராணம் கூறும்.

பிஷ்ணாடணர் கோலத்திற் சிவனும் மோகினி வேடத்தில் விஷ்ணுவும் தாருகாவனம் புகுந்து இருடிகளை ஏமாற்றி, ரிஷிபத்தினிகளை நிறையழியச் செய்த பின்பு கூடிய போது சாஸ்தா தோன்றினார் என்றும் கதையுண்டு.

பிரமாண்ட புராணத்திற் பிற்காலத்திற் சேர்ந்த பூதநாத உபாக்கியானத்தில் மக்ஷிமுகியை மணிகண்டன் சாஸ்தாவென்று சபரிமலையிலே கோயில் கொண்ட கதையும் பஞ்சமுகாசுரனை அழித்த கதையும் உள.

சிவபிரான் கிராத சாஸ்தா வேடத்திலே அருச்சுனனுடன் போர் புரிந்து பாசுபதாஸ்திரம் வழங்கிய கதையுமுண்டு. ஸ்ரீஆதி சங்கரரின் சீடர் ஒருவர் கிராத சாஸ்தாவடிவில் சிவனைக் கண்ட கதையுமுண்டு.

சாஸ்தா, சாத்தன், அரிகரபுத்திரன், ஐயன் என இலக்கிய ஆட்சி பெறும் தெய்வம் பொது மக்களிடையே ஐயனார், ஐயப்பன் என்ற பெயர்களிலே பிரபல்லியம் பெறுவதைக் காணலாம். ஐயனார் அறத்தைக் காக்கும், நிலைநாட்டும் தெய்வமாகக் கருதப்படுகின்றது. 'அறப்பெயர்ச்சாத்தன்' 'தர்மசாஸ்தா' என்ற வழக்குகள் இவ்வமிசத்தினைச் சுட்டுவன.

மானிடத்தைக் காக்கும் தெய்வமாக, கருணையும் இரக்கமுள்ள தெய்வமாக ஐயனார் கிராமிய மக்களிடம் செல்வாக்குப் பெறுகின்றார். ஐயனார் பல வழிகளிலும் காவல் தெய்வமாகக் கருதப்படுகிறார். இரவு வேளையிலே தம் கிராமத்திலே துணைவருடன் குதிரையிலே ஐயனார் சுற்றி வருவதாக மக்கள் நம்புவர். கிராம வழியிலே தனியாகப் பயணம் செய்பவர் ஐயனார் தம் பயணத்தைக் காத்து வருவதாக நம்புகின்றனர். பயணிகள் தம் பயணத்திலே எவ்வித இடையூறும் ஏற்படா வண்ணம் ஐயனாரை வேண்டிச் செல்லவது வழக்கம். கிராம மக்கள் தம் மந்தை

களைக் காக்கும் தெய்வமாகவும் ஐயனாரைக் கருதுவர். இதனால் கோமாரி முதலிய நோய்கள் ஏற்படும் போது ஐயனாருக்கு விசேட பூசைகள் செய்து அவர் அருளை நாடி நிற்பர்.

சைனர்களும் சாத்தையனைக் காவல் தெய்வமாகப் போற்றுவது குறிப்பிடத்தக்கது. திருவிளையாடற்புராணம் குலசேகர பாண்டியன் சாத்தனைக் கிழக்குப் பகுதியிற் பாதுகாவலராக வைத்ததைக் கூறுகின்றது. பன்னிரு பாட்டியல் பிள்ளைத்தமிழ்க் காப்புத் தெய்வங்கள் பட்டியலிலே சாத்தனுக்கும் இடம் தந்துள்ளது.

ஐயனார் வழிபாடு தமிழ் நாட்டிலும் ஈழத்திலும் கேரள நாட்டிலும் காணப்படுகின்றது. தமிழ் நாட்டிலே கிராமங்கள் தோறும், பொதுவாக ஐயனார் கோயில் இடம் பெறுவதைக் காணலாம். ஈழத்திலே தமிழ் மக்கள் மத்தியில் மட்டுமன்றி சிங்கள மக்கள் மத்தியிலும் ஐயனார் கோயில்களுள். ஆயினும் கேரள நாட்டிற் சபரிமலை ஐயப்பன் செல்வாக்கு மிக்க தெய்வமாக உயர்ச்சி கண்ட பின்பே தமிழ் நாட்டிலும் ஐயனார் வழிபாடு கிராமிய நிலையில் இருந்து நகர நிலைக்கு வந்துள்ளது. சபரிமலை ஐயப்பன் யாத்திரை தமிழ் நாட்டிலே பிரபல்லியமடைந்து வருகின்றது.

தமிழ் நாட்டிற் கிராமங்களிற், சிறப்பாக விவசாயப் பகுதிகளிலே, குடிமனைக்கு வெளியே, பெரும்பாலும் வயல் வெளிகளிலே ஐயனார் கோயில் அமைந்திருக்கும். தென்மேற்கு மூலையிலே ஐயனர்கோயில் அமைவது விதியெனப்படினும் ஏனைய திசைகளிலும் அவை அமைந்து காணப்படுவன. கோயில் பொதுவாகச் செங்கல்லால் அல்லது களி மண்ணாற் கட்டப் பெற்று ஓட்டினால் அல்லது ஓடையால் வேய்ந்து காணப்படும், கர்ப்பக் கிருகத்தில் அமையும் ஐயனார் படிமம் கிராமத்தின் வெளிப் புறத்தை நோக்கி அமைக்கப்படும். படிமம் இல்லாத கோயிலில் செங்கல் ஐயனாரைக் குறித்து நிற்கும்.

வசியம், ஆகர்ஷணம் என்பனவற்றிற் செந்நிறம் கொண்டவராகவும், மோகனத்திற் கருநிறம் கொண்டவராகவும், ஸ்தம்பனத்திற் பொன்னிறம் உள்ளவராகவும் விஷம் போக்கும் வழிபாட்டிலும் ஞானம் பெறுவதற்கான வழிபாட்டிலும் வெண்ணிறமுள்ளவராகவும், துவேஷம், உச்சாடனம், மாரணம் என்பனவற்றில் கருநிறம் உள்ளவராகவும் ஐயனார் வழிபடப்படுகின்றார்.

ஐயனார் படிமங்கள் நின்ற கோலத்திலும் இருந்த கோலத்திலும் காணப்படுவன; இருந்த கோலத்திலே அமைந்தவை யானையில் இருப்பதாகவும்,

குதிரையில் இருப்பதாகவும், ஆலின் கீழ் சிம்மா சனத்தில் இருப்பதாகவும், யோகி நிலையில் இருப்பதாகவும், பீடத்தில் இருப்பதாகவும் காணப்படுவன; ஐயனார் தனியாகவும் மூவராகவும் உள்ள நிலைகளுமுள்; மூவராகவுள்ள நிலையில் ஒன்று இடப்பக்கத்தில் புஷ்கலையும் வலப்பக்கத்தில் பூரணையும் அமைந்தது. இவ்விருவரும் ஐயனாரின் மனைவியர். சில்பரத்தினம் ஒருபக்கத்தில் பிரமை என்ற மனைவியும் மறுபக்கத்தில் சத்யகன் என்ற மகனும் அமைந்த நிலையைக் குறிப்பிடுகின்றது.

ஐயனார் இருகைகளுடனேயே பொதுவாகக் காணப்படுவர். செண்டாயுதம் கையிலே தாங்கிய வடிவங்கள் பலவாயினும் குதிரைச்சவுக் குடனும் சில படிமங்களுள் என்பர்.

கோயிலின் முன்றலிலே களிமண்ணூற் செய்து சுடப் பெற்ற பல குதிரைகளும் சில வேளைகளியில் யானைகளும் அமைக்கப்பட்டிருப்பதைக் காணலாம். சிலவேளைகளில் செங்கல்லாற் கட்டிய பெரிய குதிரைகளும் அங்கு காணலாம். பௌத்தர் கருங்குதிரையையும் சைனர் வெள்ளானையையும் சாஸ்தாவின் வாகனங்களாகக் கூறுவர்.

ஐயனார் கோயிலிலே பரிவார தெய்வங்கள் பல காணப்படுவன. இராமநாதபுரத்து ஸ்ரீ வில்லிபுத்தூருக்கு அருகுள்ள சுந்தரபாண்டியம் கிராமத்திலுள்ள வையம் தொழுவார் கோயில் எனும் ஐயனார் கோயிலில் வைகுந்த மூர்த்தி எனப்படும் ஐயனாரின் பரிவார தேவதைகளாகக் கறுப்பசாமி, சப்பாணி கறுப்பசாமி, பெரியகறுப்பசாமி, மாமுண்டிக் கறுப்பசாமி, காளி, பத்திரகாளி, பேய்ச்சி, மாடத்தி, ராக்கச்சி, சன்னாசி, முத்துமாலையம் மன், பூமாலையாஜா, பொன்னோட்டக்காரன், சுருவடியான், மாடன் முதலியோர் காணப்படுகின்றனர்.

ஐயனாருக்கு மிருகபலி இடுவது வழக்கமில்லை. அகிம்சை அமிசம் ஐயனார் வழிபாட்டில் முக்கியத்துவம் பெறுவதை இது உணர்த்துகின்றது. மதுரை வீரன் உடனமைந்த ஐயனார் கோயிலிலே, வீரனுக்கு மடையிடும்போது ஐயனார் முன்பு திரையிட்டு வீரனுக்குப் படைப்பது நோக்கத்தக்கது. அறகும் சிறுபூனையும் அரிசியும் இட்டுச் சாத்தனைத் தேவந்தி வணங்குவது சிலப்பதிகாரத்திலே காணப்படுவதாகும். சாத்தனுக்குச் சந்தனக்காப்பு இடுவது முக்கியமான நிகழ்ச்சியாகும். பஞ்சாமி மிர்த அபிடேகம் முதலியனவும் சாத்தனுக்குள்.

தந்திர சமுச்சயம், சில்பரத்தினம் என்பன சாஸ்தாவின் தியான சுலோகங்களைத் தருவன. சாஸ்தாவுக்குக் காயத்திரி மந்திரமுமுண்டு; அர்ச்சனை மந்திரங்கள், ஸ்தோத்திரங்கள், நாமாவளி

கள் என்பனவும் உள்; சுப்பிரபேதாக்கம் ஸ்தாபன விதி கூறுகின்றது; பூர்வகாரணாகம் அர்ச்சனைவிதி கூறுகின்றது.

இவை யெல்லாம் தோன்றி விட்ட போதும் தமிழ் நாட்டிலே ஐயனார் பூசை கிராமிய வழிபாட்டு முறையிலே நடை பெறுகின்றது. பூசாரி ஒவ்வொரு நாளும் மதிய வேளையில் பூசையை நடத்துவார். பூசாரிகளும் வெவ்வேறு வகுப்புகளைச் சேர்ந்தவராகக் காணப்படுவர். பூசைக் கெனத் தனியான — விரிவான கிரியை முறைகளை அங்கு பின்பற்றுவதாகத் தெரியவில்லை.

ஐயனார் வழிபாட்டிலே குதிரை நேர்த்தி செய்வது பொது வழக்கமாகும். குயவனைக் கொண்டு செய்வித்த குதிரையை ஐயனார் கோயிலுக்குப் பவனியிலே கொண்டு சென்று விட்டு வழிபடுவர். இதனைக் குதிரை எடுப்பு அல்லது குதிரை விடுதல் என்று தமிழ் நாட்டில் கூறுவர்.

மதுரை மீனாட்சியம்மன் திருமணத்திற்கு மதுரைக்குச் சென்ற மாப்பிள்ளை வீட்டாரிற் சாத்தனின் பெயருமுண்டு. ஆயினும் சாத்தனின் படிமத்தை முன்பு சிவன் கோயிலில் பிரதிட்டை செய்வது மரபாக இருக்கவில்லை. பாதுகாப்புக்காக ஐயனாரின் வெண்கலப் படிமத்தினைச் சிவன் கோயிலில் வைத்து விட்டு விழாக்களுக்காக ஐயனார் கோயிலுக்கு எடுத்துச் செல்லும் வழக்கம் மட்டும் காணப்பட்டது.

கேரள நாட்டிலே ஐயப்பன் வழிபாடு பிரபலியம் மிக்க வழிபாடாகக் காணப்படுகின்றது. தைமாதம் முதலாம் தேதி வருடம் முழுவதும் செய்த தியானத்தில் இருந்து அவர் விழித்ததாகவும் அந்நாளிலே தரிசனம் செய்பவர் அவர் அருளைப் பெறுவர் என்றும் பெரிதும் நம்புவர்.

சபரிமலை ஐயப்பனுக்கு மண்டலபூசை 45 நாள் நடைபெறும். சபரிமலை யாத்திரை காலத்தோடு விரிவான ஒழுங்குகளையும் முறைகளையும் பெற்று வளர்ந்துள்ளது. தமிழ் நாட்டிலும் சபரிமலை யாத்திரையிலே பெருமளவிலே கலந்து கொள்வதைக் காணலாம். ஐயப்பன் வழிபாடு சபரிமலை சாஸ்தாவின் செல்வாக்கினால் கேரளத்திலே சிறப்பிடம் பெற்றுள்ளது.

திருவனந்தபுரத்தில் ஸ்ரீ அநந்த பத்மநாப சுவாமி கோயிலின் வட பிராகாரத்திலே சாஸ்தா கோயில் உண்டு. காஞ்சிபுரம் காமாட்சி கோயிலிற் செண்டுடன் துவார பாலகராக ஐயனார் காணப்படுகிறார். திருப்பனந்தனையடுத்த திரைலோக்கிய சுந்தரம் கோயிலில் வெண்கலத்தாலான சாத்தன் படிமங்கள் இரண்டு வைக்கப்பட்டுள்ளன. சிதம்பரம் நடராசப் பெருமான்

கோயிலிலே திருமுலட்டானேசுவரர் கோயிலுக்கு வடக்கு நோக்கிச் செல்லும் ஓடையின் வெளிச் சுவரிலே அமைக்கப்பட்டிருந்த சாஸ்தா இன்று கோயில் போல மூடி அமைக்கப்பட்டுச் சிறப்பிக் கப்படுகிறார். கும்பகோணம் கும்பேஸ்வரர் கோயிலின் இரண்டாம் பிராகாரத்தின் வட கிழக்குப் பகுதியில் ஐயனரும் சூரியன் பைரவரு டன் அண்மையில் பிரதிட்டை செய்யப்பட்டுள் ளார். விழாக் காலங்களில் இவருக்கு இங்கு வெள்ளிக் கவசமும் இடப்படுகின்றது.

அரிகரம்

தமிழ்நாடு மதுரை அரிகரம் பரப்பிரம விளக் கத்தைப் பதிப்பித்தவர்; பரப்பிரம விளக்கம் காளமேகப்புவலவர் பேரோடு வழங்குவதாகும்.

அரிகரம் ஐயர்

அம்பைத்தலபுராணம் பாடியவர்.

அரிகேசரி

பாண்டியன் மாறவர்மன் அரிகேசரி ஏழாம் நூறாண்டின் பிற்பகுதியில் ஆட்சி புரிந்தவன்; “நிறைக்கொண்ட சிந்தையான் நெல்வேலி வென்ற நின்றசீர் நெடுமாறன் அடியார்க்கும் அடியேன்” எனச் சுந்தரமூர்த்திசுவாமிகள் போற்றும் (7.39.8) நின்றசீர் நெடுமாறநாயனார் தாம், அரிகேசரி என்று வரலாற்றுகிரியர் கூறுவர்.

திருமறைக்காட்டிலே அப்பரும் சம்பந்தரும் உடனிருந்தகாலே பாண்டிய அரசி மங்கையர்க்கரசி யும் அமைச்சர் குலச்சிறையாரும் அங்கு சென்று, தம்மரசனையும் நாட்டையும் சைனமதத்தின் பிடியி லிருந்து மீட்கும்படி இரந்து நின்றனர். அவர் களுடைய வேண்டுகோளை ஏற்றுச் சம்பந்தப் பெரு மான் திரு மறைக்காட்டில் இருந்து புறப்பட்டுப் பல தலங்களையும் தரிசித்துக் கொண்டு மதுரைக்கு எழுந்தருளினார். அவர் வருகையை அறிந்த சைனர், அவர் எழுந்தருளிய திருமடத்தை எரி மூட்ட முயன்றனர்; சம்பந்தப்பெருமான் அதீ யினைப் பாண்டியனைச் சேரும்படி பணித்தார். பாண்டியனுக்கு ஏற்பட்ட வெப்புநோயை யாரா லும் மாற்ற முடியவில்லை. குலச்சிறையார், சம் பந்தர் கடைக் கண்ணைக்கம் பெற்றால் வெப்பு நோய் ஒழியும் என்று உரைக்க பாண்டியன் அவரை அழைத்து வரும்படி செய்தான்; சம்பந்தர் இட்ட திரு நீற்றினால் பாண்டியனின் வெப்பநோ யும் அவன் கூனும் நீங்கின; நெடுமாறனும் சிறந்த சிவனடியாராக விளங்கினான்; அவன் மனைவியும் அமைச்சனும் சிவனடியாராகச் சிறந்தனர்.

அரிகேசரி பராக்கிரம பாண்டியன்

தென்பாண்டி நாட்டில் ஆட்சி புரிந்த பாண்டிய மன்னன். ஆட்சிக்காலம் 1422—1462. தென்காசி யில் இவன் எடுத்த விசுவநாதர் கோயிலின் கோபுர நிலைக் கற்களில் அவனால் பாடப்பட்ட ஆறு கட்டளைக் கலித்துறைப் பாக்களுள்.

அரிச்சந்திரபுராணம்

வாய்மைக்கும் பொறுமைக்கும் மனத்திட்பத்திற் கும் இலக்கணமாக அமைந்து இந்திய பாரம் பரியத்திலே சிறந்த கதா பாத்திரமாக விளங்கும் அரிச்சந்திரன் கதையைப் புராணமாக அமைத்துப் பாடுவது அரிச்சந்திர புராணமாகும்.

பாண்டிய நாட்டில் நல்லூரில் பொற்கொல்லர் மரபில் வந்த வீரகவிராயர் என்பவர் பாடியது அரிச்சந்திரபுராணம். இப்புராணத்தை ஆசிரியர் திருப்புல்லாணித் திருமால் கோயிலிலே சகம் 1446 இலே (கி.பி. 1524) அரங்கேற்றியதாகப் பாயிரச் செய்யுள் (14) கூறுவதால் இவர் காலம் பதினாறாம் நூற்றாண்டு என்பது தெளிவாகும்.

அரிச்சந்திர புராணத்தினை ஆசிரியர் அரிச்சந்திர வெண்பாவைத் தழுவி அமைத்துள்ளார் என்பது பாயிரம் உணர்த்தும் செய்தியாகும். இவ்வரிச் சந்திர வெண்பா மு. இராகவையங்கார் 1949 இலே வெளியிட்டதாகலாம் என்று கருத இடமுண்டு.

அரிச்சந்திர புராணத்திலே பாயிரம் (14), நாட்டுச் சிறப்பு (59), நகரச்சிறப்பு (37) எனும் பிரிவுகள் நீங்கலாக விவாக காண்டம் முதல் உத்தர காண்டம் வரை பத்துக் காண்டங்களுள். இப்பத் துக் காண்டங்களிலும் 1111 பாடலுள். எனவே அரிச்சந்திர புராணத்தில் மொத்தம் 1215 பாவுள் எனலாம்.

இப்புராணம் ‘அரிச்சந்திரசரித்திரம்’ எனும் பெயரிலே 1838 இலே வெளிவந்துள்ளது. கோகு லாபுரம் அருணாசலமுதலியார் உரையுடன் சென் யில் யுவ வருடம் (1875) பதிப்பித்துள்ளார். திரிசிரபுரம் வீ. கோவிந்தபிள்ளையின் உரையினைத் திருமயிலை ராமலிங்கமுதலியார் பரிசோதனையுடன் 1901 ஆண்டிற் சென்னை சிற்றம்பலம் விலாசம் பிரஸும், ஈக்காடு இரத்தினவேலு முதலியார் பரிசோதனையுடன் சென்னை வி. இரத்தினநாயகர் ஸன்ஸ் 1932 இலும் பதிப்பித்துள்ளனர். பி. நா. சிதம்பரமுதலியார் பிரதர்ஸின் சென்னை வித்தியா ரத்தாகர அச்சுக் கூடம் 1925 இலே சுந்தரநாதம் பிள்ளை விருத்தியுரையுடன் அரிச்சந்திர புராணத் தைப் பதிப்பித்துள்ளது.

அரிச்சந்திரன்

தாங்கொணுத் துன்பத்திலும் இளிவந்தன செய்யாது வாய்மைக்கும் மனத்துய்மைக்கும் ஒருவனாக நின்று உலகம் தொழ விளங்கியவன் அரிச்சந்திரன். அவன் வரலாறு இந்திய பாரம்பரியத்திலே அன்றும் இன்றும் போற்றிப் பேணப்படுவதாகும்.

ஐத்திரேய பிராமணத்திலே அரிச்சந்திரன், அவன் மகன் உரோகிதன் செய்திகள் எடுத்துரைக்கப்பட்டுள்ளன. உரோகிதனுக்காக யூபக் கம்பத்தில் சட்டுண்ட கனச்சேபன் வருணனை வழிபட்டு விடுதலை பெற்றது அங்குண்டு. மகாபாரதம் அரிச்சந்திரன் அவனுடைய வள்ளமைகளுக்காகவும் இடையறா யாகங்களுக்காகவும் சுவர்க்கத்திற்கு உயர்த்தப்பட்டதைக் கூறுகின்றது. அரிச்சந்திரனின் இறையணர்வை மார்க்கண்டேயபுராணம் ஏத்துகின்றது. காந்தபுராணத்தில் அரிச்சந்திரனது சரிதை தனியாக வகுத்துரைக்கப்பட்டுள்ளது.

இக்ஷ்வாகு மரபிலே திரிசங்குவின் மகனாக அவதரித்த அரிச்சந்திரன் கதை தொன்று தொட்டுக் கூறப்பட்டு வருகின்றதாயினும் அக்கதை பல்வேறு மாற்றங்களுடனே காணப்படுதல் நோக்கத்தக்கது. அக் கதையிலே முக்கிய இடம் பெறுவது விசுவாமித்திரரால் ஏற்படும் சோதனையும் அதன் விளைவுகளுமாம்.

விசுவாமித்திரர் தன் யாகத்திற்குப் பங்கமேற்படுத்தியதாகக் கூறியதை ஏற்று அதற்குப் பிராயச்சித்தமாக அரிச்சந்திரன் அவர் கேட்பதைக் கொடுப்பதாக வாக்களிக்கிறான். அரசரிமையையும் செல்வத்தையும் இழந்து குடும்பத்தோடு அனாதையாகப் புறப்பட்ட அரிச்சந்திரன் வாரணசியிலே மனைவியையும் பிள்ளையையும் விற்றும் தன்னை ஒரு சண்டாளனுக்கு அடிமையாக்கியும் அச் செயல்களாலே பெற்ற பொருளை விசுவாமித்திரருக்குக் கொடுக்கிறான். சண்டாளனின் அடிமையாகிச் சுடலையாண்டியாக எரிக்கும் சடலங்களிலுள்ள பொருள்களை எடுத்து விட்டு அவற்றைத் தீக்கொளுத்தி எடுத்த பொருளை எசமானனிடம் அளிக்கும் அருவருப்பான தொழிலை வெறுப்புடன் செய்து வந்த அரிச்சந்திரன் ஒரு நாள் தற் கொலைக்கே துணிந்து விடுகிறான்.

பாம்பு கடித்து இறந்த தன் மகனை தீயிலிடச் சுடலைக்கு வந்த மனைவியை இனங்கண்டு இருவரும் மகன் சிதையிலே உயிர் துறக்கச் சித்தமாகின்றனர். அந்நிலையிலும் எசமானனிடம் உத்தரவு பெற்றுவர அரிச்சந்திரன் புறப்படுகிறான். அந்நிலையிலே இந்திரன் முதலான தேவர்தோன்றி சுவர்க்கத்தையும் தன்னுடைய எளிமையினாலும் நற்செய்கையாலும் வென்று விட்டதாக வாழ்த்தி வரமளிக்கின்றனர். சண்டாளனாக இயங்கிய தருமதேவதையும் தன்னை இனங்காட்டிக் கொள்கிறது.

அரிச்சந்திரன் தன் மகனை நாடாள நியமித்து விட்டு மனைவியுடனும் விசுவாசமிக்க சில பிரசைகளுடனும் வானுலகம் செல்கிறான். அங்கு நாரதரின் சூழ்ச்சியினால் தற் புகழ்ச்சியில் ஈடுபட்டதால் அரிச்சந்திரன் சுவர்க்கத்திலிருந்து வெளியேற்றப்பட்டான். கீழ் நோக்கி வந்து கொண்டிருந்த போது அவன் தன் தவறை உணர்ந்து வருந்தியதாற் சுவர்க்கத்திற்கும் பூமிக்கும் இடையே அவன் செலவு தடைப்பட்டது. தடைப்பட்ட இடத்திலே நகரமைத்து அரிச்சந்திரன் புதிய பூமி ஆண்டு வருகிறான் என்று புராணம் கூறும்.

அரிச்சந்திரன் கதை தமிழிலே ஆக்கங்களுக்குக் கருவாக அமைந்துள்ளது. அரிச்சந்திரவெண்பா எனும் நூலொன்று ஆதியும் அந்தமுமின்றி இடைநடுவே சிதைவுடன் மு. இராகவையங்காரால் 1949 இலே பதிப்பிக்கப்பட்டது. இதனுள் 304 வெண்பாக்கள் இன்று கிடைத்துள்ளன; மேலும் இது உரையிடையிட்ட பாட்டுடைச் செய்யுளாகவும் அமைகின்றது. கி.பி. 1524 இலே திருப்புல்லாணி திருமால் கோயிலிலே வீரகவிராயரின் அரிச்சந்திரபுராணம் அரங்கேற்றப்பட்டுள்ளது. இப் புராணம் முன்னர் குறிப்பிட்ட அரிச்சந்திர வெண்பாவினைத் தழுவி இயற்றப்பட்டதாகக் கருத இடமுண்டு. இது 1838 இலே அச்சிடப் பெற்றுள்ளது.

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த பூ. ஆறுமுகம்பிள்ளை பாடிய அரிச்சந்திர வெண்பா திருமயிலை முருகேசமுதலியாரால் சென்னை அஷ்டலஷ்மிவிவாச அச்சுக் கூடத்தில் 1884 இலே அச்சிடப் பெற்றுள்ளது. சுப்பிரமணியச் செட்டியார் என்பவர் பாடிய அரிச்சந்திர கும்மி சென்ற நூற்றாண்டிலே பதிப்பிக்கப்பட்டுள்ளது. பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் வாழ்ந்த செஞ்சி ஏகாம்பர முதலியார் அரிச்சந்திர அம்மாளை பாடியுள்ளார்.

அரிச்சந்திரன் கதை நாடகத்திற்கும் அரிய பொருளாக அமைந்துள்ளது. பத்ரசாமி செட்டியார், வரதராசலுநாயுடு என்போர் 'அரிச்சந்திர நாடகம்' தனித்தனி தந்துள்ளனர். நன்னெறி சத்தியபாஷ அரிச்சந்திரவிலாசம் திரிசிரபுரம் அப்பாவுப்பிள்ளை இயற்றியது; அது பல பதிப்புகளைக் கண்டது. முத்தன் ஆச்சாரி சத்தியவாக்கு அரிச்சந்திரன் நாடகம் எழுதியுள்ளார். 'அரிச்சந்திர விலாசம்' பழவேற்காடு இரங்கப்பிள்ளை கவிராயர், புரசைவாக்கம் பரசுராமக் கவிராயர் என்போர் தனித்தனியே இயற்றியவை. மணஞ்சேரி நரசிம்மையர் அரிச்சந்திர உபாக்கியான நாடகாலங்காரம் வழங்கியுள்ளார்.

மட்டுவில் க. வே. திருஞானசம்பந்தபிள்ளையின் வசனமும் வை. இராமநாதன் பாடலும் கூடிய அரிச்சந்திர நாடகம் ஈழத்திலே தோன்றியுள்ளது.

பழவேற்காடு இரங்கப்பிள்ளை கவிராயரின் அரிச்சந்திர விலாசத்தினைத் தழுவி சேர் முத்து குமாரசுவாமி (1834—1879) ஆங்கிலத்தில் ARICHANDRA THE MARTYR OF TRUTH எனும் நாடகத்தை எழுதி லண்டன் மாநகரிலே 1863 இலே பதிப்பித்துள்ளார்.

பம்மல் சம்பந்த முதலியார் (1873—1964) இயற்றிய ஹரிச்சந்திரன் இரண்டாம் பதிப்பாக 1930 இலே வெளிவந்தது.

திரு அரிச்சந்திரரைப்புத்தூர்

தஞ்சை மாவட்டத்தில் கும்பகோணத்திற்குத் தென்கிழக்கே நாலரைமைல் தொலைவில் அரிசிலாற்றங்கரையிலுள்ளது; அழகார் புத்தூர், அழகார் திருப்புத்தூர், திருப்புத்தூர், செருவிலிப்புத்தூர் எனும் பெயர்களாலும் இத்தலம் வழங்கப்பட்டுள்ளது.

கோச்செங்கட்சோழன் திருப்பணியான திருக்கோயில்; புகழ்த்துணைநாயனார் பேறு பெற்ற தலம். இங்கு கோயில் கொண்ட சிவபிரானுக்குப் பழங்காசு வைத்த பரமர், சொர்ணபுரேசுவரசுவாமி என்றும் இறைவிக்குக்குச் சிவாம்பிகை, அழகாம்பிகை என்றும் பெயர். சொர்ணபுரேசுவரசுவாமி மேற்குப்பார்த்த சந்திதி.

இத்திருத்தலத்திற்குச் சம்பந்தர் திருப்பதிகம் ஒன்றும், அப்பர் திருப்பதிகம் ஒன்றும், சுந்தரர் திருப்பதிகம் ஒன்றுமாக மூன்று திருப்பதிகமுள் (2.63, 5.61, 7.9).

அரித்துவாரம்

அரியின் வாசல் எனப்பொருள்தரும் அரித்துவாரம் (HARDWAR) வைகுண்டத்திற்குக் கொண்டு செலுத்தும் புனிததலமாம். கங்கைநதி சிவலிக் மலைகளிலிருந்து (SIWALIK HILLS) இறங்கி சமவெளியில் ஓடத் தொடங்கும் இடத்தில் உள்ளதாற் கங்காத்துவாரம் எனவும் பெயர் பெறும். கபிலர் தவஞ் செய்த இடமாதலாற் கபிலம் என்றும் அழைக்கப் பெறும். இதற்கு மகபூர் என்ற பெயரும் முன்பு வழங்கியுள்ளது.

திமூர் (TIMUR) 1399 இலே இதனை அழித்த பின்பு மீண்டும் எழுப்பப் பெற்ற காலம் முதல் அரித்துவாரம் என வழங்குகின்றது.

அரியின் திருவடியாகக் கருதப்படும் கல்மேல் உள்ள வடிவம் பக்தர்களின் பெரும்திப்புக்குரிய இடமாகும். தஷன் வேள்வி செய்ததும் சத்திற்கொலை புரிந்ததுமான இடத்திலே அமைந்த கோயில் சிரார்த்தச் சடங்குகளுக்கு முக்கியமான இடமாகக் கருதப்படுகின்றது.

வைகாசி முதல் நாளிலே கங்கா தீர்த்தமாத இங்கு பெருந்திரளாக மக்கள் கூடுவர். அந்நாளிலே தான் கங்கை முதன் முதலாகப் பூமிக்கு இறங்கி வந்ததாக நம்பப்படுகிறது. ஆறு வருடத்திற்கு ஒருமுறை நடக்கும் கும்பமேளமும் பன்னிரு வருடத்திற்கு ஒரு முறை நிகழும் பெரிய மேளமும் இங்கு வெகு விமரிசையாக நடக்கும்.

அரித்துவாரத்திலிருந்து கங்கை வழி ஏறிச் செல்லின் சுமார் 24 மைலில் ரிஷிகேசத்தினை அடையலாம். மேலும் அரித்துவாரத்திலிருந்து கங்கோத்திரி, கேதாரிநாதம், பதரிநாதம் செல்லும் பாதையும் ஆரம்பிக்கிறது.

அரிதாசர்

பதினாறாம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்தவர்; கிருஷ்ணன் எனும் இயற்பெயரினையுடையவர்; ஆற்றுவான் பாடி பூர்வீகலூர்; தொண்டைநாடு அரிவாசபுரத்திற் (அரிதை) பிறந்து அங்குள்ள திருமாலுக்குப் பல கைங்கரியமும் புரிந்து பரமபாகவதராக வாழ்ந்தவர்; ஆவினிகளப்பாளர் திருவேங்கட முடையாரின் புதல்வர்; திருமலையப்பர், தெய்வங்கள் பெருமாள் முதலியார், கிருஷ்ணதேவராயரின் (1509—1529) அமைச்சர் வடமலையார் என்போரின் சகோதரர்.

இருசமய விளக்கம் பாடியவர்; அது பிங்கள வருடம் (1857) அச்சிடப் பெற்றது.

அரிதாஸ்

வைணவ சித்தரும் ஞானியுமான ஸ்ரீ நிம்பார்கர் கி. பி. பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்தவர்; நிமாண்டி எனும் சமயப்பிரிவின் (NIMANDI SECT) தாபகர்; துவைதாத்துவிதம் எனும் தத்துவப் பிரிவினை விளக்கியிட்டவர்; பக்தி மார்க்கத்திலே கிருஷ்ணன்—ராதா வழிபாட்டை ஆதரித்தவர்.

நிமாண்டிப் பிரிவில் தாத்தி எனும் சமய உட்பிரிவினைத் (TATTI SECT) தாபித்தவர் அரிதாஸ். இவர் பதினாறாம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்தவர். இவருடைய இந்திப் பாடல்கள் பல இராகங்களிலே பாடப்பட்டு வருகின்றன. இவருடைய டோகா (DOHA) எனும் ஈரடிப் பாடல்கள் அழகும் தெளிவும் மிக்கவை. இவருடைய வைணவ பாசரங்கள் பல தொகுதிகளாக வெளிவந்துள்ளன.

திரு அரியமேய விண்ணகரம்

தஞ்சை மாவட்டத்திலே சீகாழி இருப்புப்பாதை நிலையத்திற்கு ஒரு மைல் தொலைவில் அமைந்தது அரிமேய விண்ணகரம் என்னும் திருநாங்கூர் குடமாடுகூத்தன் சந்நிதி; திருநாங்கூர் ராமாநுஜகூடத்திற்கு அருகிலுள்ளது.

இங்கு வீற்றிருக்கும் திருக்கோலத்தில் அருள் புரியும் விஷ்ணுவுக்குக் குடமாடுகூத்தர் என்றும் பெரியபிராட்டியாருக்கு அம்ருதகடவல்லி என்றும் பேர்.

கிழக்கே திருமுகமண்டலம். கோடி அம்ருத தீர்த்தங்கள். உதங்கமகரிஷிக்குப் பிரத்யக்ஷம்.

திருமங்கையாழ்வார் மங்களாசாசனம் பெற்ற திவ்விய தலமிது (பெரிய திருமொழி 3.10)

அரியக்குடி

இராமநாதபுரம் மாவட்டம் திருப்புத்தூர் வட்டத்திலே காரைக்குடிக்கு இரண்டு மைல் தொலைவிலுள்ளது அரியக்குடி. அரியக்குடி விஷ்ணு கோயில் தென்னாட்டிலே பிரபல்லியம் மிக்கதாகும்.

இத்திருக்கோயில் சம்பந்தமான பிரபந்தங்களிலே வேலாமூர் கிருஷ்ணமாசாரியர் இயற்றிய அரியக்குடித்திரிபந்தாதி, அரியக்குடியூர் மென்மங்கை பிள்ளைத்தமிழ், திரு அரியாய் சிலேடை வெண்பாமாலை என்பனவும் அ. இராமநாதன் செட்டியாரின் அரியக்குடி வாகனக்கவியும் இடம் பெறுகின்றன.

அரியர்த்தர்

சிவபெருமானின் மகேசுவர மூர்த்தங்களில் (உருவத்திருமேனிகளில்) ஒன்று அரியர்த்தர். 'அர்த்தம்' என்பது பாதி. அரியைப் பாதியாக உடைய திருவுருவம் அரியர்த்தர். அரன் வடிவம் பாதியாகவும் அரிவடிவம் பாதியாகவும் கொண்டு விளங்கும் போது சிவபெருமான் அரியர்த்தர் எனப்படுவர். இவ்வடிவத்திலே அரன் வடிவு வலப்பக்கத்திலும் அரிவடிவு இடப்பக்கத்திலும் அமைந்திருக்கும்.

விஷ்ணு சிவபெருமானுடைய பாதித் திருமேனியைப் பெறவிரும்பிச் சிவபூசை செய்த போது சிவன் பிரசன்னமாகி மகிழ்ந்து தம்முடைய இடப்பாகத்திலே பொருந்த வரம் தந்து மாயன் என்ற பெயரையும் அளித்ததாகக் காசிகண்டம் கூறுகின்றது.

அரியர்த்தர் திருக்கோலத்திலே வலப் பக்கத்தில் கொன்றைப்பூவும், புலித்தோலாடையும், திருக்கரத்தில் மானும், செந்நிறம் பொருந்திய திருமேனியும் அமைய, இடப்பக்கத்தில் துளசியும், பீதாம்பரமும் திருக்கரத்தில் சக்கரமும், பச்சை நிறம் பொருந்திய திருமேனியும் அமைவன.

இத்திருவுருவம் சங்கரநாராயணர் என்றும் கேசவார்த்தர் என்றும் பெயர் பெறும்.

“வெருவரு கடுந்திறல் இருபெருந் தெய்வத்து உருவுடன் இயைந்த தோற்றம் போல அந்தி வானமொடு கடலணிக் கொளாஅ வந்த மாலை”

எனும் அகநானூற்றுப் பாடல்களிலே இத்திருக்கோலத்தின் பழைய ஆட்சியைக் காண முடிகின்றது.

“அரியலால் தேவியில்லை ஐயன் ஐயாற னார்க்கே” என்று அப்பர் சுவாமிகள் கூறுவர் (4.91.5).

அரன்நா ரணன்நாமம் ஆன்விடைபுள் ஞர்தி உரைநூல் மறையுறையும் கோயில் — வரைநீர் கருமம் அழிப்பளிப்புக் கையதுவேல் நேமி உருவமெரி கார்மேனி ஒன்று

பொன்திகழு மேனிப் புரிசடையம் புண்ணியனும்

நின்றுலகம் தாய நெடுமாலும் — என்றும் இருவரங்கத் தால்திரிவ ரேலும் ஒருவன் ஒருவனங்கத் தென்று முள்ள

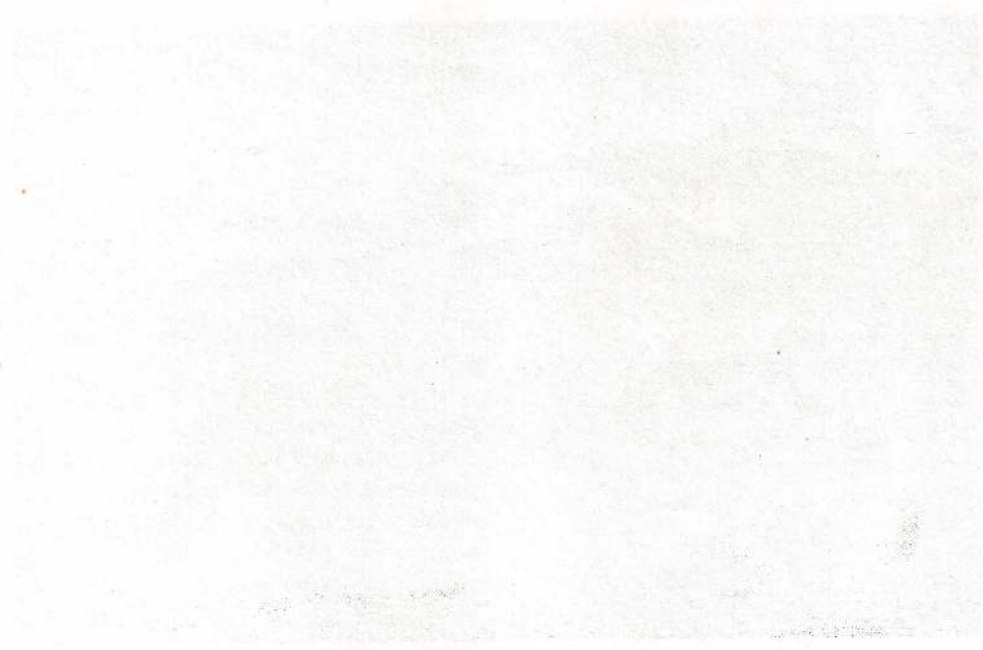
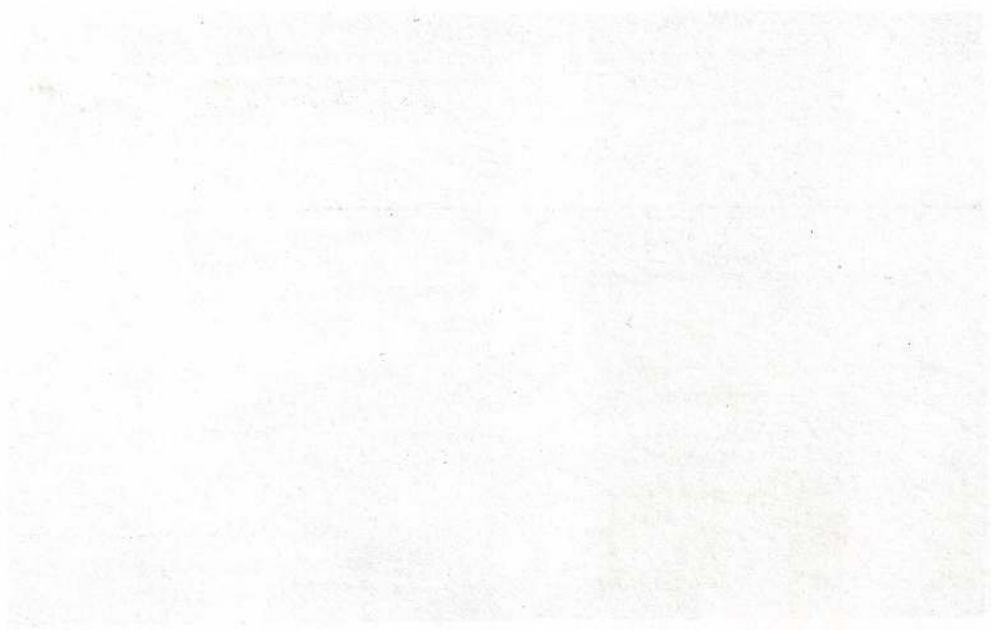
எனும் பொய்கையாழ்வாரின் முத்தற்றிருவந்தாதிப் பாடல்களும்

அர்த்தநாரீஸ்வரர்

அரியர்த்தர்

the 4th floor

தாழ்சடையும் நீண்டமுடியும் ஒண்மழுவும் சக்
கரமும்
சூழரவும் பொன்னணும் தோன்றுமால்--சூழும்
திரண்டருவி பாயும் திருமலைமேல் எந்தைக்கு
இரண்டுருவு மொன்றாய் இசைந்து

எனும் பேயாழ்வாரின் மூன்றூந் திருவந்தாதிப்
பாடலும் சங்கரநாராயணர் திருக்கோலத்தைப்
பாடுகின்றன.

திருநெல்வேலி மாவட்டத்திலுள்ள சங்கர
நாராயணர் கோயில் திருக்கோயிலிலே சங்
கரநாராயணர் திருவுருவம் சிறப்பாகப் போற்றப்
படுகின்றது.

அரிவம்சம்

சங்கத மொழியிலுள்ள மகாபாரதத்தின் பத்
தொன்பதாவது பருவம் அரிவம்சமாகும். மகா
பாரதத்தின் 'கிலமாக' அமையும் அரிவம்சம்,
பாரதக் கதையுடன் நேரடியான தொடர்
புடையதன்று.

அரிவம்சத்திலே 16, 375 பாடல்களுள் என்பர்.
இதனுள் முன்னுரையாக உலக உற்பத்தி, தந்தை
வழி மரபுகளும் அரசபரம்பரைகளும் புவியில்
ஏற்படுவது, அரியின் வம்சம் என்பன இடம்
பெறுகின்றன. அடுத்து கிருஷ்ணாவதாரமும்
கிருஷ்ணனின் பாலிய லீலைகளும் விவரிக்கப்படு
கின்றன. கடைசிப் பகுதியிலே உலகின் எதிர்
காலம், கலியுகத்தின் தீமைகள், மானுடம் தன்னி
லையிலிருந்து இழிந்து செல்லல் என்பன கூறப்படு
கின்றன.

பல பௌராணிகக் கதைகளின் தொகுப்பா
கக் காணப்படும் அரிவம்சம் ஒருவருடைய
படைப்பென ஆய்வாளர் கருதவில்லை. மேலும்
இது தென்னாட்டிலே இயற்றப்பட்டதென்றும்
சிலர் ஐயுறுவர். இதன் காலம் கிறிஸ்தாப்தத்
திற்கு பிற்பட்டதென்று கூறுவர்.

அரிவாட்டாயநாயஞர்

'எஞ்சாத வாட்டாயன் அடியார்க்கும் அடி
யேன்' எனச் சந்தரமூர்த்திகவாமிகள் போற்றும்
(7.39.2) அரிவாள் தாயஞர் சோண்டு கண
மங்கலத்தில் வாழ்ந்தவர்; வேளாண்மை செய்து
வாழ்ந்தவர்; செந்நெல் அரிசியும் மாவடுகும் மென்
கீரையும் நாடோறும் சிவநிவேதனமாகப் படைக்
கும் வழக்குடைய சிவபக்தர்; சிவநிவேதனத்தைச்
செய்ய முடியாத வறுமை ஏற்பட்ட போதும்
கூலி வேலை செய்து அதன் வருவாயை நிவேதனம்
பெறப் பயன்படுத்திவிட்டுத் தாமும் குடும்பமு
மாகக் கொல்லைக் கீரையுண்டு வாழ்ந்தவர்;
மகால்லைக்கீரை தீர்ந்துவிட்ட போது தண்ணீரை
ஆகாரமாக உண்டு கொண்டு நிவேதனத்தை நிறை

வேற்றி வந்தவர்; அக்காலத்திலே கூடையில் நிவே
தனப் பொருள்களோடு நடந்து செல்கையில்
களைப்பினாலே காலிடறி விழ்ந்த போது நிவேதனப்
பொருள் நிலவெடிப்பிலே சிந்தி மீட்க முடியாமல்
போயின; ஆற்றமையால் அரிவாள் எடுத்துத்
தம் கழுத்தினை தாம் அரிய முற்பட்ட போது
இறைவனால் ஆட்கொள்ளப் பெற்றவர்.

அருண்டேல். 1.12.1878—12.8.1945.

ஜோர்ஜ் சிட்னி அருண்டேல் இங்கிலாந்திலே
சறேயிற் பிறந்த ஆங்கிலேயர்; இங்கிலாந்து,
ஜோர்மனி, இத்தாலி எனும் நாடுகளிலே கல்வி கற்
றவர்; எம். ஏ, எல். எல். பி. பட்டங்கள் பெற்
றவர்; காசியிலே ஆசிரியராகவும் கல்லூரி முதல்வ
ராகவும் இருந்தவர்; அன்னி பெலன்ட் அம்மைய
யாருடன் சேர்ந்து அரசியலில் ஈடுபட்டவர்;
பிரமஞான சங்கத்தின் முக்கிய உறுப்பினரில்
ஒருவர்.

பிரமஞான சங்கம் நிறுவிய நாட்டுக் கல்வி வளர்
ச்சிச் சங்கத்தின் ஆதரவில் நடந்த நாட்டுப் பல்க
லைக்கழகத்தின் தலைவர்; அடையாற்றில் 1934
இலே பெசன்ட் பிரமஞான உயர்நிலைப்பள்ளி
நிறுவியவர்; 1934 முதல் 1945 வரை அடையாறு
பிரமஞான சங்கத்தின் தலைவராக விளங்கியவர்;

மனைவி ருக்மணிதேவியாருடன் 1936 இலே
கலாஷேத்திரத்தை அமைத்தவர்.

சமயம், கல்வி, அரசியல் துறைகளிலே பல நூல்
களும் கட்டுரைகளும் எழுதியவர்.

அருணகிரிநாதர்

பதினேந்தாம் நூற்றாண்டிலே தமிழ் நாட்டில்
வாழ்ந்தவர்; "அதலசேடரோட" என்ற திருப்
புகழ்ப்பாடலிலே தம் காலத்திலிருந்த பிரபுட்
தேவமாராயனைக் குறிப்பிடுகிறார். விசய நகர
மன்னர்களிற் பிரபுடதேவராயர் என்ற பெய
ரினைத் தாங்கிய முதலாம் தேவராயர் (1406-
1422), இரண்டாம் தேவராயர் (1422-1446)
மல்லிகார்ஜுனன் (1447-1465) என்னும் மூவ
ரில் ஒருவரையே அருணகிரிநாதர் குறிப்பிட்டவரா
தல் வேண்டும். மதுரைச் சிவப்பிரகாசர் 1489
இலே எழுதிய சிவப்பிரகாசுவரையிலே திருப்பு
கழ்ப்பாடல் ஒன்றின் பகுதியை எத்தாள்வதால்
அவ்வுரைக்கு முன்னர் வாழ்ந்தவராகலாம்.

அருணகிரிநாதர் வடஆர்க்காடு திருவண்ணா
மலையில் அதிகம் வாசம் செய்தவர். இவரு
டைய திருப்புகழ்ப்பாடல்களிலே இளமையிலே காம
லீலைகளில் ஈடுபட்டு, நோயாற் பீடிக்கப்பெற்று,
கழிவுக்கு இரங்கி நிற்கும் நிலையினைக் காணமுடி
கிறது. உலகினர் பொருட்டு மெய்யடியார் தம்
மேல் ஏறட்டுக் கூறும் வழக்கு உண்டென்பத
னால் அந்நிலையினை அருணகிரிநாதர் மேல் ஏற்றிக்

கூறல் சிந்திக்க வேண்டியதொன்று. எவ்வாறு யினும், அவர் தம் சுயசரிதை அறிதற்கரிது. அதனைச் சுற்றிப் பல்வேறு கதைகள் உருவாகி விட்டன.

முருகப்பெருமானின் அருள் சித்திக்கப் பெற்றவர் அருணகிரிநாதர்; குகாலயங்கள் தோறும் யாத்திரை மேற் கொண்டு அவனருளை வாயாரப் பாடியுள்ளார். அருணகிரிநாதர் ஈற்றிலே கிளி வடிவத்தில் இருந்ததாகவும் கதையுண்டு.

இவர் பாடிய திருப்புகழ் பேர் பெற்றது; 16000 பாடல்களுள் என்ற பிற்காலத்து நூல்களின் கூற்றுக்கு ஆதாரம் இல்லை; வடக்குப்பட்டு த. சுப்பிரமணியபிள்ளையின் திருப்புகழ்ப்பதிப்பிலே (1921-1926) 1304 பாடலுள்; சைவசித்தாந்த மகாசமாஜம் 1935 இலே வெளியிட்ட அருணகிரிநாதர் நூற்பதிப்பிலே திருப்புகழ்க்கு 1361 பாடலுள்; வ. சு. செங்கல்வராயபிள்ளையின் 5 பாகம் கொண்ட பதிப்பிலே (1952-1957) திருப்புகழ்க்கு 1307 பாடல்களையுள்; சமாஜப் பதிப்பின் மேலதிகமான பாடல்களிலே சிலவற்றையே செங்கல்வராயபிள்ளை ஏற்றனர். மேலும் திருப்புகழ்ப்பாடல்களாக உலவுவன யாவும் அருணகிரியார் வாக்கு என்று துணிந்து கூறலும் அரிது.

அருணகிரிநாதர் கந்தரந்தாதி, கந்தரநுபூதி, கந்தரலங்காரம் என்பனவற்றையும் பாடியுள்ளார்.

வேல்விருத்தம், மயில்விருத்தம், சேவல்விருத்தம் என்பன அருணகிரியார் வாக்கு என்று சித்தாந்தமாகக் கூற முடியுமோ என்பது ஆராயத்தக்கது; சேவல் விருத்தம் 1957 இலேயே முதன்முதலாக அச்சிடப் பெற்றது.

அருணகிரியார் பேரோடு வழங்கும் 25 திருவகுப்புகளில் மயில், கொலு, வீரவாள், சிவகிரி, திருச்செந்தில், திருப்பழநி, திருப்பரங்கிரி, பற்றிய ஏழு வகுப்புகளும் அருணகிரியார் வாக்கல்ல என்று ஆறுமுகநாவலர் போன்ற ஆன்றோர் கருதினர்.

அருணகிரிநாதர் பேரால் வேறு சில நூல்களும் பதிப்பிக்கப்பட்டுள்ளன. ஆயினும் அவற்றின் ஆசிரியர் இன்னார் என்று துணிதற்கு ஆதாரமில்லை.

அருணகிரிநாயகர்

தமிழ்நாடு தாழம்பேடு அருணகிரிநாயகர் 1886 இலே எல்லப்பநயினார் பாடிய அருணாசலபுராணத்தைப் பாரிப்பாக்கம் முனியப்ப முதலியாரைக் கொண்டு பரிசோதித்துப் பதிப்பித்தார்.

சிவஸ்ரீ அருணகிரி முதலியார்.

தமிழ்நாடு சோளங்கிபுரம் சிவஸ்ரீ அருணகிரி முதலியார் மாணிக்கவாசகரின் திருவாசகம் திருக்கோவையார் செய்யுட்டிரட்டினைக் குறிப்புரை யுடன் விசுவாவசகவருடம் பங்குனி மாதம் (1906) சென்னை வித்தியாபாஸ்கர அச்சுக்கூடத்திற் பதிப்பித்தார். இதன் இரண்டாம் பதிப்பு அகத்தியர் தேவாரத்திரட்டு முதலியவற்றோடு சேர்ந்து பன்னிரு திருமுறைத்திரட்டுத் தொகுப்பாக 1927 இல் வெளிவந்தது.

அருணகிரியந்தாதி

தமிழ் நாட்டில் வட ஆர்க்காடு மாவட்டத்திலுள்ள முக்கியமான சிவதலங்களிலே திருவண்ணாமலைக்குத் தனிச்சிறப்புண்டு. இது தென்னிந்திய இருப்புப் பாதையில் விழுப்புரம் காட்பாடிகிளையில் அமைந்தது. அருணகிரி, அருணாசலம், சோணாசலம், சோணாசலம் முதலிய பெயர்களுடையது திருவண்ணாமலை.

சைவர் நினைக்க முத்தி கிடைக்கும் தலம் என்று கருதும் திருவண்ணாமலையில் எழுந்தருளியுள்ள சிவபிரானுக்கு அண்ணாமலைநாதர் (அருணாசலேசுவரர்) என்றும் அம்பிகைக்கு உண்ணாமலையம்மை (அபீதகுஜாம்பாள்) என்றும் பெயர்.

அண்ணாமலைநாதரைப் பாடுவது அருணகிரியந்தாதி. இதற்குச் சோணகிரிமலை என்ற பெயருமுண்டு. விநாயகர் காப்பினை ஆதியாகவுடைய அருணகிரியந்தாதியில் நூலாக நூறு வெண்பாவுள்; பயன்கூறும் செய்யுள் இரண்டும் ஆக்கியோன் கூறும் செய்யுளும் சில பிரதிகளிலே மேலதிகமாகவுள்.

இதனைப் பாடியவர் திருவண்ணாமலைக் குகை மடத்தில் வாழ்ந்த குகை நமக்கிவாயதேவர் என்பவராவார். அவர் பதினாறாம் நூற்றாண்டிலே வாழ்ந்தவர்; அண்ணாமலை நாதர் மீது திருவருணைத் தனிவெண்பாவும் பாடியவர்.

அருணகிரியந்தாதி உலகினருக்கு அறிவுரை கூறும் பாங்கில் அமைந்த பாடல்களை அதிகமாகவுடையது. தளர்ச்சி காணுமுன் நிலையாமையை உணர்ந்து இறையருளையடைய முனைய வேண்டும் என்ற கருத்தினை அதிகம் வற்புறுத்துவது; தோத்திரமாயமைந்த பாடல்களையும் தன்னகத்தேயுடையது. இலகுவான நடைபழகு போற்றத்தக்கதாக அமைகின்றது.

இதனை நல்லூர் க. சதாசிவப்பிள்ளையும் வண்ணாசி. சுவாமிநாத பண்டிதரும் தனித்தனியே பதிப்பித்துள்ளனர். வித்துவான் அடிகளாசிரியர் பொழிப்புரையுடன் 1967 இலே இதனைப் பதிப்பித்துள்ளார்; முன்பு அருணாசலேசுவரர் தோத்திரப்பிரபந்தத்திரட்டிலும் பலமுறை அருணகிரி அந்தாதி இடம் பெற்றுள்ளது.

அண்ணாமலை நாதர் மீது பிறரும் அந்தாதிகள் பாடியுள்ளனர். பதினொரு நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த எல்லப்பநயினார் பாடிய அருணையந்தாதி, திம்மப்ப அந்தணனார் பாடிய திருவருணையமகவந்தாதி, பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் வாழ்ந்த ஈசானியதேசிகர் கந்தப்பனான தேசிகர் பாடிய அண்ணாமலையந்தாதி என்பன அவற்றுள் அடங்கும்.

அருணாந்தி சிவாசாரியார்

பதினமூன்றாம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்தவர்; தமிழகத்தில் நடுநாட்டிலுள்ள திருத்துறையூரிலே பிறந்தவர்; சீகாழியிற் சில காலம் தங்கியதால் "சண்பையர்தலைவர்" எனப்பட்டவர்; திருத்துறையூரிலே சிவபரிபூரணமடைந்தவர்; சகலாகம பண்டிதர்; புறச்சந்தான குரவருள் முதல்வரான மெய்கண்டசிவாசாரியரின் சீடர்; புறச்சந்தானகுரவருள் இரண்டாமவராகக் கருதப்படுவர். இவர் மாணவகர் கடந்தை மறைஞான சம்பந்தர் மூன்றாமவராகக் கருதப்படுவர்.

பதினான்கு சைவசித்தாந்த சாத்திரங்களில் இருபாவிருப்பது, சிவஞானசித்தியார் எனுமிரு நூல்களையும் பாடியவர். இவ்விரு நூல்களுக்கும் பலர் உரை கண்டுள்ளனர்.

அருணமச்சிவாயர்

பதினான்காம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்தவர்; தமிழ்நாடு சிதம்பரத்தை அடுத்த கொற்றவன்குடியில் வாழ்ந்தவர்; கடந்தை மறைஞானசம்பந்தருக்கும் அவர் சீடர் கொற்றவன்குடி உமாபதிசிவாசாரியருக்கும் சீடர்; வேதாரணியம், திருவாவடுதுறை ஆகிய இடங்களில் வாழ்ந்த சித்தர் சிவப்பிரகாசரின் குரு; சித்தர் சிவப்பிரகாசரின் சீடர் முவலூர் நமச்சிவாய மூர்த்திகளே திருவாவடுதுறையாதினத்தினைத் தாபித்தவர்.

அருணாசல அக்ஷரமலை

திருவண்ணாமலை வடஆர்க்காடு மாவட்டத்திலுள்ள திருத்தலமாகும். சைவர்களின் முக்கியமான சிவ தலங்களில் ஒன்று. இத்திருத்தலத்திற்கோயில் கொண்ட சிவபிரானுக்கு அருணாசலே சுவரர், அண்ணாமலை நாதர் என்ற பேர்களுண்டு.

அருணாசலேசுவரரைப் பாடும் பிரபந்தம் அருணாசல அக்ஷரமலை. விநாயகர் காப்பு வெண்பாவையும் 114 இணைக்குறட்டாழிசைகளையும் உடையது.

அருணாசல அக்ஷரமலையைப் பாடியவர் ஸ்ரீரமணமகரிக்கிகள். இவர் இருபதாம் நூற்றாண்டிற் சிறந்த சமய ஞானியாகப் போற்றப்பெற்றவர்.

'அருணாசலா' என முத்திரை வைத்து அருணாசலேசுவரரை போற்றித் துதித்து வாழி கூறி முடிக்கின்றது அக்ஷரமலை. சேர்ந்து பாடுவதற்கு ஏற்ற முறையில் அமையும் அக்ஷரமலை எளிமையான நடையில் காணப்படுகின்றது.

அருணாசல உபாத்தியாயர், கா. (1888-1969)

அருணாசலசாமி. அருணாசலதேசிகர் என்றழைக்கப்பட்டவர்; தேசிகமணி, சைவப்புலவர், சைவமெய்ப்போதகர், சைவ சித்தாந்த சிகாமணி என்று போற்றப் பெற்றவர்; காசிநாத சாஸ்திரியின் புதல்வர்; நாற்பது வருடங்களுக்கு மேலமட்டக்களப்பு சிவானந்தவித்தியாலயத்திலும், ஆணைப்பந்தி இராமகிருஷ்ண மிசன் பாடசாலையிலும் ஆசிரியராகப் பணி செய்தவர்; சுவாமி விபுலாநந்தர், வித்துவான் சரவணமுத்தன் என்போருடன் ஊர்தோறும் சென்று சைவப் பிரசங்கஞ் செய்து, சைவப்பாடசாலைகள் நிறுவ முன்னின்று பாடுபட்டவர்; மட்டக்களப்பு ஆணைப்பந்தி சித்தி விநாயகர் ஆலயத்தில் சுக்கிரவாரந்தோறும் தவறாது சைவப்பிரசங்கம் செய்து வந்தவர். தனிப்பாடல்கள் பாடியதோடமையாது சைவக்களஞ்சியம் என்ற தொடரிலே பன்னிரு நூல்களைத் தொகுத்தும் சுயமாக எழுதியும் வழங்கியுள்ளார்; அவை முறையே,

சைவசமய ஆரம்பபோதினி (1962), சைவசமய இளைஞர் போதினி (1958), இந்து மாணவர் பக்திப்பாடற்பாமணிமலை (1961), இந்து சமய மாதமகத்துவ மான்மியம் (1961), சைவ இலக்கியகதா மஞ்சரி (1964), சைவசமய சிந்தாமணி (1960), சித்தாந்த சிரோமணி, மெய்ஞ்ஞானதீபம், சர்வஞானோத்தராகம சாரசங்கிரகம், அருட்பாத்திரட்டும் அரும் பொருட்பாக்களும் (1968), விநாயக மகத்துவ நுட்பமும் புளியநகர் ஸ்ரீவிக்கினேஸ்வர ஆலயமான்மியமும் (1968), முருகன் மகத்துவநுட்பம்.

அருணாசல உபாத்தியாயர், ச. (31. 10. 1864-17. 1. 1920)

யாழ்ப்பாணம் காரைநகர் சி. சங்கரப்பிள்ளையின் புதல்வர்; வண்ணை சைவப்பிரகாசவித்தியாசாலையிற் கற்றவர்; தெல்லிப்பழை அமெரிக்கன்மிஷன் ஆசிரியர் பயிற்சிப் பாடசாலையிலே பயிற்சி பெற்றவர்; யாழ்ப்பாணத்திலே தம்மூரிலும் பிறவூர்களிலும் சைவப்பாடசாலைகள் தோன்றக் காரண கர்த்தாவாக-தூண்டுகோலாக-வழிகாட்டியாக விளங்கியவர்; சைவர்களுக்கெனச் சைவாசிரிய பயிற்சிக் கலாசாலை தாபிக்கக் காரைநகரிலும், கீரிமலையிலும், வண்ணையிலும் அரும் பாடுபட்டு இறுதியில் 1916 இலே கத்தோலிக்கர் தவிர்ந்த கிறித்தவர்களோடு சேர்த்து சைவாசிரியர்களை உருவாக்கும் கோப்பாய் ஐக்கிய போதனா பாடசாலையை நிறுவ முன்னின்றவர்; அதன் மூலம் 1918 முதல் சைவப் பயிற்சி பெற்ற ஆசிரியர்கள் தோன்றக் காரணமானவர்.

உபாத்தியாயரவர்கள் தோற்றுவித்த போதலை பாடசாலை 1923 இலே இருபாலைக்கு இடமாறியது.

நீதிவெண்பாவுக்கு உபாத்தியாயரவர்கள் எழுதிய உரை அச்சிடப் பெற்றுள்ளது.

அருணாசல ஐயர்

தமிழ்நாடு திருவண்ணாமலை அருணாசல ஐயர் 1873 இலே எல்லப்பநயினார் பாடிய அருணாசல புராணத்தை மழவை மகாலிங்கையர் உரையுடன் பதிப்பித்தவர்.

அருணாசலக்கவிராயர் 1712-1779

சோனாடு தரங்கம் பாடியைச் சேர்ந்த தில்லை யாடி எனும் ஊரிலே பிறந்தவர்; நல்லதம்பிப் பிள்ளையின் புதல்வர்; சீகாழி அம்பலவாணக்கவிராயரின் தந்தை; சீகாழியில் வாழ்ந்தவர்; அதனால் சீகாழி அருணாசலக் கவிராயர் எனப் பட்டவர்.

அருணாசலக்கவிராயருக்குப் பெருமை தேடித் தந்தது அவரியற்றிய இராமநாடகமாகும். அதனை 1771 இலே அவர் அரங்கேற்றினர்.

அசோமுகி நாடகம், அனுமார் பிள்ளைத்தமிழ், சேதுபர்வதவர்த்தனியம்மை பிள்ளைத்தமிழ், காழியந்தாதி, சீகாழிக்கோவை, சீகாழிப்பள்ளு, சீகாழிப்புராணம் என்பனவும் சீகாழி அருணாசலக் கவிராயர் இயற்றியனவாம்.

அருணாசலக்கவிராயர், மு. ரா.

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியிலும் இருபதாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியிலும் வாழ்ந்தவர்; தமிழ்நாடு சேற்றுரை அடுத்த முகலூரிற் பிறந்தவர்; சேற்றுர் சமஸ்தானப்புலவர் ராமசாமிக்கவிராயரின் புதல்வர்; மு. ரா. கந்தசாமிக்கவிராயர், மு. ரா. சுப்பிரமணியக்கவிராயரின் சகோதரர்; திருவாவடுதுறையாதீனம் சின்னப்பட்டம் நமசிவாய தேசிகரிடம் (- 1883) பயின்றவர்.

குறுக்குத்துறைச் சிலைடைவெண்பா, சிவகாசிக்கலிவிருத்தவந்தாதி, சிவகாசிப்புராணம், சிவகாசிவெண்பாவந்தாதி, யாழ்ப்பாணத்துச் ஸ்ரீலக்ஷ்மி ஆறுமுகநாவலர் சரித்திரம் (1898), தோத்திரச் செய்யுட்கள் பாடியவர்.

திருப்பரங்கிரிப்புராணவசனம், திருச்செந்தூர் தல புராணவசனம், திருக்குற்றாலத்தலபுராணவசனம் என்பனவற்றை எழுதியவர்; கம்பராமாயணம் ஆரணிய காண்டமுரை (1900), கம்பராமாயணம் கிஷ்கிந்தா காண்டம் (1919), திருக்குற்றாலத்தலபுராணம் (1910), திருச்செந்தூர்ப்பிள்ளைத்தமிழ், சேதுபர்வதவர்த்தனியம்மை பிள்ளைத்தமிழ், திருப்பரங்கிரிப் பிள்ளைத்தமிழ்,

பழநிக்குமாரப்பண்டாரம் பிரபந்தங்கள், வேணுவனபுராணவுரை (1914) என்பனவற்றைப்பதிப்பித்தவர்.

அருணாசலக்கவிராயர்

இருபதாம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்தவர் வடவழி அருணாசலக்கவிராயர்; தமிழ்நாடு கோவை மாவட்டத்தைச் சேர்ந்த ஊரினர்.

அவிநாசியுலா, பேரூருலா, மருதாசலக்கடவுள் பிள்ளைத்தமிழ் முதலியனவற்றைப் பாடியவர்.

அருணாசலக்கவிராயர்

தஞ்சை மகாராஷ்டிர அரசின் கடைசி மன்னன் சிவாஜிமகாராஜா (- 1855) காலத்தவர்; மதனசுந்தரேசராகிய சிவபிரான் சோழனுக்குப் பிறந்த நான்கு பிள்ளைகளுக்கும் அருளும் கதையை மதனசுந்தரப்பிரசாத சந்தான விலாசம் எனப் பாடியவர்; அவ்விளாசம் 1950 இலே அச்சிடப் பெற்றது.

அருணாசல சதகம்

சைவர்கள் நினைக்க முத்தியளிக்கும் தலமாகக் கருதும் திருவண்ணாமலை வடஆர்க்காடு மாவட்டத்தில் விழுப்புரம் காட்பாடி இருப்புப்பாதைக்கிளையில் அமைந்ததாகும்.

திருவண்ணாமலையிற் கோயில் கொண்ட சிவபிரானுக்கு அண்ணாமலைநாதர், அருணாசலேசுவரர் முதலான பெயர்களுள்.

அருணாசலசதகம் திருவண்ணாமலையில் கோயில் கொண்ட சிவனைப் போற்றித்துதிக்கும் தோத்திர நூலாகும். இச்சதகத்திலே நூற்றொரு பாடல்களுள். ஒவ்வொரு பாடலும் 'அருணாசலா வருணாசலா' என்ற முத்திரையையுடையது.

அருணாசலசதகம் பாடியவர் காஞ்சிபுரம் மகாவித்துவான் கோ. சபாபதி முதலியாராவர். அவர் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்தவர்.

அருணாசலசதகம் பிற செய்திகள் எவற்றையும் கூறாது பாட எடுத்துக் கொண்ட தலைவனைப் போற்றித் துதிப்பதாக அமைகின்றது. பக்திச்சுவை நனி சொட்டும் பாடல்கள் பல, அருணாசலசதகத்திலுள்.

மார்பாக்கம் உபாத்தியாயர் திருச்சிற்றம்பல நாவலர் பாடிய அண்ணாமலைச்சதகமுமுண்டு. திருவண்ணாமலையிற் கோயில் கொண்ட இறைவியின் மீது வித்துவான் சின்ன கவுண்டர் பாடிய உண்ணாமலையம்மன் சதகமுமுண்டு.

அருணாசலசுவாமி

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்தவர் பிறைசை அருணாசலசுவாமி; பிறையாறு என்பதன் மருஉப்பெயர் பிறைசை; அது தமிழ் நாட்டின் கண்ணுள்ளது; திருத்துருத்தி இந்திரபீடம் கரபாத்திர சுவாமிகள் ஆதீனம் திருநாகை அருணாசல சுவாமிகளின் சீடர்; ஈசூர் சச்சிதானந்த சுவாமிகளின் ஞானகுரு; கா. ஆறுமுக நாயகர், பாரிப்பாக்கம் முனியப்ப முதலியார் முதலியோரின் ஆசிரியர்.

கைவல்லியநவநீதம், சசிவன்னபோதம், ஞானவாசிட்டம் (1870), வேதாந்தகுளாமணி (1861) என்பனவற்றிற்கு உரைகண்டவர்; இவரும் பிறரும் ஞானவாசிட்ட வமலராமாயணத்திற்கு எழுதிய உரைகள் 1851 இலே சென்னையில் அச்சிடப்பெற்றன.

ஸ்ரீ அருணாசல ஞானதேசிகர்

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் வாழ்ந்தவர்; 'துறவு ஆண்டவர்' எனக் கோவிலூர் ஆதீன சம்பந்தமுடையோரால் அழைக்கப்பெற்றவர்; தேவகோட்டையில் விளைதீர்த்தான் செட்டியார் புதல்வராகத் தோன்றியவர்; பிள்ளைப்பெயர் அருணாசலம்.

கோவிலூர் ஆதீன தாபகர் ஸ்ரீ முத்துராமலிங்க ஞானதேசிகரின் சீடர்; சிதம்பரம் கேணிமடத்திலும் சிலகாலம் இருந்தவர்; இறை வழிபாட்டிலும் தியானத்திலும் வேதாந்த பாடம் கற்பித்தலிலும் அடியார் தொண்டிலும் ஈடுபட்டவர்; 1847 இலே ஸ்ரீ முத்துராமலிங்க ஞானதேசிகர் பரிபூரணம் எய்திய பின்பு, கோவிலூர் ஆதீனத்தின் இரண்டாம் கர்த்தராக விளங்கி 1849 இலே பரிபூரணமடைந்தவர்; இவர் சகோதரர் சிதம்பர ஞானதேசிகர் (கருணாநிதிகுவாமிகள்) மூன்றாம் ஆதீனகர்த்தராக விளங்கியவர். சீடாச்சாரம் எனும் நூலிலே சீடர் பின்பற்ற வேண்டிய ஆசாரங்களைத் தொகுத்தளித்தவர்; கைவல்லிய நவந்தத்திற்குப் பதசாரம் செய்தவர்.

கோட்டாறு நித்தியானந்த சுவாமிகள், சிதம்பரம் கேணிமடம் நித்தியானந்தசுவாமிகள், வளவனூர்சண்முகசுவாமிகள், திருநெல்வேலி சுப்பிரமணியசுவாமிகள், மதுரை சுப்பராயசுவாமிகள், பாகனேரி முத்துக்கருப்பையா, மதுரை மெய்யப்பையா, சொர்ணநாதபுரம் பழனியப்பையா முதலியோர் இவரிடம் வேதாந்தம் பாடம் கேட்டவர்கள்.

அருட்டிரு அருணாசலதேசிக அடிகளார் (1925—)

தமிழ்நாட்டில் தமிழ் வளர்த்துச் சிவம் வளர்த்த குன்றக்குடி திருவண்ணாமலை ஆதினத்து மகாசந்நிதானம் அருட்டிரு அருணாசல தேசிக அடிகளார் "குன்றக்குடியடிகளார்" என்று தமிழ் கூறு நல்லுலகிலே புகழ் பெற்றவர்.

தஞ்சாவூருக்கு அண்மையிலுள்ள நடுத்திட்டு எனும் ஊரிலே தோன்றி, அரங்கநாதன் என்ற பெயருடன் வளர்ந்து, தருமையாதீனத்திற் கணக்கராக வேலை பார்த்து, 1945 இலே தருமையாதீனத்திலே துவராடை பெற்றார்.

தமிழ் அர்ச்சனை இயக்கத்தைத் தமிழ் நாட்டிலே தொடக்கி வைத்தவர் குன்றக்குடியடிகளார் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. இறை சந்நிதானம் பொதுவிடம் என்ற கருத்தினை வற்புறுத்தி தீண்டாதோராக ஒதுக்கப்பட்டோர் கோயிற் பிரவேசம் செய்வதைத் தீவிரமாக ஆதரித்து நின்றவர். நாவன்மையாலும் புலமையாலும் தமிழ்நாட்டில் மட்டுமன்றித் தமிழ்கூறு நல்லுலகம் முழுவதும் தமிழ் மணமும் சைவ மணமும் கலந்து விசச்செய்தவர்.

தமிழ்க் கல்விக்குத் தம் கல்வி நிலையங்களிலும் தமிழ் மொழிக்குத் தம் கோவில்களிலும் முதன்மை அளித்த குன்றக்குடியடிகளார் தமிழ்ப் புலவர்களை ஆதரித்த ஆதீன கர்த்தர்களிலே சிறப்பிடம் பெறுவர். 'தமிழகம்' என்ற இதழையும் வெளியிட்டவர்.

அருணாசல யட்டர்

அசுவமேத யாக அம்மாளை பாடியவர்; அது அச்சிடப்பட்டுள்ளது.

அருணாசலபுராணம்

வடஆர்க்காடு மாவட்டத்திலுள்ள திருவண்ணாமலை எனும் திருப்பதி, தென்னிந்திய இருப்புப்பாதையில் விழுப்புரம் காட்பாடி கிளையிலுள்ளது. நினைக்க முத்தி கிடைக்கும் தலம் என்று சைவர் போற்றும் திருவண்ணாமலைக்கு அருணாசலம், அருணகிரி, அருணை, சோணசைலம், சோணாசலம் என்ற பெயர்களுமுள.

அண்ணாமலையில் அருள் புரியும் சிவபெருமாளும் அண்ணாமலைநாதர் திருத்தலத்தின் பெருமை கூறுவது அருணாசலபுராணம். ஸ்காந்தத்தின் உருத்திரசங்கிதையிலுள்ள அருணாசல மகாத்மியத்தினை மூலமாகவுடையது அருணாசலபுராணம் என்பர்.

1855 ஆம் ஆண்டிலே வெளிவந்த மழவை மகாலிங்கையர் உரையோடு கூடிய அருணாசலபுராணப்பதிப்பிலே பாயிரமும் பன்னிரு சருக்கமும் 586 விருத்தமும் இடம் பெறுகின்றன. அருணாசலவையர் (1873), திருவெண்காடு ஆறுமுகசுவாமிகள் (1873) பதிப்பித்த மழவை மகாலிங்கையர் உரையுடனான அருணாசலபுராணப்பதிப்புகளிலும் அந்நூலமைப்பு காணப்படுகின்றது.

ஆயினும் 1886 இலே மழவை மகாலிங்கையர் உரையுடன் தாழம்பேடு அருணகிரிநாயகர் பதிப் பித்த அருணாசலபுராணத்திலே புதிதாக எல்லாள் மகாராஜன் சருக்கமும் (60 பாடல்) பாயிரத்தில் ஒரு பாடலும் காணப்படுகின்றன. பின் வந்த பதிப்புகளிலே எல்லாள் மகாராஜன் சருக்கத்தில் ஒரு பாடலும் பாயிரத்தில் இரு செய்யுளும் புதிதாக இடம் பெறுவன. இதனால் அருணாசல புராணவாசிரியர் பாடாதனவும் மழவை மகாலிங்கையர் உரையெழுதாதவையும் அவர்கள் பேரால் வழங்கப்படுகின்றன என்பது தெளிவாம்.

1930 ஆம் ஆண்டு சென்னை பி. இரத்தின நாயகர் ஸன்ஸ் வெளியிட்ட அருணாசலபுராணத்திலே 23 விருத்தமுடைய பாயிரமும் திருநகரச் சருக்கம் முதல் புளகாதிபன் சருக்கம் ஈரூக 626 பாடல் கொண்ட பதினமூன்று சருக்கங்களும் இடம் பெறுவன.

அருணாசலபுராணத்தினைப் பாடியவர் சைவ எல்லப்பநாவலர் என்பது மரபு. ஆயினும் சிலர் எல்லப்பநயினார் என்பவரே ஆசிரியர் என்பர். எல்லப்பநயினார் காலம் பதினாறாம் நூற்றாண்டு; எல்லப்பநாவலர் காலம் பதினெட்டாம் நூற்றாண்டாகலாம்.

மழவை மகாலிங்கையர் அருணாசலபுராணத்திற்கு உரை கண்டுள்ளார். இவ்வரை நேத்திரப்பாக்கம் சின்னையர் (1855), அருணாசலவையர் (1873), திருவெண்காடு ஆறுமுகசுவாமிகள் (1873) என்போரால் முன்பு பதிப்பிக்கப்பட்டது. தாழம்பேடு அருணகிரிநாயகர் (1886) இடைச் செருகல்களுக்கும் உரையெழுதுவித்துப் பதிப்பித்தார். சென்னை வித்தியாரத்தநாகர அச்சுக்கூட அதிபர் பி. நா. சிதம்பரமுதலியார் வெளியிட்ட அருணாசலேசுவரர் தோத்திரப்பிரபந்தத் திரட்டிலும் மழவை மகாலிங்கையர் உரையுடன் அருணாசல புராணம் இடம் பெற்றது. மேலைப்புலோலி சதாவதானம் நா. கதிரைவேற்பிள்ளை (1871-1907) பரிசோதித்த அருணாசலேசுவரர் தோத்திரப் பிரபந்தத்திரட்டு 1898, 1902, 1903, 1904, 1905 ஆம் ஆண்டுகளில் வெளிவந்தது. சென்னை பி. இரத்தினநாயகர் ஸன்ஸ் 1930 இல் வெளியிட்ட இப் பிரசுரத்திலே “ஸ்ரீ லக்ஷ் ஆறுமுகநாவலர் அவர்கள் மாணுக்கரின் மாணுக்கரொருவரால் பரிசோதிக்கப் பெற்றது” என்று இருப்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

சிதம்பரம் கண்கட்டி மறைஞானசம்பந்தர் கி. பி. 1554 இலே பாடத் தொடங்கிய அருணகிரி புராணம் 1880 இலே பதிப்பிக்கப் பெற்றது.

அருணாசலம், சேர். பொன்னம்பலம். (14.9.1853 9.1.1924)

இராசவாசல் முதலியார் அருணாசலம் பொன்னம்பலத்தின் மூன்றாம் புதல்வர்; குமாரசுவாமி முதலியார், சேர். பொன்னம்பலம் இராமநாதன் என்போரின் தம்பி; சேர். முத்துக்குமாரசுவாமியின் சகோதரி செல்லாச்சியின் புதல்வர்; கொழும்பிலே பிறந்தவர்; பிற்காலத்தில் ரேயல் கல்லூரி எனப்பேர் பெற்ற கொழும்பு வேத்தியல் கழகத்திற் கற்றுப் பரிசில் பெற்று இங்கிலாந்து சென்று கேம்பிரிஜ் பல்கலைக்கழகத்தின் கிறைஸ்ட் காலேஜில் சேர்ந்து கலைமாணிப்பயிற்சி பெற்றுத்தேறியவர்; அங்கு எட்வேட் காபெண்டர் முதலாம் அறிஞரின் நண்பரானவர்; பாரிஸ்டர் ஆகவும் சிவில்சேவை உத்தியோகத்தேர்விற் சித்தி பெற்ற முதல் இலங்கையராகவும் ஈழம் மீண்டு 1913 வரை அரசாங்க சேவையிற் பல்வேறு உயர் பதவிகளை—அது காலம் வரை ஆங்கிலேயருக்கு ஒதுக்கி வைக்கப்பட்ட பதவிகளைக் கூட வகித்தவர். அரசாங்க சேவையில் பணிபுரியும் காலத்திலேயே சுயராஜ்ய உணர்வால் உந்தப்பெற்றவர்; ஓய்வு பெற்ற பின் அவ்வுணர்வுகளுக்கு முக்கியத்துவம் அளித்து அரசியல், சமூக, கல்விப் பண்பாட்டுத் துறைகளிலே ஏனையோருக்கு முன்னோடியாகப் பல அருஞ் செயல்களில் ஈடுபட்டு உழைத்தவர்; தம் சமயச் செல்வங்களைத் தம் மொழி அறியாதவரும் உணர்ந்து போற்ற வேண்டும் என்னும் அவாவினாலே தமக்குக்கிடைத்த நேரங்களிலே அவற்றை ஆங்கிலத்திலே மொழிபெயர்த்து, அவை பற்றிய சிறந்த விளக்கங்களையும் அம் மொழியிலே வழங்கியவர். தலயாத்திரை செய்து கொண்டிருந்த காலே மதுரையிலே வியோக மடைந்தவர்.

தாயுமான சுவாமிகள் பாடல்களிற் சில A REVEL IN BLISS என்ற பெயரிலே 1895 இலே மொழிபெயர்த்து இவரால் வெளியிடப்பெற்றுள்ளன; டாக்டர் ஜி. யு. போப் அவர்களும் இவரும் மொழிபெயர்த்த மாணிக்கவாசகசுவாமிகள், தாயுமான சுவாமிகள் பாடல்களிற் சில 1897 இலே A FEW HYMNS OF MANIKKA VACHAKA AND THAYUMANAVAR என்ற பெயரிலே சென்னையில் அச்சிடப்பெற்றன. இவருடைய ஆய்வுகளும் மொழி பெயர்ப்புகளும் அடங்கிய தொகுதி ஒன்று சென்னையிலே STUDIES AND TRANSLATIONS FROM THE TAMIL என்ற பெயரிலே வெளிவந்துள்ளது. இத் தொகுப்பில் இடம் பெற்றனவோடு இவருடைய வேறு சில கட்டுரைகளையும் மொழிபெயர்ப்புகளையும் உள்ளடக்கியதாக 1937 இலே STUDIES AND TRANSLATIONS, PHILOSOPHICAL & RELIGIOUS என்ற தொகுதி வந்தது. இத் தொகுப்பினை இலங்கை அரசின் இந்து சமயத் திணைக்களம் 1981 இலே மறுபதிப்புச் செய்துள்ளது. இத் தொகுப்பிலே வேத்தியல்

ஆசிய சங்கத்தின் இலங்கைக் கிளையின் சஞ்சிகையில் வெளிவந்த கட்டுரைகளும், மொழி பெயர்ப்புகளும் இடம்பெற்றுள்ளன.

தாயுமானவர் பாடல், திருவாசகம் என்பனவற்றில் இருந்து மட்டுமன்றித் திருக்கோவையார், கல்லாடம், திருமுருகாற்றுப்படை, ஞானவாசிட்டம், புறநானூறு என்பனவற்றிலிருந்தும் அருணாசலம் அவர்கள் மொழிபெயர்ப்புச் செய்துள்ளார். மொழிபெயர்ப்புச் செய்ததோடமையாது சமய தத்துவ விளக்கங்களையும் செய்ய அவர் தவறவில்லை என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

அருணாசலம், மு.

சு. அனவரத விநாயகம் பிள்ளை (1877-1940) உடன் முப்பதுகளிலே சென்னையில் ஏடுகள் பரிசோதனையில் ஈடுபட்டவர் அருணாசலம். சென்னை சைவ சித்தாந்த மகாசமாஜத்துடன் 1934 இலே சென்னை எழுமூரில் ஞானியாரடிகள் தங்கிய காலத்து அவர் இருக்கையில் நடத்தப் பெற்ற சித்தாந்த வகுப்புக்காலம் முதலாகத் தொடர் புனடயவராய் இருந்தவர். சமாஜத்தின் வெளியீடுகளிலே இவர் பணியும் கலந்திருந்தது. 'டி.கே.சி.' என்று பிரபல்லியமான ரசிகமணி டி. கே. சிதம்பர முதலியாரின் (1882-1954) இலக்கிய வட்டத்தினாலே கவரப்பட்டவர்.

சென்னையிலிருந்து 1945 ஜனவரியிலே புறப் பட்டுக் காசி சென்றவர். அங்கு இரு ஆண்டுகள் இருந்தவர். பின்பு சேவாக்கிராமம், சிதம்பரம் எனும் இடங்களில் இருந்து விட்டுத் திருச்சிற்றம்பலம் வந்தவர். 1945 இலிருந்து பன்னிரு வருடம் பெரும்பான்மையும், குழந்தைப் பராமரிப்பு, காந்தியக்கல்வி முறை ஆகிய துறைகளில் ஈடுபட்டிருந்தவர். அதற்கு முன்பு, 1944 வரை, இலக்கிய சமய விடயங்களிலே கவனம் செலுத்தியவர். ஐம்பதுகளிலிருந்து மீண்டும் இலக்கிய சமய விடயங்களில் அவர் கவனம் சென்றது. பத்தாம், பதினோராம், பன்னிரண்டாம், பதின்மூன்றாம் நூற்றாண்டுகளின் தமிழ்ப் புலவர் வரலாறுகளை 1970 இலிருந்து தொடர்ந்து வெளியிட்டுள்ளமை கவனிக்கத்தக்கது. தமிழிலும் ஆங்கிலத்திலும் பல அரிய கட்டுரைகளைத் தொடர்ந்து எழுதி வருபவர்.

1940 ஆம் ஆண்டு சைவசித்தாந்த மகா சமாஜம் வெளியிட்ட சைவ சித்தாந்த சாத்திரம் பதினான்கின் மூலமும் உரையும் கொண்ட இரண்டாம் பதிப்பு அருணாசலம் பார்வையில் வந்தது. 1942 இலே தருமபுரப் பதிப்பாக வந்த மெய்கண்ட சாத்திர மூலப் பதிப்பும் இவர் பார்வையில் வந்ததேயாம். திருவாணக்காவுலாவினைக் குறிப்புரையுடனும் முக்கூடற் பள்ளிணையும் 1940 இலும் திருமலை முருகன் பள்ளிணை 1944 இலும் வெளியிட்டவர். தத்துவப்பிரகாசத்தைப் பழை

யவுரையுடன் பதிப்பித்தவர்; திருக்களிற்றுப்படியார் பழைய அனுபூதியுரையினை 1962 இலே வெளியிட்டவர்; திருவாசகம் தொடர்பாக முன்னர் எழுதிய கட்டுரைகளை 1965 இலே "திருவாசகம் சில ஆராய்ச்சிக் குறிப்புகள்" எனத் தொகுத்தளித்தவர்.

அருணாசலம் 1970 முதல் வெளியிட்ட தமிழ்ப் புலவர் வரலாறு எனும் தொடர் நூல்கள் விரிவாகவும் கனமாகவும் ஆய்வுக் கண்ணோட்டத்தில் எழுதப்பட்டுள்ளன.

தமிழ்முரசு, குமரன், குமரிமலர், சக்தி, சித்தாந்தம் முதலிய தமிழ்ச் சஞ்சிகைகளிலும் SAIVA SIDDHANTA, BULLETIN OF THE INSTITUTE OF TRADITIONAL CULTURES (MADRAS) முதலிய ஆங்கிலச் சஞ்சிகைகளிலும் அவர் பல விடயங்களைச், சிறப்பாகச் சமய விடயங்களை எழுதி வருகிறார்.

மு. அருணாசலம் (1907—1988)

யாழ்ப்பாணம் கொக்குவில் கிழக்கில் 1907 ஆம் ஆண்டு ஆகஸ்டு மாதம் பதினேழாம்தேதி சண்முகம் முத்துத்தம்பி, அன்னப்பிள்ளையின் சிரேட்ட புதல்வராகத் தோன்றியவர் அருணாசலம். கொக்குவில் இந்து ஆங்கில பாடசாலையிலும் யாழ்ப்பாணம் இந்துக் கல்லூரியிலும் பயின்று கொழும்பு பல்கலைக்கழகக் கல்லூரியிற் சேர்ந்து 1929 இலே இலண்டன் பல்கலைக்கழக "இண்டர் சயன்சு" தேர்விலே சித்தியடைந்தவர்.

கொக்குவில் இந்து ஆங்கில பாடசாலையில் ஆசிரியராக வேலை ஆரம்பித்து யாழ்ப்பாணம் இந்துக் கல்லூரிக்குக் கணிதம், புவியியல் பாடங்களின் ஆசிரியராக மாற்றம் பெற்றுச் சென்றவர். வேறு கல்லூரிகளிலும் சிறிது காலம் ஆசிரியராகப் பணிபுரிந்துள்ளார். 1935 இலே திருமணம் புரிந்தார்.

கொக்குவில் கிழக்கு நாமகள் இந்து தமிழ்ப் பாடசாலையின் தோற்றத்திலும் நந்தாவில் அம்மன் கோயில் நடைமுறைகளிலும் இவருக்குப் பெரும் பங்குண்டு. இந்தியாவுக்குப் பலமுறை தல யாத்திரை செய்தவர்.

இருபதுகளிலே ஸ்ரீ யோகர் சுவாமிகளின் போதனைகளாற் கவரப்பட்டு அவர் கருத்துகளை நன்குணர்ந்து அவற்றை உலகினரின் நன்மை கருதி ஆங்காங்கே வெளிப்படுத்தி வந்தவர்.

1969 முதல் பெரும்பாலும் கொழும்பிலே வசித்தவர். 1987 இலே தென்னாபிரிக்கா சென்று வாழ்ந்து கொண்டிருந்த போது 1988 ஆம் ஆண்டு ஜூலாய் மாதம் இருபத்தேழாம் தேதி சிவபத மடைந்தார்.

அருணாசலமவர்கள் ஸ்ரீ யோகர்சுவாமிகளின் போதனைகளை விளக்குவதிலே பெரும்பங்கு கொண்டவர். சுவாமிகளுடைய போதனைகளின் உள் ளர்த்தங்கள் பலருக்குப்பிரியாது. சித்தர்களு டைய கூற்றுகளின் தன்மையை யோகர்சுவாமி களின் சிந்தனைகளிலே காணலாம். எனவே உலகி னருக்கு நன்மை செய்யும் நோக்குடன் அவரு டன் நெருங்கிப் பழகிய அருணாசலமவர்கள் சுவாமிகளின் நற்சிந்தனைக்கு விரிவான விளக்க வுரை எழுத முற்பட்டார்.

அருணாசலமவர்கள் எழுதிய நற்சிந்தனை அரும் பொருள் உரையின் முதலாம் பாகம் 1978 இலே அச்சிடப் பெற்று 1979 இலே வெளிவந்தது; இரண் டாம் பாகம் 1979 இலே அச்சிடப் பெற்று 1980 இலே வெளிவந்தது; 1981 இலே இந்து விவகாரங்களின் அமைச்சு அருணாசலமவர்கள் எழுதிய யோகர்சுவாமிகளின் கிளிக்கண்ணி உரை யினை வெளியிட்டுள்ளது.

ஸ்ரீ யோகர் சுவாமிகளின் நற்சிந்தனையைச் சிறப்புற விளக்கியிட்ட அருணாசலமவர்கள் 1985 இலே சிவயோகசுவாமியார் வரலாறும் சாதனை களும் எனும் நூலினை எழுதி வெளியிட்டனர். இந்நூல் மிகவும் விரிவாக அமைந்துள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது. சுவாமிகளின் வாழ்க்கையில் நடந்த உலகியல் ஆன்மீக நிகழ்ச்சிகளை வர லாற்று ரீதியில் தொடர்ச்சியாக அமைத்து தேவையான விளக்கங்களை அளித்துச் சுவாமி களின் போதனைகளுக்கு வளஞ் சேர்த்துள்ளார் ஆசிரியர்.

அருணாசல முதலியார்

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்தவர் தமிழ்நாடு திருமயிலையைச் சேர்ந்த தாச்சி அருணாசல முதலியார்.

கொடியிடைமலை, சிதம்பரஞ் சிவகாமியம்மை பதிகம், திருமயிலை கபாலீசர் பதிகம், திருமயிலை கற்பிகாம்பிகை பதிகம், திருமுல்லைவாயில் மாசி லாமணீசர் பதிகம் என்பனவற்றைப் பாடியவர்.

அருணாசல முதலியார்

தமிழ்நாடு வீரவநல்லூரினர்; அவ்வூரும் வீரை என மருவி வழங்கும்.

வீரைப்பூமிநாதர் கலித்துறையந்தாதி வீரைப் பூமிநாதர் ஆசிரிய விருத்தம் வீரை மரகதவல்லியம்மன் ஆசிரிய விருத்தம் என்பனவற்றைப் பாடியவர்.

அருணாசல முதலியார்

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டிலே தமிழ்நாட்டில் வசித்தவர் கோகுலாபுரம் அருணாசலமுதலியார்; அந்நூற்றாண்டின் கடைக்கூறிலே தமிழ் நூல்கள் பலவற்றைப் பதிப்பித்தவர்.

அரிச்சந்திரபுராணவுரை (1875), அஸ்வமேத பர்வம் (1875), இராமநாடகம், நந்தனார் சரித்திர கீர்த்தனையும் சிதம்பரக்கும்மியும் (1882), நல்லதங்காள் நாடகம் (1875), முத்தையன் விலாசமென்னும் வள்ளியம்மன் விலாசம் (1895), வாணசுரநாடகம் (1890), சாரங்கதரன் கதை என்பன அவற்றிற் சிலவாம்.

அருணாசலேசரர் சாரப்பிரபந்தம்

திருவண்ணாமலை சைவர்கள் சிறப்புடன் மதிக்கும் சிவதலம். வடஆர்க்காடு மாவட்டத்திலுள்ளது.

திருவண்ணாமலையில் கோயில் கொண்ட சிவபிரா னுக்கு அண்ணாமலைநாதர், அருணாசலேசரர் என்ற பேர்களுள்.

திருவண்ணாமலை அருணாசலேசரர் மீது பாடப் பெற்றது சாரப்பிரபந்தம். காப்பு வெண்பாவை யும் பதினைந்து ஆசிரிய விருத்தங்களை யுமுடையது சாரப்பிரபந்தம்.

அருணாசலேசரர் சாரப்பிரபந்தம் நமசிவாய சுவாமிகள் பாடியதாகும்.

எளிமையான மொழிநடையிலே இறைவனுக் கும் புலவருக்கும் இடையே நிகழும் சம்பாஷனை ப்போக்கிலே அமைந்தது சாரப்பிரபந்தம்.

அருணிலை விசாசன் திரைலோக்யமல்லன் வதலராஜன்

பதினமூன்றாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் வாழ்ந்தவர்; சோண்டு குன்றவத்தனக் கோட்டத்து இல்லத்தூர் நாட்டு அரும்பாக்க முடையார்; நந்தா விளக்கு வைத்துச் சிவநெறியில் ஓழுகியவர்; பாரதத்தைத் தமிழ்ப் படுத்தியவர்.

இச் செய்திகள் மூன்றாம் குலோத்துங்க சோழ னின் (1178—1216) ஆட்சியின் 32 ஆம் ஆண்டு (1210) எழுந்த திருவாலங்காட்டு சாசனம் மூலம் அறியப்படுவன.

திரு அருணைக்கலம்பகம்

வடஆர்க்காடு மாவட்டத்திலுள்ள திருவண்ணா மலை எனும் திருப்பதிக்கு அருணகிரி, அருணாசலம், அருணை, சோணாசலம், சோணாசலம் என்ற பேர்களுமுள். இத்திருத்தலம் தென்னிந்திய இருப்புப்பாதையில் விழுப்புரம் காட்பாடி கிளையிலுள்ளது.

நினைக்க முத்தி கிடைக்கும் தலம் எனச் சைவர் போற்றும் திருவண்ணாமலையில் எழுந்தருளிய சிவ பிரானார் அண்ணாமலைநாதர் மீது பாடப்பட்டது திருவருணைக்கலம்பகம்.

விநாயகருக்கும் சமயகுரவர் நால்வருக்கும் தனித்தனியாக இரு செய்யுளிற் காப்புக் கூறி ஆரம்பிக்கப் பெற்ற திருவருணைக் கலம்பகம் முதலுறுப்பாக ஒருபோகும் வெண்பாவும் கலித்துறையும் தொடர்ந்தமையப் பாவாலும் பாவகையாலும் இயன்ற நூறு செய்யுள்களையுடையது. அம்மாண, இடைச்சியார், இரங்கல், ஊசல், களி, காலம், குறம், கொற்றியார், சம்பிரதம், சித்து, சிலேடை, தவம், தழை, தூது, பாண், பிச்சியார், புயவகுப்பு, மடக்கு, மதங்கு, மறம், வலைச்சியார் முதலிய உறுப்புகளை அருணைக் கலம்பகத்திற் காணலாம்.

இக் கலம்பகத்தைப்பாடியவர் இராதா நல்லூர் சைவ எல்லப்பநாவலர் எனும் புலவராவர்.

சைவ வைணவப் போட்டியினையும் பூசலையும் ஞாபகமுட்டும் பாடல்கள் பல இக்கலம்பகத்திலுள்ளன.

மேலைப்புலோலி சதாவதானம் நா. கதிரைவேற் பிள்ளை (1871—1907) திருவருணைக் கலம்பகத்திற்கு விருத்தியுரை எழுதத் தொடங்கினார். அவ்வுரையின் முதலாவது சஞ்சிகை 1902 இலே சென்னையிலிருந்து வெளிவந்தது. நகராமலை நா. இராமலிங்கபிள்ளை உரை 1934 இலே வெளிவந்துள்ளது.

திரு அருணைத் தனிவெண்பா

வடஆர்க்காடு மாவட்டத்திலுள்ள திருவண்ணாமலை நினைக்க முத்தி கிடைக்கும் சிவதலமாகக் கருதப்படுவது; அருணகிரி, அருணாசலம், அருணை, சோணசைலம், சோணாசலம் முதலிய பல பேர்களை உடையது; தென்னிந்திய இருப்புப் பாதையில் விழுப்புரம் காட்பாடி கிளையில் அமைந்தது.

அண்ணாமலையில் அருள்பாலிக்கும் அண்ணாமலை நாதர் மீது குகை நமச்சிவாயதேவர் அவ்வப் போது பாடிய வெண்பாக்கள் திருவருணைத்தனி வெண்பாவாகும். இத்தொகுப்பில் 35 வெண்பாவுள்.

குகை நமச்சிவாயதேவர் அருணகிரியந்தாதியும் பாடியவராவர்.

திரு அருணையந்தாதி

திருவண்ணாமலை, அருணாசலம், அருணகிரி, அருணை, சோணசைலம், சோணாசலம் என்ற பெயர்களைச் சூடும் திருப்பதி சைவர்களால் நினைக்க முத்தி தரும் தலமாகப் போற்றப்படுவது. இது வடஆர்க்காடு மாவட்டத்தில் தென்னிந்திய இருப்புப் பாதையில் விழுப்புரம் காட்பாடிக்கிளையிலுள்ளது

இத் திருத்தலத்தில் எழுந்தருளியுள்ள அண்ணாமலை நாதரைப் பாட்டுடைத்தலைவராக உடையது திருவருணையந்தாதி. இதனுள் இரு காப்புச் செய்யுள் நீங்கலாக 100 பாக்களுள்.

இதனைப் பாடியவர் சைவ எல்லப்பநாவலர் என்பது மரபு. அவர் காலம் பதினெட்டாம் நூற்றாண்டாகலாம். சிலர் இதனைப் பாடியவர் எல்லப்பநயினார் என்பர். அவர் காலம் பதினாறாம் நூற்றாண்டு.

திருவருணையந்தாதியிலே அகப் பொருட்பாக்கள் மிகுதியாகவுள்ளன. திரிபணியமையப்பாடப் பெற்ற திருவருணையந்தாதியிலே ஆசிரியரின் வித்துவத்தருக்கினைக் கண்டு வியக்கலாம்.

திருவண்ணாமலைக்குக் குகைநமச்சிவாயர் பாடிய அருணகிரியந்தாதியும் ஈசானியதேசிகர் கந்தப்ப ஞானதேசிகர் பாடிய அண்ணாமலையந்தாதியும் திம்மப்ப அந்தணனார் பாடிய திருவருணையமகவந்தாதியுமுள்.

அருந்ததி

சப்தரிஷிகளிலே வசித்தரின் மனைவி அருந்ததி பதிவிரதைகள் யாவரிலும் சிறந்து விளங்கினாள். கற்பும் கணவன் சேவையும் அவளுக்கு அளவில்லா ஆற்றலை அளித்தன.

இமயத்திலே சப்தரிஷிகள் தங்கியிருந்த போது பன்னிரு வருடம் தொடர்ந்து மழை பெய்யாததால் இருடிகள் மிகவும் அல்லற்பட்டனர். அப்பொழுது அருந்ததி கடுந்தவம் மேற்கொண்டு, பிராமண வேடத்தில் அதிதியாக வந்த சிவபிரானுக்கு எளிய கிழங்கு வகைகளை விருந்தாக வழங்கி, அவர் ஆசீர்வாதம் பெற்றதோடு மழை வளமும் ஏற்படக் காலானாள் என்று மகாபாரதம் சாலிய பருவம் கூறும்.

சரஸ்வதி தீரத்திலே கணவனுடன் தவமிருந்து அருந்ததி சமாதி அடைந்ததாகப் பாரதம் வளபருவம் கூறும்.

சப்தரிஷிகளின் மனைவியர் பால் ஏற்பட்ட ஆசையால் அக்கினி பகவான் வனத்திலே அலைந்தபோது, அவனை அடைய விரும்பிய சுவாகா ஏனைய ரிஷிபத்தினிகளுடைய வடிவங்களை எடுத்து அக்கினியுடன் கூடிய போதும் அருந்ததியினுடைய வடிவத்தை எடுக்க முடியவில்லை.

சிவகருப்பத்தை இந்திரனிடமிருந்து பெற்ற சப்தரிஷிகள் அதனை முத்தியிற் பெய்து பின்பு எடுத்துத் தம் மனைவியரிடம் கொடுத்தபோது அருந்ததி ஒழிய ஏனைய அறுவரும் உண்டு சூன்முதிர்ந்து சரவணப் பொய்கையிற் பயந்ததாகப் புராணங்கள் கூறும் கதை பரிபாடலிலும் உண்டு (5.27-45).

அருந்ததியின் கற்பினைப் புகழ்ந்தும் அவள் வானத்தின் வடதிசையில் நட்சத்திரமாக ஒளிவிடுவதைக் குறித்தும் பண்டைய தமிழ்ப் பாடல்கள் கூறுவன.

(1) 'வானத்து அணங்கு அருங்கடவுள்' (அகநா. 16.17-18), (2) 'வடமீன் புரையும் கற்பின்' (புறநா. 122.8), (3) "பெருநல் வானத்து வடவயின் விளங்கும் சிறுமீன் புரையங் கற்பின் நறுநுதல்" (பெரும்பாண். 302-303), (4) "அருந்ததி அனைய கற்பின்" (ஐங். 442), (5) "வடமீன் போல தொழுதேத்த வயங்கிய கற்பினுள்" (கலி 2.21), (6) 'செம்மீனையள் நின் தொன்னகர்ச் செல்வி' (பதிற். 31.28), (7) 'கடவுள் ஒரு மீன் சாவினி' (பரி. 5.44), (8) 'திதிலா வடமீனின் திறம் இவள் திறம் என்றும்' (சிலப். 1.27), (9) 'வடமீன் கற்பின்' (சிலப். 5.229).

அருந்ததியின் கற்புத்திறனைத் திருமண நாளிலே ஒவ்வொரு மண மகளுக்குக் காட்டும் மரபு போற்றப்பட்டு வருகின்றது. சீவகசிந்தாமணியிலே இம் மரபின் பழைய ஆட்சி காணப்படுகின்றது (2469). தமக்குரிய வாழ்நாள் கெடுதலை யுற்றவருக்கு அருந்ததி மீன் தெரியாது ஒளிக்கும் என்ற நம்பிக்கையும் உண்டு (சிந்தாமணி 2141).

அரும்பாத்தை வேதவிநாயகர் பிள்ளைத்தமிழ்

இது தென்னார்க்காடு திருக்கோவரர் வட்டத்திலுள்ள அரும்பாத்தை என்னும் சிற்றூராம் திருத்தலத்திற்கோயில் கொண்ட வேதவிநாயகர் மீது பாடப் பெற்ற பிள்ளைத் தமிழ்ப்பிரபந்தமாகும்.

இப்பிள்ளைத் தமிழ்ப்பிரபந்தத்திலே காப்புப் பருவம் நீங்கலான செங்கீரை, தால், சப்பாணி, முத்தம், வருகை, அம்புலி, சிறுபறை, சிற்றில், சிறுதேர்ப்பருவங்களிற் பருவத்திற்குப் பத்துப் பாடல்களாகத் தொண்ணூறு பாடலுள். காப்புப் பருவத்தில் ஈற்றில் இடம் பெறும் அவையடக்கம் நீங்கலாகப் பத்துப் பாடலுள். இப்பருவத்திலே தனித்தனியே திருமால், சிவபெருமான், உமை, திருமகள், சரஸ்வதி, பிரமன், இந்திரன், சத்த மாதர்கள், துர்க்கை, முப்பத்து முக்கோடி தேவர்கள் காப்பு வேண்டப்பட்டுள்ளனர். எனவே இப் பிள்ளைத்தமிழில் 101 பாடலுள்.

அரும்பாத்தை வேதவிநாயகர் பிள்ளைத் தமிழ் ஆசிரியரை அறியமுடியவில்லை. ஆயினும் அவர் காலம் அபிராமி பட்டருக்கும், கவிராக்ஷஸ கச்சியப்பருக்கும் பிற்பட்டது என்பது தெளிவாகும். கச்சியப்பரின் விநாயக புராணத்திற் பயிற்சி

யுடையவராய் ஆசிரியர் காணப்படுகிறார். அபிராமி பட்டர் செய்தி அம்புலிப் பருவத்திலே (செய்யுள் 7) காணப்படுகின்றது.

சென்னை அரசின் கீழைத்தேய சுவடிகள் நிலையத்திற்காகத் தி. சந்திரசேகரன் தொகுத்து 1956 இலே பதிப்பித்த பிள்ளைத் தமிழ்க் கொத்தில் அரும்பாத்தை வேதவிநாயகர் பிள்ளைத்தமிழ் இடம் பெறுகின்றது.

அருள்பரானந்த சுவாமிகள்

தமிழ்நாடு தஞ்சாவூரினைச் சேர்ந்தவர்; இலக்கணம் இராமசாமிப்பிள்ளை எனப் பூர்வீகத்தில் வழங்கப் பெற்றார்; தஞ்சை அரசிலே பணிபுரிந்தவர்; ஆண் சந்ததி இன்றித் தஞ்சை மன்னன் இறந்தபோது ஆங்கிலேயர் பறித்துக் கொண்ட அரசைத் தம் பேரனுக்குப் பெற்றுக் கொடுக்கும் படி சேர். முத்துக்குமார சுவாமியிடம் (1834-1879) தஞ்சை மகாராணியாலே தூது அனுப்பப் பெற்றவர்; அரச குடும்பப் பிளவாற் சித்தியாகாத காரியத்தைப் பிளவு நீங்கியபோது நிறைவேற்றித் தரும்படி சேர். பொன்னம்பலம் இராமநாதனிடம் (1851-1930) மீண்டும் அரசியாலே தூது அனுப்பப் பெற்றவர்; அக்காலத்தில் இராமநாதனும், அருணாசலமும் இவர் அறிவாற் கவரப்பெற்றுச் சீடர்களானார்கள்.

ஈழத்தின் இரு பெருந் தலைவர்களின் சமய, தத்துவ, யோக நெறிகளின் வழிகாட்டியாக விளங்கிய பெருமையுடையவர்; இவருடைய மேதா விலாசத்தை அருணாசலம் மூலம் அறிந்து எட்வேட் காப்பென்டர் நேர்முகமாகச் சந்திக்க ஈழம் வந்தவர்.

அருள்பரானந்தர் பரிபூரணமடைந்த போது இராமநாதனும் அருணாசலமும் தஞ்சாவூரிலே அவருக்குச் சமாதி எடுத்து அதனைப் பராமரிக்கவும் வசதிகள் செய்து வைத்தனர்; அருள்பரானந்தர் மரபினரான சு. நடேசபிள்ளையை ஈழத்திற்கு வரவழைத்து அவரை நன்னிலைக்கு உயர்த்தி வைத்தனர்.

அருளம்பல சுவாமிகள் 1865 - 1925

யாழ்ப்பாணம் வண்ணார்பண்ணையிலே பிறந்தவர் இராமநாதர், சின்னாச்சிப்பிள்ளை என்போரின் புதல்வர்.

'மற்றிக்குலேஷன்' தேர்விலே சித்தியடைந்து இளம் வயதிலே அரசாங்க உத்தியோகம் பெற்றவர். பகுத்தறிவுவாதிகளுடன் சேர்ந்து அவர்களுடைய நூல்களை நன்கு கற்றவர். யாழ்ப்பாணம் கச்சேரியிலே பிரதம விகிதராகக் கடமை புரிந்த காலத்திலே குழந்தைவேற் சுவாமிகளின் சீடரானவர்.

மட்டக்களப்பிலும் சில காலம் உத்தியோகம் பார்த்தவர். அப்போது சேர். பொன்னம்பலம் அருளுசலம் இவருடைய மேலதிகாரியாக விளங்கியவர். மட்டக்களப்பிலே கிறித்தவப் பரம்பலேத் தடுக்குமுகமாக மார்க்கண்டு முதலாளியின் பண உதவியோடு சில பாடசாலைகளைத் திறந்து நடப்பித்தவர்.

நாற்பத்தொன்பது வயதிலே வேலையிலிருந்து ஓய்வு பெற்று யாழ்ப்பாணம் மீண்டு ஆத்மீக சாதனையிலே தீவிரமாக ஈடுபட்டவர்.

சுத்தாத்வைத அச்சியந்திரசாலை நிறுவி நற்பணி ஆற்றியவர். மட்டக்களப்பிற் கல்விப் பணி முட்டுப்படாமல் நடைபெற அங்கு இடையிடையே சென்று அதனைக் கவனித்து வந்தவர். வடக்கிலும் கிழக்கிலும் தம் ஆத்மீகப் பணிகளைத் தொடர்ந்து மேற் கொண்டவர். தனது குரு நாதருடைய சமாதித் திருப்பணியிலே முக்கிய கவனம் செலுத்தியவர்.

அருளம்பலம், சி. வே. (-1942)

நாக பட்டினம் மெளனசுவாமி என்று அழைக்கப் பெற்றவர்; சுப்பிரமணிய பாரதியாரால் 'பாரதி அறுபத்தாறு' எனும் நூலிலே போற்றப்படும் 'யாழ்ப்பாணத்துச்சாமி'; யாழ்ப்பாணம் அவ்வாய் வடக்கு வியாபாரிமூலை வேலுப்பிள்ளையின் புதல்வர்; மேலைப்புலோலி சைவவித்தியாசாலையிலே கற்றவர்; கம்பளை, மட்டக்களப்பு, வியாபாரி மூலை முதலிய இடங்களிலே கடை வேலையாளாகவும் சுய வியாபாரியாகவும் செயலாற்றித் தோல்வி கண்டு, விரக்தியடைந்து, ஊரூராகத் திரிந்து, சொந்தஜூர் மீண்டு, அங்கு நிலைக்காது நாகபட்டினம் சென்றவர்; அங்கு நாகை நீலலோசனி சந்நிதியில் நிஷ்டை செய்தவர்; அங்கிருந்து புதுச்சேரி சென்றபோது குவளைக் கண்ணன் மூலம் சுப்பிரமணிய பாரதியாருக்கு அறிமுகமானவர்; 1929 இலே யாழ்ப்பாணம் மீண்ட போதும் 1930 இன் பிற்பகுதியிலே மீண்டும் இந்தியா சென்றவர்; 1942 இலே யாழ்ப்பாணம் மீண்டபோதும் அவ்வாண்டிலே வியோகமடைந்தவர்; வியாபாரிமூலை வே. சு. சிவப்பிரகாசபிள்ளையால் நாகையில் இவருக்கு மடம் ஒன்று அமைத்துக் கொடுக்கப்பட்டிருந்தது.

நாகை நீலலோசனி அம்மன் மீது தோத்திரம், ஊஞ்சல், தாலாட்டுப் பாடியுள்ளார்; அருவாச தேவாரம், கற்புநிலை, சந்தேக நிவர்த்தி, சிவதரிசி என்பன பிற ஆக்கங்கள்.

அருளம்பலம் சு. 11.4.1910—20.5.1966

யாழ்ப்பாணம் காரைநகர் சுவாமிநாதனின் புதல்வர்; பயிற்றப் பெற்ற ஆசிரியர்; பண்டிதர்; காரைநகர், புத்தளம், கொட்டாஞ்சேனை, காலி, கருத்துறை, யாழ்ப்பாணம் எனும் இடங்களில்

ஆசிரியராகப் பணிபுரிந்தவர்; சங்க நூற் செல்வர், பண்டிதமணி எனும் பட்டங்களாற் கௌரவிக்கப் பெற்றவர்; கட்டுரைகள் எழுதும் திறமைமிக்கவர்; இவருடைய திருமுருகாற்றுப்படை ஆராய்ச்சியுரை 1937 இலே வெளிவந்தது; திருவாசக ஆராய்ச்சியுரை இருபாகங்களாக முறையே 1967, 1973 ஆம் ஆண்டுகளில் வெளிவந்தன. உலகியல் சம்பந்தமான வேறு நூல்களுக்கும் உரைகண்டவர்.

அருளாள் பெருமாள்

அருளாள் பெருமாள், அருளாள் பெருமாள் எம்பெருமானார் ஜீயர் என்றும் வைணவரால் அழைக்கப்பெற்றவர்; முன்பு வேதாந்தியாக விளங்கியபோது யக்ஞமூர்த்தி என்ற பெயர் தாங்கியவர்; ஸ்ரீ பெரும்பூதூர் இராமானுசரை (1017—1137) எதிர்த்துப் பதினேழுநாள் வாதஞ்செய்து, அவர் சீடர் ஆனவர்; அம்மங்கியம்மாளின் குரு.

ஞானசாரம், பிரமேயசாரம் எனும் தமிழ் நூல்களை இயற்றியவர்.

அருளாதாசர்

நெல்லிநகர் வரதராஜ ஜயங்கார் எனும் இயற்பெயரினை உடையவர், பதினாறும் நூற்றாண்டிலே தமிழகத்தில் வாழ்ந்தவர்; ஸ்ரீ மகாபாகவதத்தை கி. பி. 1543 இலே இயற்றியவர்.

அருளாதாசரின் பாகவதத்தின் முதலாம் பகுதி திரிசிரபுரம் கோவிந்தபிள்ளை, பரங்கிப்பேட்டை இலட்சுமணப்பிள்ளை என்பவராற் பரிசோதிக்கப்பட்டு 1885 இலே பதிப்பிக்கப்பட்டது; இரண்டாம் பகுதி பவானி பாலபாரதி முத்துசாமிஜயர், ச. திருச்சிற்றம்பலபிள்ளை, ல. வெ. திருமலை கொண்ட நாயக்கர் என்பவராற் பரிசோதிக்கப்பட்டு 1891 இலே பதிப்பிக்கப்பட்டது. பதினாறும் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த வேம்பத்தூர் செவ்வைச்சூடுவாரும் ஸ்ரீமத்பாகவதபுராணம் பாடியுள்ளார்; அது கோமளபுரம் இராசகோபாலபிள்ளையால் 1881 இலே 'ஆரியப்பலவர்' பாடியதெனப் பதிப்பிக்கப்பட்டுள்ளது.

அருளிச்செயல் ரகஸ்யம்

ஆழ்வார்களின் திருப்பாசுரங்களை அருளிச்செயல் என்று வழங்கல் வைணவ மரபு. ஆழ்வார்களின் அருளிச்செயல்களில் வைணவர் கோட்பாடுகளில் முக்கியமான இரகஸ்யத் திரயம் இடம் பெறுவதாகக் கூறுவதை நோக்காகவுடையது அருளிச்செயல் ரகஸ்யம்.

இதனை இயற்றியவர் அழகிய மணவாளப் பெருமாள் நாயனார் என்பவராவர். இவர் திருவரங்கத்திலே வடக்குத் திருவிதிப்பிள்ளையின் புதல்வராக பதினமூன்றாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியிலே

அவதரித்தவர்; இவர் தமையனார் தென்கலை வைணவ ஆசாரியராக விளங்கிய பிள்ளைலோகாசாரியர்.

அருளிச்செயல் ரகஸ்யத்திலே திருமந்திரம், துவயம், சரமசுலோகம், தாந்திரீக மரபிலிருந்து வந்த மந்திரங்கள் என்பனவற்றோடு புருஷ காரமும் (சேரவிடுவோர்) கைங்கரியமும் விளக்கப்படுகின்றன.

ஆசார்ய ஹ்ருதயத்தின் நடையிலே அருளிச்செயல் ரகஸ்யம் அமைகின்றது. பேச்சுத்தமிழும் சங்கத ஆட்சிகளும் மணிப்பிரவாள நடையும் கலந்தமைந்த நூலிலே ஒவ்வொரு இயலும் அறிமுகமும் பொழிப்பும் கொண்டு ஒழுங்காக அமைதல் குறிப்பிடத்தக்கது.

அருளையர்

காலம் பதினேழாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதி அல்லது பதினெட்டாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதி; தமிழ்நாடு திருமறைக்காட்டிலே பிறந்தவர்; தாயுமானசுவாமிகளின் சிறிய தாயாருடைய புதல்வர்; தாயுமானசுவாமிகளின் சீடர்களிலே முதன்மையானவர்; குரு பாடிய பாடல்களை எழுதிப் போற்றிப் பேணியவர்; இவர் மீது தாயுமானவர் பாடிய பாடலொன்று பெருந்தொகையிலுண்டு (1964).

தாயுமானவர் மீது அருள்வாக்கிய அகவல் பாடியவர்.

இவர் சீடரும் தாயுமானவரின் புதல்வருமான கனகசபாபதிப்பிள்ளை அன்னப்பன் பேட்டையில் மௌனகுருமடம் தாபித்தவர்.

அல்லமபிரபு

பிரபு தேவர் என்றும் பிரபுலிங்கர் என்றும் வழங்கப்படுபவர்; பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டிற் பசவாசாரியருடன் சேர்ந்து வீரசைவத்தின் வளர்ச்சிக்குக் கன்னட தேசத்திற் பணிபுரிந்த பெரியார்; பசவர் இவரைக் கல்யாணமடத்திற்கு அதிபதியாக நியமித்தார், சாமராசர் இவர் மீது கன்னடத்திலே பிரபுலிங்கலீலை பாடியுள்ளார். பிரபுலிங்கலீலை தெலுங்கிலும், தமிழிலும் மொழி பெயர்க்கப்பட்டுள்ளது; துறைமங்கலம் சிவப்பிரகாச சுவாமிகள் 1652 வரையிலே தமிழிலே பிரபுலிங்கலீலையை மொழி பெயர்த்துப் பாடியுள்ளார்; பீடுபர்த்தி பசவகலி தெலுங்கிலே பிரபுலிங்கலீலை பாடியுள்ளார்.

அல்லாகாபர்த்

இந்துக்களின் ஏழு புனித தலங்களில் ஒன்றான பிரயாகை அல்லது திரிவேணியின் தற்காலப் பெயர் அல்லாகாபர்த் ஆகும். கங்கை, யமுனை, சரஸ்வதி நதிகள்

சந்திக்கும் இடமாதலால் திரிவேணி என்று பெயர் பெற்றது. இழந்த வேதங்களைப் பெற்றதைக் கொண்டாட பிரமன் தன் முதல் அஸ்வமேதயாகத்தை நடத்திய இடம் பிரயாகை.

தீர்த்தராஜ் என்று போற்றப்படும் யாத்திரிகைத்தலம் பிரயாகை. உதிட்டிரன் சகோதரருடன் பிரதிஷ்டத்தின் போது வாழ்ந்த பிரதிஷ்டானம் அல்லாகாபர்த்தின் அண்மையில் உள்ளது.

இசுலாமியர் 1194 இலே இப்புனித தலத்தினைக் கைப்பற்றியதை அடுத்து அல்லாகாபர்த் என்ற பெயரினைப் பெற்றது.

ஆண்டுதோறும் நடைபெறும் மாகமேளம் எனும் விழாவின் போது பல்லாயிரக்கணக்கான மக்கள் திரிவேணி சங்கமத்திலே தீர்த்தமாடுவர்; பன்னிரு வருடத்திற்கு ஒரு முறை நிகழும் கும்பமேளம் எனும் விழாவின் போது திரிவேணி சங்கமத்திலே பெருந்திரளான பக்தர் தீர்த்தமாடுவர்.

பிதுர்க்கடன் செய்வோர் தரிசிக்கும் முக்கியதலங்களில் பிரயாகையும் ஒன்றாகும். பிரயாகையைக் காண்பதும் அதன் பெயரைக் கூறுவதும் அதன் புனித மண்ணை உடலிற் பூசுவதும் ஒருவருடைய சகல பாவங்களையும் நீக்கும் என்பது ஐதீகம். பிரயாகையில் பிராமணருக்குத்தானம் வழங்கின் புண்ணியம் ஆயிரமடங்கு அதிகரிக்கும் என்று நம்புவர். ஊழி முடிவிலும் பிரயாகை அழியாது நிலை பெற்று நிற்கும் என்பது பக்தர் நம்பிக்கை.

திரு அல்லிக்கேணி

சென்னை எழும்பூர் இருப்புப்பாதை நிலையத்திலிருந்து மூன்றுமைல் தொலைவிலுள்ள திவ்வியதலம்.

இங்கு நின்ற திருக்கோலத்தில் அருள்புரியும் விஷ்ணுவுக்குப் பார்த்தசாரதி என்றும் பெரிய பிராட்டியாருக்கு வேதவல்லி என்றும் பேர்.

உருக்மணி பிராட்டியோடும் அநிருத்தன், பிரத்யும்நன், பலராமன், சாத்யகி ஆகிய குடும்பத்தினரோடும் கண்ணனாகத் தொண்டைமான் பிரார்த்தனைக்கு இரங்கித் திருவேங்கடமுடையான் சேவை சாதித்ததலம். ஏழுரிஷிகள் தவம் செய்த பிருந்தாரண்ய தலம். வியாசர் பிரதிஷ்டை செய்து ஆத்ரேயர் ஆராதித்த மூர்த்தி எழுந்தருளியதலம்.

கிழக்கே திருமுகமண்டலம்; இந்திர சோமமீன அக்கினி விஷ்ணு தீர்த்தங்கள் சூழ்ந்த கைரவிணி லரஸ்; தொண்டைமான், சுமதி, அர்ச்சனனுக்குப் பிரத்தியக்ஷம்.

இங்கு ஸ்ரீரங்கநாதன், ஸ்ரீராமன், வரதராஜன் சந்நிதிகளுமுள்.

பேயாழ்வார், திருமழிசையாழ்வார், திருமங்கையாழ்வார் மங்களாசாசனம் பெற்ற திவ்விய தலமிது (மூன்றாந்திரு. 16; நான். திருவந். 35; பெரியதிரு. 2.3). திருவல்லிக்கேணிக் கலம்பகம், திருவல்லிக்கேணி யமகவந்தாதி முதலிய பிரபந்தங்களுள்.

அல்லியம்

சிலப்பதிகார ஆசிரியர் இளங்கோவடிகள் கடலாடு காதையிலே கண்ணபிரான் ஆடல்களுள் ஒன்றாகக் கூறுவது அல்லியம். இது நின்று ஆடுவது என்றும் ஆற்றுப்புக்களையுடையது என்றும் உரையாசிரியர்களாற் கூறப்படுகின்றது.

கண்ணபிரான் ஆடிய ஆடல்கள் பத்தில் ஒன்றான அல்லியம் கஞ்சனூடைய வஞ்சத்தின் வந்த யானையின் கோட்டை ஓசித்தற்கு நின்று ஆடிய கூத்தாகும்.

இதனை ஆடத்தொடங்குமுன் முகநிலையாகத் திருமாலுக்கும் சிவபிரானுக்கும் சந்திரனுக்கும் தேவபாணி பாடப்படும் என்பர் உரையாசிரியர்.

அல்வாய்

ஈழ நாட்டின் வட பகுதியாகிய யாழ்ப்பாணம் மாவட்டத்தில் அமைந்த ஊர்களில் அல்வாயில் பல திருக்கோயில்கள் காணப்படுகின்றன.

அல்வாய் வடக்கிலே மாயக்கைப்பிள்ளையார் கோயில், அரசடிவிநாயகர்கோயில், வேவிலந்தை ஸ்ரீ முத்துமாரியம்மன் கோயில் எனும் திருக்கோயில்களுள். இவற்றிலே நித்தியபூசைகள் நடைபெற்று வருகின்றன. மாயக்கைப் பிள்ளையார் கோயிலிலே முருகன், நாகதம்பிரான், வைரவர் பரிவாரமூர்த்திகளாக எழுந்தருளியுள்ளனர். அரசடிவிநாயகர் கோயிலிலே முருகன், அம்பாள், நாகதம்பிரான், வைரவர் பரிவாரமூர்த்திகளாக எழுந்தருளியுள்ளனர். மாயக்கைப்பிள்ளையார் கோயிலின் மகோற்சவம் ஆவணி பெளர்ணமியில் தீர்த்தம் வரக்கூடியதாகப் பத்து நாள் நடைபெறும். அரசடி விநாயகர் கோயிலிலே மகுடாசுரசம்மாரம், சூரசம்மாரம், சுயமுகசம்மாரம், கடற்தீர்த்தம் எனும் நிகழ்ச்சிகளும் விசேடபூசைகளும் இடம் பெறுவன. நூறு வருடத்திற்கு மேற்பட்ட கோயிலாகக் கருதப்படும் வேவிலந்தை முத்துமாரியம்மன் கோயிலிலே ஆடி அமாவாசையில் கொடியேறிப் பெளர்ணமியில் தேர்த்திருவிழா நடைபெறும்.

அல்வாய் க. சின்னத்தம்பி உபாத்தியாயர் வேவிலந்தை முத்துமாரியம்மை மீது ஊஞ்சல், பதிகம், பிள்ளைத்தமிழ் எனும் பிரபந்தங்களைப் பாடியுள்ளார். அல்வாய் மு. செல்வையா அவர்களும்

வேவிலந்தை அம்மன் பதிகம் பாடியுள்ளார். வ. சிவராசசிங்கம் அண்மையிலே முத்துமாரியம்மை மீது பதினொரு பாடல் கொண்ட பிள்ளைத்தமிழ் ஒன்று பாடியுள்ளார்.

அல்வாய் தெற்கிலே மாலை சந்தி ஸ்ரீ வரதராய விநாயகர்கோயில், புதுக்குளம் கூரைப்பிள்ளையார் கோயில், குமிழடி விநாயகர்கோயில், தில்லை யம்பலப்பிள்ளையர்கோயில், வெள்ளெருவை ஞானவைரவர் கோயில் முதலிய திருக்கோயில்களுள். மாலை சந்திவிநாயகர்கோயில் மகோற்சவம் ஆடி சங்கிராந்தியில் தீர்த்தம் வருமாறு பத்து நாள் நடைபெறும். புதுக்குளம் கூரைப்பிள்ளையார் கோயில் மகோற்சவம் ஐப்பசி புனர் பூசத்தில் ஆரம்பமாகிப் பத்து நாள் நடைபெறும். குமிழடி விநாயகர் கோயில் மகோற்சவம் மாசி மாதத்தில் பத்து நாள் நடைபெறும். தில்லை யம்பலப்பிள்ளையார் கோயில் மகோற்சவம் சித்திரை மாதத்தில் நடைபெறும். இக் கோயிலில் மாட்டு நோய்களை நீக்கப் பிள்ளையாருக்கு நேர்த்தி செய்தல் முக்கிய நிகழ்ச்சியாகும். இதனால் இங்கு பாலபிடேகம் குறைவற்று நடைபெறும்.

அல்வாய் மேற்கிலே தேவரையாளி கண்ணகை அம்மன்கோயில் எனும் பழமையான கோயில் அமைந்துள்ளது. இங்கு மகோற்சவம் பத்து நாள் நடைபெறும்.

உடுப்பிட்டி அ. சிவசம்புப்புலவர் அல்வாய் வரதராசவிநாயகர் மீது ஊஞ்சல் பாடியுள்ளார். அல்வாய் க. சின்னத்தம்பி உபாத்தியாயர் அல்வாய் விநாயகர் மீது ஊஞ்சலும் பதிகமும் பாடியுள்ளார்.

திரு அலைவாய்

கடலலைகள் மோதும் கரை யோரத்தில் அமைந்த திருச்சீர் அலைவாய், திருநெல்வேலி மாவட்டத்தில் திருநெல்வேலி நகருக்குக் கிழக்கே 35 மைல் தொலைவிற்கு காயற்பட்டினத்திற்குத் தெற்கேயுள்ளது.

“திருமணி விளக்கின் அலைவாய்ச் செருமிகு சேஎய்” அகநானூற்றிலே கூறப்படுகிறார் (266). திருமுருகாற்றுப்படை கூறும் ஆற்றுப்படை (ஆறுபடை) வீடுகளிற் “சீர் அலைவாய்” ஒன்றாகும் (124-125). புறநானூற்றிலே இத்திருத்தலம் ‘செந்தில்’ என்று அழைக்கப்பட்டுள்ளது (55); சிலப்பதிகாரமும் ‘செந்தில்’ என்றே கூறுகின்றது (சூன்றக்குரவை, 8). ஜெயந்தி, ஜெயந்தி புரம், வீரவாகுபட்டணம் என்ற பெயர்களுள் இத் திருத்தலத்திற்குள். குரனைவென்று முருகப்பெருமான் ஜெயாபிஷேகம் செய்த தலம் என்று புராணம் கூறும். குரன்போருக்கு முன் முருகன் இத்தலத்திலே தங்கிக் கொண்டு வீரவாகுதேவரைத் தூது அனுப்பினாராம்.

இக் காலத்தில் திருச்செந்தூர் என்றே இத்தலம் பெரும்பாலும் அழைக்கப்படுகின்றது. முருகன் திருக்கோயிலுக்குச் சந்தன சைலம் என்றும் பெயர்.

கடற்கரைப் பாதையில் தூண்டுகை விநாயகர் கோயில் உண்டு. விநாயகர் கோயில் முதல் முருகன் கோயில் வரை கல்மண்டபம் உண்டு. முருகன் கோயில் மூன்று சுற்றுப் பிரகாரங்களுடன் ஒன்பது நிலைகளோடுகூடிய இராஜகோபுரத்துடன் திகழ்கின்றது. இத் திருக்கோயிலைச் சுற்றி இருபத்திநான்கு தீர்த்தங்கள் இருப்பதாக ஐதகம். அவை காயத்ரீ மந்திரத்தின் இருபத்திநான்கு எழுத்துக்களையும் குறிப்பிடுவதாகக் கருதப்படுகிறது.

“மலைச்சுற்று” எனப்படும் மூன்றாவது பிராகாரம் கோவிலுக்கு வெளிப்பக்கம் கடற்கரை ஓரமாகச் செல்லுபடுகிறது. இப் பிராகாரத்தின் வடபக்கத்திற்குள்ளேக் குடைந்து அமைக்கப்பட்ட வள்ளியம்மன் ஆலயம் உண்டு. வடக்குக் கோபுரத்தையடுத்து வெளிச்சுற்று வட மேற்கு மூலையில் தேர் போலமைந்த முருகன் கோயிலிலே மயில் வாகனத்தில் ஆறுமுகமும் பன்னிருகையும் கொண்டு இரு மருங்கும் தேவியர் அமைய முருகப்பெருமான் வீற்றிருக்கிறார். சிற்ப வேலைப்பாடு மிக்க தூண்களையுடைய இரண்டாவது பிராகாரத்திற் பல சந்நிதிகளுள் காப்பக் கிருகத்தைச் சுற்றியுள்ள முதற் பிரகாரத்திலும் பல சந்நிதிகளுள் மூலவர் நின்ற திருக்கோலத்தில் ஒரு முகமும் அபயம், வரதம், பூ, செபமலை ஏந்திய நான்குகைகளுடன் கிழக்கு நோக்கிக் காட்சி தருகிறார். உற்சவர் ஆறுமுக நயினர் ஆறு திருமுகமும் பன்னிரு திருக்கரமும் கொண்டு தெற்கு நோக்கி அமைந்துள்ளார் மூலவருக்குப் பின்னால் வடமேற்கு மூலையில் பஞ்சலிங்கமூர்த்திகள் எழுந்தருளியுள்ளார்கள். மூலவருக்குத் தீபாராதனை செய்துவிட்டு பஞ்சலிங்க மூர்த்திகளுக்குக் காண்பிக்கும் வழக்கம் இன்றும் உண்டு.

பன்னரிலை விபூதிப்பிரசாதமும் சந்தனமும் இத்தலத்திலே பிரசித்தமானவை. ஆவணியிலும் மாசியிலும் முருகனுக்குச் சிறப்பான விழாக்கள் நடைபெறும். அவற்றுள் ஏழாந்திருவிழா மிகவும் சிறந்தது. அன்றுதான் ஆறுமுகநயினர் திருவுலாக் கொண்டருளுவார். வைகாசி விசாகத்திலும் ஐப்பசி கந்தசட்டியிலும் நோன்பு இங்கு விசேடமாக அமையும்.

கோயிலுக்குத் தெற்கே கடலோரத்தில் நாழிக் கிணறு எனப்படும் புண்ணிய தீர்த்தத்தில் மூழ்கி ஆதிசங்கரர்நோய் நீங்கி ஸீகப்ரமணிய பஜங்கம் பாடினார் என்பர். குமரகுருபரர் ஊமைத்தன்மை நீங்கக் கந்தர் கலிவெண்பா பாடிய தலம் இதுவாகும்.

இத்தலத்திற்கு ஏராளமான பிரபந்தங்கள் தமிழிலே உள. திருச்செந்தூர் வென்றிமாலைக் கவிராசர் பதினேழாம் நூற்றாண்டில் திருச்செந்தூர்ப் புராணம் பாடியுள்ளார். முகலூர் ரா, அருணாசலக்கவிராயர் அதனைத் தழுவித் திருச்செந்தூர்த்தலபுராண வசனம் எழுதியுள்ளார். திருச்செந்தினிரோட்டகயமகவந்தாதி (துறைமங்கலம் சிவப்பிரகாசர்), திருச்செந்தில் யமகவந்தாதி (உடுப்பிட்டி சிவசம்புப்புலவர்), நீ (இராமசாமிசிவன்), திருச்செந்தில் திருக்கத்தாதி (சிவசம்புப்புலவர்), திருச்செந்தில் திரிபந்தாதி (கொட்டாம்பட்டி கருப்பையா பாவலர்), திருச்செந்தில் பதிற்றுப் பத்தத்தந்தாதி (தா. மாணிக்க வாசகம்பிள்ளை), செந்திலந்தாதி (பாளையங்கோட்டை குற்றலலிங்கம்பிள்ளை), செந்தில் குமரேசர் அந்தாதி (சுப்பிரமணியபிள்ளை), திருச்செந்தூர்பிள்ளைத்தமிழ் (பகழிக்கூத்தர்), திருச்செந்திற்கலம்பகம் (சுவாமிநாத தேசிகர்), திருச்செந்தூர்க்கோவை, திருச்செந்தூர்த் திருப்புகழ் (தண்டபாணிசுவாமிகள்) முதலியன அலைவாய் முருகனைப் போற்றும் சில பிரபந்தங்களாம்.

அவ்யக்த உபநிடதம்

இது சாம வேதத்தைச் சேர்ந்த உபநிடதம். முக்திகோபநிடதம் தரும் 108 உபநிடதப்பட்டியலில் இடம் பெறுவது.

அவத்தை

அவத்தை எனும் சங்கத மொழிச்சொல் ‘நிலை’ எனப் பொருள் தருவது. ஆன்மாவின் நிலையை—தங்கும் இடத்தை—குறிக்கச் சித்தாந்தத்தில் ‘அவத்தை’ பயன்படுகின்றது. இது காரணவத்தை, காரியாவத்தை என இரு வகைப்படும்.

காரணவத்தை கேவலம், சகலம், சுத்தம் என மூவகைப்படும். காரியாவத்தையிலே கேவலம், சகலம், சுத்தம் ஒவ்வொன்றும் சாக்கிரம், சொப்பனம், சுழுத்தி, துரியம், துரியாதீதம் என ஐந்து அவத்தைகளை உடையதாயிருக்கும். இதனால், காரியாவத்தை பதினைந்தாகும்.

கேவலம்—தனிமை. மனம் முதலிய மாயா கருவிகளுள் ஒன்றோடும் கூடாதிருக்கும் நிலை, கேவலம். கேவலத்தில் ஆணவமலம் ஒன்றே யுண்டு. சகலம்—கலையோடு கூடியது. கலை, மாயையின் ஆக்கப்பொருள். மனம் முதலிய கருவிகள் எல்லாவற்றோடும் கூடியிருக்கும் நிலை சகலம். இங்கு மும்மலமும் உள. சுத்தம்—துய்மை. ஆணவம், கன்மம், மாயை எனும் மும்மலங்களும் அற்றது சுத்தாவத்தை. அறிவே வடிவாய் இருத்தல்.

சாக்கிரம் — நனவு; சொப்பனம் — கனவு; சுழுத்தி—உறக்கம்; துரியம்—பேருறக்கம்; துரியாதீதம்—உயிர்ப்படங்கல். சாக்கிரம் முதலிய ஐந்திலும் அறிவு புருவநடு, சுழுத்து, இதயம், உந்தி, மூலாதாரம் எனும் இடங்களில் விளங்கி நிற்கும்.

அவதாரம்

அன்புர்களை வாழ்விக்கவும் துஷ்டர்களை ஒழிக்கவும் அறநெறியை நிலைநிறுத்தவும் அந்த அந்தக் காலங்களில் தான் அவதரிப்பதாகக் கீதாசிரியன் கூறியுள்ளான். ஸ்ரீ கிருஷ்ண பரமாத்மாவை பரம்பொருள் கருணையினால் உருவெடுத்துப் பிறப்பதை இவ்வாறு கூறியுள்ளார். இந் நிகழ்ச்சியினையே அவதாரம் என்று கூறுவர். நித்திய விபூதியில் இருந்து பகவான் இறங்கி வருவது அவதாரம் என்று பரமபாகவதர் கூறுவர்.

இவ்வவதாரத்தின் ஸாட்சாத் அவதாரம் என்றும் கூறுவர். ஆவேச அவதாரம் என்றும் அம்சாவதாரம் என்றும் வேறிரு வகையினவற்றிலிருந்து வேறுபடுத்தவே இவ்வாறு கூறுவர். ஆவேச அவதாரத்திலே குறிப்பிட்ட நேரகாலத்திற்குத் தெய்வீக சக்தி ஆவேசித்து அருள்புரியும். அம்சாவதாரத்திலே சில அம்சங்கள் மட்டும் அவதாரம் பெறுகின்றன.

திருமால் பத்து அவதாரங்களை எடுத்ததாகக் கூறல் மரபு. திருமாலின் மூர்த்தி பேதங்களில் ஒன்றான விபவ சொரூபம் பகவான் அவதாரமெடுத்துத் தோன்றி வந்தவடிவமாகும். ஸ்ரீவேதாந்த தேசிகர் தமது ஸ்ரீ தசாவதார ஸ்தோத்திரத்திலே தசாவதாரங்களைப் பாடியுள்ளார். ஆயினும் அவதாரப் பட்டியல் வேறுபடுவதையும் அதிகரிப்பதையும் நாம் காண முடிகின்றது. ஜய தேவர் கீதகோவிந்தத்திலே தரும் தசாவதாரங்களிலே பலராம அவதாரத்திற்குப் பதிலாகப் புத்தர் அவதாரம் இடம் பெறுகின்றது.

விஷ்ணு புராணத்திலே இருபத்து நான்கு அவதாரங்கள் கூறப்பட்டுள்ளன. ஸ்ரீ மகாதேவி பாகவதம் இருபத்தாறு அவதாரங்களைக் கூறுகின்றது.

ஸ்ரீ மகாதேவி பாகவதம் கூறும் 26 அவதாரங்கள் மேல்வருவன.

1. சனகர்	2. சனந்தனர்
3. சனாதனர்	4. சனக்குமாரர்
5. வராகம்	6. நாரதர்
7. நரநாராயணர்	8. கபிலர்
9. தத்தாத்திரேயர்	10. யஜ்ஞர்
11. இடபம்	12. பிருது

13. மச்சம்	14. மோகினி
15. கூர்மம்	16. கருடன்
17. தன்வந்தரி	18. நரசிம்மன்
19. வாமனன்	20. பரசுராமன்
21. வியாசர்	22. இராமன்
23. பலராமன்	24. கிருஷ்ணன்
25. புத்தன்	26. கல்கி

ஸ்ரீ மகாதேவி பாகவதம் தரும் அவதாரங்களிலே ஸாட்சாத் அவதாரம் மட்டுமன்றி அம்சாவதாரம், ஆவேச அவதாரம் என்பனவாகக் கருதத் தக்கனவும் இடம்பெறுவதாகத் தெரிகின்றது. சனகர், சனந்தனர், சனாதனர், சனக்குமாரர் முதலியவை அம்சாவதாரம் என்றும் மோகினி ஆதியன ஆவேச அவதாரம் என்றும் கருத இடமுண்டு.

பதினெண் புராணங்களிற் பழமையுடைய இலங்க புராணம் திரிபுரசம்ஹாரப் பகுதியிற் புத்தரை விஷ்ணுவின் அவதாரமாகக் கூறுகின்றது. பல்வவர் காலச் சிற்பமொன்றிலும் புத்தர் விஷ்ணுவின் அவதாரமாகக் காட்டப்பட்டுள்ளார். பதினேராம் நூற்றாண்டினரான ஜயதேவர் கீதகோவிந்தத்திலே பலராமருக்குப் பதிலாகப் புத்தர் அவதாரத்தைத் தசாவதாரத்திற் கூறியுள்ளார். ஜீவகாருண்ய மூர்த்தியான புத்த பகவான் இம்சையைக் கண்டித்து வேத வேள்விகளைத் தடுத்ததை அவதார நோக்காக ஜயதேவர் கூறுவர். ஆயினும் புத்த அவதாரம் பற்றி வேறுபுக்ருத்தும் உண்டு. பொய்ச்சமயம் ஒன்றினைத் தோற்றுவித்துக் கெட்டவர்களை வேதங்களை ஒதுக்கிவிட்டுத் தெய்வங்கள் இல்லை என்று கூறித் தாமே தம்முடைய அழிவுக்குக் காரணமாவதற்கு வழிசெய்யும் முகமாகப் பகவான் புத்தரை அவதரித்ததாகக் கூறுபவருமுளர். இக்கொள்கையினுற் போலும் பின் வந்தோர் தசாவதாரப் பட்டியலிலே புத்தரைச் சேர்க்கவில்லை.

தசாவதாரங்களிலே மச்சாவதாரம் பகவான் மீனாகத் தோன்றியதாகும். இவ்வவதாரத்திலே மச்சாவதார மூர்த்தி இரு முக்கிய காரியங்களைச் சாதித்தார். வைவஸ்வதமனு எனும் சத்திய விரதனை மகாப்பிரளயத்திலிருந்து காத்தது ஒன்றாகும். ஏனையது வேதங்களைப் பிரமனிடமிருந்து திருடிக்கொண்டு கடலுக்குள் மறைந்த சோமுகன் எனும் அசுரனைத் தேடி, அவனை அழித்து வேதங்களைப் பழையபடி பிரமனிடம் ஒப்புவித்தது. மச்சமாய் மறைகளை மீட்ட திருமால் அன்னவடிவமாய் அந்த மறைகளைப் பிரமனுக்கு உபதேசித்ததை ஆழ்வார்கள் போற்றிப் புகழ்ந்துள்ளனர்.

துர்வாசர் சாபத்தினின்று தப்புவதற்காகத் தேவர் அசுரர் ஆணையுடன் பாற்கடலைக் கடைந்தபோது மத்தாக விளங்கிய மந்திரமலை கீழே

நிலையான தாபனம் இல்லாததாலே தாழ்த் தொடங்கியபோது பகவான் கூர்மாவதாரம் எடுத்தார். ஆமையாக மந்திரமலைக்குக் கீழே சென்று அதனைத் தன் முதுகிலே உயர்த்தினார். அது மேலே மேலே சென்றதால் விஷ்ணு கருடனாகி மலைமுகட்டில் இருந்து அம்மலை சிறிது கீழே வந்து சரியான நிலையில் தங்கச் செய்தார்.

சநகாதி முனிவரின் சாபம் பெற்று வைகுண்டபதவி இழந்து அசுரராகப் பிறந்து இன்னல்கள் விளைவித்த இரு சகோதரரைத் தண்டித்து மீண்டும் அருளும் பொருட்டு எடுத்த அவதாரங்கள் வராக அவதாரம், நரசிம்மாவதாரம் என்பன.

இரணியாட்சகன் பூமியைப் பாய்போலச் சுருட்டிக் கடலுக்கு அடியில் ஒளித்துவைத்தான். விஷ்ணு பன்றியுரு எடுத்துத் தன் கோரப் பல்வினாலே பூமியை வெளியே கொண்டு வந்ததோடு இரணியாட்சகனையும் அழித்தார். இரணியாட்சகனோடு தொடர்புறுத்தாது பிரளய காலத்தில் முழக்கிக்கிடந்த பூமியை வராசமூர்த்தி எடுத்து வெளிக்கொணர்ந்தார் என்றும் கூறுவர். இதனைத் திருமங்கையாழ்வார் கூறியுள்ளார். பிராமணங்களிலே பிரஜாபதி (பிரமா) கறுத்த நூறு கையுடைய பன்றி வடிவிலே பூமியை ஆதி நீரிலிருந்து மீட்ட கதையுண்டு.

இரணியாட்சகனின் தம்பி இரணியனின் வரலாறு அவனுடைய மகன் பிரகலாதனின் பிரபத்தியாலே சிறந்து விளங்குவதாகும். இரணியனிடமிருந்து உலகினைக் காக்கவும் பக்கதனுக்கு அருள் புரியவும் திருமால் நரசிம்மாவதாரம் எடுத்தார்.

பிரகலாதனின் பேரன் மகாபலியின் வண்மைச் செருக்கு என்ற மதத்தை ஒழித்து ஆட்கொண்ட அருளைக் குறிப்பது வாமனாவதாரம். பழந்தமிழ் இலக்கியமான முல்லைப்பாட்டிலும் பரிபாடலிலும் வாமனன் திரிவிக்கிரமனான செய்தி போற்றப்படுகின்றது. காசிபர் மனைவி அதிதிக்கு மகனாகத் தோன்றி வாமனன் மகாபலியின் யாகத்திலே மூன்றடிமண் கேட்டார். வாமனரையே மகாபலி அளந்து எடுத்துக்கொள்ளும்படி தாரை வார்த்துக் கொடுத்தபோது பகவான் திரிவிக்கிரமனாக, உலகளந்த பெருமானாக ஈரடியிலே சொர்க்கம், பூமி, பாதாளம் என்பனவற்றை அளந்துவிட்டு மூன்றும் அடியை மகாபலியின் தலையில் வைத்து அவன் மமதையை அழித்தார்.

கார்த்தவீர்யார்குணன் ஆயிரம் கைகளை வரமாகப் பெற்றவன். வேட்டைக் களைப்பினால் ஜமதக்கினி முனிவரின் ஆசிரமத்திற்குச் சென்றபோது காமதேனுவால் சிறந்த விருந்து அளிக்கப் பெற்றவன். இதனால் காமதேனுவை முனிவர் விருப்புக்கு மாருகப் பிடித்துக்கொண்டு சென்றவன்.

வீடு திரும்பிய புதல்வன் பரசுராமன் கார்த்தவீரியன் நகருக்குச் சென்று சண்டையிலே அவனைக் கொன்றுவிட்டுக் காமதேனுவை மீட்டு வந்தான். வஞ்சம் தீர்க்க வழிபார்த்து நின்ற கார்த்தவீரியன் பிள்ளைகள் பரசுராமன் இல்லாதபோது ஆசிரமத்துட் புருந்து ஜமதக்கினியைக் கொன்று அவர் தலையையும் எடுத்துச் சென்றனர். வீடு திரும்பிய பரசுராமனிடம் தாய் ரேணுகா நடந்ததைக் கூறி 21 முறை மார்பிலடித்துக் கதறியழுதான். தந்தையின் சொற்படி முன்பு தாயை வெட்டி அவரிடமே தாயின் உயிரை மீட்கும்படி வரம் பெற்ற பரசுராமன் தாயின் துயர். தீர்க்க 21 முறை உலகினைச் சுற்றி எல்லாச் ஷத்திரிய அரசரையும் கொன்று குவித்தான். கெட்ட அரசரை அழிக்கத் தோன்றிய அவதாரம்தன் எல்லை கடந்துவிட்டது. இந்நிலையிலே அதன் மமதையை அகற்ற இராமபிரான் மிதிலையிலிருந்து மணாளாக மீண்டான். எதிர்ப்பட்ட பரசுராமன் விடுத்த சவாலை ஏற்று வில்லைவளைத்து அவனுடைய தவத்தை இலக்காகக் கொண்டு அவன் மமதையை அழித்தான்.

அறத்தை நிலைநிறுத்தி உலகத்தைச் செந்நெறியில் செலுத்தத் தோன்றியது இராமாவதாரம். கிருஷ்ணாவதாரத்திற்கு அடுத்ததாகத் தசாவதாரத்திலே சிறப்பிடம் பெறுவது இராமாவதாரம். ஆதி காவியத்திற்குப் பொருளான இராமசரிதை பல்வேறு மொழிகளிலும் இடம்பெற்றுச் சிறந்து நிற்பதாகும்.

ஸ்ரீ வேதாந்ததேசிகர் தசாவதார ஸ்தோத்திரத்தில் எட்டாவது அவதாரமாகக் கூறுவது பலராம அவதாரமாகும். நம்பி மூத்தபிரான் என்றுபொற்றப்படும் பலராமன் அவதாரம் கைங்கரிய நெறியே பெரிது என்பதை விளக்குவது. பண்டைய தமிழ்ப் பாடல்களிலும் பலராமன் செய்திகள் இடம்பெறுவது குறிப்பிடத்தக்கது.

அதர்வ வேதத்தின் உபநிடதமான ஸ்ரீ கிருஷ்ண உபநிடதம் கிருஷ்ணாவதாரத்தின் பங்குகொள்பவரைப் பல்வேறு தேவர்களின் அம்சாவதாரங்களாகக் காட்டுகின்றது. தசாவதாரங்களிலே பிரபல்லியமானதும் செல்வாக்கு மிக்கதும் கிருஷ்ணாவதாரமாகும். கிருஷ்ணனின் பாலியலீலைகள், குசேலர் நட்பு, பாண்டவர் தோழமை, திரௌபதி மானங்காத்த சரணுகதி வரலாறு, பார்த்தசாரதியின் பகவத்கீதை என்பன கிருஷ்ணாவதாரத்திலே பலரையும் கவரும் அமிசங்களாகும்.

கவியுகத்திலே அறங்குன்றிப் பாவம் தலைநிமிர்ந்து படாடோபமாய் கொலுவீற்றிருக்கும் போது வர இருப்பது கல்கி அவதாரம். இவ்வதாரத்தின் கற்பனையை அக்கினி புராணத்திலே காணலாம்.

அவதார மூர்த்தங்களைக் கோயில்களிலே பிரதிஷ்டை செய்யும் வழக்கம் உண்டு. விஷ்ணு கோயில்களிலே பொதுவாகத் தசாவதார வடிவங்கள் கருப்பக்கிருக வாயில்களிலும், கோபுர வாயில்களிலும் இடம்பெறுவதைக் காணலாம். திரு வரங்கத்திலே தனிப்பட்ட தசாவதாரக் கோயில் உண்டு. ஸ்ரீ வில்லிபுத்தூரிலே வடபத்திரசாமி கோயிலில் தசாவதார சந்நிதியுண்டு.

சில கோயில்களிலே அவதார மூர்த்திகள் மூலட்டான மூர்த்திகளாகவும் சிறப்பிக்கப் பெற்றுள்ளனர். வராகமூர்த்தி ஸ்ரீ முஷ்ணத்திலும், ஸ்ரீநரசிம்மமூர்த்தி ஸ்ரீ அகோபிலத்திலும் திரிவிக்கிரமனான உலகளந்த பெருமாள் காஞ்சிபுரத்திலும் இராம பிரான் அயோத்தியிலும் கிருஷ்ணபரமாத்ருமா லுவாரகையிலும் மூலமூர்த்திகளாக அருள்பாவித்து வருகின்றனர்.

அவதாத உபநிடதம்

இது கிருஷ்ண யசர் வேதத்தைச் சேர்ந்தது. முக்திகோபநிடதம் தரும் 108 உபநிடதப்பட்டியலில் இது இடம் பெறுகின்றது.

திரு அவனிவணலூர்

தஞ்சாவூர்-நாகூர் இருப்புப்பாதையில் சாலைய மங்கலம் இருப்பு நிலையத்திலிருந்து வடகிழக்கே ஆறரைமையல் தொலைவில் உள்ள திருத்தலமிது. கோயில் வெண்ணி இருப்புப்பாதை நிலையத்திலிருந்தும் செல்லலாம்.

இங்கு எழுந்தருளிய சிவபிரானுக்குத் தம்பரி சுடையார், சாட்சிநாதர் என்றும் இறைவிக்குச் சௌந்தரியவல்லி என்றும் பேர். தீர்த்தம் சந்திரபுட்கரணி. தலவிருட்சம் பாதிரி.

வராகமூர்த்தியும் காசியப்பமுனிவரும் வழிபட்டுப் பேறுபெற்ற தலம். தன்மனைவியை விடுத்து அவள் தங்கையைத் தம் மனைவியென வாதிட்ட கணவனுக்கு, அவன் மனைவியாகிய அவள் தான் சுட்டும் இவள் என்று காட்டியதால் நல்லூர் அவள் இவள் நல்லூர் என்று பெயர் பெற்றதாம். இக்கதை கர்ப்பக்கிருகத்தின் பின்பக்கத்தில் செதுக்கப்பட்டிருக்கின்றது என்பர்.

இத்திருக்கோயிலுக்குச் சம்பந்தர் திருப்பதிகம் ஒன்றும் அப்பர் திருப்பதிகம் ஒன்றுமாக இருபதி கமுள (3.82., 4.59).

திரு அவிநாசி

அவிநாசி என வழங்கும் திருத்தலம் திருப்புக் கொளியூர் என முன்பு வழங்கியுள்ளது. கோயம்புத்தூர் மாவட்டத்தில் உள்ள இத் திருத்தலத்தில் எழுந்தருளியுள்ள சிவபிரானுக்கு அவிநாசியப்பர் என்றும் இறைவிக்குக் கருணாம்பிகை என்றும் பேர்.

இத் தலத்திற்குச் சுந்தரர் பாடிய திருப்பதிகம் ஒன்றுண்டு (7.92). இளையான்கவிராயர் அவிநாசி தலபுராணம் பாடியுள்ளார். கருணாம்பிகை சதகம், கருணாம்பிகை பிள்ளைத்தமிழ், அவிநாசியமகவந்தாதி, அவிநாசியுலர் முதலிய பிரபந்தங்களும்கூட உள்.

அவிநாசிநாத சுவாமிகள்

கொங்குநாட்டில் அந்தியூரிலே பிறந்தவர்; பதினெட்டாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் வாழ்ந்தவர்; இளமையிலேயே தமிழையும், சைவத்தையும் கற்றுத்தேர்ந்து துறவு மேற்கொண்டு தாம்பிரவேணியில் ஓடுக்கத்தில் வாழ்ந்தவர்; தில்லைத்தரிசனத்தின்போது சிறந்த பலப்பத்தரின் அழைப்பை ஏற்று வேதபுரி சென்று மடத்தில் இருந்து உபதேசம் செய்து வந்தவர்; பின்பு திருக்கோவலூர் ஆதீனம் முதல் ஞானியாரை அடைந்து ஞானோபதேசம் பெற்றவர்; சிவகுன்றம், செஞ்சி, விருத்தாசலம் முதலிய இடங்களில் வாழ்ந்து பூரணமடைந்தவர். தம் ஞானாகிரியர் ஆறுமுகமெய்ஞ்ஞானசிவாசாரிய சுவாமிகள் (—1769) மீது அட்டகம், அபிடேகமாலை, சிகாமணிப்பதிகம், நெஞ்சுவிடுதாது, மங்களம் பாடியவர். இவை அவிநாசிநாதர் தோத்திரக்கொத்து என்ற பெயரில் 1939 இலே பதிப்பிக்கப்பட்டுள்ளன.

அவிநாசிலிங்கம், தி. சு. (1903—)

திருப்பூரிற் பிறந்த அவிநாசிலிங்கஞ் செட்டியார் பி.ஏ., பி.எல். பட்டதாரி; திருப்பூரிலே வழக்கறிஞராக விளங்கியவர்; மகாத்மா காந்திஜியுடன் நெருங்கிப் பழகியவர்; சென்னை மாநிலக்கல்வியமைச்சராக விளங்கியவர்; 1946 இலே தமிழ் வளர்ச்சிக் கழகம் தோன்றிய போது அதன் தலைவராகப் பணிபுரிந்தவர்; கோவையில் ஸ்ரீ இராமகிருஷ்ண மிஷன் வித்தியாலயத்தை நிறுவுவதிலே முன்னின்று உழைத்தவர்; அவ்வித்தியாலயத்தின் பெருவளர்ச்சிக்கு முக்கிய காரணகர்த்தாக்களாக விளங்கியவருள் சிறப்பிடம் பெறுபவர்.

வாழ்க்கையின் அடிப்படை (1950) எனும் அவரது கட்டுரைத் தொகுப்பு உன்னத சமூகம் உருவாவதற்கு வேண்டிய அடிப்படைக் கொள்கைகள் சிலவற்றைத் தெளிவாக எடுத்துரைக்கின்றது. 'நான் கண்ட மகாத்மா' காந்திஜியின் சிறப்பியல்புகள் சிலவற்றை உள்ளத்திற் படுமாறு உரைப்பதாகும். 'திருக்கேதாரயாத் திரை' புண்ணிய பாரதயாத்திரை நூல்களின் முன்னோடி. சுவாமி விவேகானந்தர், காந்திஜியின் ஆக்கங்கள் சிலவற்றையும் மொழி பெயர்த்துத் தந்துள்ளார்.

அவிரோதவுந்தியார்

சமயநூல்களுக்கு விரோத மின்றிக் கூறியதால் அவிரோதவுந்தியார் என்ற பெயர் பெற்றது அவிரோதவுந்தியார். 'உந்திபற' என்ற மகுடத் தையுடையதால் உந்தியார் எனப்பட்டது.

அவிரோதவுந்தியார் திருப்பேரூர் சாந்தலிங்க தேசிகர் இயற்றியதாகும். இவர் பதினேழாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியிலும் பதினெட்டாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியிலும் வாழ்ந்தவர். இவர் துறையூர் சிவப்பிரகாசதேசிகரின் சீடர். திருப்பேரூரிலே வீரசைவம் சார்பான ஆதினம் நிறு வியவர்; இவர் சீடர் விருத்தாசலம் குமார தேவர்.

அவிரோதவுந்தியார் 100 பாடல்களையுடையது. திருப்பேரூர் சிதம்பரசுவாமிகள் இதற்கு உரை கண்டவர். சிதம்பரசுவாமிகள் பதினெட்டாம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்தவர்.

நல்லூர் க. சதாசிவப்பிள்ளை (—1910) அவிரோதவுந்தியாரைப் பதிப்பித்துள்ளார். அவருடைய இரண்டாம் பதிப்பு 1873 இலே வெளி வந்தது.

அவையாம்பிகை சதகம்

சென்னை, திருச்சி நேர்வழியில் மாயூரம் அல்லது மாயவரம் ஒரு சந்திப்பு. சந்திப்பிலிருந்து கிழக்கே இரு மைல் தூரத்திலுள்ளது மாயூரநாதர் திருக்கோயில். இச்சிவதலம் முன்பு மயிலாடுதுறை எனப் பெர் பெற்றிருந்தது.

மாயூரம் சிவ தலத்திற் கோயில் கொண்ட இறை விக்கு அபயாம்பிகை, அஞ்சல்நாயகி என்றுபேர். அபயாம்பிகை எனும் பெயர் 1913 இலே பதிப்பிக்கப்பெற்ற சதகத்திலே அவையாம்பிகை என்று காணப்படுகின்றது. அபயாம்பிகை மீது பாடப்பட்டது அவையாம்பிகை சதகம்.

அவையாம்பிகை சதகத்திலே விநாயகர் காப்பு வெண்பாவும் நூறு ஆசிரிய விருத்தமும் இடம் பெறுகின்றன.

இதனைப் பாடியவர் மாயூரம் நல்லதுக்குடி கிருஷ்ணையர் என்பவராவர். அவர் காலம் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டு என்பர்.

அவையாம்பிகை சதகம் அம்பிகையின் அருட் கொடையையும் கருணைத்திறத்தையும் பலபடப் பாராட்டிப் போற்றும் துதி நூலாகும்.

இச் சதகம் சென்னையில் சென்னை ரிப்பன் அச்சி யந்திரசாலையில் 1913 இல் அச்சிடப் பெற்றுள்ளது.

அழகர் கலம்பகம்

மதுரைக்கு வட கிழக்கே 12 மைல் தொலைவில் உள்ளது அழகர் கோயில் எனும் திருத்தலம். திருமாலிருஞ்சோலை, சோலை மலை என்னும் பெயர்களாலும் வழங்கப்பெறுவது. இங்கு நின்ற திருக்கோலத்தில் அருள் பாலிக்கும் திருமாலுக்கு அழகர், கள்ளழகர், மாலலங்காரர், செளந்தரராஜர் என்ற பெயர்களுள்; திருத்தாயாருக்குக் கல்யாணவல்லித்தாயார், பூதேவ் என்று பேர்.

அழகரைப் பாட்டுடைத் தலைவகைக் கொண்டு பாடப் பெற்றது அழகர் கலம்பகம்; இதற்குத் திருமாலிருஞ்சோலைக் கலம்பகம் என்றும் பேருண்டு. சேனை முதலியார், நம்மாழ்வார் ஆகியோரிடம் தனித்தனியாகவும் பன்னிரு ஆழ்வாரிடம் ஒரு சேரவும் மூன்று செய்யுளிற் காப்பு வேண்டப்பட்டுள்ளது. காப்பினைத் தொடர்வது அவையடக்கப்பாடல்; தொடரும் நூலிலே 101 பாக்கள் பாவாலும் பாவினங்களாலும் இயன்று செல்வன.

அம்மாளை, இடைச்சியார், இரங்கல், ஊசல், கனி, காலம், குறம், கைக்கிளை, சந்துரோபாலம் பனம். சம்பிரதம், சித்து, தவம், தழை, தூது, பாண், பிச்சியார், புயவகுப்பு, மடக்கு, மதங்கு, மறம், வலைச்சியார் முதலிய உறுப்புகளை அழகர் கலம்பகத்திற் காணலாம்.

அழகர் கலம்பகம் கவி குஞ்சரம் ஐயர் என்னும் வேம்பத்தூர்ப்புலவரார் பாடப்பட்டதென்பர் சிலர்; அழகர் கலம்பகத்தினை உரையுடன் பதிப்பித்த வை. மு. சடகோபராமாநுசாரியர் இதனை அழகர் பிள்ளைத் தமிழ் பாடிய வேம்பத்தூர்ச் சங்கப் புலவர்கள் செய்தது என்று சொல்லுகின்றனர் என்பர்.

அழகர் கிள்ளைவிதூது

அழகர் கோயில் மதுரைக்கு வடகிழக்கிற் பன்னிரு மைல் தொலைவில் உள்ள திருப்பதியாகும். இத் திருப்பதிக்கு அழகர்மலை, சோலை மலை, திருமலை, திருமாலிருஞ்சோலை, தென்திருப்பதி, பழமுதிர்சோலை முதலாகப் பலபெயர்களுள்.

அழகர் மலையிற் கோயில் கொண்ட திருமாலுக்கு அழகர், அலங்காரர், கள்ளழகர், சுந்தரராஜப் பெருமாள் முதலிய பல பெயர்களுள்; திருமகளுக்குச் செளந்தரவல்லி, கல்யாணசுந்தரவல்லி எனும் பெயர்களுள்.

அழகர் மீது பாடப் பெற்ற பிரபந்தங்களில் ஒன்றே அழகர் கிள்ளைவிதூது. இதனுள் நம்மாழ்வாரைத் திருவருள் புரிய வேண்டும் காப்பு வெண்பா நீங்கலாக 239 கண்ணிகளுள்.

இதனைப் பாடியவர் பலபட்டடைச் சொக்க நாதபிள்ளை. அவர் பதினெட்டாம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்தவர். இவர் சிவபிரான் மீதும் பல பிரபந்தங்களைப் பாடியவராவார்.

இத் தூதிலே தூதுப்பொருளாம் கிளியின் பெருமையும் அழகர் சிறப்பும் தலைவி அழகரைக் கண்டு காமுற்ற வரலாறும் முறையே கூறப்படுகின்றன. மடக்கு, திரிபு, சிலேடை முதலியவை அமைந்த இடங்கள் சற்றுக் கடினமாக இருப்பினும் ஏனைய பகுதிகள் தெளிவான செய்யுள் நடை உடையவை.

இதன் மூலத்தை 1905 இலே மு. வேணுகோபாலசாமி நாயுடு பதிப்பித்தார். உ. வே. சாமி நாதையர் குறிப்புரையுடன் 1938 இலே வெளியிட்டார்; அவருடைய பதிப்பின் ஆரம்பிரசரம் 1957 இலே வந்தது.

அழகர் கோயில்

மதுரைக்கு வடகிழக்கே பன்னிரு மைல் தொலைவிலுள்ளது அழகர் கோயில். இதற்கு அழகர்மலை, சோலைமலை, திருமாலிருஞ் சோலை முதலிய பேர்களுள்; பரிபாடலிலே (15) இருங்குன்றம், மாலிருங்குன்றம், திருமாலிருஞ் சோலைமலை என்ற பெயர்கள் காணப்படுகின்றன; சிலப்பதிகாரத்திலே (11.87-138) திருமால் குன்றம் என்று சுட்டப்படுகின்றது.

அழகர்கோயிலில் நின்ற திருக்கோலத்தில் எழுந்தருளியிருக்கும் விஷ்ணுவுக்கு அழகர், மாலலங்காரர், அலங்காரர், கள்ளழகர் முதலிய பெயர்களும் பெரிய பிராட்டியாருக்குச் சுந்தரவல்லி, கல்யாணசுந்தரவல்லி எனும் பெயர்களுமுள்.

பரிபாடல் மூலம் (15) இங்கு பல தேவரும் கோயில் கொண்டிருந்தமை அறியப்படுகின்றது. ஸ்ரீ ஆண்டாள்கோயில், ஸ்ரீ நாகநாதர்கோயில், இராக்காயி அம்மன்கோயில், அனுமன்கோயில், கருடன்கோயில், பாண்டவர்கோயில், சதிரிளமடவார்கோயில், சக்கரத்தாழ்வார் கோயில், தண்டலைக்கோயில், க்ஷத்திரபாலகர் கோயில் முதலிய பிறகோயில்களும் அழகர் மலையிலுள்.

சிலம்பாறு இத்தலத்தின் முக்கிய தீர்த்தமாகும். இது பரிபாடலிலும் (15.22) சிலப்பதிகாரத்திலும் (11.108) கூறப்படுகின்றது; தேனாறு, நூபுரகங்கை முதலிய பேர்களும் இதற்குண்டு. இட்ட சித்தி, பவகாரணி, புண்ணியசரவணம் எனும் மூன்று தீர்த்தங்கள் சிலம்பிலே கூறப்படும் (11.94-96).

அர்ச்சுனன், அனுமன், இந்திரன், கருடன், சதிரிளமடவார், தருமதேவர், பாண்டவர், பிரகலாதன், பிரமா, மலயத்துவசன், மாவலி, வசிட்டர், விபீஷணன் முதலியோர் இங்கு வழிபட்டுப் பேறு பெற்றனர் என்பர்.

அழகர்மலைக் கள்ளழகரைப் பெரியாழ்வார், ஆண்டாள், திருமங்கையாழ்வார், பூதத்தாழ்வார், பேயாழ்வார், நம்மாழ்வார் ஆகியோர் மங்களா சாசனம் செய்துள்ளனர் (பெரியாழ். திரு. 4. 2, 5. 3, நாச். திரு. 4, 1, 9.1-10; பெரிய திரு. 9.8; இரண். திரு. 48; மூன். திரு. 61, திருவாய்மொழி 2.10). அழகர் அந்தாதி, அழகர் கலம்பகம், அழகர் பிள்ளைத்தமிழ், அழகர்குறவஞ்சி அழகர்கமலவிடுதூது, அழகர்கிள்ளைவிடுதூது முதலிய பிரபந்தங்கள் தமிழிலுள். வடமொழியிலே கூரத்தாழ்வார் இயற்றிய ஸ்ரீ சுந்தரபாஹுஸ்தவம் இத்தலம் பற்றியதென்பர்.

திருமுருகாற்றுப்படையிலே கூறப்படும் 'பழமுதிர்சோலை மலை' (317), அழகர்மலை என்று சிலர் கருதுவர். அருணகிரிநாதர் பதினெந்தாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் வாழ்ந்தவர். அவர் சோலைமலை முருகனைப் பாடியுள்ளார்; சிலர் அழகர் மலையின் மறுபக்கத்திலே சுமார் இரண்டரை மைல் தூரத்திற் சரிவின் மேடான ஒரு பகுதியில் அமைந்த முருகன் கோயிலே அருணகிரிநாதர் பாடிய கோயில் என்பர். அழகர் கலம்பகமும் அழகர் மலையை முருகன் தலமாகவும் கூறுகின்றது.

சிலப்பதிகாரம் திருமால்குன்றம் பற்றிக் கூறுமிடத்து (11.8.7-138) புண்ணியசரவணம் எனும் பொய்கை பற்றிக் கூறுவது நோக்கத்தக்கது. 'சரவணம்' முருகனோடு தொடர்புடையதாதலின் முருகன் கோயில் இங்கு இருந்தது என்பர்.

அழகர் கோயிலில் ஒரு பீடத்தில் மூலவிக்கிரகமும் அதற்கிரு புறத்தில் இரு தேவிவிக்கிரகங்களும் நின்ற திருக்கோலமாய் எழுந்தருளியிருப்பதும், ஆலயத்திலுள்ள சித்திர வேலைப் பாடான உருவங்களும் சின்னங்களும் இன்னதென்று நிச்சயிக்கக் கூடாதபடி சிதைக்கப் பெற்றிருப்பதும், பதினெட்டாம் படிக்கறுப்பண்ண சுவாமி கோயிலும், அழகர், சோமசுந்தரவிமானம், விருஷபகிரி முதலிய பெயர்களும் அவர்கள் கூற்றை ஆதரிக்கின்றன.

அழகர்ந்தாதி

திருமாலிருஞ்சோலை என்னும் திருத்தலம் மதுரைமாநகருக்கு அணித்தாகவுள்ளது. இது சோலைமலை, அழகர்மலை என்றும் பெயர் பெறும். இங்கு கோயில் கொண்டுள்ள திருமாலுக்கு அழகர் என்றும் கள்ளழகர் என்றும் பெயர்.

திருமாலிருஞ்சோலை அழகர் மீது பாடப்பெற்றது அழகர் அந்தாதி. இதனுள் சிறப்புப்பாயிரச் செய்யுள், காப்புச் செய்யுள், பிற்சேர்க்கைப் பாடல் நீங்கலாக நூறு செய்யுளுள்.

இதனைப்பாடியவர் திருமங்கை ஊரினரான மணவாளதாசர் என்பவராவர்.

தோத்திரமாகவும் போதனையாகவும் அமையும் அழகர் அந்தாதி, அணிநலம் மிகுந்து, சொல்லாட்சிகளாற் சிறந்து காணப் பெற்றதாயினும் எளிமைப் பண்பினூற் போற்றத்தக்கதாய் விளங்குகின்றது.

அழகர் அந்தாதி அஷ்டப்பிரபந்தத்துள் ஒன்றாகத் தொகுக்கப் பெற்றுள்ளது.

இதற்குத் திருவல்லிக்கேணி வைத்தமாநிதிமுடும்பை சடகோபராமாநுஜாசாரியர் சிறந்தவுரை எழுதியுள்ளார்.

பதினான்காம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் வாழ்ந்த வில்லிபுத்தூராழ்வாரும் அழகர்ந்தாதி பாடியுள்ளார்.

அழகர்நாமவல்லவன்

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்தவர்; மாதகல் சண்டிருப்பாய் வடக்கு கயிற்றுவளைவாசி; சண்டிருப்பாய் கல்லளை கற்பக விநாயகர் மீது பாடிய திருவஞ்சல் 1961 இலே அச்சிடப் பெற்றுள்ளது.

அழகிய சொக்கநாதபிள்ளை

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் வாழ்ந்தவர்; தமிழ் நாடு திருநெல்வேலி தச்சநல்லூர் எனுமூரினர்; வன்னியப்பிள்ளையின் புதல்வர்; திருநெல்வேலி முன்சீபு நீதிமன்றத்தில் எழுதுவினைஞராகப் பணி செய்தவர்.

நெல்லைக்காந்திமதியம்மை மீது கலித்துறையந்தாதி, பிள்ளைத் தமிழ், பதிகம் என்பன பாடியவர்; ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர்க்கோதை மீது அந்தாதியும் சும்மியும் இயற்றியவர்; சங்கரநயினூர் கோயியந்தாதி, நெல்லைநாயகமாலை முதலியனவும் யாத்தவர்; பதசாகித்தியங்களும் பாடியவர்.

அழகிய சொக்கநாதவரோதயன்

சைவநெறி மாட்சியும் தோத்திர இலக்கணமும் ஆசாரமும் கூறும் சிவபூசையந்தாதி பாடியவர்.

அழகிய திருச்சிற்றம்பல தேசிகர்

பதினேழாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் வாழ்ந்தவர்; தருமபுரவாதீன எட்டாம் பண்டார சந்திதிகளாக அருளாட்சி புரிந்தவர் (1680—1700). அருட்பாமாலை, அறிவானந்த சமுத்திரம் என்பனவற்றின் ஆசிரியர்.

அழகிய திருச்சிற்றம்பலதேசிகர் (----- 1748)

தமிழ்நாடு அம்பர் மாகாளம் எனுமூரினர்; தருமையாதீன எட்டாம் பண்டார சந்திதிகள் அழகிய திருச்சிற்றம்பல தேசிகரின் சீடர்; சொர்க்கப்புர ஆதினத்தினை நிறுவிய முதல்வர்; அழகிய திருச்சிற்றம்பல தேசிகர் கிளிவிடுதூது பாடியுள்ளார்.

அழகிய நம்பி

பதினெட்டாம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த வைணவர்; குருபரம்பரை வரலாறு இயற்றியவர்.

அழகியமணவாளதாசர்

தமிழ்நாட்டினர்; வைணவசமயி; அஷ்டப்பிரபந்தம் எனும் தொகுப்பில் இடம் பெறும் திருவரங்கக் கலம்பகத்தைப் பாடியவர்; பராசர பட்டருக்குக் காப்புக் கூறியுள்ளார்.

அழகிய மணவாளப் பெருமாள் நாயனார்

பதினான்காம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்தவர்; தமிழ்நாடு திருவரங்கரத்திற் பிறந்து வாழ்ந்தவர்; நம்பிள்ளையின் சீடர்; வடக்குத் திருவிதிப்பிள்ளையின் கனிபட்ட புதல்வர்; தந்தையிடம் திவ்விய பிரபந்தத்தையும் வியாக்கியானங்களையும் கற்றவர்; பிள்ளைலோகாசாரியரின் தம்பி; தமையனாரிடமும் கற்றவர்; அவருக்கு முன்பு பரிபூரணமானவர்; பிரமசரியம் அனுட்டித்தவர்; கிடாம்பி திருமலைநாயனார் முதலானோரின் குரு.

அருளிச்செயல் ரஹஸ்யம், ஆசார்யஹிருதயம் என்பனவற்றோடு திருப்பாவை ஆரூயிரப்படி, அமலனாதிபிரான் வியாக்கியானம், கண்ணினுண் சிறுத்தாம்பு வியாக்கியானம் என்பன இயற்றியவர்; பட்டோலை செய்தவர்; திருவந்தாதி வியாக்கியானமும் மாணிக்கமாலை வியாக்கியானமும் இவர் பேரால் வழங்குகின்றன.

அழகிய மணவாளப் பெருமாள் ஜீயர்

பதினான்காம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்தவர்; "வாதி கேசரி" என்று சிறப்பிக்கப் பெற்றவர்; தமிழ்நாடு சொட்டை எனுமூரினர்; திருவரங்கத்தில் வாழ்ந்தவர்; வரதராஜர், சுந்தரஜாமாத்ருமுனி எனவும் அழைக்கப் பெற்றவர்; பெரிய வாச்சான்பிள்ளைக்குப் பணிவிடை செய்து அவர் சீடரானவர்.

திருவாய்மொழிக்குப் 12000 படி என்ற உரை எழுதியவர்; பகவத்கீதை வெண்பா பாடியவர்; அத்யாத்மசிந்தை, இருபத்துநாலாயிர பிரமாணத்திரட்டு, கீதாசாரம், ஸ்ரீகீதைமணிப்பிரவாள வியாக்கியானம், சதுசுலோகி, சாரீரகைக்கண்டியம், ஞானாரணவம், தத்துவசங்கிரகம், தத்துவதீபம், தத்துவதீபசங்கிரககாரிகை, தத்துவநிருபணம், தத்துவ பூஷணம், திருவாய்மொழிக்கு சங்கதி.

திருவிருத்தம் பாவனதத்வப்பிரபோதிகை, தீபசங் கிரகம், தீப்பிரகாசிகை, நருசிம்மாஷ்டகம், ரகஸ்யதிரயகாரிகை, ரகஸ்யாமிருதவிவரணமாலே, ரகஸ்யதிரயவிவரணம் இயற்றியவர்; முஸலகி ஸலயம் எனும் நாடகம் செய்தவர்.

அழகுமுத்துப்புலவர்

சோனாடு நாகபட்டினம் எனுமூரினர்; அருட் கவி என்று சிறப்பிக்கப்பெற்றவர்; அம்பல வாணச் செட்டியாரின் புதல்வர்; ஸ்ரீ மெய்கண்ட வேலாயுத உலா, ஸ்ரீ மெய்கண்டவேலாயுத சதகம், ஸ்ரீ மெய்கண்டவேலாயுத திருப்புகழ்

காயாரோகணக் குறவஞ்சி என்பனவற்றைப் பாடியவர்.

அழகணிச்சித்தர்

தமிழ்நாட்டுச் சித்தர்களில் ஒருவர்; தத்துவப் பொருளை உருவகமாகப் பாடியவர்; துன்பச்சுவை மிகைப்படப் பாடுவதால் அழகணிச்சித்தர் என்று பெயர் பெற்றனர் போலும்.

அழகணிச் சித்தர் பாடல்

அழகணிச் சித்தர் பாடிய பாடல்கள் அழகணிச் சித்தர் பாடல் எனத் தொகுக்கப்பட்டுள்ளன.

அழகணிச் சித்தர் வரலாறே அன்றிக் காலமோ துணிய முடியாதனவாக அமைகின்றன.

அழகணிச் சித்தர் பாடலிலே 32 கலித்தாழி சைப் பாடல்கள் இடம் பெறுவன.

கண்ணம்மா என விளித்துச் சித்தர் பாடும் பாடல்களிலே துன்பச்சுவை மிகுந்து காணப்படுகின்றது. உலகியல்பினையும், தத்துவ அறிவையும் புலப்படுத்தும் பாடல்களிலே உருவகமாக அமையும் செய்திகள் அதிகமாகவுள்ளன.

பதினெண் சித்தர்கள் பெரிய ஞானக்கோவை எனும் தொகுப்பில் இடம் பெறுவது அழகணிச் சித்தர் பாடல். முருகேசநாயகர் 1899 இலே இத் தொகுப்பினைப் பதிப்பித்துள்ளார்; 1907 இலே இரு பாகங்களாகச் சென்னையில் வி. சரவண முத்துப்பிள்ளை வெளியிட்டார். பதினெண் சித்தர் பெரிய ஞானக்கோவை என வழங்கும் சித்தர் பாடல்கள் என்ற பெயரிலே 1959 இலே அரு. ராமநாதன் அச்சிடுவித்தனர்.

திரு அடிந்தார்

தஞ்சாவூர் மாவட்டத்தில் மாயூரம் தாலு காவிவள்ளது திருவழுந்தார் எனும் திருத்தலம். அழுந்தார் என்றும் (அகநா. 246), அழுந்தை

என்றும் (அகநா. 196) பண்டைய பாடல்கள் குறிப்பிடுவன. தேரழுந்தார் என்று தற்போது வழங்கப்படுகின்றது. இதற்கேற்ப ஒரு கதையும் கூறப்படும். அகத்தியமுனிவர் கீழே இறைவரைப் பூசித்திருந்ததை அறியாது ஊர்த்துவரதன் எனும் அரசன் வானிலே செலுத்திய தேர் செல்லாது அழுந்தியதால் வந்த பேர் என்பர்.

இது மாயூரம்-கும்பகோணம் இருப்புப்பாதையிலுள்ள தேரழுந்தார் நிலையத்திற்குத் தெற்கே சிறிது தூரத்திலுள்ளது.

இங்கெழுந்தருளிய சிவபிரானுக்கு வேதபுரீசுவரர் என்றும் இறைவிக்குச் சௌந்தரியாம்பிகை என்றும் பேர். தீர்த்தம் வேததீர்த்தம். வேதங்கள், தேவர்கள், திக்குப்பாலகர், முனிவர்கள் பூசித்துப் பேறு பெற்ற தலம். கம்பன்மேடு இவ்வூரிலேயே அமைந்துள்ளது.

இத்தலத்திற்குச் சம்பந்தர் பாடிய திருப்பதிகம் ஒன்றுண்டு (2.20)ஃ

திருவழுந்தாரில் விஷ்ணு திருக்கோயிலுமுண்டு. ஆமருவியப்பன் நின்ற திருக்கோலத்திற் செங்கமல வல்லியுடன் அருள்புரிகிரர். இவ் விஷ்ணு கோயில் திருமங்கை யாழ்வாரால் மங்களாசாசனம் செய்யப்பட்டது (பெரியதிருமொழி, 7,5, 7.6, 7.7, 7.8, 10.1,7; திருநெடுந்தாண்டகம் 15, 26; சிறியதிருமடல், 72; பெரிய திருமடல், 123).

அளவெட்டி

சுழ நாட்டின் வட திசையில் யாழ்ப்பாண மாவட்டத்திலே தெல்லிப்பளைப் பகுதியிலுள்ள அளவெட்டி, மாருதப்புரவீகவல்லி கதையுடன் தொடர்புடைய இடங்களிலொன்றாகும்.

கும்பழாவளைப்பிள்ளையார் கோயில் மாருதப் புரவீகவல்லியாற் கட்டப் பெற்றதென்பது ஐதீகம். போர்த்துக்கேயராட்சியிலே சிதைவுற்ற ஆலயம் ஆங்கிலேயர் ஆட்சியின் போது புனருத்தாரணம் செய்யப் பெற்றது. இத்திருக்கோயில் மூன்று கோபுரங்களையுடையது. பரிவாரமூர்த்திகளாகப் பார்வதி, பரமேஸ்வரர், சுப்பிரமணியர், சோமாஸ்கந்தர், நால்வர் எழுந்தருளியுள்ளனர். வைகாசியில் கொடியேறி பதினொரு தின உற்சவத்தின் பின் பூரணையில் தீர்த்தத் திருவிழா நடைபெறும். நித்தியபூசைகள் நடைபெறுகின்றன.

அளகொல்லை ஸ்ரீ விநாயகர் கோயிலும் மாருதப் புரவீகவல்லி கட்டியதென்பது மரபு. பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் மத்தியில் முறை

யாகக் கட்டப் பெற்றது. இங்கு வைரவர் பரிவாரமூர்த்தி; பத்துநாள் உற்சவம் சித்திரை வருடத் தேர்த்திருவிழாவுடன் முடிவடையும். நித்திய பூசைகள் நடைபெறுகின்றன.

பெருமாக்கடவை ஸ்ரீ சித்திவிநாயகர் கோயிலும் மாருதப்பூரவீகவல்லி தரிசித்த தலமென்பர். பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் இடைப்பகுதியிலே முறையாகக் கட்டப் பெற்றது. பரிவார மூர்த்திகளாகத் தேவியருடன் ஸ்ரீ சண்முகர், சந்தான கோபாலர், வைரவர், சண்டேஸ்வரர் எழுந்தருளியுள்ளனர். நித்திய பூசைகளும் மாதச்சதுர்த்தி, சந்தசட்டி முதலிய விசேட பூசைகளும் ஆனிமாதத்து மகோற்சவமும் இங்கு பேணப்படுகின்றன. முகாந்திரம் தி. சதாசிவஜயர் பெருமாக்கடவை ஸ்ரீ சித்திவிநாயகர் மீது இரட்டை மணிமாலையும் திருஜஞ்சலும் பாடியுள்ளார்.

கணேஸ்வரம் குருக்கள் கிணற்றடி விநாயகர் கோயில் ஞானியொருவர் சமாதியடைந்த இடத்திலே அமைந்தது என்பர். மூலவருக்குப் பரிவாரமூர்த்திகளாகச் சிவபிரான், அம்பாள், முருகன் எழுந்தருளியுள்ளனர். நித்திய பூசைகளும் விசேட பூசைகளும் மகோற்சவமும் ஒழுங்காக நடைபெறுகின்றன.

அளவை

பெரும்பாலும் எல்லா இந்திய தத்துவ முறைகளிலும் அறிவைப் பற்றிய பிரச்சினை முக்கியவிடயமாய் எடுத்துப் பேசப்படுகின்றது. மனிதனுடைய தனைக்கும் இழிவுக்கும் துன்பத்திற்கும் அறியாமையே காரணம் என்று தத்துவ முறைகள் கருதுவன. அறிவு நுண்ணிய ஆய்வின் போது நிலைபெறு உடையதாக இருக்கவும் மனதிலே ஆழமாக வேரூன்றவும் ஒழுங்கான முறையிலே ஆராயப்பட வேண்டும். அறிவைப் பெறுவதற்குரிய வழிகளும் நுண்மையாக ஆராயப்பட வேண்டும். அப்பொழுதுதான் தவறினை நீக்கி உண்மையைப் பெறமுடியும். எனவே அறிவு அல்லது உண்மையும் அதனைப் பெறும் வழிகளும் தத்துவமுறைமைகளில் முக்கிய இடத்தினைப் பெறுகின்றன.

அறிவைப் பெறும் வழிகள் தமிழிலே அளவை என்றும் சங்கத்திலே பிரமாணம் என்றும் வழங்கப்படுவன. யாது பொருள்களை அளந்து கூறுகின்றதோ அது அளவை அல்லது பிரமாணம். சைவசித்தாந்தி எதுவின்றி அறிவைப் பெறமுடியாதோ, அது அளவை அல்லது பிரமாணம் என்று இலக்கணம் கூறும்போது, அறிவைப்பெற உதவுவதாகக் கருதப்படும் சில வழிமுறைகள் ஒதுக்கப்படுகின்றன.

காண்டல் (பிரத்தியட்சம்) ஒன்றுமே பிரமாணம் என்பவர் உலோகாயதர். காண்டல், கருதல் (அனுமானம்) எனும் இரண்டும் பிரமாணம் என்பர் வைசேடிகரும் பௌத்தரும். காண்டல், கருதல், உரை (சப்தம்) எனும் மூன்றும் பிரமாணம் என்பர் சாங்கியர். காண்டல், கருதல், உரை, ஒப்பு (உபமானம்) எனும் நான்கும் பிரமாணம் என்பர் நையாயிகர். காண்டல், கருதல், உரை, ஒப்பு, பொருள் (அருத்தாபத்தி) எனும் ஐந்தும் பிரமாணம் என்பர் பிரயாகரர். காண்டல், கருதல், உரை, ஒப்பு, பொருள், இன்மை (அபாவம்) எனும் ஆறும் பிரமாணம் என்பர் மீமாஞ்சகர். காண்டல், கருதல், உரை, ஒப்பு, பொருள், இன்மை, ஒழிவு, (பாரிசேடம்), உண்மை (சம்பவம்), உலகுரை (ஐதிகம்), பூயல்பு (சகசம், சுபாவம்) எனும் பத்தும் பிரமாணம் என்பர் வியாதூர்.

சைவசித்தாந்தி காண்டல், கருதல், உரை என மூன்றனுள் ஏனைய ஏழையும் அடக்குவர். இன்மையைக் காண்டலிலும், உலகுரையை உரையிலும், ஏனைய ஐந்தினையும் கருதலிலும் அவர் அடக்குவர்.

இன்மையைச் சித்தாந்தி போலச் சாங்கியரும் பிரயாகரும் தனிப்பிரமாணமாகக் கொள்ளாத போதும் அத்வைதிகளும் மீமாஞ்சகரும் (பாட்டர்) தனிப்பிரமாணமாகக் கொள்வர். ஞாபக அநுபவம் மூலம் இன்மை உணரப்படுவதால் காண்டலில் இன்மையை அடக்குதல் சிந்திக்கப்பட வேண்டியதாகின்றது. கருதலின் சிறப்பியல்பான ஊடக அறிவு ஒப்புக்கு வேண்டிய நிலை. அது பொதுஇயல்புகளுடைய ஒப்புமையேயாகும். இதனால் வேதாந்தி ஒப்பைத் தனிப் பிரமாணமாகக் கொண்டது பிழையில்லை என்று கருதுவர் சிலர். "பகலுண்ணுள் பருத்திருக்கிறான்" எனும் எடுத்துக் காட்டிலே அருத்தாபத்தியில் இரு உண்மைகளின் வேறுபாடு காணப்படுவதால் அதனை முரணாவாறு கொள்ள இரவிலும் உண்பதாகக் கொள்ள வேண்டியுள்ளது. முரணும் உண்மைகளுக்கிடையே சமனிலை யுண்டுபண்ணுவதால் அருத்தாபத்தியை மீமாஞ்சகர் தனிப் பிரமாணமாகக் கொண்டுள்ளனர். பாரிசேடத்தைச் சிலர் அருத்தாபத்தியில் வைத்தெண்ணுதல் பொருத்தமாகும் என்பர். உண்மையையும் இயல்பையும் தனிப்பிரமாணங்களாகக் கொள்ளும் அளவிற்கு அவற்றிற்குத் தகுதியுள்ளதோ என்பது சிந்திக்கத்தக்கது.

பொதுவாகக் காண்டல், கருதல், உரை, இன்மை, ஒப்பு, பொருள் என்பனவற்றை அளவைகளாகக் கொள்வதில் பலர் ஒருப்படுவர்.

சைவசித்தாந்தி அறிவது ஆன்மாவின் ஞான சக்தி (உயிரது அறியுமாற்றல்) ஆதலின் அச்சக்தியே பிரமாணம் என்றும் காண்டல் கருதல் உரை என்பது ஆன்ம ஞான சக்தியின் சாதனங்கள் என்றும் கூறுவர்.

காண்டல் (பிரத்தியட்சம்) ஐம்பொறிவாய் லாக விடயங்களை நேரே அறிவது. இதனைச் சித்தாந்தம் வாயிற்காட்சி, மானதக்காட்சி, தன்வேதனைக் காட்சி, யோகக் காட்சி என நாலாகக் கூறும்.

கருதல் (அனுமானம்) புகையானது தீயை விட்டு நீங்காது இருப்பது போல யாண்டும் பொருளை விட்டு நீங்காதிருக்கும் காரிய காரணங்களைக் கொண்டு காணப்படாது மறைவாக இருக்கும் பொருளை அறிவது. இதனைத் தன் பொருட்டு, பிறர் பொருட்டு எனச் சித்தாந்தம் இருவகையாகக் கூறும்.

உரை (சப்தம்) நம்பிக்கைக்கு உகந்த ஒரு வரின் சான்றுரை. உரை வேதத்தைச் சேர்ந்ததாகவோ ஆகமத்தைச் சேர்ந்ததாகவோ உலகியற் கூற்றாகவோ இருக்கும். மந்திரக்கலை, தந்திரக்கலை, உபதேசக்கலை என்று சித்தாந்தி இதனைப் பகுப்பர்.

ஒப்பு (உபமானம்) என்பதில் ஒரே மாதிரியாய் இருத்தல் பற்றிய அறிவே கருவியாய் அல்லது வழியாய் அமைகின்றது.

பொருள் (அருத்தாபத்தி) என்பதில் நேர்ப் பொருளுடன் வேறொரு அருத்தமும் தந்து நிற்பது.

இன்மை (அபாவம்) என்பது பொறிக்கு இலக் காகாத உள் பொருளின் நிலைமை.

ஒழிபு (பாரிசேடம்) மிஞ்சியது. ஒழிந்த பொருளை அறிதல்.

உண்மை (சம்பவம்) என்பது முழுப் பொருளைக்கொண்ட விடத்து அதனுள் அதன் உறுப்பு அடங்கியிருத்தலாகும்.

உலகுரை (ஐதிகம்) பரம்பரை யுபதேசமாகும்.

இயல்பு (சகசம், சுபாவம்) உலக வழக்காலும் செய்யுள் வழக்காலும் அவ்வக் காலத்துக்கு ஏற்ற படி பல பொருட்குப் பொதுவான சொல் ஒரு பொருளையே சிறப்பிப்பது.

அற்புகத்திருவந்தாதி

அறுபான் மூவராம் சைவநாயன்மாரில் இறைவனைப்பாடி மகிழ்ந்து பரவிய பெருமைமிக்க ஒரே ஒரு பெண்பாலார் காரைக்காலம்மையாராவர். இவர் ஆறாம் நூற்றாண்டிலே வாழ்ந்தவர் என்று கருத இடமுண்டு.

காரைக்காலம்மையார் சிவபிரான் மீது பாடிய பிரபந்தங்களில் ஒன்றே அற்புகத்திருவந்தாதியாகும். நூற்பயன் கூறும் பாடலுடன் 101 வெண்பாக்களையுடையது அற்புகத் திருவந்தாதி.

பிறந்து மொழி பயின்ற காலம் முதல் சிவனடியே சிந்தித்து நின்ற செம்மையுடைய அம்மையாரின் பாடல்களிலே அவர்தம் தீவிரதரம் சிறப்பாக வெளிப்படும் பாடல்கள் பல உள; தாயின் பாவத்தைப் புலப்படுத்தும் பாடல்கள் பல உள; இயற்கையிலே இறைவனைக் கண்டு மகிழும் மனப்பாங்கினைக் காட்டும் பாடல்களுள்.

எளிமையும் சுயஉணர்வு நிலைகளும் அற்புகத் திருவந்தாதிக்குச் சிறப்பளித்து நிற்கின்றன; அம்மையார் வெண்பாவிலே உணர்வுகளைச் சிறப்பாக வெளிப்படுத்திய முன்னோடியாக விளங்குகிறார்.

அற்புகத்திருவந்தாதி பதினேராம் திருமுறையிலே தொகுக்கப்பட்டுள்ள பிரபந்தங்களில் ஒன்றாகும். பதினேராம் திருமுறையை முதன் முதலாக யாழ்ப்பாணம் ஸ்ரீ ஆறுமுகநாவலர் சுக்கில வருடம் வைகாசி மாதம் (1869) சென்னை வர்த்தமான தரங்கினீசாகையச்சுக் கூடத்திற் பதிப்பித்தார்.

பூர்வீகத்தில் யாழ்ப்பாணம் ஆறுமுகப்பிள்ளையாகிய திருவண்ணாமலையாடீனம் ஆறுமுகத்தம் பிரான் அற்புகத்திருவந்தாதிக்குப் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் உரைகண்டனர். சிவக்கவிமணி சி. கே. சுப்பிரமணிய முதலியாரின் (சம்பந்த சரணையத்தம்பிரானின்) காரைக்காலம்மையார் புராணமும் அவரது அருணால் களும் எனும் தொகுப்பிலும் (1944) அற்புகத் திருவந்தாதி உரையுடன் இடம் பெறுகின்றது.

அற்புக பிராமணம்

சாமவேதத்தின் எட்டுப் பிராமணங்களில் ஒன்றாகக் கருதப்படுவது. சில வேளைகளில் சத்விம்ச பிராமணத்தில் ஒரு பகுதியாகக் கருதப்படுவதோடு அதனோடு அடிக்கடி தொகுத்து வழங்கப்படுவது. 'சுசுனம்', 'நிமித்தம்', 'அதிசயம்', 'அற்புகம்' பற்றி விளக்குவது.

அறப்பளீசரசுதகம்

சேலம் மாவட்டத்தில் நாமக்கல் நகரிலிருந்து ஆறு மைல் தொலைவில் உள்ளது சதுரகிரி எனும் கொல்லிமலை. கொல்லி மலையிலுள்ள சிற்றூர் அறப்பள்ளி. அறப்பள்ளி சிவ தலத்தில் வீற்றிருக்கும் அறப்பளீசரனை முன்னிலைப் படுத்தும் பிரபந்தம் அறப்பளீசரசுதகம்.

அறப்பளீசுர சதகத்திற் காப்புச் செய்யுள் நீங்கலாக நூறு பாடலுள்.

இதனைப் பாடியவர் சீகாழி அம்பலவாணக் கவிராயராவர். அவர் இராமநாடகம் பாடிய சீகாழி அருணாசலக்கவிராயரின் புதல்வர்; பதினெட்டாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் வாழ்ந்தவர்; 'மதவேள்' என்ற வள்ளலின் ஆதரவினைப் பெற்றவர் என்று தெரிகின்றது. சதகத்திலே பாடல் தோறும் மதவேள் குறிக்கப்பட்டுள்ளார்.

அறப்பளீசுரசதகம் வள்ளுவர் முதலாம் அறநீதி நூலாசிரியர்களின் கருத்துகளை அமைத்து, மக்கள் தம் வாழ்க்கையில் மேற் கொள்ள வேண்டிய ஒழுக்கலாறுகளை விரித்துக் கூறும் நீதி நூலாகும். அறநீதி நூலாயினும் கருத்து வளமும் கவிதை நயமும் உடையது.

இது 1897 இலே சென்னையில் அச்சிடப்பட்டுள்ளது. காஞ்சி இராமசாமி நாயுடுவின் சதகத் திரட்டுப் பதிப்பிலும் (1905) இடம் பெறுகின்றது.

பின்பு பலரும் பல்வேறு காலங்களிற் பதிப்பித்துள்ளனர்.

அறுபத்து நான்கு திருவிளையாடல்

சிவபிரான் அடியவருக்கு அருள்பாலிக்க, மேற்கொண்ட செயல்கள், அவனுடைய திருவிளையாடல்களாகக் கருதப்படுவன. இவை பெரும்பாலும் பல்லவர் காலத்தில் வாழ்ந்த நாயன்மார்களின் திருப்பாடல்களிலே ஆங்காங்கு எடுத்துரைக்கப் பெற்றுள்ளன. இவற்றை அறுபத்து நான்காகத் தொகுத்துரைக்கும் மரபு கல்லாடத்திலே காணப்பெறுகின்றது (99.12—14). பழைய திருவிளையாடலிலேயே அறுபத்து நான்கு திருவிளையாடல்கள் யாவை என்பதை முதன்முதலாகத் தெளிவாக உணர முடிகின்றது. பழைய திருவிளையாடலின் ஆசிரியர் பெரும்பற்றப்புலியூர் நம்பி பதின்மூன்றாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியிலும் பதினான்காம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியிலும் வாழ்ந்தவர்.

அநதாரியப்பர் 1564 இலே பாடிய சுந்தர பாண்டியமும் சொக்கநாதக் கடவுளின் திருவிளையாடல்களை எடுத்துரைப்பதாகக் கருதப்படுகின்றது.

இலம்பூர் வீமநாதபண்டிதரின் கடம்பவன புராணத்திலே இலீலாசங்கிரக அத்தியாயத்தின் முதல் 64 செய்யுளும் திருவிளையாடல்களைப் பழைய திருவிளையாடலை ஒட்டி அமைத்துக் கூறுவன. அதே போன்று, பதினேழாம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்தவராகக் கருதப்படும் வீரபத்திரக் கம்பரின் திருவிளையாடற் பயகரமாலையும்

பழைய திருவிளையாடலைப் பின்பற்றுகின்றது. மதுரைச்சொக்கநாதர் தமிழ்விடு தூதும் பெரும்பாலும் பழைய திருவிளையாடலைத் தழுவியே திருவிளையாடல்களைக் குறிக்கின்றது.

புராணத் திருமலைநாதரின் மதுரைச் சொக்கநாதருலாவும் பரஞ்சோதி முனிவரின் திருவிளையாடற் புராணமும் பழைய திருவிளையாடலிலிருந்து பட்டியலிலும் வரிசைக் கிரமத்திலும் வேறுபடுவன. புராணத் திருமலைநாதர் பதினாறாம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்தவர்; பரஞ்சோதி முனிவர் பதினெட்டாம் நூற்றாண்டின் முற்கூறிலும் வாழ்ந்தவரென்று கருத இடமுண்டு. பரஞ்சோதிமுனிவர் மதுரை அறுபத்துநான்கு திருவிளையாடற் போற்றிக் கலிவெண்பா எனும் பிரபந்தமும் பாடியுள்ளார்.

தொட்டிக்கலை கேசவ முதலியாரின் மதுரை அறுபத்துநான்கு திருவிளையாடற் சற்கருமலை அச்சிடப் பெற்ற போதும் கிடைத்தற்கரிதாம்.

பழைய திருவிளையாடலில் 64 திருவிளையாடல்கள் இடம் பெறும் வகையில் அமையும் மேல்வரும் பட்டியலிலே பரஞ்சோதி முனிவர் புராணத்தில் இடம் பெறுவனவற்றின் ஒழுங்கும் பெயர் வேற்றுமையும் அடைப்புக் குறிகளிடையே தரப்பட்டுள்ளன.

1. இந்திரன் பழி தீர்த்த திருவிளையாடல்(1)
2. வெள்ளாணைக்குச் சாபந்தீர்த்த திருவிளையாடல் (2)
3. தடாதகையார் அவதரித்த திருவிளையாடல் (4).
4. மணஞ் செய்த திருவிளையாடல் (5).
5. பதஞ்சலிக்கு நடஞ் செய்த திருவிளையாடல் (வெள்ளியம்பலத்திருக்கூத்தாடிய திருவிளையாடல் 6).
6. பூதமுண்ட திருவிளையாடல் (குண்டோதரனுக்கு அன்னமிட்ட திருவிளையாடல், 7).
7. ஆறழைத்த திருவிளையாடல் (அன்னக் குழியும் வையையும் அழைத்த திருவிளையாடல், 8)
8. கடலழைத்த திருவிளையாடல் (எழு கடலழைத்த திருவிளையாடல், 9).
9. மலையத்துவசனை அழைத்த திருவிளையாடல் (10).
10. உக்கிரன் பிறந்த திருவிளையாடல் (உக்கிர பாண்டியன் திருவலதாரத் திருவிளையாடல், 11).
11. வளை வேல் செண்டு கொடுத்த திருவிளையாடல் (உக்கிர பாண்டியனுக்கு வேல் வளை செண்டு கொடுத்த திருவிளையாடல், 12).

12. நான்மாடக் கூடலான திருவிளையாடல் (வருணன்விட்ட கடலைவற்றச் செய்த திருவிளையாடல், 18; நான்மாடக் கூடலான திருவிளையாடல், 19).
13. சித்தரான திருவிளையாடல் (எல்லாம் வல்ல சித்தரான திருவிளையாடல் 20).
14. கல்லாணை கரும்பு வாங்கின திருவிளையாடல் (கல்லாணைக்குக் கரும்பருத்திய திருவிளையாடல், 21).
15. சங்கப் பலகை கொடுத்த திருவிளையாடல் (51).
16. கிழியறுத்த திருவிளையாடல் (தருமிக்குப் பொற்கிழியளித்த திருவிளையாடல், 52)
17. நக்கிரனைக் கரையேற்றின திருவிளையாடல் (53)
18. குறுமுனிக்குத் தமிழுரைத்த திருவிளையாடல் (கிரனுக்கு இலக்கணம் உபதேசித்த திருவிளையாடல், 54).
19. ஊமை தமிழறிந்த திருவிளையாடல் (சங்கத் தார் கலகம் தீர்த்த திருவிளையாடல், 55)
20. இடைக்காடன் பின்போன திருவிளையாடல் (இடைக்காடன் பிணக்குத் தீர்த்த திருவிளையாடல், 56).
21. கடல் சுவற வேலெறிந்த திருவிளையாடல் (13).
22. வலைவிசின திருவிளையாடல் (57).
23. வளையல் விற்ற திருவிளையாடல் (32).
24. இலச்சிணையிட்ட திருவிளையாடல் (விடையிலச்சிணையிட்ட திருவிளையாடல், 34).
25. மாணிக்கம் விற்ற திருவிளையாடல் (17).
26. ஆணை எய்த திருவிளையாடல் (22).
27. ஞானோபதேசஞ் செய்த திருவிளையாடல் (வாதலூரடிகளுக்கு உபதேசித்த திருவிளையாடல், 58).
28. நரிகுதிரையான திருவிளையாடல் (நரிகரியாக்கிய திருவிளையாடல், 59).
29. குதிரை நரியான திருவிளையாடல் (பரிநரியாக்கி வையை அழைத்த திருவிளையாடல், 60).
30. மண்சுமந்த திருவிளையாடல் (61).
31. விருத்த குமார பாலரான திருவிளையாடல் (23).
32. மாறியாடின திருவிளையாடல் (கால்மாறியாடின திருவிளையாடல், 24).
33. பழியஞ்சின திருவிளையாடல் (25).
34. மகாபாதகந் தீர்த்த திருவிளையாடல் (26).
35. அங்கம் வெட்டின திருவிளையாடல் (27).
36. மதுரையான திருவிளையாடல் (நாகமெய்த திருவிளையாடல், 28, மாயப்பசுவை வதைத்த திருவிளையாடல் 29).
37. வெப்புத் தீர்த்த திருவிளையாடல் (பாண்டியன் சுரம் தீர்த்த திருவிளையாடல், 62).
38. கழுவேறின திருவிளையாடல் (சமணரைக் கழுவேற்றிய திருவிளையாடல், 63).
39. மெய்க் காட்டிட்ட திருவிளையாடல் (30).
40. உலவாக்கிழி கொடுத்த திருவிளையாடல் (31)
41. மாமனாக வந்து வழக்குரைத்த திருவிளையாடல் (39).
42. அட்டமா சித்தி பகர்ந்த திருவிளையாடல்(33)
43. தண்ணீர்ப் பந்தர் வைத்த திருவிளையாடல் (35).
44. இந்திரன் முடிமேல் வளையெறிந்த திருவிளையாடல் (14)
45. பொன்னையானுக்கு அருள் புரிந்த திருவிளையாடல் (இரசவாதம் செய்த திருவிளையாடல், 36)
46. சோழனைக் கொண்டாழியிற்றழ்த்த திருவிளையாடல் (சோழனை மடுவில் வீழ்த்திய திருவிளையாடல், 37).
47. திருவாலவாயான திருவிளையாடல் (49).
48. வரகுணனுக்குச் சிவலோகங் காட்டின திருவிளையாடல் (40).
49. விடைக்குறியம்பெய்த திருவிளையாடல் (சுந்தரப்பேரம்பு எய்த திருவிளையாடல், 50)
50. உலவாக்கோட்டை வைத்த திருவிளையாடல் (உலவாக்கோட்டை அருவிய திருவிளையாடல், 38).
51. மூர்த்தியாருக்கு அரசளித்த திருவிளையாடல்
52. காரியார் நாரியார் பாப்பகுந்த திருவிளையாடல்.
53. புலிமுலை புல்வாய்க்கருவிய திருவிளையாடல் (இதன் பகுதி திருநகரங்கண்ட திருவிளையாடல், 3).
54. சாதாரி பாடின திருவிளையாடல் (விறகு விற்ற திருவிளையாடல், 41).
55. திருமுகங் கொடுத்த திருவிளையாடல் (42).
56. பலகையிட்ட திருவிளையாடல் (43).
57. இசை வாது வென்ற திருவிளையாடல் (44).
58. பன்றிக்குட்டிகளுக்குத் தாயான திருவிளையாடல் (பன்றிக்குட்டிக்கு முலை கொடுத்த திருவிளையாடல், 45).
59. பன்றிக் குட்டிகளுக்கு அருள் புரிந்த திருவிளையாடல் (பன்றிக்குட்டிகளை மந்திரிகளாக்கிய திருவிளையாடல் 46).
60. கரிக்குருவிக்கு அருள் புரிந்த திருவிளையாடல் (கரிக்குருவிக்கு உபதேசம் செய்த திருவிளையாடல், 47).
61. மாமேருவிற் கயல் செண்டு பொறித்த திருவிளையாடல் (மேருவைச் செண்டால் அடித்த திருவிளையாடல், 15).

62. சான்றழைத்த திருவிளையாடல் (வன்னியும் கிணறும் இலிங்கமும் அழைத்த திருவிளையாடல், 64).
63. நாரைக்கு அருள் புரிந்த திருவிளையாடல் (நாரைக்கு முத்தி கொடுத்த திருவிளையாடல், 48).
64. வேதம் உணர்த்திய திருவிளையாடல் (வேதத்துக்குப் பொருளருளிச் செய்த திருவிளையாடல், 16).

முற்கிளந்தனவற்றூற் பழைய திருவிளையாடலில் இடம் பெறும் 51ஆம், 52 ஆம் திருவிளையாடல்கள் பரஞ்சோதியார் புராணத்தில் இல்லாத போதும், அதன் 12 ஆம், 36 ஆம் திருவிளையாடல்களை இவ்விரண்டாகக் கொண்டமையால் அக்குறை ஈடு செய்யப்படுகின்றது என்பது தெளிவாகும். மேலும் பழைய திருவிளையாடலின் 53 ஆம் திருவிளையாடலில் இடம்பெறுவதன் பகுதி மட்டுமே பரஞ்சோதியார் திருவிளையாடலின் 3 ஆம் திருவிளையாடல் என்பதும் நோக்கத்தக்கது.

திருவாரூர்த் திருத்தலத்திற் கோயில் கொண்ட ஸ்ரீ செல்வத்தியாகேசப் பெருமான் லீலைகளாக 364 திருவிளையாடல்கள் கூறப்படும் மரபுண்டு. இவற்றிலே சில சுந்தரர், கலிக்காமர், தண்டியடிகள், விற்றன்மிண்டர் எனும் நாயன்மார்களுடன் தொடர்புடையவை; மனுநீதிகண்டசோழன், மாணிக்கநாச்சியார், கொண்டியம்மாள், பெரும்புகழார் நாவிதன், திருமாகாளம் சோமையாழி முதலியோருடன் தொடர்புடையவை வேறு சில.

திரிசிரபுரம் மகாவித்துவான் சி. மீனாட்சிசுந்தரம்பிள்ளை (1815—1876) 1845 இலே "திருவாரூர் தியாகராசலீலை" யை இயற்றத் தொடங்கினார். அது முற்றுப்பெறவில்லை. உ.வே. சாமிநாதையர் அதனை 1905 இலே பதிப்பித்துள்ளனர்.

அறுபான்மும்மை நாயன்மாள்

சைவரிடையே அறுபத்து மூவரைச் சிறந்த திருத்தொண்டராகக் கருதி நாயன்மாள் என்று அழைத்தல் மரபு. சுந்தர மூர்த்திசுவாமிகள் காலம் முதலாக இம் மரபினைக் காணலாம்.

சுந்தரமூர்த்திசுவாமிகள் பல்லவர் ஆட்சிக் காலத்தில் வாழ்ந்தவர். ஆயினும், இவர் எம் மன்னன் காலத்தில் வாழ்ந்தவர் என்ற கருத்திலே ஆய்வாளர் வேறுபடுவர். அவர்கள் இரண்டாம் நரசிம்மவர்மன் (690—729), நந்திவர்மன் (796—846) அல்லது மூன்றாம் நந்திவர்மன் (846—869) காலத்திலே சுந்தரர் வாழ்ந்தனர் என்பர்.

கடல் சூழ்ந்த உலகெலாம் காக்கின்ற பெருமான் காடவர்கோன் கழற் "சிங்கன்" (7.39.9) இரண்டாம் நரசிங்கவர்மன் பெயரிலேயே காணப்படுகிறான். பல்லவருக்குத் திறைகொடா மன்னர் நிலவிய கட்டம் (7.90.4) நரசிம்மவர்மன் காலத்திற்குரியதன்று என்று நுணியவோ மறுக்கவோ ஆதாரமில்லை. நாயன்மார்களில் ஒருவராகப் போற்றத்தக்க நிலையிலே நரசிங்கவர்மன் காணப்படுகிறான். பரமேச்சுரனே இராசசிங்க பல்லவனாக அவதரித்ததாகக் காசாக்குடிச் செப்பேடுகள் கூறுவன; சிவசூடாமணி, சங்கரபக்தன், ஈசுவரபக்தன், பரமமாகேச்சுர என்று அவன் சாசனங்களிலே போற்றப் பெறுகிறான்; கைலாயத்தை ஒத்த கோயிலைக் காஞ்சியிலே கட்டிப் புகழ்பெற்றவன்.

பிரிதாதாரம் கிடைக்கும் வரை சுந்தரர் போற்றும் கழற்சிங்கன் இரண்டாம் நரசிம்மவர்மன் என்று கொள்வதே பொருத்தமாகத் தெரிகின்றது.

சுந்தரர் பாடிய திருத்தொண்டத் தொகையிலே தான் முதன் முதலாக அறுபத்திரண்டு சிவனடியார்கள் தொகுத்துக் கூறப்படுகின்றனர். திருத்தொண்டத் தொகை ஏழாம் திருமுறையில் 39 ஆம் திருப்பதிகமாகத் தொகுக்கப்பட்டுள்ளது. சுந்தரர் தரும் பட்டியல் ஒழுங்கு மேல் வருமாறு :

1. திருநீலகண்டநாயனார்
2. இயற்பகைநாயனார்
3. இளையான்குடிமறநாயனார்
4. மெய்ப்பொருள்நாயனார்
5. விற்றன்மிண்டநாயனார்
6. அமர்நீதிநாயனார்
7. எறிபத்தநாயனார்
8. ஏனாதிநாதநாயனார்
9. கண்ணப்பநாயனார்
10. குங்குலியக்கலயநாயனார்
11. மானக்கஞ்சாறநாயனார்
12. அரிவாட்டாயநாயனார்
13. ஆனாயநாயனார்
14. மூர்த்திநாயனார்
15. முருகநாயனார்
16. உருத்திரபசுபதிநாயனார்
17. திருநாளைப்போவார்நாயனார்
18. திருக்குறிப்புத்தொண்டநாயனார்
19. சண்டேசுவரநாயனார்
20. திருநாவுக்கரசுவாமிகள்
21. குலச்சிறைநாயனார்
22. பெருமிழலைக்குறும்பநாயனார்

23. காரைக்காலம்மையார்
24. அப்பூதியடிகள்நாயனார்
25. திருநீலநக்கநாயனார்
26. நமிநந்தியடிகள்நாயனார்
27. திருஞானசம்பந்தமூர்த்திகவாமிகள்
28. ஏயர்கோன்கலிக்காமநாயனார்
29. திருமூலநாயனார்
30. தண்டியடிகள்நாயனார்
31. மூர்க்கநாயனார்
32. சோமாசிமாறநாயனார்
33. சாக்கியநாயனார்
34. சிறுப்புலிநாயனார்
35. சிறுத்தொண்டநாயனார்
36. சேரமான்பெருமானாயனார்
37. கணநாதநாயனார்
38. கூற்றுவநாயனார்
39. புகழ்ச்சோழநாயனார்
40. நரசிங்கமுனையரையநாயனார்
41. அதிபத்தநாயனார்
42. கலிக்கம்பநாயனார்
43. கலியநாயனார்
44. சத்திநாயனார்
45. ஐயடிகள் காடவர்கோன்
46. கணம்புல்லநாயனார்
47. காரிநாயனார்
48. நின்றசீர்நெடுமாறநாயனார்
49. வாயிலார்நாயனார்
50. முனையடுவார்நாயனார்
51. கழற்சிங்கநாயனார்
52. இடங்கழிநாயனார்
53. செருத்துணைநாயனார்
54. புகழ்த்துணைநாயனார்
55. கோட்புலிநாயனார்
56. பூசலார்நாயனார்
57. மங்கையர்க்கரசியார்
58. நேசநாயனார்
59. கோச்செங்கட்சோழநாயனார்
60. திருநீலகண்டயாழ்ப்பாணநாயனார்
61. சடையநாயனார்
62. இசைஞானியார்

நம்பியாண்டார் நம்பியின் காலத்தைத் திட்டவட்டமாக அறுதியிடுதல் எளிதன்று. முதலாம் ஆதித்தன் (871—907) காலத்திற்கும் முதலாம் இராஜராசன் (985—1016) காலத்திற்கும் இடையிலே அவர் வாழ்ந்தார். அவர் பாடிய திருத்தொண்டர் திருவந்தாதி பதினேராம் திருமுறையில் இடம் பெறுவதாகும். சுந்தரர் கூறிய 62 தனியடியாரையும் அதே ஒழுங்கில் அமைத்தவர் சுந்தரரை அமர்நீதியாருக்கு அடுத்து ஏழாமவராக வைத்ததே அவர் செய்த மாற்றமாகும்.

நம்பியாண்டார் நம்பி காலத்தில் அறுபான்மும்மை நாயன்மார் எனும் வழக்கு உருவாகி விட்டதைக் காண்கிறோம். மாணிக்கவாசக சுவாமிகளையும் அவருடைய படைப்புகளையும் அறிந்திருந்தும் கூட நம்பியாண்டார்நம்பி அவரைத் திருத்தொண்டர் பட்டியலிலே சேர்த்துக் கொள்ளவில்லை.

சுந்தரரும் நம்பியாண்டார் நம்பியும் பாடிய 63 நாயன்மாரையும் சேக்கிழார் சுவாமிகள் திருத்தொண்டர் புராணத்திலே பாடுகிறார். இப்புராணம் இரண்டாம் குலோத்துங்க சோழன் (1133—1150) காலத்திலே இயற்றப் பெற்றதாகும்.

அறுபான்மும்மை நாயன்மார்களிலே மேல்வருவோர் கி. பி. நான்காம், ஐந்தாம், ஆறாம் நூற்றாண்டுகளிலே வாழ்ந்தவராகத் தெரிகின்றது.

1. மூர்த்திநாயனார்
2. கூற்றுவநாயனார்
3. கோச்செங்கட்சோழநாயனார்
4. புகழ்ச்சோழநாயனார்
5. எறிபத்தநாயனார்
6. காரைக்காலம்மையார்
7. திருமூலநாயனார்
8. கண்ணப்பநாயனார்
9. சண்டேசுவரநாயனார்
10. கணம்புல்லநாயனார்
11. நமிநந்தியடிகள்
12. தண்டியடிகள்
13. சாக்கியநாயனார்
14. அமர்நீதிநாயனார்
15. புகழ்த்துணைநாயனார்.

மேல்வருவோர் அப்பர்—சம்பந்தர் காலகட்டத்திலே, ஏழாம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்தவராவர்.

1. அப்பூதியடிகள்
2. கணநாதநாயனார்
3. குங்கிலியக்கலயநாயனார்
4. குலச்சிறைநாயனார்
5. சிறுத்தொண்டநாயனார்
6. திருஞானசம்பந்தமூர்த்திகவாமிகள்
7. திருநாவுக்கரசுசுவாமிகள்
8. திருநீலகண்டயாழ்ப்பாணநாயனார்
9. திருநீலநக்கநாயனார்
10. நின்றசீர்நெடுமாறநாயனார்
11. மங்கையர்க்கரசியார்
12. முருகநாயனார்

மேல்வருவோர் அப்பர்—சுந்தரராற் பாடப்பெற்றமையால் அவர்களுக்குப் பிற்பட்டவர் என்று கருதத்தக்கவர்கள்; ஆயினும் சுந்தரராற் பாடப்பெறுவதால் அவருக்கு முற்பட்டவராவர்;

1. அதிபத்தநாயனார்
2. அரிவாட்டாயநாயனார்
3. ஆயநாயனார்
4. இடங்கழிநாயனார்
5. இயற்பகைநாயனார்
6. இனையான்குடிமாறநாயனார்
7. உருத்திரபசுபதிநாயனார்
8. ஏனாதிநாதநாயனார்
9. ஜயடிகள் காடவர்கோன்
10. கவிக்கம்பநாயனார்
11. கலியநாயனார்
12. காரிநாயனார்
13. சத்திநாயனார்
14. சிறுப்புலிநாயனார்
15. திருக்குறிப்புத்தொண்டநாயனார்
16. திருநாளைப்போவார்நாயனார்
17. திருநீலகண்டநாயனார்
18. நேசநாயனார்
19. முனையடுவார்நாயனார்
20. மூர்க்கநாயனார்
21. மெய்ப்பொருள்நாயனார்
22. வாயிலார்நாயனார்

மேல்வருவோர் சுந்தரமூர்த்திசுவாமிகள்

காலத்திலே வாழ்ந்தவராவர்:

1. இசைஞானியார்
2. ஏயர்கோன்கலிக்காமநாயனார்
3. சேரமான் பெருமானாயனார்
4. கழற்சிங்கநாயனார்
5. கோட்புலிநாயனார்
6. சடையநாயனார்
7. சுந்தரமூர்த்திசுவாமிகள்
8. செருத்துணைநாயனார்
9. சோமாசிமாறநாயனார்
10. நரசிங்கமுனையரையநாயனார்
11. பூசலார்நாயனார்
12. பெருமிழலைக்குறும்பநாயனார்
13. மானக்கஞ்சாறநாயனார்
14. விற்றன்மிண்டநாயனார்

அறுபான்மும்மை நாயன்மார்களிலே அறுவருடைய சாதி மரபுகள் கூறப்படவில்லை. அவர்கள் எறிபத்தர், கணம்புல்லர், காரியார், குலச்சிறையார், தண்டியடிகள், திருமூலர் என்பவராவர். மூலன் உடலிற் புகுந்திருந்ததால் திருமூலரை இடையர் என்றும் கூறுவர்; வேளாளர் மரபினராக அறியப்படும் 13 திருத்தொண்டர் வருமாறு:-

அரிவாட்டாயர்	இனையான்குடிமாரர்
ஏயர்கோன் கலிக்காமர்	கோட்புலியார்
சத்தியார்	சாக்கியர்
செருத்துணையார்	திருநாவுக்கரசர்
மானக்கஞ்சாறர்	முனையடுவார்
மூர்க்கர்	வாயிலார்
விற்றன்மிண்டர்	

அரசர் மரபினராக அறியப்படும் 12 திருத்தொண்டர்:-

இடங்கழியார்	ஜயடிகள் காடவர்கோன்
சேரமான் பெருமாள்	கழற்சிங்கர்
சுற்றுவர்	கோச்செங்கட்சோழன்
நரசிங்க முனையரையர்	நின்றசீர் நெடுமாறன்
புகழ்ச்சோழர்	பெருமிழலைக்குறும்பர்
மங்கையர்க்கரசியார்	மெய்ப்பொருள்நாயனார்

அந்தணர் மரபினராக அறியப்படும் 12 திருத்தொண்டர்:

அப்பூதியடிகள்	உருத்திரபசுபதி
கணநாதநாயனார்	குங்குலியக்கலயனார்
சண்டேசுவரர்	சிறுப்புலியார்
சோமாசிமாறர்	திருஞானசம்பந்தமூர்த்திசுவாமிகள்
திருநீலநக்கர்	நமிநந்தியடிகள்
பூசலார்	முருகநாயனார்

சிறுத்தொண்டநாயனார் மாமாத்திரர் என்று கூறப்பட்டனும் அவர் குலம் அந்தணர் குலம் என்பர். வணிகர் மரபினராக அறியப்படும் 6 திருத்தொண்டர்:

அமர்நீதியார்	இயற்பகையார்
கலிக்கம்பர்	கலியர்
காரைக்காலம்மையார்	மூர்த்திநாயனார்

ஆதிசைவர் மரபினராக அறியப்படும் 4 திருத்தொண்டர்:

இசைஞானியார்	சடையனார்
சுந்தரமூர்த்திசுவாமிகள்	புகழ்த்துணையார்

ஏனைய ஒன்பது திருத்தொண்டர் மரபுகள்மேல் வருமாறு:

அதிபத்தர்	நுனையர்மரபு
ஆயனார்	இடையர்மரபு
ஏனாதிநாதர்	சான்றார்மரபு
கண்ணப்பர்	வேடர்மரபு
திருக்குறிப்புத்தொண்டர்	ஏகாலியர்மரபு
திருநீலகண்டநாயனார்	குயவர்மரபு
திருநீலகண்ட யாழ்ப்பாணர்	பாணர்மரபு
திருநாளைப்போவார்	புலையர்மரபு
நேசர்	சாலியர்மரபு

அறுபான்மும்மை நாயன்மார்களிலே மேல்வருவோர் பாடிய திருப்பாடல்கள் திருமுறைகளிலே தொகுக்கப் பெற்றுள்ளன:

ஜயடிகள் காடவர்கோன்	காரைக்காலம்மையார்
சுந்தரமூர்த்திசுவாமிகள்	சேரமான் பெருமாள்
திருஞான சம்பந்த மூர்த்தி	திருநாவுக்கரசுசுவாமிசுவாமிகள்
திருமூலர்	கள்

கன்னட மொழியிலே எழுந்த வசவ புராணத்தின் பெரும் பகுதி சைவநாயன்மார்களைப் பற்றியது என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. கன்னட “வசன” கர்த்தாக்களை திருமுறைத் திருப்பாடல்கள் மிகவும் கவர்ந்துள்ளன என்பதை அவர்களுடைய ஆக்கங்கள் மூலம் அறிந்து கொள்ள முடிகின்றது.

அறுவகைச்சமயம்

அறுவகைச்சமயம் என்றொரு ஆட்சி தமிழ் இலக்கிய வழக்கிலே நீண்ட காலமாக வழங்கி வந்துள்ளது. பெருங்கதை ஆசிரியர் கொங்கு வேளிர் ‘அறுவகைச்சமயம்’ (1.36.242) என்ற ஆட்சியினை வழங்குவதோடு, தம் சமயமாம் சைனத்தை விடுத்து ‘ஐம்பெருஞ்சமயம்’ என்றும் (1.36.249) கூறுகின்றார். ஆயினும் அவர் அவற்றை இன்னவென்று விரித்துரைக்கவில்லை.

கி. பி. ஆறாம் நூற்றாண்டில் எழுந்ததாகக் கருதத்தக்க மணிமேகலையில்,

“ பாங்குறும் உலோகாயதமே பௌத்தம்
சாங்கியம் நையாயிகம் வைசேடிகம்

மீமாஞ்சமாம் சமயம்.....(27.78-80)
கூறப்படுகின்றன. மணிமேகலை கூறும் அளவைவாதம், சைவவாதம், பிரமவாதம், வைணவவாதம், வேதவாதம், ஆசீவகவாதம், நிகண்டவாதம், சாங்கியவாதம், வைசேடிகவாதம், பூதவாதம் என்பனவற்றிலே (27.83—276) பூதவாதத்தை உள்ளடக்கிய உலகாயதம், பௌத்தம், சாங்கியமும், அளவை சைவ வைணவவாதங்களை உள்ளடக்கிய நையாயிகம், வைசேடிகம் என்பனவும், பிரம வேத வாதங்களை உள்ளடக்கிய மீமாஞ்சமும் முன்னர் ஆரூகத் தொகுக்கப்பட்டுள்ளன. ஆசீவகவாதமும், நிகண்டவாதமும் அதனுள் இடம் பெறவில்லை. மணிமேகலையிற் பௌத்தத்தைத் தவிர்ந்து ‘ஐவகைச்சமயம்’ என்று கூறும் ஆட்சியுமுண்டு (27.289, 29.43).

மணிமேகலை தோன்றிய காலத்தினை ஒட்டி எழுந்ததாகக் கருதப்படும் திருமந்திரத்திலே புறச்சமயம் ஆறு (1530, 1533), அகச்சமயம் ஆறு (1557, 1558) என்ற பகுப்புத் தோன்றி விட்டது என்று கருத இடமேற்படுகின்றது. ஆயினும் அவற்றின் விபரம் கூறுதற்கில்லை.

கி. பி. ஒன்பதாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் வாழ்ந்த மாணிக்கவாசக சுவாமிகளின் திருவாசகமும் அறுவகைச் சமயத்தையும் (திருவண்டப் பகுதி, 17), இருமுச் சமயத்தையும் (திருவண்டப் பகுதி, 79) கூறுகின்றது. இங்கும் முன்னைய ஆட்சி அகச்சமயம் என்றும் பின்னைய ஆட்சி புறச்சமயம் என்றும் ஐயுற இடமுண்டு.

ஆயினும் ஒன்பதாம் நூற்றாண்டில் எழுந்த திவாகரம் நையாயிகம், வைசேடிகம், உலோகாயதம், மீமாஞ்சம், ஆரூகதம், புத்தம் எனும் ஆறையே அறுவகைச் சமயமாகக் கூறுகின்றது.

திவாகரத்தின் பின்பு, பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டிற்கு முன்பு எழுந்த பிங்கலந்தை புறச்சமயம் ஆறும் அகச்சமயம் ஆறும் கூறுகின்றது. இந்நிகண்டிலே உலகாயதம், பௌத்தம், சமணம், மீமாஞ்சம், பாஞ்சராத்திரம், பட்டாசாரியம் எனும் புறச் சமயங்களும், வைரவம், வாமம், காளாமுகம், மாவிரதம், பாசுபதம், சைவம் எனும் அகச்சமயங்களும் கூறப்படுகின்றன.

பதினமூன்றாம் நூற்றாண்டினரான திருத்துறையூர் அருணந்தி சிவாசாரியர் “மெய்தரு சைவமாதிரி மூன்று” என்ற இடத்திலே சைவம் முதலான அகச் சமயங்கள் ஆறினையும் கூறுகிறார். ஆயினும் “அறுவகைச் சமயத்தோர்க்கும் அவ்வவர் பொருளாய்” எனும் பாடலில் எதனைக் குறிப்பிடுகிறார் என்பதற்குத் துணை வேறுபாடுண்டு.

பதினான்காம் நூற்றாண்டின் இரண்டாம் தசாப்தத்தில் எழுந்த சங்கற்பநிராகரணத்தின் பாயிரத்திலே சைவமுள்ளிட்ட அகச்சமயம் ஆறு குறிப்பிடப்படுகின்றன. இவை சைவம், பாசுபதம், மகாவிரதம், காளாமுகம், வாமம், வயிரவம் என்று பழையவுரை கூறும்.

இவற்றை நோக்கும் போது நையாயிகம், வைசேடிகம், உலோகாயதம், மீமாஞ்சம், சாங்கியம், புத்தம் என்பனவற்றை அறுவகைச்சமயம் என்று கூறும் வழக்கு, அகச்சமயம் ஆறு, புறச்சமயம் ஆறு என்ற வழக்கிற்கு வழி செய்தமை புலப்படுகின்றது. புறச்சமயப் பட்டியலிலே ஆரூகதமும், பின்பு பாஞ்சராத்திரமும் பட்டா சாரியமும் இடம் பெற்றுள்ளன. அப்பொழுது முதல்த் சாங்கியமும் பின்பு நையாயிகம், வைசேடிகமும் ஒதுங்கிக் கொண்டன.

சங்கற்பநிராகரணம் நிராகரிப்பவை மாயாவாதம், ஐக்கியவாதம், பாடாணவாதம், பேதவாதம், சிவசமவாதம், சங்கிராந்தவாதம், ஈசுவர அனிகாரவாதம், சிவாத்துவிதம், சுத்தசைவம் என்பனவாம். இவற்றிலே மாயாவாதம் பின்பு புறச்சமயமாகவும் ஐக்கியவாதம் அகப்புறச்சமயமாகவுமாயின. சுத்தசைவம் நீங்கலானவை அகச் சமயமாகக் கருதப்பட்டுள்ளன. சங்கற்பநிராகரண ஆசிரியர் இவற்றில் எவற்றையும் அகச்சமயம் என்று குறிப்பிடவில்லை என்பது நோக்கத்தக்கது.

சீகாழி தத்துவப்பிரகாசர் பதினாந்தாம் நூற்றாண்டின் கடைக் கூறுக்கு முன்பு வாழ்ந்தவர். அவர் இயற்றியது தத்துவப்பிரகாசம். தத்துவப்பிரகாசத்திலே சைவமாதிரி இரு மூன்றினையும்

உட்சமயமாகக் கொண்டு, ஏனைய 56 சமயங்கள் கண்டிக்கப்படுகின்றன. இவற்றிலே இருபத்து நான்கு வேதாகமங்களைக் கொள்ளாத புறச்சமயங்கள்; உட்சமயங்கள் ஆறின் பிறழ்வுகள் இருபத்துநான்கு; சங்கற்பநிராகரணம் நிராகரிக்கும் ஒன்பதிலே மாயாவாதம் ஒழிந்த எட்டு.

பதினாரும் நூற்றாண்டில் எழுந்த சூடாமணி நிகண்டிலே உலகாயதம், புத்தம், சமணம், மீமாம்சம், பாஞ்சராத்திரம், மாயாவாதம் புறச்சமயங்கள்; பிங்கலத்தை கூறும் ஆறு அகச்சமயங்களும் அகச்சமயங்கள்.

அகச்சமயம் ஆறு, புறச்சமயம் ஆறு என விரிவடைந்த பட்டியல், மேலும் விரிவடைந்துள்ளது. புறப்புறம், புறம், அகப்புறம், அகம் என நான்கு தொகையாக்கி ஒவ்வொன்றுக்கும் ஆறாறு இருபத்து நான்காக விரித்து அமைத்துள்ளனர்.

இவற்றிலே புறப்புறம் வேத உபநிடதங்களை நிராகரிப்பதாகும். இப்பட்டியலிலே இடம் பெறுபவை:

1. உலோகாயதம் (காட்சிவாதம்)
2. மாத்தியயகம் (சூனியவாதம்)
3. யோகசாரம் (விஞ்ஞானவாதம்)
4. சௌந்திராந்திகம் (சமுதாயவாதம்)
5. வைபாடிகம் (சமுதாயவாதம்)
6. ஆருகதம் (சமணம், அநேகாந்தவாதம்)

புறம் எனும் பிரிவில் இடம் பெறுபவை வேத உபநிடதங்களை முழுவதாக ஏற்காதவை என்பர். இப்பட்டியலில் இடம் பெறுபவை:

1. தருக்கம் (வைசேடிகம், நையாயிகம் என இருபிரிவு)
2. மீமாம்சை (பாட்டம், பிரபாகரம் என இரு பிரிவு).
3. ஏகான்மவாதம் (மாயாவாதம், பாற்கரியவாதம், கிரீடாப் பிரதமவாதம், சத்தப் பிரமவாதம் என நான்கு பிரிவு).
4. சாங்கியம்
5. யோகம்
6. பாஞ்சராத்திரம்

அகப்புறம் எனும் பிரிவின வேதம் சிவாகமம் என்பனவற்றை பொதுவாக ஏற்பினும், வேறுகிய நூல்களைச் சிறப்பு வகையாற் பிரமாணமாகக் கொள்வன. இவற்றில் ஐக்கியவாதம் வேதம், சிவாகமத்தைச் சிறப்பு வகையால் ஏற்பினும் ஆணவமலத்தை மறுத்து அதனுண்மையைச் சாதிக்கும் சிவாகமங்களை இகழும்.

1. பாசுபதம் (சங்கிராந்தசமவாதம்)
2. மாவிரதம் (உற்பத்திவாதம்)
3. காபாலம் (ஆவேசவாதம்)

4. வாமம் (சாக்தம்)
5. வைரவம்
6. ஐக்கியவாதம்

அகம் சித்தாந்த சைவத்தின் பதி முதலிய ஆறு பதார்த்தங்களையும் ஒப்புக் கொண்டு அவ்வப் பொருள்களுக்குக் கூறும் பொது இயல்பு மாத்திரையே கொண்டு தன்னியல்பு கொள்ளாது மாறுபடுவன:

1. பாடாணவாதம்
2. பேதவாதம்
3. சிவசமவாதம்
4. சிவசங்கிராந்தவாதம்
5. ஈசுவரவிகாரவாதம்
6. சிவாத்துவிதசைவம் (நிமித்தகாரணபரிணாமவாதம்).

சிலர் அறுவகைச்சமயம் என்பதன் விரி சைவம், வைஷ்ணவம், சாக்தம், செளரம், காணபத்தியம், கௌமாரம் என்பர். இவ்வாறு கொள்ளும் ஆட்சியின் பழமை ஆராயப்பட வேண்டிய தொன்று. இம்மதங்கள் முறையே சிவனையும் விஷ்ணுவையும் சக்தியையும் சூரியனையும் கணபதியையும் முருகனையும் முழுமுதற் கடவுளாக கொள்வன. இத்தகைய நிலை இன்று காணப்படுவதாக இல்லை.

வேறு சிலர் நியாயம், வைசேடிகம், சாங்கியம், யோகம், மீமாஞ்சை, வேதாந்தம் என்பனவற்றை அறுவகைச் சமயம் என்பர். இவை உண்மையில் தரிசனங்களாம்.

அறுவகைத் தரிசனம்

இந்திய தரிசன வரலாற்றிலே 'ஷட்தரிசனங்கள்' என வழங்கப்படும் தொகுதியொன்று பழைய ஆட்சியுடையதாக விளங்குகின்றது. "தரிசனம்" என்பது பார்வை, மனக்காட்சி என்ற பொருள்களைத் தருவதாகும். இவ்வறுவகைத் தரிசனங்களிலே இடம் பெறுவன நியாயம், வைசேடிகம், சாங்கியம், யோகம், மீமாஞ்சை, வேதாந்தம் என்பனவாம். இவை ஆஸ்திகப் பிரிவைச் சேர்ந்தவை. வேதத்தின் மேலாணையில் நம்பிக்கை வைக்கும் காரணத்தால் இவை ஆஸ்திகப் பிரிவினைச் சேர்ந்தவை.

நியாயம் என்பது 'ஒரு பொருளின் உள் நுழைந்து காண்பது' என்ற பொருளினையுடையது. நியாய முறைமை பதினாறு பதார்த்தங்களுள் எனக் கொள்கின்றது. அவை:

1. ஏற்புடை அறிவை அடையும் வழிகள் (பிரமாணம்)
2. ஏற்புடை அறிவுக்குரிய பொருள்கள் (பிரமேயம்)
3. ஐயம் (சமுசயம்)

4. நோக்கம் (பிரயோசனம்)
5. எடுத்துக் காட்டுகள் (திருட்டாந்தம்)
6. உறுதிப்படுத்தப்பட்ட முடிவுகள் (சித்தாந்தம்)
7. முக்கூற்று முடிவின் உறுப்புகள் (அவயவம்)
8. பிழைக்கு ஒடுக்கல் (தர்க்கம்)
9. முடிவு செய்யப்பட்ட அறிவு (நிர்ணயம்)
10. உண்மைக்காக வாதிடல் (வாதம்)
11. வெற்றியை அடைய ஆக்க முறையிலும் அழிவு முறையிலும் வாதிடல் (ஜல்பம்)
12. வெற்று அழிவு முறை வாதம் (விதண்டம்)
13. தவறான காரணங்கள் (ஏதுவாபாசம்)
14. சொற்புரட்டு (சலம்)
15. பயனற்ற போவியான எதிர்ப்புகள் (ஜாதி)
16. சேதமுண்டாக்கும் குழிகள் (நிக்கிரகத்தானம்)

இப்பதார்த்தங்கள் பட்டியலில் எண்ணம் பற்றியனவும் அனுமான நுட்பங்கள் பற்றியனவுமே மிகுந்து காணப்படுகின்றன. அளவையியல், முரணறிவைத் தருக்கவியல் பற்றிய பதார்த்தங்களாகவே இவை காணப்படுகின்றன. நியாய முறை ஒரு அளவையியல் முறைமை என்றே சொல்லத்தக்கது. அறிவளவையியலையும் இப்பட்டியல் தழுவியுள்ளது.

பிரமாணம் என்பது பிரத்தியட்சம், அனுமானம், ஆகமம், அபாவம், அருத்தாபத்தி, உபமானம், பாரிசேடம், சம்பவம், ஐதிகம், சுபாவம் எனப் பத்துவகையில் நோக்கப்படுவதாகும்.

ஆத்மா, சரீரம், இந்திரியம், அர்த்தம், புத்தி, மனம், பிரவிருத்தி, தோஷம், பிரேத்தியபாவம், பலம், துக்கம், அபவர்க்கம் எனப் பிரமேயம் பலவகைப்படும்.

பிரதிஞ்ஞை, ஏது, திருட்டாந்தம், உபநயம், நிகமனம் என அவயவம் பகுக்கப்படும். இவற்றுடன் ஜிஞ்ஞாசம், சம்சயம், சக்யபிராப்தி, பிரயோசனம், சம்சயவியூதாசம் என்பனவற்றையும் சேர்ப்பதுண்டு.

இறைவன் இருத்தலை நிரூபிக்க முயல்வது நியாயமுறைக் கோட்பாட்டில் ஒரு சிறப்பான அமிசமாகும். உதயணர் தரும் முக்கியமான வாதங்கள்.

- (1) காரியமாகவுள்ள உலகுக்கு அறிவாலும் சக்தியாலும் உலகைப்படைக்கும் தொழிலைச் செய்வதற்கு ஈடு கொடுக்கக் கூடிய தான ஆற்றல் மிக்க காரணமொன்று தேவைப்படுகின்றது.

(2) படைக்கப்பட்ட உலகு குழப்பக் குவியலாய் அமையாது ஒழுங்குடன் நிலவ மதிநுட்பத்தோடு கூடிய, அமைப்பின் ஒழுங்கினைக் கட்டுப்படுத்தி நடத்தும் கருத்தா ஒருவன் வேண்டும்.

(3) புறவுலக ஒழுங்குக் கேற்ப அறவுலகில் தகுதிக் கேற்ப நியாயம் வழங்கும் அறிவியல் ஒழுங்கு நிலவ ஒருவர் வேண்டும்.

(4) கடவுள் இன்மையை நிரூபித்துக்காட்ட எந்தப் பிரமாணத்தையும் காட்ட முடியாது.

நியாயத்தவ முறைமையின்படி இறைவன் பரமத்துமன்; பிரபஞ்சத்தின் நிமித்த காரணன்; ஆன்மாக்களைப் போன்று எங்கும் நிறைந்தவன்; என்றும் உள்ளவன்; ஆன்மாக்களுக்கு அறிவு சில வேளைகள் இல்லாமற் போயினும் அது இறைவனுக்கு என்றுமுள்ள ஓரியல்பு.

ஆன்மா பழம்பிறவியின் கரும பலன்களின் தொடர்பால் கட்டுப்படுத்தப்பட்டுப் பிறவிப் பெருங்கடலில் நீந்தித் தளை நீங்கப்பெறும் வரை உழலுகின்றது. பதினாறு பதார்த்தங்களையும் அறிந்து கொள்ளப் பிறவித்தளை நீங்கும். அஞ்ஞானம், மெய்ஞ்ஞானத்தால் விரட்டப்படும் போது ஆன்மாவின் குறைபாடுகள் அழிந்து வினை தீர்ந்து பிறவியும் நின்றுவிடும்.

கௌதமர் இயற்றிய நியாயகுத்திரம் நியாய முறைமைக்கு ஆதாரநூல். வாட்சாயன் இதற்கு வியாக்கியானம் தந்துள்ளார். உத்தியோதகரர், வாஸ்பதிமிசிரர், உதயணர், சயந்தர், கங்கேசர், வாகுதேவசார்வபௌமர், அன்னம் பட்டர் முதலியோரும் இம்முறைமையினை விளக்கி நூல்களை எழுதியுள்ளனர்.

நியாய முறைமையின் சிறப்பு அதன் அடிப்படைத் தத்துவத்தில் இல்லை; அறிவைக்கொணரும் வழிகளைத் தருவதிலே தான் அதன் சிறப்பு அடங்கியிருக்கிறது. அது கையாளும் அளவையியல் நுணுக்கத்தை எல்லாத் தத்துவமுறைகளும் எடுத்துப் பயன்படுத்தியுள்ளன.

நியாயமுறைமையினின்று வேறுபட்டவொரு தனிச் சிந்தனை முறைமையாகத் தோன்றிய வைசேடிகம், இருமுறைமைகளுக்கும் இடையே அமைந்துள்ள நெருங்கிய அடிப்படைத் தத்துவ உறவு காரணமாக, நியாயமுறைமையுடன் இணைந்து கொண்டது.

வைசேடிகம் அணு முதற் பன்மைக் கொள்கை; உண்மைப் பொருள்கள் பல என நம்புவது; பௌதிக உலகு அணுக்களாகப் பிரியக் கூடிய பல

பொருள்களையுடையது என்று கருதுவது; ஒரு பொருளைப் பிறபொருள்களினின்று பிரித்து உணர் த்தும் விசேடத் தன்மைகள் பற்றி ஆராய்ந்து விளக்குவது.

பதார்த்தங்களின் தன்மை பற்றி ஆராய்வதில் காட்டப்படும் நுண்ணறிவே வைசேடிகத் தத்துவ முறைமையில் சிறந்த பயனுள்ள பகுதியாகும். வைசேடிகம் - ஏழு பதார்த்தங்களைக் கூறுகின்றது. அவை பொருள் (திரவியம்), இயல்பு (குணம்), செயல் (கர்மம்), பொதுமை (சாமானியம்), சிறப்பியல்பு (விசேடம்), உள்ளார்ந்ததன்மை (சமவாயம்), இன்மை (அபாவம்).

பொருளை ஒன்பது வகையாக வைசேடிகம் நோக்குகின்றது. அவை நிலம், நீர்; தீ, வளி, விண், காலம், திசை, ஆன்மா, மனம்; இருபத்துநான்கு இயல்புகள் கூறப்படுகின்றன. அவற்றுட் சில சடச்சார்புடையன; மற்றவை உள்சார்புடையன. சாதாரணக் குணங்களும் சிறப்புக் குணங்களும் இப்பட்டியலிலே வருகின்றன. நிறம், சுவை, நாற்றம், ஊறு, ஓசை, எண், அளவு, தனித்திருத்தல், சேர்த்தல், பிரித்தல், சேய்மை, அண்மை, அறிவு, இன்பம், துன்பம், விருப்பம், வெறுப்பு, முயற்சி, மந்தம், நீர்மை, ஓட்டுறவு, கலைத்திறமை, நன்மை, தீமை என்பனவேயவை; கருமம் எழும்பல், ஈதல், வளைதல், நிமிர்தல், நடத்தல் எனப்படுக்கப்பட்டுள்ளது. ஒரு இனத்தைச் சேர்ந்த அத்தனை உறுப்பினரிடமும் இருக்கும் பொதுக்குணம் சாமானியம். வைசேடிகத்தின் முக்கிய பதார்த்தம் விசேடம். இம் முறைமையின் பன்மைக் கொள்கை இதனை ஆதாரமாகக் கொண்டது. இரண்டனுக்கிடையேயுள்ள பிரிக்க முடியாத உறவு சமவாயம். அபாவம் எதிர்மறை நிகழ்ச்சிகள்.

இன்றைய நிலையில் வைசேடிகத்தின் அணுக் கொள்கை தவறென்று ஒதுக்கப்படக் கூடியதாகும். அதன் காரணக் கொள்கையும் ஏற்றுக் கொள்ள இயலாததாக இருக்கலாம்.

எழுவகைப் பொருள்களின் சிறப்பு, பொது, வேற்று இயல்புகளை உணர, உடம்பு முதலியவற்றின் வேறுகிய ஆன்மாவின் இயல்பு விளங்கும்; விளங்கவே உடம்பு முதலியவற்றை நான் என்று எண்ணிய மயக்கவுணர்வு கழியும்; கழியவே முயற்சியின்மையின் பிறவி ஒழியும்; பிறவி ஒழியவே துன்பம் இல்லையாம்; இல்லையாக முகந்து கொண்ட வினைப்பயன் நுகர்ச்சியால் கழியும் போது அறிவு இன்றிக் கல்போலக்கிடப்பதே முத்திநிலை என்று வைசேடிகம் விளக்குகின்றது.

கணைமுனிவரின் வைசேடிக சூத்திரம் வைசேடிகத் தத்துவமுறைமைக்கு ஆதாரமாயமைந்த நூலாகும். பிரசஸ்தபாதர், வியோமசிவர்,

ஸ்ரீதரர், உதயணர், சிவாதித்தியர் முதலியோர் இம்முறைமைபற்றி விளக்கி எழுதியுள்ளனர்.

சாங்கியம் இந்திய தரிசனங்களிலே மிகப் பழமையானது. இருபத்தைந்து தத்துவங்களை எண்ணிக்கையிட்டு விளக்குவதால் வந்த பெயர் என்றும் தத்துவச் சிந்தனைகளை ஆராய்ந்து விளக்குவதால் வந்த பெயர் என்றும் சங்கா என்பவர் தோற்றுவித்த கொள்கையாதலால் வந்த பெயர் என்றும் பலவாறு கூறுவர்.

உலகமக்களுக்கு வரும் துன்பம் தம்மைப் பற்றி வருவன (ஆதியான்மிகம்), பிற உயிர்களைப் பற்றி வருவன (ஆதிபௌதிகம்), தெய்வத்தைப் பற்றி வருவன (ஆதிதைவிகம்) என முதன் முதலறி குறிப்பிட்டது சாங்கியம். உள்ளது அழியாது இல்லது தோன்றாது என்ற சற்காரியவாதக் கொள்கையை முன் வைத்ததும் சாங்கியமாகும். குணங்களைச் சத்துவம், இராட்சதம், தாமசம் என மூவகைப்படுத்தி விளக்கியதும் சாங்கியம்.

ஆன்மாவின் தொடர்பின்றியே உள்ள ஒரு பொருள் இவ்வுலகு என்பதால் காட்சிப்பொருட் கொள்கை என்றும், சடம், ஆன்மா என வேறுபட்ட இரு உள்பொருள்கள் உள என்பதால் இருமைக் கொள்கை என்றும் ஆன்மாக்கள் பல என்பதால் பன்மைக் கொள்கை என்றும் சாங்கியத்தைக் கூறுவர்.

அக்கினி, பிருதிவி, அப்பு, தேயு, வாயு எனும் ஐம்பூதங்களும் சப்தம், பரிசம், ரூபம், ரசம், கந்தம் எனும் ஐந்து தன்மாத்திரைகளும், வாக்கு, பாதம், பாணி, பாயு, உபத்தம் எனும் ஐந்து கன்மேந்திரியங்களும், சுரோத்திரம், துவக்கு, சட்சு, ஆக்கிராணம், சிங்ஙவை எனும் ஐந்து ஞானேந்திரியங்களும் மனம், புத்தி, அகங்காரம் எனும் மூன்றுமான 23 தத்துவங்களும் தோன்றுதற்கு மூலகாரணம் பிரகிருதி; இம்மூலப் பிரகிருதியும் புருடனும் (ஆன்மா) சேரின் 25 தத்துவங்களாம்.

மூலப்பிரகிருதியும் புருடனும் தனித்தனியானவை; அதனை உணர்ந்தால் அவித்தை நீங்கும்; அந்நிலையையே முத்தி என்கின்றது சாங்கியம். இதுவே ஜீவன் முத்தியாம். பிராரர்த்தம் காரணமாக இவ்வுடலானது ஒரு சிறிது காலத்திற்கு இருந்து கொண்டே வரலாம். பிராரர்த்தம் தீர்ந்தவுடன் ஆன்மா உடலினின்று விடுபடும். வீடுபேறு அடைதற்கான பயிற்சி முறைகள் பற்றி சாங்கியம் கூறவில்லை. அவற்றையோக முறைமை கூறுகின்றது.

கபிலரைச் சாங்கிய முறைமையின் மூல ஆசிரியராகக் கூறுவர். ஆயினும் ஈஸ்வர கிருஷ்ணர் எழுதிய சாங்கிய காரிகையே முன்னே

தோன்றியதாகக் கருதப்படும். வாசஸ்பதி மிசிரர், சாங்கிய நாராயணர், அநிருத்தர், மகாதேவர், நாகேசர், விஞ்ஞான பிட்சு முதலியோரும் இவ்வழியிலே குறிப்பிடத்தக்கவர். விஞ்ஞான பிட்சு எழுதிய சாங்கிய பிரவசன பாஷ்யம் சாங்கியத்தை ஆஸ்திக முறைமையாகச் செய்த பெருமையுடையது.

சாங்கிய தத்துவத்தினை ஏற்றுக் கொள்ளும் யோக முறைமை உயிரும் இறைவனும், சீவாத்துமாவும் பரமத்துமாவும் ஒன்று சேர துணைபுரியும் நெறியை விளக்குவதாகும். பதஞ்சலியாரின் யோகசூத்திரம் இந்நெறியைப் பெரிதும் விளக்கிய முன்னூலாகும். அட்டாங்க யோகம் மூலம் உண்மை நிலை உணர்ந்து உய்தி பெறலாம் என்று காட்டுவது யோக முறைமை. திருமந்திரத்திலே திருமூல நாயனார் அட்டாங்க யோகத்தினை விளக்கிக் காட்டுவர்.

வியாசர், போஜராசன், வாசஸ்பதிமிசிரர், விஞ்ஞான பிட்சு என்பவர்கள் பதஞ்சலியோக சூத்திரத்தினை விளக்கியும் விரித்தும் எழுதிப் போந்தனர்.

நியாயம், வைசேடிகம், சாங்கியம், யோகம் என்பன வேதத்தின் மேலானவை ஏற்றுக் கொண்ட போதிலும், அவற்றின் கோட்பாடுகளுக்கு வேதத்தின் கூற்றுகளை ஆதாரமாகக் கொள்ளவில்லை. மீமாம்சை (பூர்வமீமாம்சை), வேதாந்தம் (உத்தர மீமாம்சை) என்பவையே வேத மூலங்களை அடிப்படையாகக் கொண்டவை.

ஆராய்தல் எனும் பொருள் தரும் மீமாம்சை எனும் பெயரினை இறுதியாகவுடையவை பூர்வமீமாம்சை, உத்தரமீமாம்சையாம். வேதத்தின் பூர்வ (முந்திய) பகுதிகளில் (கருமகாண்டத்திலே) கண்ட கோட்பாடுகளை ஆராய்வது பூர்வமீமாம்சை; உத்தர (பிந்திய) பகுதிகளில் (ஞானகாண்டத்திலே) கண்ட கோட்பாடுகளை ஆராய்வது உத்தரமீமாம்சை. பூர்வமீமாம்சையைப் பொறுத்தவரை வேதத்தின் முக்கிய பகுதி பிரமாணம் எனும் பகுதியே. உத்தரமீமாம்சை உபநிடதங்களை முக்கிய பகுதியாகக் கொள்ளுகின்றது. உத்தரமீமாம்சை வேதாந்தம் என்று பெரும்பாலும் வழங்குவதால் பூர்வமீமாம்சை வசதிக்காக மீமாம்சை என வழங்கும்.

இவை இரண்டும் வேத மூலங்களை அப்படியே எடுத்துக் கொண்ட போதிலும் ஒரு தனியறிவு ஆய்வு முறை அல்லது அளவை இயல் ஆய்வு முறையைப் பின்பற்றுவதால் தனித்தத்துவ முறைகள் எனப்படுவன.

மீமாம்சையின் முக்கிய குறிக்கோள் வேதத்தின் மேலானவை நிலை நாட்டுவதும் வேதங்கள் கூறும் சடங்குகளைப்பிரிந்து கொள்ளுவதுமே யாம். இதனால் இம்முறைமை கர்மமீமாம்சை எனவும் வழங்கப்படும்.

வேதக்கிரியைகளையும் சடங்குகளையும் முறையாகச் செய்வதில் அக்கறை கொண்டது மீமாம்சை. அதனால் வேதத்தின் சரியான பொருளை வெளிக் கொணர்வதற்கு உதவியாக விளக்கம் தரும் விதிகளை அமைத்துத் தருவதே மீமாம்சையின் முக்கிய நோக்கமாம். தத்துவத்திலும் சடங்குகள் மீமாம்சையில் முக்கியத்துவம் பெறுகின்றன. வேதங்களுக்கு மேற்பட்ட பிரமாணமில்லை அவை சுயம்பு என்று மீமாம்சை கருதும். வேதங்களைத் தெளிவாக அறிந்து சரியாக உச்சாடணம் செய்தல் வேண்டும். வேதத்திற்கு முக்கியத்தும் கொடுக்கும் மீமாம்சை அங்கு இறைவனுக்கு இடம் கொடுக்கவில்லை. ஆன்மா முத்தியை, அறிவினை மட்டும் கொண்டு அடைய முடியாது; செயல் மூலம் அல்லது சமயக் கிரியைகள் மூலம் அடைய முடியும். ஆன்மா தான் செய்வினைப் பயனை அனுபவிக்கிறது; பரமான்மா என்றொன்றில்லை, உலகம் தோன்றி மறையும் என்பது பொய் என்று மீமாம்சை கூறும். வேதத்தின் சிறப்பினைப் போற்ற எழுந்த மீமாம்சை நாஸ்திக தன்மை பெற்றதாகக் காணப்படுகின்றது.

வேதத்தின் இறுதி வேதாந்தம். பெரும்பாலும் வேதத்தின் கடைசிப் பகுதிகளாக அமைந்திருப்பதாலும் வேதத்தினுடைய சாரம் அங்கே கிடப்பதாலும் உபநிடதங்கள் வேதாந்தம் எனப் பெற்றன. உபநிடதங்களை அடிப்படை நூல்களாகக் கொண்ட தத்துவமுறையும் வேதாந்தம் எனப் பட்டது.

வேதாந்தம் உத்தரமீமாம்சை, பிரமமீமாம்சை, ஸாரீரகமீமாம்சை என்றும் அழைக்கப் பெறும். வேதத்தின் உத்தர (பிந்திய) பகுதிகளிலுள்ள (ஞானகாண்டம்) கோட்பாடுகளை ஆராய்வதால் உத்தரமீமாம்சை; பிரமத்திற்கு அளிக்கும் முக்கியத்துவத்தால் பிரமமீமாம்சை; பிறவியெடுத்த ஆன்மாவின் தன்மை பற்றி கூறுவதால் ஸாரீரகமீமாம்சை.

வாதராயணரின் வேதாந்தசூத்திரம் உபநிடதங்களை முறைப்படுத்திக் கூறிய முதனூலாம். இங்குள்ள நான்கு அத்தியாயங்களில் மூன்று அத்தியாயம் பிரமம் பற்றியும், பிரமத்தை அடையும் வழிகள் பற்றியும், பிரமத்தை அடைவதால் ஏற்படும் பலன்கள் பற்றியும் கூறுவன. இரண்டாம் அத்தியாயம் கோட்பாடுகளுக்கு எதிரான கூற்றுகளுக்குச் சமாதானம் கூறுவதோடு வேதாந்தம் அல்லாத முறைமைகளை மறுத்துரைக்கின்றது.

வேதாந்த சூத்திரத்தில் மறைபொருள் கொண்ட சூத்திரப் பாக்கள் நிரம்ப வருகின்றன. வேதாந்தத்தின் ஒவ்வொரு கோட்பாட்டுக்கிளையும் இதற்கு ஒவ்வொரு விளக்கம் தருகின்றது.

அந்த ஒவ்வொரு விளக்கத்திற்கும் பல துணை விளக்கங்களுள். ஒவ்வொரு கோட்பாட்டுக்கிடையும் மூல நூலுக்குச் சற்றும் மாறுபடாதது என்று தன்னைப் பற்றிச் சொல்லிக் கொள்ளுகின்றது. ஒவ்வொரு வேதாந்தக்கிடையும் வேதாந்த சூத்திரத்தையும் உபநிடதங்களையும் பகவத் கீதையையும் பிரஸ்தானத் திரயமாகக் கொள்வன.

வேதாந்தம் பல பிரிவுகளையுடையதாயினும் கேவலத்துவிதம், ஏகான்மவாதம், மாயாவாதம், பிரச்சின்ன பவுத்தம் எனப் பலவாறு வழங்கும் ஆதி சங்கரரின் அத்வைதமே வேதாந்தம் என்ற பெருவழக்கினைப் பெற்றுள்ளது.

திரு அறையணி நல்லூர்

தென்னார்க்காடு மாவட்டத்திலே திருக்கோவலூர் தாலுகாவிலே திருக்கோவலூர் இருப்புப்பாதை நிலையத்திற்குத் தென்கிழக்கிற் சிறுதொலைவிலுள்ளது திருவறையணி நல்லூர்த் திருத்தலம். தற்போது அறகண்ட நல்லூர் என்று வழங்கப் பெறுகின்றது.

இத்திருக்கோயிலில் எழுந்தருளிய சிவபிரானுக்கு அறையணி நாதேசுவரர் என்றும் இறைவிக்கு அருள்நாயகி என்றும் பேர். தீர்த்தம் பெண்ணையாறு. பிரசண்டமுனிவர் பூசித்துப் பேறு பெற்றதலம்.

இங்கு முருகன் கோயில் திரௌபதியம்மன் கோயிலாக மாற்றப் பெற்றதாகும். கங்கையம்மன் கோயில் ஒன்று புதிதாகக் கட்டப்பட்டுள்ளது.

இத் திருக்கோயிலுக்குச் சம்பந்தர் திருப்பதிகம் ஒன்றுண்டு (2.77).

திரு அன்பில்

திருச்சி மாவட்டத்தில் உள்ளது அன்பில் எனும் திருத்தலம். தென்னிந்திய இருப்புப்பாதையில் விழுப்புரம் விருத்தாசலம் திருச்சிகிளைப்பாதையில் வால்குடிக்கு ஐந்து மைல் தொலைவிலுள்ளது. அன்பிலுக்கு கீழம்பில், திருமாலயந்துறை என்ற பேர்களுமுண்டு.

திருஅன்பிலில் உள்ள சிவதலத்திற்கு ஆலந்துறை என்று பேர். இதனை அன்பிலாலந்துறை என்று வழங்கப்படும். இது கொள்ளிடக் கரையிலுள்ளது. இங்கெழுந்தருளியுள்ள சிவபிரானுக்கு சத்தியவாகீசர் என்றும் இறைவிக்குச் செளந்தரநாயகி என்றும் பேர். பிரமன், வாகீசமுனிவர் பூசித்த ஆலந்துறைக்குத் தீர்த்தம் கொள்ளிடநதி.

இச் சிவன்கோயிலுக்குச் சம்பந்தர் திருப்பதிகம் ஒன்றும் (1.33), அப்பர் திருப்பதிகம் ஒன்றுமாக (5.80) இரு திருப்பதிகங்களுள்.

அன்பிலில் திருமால் கோயில் ஒன்று உண்டு. இங்கு சயனகோலத்தில் வடிவழகியநம்பி அழகிய வல்லி நாச்சியாருடன் எழுந்தருளியுள்ளார். திருமழிசையாழ்வார் அன்பில் திருமலைக் குறிப்பிட்ட ஞ்ளார் (நான்முகன் திருவந்தாதி, 36).

நரசிம்மபாரதியும் கிருஷ்ணபாரதியும் இயற்றிய அன்பிலாலந்துறை என்னும் பிரமபுரித் தலமான்மியம் சென்ற நூற்றாண்டின் கடைசித் தசாப்தத்திலே அச்சாகியுள்ளது.

அன்புவழிபுரம்

திருக்கோணமலையிலிருந்து, அனூராதபுரம் செல்லும் நெடுவழியிலே திருமலைக்குச் சுமார் மூன்றரை மைல் தொலைவிலுள்ளது அன்புவழி புரம்; இந்நூற்றாண்டின் ஐம்பதுகளில் உருவெடுத்த குடியேற்றக் கிராமம்.

இங்கு ஸ்ரீ தில்லையம்பலப் பிள்ளையார் கோயிலும் ஸ்ரீ ஞானவைரவர் கோயிலும் மக்களால் அமைக்கப்பெற்றுச் சிறப்பாகப் பேணப்படுகின்றன.

கல்லன்பத்தை என்ற பழைய கிராமத்தில் வீற்றிருந்த பிள்ளையாரை 1957 இலே பிரதிட்டை செய்து ஸ்ரீ தில்லையம்பலப் பிள்ளையார் என்று திருநாமம் சூட்டினர். பிள்ளையார்கோயில் கர்ப்பக்கிருகமும் அர்த்தமண்டபமும் கல்லால் அமைந்த மடாலயம்; மகாமண்டபம் ஓலையால் வேயப்பட்டது; கருவறையில் பிள்ளையாரும் நாகதம்பிரானும் வைரவர்குலமும் எழுந்தருளிவிக்கப்பட்டுள்ளன. வெள்ளிக்கிழமைகளிலும் விசேட தினங்களிலும் பூசைகள் தொடர்ந்து நடைபெற்று வருகின்றன.

அன்பு வழிபுரத்தின் வடக்குப் பக்கத்தில் அமைந்த ஞானவைரவர் கோயில் 1980 இலே முதலாவது கும்பாபிஷேகம் கண்டதாகும். கர்ப்பக்கிருகம், அர்த்தமண்டபம், மகாமண்டபம் உடைய ஞானவைரவர் கோயிலின் கருவறையில் வைரவமூர்த்தியும் வீதியில் நாகதம்பிரானும் எழுந்தருளியுள்ளனர். பூசைகள் ஒழுங்காக நடைபெற்று வருகின்றன.

திரு அன்னப்பன் பேட்டை

கலிக்காமூர் என்று சம்பந்தர் பாடிய திருத்தலம் இன்று அன்னப்பன் பேட்டை என வழங்குகின்றது. சீகாழி இருப்புப்பாதை நிலையத்திற்குக் கிழக்கே ஒன்பதுமைல் தொலைவிலுள்ள தென்திரு முல்லை வாயிலுக்குத் தென்மேற்கே மூன்று மைல் தூரத்தில் தஞ்சை மாவட்டத்திலுள்ள திருத்தலமிது. திருவெண்காட்டிலிருந்தும் செல்லலாம்.

இங்கு கோயில் கொண்ட சிவபிரானுக்குச் சந்த ரேசர் என்றும் இறைவிக்கு அழகம்மை என்றும் பேர். பராசரராற் பூசிக்கப்பட்ட தலமிது.

இத் தலத்திற்குச் சம்பந்தர் பாடிய திருப்பதி கம் ஒன்றுண்டு (3.105)

அன்னபூர்ண உபநிடதம்

இது அதர்வ வேதத்தைச் சேர்ந்த உபநி டதம். முக்திகோபநிடதம் தரும் 108 உபநிட தப்பட்டியலில் இடம் பெறுகின்றது.

திரு அன்னியூர்

பொன்னூர் என வழங்கும் அன்னியூர் தஞ்சை மாவட்டத்தில் மாயூரம் தாலுகாவில் நீடூர் இருப் புப்பாதை நிலையத்திற்கு மேற்கே மூன்று மைல் தொலைவில் உள்ளது.

அன்னியூர் சிவபிரானுக்கு ஆபத்சகாயேசுரர் என்றும் இறைவிக்குப் பெரியநாயகியம்மை என் றும் பேர். வருணன் பூசித்துப் பேறு பெற்ற தலமாகையால் இங்குள்ள தீர்த்தம் வருண தீர்த்தம்.

சம்பந்தப் பெருமான் பாடிய திருப்பதிகம் ஒன்றும் (1.96), அப்பர் சுவாமிகள் பாடிய திருப்பதிகம் ஒன்றுமாக (5.8) இரு திருப்பதிகங் கள் இத்தலத்திற்குள். கந்தசுவாமிகள் பாடிய அன்னியூர்த்தலபுராணம் இந்நூற்றாண்டின் ஆரம்ப தசாப்தங்களில் அச்சிடப்பட்டதாக அறிய முடி கின்றது.

திரு அன்னூர்

அன்னூர் என வழங்கும் ஊர் வன்னியூர் எனத் தேவாரம் பெற்ற திருத்தலமாகும். தஞ்சை மாவட்டத்திலே திருவீழி மிழலைக்கு வடமேற்கே இரண்டு மைல் தொலைவிலுள்ளது.

இங்கு எழுந்தருளிய சிவபிரானுக்கு அக்நீஸ்வரர் என்றும் இறைவிக்குப் பார்வதியார் என்றும் பேர். அக்கினி பூசித்த இத்தலத்தின் தீர்த்தம் அக்கினி தீர்த்தம்.

இத்தலத்திற்கு அப்பர் சுவாமிகள் பாடிய திருப் பதிகம் ஒன்றுண்டு (5.26)

அனந்தசுப்பையர், க.

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் யாழ்ப்பாணம் வண்ணார்பண்ணையில் வாழ்ந்தவர்; பிராமண முதலியார் எனவும், கொச்சிக்கணேசையர் எனவும் அழைக்கப்பெற்ற ஆதிநாராயண கணேசையர் என்பவரின் மரபினர்; பெளத்திரன் வண்ணை பாரத்துவாசி ஆ. சண்முகரத்தினையர் (—1921).

வண்ணைநகர் தையல்நாயகி கலிவெண்பா, திருவூஞ்சல், ஸ்ரீமுத்துக்குமாரசுவாமி திரு வூஞ்சல் முதலிய பிரபந்தங்களைப் பாடியவர்; பதங்கள், கீர்த்தனங்கள் பல இசைத்தவர்; யாழ்ப்பாணம் வண்ணை வைத்தீஸ்வரசுவாமி கோயில் சந்நிதானத்தில் மார்கழி மாதத் திருவா திரையிலே ஓதப்படும் திருவூடலைக் கோவைசெய் தவர்; அது ஆ. சண்முகரத்தினையரால் 1911 இலும் ச. அம்பிகைபாகனால் 1972 இலும் வெளி யிடப் பெற்றுள்ளது.

அனந்தநாத சாமிகள்

தமிழ் நாட்டினர்; சீனிவாசசதகம் பாடியவர்.

அனந்தநாராயண சர்மா

தமிழ்நாடு பெருங்கவுண்டன்பட்டி எனுமூரின். கஞ்சகிரி சித்தேசர் சதகம் பாடியவர்.

அனந்தாழ்வான்

தமிழ் நாட்டைச் சேர்ந்தவர்; ஸ்ரீஇராமானுசரின் சீடர்; வைணவர்களின் 74 சிம்மாசநாதிபதிகளில் ஒருவர்; திருவேங்கடத்தில் ஏரி வெட்டி, நந்த வனம் அமைத்துப் புஷ்பகைங்கரியம் செய்தவர்;

திருவாய் மொழிக்குத் தனியன் பாடியவர்.

அனந்தையர்

தமிழ்நாட்டினர் சேர்ந்தவர்; பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் (? 1868) மாணிக்கவாசகரின் திருவாசகத்தைப் பதிப்பித்தவர்.

அனலைதிவு

ஈழ நாட்டின் வடதிசையிலுள்ள யாழ்ப்பாணக் குடா நாட்டின் மேற்றிசையிலுள்ள தீவுகளில் அனலைதிவு ஒன்றாகும். இத்தீவிலே பல திருக் கோயில்கள் அமைந்துள்ளன.

துறைமுகத்தில் ஸ்ரீ கௌரியம்மாள் கோயில் வருவோரை வாழ்த்தி வரவேற்கின்றது. போர்த் துக்கேயர் சிதைத்த கோயில்களில் ஒன்றாகக் கருதப்படும் இத்திருக் கோயிலிலே நித்திய பூசையும் விசேடபூசைகளும் இன்று ஒழுங்காக நடைபெற்று வருகின்றன.

ஒல்லாந்தர் காலத்திற்கு முற்பட்டதாகக் கரு தப்படும் புளியந்தீவு ஸ்ரீ நாகேஸ்வரன் கோயில் நயினை நாகம்மாள் கோயிலுடன் தொடர்புடைய தாகக் கருதப்படுவதாகும். இவ்வாலயத்திலிருந்து நாகம் நாகம்மாளுக்குப் பூக்கொண்டு சென்ற தாக ஐதீகமுண்டு. இங்கு எழுந்தருளியுள்ள இறைவனுக்கு நாகேஸ்வரன் என்பது திருநாமம். சந்திரசேகரர், நடேசர், சோமாஸ்கந்தர், சிவ காமியம்பான், பிள்ளையார், வைரவர், சனீஸ் வரர் பரிவார தெய்வங்களாக எழுந்தருளியுள் ளனர். நித்திய பூசைகளும் விசேட பூசை களும் நடைபெறுகின்றன.

அரசன்புலம் ஸ்ரீ சங்கரநாதர் கணபதிப்பிள்ளையார் கோயில் வருடாந்த மகோற்சவம் ஆனி உத்தரத்தன்று தீர்த்தோற்சவம் நடக்கும் முறையில் பத்து நாள் நடைபெறும். பிள்ளையாருக்கு நித்தியபூசை ஒழுங்காக நடக்கும் இத்திருக்கோயிலிற் பிள்ளையார்கதை சிறப்பாகப் படிக்கப்பட்டு வருகின்றது.

ஆறாம் வட்டாரத்தில் அமைந்த ஸ்ரீ சங்கரநாதர் முருகமூர்த்தி கோயிலில் முருகப் பெருமானோடு பிள்ளையார், முத்துக்குமாரசுவாமி, தண்டாயுதபாணி, வைரவர் ஆகிய மூர்த்திகளுமுள்ளார். நித்திய பூசை ஒழுங்காக நடைபெறும் இத்திருக்கோயிலிலே சுந்தசஷ்டிவிழா சிறப்பாக நடைபெறும்.

இவ்வட்டாரத்தில் 'ஸ்ரீ எழுமங்கை நாச்சிமார் அம்பாள் கோயில்' எனும் திருக்கோயில் கேதாரகௌரி விரதத்திற்கு பேர் பெற்றது. தான்தோன்றி மூர்த்தியான அம்பாளுக்கு மனோன்மணியம்பாள் என்றும் பேர். நவராத்திரியின் போது அலங்கார உற்சவம் நடைபெறும். நித்திய பூசை கிரமமாக நடைபெறுகின்றது.

நான்காம் வட்டாரத்தில் "ஸ்ரீ இராஜராஜேஸ்வரி அம்பாள் கோயில்" அமைந்துள்ளது. தான்தோன்றி மூர்த்தியான அம்பாளுக்கு நித்திய பூசையும் புரட்டாதி மாதத்தில் மகோற்சவமும் நடைபெறுகின்றன.

இரண்டாம் வட்டாரத்திலே "ஸ்ரீ பத்திரகாளியம்மன்கோயில்" எனும் திருக்கோயில் அண்மையில் அமைக்கப்பட்டது. நித்திய பூசையும் விசேட பூசைகளும் ஒழுங்காக நடைபெறுகின்றன.

ஐந்தாம் வட்டாரத்திலுள்ள ஐயனார் கோயிலில் ஆடிப்பூரத்தில் கொடியேறி ஆடிப் பெளர்ணமியில் தேர், தீர்த்தோற்சவம் நடைபெறும். நித்திய பூசையும் ஒழுங்காக நடைபெறுகின்றது. அராவி முத்துக்குமாரப்புவர் அனலைவி ஐயனார் குறவஞ்சி பாடியுள்ளார்.

சுவரதவிநாயகர் பிள்ளை, க. (1877—1940)
தமிழ்நாடு திருநெல்வேலியிற் பிறந்தவர்; எம். ஏ. எல். டி. பட்டங்கள் பெற்றவர்; சென்னை கிறித்தவ கல்லூரித் தமிழாசிரியராகவும், தமிழ் லெக்சிகன் பிரதம ஆசிரியராகவும் (1922—1923) இலங்கைப் பல்கலைக்கழகக் கல்லூரி தமிழ் விரிவுரையாளராகவும் பணி செய்தவர்.

சைவசித்தாந்த வரலாறு, தமிழ்ப் பெருமக்கள் வரலாறு எழுதியவர்; சைவசித்தாந்த மகாசமாஜம் 1934 இலே பதிப்பித்த சைவசித்தாந்த சாத்திரம் பதினான்கின் மூலமும் உரையும்

எனும் பிரசுரத்தினைப் பார்வையிட்டவர்; ஒழிவி லொடுக்கம் உரை, கல்வனையந்தா தியுரை, சிவநெறிப்பிரகாசமுரை (1936), சிவானந்த மாலை (1910), துகளறுபோதக்கட்டளை (1935) என்பனவற்றைப் பதிப்பித்தவர்; வேறு நூல்களை எழுதியும் பதிப்பித்தும் வெளியிட்டவர்.

அனுவர்த்தம்

குடமுழுக்கு, குடநன்னீராட்டு விழா, சும்பாபிஷேகம், பிரதிஷ்டை என்பன ஒருபொருட்கிளவிகள். ஆலயத்தில் நிறுவப்படும் மூர்த்தியில் எழுந்தருளி அல்லது நிறுவப்பெற்றிருந்த மூர்த்தியில் சாந்தித்தியம் மிகுந்து உயிர்களுக்கு அருள்புரியும் படி பிரார்த்தித்து அபிஷேகஞ்செய்தலே குடமுழுக்கு எனும் பிரதிஷ்டைக் கிரியையாகும்.

குடமுழுக்குச் சில காரணங்களின் அடிப்படையில் நான்காகப் பிரிக்கப்பட்டுள்ளது. அவை ஆவர்த்தம், அனுவர்த்தம், புனராவர்த்தம், அந்தரிதம் எனப்படும்.

நீண்டகாலமாகப் பூசை சரிவரச் செய்யப் படாததாலும், மந்திரக் குறைவு சிரத்தைக் குறைவு போன்றவற்றினாலும் சாந்தித்தியம் குறைந்துள்ள கோயில்களையும், காடுபடர்ந்தும், சிதைந்தும், மண்மூடியும், தீயினால் சேதமாகியும் பெருமழை புயல் பூகம்பம் இவற்றினால் இடிபாடுகள் ஏற்பட்டுமுள்ள பழைய கோயில்களையும் புதிதாக நிர்மாணம் செய்து அதே மூர்த்திகளுக்குச் செய்யும் குடமுழுக்கு விழா அனுவர்த்தம்.

கர்ப்பக்கிரகம், விமானம், பிரகாரம், கோபுரம், பஸ்பீடம் முதலியவைகளில் பழுது ஏற்பட்டாலும், அட்டபந்தனத்தில் பழுது உண்டானாலும், விமானத்திலுள்ள விக்ரகங்களில் பழுது நிகழ்ந்தாலும், வர்ணம் அழிந்து இருந்தாலும் பாலாலயம் செய்து ஆலயத்தைப் புதுப்பித்து மூலத்தானத்தில் பிரதிட்டை செய்து குடமுழுக்குச் செய்வது புனராவர்த்தம் எனப்படும்.

ஆலயத்தில் மரணம் உண்டானாலும் ஆசௌசமுள்ளவர்கள், ஆசாரக் குறைவானவர்கள் பிரவேசித்தாலும், நாய் கழுதை பன்றி குரங்கு முதலிய விலங்குகள் நுழைந்துவிட்டாலும் செய்யப்படும் தோஷ நிவர்த்தியாம் சாந்தி, அந்தரிதப் பிரதிட்டை எனப்படும்.

ஆவர்த்தம் புதிய கோயில் அமைப்புடன் தொடர்புடைய குடமுழுக்காகும்.

அனுவராதபுரம்

கிரீஸ்தாபத்தின் முன்பிருந்து கி. பி. பத்தாம் நூற்றாண்டுவரை அனுவராதபுரம் சிங்கள அரசொன்றின் தலைநகரமாக விளங்கி

வந்துள்ளது. இந்நகரத்தின் புராதன அழிபாடுகளின் மத்தியிலே, சிறப்பாக நகரத்தின் வடபகுதியில், பல சைவக் கோயில்களின் அழிபாடுகள் கண்டு பிடிக்கப்பட்டுள்ளன. சிவபெருமான், காளியம்மாள், பிள்ளையார் எனும் தெய்வங்களுக்கு அமைந்த கோயில்கள் இவ்வழிபாடுகளிலே காணப்படுவன. சிறிய அளவினவாய்ச் செங்கற்களாற் பெரும்பாலும் கட்டப் பெற்ற இக் கோயில்கள் பல்லவர் பாணியில் அமைந்தவை என்பர். கர்ப்பக்கிருகம், அந்தரானை, அர்த்தமண்டபம் எனும் அமைப்பு இவற்றிலே காணப்படுகின்றது.

ஒன்பதாம் நூற்றாண்டிலெழுந்தனவென மதிக்கப்படும் இரு கல்வெட்டுகள் இவ்வழிபாடுகளின் மத்தியிலே கண்டெடுக்கப்பட்டுள்ளன. இவை கோயிலுக்கு நித்திய விளக்குக்காகவும் நித்திய பூசைக்காகவும் பொருள் வழங்கியதைக் குறிப்பிடுகின்றன என்பர்.

அனுராதபுரத்திலுள்ள இசுறுமுனியாவிலே சிவனும் பார்வதியும் புடைச் சிற்பமாகக் காணப்படுகின்றனர். அங்கு ஐயனார் படிமமும் இடம் பெறுகின்றது.

பத்தாம் நூற்றாண்டின் கடையிலே தன்னிலை இழந்த அனுராதபுரம் பின்பு குடி பெயர்வுகளாலும் அழிவுகளாலும் மறக்கப் பெற்ற நிலையினையடைந்தது. பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியிலே ஆங்கிலேயராலே தற்செயலாகக் கண்டு பிடிக்கப்பட்டது. அக்காலம் முதல் அனுராதபுரம் பௌத்தர்களாற் புனித நகரமாகப் போற்றப்பட்டு மீண்டும் வளர்ச்சிகாணத் தொடங்கியது. இங்கு சைவர்களும் வாழ்ந்து வந்தனர்.

அனுராதபுரத்தில் மாவடி எனும் இடத்தில் 1927 ஆம் ஆண்டு திருப்பணி தொடங்கி 1930 ஆம் ஆண்டு நிறைவேற்றி அமைத்த ஸ்ரீ கதிரேசன் கோயில் முன்பு குளத்துக்கு அருகிலும் அதற்கு முன்பு பழைய நகரின் வேரெரு இடத்திலும் இடம் பெற்றிருந்ததாகும். பழைய அனுராதபுர நகரத்தைப் புனித நகரமாகப் பிரகடனம் செய்ததை அடுத்து மீண்டும் கதிரேசன் கோயில் இடம் பெயர்ந்தது. புதிய நகரத்தில் அமைக்கப் பெற்ற ஸ்ரீ கதிரேசன் கோயிலில் வள்ளிதேவயானை சமேத முத்துக்குமாரசுவாமி மூல மூர்த்தியாகவும் விநாயகர், வைரவர், நவக்கிரகம் பரிவார மூர்த்திகளாகவும் பிரதிட்டை செய்யப் பெற்றனர். 1980 இலே புனருத்தாரண மகா கும்பாபிஷேகம் நடைபெற்றது.

அஜபா நடனம்

தமிழ்நாடு தஞ்சை மாவட்டத்திலுள்ளது திருவாரூர் என்னும் திருத்தலம். இது சப்தவிடங்கத் தலங்களுள் ஒன்றாகும். இங்கு எழுந்தருளியுள்ள

விடங்கருக்கு வீதிவிடங்கர் என்று பெயர். வீதிவிடங்கராம் ஸ்ரீ செல்வ தியாகேசப் பெருமான் ஆடும் நடனத்திற்கு அஜபா நடனம் என்று பெயர்.

அஜபா என்பது ஜெபிக்கப்படாதது என்ற பொருளைத் தருவதாகும். மூச்சை வெளிவிடும் போது 'ஹம்' என்றும் உள்ளிழுக்கும் போது 'சம்' என்றும் எண்ணிச் செய்தல் அஜபா என்றும் கூறுவர். அப்பொழுது தோன்றுவது 'ஹம்ச' என்பதாகும். இதற்கு 'நான் அவன்' என்பது பொருளாம். ஆன்மா நான் சிவமாகிறேன் என்று தியானித்தலைச் சுட்டுகின்றது; இடைவிடா இத்தியானம் சிவமாம் தன்மையை ஆன்மா மாவுக்குக் கொடுக்கின்றது.

இத்தகைய சிறந்த நடனத்தைத் திருவாரூரிலே தியாகேசர் திருமாளின் இருதயகமலத்தில் வீற்றிருந்து ஆடுகிறார். திருமாளின் பிராணவாயுவின் இயக்கத்திற்கேற்ப தியாகேசர் மேலேழுந்தும் கீழ்த்தாழ்ந்தும் முன்னோடியும் பின்னோடியும் அங்கு ஆடுகின்றார்.

அசபையின் பொருளாகவும் அதனை இடமாகவும் கொண்டு தியாகர் அசைந்து ஆடுவதால் அவர் அஜபா நடேசப் பெருமான் என்றும் அழைக்கப்படுவர்.

அஸ்மோ பாக்கியானம்

இது அஸ்மகீதை எனவும் வழங்கப்படும். இது சனகராசன் அஸ்மன் எனும் பெரும் ஞானியிடம் ஒருமுறை செல்வம் வரும் போதும் போகும் போதும் மனிதரிடம் ஏற்படும் மாறுதல்களைப் பற்றிக் கேட்டபோது அஸ்மரிஷி கூறிய தத்துவம். இதனைக் குரு கேள்வத்திரப் போருக்குப் பின்பு வியாசர் தருமபுத்திரனுக்குக் கூறுவர். இது மகாபாரதத்தில் சாந்தி பர்வத்தில் இருபத்தெட்டாம் அத்தியாயமாக இடம் பெறுவதாகும்.

அஷ்டப் பிரபந்தம்

நாலாயிரத் திவ்விய பிரபந்தம் தோன்றிய பின்னர் வைணவச் சார்பாக எழுந்த பிரபந்தத் தொகுதி அஷ்டப் பிரபந்தம். இதனுள் இடம் பெறும் பிரபந்தங்கள் ஒரு தொகுதியாக அஷ்டப் பிரபந்தம் என ஏடுகளிற் சேர்த்து எழுதப் பெறவில்லை. ஒவ்வொரு பிரபந்தமும் ஏட்டுப் பிரதிகளிலே தனித்தனியாகவே உள்ளன. பதிப்பாளியர்கள் தாம் அஷ்டப் பிரபந்தம் என்ற பெயரை வழங்கியிருக்கிறார்கள் என்று தோன்றுகின்றது. திரிசிரபுரம் கோவிந்தபிள்ளை என்பவரே அஷ்டப்பிரபந்தம் எனும் தொகுதியை முதன்முதலாக வெளியிட்டவர் என்று கருதுவர்.

அஷ்டப் பிரபந்தத்திலே திருவரங்கம் பற்றியவை திருவரங்கக் கலம்பகம், திருவரங்கத்துமாலே, திருவரங்கத்தந்தாதி, சீரங்கநாயகர் ஊசல் எனும் நான்காகும்; திருவேங்கடம் பற்றியவை திருவேங்கடமாலே, திருவேங்கடத்தந்தாதி எனும் இரண்டுமாகும்; அழகர் கோயில் பற்றியது அழகர் அந்தாதி; எஞ்சிய நூற்றெட்டுத்திருப்பதியந்தாதி வைணவ திருப்பதிகள் நூற்றெட்டினையும் தொகுத்துப் பாடுவதாகும்.

அஷ்டப் பிரபந்தத்தில் இடம் பெறும் பிரபந்தங்கள் யாவற்றையும் ஒருவரே பாடினார் என்ற கருத்தினையே திரிசிரபுரம் கோவிந்தபிள்ளை, கல்குளம் குப்புசாமி முதலியார் போன்ற பதிப்பாசிரியர்கள் கொண்டிருந்தனர். அவர்கள் பிள்ளைப் பெருமானையங்கார் எனும் மணவாளதாசர் பாடியனவாகக் கருதினர். தமிழ்ப் புலவர்கள் வரலாறு (பதினேழாம் நூற்றாண்டு) ஆசிரியர் ச. சோமசுந்தரதேசிகர் அஷ்டப் பிரபந்தத்தில் இடம் பெறும் பிரபந்தங்கள் நால்வருடைய ஆக்கங்கள் என நிறுவ முற்பட்டனர். அவர் கருத்துப்படி திருவரங்கக் கலம்பகம் பாடியவர் அழகிய மணவாளதாசர்; திருவரங்கத்துமாலையும் அழகர் அந்தாதியும் பாடியவர் மங்கை மணவாளதாசர்; சீரங்கநாயகர் ஊசல் பாடியவர் வெண்மணி பிள்ளைப் பெருமாள்; ஏனையவை பாடியவர் வேறொரு மணவாளதாசர்.

'அஷ்டப் பிரபந்தம் கற்றவன் அரைப்பண்டிதன்' என்ற பழமொழியுண்டு. தமிழ் இலக்கியப் பயிற்சியிற் புகும் முதற் படியினராலும் புலவர்களாலும் இப்பிரபந்தத் தொகுதி போற்றிக் கற்கப்படுவது. இதன் பயிற்சி, தமிழ்ப்புலமைக்கு ஓர் அளவு கோலாகவும் கருதப்படுவது. அந்தாதிச் செய்யுள்களும் யமகம், திரிபு, சிலேடை முதலிய அணிகளும் இத் தொகுதியிற் பொதிந்துள்ளன.

ஆழ்வார்களின் அருளிச் செயல்களின் சாரமாகவும் ஆசாரியர்கள் அருளிய ரகஸ்யகிரந்தங்களின் சாரமாகவும் இப்பிரபந்தங்கள் வைணவராற் போற்றப்படுவன.

வை. மு. சடகோபராமாநுஜாசாரியர் (1871—1910) நூற்றெட்டுத் திருப்பதியந்தாதி, ஊசல் நீங்கலாக ஏனைய பிரபந்தங்களுக்குச் சிறந்த முறையில் உரை வழங்கியுள்ளார். வை. மு. கோபாலகிருஷ்ணமாசாரியரும் (1882-1956) அஷ்டப்பிரபந்தத்திற்கு உரை கண்டுள்ளார்.

சென்னை 'மர்ரே அண்டு கம்பெனி' 1957 இலே அஷ்டப் பிரபந்த மூலத்தினை நன் முறையிலே பதிப்பித்தனர். இப்பதிப்பிலே முன்னைய பதிப்புகள் போற்றாத பாடங்கள் பல மேற்கொள்ளப்பெற்றுள்ளன.

அஷ்ட பிரகரணம்

சங்கத மொழியிலே செய்யுண்டையிலே நான்கு சிவாசாரியர்கள் இயற்றிய சிறு நூல்கள் எட்டு அஷ்ட பிரகரணம் எனப்படுவன. அவை தத்துவப் பிரகாசிகை, தத்துவ சங்கிரகம், தத்துவ நிரணயம், ரத்தினதிரயம், போககாரிகை, நாதகாரிகை, மோக்ஷகாரிகை, பரமோக்ஷ நிரசகாரிகை என்பனவாம்.

இவற்றிலே தத்துவப்பிரகாசிகை போஜதேவர் இயற்றியது; ரத்தினதிரயம் ஸ்ரீ கண்டர் இயற்றியது; ஏனையவற்றிலே ஐந்தினை இயற்றியவர் சத்யோஜோதி; எஞ்சியவொன்றின் ஆசிரியர் இராமகண்டர்.

அஷ்டாதச புராணம்

பண்டைக் காலத்திற் சூதர் எனும் இசைமரபினர் வட இந்தியாவில் இருந்தனர். அவர்கள் பழைய ஐதீகக் கதைகளைப் பாடுபவராக விளங்கினர். மக்கள் அதிகமாகக் கூடுகின்ற யாகம் ஆதியாம் நிகழ்ச்சிகளின்போது சூதர் ஐதீகக் கதைகளைச் சொல்லி, அவற்றின் மூலம் மக்களிடையே நல்லொழுக்கக் கோட்பாடுகளையும் சமய தத்துவங்களையும் அறிவுறுத்தினர். மேலும் அவர்கள் மன்னர் அவையிலும் இடம்பெற்று, அவர்களுடைய குலவரலாறுகளையும் பாடுபவர்களாக விளங்கினர்.

சூதர் மரபினர் வட இந்தியாவிலே தம் நிலையினை இழந்து மறைந்தபோது, அவர்கள் செய்த ஐதீகக் கதைகளைப் பாடும் பணியினைப் பெளராணிகர் திறமையாக மேற்கொண்டனர்.

சங்கத நூலார் புராணம் எனும் சொல் பழமையைக் குறிப்பதாகக் கொள்வர். எனவே புராணம் பழமையான ஐதீகக் கதையைக் கூறுவது என்பது அவர்கள் கருத்தாகும். வடமொழிப் புராணங்களின் மையமாக அமைவன ஐதீகமானவையும், சமய சம்பந்தமானவையுமாக இருப்பினும், அவை குப்தர் காலம் வரையிலான வட இந்திய வரலாற்றுச் செய்திகளைத் தருவதோடமையாது இந்திய அறிவின் களஞ்சியமாகவும் விளங்கும் தன்மையுள்ளன. இலக்கியம், இலக்கணம், நுண்கலைகள், வைத்தியம், அரசியல், கட்டடக்கலை, போர்க்கலை முதலிய பல்வேறுதுறைகள் பற்றிய செய்திகள் புராணங்களில் இடம்பெறுகின்றன.

புராணம் "பஞ்ச லக்ஷணம்" என்பது அமரம். அவையாவன சர்க்கம், பிரதிசர்க்கம், வம்சம், மந்வந்தரம், வம்சாநுசரிதம் என்பனவாம். சர்க்கம் உலகத்தின் தோற்றத்தையும், பிரதிசர்க்கம் உயிர்த் தோற்றத்தையும் ஒடுக்கத்

வையும், வம்சம் மன்னர் பரம்பரையையும், மந்வந்தரம் காலவரையறையினையும் மநுக்களது ஆட்சிக் காலங்களையும் வம்சாநுசரிதம் மன்னர் பரம்பரையோடு தொடர்புடைய கிளைக்கதைகளையும் குறிப்பன. சிலர் முற்கிளந்த ஐந்துடன் ஸ்திதி, ரக்ஷணம், சமுஸ்தை, ஏது, ஆசிரயம் என்பனவற்றையும் சேர்த்துப் புராணங்களின் இலக்கணம் பத்தென்பர். உலகத் தோற்ற ஒடுக்கம், தேவாசுரயுத்தங்கள், மன்னர் பரம்பரையின் எழுச்சி வீழ்ச்சி முதலிய விவரணங்கள் மூலம் புராணங்கள் இறைவனின் முழு முதல் தன்மையையும், அறநெறி, இறையன்பு ஆகியனவற்றின் மூலம் மக்கள் இறைவனை அடைதலே வாழ்க்கையின் இலட்சியம் என்பதையும் வற்புறுத்துவன.

பிராமணங்களும் உபநிடதங்களும் புராண இடிகாசங்களை வேதங்களோடொத்த மதிப்புடையனவாகவும் தெய்வீகத் தோற்றமுடையனவாகவும் கருதுவன. புராணத்தை ஐந்தாம் வேதம் எனும் வழக்கும் கவனித்தற்குரியது. தரும சூத்திரங்கள் அறநெறியின் அறிவுக்களஞ்சியமாகப் புராணங்களைக் கூறுவன. வேதக் கல்வி புராணக்கல்வியாலே தொடரப்படுதல் வேண்டும் என்பது மரபு.

சைவருக்குரிய இருபத்துமூன்று சிறப்பிலக்கணங்களுள் ஒன்றாகச் சிவபுராணங்களைக் கேட்டல் உபதேச காண்டம் போன்ற நூல்களிற்குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. உபதேச காண்டம், பிரமோத்தர காண்டம் முதலியன சிவபுராணம் வாசித்தல், கேட்டல் முதலியன எவ்விதம் செய்யப்படல் வேண்டும் என்பதை விரித்துரைத்தல் ஈண்டு குறிப்பிடத்தக்கது.

கோமதி நதிக்கரையில் நைமிச வனத்தில் முனிவர்கள் பன்னிரு வருடம் செய்து வந்த யாகத்தின் இடைவேளைகளிற் புராணங்கள் யாவும் சொல்லப்பட்டன என்று கருதும் வகையிற் சங்கதத்தில் உள்ள பழைய புராணங்கள் அமைக்கப்பட்டுள்ளன. புராணங்கள் வியாச முனிவரால் வகுக்கப்பட்டன எனல் சங்கதமரபு. வியாசர் எனும் சொல் வகுப்பவர் அல்லது ஒழுங்கு செய்பவர் என்ற பொருளைத் தருவதாகும்.

சங்கதத்தில் அஷ்டாதச புராணங்கள் என்று பதினெட்டு மகாபுராணங்கள் கூறப்படுவன. மகாபுராணங்களுக்கு இணைய பதினெண் உபபுராணங்கள் கூறும் மரபும் அங்கு உண்டு. இவற்றை விட வேறு புராணங்களும் சங்கதத்திலுள்ள. சங்கதத்திலே பின்னெழுந்த புராணங்களிலே தலமகிமை, அடியார் வரலாறு என்பனவும் முக்கிய கருவாகக் காணப்படுதல் குறிப்பிடத்தக்கது.

அஷ்டாதச புராணம் எனப்படும் பதினெண் மகா புராணங்களை விஷ்ணு புராணம், பிரமபுராணம், சிவபுராணம் என மூன்றாக வகுக்கும் மரபுண்டு. இம் மரபுப்படி முப்பிரிவில் இடம் பெறும் புராணங்கள் மேல்வருவன :—

(1) விஷ்ணு புராணங்கள்

1. விஷ்ணு புராணம்
2. பாகவதபுராணம்
3. நாரத புராணம்
4. கருடபுராணம்
5. பத்மபுராணம் (பாத்ம புராணம்)
6. வராகபுராணம்

(11) பிரம புராணங்கள்

1. பிரமபுராணம் (ஆதிபுராணம்)
2. பிரமாண்டபுராணம்
3. பிரமவைவர்த்தபுராணம்
4. மார்க்கண்டேயபுராணம்
5. பவிஷ்யபுராணம்
6. வாமனபுராணம்

(111) சிவபுராணங்கள்

1. வாயுபுராணம்
2. இலிங்கபுராணம்
3. காந்தபுராணம்
4. அக்கினிபுராணம்
5. மத்ஸ்யபுராணம்
6. கூர்மபுராணம்

இப்பதினெண் மகாபுராணங்களையும் அவற்றிற் சிறப்பிடம் பெறும் தெய்வத்தின் அடிப்படையில் ஐந்து பிரிவாகவும் வகுப்பர். அப்பிரிவுகள் மேல்வருமாறு :—

(1) விஷ்ணு

1. விஷ்ணுபுராணம்
2. பாகவதபுராணம்
3. நாரதீயபுராணம்
4. கருட புராணம்.

(11) பிரமன்

1. பத்மபுராணம் (பாத்மபுராணம்)
2. பிரமபுராணம் (ஆதிபுராணம்)

(111) சிவன்

1. வராகபுராணம்
2. பிரமாண்டபுராணம்
3. மார்க்கண்டேயபுராணம்
4. பவிஷ்யபுராணம்

5. வாமனபுராணம்
6. வாயுபுராணம்
7. இலிங்கபுராணம்
8. காந்தபுராணம்
9. மதஸ்யபுராணம்
10. கூர்மபுராணம்

(IV) சூரியன்

பிரமவைவர்த்தபுராணம்

(V) அக்கினி

அக்கினிபுராணம்

விஷ்ணு புராணத்தைச் சுப்பிராய ஐயர் தமிழிலே மொழிபெயர்த்துள்ளார். அவர் மொழிபெயர்ப்பு 1883, 1904 ஆம் ஆண்டுகளில் இருமுறை வெளிவந்துள்ளது. பாகவத புராணத்தைத் தமிழிலே இருவர் மொழிபெயர்த்துப் பாடியுள்ளனர். பதினாறாம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த வேம்பத்தூர் செவ்வைச் சூடுவார் பாடிய ஸ்ரீமத் பாகவதபுராணம் கோமளபுரம் இராச கோபாலபிள்ளையால் 1881 ஆம் ஆண்டு பதிப்பிக்கப்பெற்றது. நெல்லிநகர் வரதராஜ ஐயங்கார் (அருளாளதாசர்) 1543 இலே இயற்றிய ஸ்ரீ மகாபாகவதம் இரு பிரிவுகளாக 1885, 1891 ஆம் ஆண்டுகளில் பதிப்பிக்கப் பெற்றது. பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் புதுச்சேரியில் வாழ்ந்த வீ. குழந்தைவேலுக்கவிராயர் பாடிய மார்க்கண்டேய புராணம் திரிசிரபுரம் கோவிந்த பிள்ளையின் பொழிப்புரையுடன் 1871 இலே வெளிவந்தது. அதிவீரராம பாண்டியன் (1564-1604) பாடிய இலிங்கபுராணம் 1876 இலும் கூர்மபுராணம் 1877 இலும் அச்சிடப்பெற்றன. காந்தபுராணத்தினைக் கச்சியப்ப சிவாசாரியர், குகனேரியப்ப நாவலர், ஞானவரோதய பண்டாரம் என்போர் பெயர்த்துப் பாடியுள்ளனர். கச்சியப்ப சிவாசாரியரின் கந்தபுராணம் 1869 இலே யாழ்ப்பாணம் ஆறுமுகநாவலரால் வெளியிடப்பெற்றது. குகனேரியப்ப நாவலரின் உபதேச காண்டம் 1887 இலும் ஞானவரோதய பண்டாரத்தின் உபதேச காண்டம் 1950 இலும் வெளிவந்தன. இரசை வடமலையப்ப பிள்ளை பாடி 1706 இலே அரங்கேற்றிய மச்சபுராணம் 1900 இலே அச்சிடப்பட்டது.

பதினெண் உப புராணப் பட்டியல் வேறு படுவதாகக் காணப்படுகின்றது. இப் பட்டியலிலே மேல்வரும் புராணங்களைக் கூறுதல் மரபு :—

ஆதித்திய புராணம்	உஸன்னபுராணம்
காடிலபுராணம்	காளிகாபுராணம்
சனக்குமாரபுராணம்	சாம்பபுராணம்

சிவபுராணம்	சௌரபுராணம்
தூர்வாசபுராணம்	தேவிபாகவதம்
நாரசிம்மபுராணம்	நாரதீயபுராணம்
நீலமதபுராணம்	மாகேஸ்வரபுராணம்
மானவபுராணம்	வாசிஷ்டபுராணம்
வாருணபுராணம்	விஷ்ணு தர்மோத்தர புராணம்

முதலாம் குலோத்துங்க சோழன் (1070-1118) காலத்தவரான வீரரத் தலைவன் பரசமய கோளரி மாமுனி அஷ்டாதச புராணம் பாடியதாகத் திருப்பாதிரிப்புலியூர்ப் பாடலீசுவரர் கோயிலின் திருமதிலிலுள்ளதும் தெளிவற்றதுமான சாசனம் மூலம் துணிந்துள்ளனர். அவர் பாடிய அஷ்டாதச புராணம் யாதெனத் தெரியவில்லை.

அஷ்டாதச ரஹஸ்யம்

தென்கலை வைணவ ஆசாரியராக விளங்கிய பிள்ளைலோகாசாரியர் (1264—1369) மணிப்பிரவாள நடையிலே எழுதிய பதினெட்டு நூல்கள் 'அஷ்டாதச ரஹஸ்யம்' என்ற தொகைப் பெயரினைப் பெறுவன.

முடும்பையிலே வடக்குத் திருவிதிப்பிள்ளையின் புதல்வராக அவதரித்த பிள்ளை லோகாசாரியர் திருவரங்கத்திலே நம்பிள்ளையின் சீடராக அமைந்து லோகாசாரியபிள்ளை, உலகாசாரியர் எனச் சிறப்பிக்கப் பெற்றவர்; விளாஞ்சோலைப்பிள்ளை, திருவாய் மொழிப் பிள்ளை, மணவாளமுனிகள் போன்ற சிறப்படைந்த சீடர்களின் குரு.

இரகஸ்ய கிரந்தங்களை சூத்திர நடையிலே மணிப்பிரவாளத்தில் எழுதிய முதல் ஆசாரியர் பிள்ளை லோகாசாரியராவர்.

'அஷ்டாதச ரஹஸ்யம்' தொகுப்பில் இடம் பெறும் நூல்களாவன:

1. அர்ச்சிராதி
2. அர்த்தபஞ்சகம்
3. சம்சாரசாம்ராஜ்யம்
4. சாரசங்கிரகம்
5. தத்துவசேகரம்
6. தத்துவத்ரயம்
7. தனிச்சரமம்
8. தனித்வயம்
9. தனிப்ரணவம்
10. நவரத்தினமாலே
11. நவவிதசம்பந்தம்
12. பரந்தபடி

13. பிரபந்தபரித்ராணம்
14. பிரமேயசேகரம்
15. முழுஷூப்படி
16. யாத்ருச்சிகப்படி
17. ஸ்ரீயப்பதிப்படி
18. ஸ்ரீவசனபூஷணம்

இவற்றிலே ஸ்ரீவசனபூஷணம் ஆசாரியரின் தலைசிறந்த நூலாகக் கருதப்படுவதாகும். வைணவ தத்துவம் முழுவதையும் 465 சூத்திரங்களில் ஸ்ரீவசனபூஷணம் தெளிவாக எடுத்துரைக்கின்றது. விசிஷ்டாத்வைதத்தின் முக்கியமான கோட்பாடுகளுக்கிடையிலான தொடர்புகளை ஒழுங்கான அமைப்பு முலம் துணிவதற்கு வகை செய்வதாக அமையும் சிறந்த நூல் அர்த்த பஞ்சகமாகும்.

இரகஸ்யத்திரயம் பற்றி ஆசாரியர் எழுதியவை சாரசங்கிரகம், தனிச்சரமம், தனித்வயம், தனிப்ரணவம், பரந்தபடி, முழுஷூப்படி, யாத்

திரு ஆக்கூர்

தஞ்சை மாவட்டத்தில் மாயூரம்—தரங்கம்பாடி இருப்புப்பாதையில் ஆக்கூர் நிலையத்திற்கு வடக்கே சுமார் முக்கால் மைல் தொலைவில் திருஆக்கூர் திருத்தலம் அமைந்துள்ளது. இங்குள்ள சிவன் கோயில் தான் தோன்றி மாடம் எனப் பெயர் பெறும்.

இங்கு எழுந்தருளியுள்ள சிவபிரானுக்குத் தான் தோன்றியப்பர் (சுயம்புநாதர்) என்றும் இறைவிக்கு வாள் நெடுங்கண்ணியம்மை (கட்கநேத்திரி) என்றும் பேர்.

இத்தலத்திலே சிறுப்புலிநாயனார் வாழ்ந்த வராவர். சம்பந்தர் பாடிய திருப்பதிகம் ஒன்றும் அப்பர் பாடிய திருப்பதிகம் ஒன்றுமாக இரு பதிகங்கள் இத்திருத்தலத்திற்குள் (2.42, 6.21).

ஆகமம்

சைவம், சாக்தம், வைணவம் ஆகிய சமயங்களின் சிறப்பு நூல்கள் ஆகமங்கள் எனப்படுவன. ஆகமம் என்ற சொல் 'வருவது' எனும் பொருளைத் தருவதாகும்; இறைவனிடம் இருந்து வருவது, இறைவன் அருளியது என்று அதன் பொருளை விவரிப்பதுண்டு.

சைவர்களுடைய ஆகமம், சைவாகமம், சிவாகமம், சித்தாந்தம், மாந்திரம், தந்திரம் என்ற பெயர்களைப் பெறும். ஆகமம் என்ற சொல்

ருச்சிகப்படி, ஸ்ரீயப்பதிப்படி என்பனவாம்; தத்துவத்திரயம் பற்றியவை தத்துவசேகரமும் தத்துவத்திரயமுமாம்.

அர்ச்சிராதி பூமியிலிருந்து வைகுண்டத்திற்குச் செல்லும் ஆன்மாவின் பயணத்தை விபரிப்பதாகும். உலக போகங்களிலே மூழ்கி இறைவழியை நாடாது நிற்கும் மனிதன் கடைசியிலே ஆசாரியரின் உதவியுடன் இறைவனை அடைவதைக் கூறுவது சம்சாராம்ராஜ்யம். சரணுகதியடையும் மனிதன் தெளிவாக உணர வேண்டிய ஒன்பது விடயங்களைக் கூறுவது நவரத்தினமலை. இறைவனுடன் மனிதனுக்குரிய ஒன்பது வகையான தொடர்பினை விளக்குவது நவவிதசம்பந்தம். கடவுளிடம் முற்றாகச்சரணுகதியடையும் ஒருவருக்கு இருக்க வேண்டிய இரு அத்தியாவசியமான தகுதிகளை விளக்குவது பிரபந்த பரித்ராணம். இம்மையிலும் மறுமையிலும் நடைபெறும் நல்ல காரியங்களுக்கு எல்லாம் இறையருளே அடிப்படை என்பதையும் இவ்வருளின் உதவியுடனே மனிதன் வைகுண்டம் அடைகிறான் என்பதையும் விளக்குவது பிரமேயசேகரம்.

ஆ

லுக்கு முப்பொருள் உணர்த்தும் நூல் என்றும் ஆன்மாக்களுக்கு மலத்தை நாசம் பண்ணி சிவஞானத்தை உதிப்பித்து மோட்சத்தைக் கொடுப்பது என்றும் சைவர்கள் பொருள் கூறுவர்.

சைவாகமங்கள் இருபத்தெட்டு என்பர். அவை: அசிதம், அஞ்சுமான், ஆக்கினேயம் காமிகம், காரணம், கிரணம், சகச்சிரம், சந்தானம், சந்திரஞானம், சர்வோக்தம், சித்தம், சிந்தியம், சுப்பிரபேதம், சுவாயம்புவம், சூக்குமம், தீப்தம், நிச்சுவாசம், பாரமேசுரம், புரோற்கீதம், மகுடம், முகவிம்பம், யோகஜம், ரௌரம், லளிதம், வாதுளம், விசயம், விமலம், வீரம் என்பனவாம். இவற்றிலே காமிகம் பிரபல்லியமானதாகும். இவை சங்கதத்திலே எழுதப்பட்டவை.

சைவாகமத்திலே ஞானபாதம், யோகபாதம், கிரியாபாதம், சரியாபாதம் என நான்கு உட்பிரிவுகளுள். பதி பசு பாசம் எனும் முப்பொருள் உண்மை உணர்த்துவது ஞானபாதம்; பிரணாயாமம் முதலிய அங்கங்களோடு கூடிய சிவயோகத்தை விளக்குவது யோகபாதம்; மந்திரம், சந்தியாவந்தனம், பூசை, செபம், ஓமம், சமய விசேட நிருவாண ஆசாரிய அபிஷேகம் முதலிய நவநறைக் கூறுவது கிரியாபாதம்; சமயாசாரங்களை விளக்குவது சரியாபாதம்.

நாரசிங்கம் (மிருகேந்திரம்) முதல் விசுவான்மகம் ஈறாக 207 நூல்களைச் சைவர் உபாகமங்களாகக் கூறுவர். சிவதருமோத்தரமும் அவற்றில் ஒன்றாகும்.

சைவர்கள் ஆகமங்களைச் சிறப்பாகக் கொள்வதால் ஆகமாந்திகள் எனப்படுவர். பத்தாம் திருமுறையாக இடம் பெறும் திருமந்திரம் தமிழிலுள்ள ஆகம நூலாகக் கருதப்படுவதாகும். இதனுள் ஒன்பது ஆகமங்களின் பெயர்கள் கூறப்பட்டுள்ளன.

சக்தியை முழுமுதற் கடவுளாக வழிபடும் சாக்தத்தில் ஆகமங்கள் தந்திரங்களெனவும் வழங்கப்படுவன. சாக்த ஆகமங்கள் 77 ஆகும். ஆயினும் இதற்கு மேலும் சில தந்திரங்கள் உள் என்பர்.

இவற்றிலே சனகம், சனக்குமாரம், சனாதனம், சுகம், வசித்தம் எனும் ஐந்தும் சுப ஆகமங்கள் எனப்படுவன. ஞானத்திற்கும் மோட்சத்திற்கும் உரிய வழிவகைகளைக் கூறும் இவை தட்சிணசாரம் (வலதுகை மார்க்கம்) எனும் வகையினைச் சேர்ந்தவை. 64 ஆகமங்கள் கௌல ஆகமங்கள் எனப்படுவன. மந்திர வித்தைகளையும் இடக்கரான வழிபாடுகளையும் கூறும் இவை வாமாசாரம் (இடதுகை மார்க்கம்) எனும் வகையினைச் சேர்ந்தவை. ஏனைய எட்டும் மிகிர ஆகமங்கள் எனப்படுவன. இவை தட்சிணசாரம், வாமாசாரம் ஆகிய இருவகைகளையும் உள்ளடக்குபவை. இவற்றிலே சந்திரகலை, சோதீஸ்வரி, புவனேசுவரி, துர்வாசமாதா, பர்கஸ்பதியா என்பன குறிப்பிடத்தக்கவை.

வைணவர் ஆகமங்களைத் தந்திரம், சம்கிதை, பாகவத சாத்திரம் என்பர். நாராயணனால் அருளப்பட்ட ஆகமங்கள், வேதங்களின் விரிவை விளங்கிக் கொள்ள முடியாதவர்களுக்கு அவற்றின் சாரத்தை எடுத்துக் கூறுவதாக அமைந்தவை என்பர். ஆளவந்தாரின் ஆகமப்பிரமாணியமும் வேதாந்த தேசிகரின் பாஞ்சராத்திர ரட்சையும் ஆகமங்கள் வேதங்களுக்குப் புறம் பாணவையல்ல என்பதை விளக்க எழுந்தவை. ஆகம உண்மைகளை இறையருளாலேயே விளங்கிக் கொள்ள முடியும் என்பது வைணவர் நம்பிக்கை.

வைணவ ஆகம மரபினைப் பாஞ்சராத்திர மரபு, வைகானச மரபு என இரண்டாகப் பாகுபடுத்திக் கூறினும் இவ்விரண்டிற்கும் அடிநிலையான தத்துவம் ஒன்றே என்பர். ஆயினும் பாகவத சாஸ்திரத்தைப் பாஞ்சராத்திரம் என்றும் பாகவத தருமத்தைப் பின்பற்றுவோரைப் பாஞ்சராத்திரிகள் என்றும் கூறல் பெரு வழக்கு. தத்துவ விசாரம் (ஞானம்), தியானம் (யோகம்), விக்கிரக வழிபாடு (கிரியை), ஆசாரங்கள் (சரியை) எனப் பாகுபடுத்தும் மரபும் உண்டு.

பாஞ்சராத்திர சம்கிதைகள் 108 என்பதே மரபு. ஆயினும் சிலர் 218 வரை கண்டு கூறியுள்ளனர். இவற்றிலே

1. அகஸ்தியசம்கிதை,
2. அகிர்புத்தியசம்கிதை,
3. அணிருத்தசம்கிதை,
4. ஈஸ்வரசம்கிதை,
5. காசிபசம்கிதை,
6. சாத்வதசம்கிதை,
7. சுதர்சனசம்கிதை,
8. பரமேஸ்வரசம்கிதை,
9. பராசரசம்கிதை,
10. மகாசந்த்ருமாரசம்கிதை,
11. மார்க்கண்டேயசம்கிதை,
12. வசிஷ்டசம்கிதை,
13. விசுகேந்திரசம்கிதை,
14. விசுவாமித்திரசம்கிதை,
15. விஷ்ணுசம்கிதை,
16. விஷ்ணுதத்துவசம்கிதை,
17. விஷ்வக்சேநாசம்கிதை,
18. ஜெயாக்யசம்கிதை,
19. ஹயசீர்ஷசம்கிதை,
20. ஹிரண்யகர்ப்பசம்கிதை

என்பன சிலவாம். ஆயினும் ஒவ்வொரு கோயிலும் ஒவ்வொரு சம்கிதையைப் பின்பற்றி வரும்போது மாறுபாடுகளை வன்மையாக எதிர்க்கும் நிலைகள் தோன்றல் எதிர்பார்க்க வேண்டிய தேயாம். ஸ்ரீரங்கம் கோயில் பரமேஸ்வரசம்கிதையையும் காஞ்சீபுரம் ஜெயாக்ய சம்கிதையையும் பின்பற்றின.

ஆகாமியம்

செம்பிற் களிம்பு போல ஆணவத்தாற் பற்றப் பட்டு அறிவு மயங்கி இருளில் அமுந்திச் செயலற்றுக் கிடக்கும் ஆன்மாவின் பாசத்தை அறுக்கும் பொருட்டு அருள் நோக்குடைய இறைவன் நிமித்த காரணமாய்த் தனு கரண புவன போகங்களைப் படைக்கிறான். உயிர் உடம்போடு கூடிய வழி ஆகந்துகமலமாம் கன்மம் செயற்படுகின்றது. மனம் வாக்கு, காயம் எனும் மூவழியிலும் நல்வினை தீவினை எனும் இரு வினைகளும் நடந்தேறுகின்றன. உயிர் சம்பாதிக்கும் இவ்வினைகளை மூன்றாகச் சைவ சித்தாந்தம் கூறுகின்றது.

மூவினைகள் பிராரத்தம், சஞ்சிதம், ஆகாமியம் எனப்படுவன. பிராரத்தம் அனுபவத்தாலும் சஞ்சிதம் தீக்கையாலும் ஆகாமியம் ஞானத்தாலும் தொலையும்.

பிராத்தத்திற்கு இசைய எடுத்த தேகத்திலே அதன்பலனைப் புசிக்கையில் விருப்பு வெறுப்பு களால் உண்டாய நல்வினை தீவினைகள் ஆகாமியம் எனப்படுவன.

ஆங்கர் வாட்

கம்புச்சியா என இன்று வழங்கும் நாடு சில வருடங்களுக்கு முன்பு கம்போடியா என வழங்கியது. இவ்விரு பெயர்களும் 'கம்புஜ' (கம்போஜம்) என்ற வட சொல்லிலிருந்து பெறப்பட்டவை. இங்கு வாழும் கெமர் மொழி பேசும் பெரும்பான்மையினமான கெமர் மக்கள் இதனைக் கெமர் நாடு என்று வழங்குவர்.

இந்நாட்டின் வட கிழக்கில் லாவோஸ்நாடும் கிழக்கிலும் தெற்கிலும் வியட்நாம் தேசமும் வடக்கிலும் மேற்கிலும் தாய்லாந்து (சயாம்) தேசமும் தென் மேற்கிலே சயாம் குடாவும் அமைந்துள்ளன.

கெமர் இன மக்கள் சனத்தொகையில் 85 முதல் 90 வீதம்வரை உள்ளனர்; சிறுபான்மையினருட் சீனரும் வியட்நாமியரும் அதிகமாக உள்ளனர்; இந்தியா, தாய்லாந்து, லாவோஸ், யப்பான், மலாயா, பிலிப்பைன்ஸ் முதலிய நாடுகளைச் சேர்ந்தவரும் ஆதிவாசிகளும் சிறுபான்மையருள் இடம் பெறுகின்றனர்.

கெமர்மொழி பெரும்பான்மையினர் பேசும் மொழி. பிரஞ்சு, வியட்நாமியமொழி, சீனமொழி என்பனவும் வழங்குகின்றன. பானியும் சங்கதமும் பௌத்த குருமார் பயன்படுத்தும் மொழிகளாகக் காணப்படுவன.

இன்று பௌத்தம் கெமர் மக்கள் பின்பற்றும் பிரதான மதம். கிறித்தவம், இஸ்லாம், சீன பௌத்தம் முதலியனவற்றைப் பின்பற்றும் மக்கள் சிறுபான்மையினர்.

கம்புச்சியா கிறிஸ்தாப்தத்திற்கு முன்பிருந்தே இந்திய பண்பாட்டின் செல்வாக்கிற்குக் கீழ் வந்து விட்டது என நம்பப்படுகின்றது. கிறிஸ்தாப்தம் முதல் சுமார் அறுநூறு வருடம் விளங்கிய புநான் அரசு (FUNAN KINGDOM) இந்து அரசாகக் காணப்படுகின்றது. இதனை அடுத்து வந்த சென்லா அரசும் (CHENLA KINGDOM) இந்துமதச் செல்வாக்கினை உடையதாகக் காணப்படுகின்றது. தமிழ்நாட்டிற் பல்லவர் செல்வாக்குப் பெற்ற காலத்திலே தமிழ் நாட்டிற்கும் கம்போஜத்திற்கும் தொடர்புகள் பல ஏற்பட்டன என்று கருதச் சான்றுகளுள். அடுத்துவரும் ஆங்கர் அரசின் கால சட்டம் (802—1432) இந்திய பண்பாட்டின் உச்சக் கட்டமாகத் தெரிகின்றது.

இரண்டாம் ஜெயவர்மன் (802—850) சிவலிங்க வழிபாடு வழங்கிய நாட்டிலே தன்னைச் சிவபிரானின் அவதாரமாகக் கொண்டு இராசலிங்கத்தை எழுப்பித் தேவராஜ வழிபாட்டினைத் தோற்றுவித்தான். இலிங்கத்தில் ஆவேசித்த அரசனின் சக்தி அவன் சந்ததியில் இறங்கிச் செல்வதால் அவன் தெய்வீகம் உடையவன் என்று கருதப்பட்டான். தேவராஜ வழிபாட்டினை நடத்தும் உரிமை ஒரு பிராமண குடும்பத்தின் பரம்பரைச் சொத்தாகவும் வழங்கப்பட்டது.

சிவலிங்கம் மட்டுமன்றி விஷ்ணுவும் தேவராஜ வழிபாட்டில் இடம் பெறுகிறார். தேவராஜ வழிபாட்டினை பௌத்தனான முதலாம் சூரியவர்மன் (1002—1049) ஆதரித்தமைக்குச் சான்றில்லை. ஏழாம் ஜெயவர்மன் (1181—1201) தேவராஜ வழிபாட்டிற்குப் பதிலாகப் புத்தராஜ வழிபாட்டினைத் தொடங்கியுள்ளான். அவன் தன்னைக் கௌதம புத்தரின் அவதாரமாகக் கருதினான்.

தேவராஜ வழிபாடு சிவவழிபாட்டின் செல்வாக்கினைக் காட்டுவதாகலாம். யசோவர்மன் (899—910) நாட்டின் பல்வேறு பகுதிகளில் சிவலிங்கங்களை அமைத்துத் தன் சிவபக்தியை வெளிக் காட்டினான். உதயாதித்தவர்மன் சைவத்தை நாட்டின் அரசமதமாக அமைக்க முயற்சி எடுத்துள்ளான்.

விஷ்ணு வழிபாடும் சிவவழிபாட்டுடன் முரணான வகையில் நடந்து வந்துள்ளது. இரண்டாம் சூரியவர்மன் தன்னை விஷ்ணுவின் அவதாரமாகக் கருதியவன் என்று சிலர் கூறுவர். இவன் ஆட்சியின்போது விஷ்ணு வழிபாடு முன்மையோர் ஆட்சியிலும் செல்வாக்குடையதாகக் காணப்பட்டது.

பிரமா, சக்தி, கணேசர், கார்த்திகேயர், இலட்சுமி, சரஸ்வதி முதலிய தெய்வங்களும் கம்போஜ மக்கள் வழிபாட்டில் இடம் பெற்றுள்ளன.

இந்துமதத்துடன் நெடுங்காலமாகத் தொடர்ந்து வழங்கிவந்த பௌத்தம் காலகதியில் பிரதான மதமாக மாறியது. பதின்மூன்றாம் நூற்றாண்டிலிருந்து இந்துமதம் தன் செல்வாக்கை இழக்கத்தொடங்குகின்றது. பௌத்தம் பதினாண்டாம் நூற்றாண்டிலே ஏகபோக உரிமை பெற்று விடுகின்றது.

ஆயினும் இந்துமதத்தின் தாக்கம் கம்போஜத்தின் மதவழிபாட்டில் தொடர்ந்து காணப்பட்டது. அரசு கிரியைகள் தொடர்ந்து இந்துமதச் செல்வாக்குடையதாக விளங்கி வந்தன.

இந்துமத தெய்வங்கள் பௌத்தர் வழிபாட்டிலே தொடர்ந்து இடம் பெற்றன. பிரமனுக்கு அவர்களிலே சிறப்பான இடம் தரப்பட்டது.

கம்போஜத்தின் பொற்காலமான ஆங்கர் கட்டம் தாய்லாந்து படையெடுப்புகளால் முடிவடைந்தது. சுமார் 1430—1431 ஆண்டிலே ஆங்கர் கைவிடப்பட்டது. ஆங்கர் வாட் இயற்கையில் மறைந்து கொண்டது. பௌத்தர்கள் இந்துமதத்திற்கு முக்கியத்துவம் அளித்த திருக்கோயிலை பேணாமல் விட்டுவிட்டனர்.

பதினாறாம் நூற்றாண்டின் மத்தியில் போர்த்துக்கேய மிஷனரி ஒருவர் முதன்முதலாக ஆங்கர் வாட் எனும் கோயிலைக் கண்டுபிடித்தனர். பின்பு 1604 இலே வேறொரு போர்த்துக்கேய மிஷனரியும் 1672 இலே பிரஞ்சு மதகுரு ஒருவரும் இக்கோயிலின் அழிபாடுகளைக் கண்டனர். ஆயினும் அவர்களுடைய கூற்றுக்களுக்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்கப்படவில்லை. 1861 ஜனவரியில் ஹென்றி மொன்கோ (HENRI MOUHOT) எனும் பிரஞ்சு ஆய்வாளர் தற்செயலாகக் கண்டு விபரமாகத் தன் கண்டுபிடிப்பை விவரித்து எழுதியதை அடுத்துக் காலனித்துவ அரசான பிரான்சு அக்கறை எடுத்துக் கொண்டது. 1866 முதல் பல ஆய்வுக்குழுக்கள் ஆங்கர்வாட் எனும் கோயிலை நாடிச் சென்றனர். இவர்களிலே பலர் அங்குள்ள அருஞ் செல்வங்களைக் கொள்ளையடித்த போதும் பண்டைய இந்து நாகரிகச் சின்னம் ஒன்றினை உலகுக்கு எடுத்துக் காட்டவும் செய்தனர்.

ஆங்கர்வாட் ஆங்கர் அரச மரபினரின் அதியுன்னத கலையாக்கமாகப் போற்றப் பெறுவதாகும். சியம்ரீப் (SIEM REAP) எனும் நகரத்திற்குத் தென்கிழக்கே இத்திருக்கோயில் அமைந்துள்ளது.

இதனை அமைத்த பெருமை இரண்டாம் சூரிய வர்மனுக்கு (1113—1150) உரியதென்பர் சிலர். வேறு சிலர் இக்கருத்தினை மறுப்பர். சூரியவர்மன் தன்னை விஷ்ணுவின் அவதாரமாகக் கருதியவன் என்பர்.

ஆங்கர்வாட் வழிபாட்டுத் தலமாக அல்லது அரசன் தன் பள்ளிப் படையாக அமைக்கப்பட்டது என்பர். இங்கு மத்திய கருவறையில் விஷ்ணு கருட வாகனத்தில் எழுந்தருளியுள்ளார். விஷ்ணுவின் படிமம் பொன்னாலானது. அரசன் திருவுருவமே விஷ்ணுவின் திருவுருவமாக—தேவராஜ வடிவமாக—எழுந்தருளிக்கப்பட்டுள்ளது என்பர்.

ஆங்கர்வாட் அதன் பெருமையாலேயே எவரையும் திகைப்படையச் செய்வதாகும். திருக்கோயிலின் பரப்பளவு 4130,000 சதுரவடி என்பர்.

இதனைச் சுற்றி அகலமான அகழி ஒன்று அமைந்துள்ளது; அதன் அகலம் சுமார் 600 அல்லது 650 அடி என்பர். பிரதான வாசல் மேற்கு நோக்கியமைந்துள்ளது. அகழியைப் பாலம் மூலம் தாண்ட வேண்டும். திருக்கோயில் மூன்று சதுரப்பரப்புக்களையுடையது. அகழியோடமையும் பரப்பிலும் அடுத்தது பரப்பளவு குறைய அதற்கடுத்தது அதனிலும் பரப்பளவு குறைந்ததாகவுள்ளது. ஆயினும் ஒவ்வொரு பரப்பும் ஒன்றிலிருந்து மற்றது உயர்ந்ததாக அமைந்துள்ளது. நடுவிலே உள்ள பரப்பிலே மத்தியில் அமைந்த கருவறையின் கோபுரமும், அப்பரப்பின் நான்கு மூலைகளில் அமைந்த கோபுரங்களும் ஆக ஐந்து கோபுரங்கள் தாமரை மொட்டின் அமைப்பிலே உயர்ந்தோங்கி அழகாகத்தோற்றம் அளிக்கின்றன. இந்தியாவிலுள்ள புவனேஸ்வர் கோயிலின் கோபுரங்களை இவை ஓரளவு ஒத்துக் காணப்படுவதாகச் சிலர் கருதுவர். ஆங்கர்வாட் கோயிலின் சிறப்பு அதன் புடைச் சிற்பங்களிலே தங்கியிருப்பதாக கருதுவர். இராமாயணம், மகாபாரதம், அரிவம்சம் என்பனவற்றின் நிகழ்ச்சிகளும் அரசனின் போர்வென்றிகளும் நடனமகளிர் காட்சிகளும் பெருவளவிலே அமைந்து காட்சியளிக்கின்றன. திருக்கோயிலின் பகுதிகளிற் பல வீணை இடம் பெற்றுள்ளன என்ற குற்றச் சாட்டினை சிலர் கூறினும் அதன் பாரிய அமைப்பின் தன்மையை வியந்துரையாதவர் குறைவென்றே சொல்லலாம்.

இந்துக் கோயிலான ஆங்கர்வாட் ஏழாம் ஜெயந்தவர்மன் (1181—1201) காலத்திலே பௌத்தர்களின் செல்வாக்கின் கீழ் வந்தது. இன்று அது பௌத்தப் பள்ளிபோல பௌத்தத் துறவிகள் தங்குமிடமாகிவிட்டது.

திரு ஆச்சாபுரம்

திரு நல்லூர்ப் பெருமணம் எனும் சம்பந்தர் தேவாரம் பெற்ற திருத்தலம், ஆச்சாபுரம் என்றும் ஆச்சார்யர்கள் புரம் என்றும் இன்று வழங்கப் பெறுகின்றது. பிரம தேவன் அழைத்ததால் நல்லூர் ஆகிய தலம், சம்பந்தப் பெருமான் திருமணத்தால் நல்லூர்ப் பெருமணமாயிற்று.

தஞ்சை மாவட்டத்திற் சிதம்பரம் மாயூரம் இருப்புப் பாதையிற் கொள்ளிடம் இருப்புப் பாதை நிலையத்திற்குக் கிழக்கே மூன்று மைல் தொலைவில் உள்ளது திருநல்லூர்ப் பெருமணம்.

இங்கு எழுந்தருளிய சிவபிரானுக்குச் சிவலோகத்தியாகர் என்றும் இறைவிக்குத் திருவெண்ணீற்று உமையம்மை என்றும் பேர். பஞ்சாக்கரத்தீர்த்தம் முதலிய தீர்த்தங்களுள்.

சம்பந்தப் பெருமானும் மனைவியாரும் திருநீலநக்கர், முருகர், திருநீலகண்டயாழ்ப்பாணர், திருமணத்திற்கு வந்தோர் முதலியோரும் நமச்சிவாயப் பதிகத்தை ஓதிக் கொண்டு சோதியிற் கலந்த தலமிது.

இத்தலத்திற்குச் சம்பந்தர் பாடிய திருப்பதிகம் ஒன்றுள்ளது (3.125). கொட்டையூர் சிவக் கொழுந்து தேசிகர் பாடிய ஆச்சா புரத் தலபுராணம் உண்டு.

ஆச்சான்

தமிழ்நாடு காஞ்சிபுரத்திற் பிறந்தவர் கிடாம்பி ஆச்சான்; பிரணதார்த்திகராசாரியர், ஆத்திரேயாசாரியர், வேதாந்தோதயணர் என்ற பெயர்களாலும் வழங்கப்பெறுவர்; பெரிய திருமலை நம்பியின் மருகர்; ஸ்ரீ பெரும் பூதார் இராமானுசரின் சீடர்; இராமனுஜப்பிள்ளானின் தந்தை; ஸ்ரீ ரங்கராஜரின் பாட்டனார்; கிடாம்பி அப்பிள்ளாரின் பூட்டனார்; கிடாம்பி திருமலை நயினாரின் மாமனார்.

ஆச்சிரமம்

ஆச்சிரமம் என்பது வாழ்க்கை ஒழுங்கு அல்லது படிமுறைகள். இது சிறப்பாகப் பிராமணருக்குரியது. பிரமசரியம், கிருகஸ்தம், வானப் பிரஸ்தம், சன்னியாசம் எனும் நான்கு கட்டங்களை யுடையது.

உபநயனம் பெற்ற இளைஞன், பிரமசரிய விரதம் பூண்டு, பஞ்சேந்திரியங்களை அடக்கி, குருவின் இல்லத்திலே உறைந்து, வேதக் கல்வியில் ஈடுபடுதல் பிரமசரியம் எனும் கட்டமாகும். செளசம், ஆசாரம், விரதம் என்பனவற்றில் வழுவாது குருவின் பணிவிடைகளைச் சீடன் பணிவோடு செய்தல் வேண்டும். வழுவற்ற நெறியிலே விரதங்களை அநுட்டித்து ஆழ்ந்த கவனத்துடன் பிரமசாரி வேதக் கல்வியில் ஈடுபட வேண்டும். இரு சந்தியிலும் குரியனையும் அக்கினியையும் ஆழ்ந்து வழிபட்டு விட்டுக் குருவைப் பணிந்து வணங்க வேண்டும். குருவுக்கு மரியாதை செய்யும் முகமாக அவர் எழுந்து நிற்கையில் எழுந்து, நடந்து செல்கையில் பின்பின் தொடர்ந்து, அமரும்போது அவர் ஆசனத்திலும் தாழ்ந்த இடத்தில் அமர்ந்து ஒழுக வேண்டும். சீடன் குருவுக்கு எதிராக எதுவுமே செய்யக்கூடாது. குரு தானாகவே கேட்கும்போது தான் அவர் முன்னிலையில் அமர்ந்து புலன்களை அலையவிடாது வேதங்களை ஓத வேண்டும். அதன் பிறகு குருவின் அனுமதியோடு தான் இரந்து பெற்ற உணவை உண்ணலாம். குரு குளித்த பின்பே சீடன் அந்த நீரிலே குளிக்கலாம். ஒவ்வொரு நாளும்

சீடன் குருவுக்குத் தேவையான சமதை, தர்ப்பை, நீர், பூ முதலியனவற்றைத் தேடிக்கொண்டு வந்து கொடுக்க வேண்டும்.

வேதக் கல்வி முடிந்த பின்பு புத்தி பெற்ற சீடன் குரு தட்சணை வழங்கிவிட்டு அவருடைய அனுமதியோடு கிருகஸ்தாசிரமத்திலே நுழைவான். தன்னுடைய தகுதிக்கேற்றவாறு, கிரகஸ்தன் செய்ய வேண்டிய சகல கடமைகளையும் அவன் மணம் புரிந்தபின் பார்க்கும் தொழில் மூலம் பெறும் ஊதியத்தில் இருந்து செய்ய வேண்டும். பிதுரைப் பிண்டதானம் மூலமும், தேவரை யாகங்கள் மூலமும், கிருடிகளைச் சுவாதியாயம் மூலமும், பிரஜாபதிகளைப் புத்திர சந்தானம் மூலமும், ஆவிகளைப் பல மூலமும் உலகத்தை அன்பு மூலமும் வழிபடும் கிரகஸ்தன் தன் மாசற்ற சுயமான செய்கைகள் மூலம் புனிதலோகத்தை அடைவான். சன்னியாசிக்கும் பிரமசாரிக்கும் உணவளிக்கும் ஆதாரமாகவுள்ளவன் கிருகஸ்தன். நாடு நாடாக வேதங்கற்பதற்கும் யாத்திரைக்காகவும் செல்பவர்களுக்கு கிருகஸ்தனே தஞ்சம். விருந்தினரை அன்புடன் வரவேற்று உணவும் உறையுறும் அளித்து மகிழ்விக்காது, அவர்களை ஏமாற்றத்தோடு வெளியேறச் செய்பவன் அவர்களுடைய பாவங்களைச் சுமந்துகொண்டு தன்னுடைய புண்ணியங்களை எல்லாம் அவர்களுக்கு இழந்துவிடுகிறான். விருந்தினனை அவமதியாது, கொடூரமாகவும் வஞ்சகமாகவும் பேசாது, கொடுத்ததற்காக வருந்தாது கொடுப்பவரைத் தடுத்தேசாது இருத்தல் அவசியம். கிருகஸ்தாஸ்ரம கடமையை முறையே செய்யும் ஒருவன் உலகியற் பந்தங்கள் சகலவற்றிலும் இருந்து விடுதலையடைந்து உயர்ந்த லோகங்களை அடைவான்.

தன் கடமைகளை மனத்திருப்தியோடு செய்து முடித்த கிருகஸ்தன் முதுமை ஆரம்பிக்கும் போது வனவாசம் செய்ய வேண்டும். மனைவியைப் பிள்ளைகளின் பராமரிப்பிலே விட்டோ அல்லது தன்னோடு கூட்டியோ செல்லலாம். இலைகுழைகளையும் கிழங்கு வகைகளையும் பழங்களையும் உண்டு, மான் தோலாகவும் தர்ப்பைப் புல்லாகவும் அமைந்த ஆடைகள், விரிப்புகள், போர்வைகளோடு வெறுந்தரையிலே துயில வேண்டும். முடிவளர்த்து தாடி வைத்து தாபதர் ஆக, வரு விருந்தினரை உபசரித்து வாழ வேண்டும். தெய்வ வழிபாடு, ஓமம் வளர்த்தல் வைத்தியம், செய்தல், தவமியற்றல் என்பனவானப்பிரஸ்தனின் முக்கிய கடமைகள். நான்குக்கும் முழுவற்ற தோய்தல் வேண்டும். எந்தவகை எண்ணெய் காட்டில் கிடைத்தாலும் அதனை முழுக்குக்கு பயன்படுத்த வேண்டும். வெயிலையும் குளிரையும் தாங்க வேண்டும். இவ்வாறு வாழ்பவன் தன் தீமைகள் யாவும் நெருப்பினிடவை போல அவிந்து போக நிரந்தர லோகங்களை அடைவான்.

சன்னியாசம் எனும் நான்காம் ஆச்சிரமத்திற் புகுமுன் பயணம், செல்வம், மனைவி என்பன வற்றிலுள்ள பற்றுக்களைத் துறந்து, போட்டி மனப்பான்மையைக் கைவிட்டு, தர்ம அர்த்த காமமாம் புகுஷார்த்தங்களை அடையும் முயற்சிகளை மறந்து, நட்பையும் பகையையும் ஒரு சேர எண்ணி, சகல ஜீவராசிகளிடமும் அன்பு செலுத்த வேண்டும். எந்தவொரு ஜீவனும் சிந்தனை, சொல் அல்லது செயலால் துன்புறக் கூடாது. சகல ஆசைகளையும் நீத்து, சகல பந்தங்களையும் பற்றுகளையும் துறக்க வேண்டும். ஒரு கிராமத்தில் ஓரிராவுக்கு மேலும் ஒரு நகரத்தில் ஐந்து இராவுக்கு மேலும் தங்கக் கூடாது. அதுவும் மற்றையோர் அன்போ அல்லது வெறுப்போ காட்டும் வகையில் அமையக்கூடாது. எல்லோரும் உண்டு உலை அடுப்பு அணைந்த பின்பு, பிராமண, சூத்திரிய, வைசிய வீடுகளில் யாசித்துப் பெற்ற உணவை உயிரைத் தாங்குவதற்காக உண்ண வேண்டும். காமம், குரோதம், கர்வம், லோபம், மோகம் எனும் தீயனவற்றை எல்லாம் தள்ளிவிடுவதோடு நான் எனும் முனைப்பு இல்லாதிருக்க வேண்டும். சகல ஜீவராசிகளுக்கும் தஞ்சம் தரும் சன்னியாசி எந்தவொரு ஜீவராசிக்கும் பயப்படத் தேவையில்லை. தூய உள்ளத்தோடும் கஷ்டமின்றியும் சன்னியாச தருமத்தைப் பின்பற்றும் பிராமணன் எண்ணெய் இன்றி ஓளிரும் தீயே போல ஒளி மயமாக பிரம லோகத்தை அடைவான்.

வேதத்தின் நான்கு பகுதிகளான மந்திரம், பிராமணம், ஆரணியகம், உபநிடதம் என்பன முறையே பிரமசரியம், கிருகஸ்தம், வானப்பிரஸ்தம், சந்நியாசம் எனும் ஆச்சிரமங்களுக்கு உரியன என்பர்.

நாற் பாதங்களிலே சரியை பிரமசாரிக்கும், கிரியை கிருகஸ்தனுக்கும், யோகம் வானப்பிரஸ்தனுக்கும், ஞானம் சந்நியாசிக்கும் சிறப்பானவை என்பதும் மனங்கொளற்பாற்று.

ஆசார்யர்

தம்முடைய மதத்திற்குரிய ஆசாரங்களைப் பின்பற்றுபவர் ஆசார்யர் எனப்படுவர். ஆன்மீக அல்லது சமயாசாரியரையும் வைதிகநெறியைப் போதனை செய்பவரையும் தீகை வழங்கும் அதிகாரம் உடையவரையும் ஆசாரியர் என்று வழங்குவர்.

ஆசாரியர் மரபு வைதிகரிடம் மட்டுமன்றி அவைதிகரிடமும் உண்டு. அவைதிகரிடையே சைனரிடம் இம் மரபு மிகவும் முக்கியத்துவம் வாய்ந்ததாகும்.

சைவரிடையே ஆசாரியர் மரபு பெரும்பாலும் சமயானுட்டானங்களுடனே தொடர்புடையதாகக் காணப்படும். குருவையும் ஆசாரியர்

என்று கொள்ளும் போது அம்மரபு சைவரிடையே மிக முக்கியத்துவம் பெறுகின்றது. ஏனென்றிற்சைவத்திற் குருமரபு மிகவும் முக்கிய இடம் வகிப்பதாகும்.

ஆயினும் வைணவமரபிலே ஆசாரியர் மரபு மிக முக்கிய இடம் வகிக்கின்றது. இதம் என அவர்கள் கூறும் திருமகள் கொழுநனை நாராயணனை அடையும் நெறியிலே பிரபத்தியோகத்தின் விரிவாகக் கொள்ளப்படுவது ஆசாரிய அபிமானம். இறைவனைச் சரணடைதலான பிரபத்தியிலே திருமகளும் ஆசாரியரும் முக்கிய இடம் பெறுகின்றனர். இவர்களுடைய உதவியின்றி ஸ்ரீமத் நாராயணனை அடையமுடியாது. விஷ்ணுவுக்கு ஊடகமாகத் திருமகளும் அவருக்கு ஊடகமாக ஆசாரியரும் அமையும் படிநிலை ஒன்றினை அம்மரபிலே காணலாம். இதனைப் புகுஷகாரம் என்பர்.

ஸ்ரீ நாதமுனிகளிலிருந்து ஸ்ரீ இராமாநுசர் வழியாக ஆசாரிய மரபு விரிந்து வருகின்றது. ஸ்ரீ இராமாநுசர் 74 குடும்பங்களுக்கு ஆசாரியராக இருக்கும் உரிமையை வழங்கியதாக மரபு கூறும்.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை மாணிக்கமாலையிலே ஆசாரியர் இலக்கணத்தைத் தெளிவாக விளக்கியுள்ளார். ஆசாரியர் வகைகளை விளக்கும் பெரியவாச்சான்பிள்ளை பிரபன்னத்திற்கு ஆசாரியராவார் பிரபத்திக்கு அறிமுகப்படுத்தும் தகுதியுள்ளவர் என்றும், கடவுளை அடையத் தடையாயுள்ள செயலிலிருந்து பின் வாங்கிக் கொள்வதை உபதேசிப்பவர் என்றும், இறைவன் தான் துணையென்று போதிப்பவர் என்றும் கூறியிருக்கிறார். மாணிக்கமாலையின் கரு ஆசாரியருக்கும் சீடருக்கும் இடையேயுள்ள தொடர்பாகும்.

ஆசார்யஹ்ருதயம்

நம்மாழ்வாரின் பெருமையைப் போற்றும் மணிப்பிரவாள நடையிலமைந்த நூல் ஆசார்யஹ்ருதயம் ஆகும்.

இதனை இயற்றியவர் அழகிய மணவாளப் பெருமாள்நாயனார் என்பவராவார். இவர் வடக்குத் திருவிதிப்பிள்ளையின் புதல்வராகத் திருவரங்கத்திலே பதினமூன்றாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியிலே அவதரித்தவர்; இவர் தமையனார் தென்கலை வைணவ ஆசாரியராக விளங்கிய பிள்ளைலோகாசாரியர்.

ஆசார்யஹ்ருதயம் அழகிய மணவாளப் பெருமாள் நாயனாரின் நூல்களிலே பெரியது மட்டுமன்று; அதிமுக்கியமானதுமாகும்.

ஆசிரியர் தாம் இந்நூலை எழுதியதன் நோக்கம் திருவாய்மொழியின் சாரத்தைப் பக்தர்கள் கருக்கு எவ்வித வர்ணபாகுபாடுமின்றி வெளியிடுவதே என்ற கூறியுள்ளார். நம்மாழ்வார் பிறப்பால் உயர்ந்தவராக இல்லாவிடினும் தம்பக்தியாலும், பற்றினாலும், அறிவினாலும் எந்த ஆழ்வாருடனும் ஒப்பிட்டுக் கூறமுடியாத உயர்நிலையை பெற்றவர் என்பதை ஆசிரியர் நிறுவ முற்பட்டுள்ளார். வேதவியாசரிலும் கிருஷ்ண பரமாத்மாவிலும் பார்க்க, நம்மாழ்வார் பெரியர் என்பது ஆசிரியர் கருத்து.

ஆழ்வார்களின் அருளிச் செயல்களிலும் ஆசாரியர்களின் சம்பிரதாய கிரந்தங்களிலும் இருந்து தொடர்களை அப்படி அப்படியே எடுத்து புது விகுதிகள் கொடுத்து எழுதிய முறை தெளிவேற்படுத்துவதாக இல்லை. உரையின்றி உணர முடியாத நடை நூலிலே காணப்படுகின்றது.

திருநாராயணபுரத்து ஆயி, மணவாளமாமுனிகள் முதலியோர் ஆசார்யஹ்ருதயத்திற்கு வியாக்கியானம் எழுதியுள்ளனர். பிரதிவாதி பயங்கரம் உ. வே. அண்ணங்கராசாரியர் 1948 இலே ஆசார்ய ஹ்ருதயம் தாத்தர்யலாரம் எழுதினார்.

வித்துவான் பு. ரா. புருஷோத்தம நாயுடு (1901—) மணவாள மாமுனிகளின் வியாக்கியானத்தைத் தமிழாக்கம் செய்துள்ளார். நான்கு பாகம் கொண்ட தமிழாக்கத்தினைச் சென்னைப் பல்கலைக்கழகம் இரு நூல்களாக 1965 இலே வெளியிட்டுள்ளது.

ஆசாரக்கோவை

ஒழுக்கங்களைத் தொகுத்துரைப்பது ஆசாரக்கோவை. இத்தகைய தன்மையையுடையவை சங்கத நூலாரின் ஸ்மிருதிகள். ஆசாரக்கோவையின் சிறப்புப்பாயிரம் 'ஆரிடத்து' இருந்து தொகுக்கப்பட்டதென்று கூறுகின்றது. இதன் பதிப்பாசிரியர் திருமணம் செல்வகேசவராயமுதலியார், பெரும்பான்மையானவை சக்ரஸ்மிருதியிலிருந்து தொகுத்தவை என வடநூற்புலவர் கருதுவதாக முன்னுரையிற் கூறுவர். எஸ். வையாபுரிப்பிள்ளை ஆசாரக் கோவையின் பொருள்கள் பல ஸ்மிருதிகளில் இருந்து தொகுக்கப் பெற்றன எனக் கொள்வதே தக்கதென்று எடுத்துக் காட்டியுள்ளார் (இலக்கிய மணி மாலை, 1957, பக், 105—106). ஆயினும் ஆசாரக்கோவையிலே சங்கத ஸ்மிருதிகள் போன்று சாதிக்கொரு ஆசாரம் என்று பிரித்துத் கூறப்படாமை நோக்கத்தக்கது.

வைகறையிலே துயில் நீங்குதல் முதல் இரவில் துயில் கொள்ளுதல் வரையிலான நித்திய கருமங்களை விதித்தும் விலக்கியும் காட்டுவ

தோடு பொதுவான ஒழுக்கங்களையும் தொகுத்துரைக்கும் ஆசாரக்கோவை, அகத்தூய்மையையும் புறத்தூய்மையையும் வற்புறுத்துவதாகும்.

கயத்தூர்ப் பெருவாயின் முள்ளியார் எனும் சைவர் ஆசாரக்கோவையின் ஆசிரியர் என்பது சிறப்புப் பாயிரத்தாற் புலனாகும். இவர் வாழ்ந்த காலத்தைத் துணிந்துரைத்தலரிது.

பதினென் கீழ்க்கணக்கு நூல்களில் ஒன்றான ஆசாரக் கோவையில் 100 வெண்பாவுள்.

இதனைப் பழைய பொழிப்புரையுடன் தில்லை யம்பூர் சந்திரசேகரகவிராஜர் (—1883) 1857 இலே பதிப்பித்தார்; திருத்தணிகை விசாகப் பெருமானையும் பழைய பொழிப்புரையுடன் 1883 இலே பதிப்பித்துள்ளார்; திருமணம் செல்வகேசவராய முதலியார் பழைய பொழிப்புரை, புதியபதவுரை, குறிப்புரைகளுடன் 1893, 1898, 1916, 1918 ஆம் ஆண்டுகளிலே பதிப்பித்தனர்; அவர் வியோகத்தின் பின்பு 1934 இலும் அவர் பதிப்பு பிரசுரிக்கப்பட்டது. சுன்னாகம் அ. குமாரசுவாமிப்புலவர் 1900 இல் ஆசாரக் கோவையினைப் பதிப்பித்துள்ளார். பு. சி. புன்னை வனநாத முதலியாரின் விருத்தியுரையுடன் பழையவுரை கூடிய மூலத்தினைத் திருநெல்வேலி தென்னிந்திய சைவ சித்தாந்த நூற் பதிப்புக் கழகம் 1939 இலே வெளியிட்டது.

ஆசிரியமாலை

ஆசிரியமாலை என்பது ஆசிரியப்பாக்களைக் கொண்ட தொகுப்பு நூல் என்று கருத இடமுண்டு. இந்நூல் இன்று கிடைப்பதாக இல்லை. இந்நூற் பெயரும் இதன் பாடல்களிலே பதினாறும் புறத்திரட்டு எனும் தொகை நூலால் அறியப்படுகின்றன.

புறத்திரட்டு பதினைந்தாம் நூற்றாண்டளவிலே தொகுக்கப் பெற்றதென்று கருத இடமுண்டு.

ஆசிரிய மாலையிலிருந்து பெறப்படும் பதினாறு பாடலிலே நான்கு இராமாயணப் பாடல்கள். இதன் கடவுள் வாழ்த்து சிவசம்பந்தமானது. அறன்வலியுறுத்தல், தவம், நிலையாமை முதலிய அறநீதிக் கருத்துக்கள் அமைந்த பாடல்கள் இன்னுட் காணப்படுகின்றன; அரசியல் தொடர்பான புறப்பாடல்களுமுள்.

ஆசிரியர் நல்லந்துவனார்

திருப்பரங்குன்றத்திலே எழுந்தருளியிருக்கும் முருகப் பெருமான் மீது இவர் பாடிய பரிபாட்டு ஒன்று கிடைத்துள்ளது. திருப்பரங்குன்றத்தின் பெருமையையும், அதிற்கடம்பமரத்தின் அடியிற்

கோயில் கொண்டு எழுந்தருளியிருக்கும் முருகப் பெருமானின் திருவருட் சிறப்பையும் உள்ள முருகி வாழ்த்தியுள்ளார்.

திருப்பரங்குன்றிலே கோயில் கொண்ட முருகனைப்பாடிய “அந்துவன்” எனும் புலவரை மதுரை மருதனிளநாகரை குறிப்பிட்டுள்ளார் (அகநானூறு, 59).

கலித்தொகையுரையாசிரியர் நச்சினூர்க்கினியர் பாலைத்திணையை ஆசிரியர் நல்லந்துவனார் கோத்ததோடு “புரிவுண்ட புணர்ச்சியுள்” எனும் நெய்தற்கலிப் பாடலையும் பாடினார் என்ற கருத்திணையுடையவர்.

நல்லந்துவனார், மதுரையாசிரியர் நல்லந்துவனார் எனும் பெயர்கள் பண்டைய சான்றோர் பெயர்ப்பட்டியலினுள்.

ஆசௌச தீபிகை

ஆசௌசதீபிகை பிறப்புகளால் உண்டாகும் விலக்குகளை விளக்குவதொரு நூல்; சைவ நன்மக்கட்குரியது.

இதனை இயற்றியவர் தமிழாகரமுனிவர். சிதம்பரம் குகைமடம் ஞானப்பிரகாசரிடம் கற்று ஞானோபதேசம் பெற்று ஆன்மாதந்தவாதியாக விளங்கி முதுமையிலே தருமையாதீனம் அடைந்து அவ்வாதீன அடியவரில் ஒருவரானவர் தமிழாகர முனிவர். இவர் பதினேழாம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்தவர்.

ஆசௌசதீபிகையை யாழ்ப்பாணம் வண்ணை மா. வைத்தியலிங்கபிள்ளை (—1902) யாழ்ப்பாணம் சைவப்பிரகாச யந்திரசாலையில் 1882 இலே அச்சிட்டு வெளிப்படுத்தினார்.

எழுதுமட்டுவாள் மாப்பாண முதலியார் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் ஆரம்ப தசாப்தங்கள் வரை யாழ்ப்பாண பிரதேசத்தில் வாழ்ந்தவர். அவர் ஆசௌச விதி என ஒரு நூல் எழுதியுள்ளார். வட்டுக்கோட்டை மு. ஆறுமுகம்பிள்ளை பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் வாழ்ந்தவர். அவர் ஆசௌச விதியொன்று இயற்றியுள்ளார். அது அச்சிடப்பட்டுள்ளது. மாதகல் சு. ஏரம்பையர் (—1914) எழுதிய ஆசௌச வினா விடை வட்டுக்கோட்டையில் 1912 இலே பதிக்கப்பட்டுள்ளது.

துன்னலை ஆ. சபாரத்தினக்குருக்கள் தமிழ் ஆசௌச தீபிகைக்குத் தாத்பரிய உரை தந்துள்ளார். அது பருத்தித்துறையிலே அச்சிடப்பெற்றுள்ளது. கொக்குவில் இ. சி. இரகுநாதையரும் ஆசௌச தீபிகைப் பதிப்பொன்றினை வெளியிட்டுள்ளார்.

திரு ஆடாண

இராமநாதபுரம் மாவட்டம் ஆடாணத் தாலு காவிலுள்ள திருத்தலம் திருவாடாணை. தேவகோட்டைப்பாதை இருப்புப்பாதை நிலையத் திற்குத் தென்கிழக்கே 23 ஆம் மைலிலும் காளையார் கோயிலுக்குக் கிழக்கே 21 ஆம் மைலிலும் இத் திருத்தலமுள்ளது.

ஆட்டுத்தலையும் யானையுடலும் தாங்கும் சாபம் பெற்ற பிருகு முனிவர் வழிபட்டுச் சாபம் நீங்கிய தலம் என்பர். சூரியன் நீலமணியைச் சிவலிங்கமாகத் தாபித்து வழிபட்டுப் பேறு பெற்ற தலம் என்றும் கூறுவர்.

இத்தலத்தில் எழுந்தருளிய சிவபிரானுக்கு ஆதிரத்தினேசுவரர், ஆடாணநாதர் என்றும் இறைவிக்கு அம்பாயிரவல்லி என்றும் பேர். தீர்த்தம் சூரிய தீர்த்தம். தலவிருட்சம் வில்வம்.

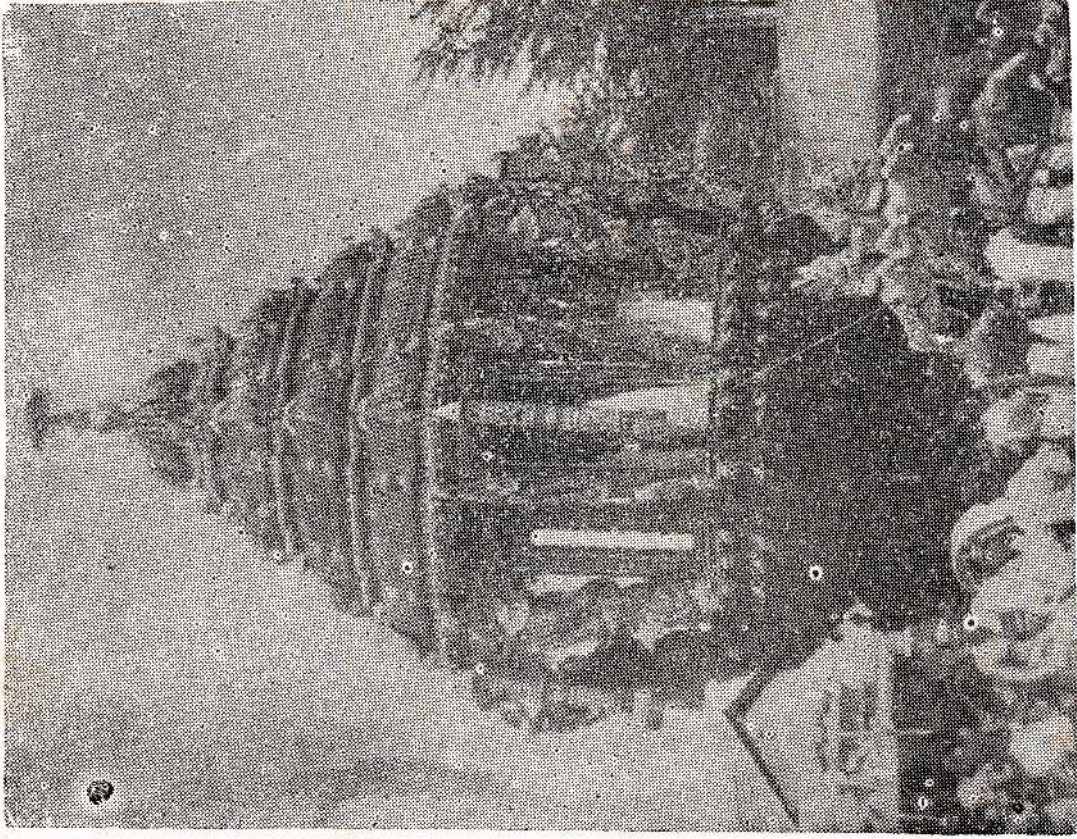
இத்திருத்தலத்திற்குச் சம்பந்தப் பெருமான் பாடிய திருப்பதிகமொன்றுண்டு (2.112). கமலை ஞானப்பிரகாசரின் சீடர் சுவாமிநாததேசிகர் திருவாடாணைத் தலபுராணம் இயற்றியுள்ளார். வ.சு. சண்முகம்பிள்ளை (1880—1941) திருவாடாணை புராணவசனம் எழுதியுள்ளார். திருவாடாணையந்தாதி (கல்போத்து பிச்சுவையர்), திருவாடாணை சித்திரகவி மஞ்சரி (சர்க்கரைப்புலவர்), திருவாடாணை ஆதிரத்தினேசுவரர் சித்திரகவி அலங்காரம் (சர்க்கரை முத்து முருகப்புலவர்), திருவாடாணைப்பதிகம் (தூணுகுடி குரு சுப்பிரமணியக்குருக்கள் பண்டாரம்) முதலிய பிரபந்தங்களுமுள்.

ஆடி அமாவாசை

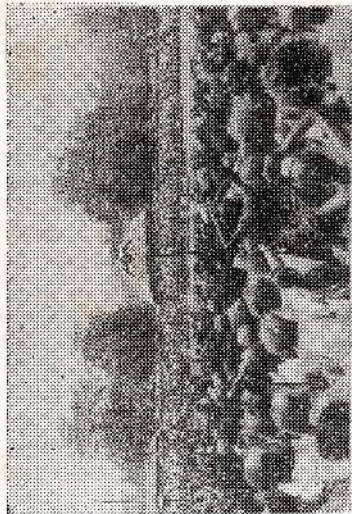
‘அமா’ என்பது ஓரிடத்திற் பொருந்தியது, குளிந்தது, அடுத்தது என்ற பொருள் தருவதாகும். ஒரு இராசியிற் சூரியன், சந்திரன் இருவரும் சேர்ந்து உறவாகும் வாசியான நாள் அமாவாசை எனப்படும்.

சூரியனும் சந்திரனும் ஆற்றல் மிக்கவர்கள். சூரியன் ஞானகாரகன், ஆத்மகாரகன். சந்திரன் மனதிற்கு அதிபதி. ஆற்றல் மிக்க இவ்விருவரும் ஒரு இராசியில் சஞ்சரிக்கும் தினம் புனிதமான தினமாகக் கொள்ளப்படுகின்றது. மேலும் சகல தேவர்களும் அமாவாசையில் அதிபர்கள். அன்று நோன்பு நோற்றல், விரதங்காத்தல் இறைவன் அருளை, பிரீதியைப் பெற பேருதவியாவன.

அமாவாசையிற் புண்ணிய தீர்த்தத்திலே படிந்து பிதிர் தருப்பணம் செய்து அதிதிகளோடும் கூற்றத்தாரோடும் உண்டு விரதநியமத்துடன் இருப்பது தீர்த்த சிராத்தம் எனவும் காமிக சிராத்தம் எனவும்கூடும்.

இரதேதாற்சவம்

ஆடி அமாவாசை

மரணத்தின் போது துலசரீரம் (உருவுடம்பு) அழகிய குக்குமசரீரம் (அருவுடம்பு) பெறும் உயிர் பூமியிற் செய்தவினைகளுக்கு ஏற்ப இன்ப துன்பங்களைச் சுவர்க்க நரகத்தில் அனுபவிக்கும். அனுபவித்துத் தொலையாது எஞ்சி நின்ற பிரார்த்துவ வினைகளினாலேயே உயிர் மீண்டும் பிறப்பெடுக்கின்றது.

அந்தியேட்டி, தகனக்கிரியைகளால் அபுத்தி பூர்வமாகச் செய்த வினைகள் மாறும்; புத்திபூர்வமாகச் செய்தன அனுபவித்தேயாக வேண்டும். பிதிர் வழிபாடு அவ்வினையின் முனைப்பு தேய்தற் பொருட்டுப் புத்திரர் செய்வதாகும். பிதிர் தேவர்கள் பிதிர் தருப்பணத்தை ஏற்று பிதிர் எப்பிறவி புக்கனரோ அப்பிறவியிற் செலுத்திப் பயனடையச் செய்வார்.

அமாவாசைகளிலே ஆடி அமாவாசை மிகவும் புனிதமும் விஷேசமுமானதாம். சைவர்களும் வைணவர்களும் ஆடி அமாவாசையை முக்கிய தினமாகக் கொள்வர். ஏனெனில் வடக்கு நோக்கிச் சஞ்சரிக்கும் சூரியன் தெற்கு நோக்கிச் சஞ்சரிக்கும் ஆரம்பகாலம் ஆடிமாதமாகும். தென்புலத்தார் கடன் இறுக்க விசேடமானகாலம் சூரியன் தெற்கு நோக்கும் ஆடிமாதம் என்ற நம்பிக்கை ஆடிஅமாவாசைக்குத் தனியிடம் அளிக்கின்றது.

திருக்கேதீஸ்வரம், மாமங்கேஸ்வரம், நகுலேஸ்வரம் முதலிய திருத்தலங்கள் ஆடி அமாவாசைக்குப் பேர் பெற்ற ஈழத்துத் திருத்தலங்களாம். திருக்கேதீஸ்வரம் மன்னார் மாவட்டத்திலே அமைந்துள்ள தேவாரம் பெற்ற திருத்தலமாகும். இங்கு பாலாவித் தீர்த்தம் சிறப்புமிக்கது. மாமங்கேஸ்வரம் மட்டக்களப்பு மாவட்டத்தில் மட்டுநகரை அடுத்து அமைந்துள்ளது. இங்கு ஆடி அமாவாசை தினம் வருடாந்த தீர்த்தோற்சவமாகும். நகுலேஸ்வரம் பேர் பெற்ற கிரிமலை எனும் திருத்தலமாகும்; யாழ்ப்பாண மாவட்டத்திலுள்ளது; மாவைக்கந்தன் ஆடியமாவாசையன்று கிரிமலைக்குத் தீர்த்தமாட எழுந்தருளுவது சிறப்பாகும். கொழும்பிலே முகத்துவாரக் கடல் ஆடியமாவாசையின் போது தீர்த்தத் தலமாகப் பிரசித்தி பெற்றுள்ளது.

தமிழ்நாட்டிலே இராமேஸ்வரம் ஆடிஅமாவாசை விரதத்திற்குப் பேர் பெற்ற தலமாக அமைகின்றது. வட நாட்டிலே கங்கை நதியின் புண்ணியத்துறைகள் இத்தினத்திலே பெருந்திரளான மக்களைக் கவரும் தீர்த்தக் கரைகளாக அமைவன.

ஆடிப்பூரம்

ஆடிமாதத்திலே பூரந்தாத்திரம் உச்சத்தில் இருக்கும் போது கொண்டாடப்படுவது ஆடிப்பூரம் எனும் விழா. இது தேவிக்குரிய திருநாள். மானிடத்தை இன்னல்களில் இருந்து மீட்பதற்கு உலகன்னை இப்பூவுலகிலே தோன்றிய நாள் ஆடிப்பூரம் என்று கருதுவர்.

ஆடிப்பூரம் வெள்ளிக்கிழமையில் நேர்ந்து விட்டால் அவ்விழா சிறந்த பலன்களைத் தரும் என்று கருதி விழாவினை விரிவாக அமைத்துக் கொண்டாடுதல் மரபு.

தேவிக்குரிய திருநாளாகிய ஆடிப்பூரத்திலே ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரிலே தோன்றியவர் ஸ்ரீ ஆண்டாள். இதனால் ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரிலே வைணவர்கள் ஆடிப்பூரவிழாவை மிகவும் சிறப்பாகக் கொண்டாடுவர்.

மதுரை, திருநெல்வேலி, வேதாரணியம், நாகப்பட்டினம், சிதம்பரம் முதலான திருத்தலங்களிலே ஆடிப்பூரம் சிறப்பாகக் கொண்டாடப்படுகின்றது.

ஆடிவேல் விழா

ஈழத்தின் தென்பகுதியிலுள்ள கதிர்காமம் முருகப்பெருமான் கோயிலில் வருடந்தோறும் நான்கு திருவிழா நடைபெறும். முதற்றிருவிழா சித்தரை வருடப் பிறப்புத்தினத்தன்று நடைபெறுவது. இரண்டாந் திருவிழாவான பந்தற்கால் நடும் திருவிழா ஆவி அல்லது ஆடியிற் கொண்டாடப்பெறுவது. மூன்றாம் திருவிழா ஆடி அல்லது ஆவணியிற் பதினைந்து அல்லது பதினாறு நாள் திருவிழாவும் தீர்த்த தோற்சவமுமாக நிகழ்வதாகும். நான்காம் திருவிழா திருக்கார்த்திகை விளக்கீட்டுத் திருவிழா.

கதிரை முருகப் பெருமானின் மூன்றாம் திருவிழாவின் அந்தத்திலே கொழும்பு மாநகரிலே கோலாகலமாகக் கொண்டாடப்படும் விழா ஆடிவேல் விழாவாகும். இவ்விழா பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் ஆரம்பமானது என்று கருத இடமுண்டு. கொழும்பிலுள்ள நாட்டுக்கோட்டை நகரத்தார் 1850 இலே 'புதுக்கோவில் நகரம்' என்ற பெயருடன் ஒரு சங்கம் நிறுவி 'புதுக் கதிரேசன் கோயில்' என்ற பெயருடன் இருகோயில்களைக் கட்ட ஆரம்பித்தனர். அவற்றில் ஒன்று கொழும்பு செட்டியார் தெரு ஸ்ரீ கதிரேசன் கோயில்; ஏனையது வெள்ள வத்தை ஸ்ரீ கதிரேசன் கோயில் எனப்படும் பம்பலப்பிட்டி பிள்ளையார் கோயில். ஏற்கனவே செட்டியார் தெருவில் விளங்கிய கதிரேசன் கோயில் பழைய கதிரேசன் கோயில் (ஸ்ரீ கதிர் வேலாயுடு, சுவாமி கோவில்) என்று பெயர் பெற்றது. பழைய கதிரேசன் கோயிலார் பம்பலப்

பிட்டியிலே ஸ்ரீ கதிரேசன் கோவில் (பிள்ளையார் கோயில் ஒன்றினை அமைத்தனர். புதிய கதிரேசன் கோயிலுக்கு வெள்ளவத்தைப் பிள்ளையார் கோயிலும் பழைய கதிரேசன் கோயிலுக்கு பம்பலப்பிட்டிப் பிள்ளையார் கோயிலும் உபய கதிர்காமம் என வழங்கப் பெற்றன. இந்நான்கு கோயில்களும் ஆடிவேல் விழாவுடன் நேருங்கிய தொடர்புடையவை. எனவே ஆடிவேல்விழாவின் தோற்றம் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதி என்பது தெளிவாகின்றது.

ஆடிவேல்விழாவின் தோற்றத்திற்கான காரணம் யாதெனச் சித்தாந்தமாகக் கூறல் அரிதாயினும் பொதுவாகக் கூறப்படும் காரணம் பொருத்தமாகத் தெரிகின்றது. கதிரை முருகனைத் திருவிழாவின் போது தரிசிக்க முருக பக்தர்கள் பல்வேறு இடங்களிலிருந்தும் காவடி ஏந்தியும் வேலேந்தியும் செல்வது மரபாகும். அத்தகைய சந்தர்ப்பங்களில் ஒருபோது தென்மாகாணத்திலே உண்டுபட்ட அநர்த்தத்தால் யாத்திரைகள் தடைப்பட்டதால் பக்தர்கள் யாத்திரையைத் தொடர முடியவில்லை. இந்நிலையை அனுபவித்த கொழும்பு நகரத்தார் கதிர்காமத் திருவிழாவின் அந்தத்திலே கொழும்பிலே வேல்விழாவினைக் கொண்டாடத் தொடங்கினராதல் வேண்டும்.

வேல்விழாவின் முன் காவடிவிழா கொழும்பிலே ஆரம்பிப்பது கண்கூடு. சம்மாங்கோடு ஸ்ரீ கதிர்வேலாயுத சுவாமி கோயிலிலிருந்து முருகப்பெருமான், ஆடிவேல் விழாவுக்கு முதல்நாட்காலை, தேன் பன்னீர் முதலிய அபிஷேகத்திரவியங்களைத் தாங்கிய காவடி முன்னே செல்ல இரத்திலே வெள்ளவத்தை ஸ்ரீ மாணிக்கப்பிள்ளையார் கோயிலுக்கு எழுந்தருளுவது வழக்கமாகிவிட்டது. இவ்வழக்கத்திற்கும் கதிர்காமம் செல்லமுடியாது போயினமை காரணமாகலாம்,

பண்டைய தமிழ் மரபிலே அரசன் தன் குடையையோ வாணையோ அன்றி முழுவீனையோ முன்னனுப்பித் தன் வரவை உறுதிப்படுத்தும் மரபு காணப்படுகின்றது. குடைநாட்கோள், (குடைநிலை), வாள்நாட்கோள் (வாணிலை) என்பன புறத்துறைகளாக இடம் பெற்றுள்ளன. அம்மரபினை உணர்ந்த தமிழ் மக்கள் கதிர்காமம் எழுந்தருளமுடியாத போது முருகனின் ஆயுதத்தைப் பவனியிலே கொண்டு சென்று எழுந்தருளச் செய்து கதிரை மலைக் கந்தனை அங்கு தரிசித்து நிறைவு பெற்றனர் போலும்.

ஆடிவேல்விழா கதிர்காமக் கந்தன் திருவிழாவின் கடைசி நாளிலே வேற்பவனியுடன் ஆரம்பித்த போதும் அதற்கு முதல் நாள் காவடி விழாத்தொடங்குகின்றது. சம்மாங்கோடு ஸ்ரீ கதிர்வேலாயுதசுவாமி, ஆடிவேல் செட்டித்தெரு

விவிருந்து புறப்படுவதற்கு முதல் நாள், அபிடேகத் திரவியங்களைத் தாங்கிய காவடி முன் செல்ல, இரத்திலே எழுந்தருளி வெள்ளவத்தை ஸ்ரீ மாணிக்கப்பிள்ளையார் கோயிலுக்கு அருளாட்சி செய்யவருவார். ஸ்ரீ மாணிக்கப்பிள்ளையார் கோயிலிலே அடுத்த இருநாளும் பக்தருக்குக் காட்சி நல்கி, நான்காம் நாள் மாலை புறப்பட்டுச் சம்மாங்கோட்டுக்கு எழுந்தருளுவார்.

சம்மாங்கோட்டு ஸ்ரீ கதிர்வேலாயுதசுவாமி பவனி புறப்பட்ட மறுநாள் வேல் உலாப் புறப்படும். ஒருவருடம் பழைய கதிரேசன் கோயிலில் இருந்து பம்பலப்பிட்டிப் பிள்ளையார் கோயிலுக்கும் அடுத்த வருடம் புதிய கதிரேசன் கோயிலிருந்து வெள்ளவத்தைப் பிள்ளையார் கோயிலுக்கும் வேல் உலாவரும். வேலை வைத்து முருகன் திருவுருவமாக அலங்கரித்து இரத்தத்திலேகொண்டு செல்வர்.

ஆடிவேல் விழாவின் முதலாம் வேலவர் செட்டித்தெருக் கோயிலிருந்து காலையிற் புறப்பட்டு உபயகதிர்காமத்திற்கு எழுந்தருளுவார். அடுத்த இருநாளும் அங்கு வீற்றிருந்து பக்தர்களுக்குக் காட்சியருளி அவர்கள் அளிக்கும் காணிக்கையை ஏற்றருளுவார். நான்காம் நாள் மாலை புறப்பட்டு வரும் வேலவர் காலிமுகத்திடலிலே பக்தர்களுக்குக் காட்சி கொடுத்து அவர்களுடைய அஞ்சலியை ஏற்று நிற்பர். ஐந்தாம் நாள் அதிகாலையில் வேலவர் செட்டியார் தெருவிலுள்ள கோயிலுக்கு எழுந்தருளுவார்.

ஆடிவேல்விழா கொழும்பு மாநகரிலே சைவர்களுக்கு மட்டுமன்றி ஏனைய மதத்தினருக்கும் சிறப்பாகப் பௌத்த மதத்தினருக்கும் குதூகலமும் மகிழ்ச்சியும் அளிக்கும் பெருவிழாவாகும்.

திரு ஆண்டாங் கோயில்

ஆண்டாங் கோயில் என்று தற்காலத்தில் வழங்கும் திருத்தலம், திருக் கடுவாய்க்கரைப் புத்தூர் என்ற பழைய பெயரையுடையது; தஞ்சாவூர் மாவட்டத்தில் திருக்குடவாசலுக்கு மேற்கே மூன்றரை மைல் தொலைவிலுள்ளது. குடமுருட்டி (கடுவாய்) ஆற்றுக் கரையிலுள்ள ஊர்து.

இங்கு கோயில் கொண்ட சிவபிரானுக்குச் சொர்ணபுரீசுவரர் என்றும் இறைவிக்குச் சொர்ணபுரீசுவரி என்றும் பேர். இது காசிபர் பூசித்த திருத்தலம்.

இத்திருத்தலத்திற்கு அப்பர் பாடிய பதிக மொன்றுண்டு (5.62).

திரு ஆண்டார் கோயில்

ஆண்டார் கோயில் எனத் தற்காலத்தில் வழங்கும் திருத்தலம், திருவடுகூர் என்ற பழைய பெயரையுடையது. பாண்டிச்சேரிக்கு மேற்கே பத்து மை

வினா என்னபாடி சமுத்திரம் எனுமிடத்தில் இறங்கி மேற்கே இருமைல் சென்றால் இத்தலத்தை அடையலாம்.

வடுகனாகிய வயிரவர் பூசித்துப் பேறு பெற்ற தால் வடுகர் என்று முன்பு பெயர் பெற்றதாம்.

இங்கு எழுந்தருளியுள்ள இறைவனுக்கு வடுகர் நாதர் என்றும் இறைவிக்கு வடுவகிர்க்கண்ணியம்மை என்றும் பேர். தீர்த்தம் பெண்ணைநதி.

இத்தலத்திற்குச் சம்பந்தர் பாடிய திருப்பதி கம் ஒன்றுண்டு (1.87).

ஸ்ரீ ஆண்டாள்

விஷ்ணுசித்தர், பட்டர்பிரான் என்று சிறப்பிக் கப்பெறுபவர் பெரியாழ்வார்; பெரியாழ்வார் தம் காலத்து மன்னனைக் கோனெடு மாறன் என்று கூறுவர்; குருபரம்பரை பெரியாழ்வார் காலத்து மன்னன் ஸ்ரீ வல்லபதேவன் என்று கூறுகின்றது; ஸ்ரீமாற ஸ்ரீவல்லபன் (815—862) எனும் பாண்டி யனுக்கு மாறன் எனும் பெயரும் வல்லபன் எனும் பெயரும் உளவாதலால், அவனே பெரி யாழ்வார் காலத்து மன்னன் என்று துணிய முடியும்.

பெரியாழ்வாரால் வில்லிபுத்தூரில் நந்தவனத் திற் கண்டெடுக்கப் பெற்று வளர்க்கப்பட்டவள் கோதை எனும் ஆண்டாள் என்று குருபரம்ப ரைக் கதைகள் கூறுவன. வைஷ்ணவர் பூமாதேவியின் அம்சம் ஆண்டாள் என்பர்.

விஷ்ணு சித்தர் திருமாலுக்குச் சூட்டக் கோர்த்த மாலைகளைச் சூடி அவை அவனுக்கு இசைந்தனவோ என்று சோதித்துப் பார்த்தவ ளாதலால் ஆண்டாள், சூடிக்கொடுத்த நாய்ச்சி யார் எனும் பெயரையும் பெற்றாள்.

கண்ணையே தன் காதலனுக்கக் கணவு கண்டு, கணவனாக வரித்து, மானிடனுக்கு வாழ்க்கைப் படாமல், வாழ்ந்த ஆண்டாளை அழகிய மணவா ளப்பெருமாள் திருவரங்கத்திலே தன்னுடன் ஐக் கியமாக்கிக் கொண்டான் என்று குருபரம்பரைக் கதைகள் கூறுவன.

ஆண்டாள் திருப்பாவையையும் நாச்சியார் திரு மொழியையும் பாடியுள்ளார். இவ்விரு பிரபந் தங்களும் நாலாயிரத்திவ்விய பிரபந்தத்தில் முத லாயிரத்தில் இடம் பெறுவன.

ஆண்டாள் பிள்ளைத்தமிழ்

வைணவ ஆழ்வார்களிலே பெண்ணாக விளங்கும் பெருமைமிக்கவர் ஸ்ரீ ஆண்டாள். இவர் கி.பி. ஒன்பதாம் நூற்றாண்டிலே வாழ்ந்தவர். இவரு டைய திருப்பாவையும் நாச்சியார் திருமொழியும் நாலாயிரத்திவ்விய பிரபந்தத்திலே முதலாயிரத் தில் இடம்பெறுவன.

ஸ்ரீ ஆண்டாள் மீது பாடப்பெற்ற பிரபந்தமே ஆண்டாள் பிள்ளைத்தமிழாகும். இதனுள் ஏழா வது அம்புலிப்பருவத்தினை அடுத்துச்சிறிற் பரு வம், சிறுசோற்றுப்பருவம், பொன்னாசற் பருவம், காமன்னோன்பு பருவம் எனும் நான்கு பருவங் கள் இடம் பெறுகின்றன. இப்பருவங்கள் யாவும் பன்னிருபாட்டியலில் இடம்பெற்றுள்ளன என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

நாச்சியார் திருமொழியிலே திருமாலையே காத லித்து அவரையே அடைதல் வேண்டிக் காமனை நோக்கி நோன்பு இருந்த ஆண்டாளுக்கு இங்கு ஆசிரியர் காமன்னோன்புபருவம் அமைத்துள்ளார்.

இந் நாலாசிரியர் இன்னார் என்று தெரியவில்லை. ஆயினும் நாலாயிரத்திவ்வியபிரபந்தம், அதன் வியாக்கியானங்கள், வைணவ சம்பந்தமான நூல்கள் ஆகியனவற்றிலே நல்ல பயிற்சியுடைய ராகக் காணப்படுகிறார் என்பதை உணரமுடி கின்றது.

ஆண்டாளம்மாள்

இருபதாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியிலே வாழ்ந்தவர்; தமிழ்நாட்டைச் சேர்ந்தவர்; சிவலிங்கமசத்துவம், திருநீற்றின் உண்மை எனும் நூல்களை இயற்றியவர்.

ஆண்டுவிழா

திருக்கோயில்களில் நடைபெறும் விழா, கொண் டாட்டம் அல்லது உற்சவம் சைவமரபுப்படி நித்தியோற்சவம், நைமித்தியோற்சவம், காமி யோற்சவம் எனப் பொதுவாய் மூவகையாகக் கொள்ளப்படும். வைணவ மரபுப்படி கால உற்சவம், சிராத்த உற்சவம், சாந்தி உற்சவம் என்று பகுக்கப்படும். வைணவர் கூறும் கால உற்சவத்திலே நித்தியோற்சவம், பட்சோற்சவம், சம்வத்சரோற்சவம் என்பன அடங்குவன.

தினந்தோறும் நித்திய பூசாந்தத்திற் செய்வது நித்தியோற்சவமாகும். வருடந்தோறும் குறித்த மாதத்தில் வரும் திதி, நட்சத்திரம், சங்கிராந்தி என்பனவற்றுள் ஒன்றை அந்தமாகக் கொள்வது நைமித்தியோற்சவமாகும். நைமித்தியோற்சவம் பொதுவாக இருவகைப்படும். ஒன்று கோயிலுக் குரிய ஆண்டுவிழாவாகும். இது மகோற்சவம்,

பிரம்மோற்சவம், சம்வத்சரோற்சவம் என்று பெயர் பெறும். ஏனைய வகையின பண்டிகை, விரதம் போன்றன தொடர்பாக இடம் பெறும் விசேட விழாக்களாம். வைணவர் கூறும் சாந்தி உற்சவமும் இதனுள் அடங்கலாம். காமிகோற்சவம் (வனபோஜனம்) ஒருவருடைய விருப்பின்படி எடுக்கப்படும்விழா. அப்பொழுது மூர்த்தி கருவறையிலிருந்து வெளியே எழுந்தருளி அபிடேக ஆராதனை வழிபாடு பெற்று இரவிலே மீண்டும் மூலத்தானத்தை அடைவர். வைணவர் கூறும் சிராத்த உற்சவம் பொருளடிப்படையில் காமியோற்சவத்தைச் சார்ந்தது எனலாம்.

பிரமோற்சவம், மகோற்சவம் என்று அழைக்கப்பெறும் ஆண்டுவிழா, கொடித்தம்பம் இல்லாத கோயில்களில் அலங்காரத் திருவிழா என்று பெயர் பெறும்.

நித்திய பூசையில் ஏற்படும் குறைபாடுகள் நைமித்திய பூசையாகிய திருவிழாக்களிலே தீர்கின்றன என்று சாத்திரங்கள் கூறுவன. கோயிலுக்குச் செல்ல முடியாத நோயாளிகள், கர்ப்பிணிகள் முதலியோர் வீதிவலம் வரும் உற்சவ மூர்த்தியைத் தரிசிக்கும் பேறு பெறுவர். மேலும் தீட்சை பெறுதவர், தீயோர் முதலியோரும் உற்சவ மூர்த்தியைத் தரிசித்துச் சாம்பவதீட்சை பெறுவதாகச் சைவாகமங்கள் கூறுவன. ஊர் மக்கள் வேறுபாடுகளை மறந்து ஒன்று சேர்ந்து, ஐம்புலன்களையும் நல்வழிச் செலுத்தி நற்பண்புகளை வளர்க்க ஆண்டுவிழா உதவுகின்றது என்று நம்புவர்.

உற்சவகாலத்தில் செய்யப்படும் ஒவ்வொரு கிரியையும் சிருஷ்டி முதலிய ஒவ்வொரு கிருத்தியத்தையும் குறிப்பதால், அக்கிரியைகள் ஒவ்வொன்றும் ஆன்மாக்களது மலத்தை நீக்கி வீடுபேறு அருளுதற்காக வைக்கப்பட்டன என்று சைவாகமங்கள் கூறுகின்றன.

ஆண்டுவிழா ஒருநாள் முதல் பல நாட்களுக்கு நடை பெறலாம். தஞ்சைப் பெருவுடையார் திருக்கோயிலிலே பிரமோற்சவம் 30 நாளுக்கு மேல் நடைபெற்றதாம். ஆயினும் பத்துநாள் விழா நடைபெறுவதே சைவ வைணவாலயங்களிற் பெருவழக்காகக் காணப்படுகின்றது.

ஒரு பிரமோற்சவத்திற்குப் பல திருக்கோயில்களும் இடமளித்தபோதும் சில திருக்கோயில்களிலே ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட பிரமோற்சவங்களும் ஒரு வருடத்திலே இடம் பெறுகின்றன. உதாரணமாகச் சிதம்பரம் நடராசப் பெருமான் கோயிலிலும் ஆழ்வார் திருநகரி பெருமாள்

கோயிலிலும் இரு பிரமோற்சவங்களும் ஸ்ரீரங்கத்திலே மூன்று பிரமோற்சவங்களும் நடைபெறுகின்றன.

சைவாகமங்கள் மகோற்சவம் துவஜாரோகணம், பேரீதாடனம் அல்லது அங்குரார்ப்பணத்தை முதலாகக் கொண்டு ஆரம்பமாகும் என்று கூறுகின்றன. ஆயினும் விக்கினேசுவர அனுஜை யுடன் மகோற்சவ ஆயத்தங்கள் ஆரம்பமாகும். விக்கினேசுவரன் அருளின்றி எடுத்துக் கொண்ட கருமம் விக்கினம் இன்றி நடைபெறுதகலின் அவனை வணங்கி நிவேதித்து விசேட பூசை செய்து அவனுடைய அனுக்கிரகம் பெற்று ஆயத்தங்கள் நடைபெறும். பின்பு ஊர்நன்மை நோக்கி கிராமசாந்தி செய்யப்படும். கிராம சாந்தி பொதுவாக வைரவபூசையாக அமைகின்றது. இதனை அடுத்து வாஸ்து சாந்தி நடைபெறும். மகோற்சவம் நடைபெறும் இடத்தினைச் சுத்தி செய்வதாக இக்காரியம் நடைபெறும். இது வாஸ்து புருஷன், வாஸ்து பிரமன், விராட்புருஷன் என்று பெயர் பெறும் வாஸ்துவின் ஆதரவை நாடிச் செய்யப்படுவது. வைக்கோல், தருப்பை முதலியனவற்றால் செய்யப்பட்ட உருவமொன்றை சிவாக்கினியோடு சேர்த்து வீதிவழியே இழுத்து வீதியைச் சுத்தி கரிப்பதை இச்சாந்தியின் போது காணலாம். மிருத்சங்கிரகணம் (மண் எடுத்தல்) எனும் கிரியை சுத்தமான மண்ணெடுத்து அங்குரார்ப்பணம் எனும் கிரியையை செய்ய இடமளிக்கிறது. நவதானியங்களை எடுத்து வந்த மண்ணிலே முளைகொள்ள செய்யும் இக்கிரியை எடுத்துக் கொள்ளும் கருமத்திற்குச் சகுனம் பார்ப்பதாக மட்டுமன்றி சிவசக்தி, ஞானசக்தி, கிரியாசக்திகளை குறிப்பாக உணர்த்துவதாகவும் படைத்தல் தொழிலை உணர்த்துவதாகவும் கருதப்படும். அடுத்தது இரட்சாபந்தனம் எனும் காப்புக் கட்டல் கிரியை. அடுத்தது பேரீதாடனம். ஆசாரியர் உலகெங்கும் நன்மை உண்டாக வேண்டும் என்று கருதி மும்முறை மேளம் அடிப்பது பேரீதாடனம்.

துவஜாரோகணம் எனும் கொடியேற்றத் திருவிழாவுக்கு முன்பு நடைபெறும் முக்கியமான கிரியைகள் விக்கினேசுவர அனுஜை, கிராம சாந்தி, வாஸ்துசாந்தி, மிருத்சங்கிரகணம், அங்குரார்ப்பணம், இரட்சாபந்தனம், பேரீதாடனம் என்னும் முற்கூறியவையாம். துவஜாரோகணத்தோடு ஆரம்பமாகும் மகோற்சவத்திலே கொடியேற்றவிழா முதல் நாள் திருவிழாவாகும். கொடியேற்றமும் அதற்கு முற்பட்ட கிரியைகளும் படைத்தல் தொழிலைக் குறிப்பதாகச் சைவாகமங்கள் கூறுவன. ஆணவம் வலியிழந்து, ஆன்மா மலநீக்கம் பெறுதற் பொருட்டு திருவருளாகிய கொடியை ஏற்றுவதையே கொடியேற்றம் குறிக்கின்றதாம்.

கொடிமரம் பதியெனவும் கொடிக்கயிறு சக்தி யெனவும் கொடிச்சீலை பசுவெனவும் தர்ப்பக்க யிறு பாசம் எனவும் கருதப்படும்.

பிரமோற்சவம் நடைபெறும் நாட்களில் யாக சாலையில் ஒவ்வொரு நாளும் யாகம் நடை பெறும். யாகசாலையிலுள்ள சிவாக்கினியில் ஆகுதி செய்தல் ஆன்மாக்கள் செய்த கன்மங் களை அநுபவத்துக்கு வரவொட்டாது சுத்தமாக் கும் பாவனையாகும். லாஜபுஷ்பத்தை (நெற் பொரி) ஆசாரியர் சுவாமிக்குச் சமர்ப்பிப்பது மலநீங்கிய ஆன்மாக்களைச் சிவத்தோடு சேர்க் கும் பாவனையாம்.

பிரமோற்சவ நாட்களிலே உற்சவமூர்த்தி பொருத்தமான வாகனங்களிலே வீதிகள் வழியே திருவுலா எழுந்தருளுவார். வாகனத் திருவி ழாக்கள் காத்தல் தொழிலை உணர்த்துவன என்பர். இரண்டாம் நாள் திருவிழாவிலே பகலில் சூரிய பிரபாவிலும் இரவில் சந்திரப்பிரபாவிலும் இறைவன் உலாவருவார். மூன்றாம் நாளில் பகலில் அதிகார நந்தியிலும் இரவில் பூதவாக னத்திலும் உலாவருவார். நான்காம் நாளில் பகலில் பல்லக்கிலும் இரவில் ஐந்தலைநாக வாக னத்திலும் எழுந்தருளுவார். ஐந்தாம் நாள் திருவிழா சப்பரத்திருவிழா. அன்று பிரபாவில் பகலும் இடபத்தில் இரவும் இறைவன் பவனி வருவார். ஆறாம் நாள் இரவு இறைவன் யானையை வாகனமாகக் கொள்வர்.

ஏழாம் நாள் திருவிழா திருக்கல்யாணம் ஆகும். அருள்வடிவான சக்தி, அறிவுமயமான சிவத் தோடு கலந்து, பிரபஞ்சத்தை இயக்க வைப்ப தையே திருக்கல்யாணம் குறிக்கின்றது என்பர். திருக்கல்யாணத்தின் பின்பு கைலாச வாகனத் திலே ஊர்வலம் நடைபெறும்.

எட்டாம் நாள் திருவிழா பரிவேட்டை மும். மலங்களையும் இறைவன் வேட்டையாடுவதாக இது அமைகின்றது.

ஒன்பதாம் நாள் பிஷாடணர் திருவிழா. அவன் அருளின்றி யாதும் நிறைவேருமையை இவ்விழா உணர்த்தும்.

தேர்த்திருவிழா பத்தாம் நாள் திருவிழா வாகும். அழித்தல் தொழிலை இவ்விழா உணர்த் துகின்றது என்பர். சிவன் பொதுவாக சோமாஸ் கந்தராக எழுந்தருள், சக்தி, கணேசர், சுப்பிரமணியர், சண்டேசர் ஆகியோர் உடன் வரத் தேர்த்திருவிழா நடைபெறும்.

தீர்த்தத்திருவிழா ஆண்டு விழாவின் கடைசி நாள் விழாவாக அமையும். தீர்த்தம் சில கோயில் களிலே பெளணர்மி தினத்திலும் சில கோயில்

களிலே அமாவாசை தினத்திலும் நடக்கும். இவ்விழா இறைவனின் அருளல் தொழிலை உணர்த் துவதாம்.

மயிலாப்பூர் கோயில் முதலிய சில திருக் கோயில்களிலே நடராசப் பெருமானின் ஆனந்த தாண்ட விழா ஒரு நாள் விழாவாகக் காணப் படுகின்றது. நடராசர் விழாவோடு சில திருக் கோயில்கள் ஊடல் உற்சவத்தினையும் கொண்டாடு கின்றன.

சண்டேச உற்சவம் அல்லது பக்தோற்சவம், ஆசார்யோத்சவத்துடன் ஆண்டு விழா நிறைவு பெறும்.

ஆண்டுவிழாவில் இடம்பெறும் மௌனோற் சவம் மறைத்தல் தொழிலை உணர்த்துவதாம்.

விஷ்ணுகோயில்களிலே பிரமோற்சவம் நடக் கும் முறை மேல்வருமாறு கூறப்படுகின்றது.

1. ஆசாரிய வரணம் (தகுதியான ஒருவரை ஆசாரியராக நியமித்தல்)
2. மிருத்சங்கிரகணம், அங்குரார்ப்பணம்
3. திருமஞ்சனம், ஆராதனம், நைவேத்தியம்
4. துவஜாதண்டசுத்தியும் சமஸ்தாபனமும்
5. வாஸ்து ஹோமம், துவஜாபடபிரதிஷ்டை.
6. கருட, விஷ்வக்சேன, சுதர்சன அர்ச்சனை
7. பேரீதாடனம்
8. துவஜாரோகணம்
9. திக்குப்பாலகர் ஆவாகனமும் பூசையும்
10. சும்பதாபனம்
11. அக்ரஹோமம்
12. நவமூர்த்திபூசை
13. யாகதிக்ஷை கௌதக பந்தனம்
14. ஓமம்
15. தேவபூசை
16. உற்சவபலி
17. உற்சவபிரமணம்
18. உற்சவஸ்நாபன அபிஷேகம், ஹவிர்திவேதனம்.
19. இராஜோபசாரம்
20. நிருத்தியாதிதர்சனம்
21. பள்ளியறைக்கு எழுந்தருளச் செய்தல்
22. புஷ்பாஞ்சலி
23. பிரணாமம்

வைணவ கோயில்களில் இடம் பெறும் மேற்படி கிரியைகளை நோக்கும் போது சைவக் கோயில்களில் இடம்பெறுவனவற்றிலே பல இப்பட்டியலில் காணப்படுவதை உணர்ந்து கொள்ளலாம்.

விஷ்ணுகோயில் பிரமோற்சவங்களிலே காலையிலும் மாலையிலும் ஒவ்வொரு நாளும் அபிஷேகம், வழிபாடு, நைவேத்தியம், திருவுலா, திருப்பாகரமோதல் முதலியன நடைபெறுவன. உற்சவமூர்த்தி சேஷவாகனம், அன்னவாகனம், சிம்மவாகனம், கல்பவிருட்சவாகனம், கருடவாகனம், அனுமான் வாகனம் முதலிய வாகனங்களிலே திருவுலாவுக்கு எழுந்தருளுவார். தேர்த்திருவிழாவும் தீர்த்தத் திருவிழாவும் இங்கும் இறுதியில் நடப்பன. தீர்த்தம், சதாரி, துளசி என்பனவற்றைப் பக்தர்களுக்கு வழங்கி விழாவினை முடித்துக் கொள்வர்.

ஆணவம்

சைவசித்தாந்தத்தில் முக்கியமான இடத்தைப் பெறுவது ஆணவம். இதனை வேதாந்திகளின் அவித்தியையுடனே அல்லது வைணவருடைய அகங்காரத்துடனே இணைத்து நோக்கினும் அவற்றிலும் சித்தாந்தி கூறும் ஆணவம் பலவழிகளிலும் முக்கியத்துவம் பெற்றுத் தத்துவ தரிசனத்திலே சிறப்பிடம் பெறுகின்றது.

உயிரைக்கட்டுவது பாசம், பந்தம், தளை, கட்டு; உயிரை மாசுபடுத்துவது மலம். ஆணவம் மும் மலங்களில் (ஐந்து மலங்களில்) ஒன்றாய்ச் சித்தாந்தியாற் கொள்ளப்படுவது. சிவாத்துவிதம் ஆணவப்பேச்சே எடுக்கவில்லை. பாசபதம், ஐக்கியவாதம் என்பன ஆணவம் என்பதொன்றில்லை என்று சாதிப்பன.

மூலகை உயிர்களிலும் செம்பிற் களிம்பு போல அநாதியாய்க் கலந்திருப்பதால் சகசமலம் என்றும் மூலமலம் என்றும் ஆணவம் அழைக்கப்படும். இருள்போல உயிரின் அறிவை மறைத்து வைப்பதால் இருண்மலம் என்றும் அதற்கொரு பெயருண்டு.

அணுவின் தன்மையுடையது, மிக்க சிறுமையுடையது என்ற பொருள் தருவது ஆணவம்; விபாவமான ஆன்மாவை மிக நுண்ணியதாய், சிறுமைப்படுத்துவது என்றும் பொருள் கூறுவர். சிறுமைப்படுத்தல் சிற்றறிவும் சிறுதொழிலும் உளதாகச் செய்தல்.

ஆணவத்தின் இயல்பு மறைப்பதாகும். ஆன்மாவின் அறிவை மறைத்து, ஆசை, கோபம், அகங்காரம், மமதை முதலிய தீயகுணங்களையும்

தீய எண்ணங்களையும் தீய செயல்களையும் எழுப்பி விடுவது அதன் தொழில். ஆயினும் அறிவை அது அழித்துவிடாது.

இருள் தன்னைக் காட்டும். ஆணவம் தன்னையும் காட்டாது பிறபொருளையும் காட்டாது. இதனால் ஆன்மா தன்னை ஆணவம் பிடித்திருப்பதை உணராது கிடக்கும்.

ஆணவத்தை அடக்கிச் செய்வது நல்லகருமம்; அடக்காமல் செய்வது தீயகருமம். நற்செயல்தீச் செயலால் உண்டாகும் புண்ணிய பாவம் கன்மமலம். அது அனுபவித்தே தொலைக்கவேண்டியது. கன்மத்தைச் செய்யக் கருவியாவது மாயை. அது தறுகரணபுவன போகங்களை அளித்து அக்காரியத்தைச் செய்கிறது.

மாயை, கன்மம், என்பனவற்றின் பின்பே ஆணவம் அறும். அதற்கு இறைவனது ஞானசக்தி உதவுகின்றது.

பெத்த நிலையில் ஆணவம் அறிவை முற்றாக மயக்க, ஆன்மா செயலின்றிக் கிடக்கும். சகல நிலையில் சிவம் அருளால் மாயை தறுகரணபுவன போகங்களைத் தரும். இவற்றால் ஆன்மா வினைகளைச் செய்து, சிறிது சிறிதாக உண்மையை உணர்ந்து, இருவினைகளையும் சமமாகக் காணத் தொடங்கும். முத்திநிலையில் திருவருள் சேர்வதால் ஆன்மா மலமுனைப்பில் இருந்து விடுபட முனையும்.

முத்தியில் ஆணவம் உண்டா இல்லையா என்பதிற் கருத்து வேறுபாடு உண்டு. பாசாண்டவாதம் முத்தியிலும் ஆணவம் நிலைத்திருப்பதாகக் கூறும். ஆணவம் இருக்குமட்டும் பிறப்பிறப்பு தொடரும் என்பது சித்தாந்தம். இதற்கு சமாதானமாக ஆணவம் முற்றாக நீங்காது நெல் உமி போல ஒட்டிக் கொண்டு பலம் இழந்து கிடக்கும் என்பர்.

ஆத்தான்

மணவாளமாமுனிகளின் சீடர் வானமாமலை ராமாநுஜஜீயர்; அவர் சீடர் ஆத்தான்; பதினைந்தாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் வாழ்ந்தவராகலாம்.

பகவத் விஷயத்திற்கும் திருப்பாவை வியாக்கியானத்திற்கும் சங்கிரகமாக அரும்பதவுரை செய்தவர்; அது 'ஆத்தான் அரும்பதம்' என வழங்கும்.

ஆத்தான் ஜீயர்.

ஆந்திர வைணவர்; திருவரங்கப்பெருமாள் கோயிலில் இருந்தவர்; ஆத்தான்யதி எனவும் அழைக்கப்படுவர்.

பகவத்விஷயத்திற்கு 'அடையவளைந்தான் அரும் பதம்' எனும் அரும்பதவுரையும் திருப்பல் வாண்டு வியாக்கியானம் அரும்பதமும் தந்தவர்.

ஆத்திசூடி

காப்புச் செய்யுட் காரணமாகப் பெயர்பெறும் நூல்களில் ஒன்று ஆத்திசூடி. கொன்றைவேந்தன், வாக்குண்டாம் முதலியனவும் இவ்வாறே பெயர் பெறல் நோக்கத்தக்கது.

ஆத்திசூடியாம் சிவபிரான் விரும்பும் விநாயகரின் காப்பு நீங்கலாகப் பொதுவாக 108 அல்லது 109 நூற்பாக்களையுடையது ஆத்திசூடி. காப்பொழிந்த நூற்பா யாவும் ஓரடியில் அமைவன என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

ஔவையார் இயற்றியது ஆத்திசூடி. ஆத்திசூடியாசிரியரே கொன்றைவேந்தன், வாக்குண்டாம் (முதுரை), நல்வழி என்பனவற்றையும் இயற்றினார் என்று கருத இடமுண்டு. "தேவர் குறளும்" எனும் வெண்பாவிலே தேவாரமுதலிகளையும் மணிவாசகரையும் குறிப்பிடும் நல்வழியாசிரியர் ஒன்பதாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதிக்கு முற்பட்டவராகார். கொன்றைவேந்தனின் காப்புச் செய்யுள் பேராசிரியர் (தொல். பொருள். செய். சூத். 149 உரை), யாப்பருங்கல விருத்தியுரைகாரர் (சூத். 63 உரை) என்பவர்களால் எடுத்தாளப்படுகின்றது. மூதுரையின் 'அட்டாலும் பால்சுவை' எனும் செய்யுள் பேராசிரியரால் எடுத்தாளப்படுகின்றது (தொல். பொருள். செய். சூத். 72). இம் மேற்கோளாசிரியர் பதினேராம் பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டுகளில் வாழ்ந்தவரென்று கருத முடியும். எனவே முற்கிளந்த நூல்களின் ஆசிரியரான ஔவையார் ஒன்பதாம் நூற்றாண்டின் கடைக் கூறுக்கும் பதினேராம் நூற்றாண்டின் முற் கூறுக்கும் இடையில் வாழ்ந்தவராகலாம்.

சன்மார்க்க சாரத்தைச் சுருங்கச் சொல்லி விளங்க வைத்து, அகரமாதிய அட்சர நிரையே கோத்தெழுதப்பட்ட ஆத்திசூடி, அகரவரிசையைக் கற்பதில் ஆர்வமேற்படுத்தவும், மனனம் செய்யும் பழக்கத்தினை விருத்தி செய்யவும் இளமையில் உதவியதோடமையாது, ஆழ்ந்த கருத்துகளை அடிமனத்தே இட்டு முதிர்ச்சியிற் பயனடையவும் உதவிற்று. நற்பண்புடன் கூடிய நல்லொழுக்கம் இறையநுபவத்திற்கு இன்றியமையாதது என்பதை வற்புறுத்தியது தமிழர் மதம். இதன் காரணமாகத் தோன்றிய அறநீதி ஆசார நூல்களிற் சிறுவர் முதல் முதியோர் வரை மறவாது போற்றும் நூல் ஆத்திசூடி.

ஆத்திசூடியகவல், ஆத்திசூடிச்சிந்து, ஆத்திசூடித்திறவுகோல், ஆத்திசூடிப்புராணம் முதலான நூல்கள் ஆத்திசூடியின் பெயர் தாங்கி அதன் செல்வாக்கிற்குச் சான்று பகர்ந்து நிற்கின்றன.

ஆத்திசூடியின் சூத்திரப் பொருளை விளக்கும் முகமாக ஆத்திசூடி வெண்பா என்ற பெயரிலே இரு நூல்கள் எழுந்தன. ஒன்றின் ஆசிரியர் இராமபாரதி; ஏனையதின் ஆசிரியர் இரட்டணை அசலாம்பிகையம்மையார். ஆத்திசூடியின் சூத்திர விளக்கமாக நவீன முறையிலே தெ. பொ. கிருஷ்ணசாமிப்பாவலர், கடலூர் ந. பலராமையர், யாழ்ப்பாணம் நா. மகேசன் முதலானோர் பல கதைகளை எழுதியுள்ளனர்.

ஆத்திசூடிக்கு முகவை இ. இராமானுசக்கவிராயர், திருத்தணிகை க. சரவணப் பெருமானையர், யாழ்ப்பாணம் ஸ்ரீ ஆறுமுகநாவலர் (? 1850), கா. பச்சையப்ப முதலியார் (1868), அரியலூர் எஸ். சாமிநாதையர் (1898), காஞ்சிபுரம் மகாவித்துவான் இராமசாமிநாயுடு, ந. மு. வேங்கடசாமி நாட்டார் முதலியோர் உரை கண்டனர். காவேரிப்பாக்கம் நமச்சிவாய முதலியார் 1930 இலே பழைய உரைகளுடன் புதிய உரைகளையும் சேர்த்து ஆத்திசூடியையும் கொன்றை வேந்தனையும் பதிப்பித்தார். ஆங்கிலத்திலே ஜே. சுக்தென் (Rev. J. Sugden) பாதிரியார் (1848) முதலாகப் பலர் மொழி பெயர்த்து வழங்கியுள்ளனர். மாகறல் கார்த்திகேய முதலியார் ஆத்திசூடி முதற்குத்திர விருத்தியுரை தந்துள்ளார்.

ஆத்மபோத உபநிடதம்

இருக்கு வேதத்தைச் சேர்ந்த ஆத்மபோத உபநிடதம் முக்திகோபநிடதம் கூறும் சங்கத்திலுள்ள 108 உபநிடதங்களில் ஒன்றாகும். ஆத்மபோத உபநிடதம், ஆத்மபிரபோத உபநிடதம் என்றும் இது அழைக்கப்பட்டுள்ளது. ஆத்மவிளக்கமாக அமையும் இவ்வுபநிடதம் நாராயண உபநிடதம்.

'ஓம் நமோ நாராயணை' எனும் மந்திரம் வைகுந்தத்தை அளிப்பதாகும். நாராயணைத்தியானிப்பவர்கள் எவ்வித துன்பங்களையும் அனுபவிக்கமாட்டார். இருமை நிலையிலிருந்து இருமை யற்றநிலையை அடைவதை இவ்வுபநிடதம் விளக்கும். தன்மையிலே சிந்தனைக் கூற்றுகளாக அமையும் இதனை ஒரு முகூர்த்தம் உச்சாடணம் செய்வோர் பிறவிப்பிணியிலிருந்து காப்பாற்றப்படுவார்.

ஆத்மஜோதி

ஈழத்தின் மலைநாட்டிலுள்ள நாவலப்பிட்டி எனும் நகரிலிருந்து 1948 ஆம் ஆண்டு திருக்கார்த்திகைத் திருநாளிலே சிவனொளிபாதமலைச் சித்திரத்தைத் தாங்கி வெளிவரத்

தொடங்கிய ஆன்மீக வெளியீடு ஆத்மஜோதியாகும். அப்பொழுது வருடசந்தா மூன்று ரூபாய்; ஆயுள் சந்தா 75 ரூபா. இம்மாசிகை 1973 இலே வெள்ளி விழாக் கொண்டாடிய பெருமையுடையது.

ஆத்மஜோதியைக் கௌரவ ஆசிரியராக இருந்து வழிநடத்தியவர் க. இராமச்சந்திரா எனும் சமரசஞானி. ஏழாலை நா. முத்தையா ஆசிரியர் ஆரம்பகாலம் முதல் நிர்வாக ஆசிரியராக இருந்து அதன் வளர்ச்சியிலே பெரும் பங்கு கொண்டவர்.

ஆத்மஜோதி ஆன்மீக வெளியீடுகளிலே சமரச நெறியினைப் பின்பற்றி வந்த சிறப்புடையது. அதன் வளர்ச்சிப்பாதையிலே ஆன்மீக நெறியை எவ்விதக் கலப்புமின்றி வழங்கிய பெருமையுடையது. எத்தனையோ மகான்களின் பிரமிக்கத்தக்க வாழ்க்கை வழிகளைத் தொட்டுத் தொட்டுக் காட்டி வந்த சிறப்புடையது. இவருவான மொழியிலே தெளிவாகவும் ஜனரஞ்சகமாகவும் சுருக்கமாகவும் விடயங்களை அளித்துச் சாதாரண கல்வி அறிவுடையோருக்கு ஆன்மீக அறிவினை வழங்கியது ஆத்மஜோதி.

1960 இலே ஆத்மஜோதி அச்சகம் நிறுவப்பட்டதை அடுத்து ஆத்மஜோதியில் வெளிவந்தனவும் வெளிவராதனவுமான பல விடயங்கள் நூலுருப்பெற்றன. அதன் பத்தாம், பதினைந்தாம் இருபத்தைந்தாம் ஆண்டுகளிலே விசேடமலர்களும் வெளியிடப் பெற்றுள்ளன.

ஆத்மோபநிடதம்

அதர்வவேதத்தைச் சேர்ந்த ஆத்மோபநிடதம், முக்திகோபநிடதம் கூறும் சங்கதத்திலுள்ள 108 உபநிடதங்களில் ஒன்றாகும். பிரமன் தேவரிகழிகளுக்கு அதர்வவேதத்தில் மறுபிறப்பின் உண்மைபற்றி விளக்கிய பின்பு, அங்கிரஸ் இவ்வுபநிடதத்திலே மறுபிறப்பிலிருந்து நீங்கும் மார்க்கத்தை, சம்சார பந்தத்திலிருந்து நீங்கும் மார்க்கத்தைப், பரமாத்மனைப் போற்றி அடைவதைக் கூறும். ஆத்மாவின் உண்மை இயல்பு இங்கு உணர்த்தப்படுகின்றது.

திரு ஆதனார்

ஆதமங்கலம் என வழங்கும் ஆதனார், புள்ளிருக்குவேனார் (வைத்தீசுவரன் கோயில்) அருகிலுள்ள திருப்புன்கூருக்கு வடமேற்கில் உள்ள திருத்தலம்; சுவாமிமலை இருப்புப் பாதை நிலையத்திற்குச் சுமார் இரு மைல் தொலைவிலுள்ளது; தஞ்சை மாவட்டத்தைச் சேர்ந்தது.

திருநாளைப்போவார் நாயனார் (நந்தனார்) அவதரித்தவர் ஆதனார்.

இத்தலத்திலே கிடந்த திருக்கோலத்திலே அருள் பாலிக்கும் விஷ்ணு கோயில் உண்டு. இங்கு எழுந்தருளிய விஷ்ணுவுக்கு ஆண்டளக்குமையன் என்றும் பெரிய பிராட்டியாருக்கு ஸ்ரீரங்கநாயகி என்றும் பேர்.

திருமங்கையாழ்வார் திருவுரு கர்ப்பக் கிருகத்திலேயுண்டு. கிழக்கே திருமுக மண்டலம். சூரிய புஷ்கரிணி. காமதேனுவுக்கும் திருமங்கையாழ்வாருக்கும் பிரத்தியக்ஷம்.

திருமங்கையாழ்வார் மங்களாசாசனம் செய்த திவ்விய தலம் (பெரியதிருமடல், 130).

ஸ்ரீ ஆதிசங்கரர்

ஐகக்குரு ஆதிசங்கர பகவத்பாதர் தென்னிந்தியாவில் வடதிருவிதாங்கூர் பிரதேசத்திற்கு காலடி எனும் கிராமத்திலே அவதரித்தவர்; நம்பூதிரி பிராமணர் வகுப்பில், ஆத்ரேய கோத்திரத்திலே சிவகுரு ஆரியம்பாதம் பதிகளின் ஏக புதல்வராகத் தோன்றிய அவருக்குப் பிள்ளைப்பெயர் சங்கரன் என்பர்.

ஆதிசங்கராசாரியர் காலம் பற்றி வேறுபட்ட கருத்துகள் நிலவுகின்றன; நேபாள நாட்டுக் காலவரிசை நூல் ஒன்றின் மூலம் அவர் காலம் கி. மு. 509 முதல் கி. மு. 477 வரை என்று தீர்மானிக்கக் கூடியதாக இருக்கின்றது என்பர் சிலர். கௌதம புத்தருக்குப் பின் வந்தவராகக் கருதக் கூடிய ஆதிசங்கரர், புத்தர் நிர்வாணம் அடைந்த கி. மு. 473 க்கு முன்பே மறைந்துவிட்டதாகக் கூறல் பொருந்தாது. சிருங்ககிரிமடத்தின் குறிப்புகளின் உதவியுடன் சிலர் ஆதிசங்கரர் காலம் கி. பி. 738 முதல் கி. பி. 820 வரை என்று அறுதியிட்டுக் கூறியுள்ளனர். இக்குறிப்புகளால் அறியப்படுபவர் காஞ்சிபுரம் ஸ்ரீ சாரதா மடத்தின் பீடாதிபதிகளில் ஒருவர் என்றும் ஆதிசங்கரர் அல்லர் என்றும் கூறுபவர் உளர். செளந்தரியலகரியின் 75 ம் பாடல் குறிப்பிடும் "திராவிடசிக" திருஞானசம்பந்தரே என்றும் அதனால் அந்நூலின் ஆசிரியர் ஆதிசங்கரர் காலம் ஏழாம் நூற்றாண்டுக்குப் பிற்பட்டது என்றும் சிலர் கூறுவர். ஆயினும் செளந்தரியலகரியின் ஆசிரியர் இன்னார்தாம் என்ற துணிந்து கூறுவதற்கு ஆதாரமில்லை என்னும் கருத்தும் கவனித்தற்குரியதாம். சங்கரர் பெயரால் வழங்கும் சிவபுஜங்க ஸ்தோத்திரத்திற்கு சந்தரமூர்த்தி சுவாமிகளும் சிறுத்தொண்ட நாயனாரும் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளதாகவும் கூறுவர்.

சங்கராசாரியர் வாழ்ந்த காலம் பற்றிய தெளிவு ஏற்படாத போதும் அவர் 32 வருடங்கள் இம்மாயாவுலகிலே வாழ்ந்தவர் என்பதைச் சங்கர விஜயங்கள் ஒருசேரக் கூறி நிற்கின்றன.

ஏகான்மவாதிகளின் சந்தான பரம்பரை சதா சிவம், நாராயணர், பிரம்மா, வசிஷ்டர், அவர் மகன் சக்தி, அவர் மகன் பராசர், அவர் மகன் வேதவியாசர், அவர் மகன் சுகர், அவர் சீடர் கௌடபாதர் வழிவருவது; கௌடபாதரின் சீடர் கோவிந்த பகவத்பாதரே ஆதிசங்கரரின் குருவாவர்.

ஆதிசங்கரர் ஏகான்மவாதத்தின் சிறந்த பிரசாரகராக விளங்கியவர்; அவருக்கு முன்பே இந்திய தத்துவ தரிசனங்களில் ஏகான்மவாதம் இடம் பெற்றுவிட்ட போதும், சங்கரரே அதனைத் தெளிவாக்கி, விரிவாக்கி, விளக்கிப் பிரபல்லியப் படுத்தியவராவர்.

“ஏகம் ஏவ அத்துவிதீயம் பிரமம்” என்ற வேத மகாவாக்கியத்தில் வரும் அத்துவிதீயம் என்ற சொல்லிலுள்ள அகரத்திற்கு ஏகான்மவாதிகள் இன்மைப் பொருள் கொண்டு, பிரமம் ஒன்றே உள்பொருள்; இரண்டாம் பொருள் ஒன்றும் இல்லை என்பர்; ஏகான்மவாதிகள் கண்ணுக்குப் புலனாகும் பல உயிர்களும் இவ்வுலகும் எல்லாம் மாயத்தோற்றமே; ஒரு சூரியனே பல சூடங்களில் உள்ள நீரிற் பிரதிபிம்பித்துப் பலவற்றைத் தோற்றுவிப்பது போல ஓர் ஆன்மாவே பல உடல்களில் நின்று பலவாகத் தோன்றுகின்றது; அந்த ஆன்மாவே பிரமம் என்று விளக்குவர்; இரண்டில்லை எனும் ஏகான்மவாதிகள் முத்தியில் இறைவன் ஒன்றேயுண்டு; ஆன்மா இல்லையாகி விடும் என்பர்.

ஆதிசங்கரர் கன்னியாகுமரி முதல் காஷ்மீரம் வரையாத்திரை செய்து தம் ஏகான்மவாத தத்துவத்தைப் போதித்தும் வாதிட்டும் நிலைநாட்டுவதிலே முன்னின்றவர்.

துவாரகையிலே துவாரகா மடத்தையும், புரி ஜகந்நாதத்திற் கோவர்த்தன மடத்தையும், பதரி காசிரமத்தில் ஜோதிர் மடத்தையும், சிருங்ககிரியிற் சிருங்ககிரி மடத்தையும் காஞ்சீபுரத்தில் ஸ்ரீ சாரதா மடத்தையும் நிறுவித் தம் சீடர்களான பத்மபாதர், சுரேச்வராசாரியார், தோடகாசாரியர், ஹஸ்தாமலகாசாரியர் முதலானோரை அவற்றின் பீடாதிபதிகளாக நியமித்து ஏகான்மவாதப் பரம்பலுக்கு வேண்டிய தசநாமிகளை உருவாக்கியவர்.

தசோபநிஷத்துகள், பிரம்மகுத்திரம், பகவத்கீதை என்பவனற்றிக்கு ஆதிசங்கரர் இயற்றியனவாக வழங்கும் சங்கத மொழிப் பாடியங்கள் அவர் தம் ஆக்கங்கள் என்பதிலே கருத்து வேறுபாடில்லை; ஆனால் அவர் பெயரால் வழங்கும் ஏனைய சங்கத நூல்கள் பற்றி அவ்வாறு கூறுவதற்கில்லை; அவற்றிலே சில மேல்வருவன:

சிவானந்தலஹரி

சௌந்தரியலஹரி

அன்னபூர்ண ஸ்தோத்திரம்

தகழிணமூர்த்தி ஸ்தோத்திரம்

சிவநாமாவளி ஸ்தோத்திரம்

லக்ஷ்மீநரஸிம்ம ஸ்தோத்திரம்

துவாதசலிங்க ஸ்தோத்திரம்

ஷட்பதி ஸ்தோத்திரம்

காலபைரவ அஷ்டகம்

மநீஷா பஞ்சகம்

மாத்ருகா பஞ்சகம்

சுப்பிரமணிய புஜாங்கம்

கனகதாராஸ்தவம்

வேதஸாரசிவஸ்தவம்

அபரோக்ஷா நுபூதி

உபதேசஸாஹஸ்ரீ

பிரபோதஸுதாசுரம்

ஆத்மபோதம்

விவேகசூடாமணி

சதசுலோகீ

பஜகோவிந்தம்

விஷ்ணுஸகஸ்ரநாமம் பாஷ்யம்

ஸநத்ஸுஜாதீயம் பாஷ்யம்

ஹஸ்தமலகீய பாஷ்யம்

ஆதித்தசோழன் (871—907)

பரகேசரி விசயாலயனுக்குப் பின் ஆட்சி புரிந்தவனும் அவன் மகனுமாகிய இராசகேசரி ஆதித்தன் மேற்கே சகயாத்திரிமலை முதல் கிழக்கே கீழ்க்கடல் வரை காவிரியின் இரு கரைகளிலும் எண்ணற்ற கோயில்களைக் கட்டுவித்தான் என்று சுந்தரசோழன் காலத்து அன்பில் செப்பேடுகள் கூறுகின்றன. ஆதித்தன் காலத்தில் மண்டளிகள் பல கற்றளிகளாக மாற்றியமைக்கப்

பட்டிருக்க வேண்டும். ஆதித்தன் காலத்தில் சுமார் 50 கோயில்கள் வரை கட்டப்பட்டிருக்கலாம் என்று கருதப்படுகின்றது.

ஆதித்தர்

அதிதியின் மக்களாதலால் ஆதித்தர் எனப்பட்டனர். இருக்கு வேதத்தில் இவர்கள் ஒன்றாகத் தொகுத்துக் கூறப்படும் தெய்வங்கள். ஒரு பாடலிலே அவர்கள் அறுவர் என்றும் அவர்கள் பெயர்கள் மித்திரன், ஆரியமன், பகன், வருணன், தக்ஷன், அம்சன் என்றும் கூறப்படுகின்றது. ஏழு பேர் என்று வேறொரு இடத்தில் சுட்டப்பட்ட போதும் அவர்கள் இன்னொருவரே கூறப்படவில்லை. பத்தாவது மண்டலத்தில் எட்டாம் ஆதித்தனை மார்த் தாண்டன் கூறப்படுகின்றான். அதர்வ வேதம் ஆதித்தர் எண்மர் என்று கூறுகின்றது. பிராமணங்கள் பன்விரண்டு ஆதித்தரைக் கூறுகின்றன.

ஆதித்தரின் பெயர்கள் வெவ்வேறு நூல்களில் வெவ்வேறு உள்ளன. ஆயினும், பல பெயர்கள் சூரியனின் பெயர்களாக இருப்பது நோக்கத் தக்கது. முடிவற்ற வெளியின் உருவமாகக் காணும் ஆதித்தர் பற்றி பல பாடல்கள் இருக்கு வேதத்திலுள்ள.

ஆதிநாதர்

புதுக்கோட்டை குடுமியான்மலையிற் குகைவடிவாயுள்ள சிவாலயத்தின் ஆதிநாதர் என்பவர் பாடிய வெண்பா ஒன்று வெட்டப்பட்டுள்ளது.

ஆதிமூலப்பாவலர்

தமிழ் நாட்டினைச் சேர்ந்தவர்; துறைசை சுப்பிரமணிய தேசிகர் நான்மணிமாலை பாடியவர்.

ஆதிமூல முதலியார்

தமிழ்நாடு திருக்கழுக்குன்றம் என்னுமூரினர்; பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்து கொண்டிருந்தவர்; தாயுமான சுவாமிகள் திருப்பாடற் றிரட்டு (1885), ஓளவைகுறள் (1882) முதலியனவற்றைப் பதிப்பித்தவர்.

ஆதியப்பநாவலர்

தமிழ்நாடு பொன்விளைந்தகளத்தூர் எனும் ஊரினர்; திருக்களர்ப்புராணம், திருக்கொள்ளம் பூதூர்ப்புராணம், மாயூரப்புராணம் என்பனவற்றைப் பாடியவர்;

திருக்களர்ப்புராணம் பின்னத்தூர் அ. நாராயணசாமிஐயராற் சும்பகோணத்தில் 1902 இலே பதிப்பிக்கப் பெற்றது.

ஆதியுலா

தமிழிலே காணப்பெறும் உலாப்பிரபந்தங்களிலே திருக்கலைய ஞானவுலாவிற்கு முன்பு தோன்றிய உலாக்கள் எதுவும் கிடைக்கப் பெறவில்லை. இக் காரணத்தினால் இவ்வுலா 'ஆதியுலா' என்று அழைக்கப்படுகின்றது.

திருக்கலையத்திற் கோயில் கொண்ட சிவ பிரான் பவனி கண்டு ஏழு பருவமகளிர் காழற் றதாக அமையும் திருக்கலைய ஞானவுலா வினைப் பாடியவர் சேரமான் பெருமானையனார். இந் நாயனார் சுந்தரமூர்த்திசுவாமிகள் காலத்த வராதலால் அவர் வாழ்ந்த காலமாகிய ஏழாம் நூற்றாண்டின் கடைக்கூறும் எட்டாம் நூற்றாண் டின் முற்பகுதியும் இவர் காலம் எனலாம்.

ஆதியுலாவிலே 197 கண்ணிகளுள், கண்ணி களையடுத்து வெண்பாவொன்று உலா நிகழ்ச்சி யினைக் கூறுகின்றது. பாட்டுடைத் தலைவனைப் போற்றி, உலாவிற்குக் காரணம் கூறி, உலாவினை ட்டாத்தும் ஆசிரியர், பேதை முதற் பேரிளம் பெண் ஈராக மகளிர் குழாம் முதலிற் கூடி நின் றும், பின்பு தனித்தனியாகவும் செய்வனவற்றை விரித்துரைக்கின்றார்.

ஆதியுலா பதினேராம் திருமுறையிலே தொ குக்கப்பெற்ற பிரபந்தங்களிலே ஒன்றாகும். பதி னேராம் திருமுறை யாழ்ப்பாணம் ஸ்ரீ ஆறுமுக நாவலராற் சென்னை வர்த்தமான தரங்கிணீ சாகையச்சுக் கூடத்திற் சுக்கில வருடம் வைகாசி மாதம் (1869) பதிப்பிக்கப் பெற்றது.

திரு ஆப்பனார்

தற்பொழுது ஆப்புடையார் கோயில் எனப்படும் திருஆப்பனார், மதுரை மாவட்டத்தில் மதுரை இருப்புப்பாதை நிலையத்திற்கு வடகிழக்கே ஒரு மைல் தொலைவினுள்ளது.

சோழாந்தகன் எனும் பாண்டியன் பொருட்டுச் சிவபிரான் ஆப்பினிடத்துத் தோன்றியதால் ஆப்பனார் எனப் பெயர் வந்தது என்பர். இங்கு எழுந்தருளிய சிவபிரானுக்கு ஆப்பா னூர்க்காரணர், ஆப்பானூரீசுரர், திருவாப் புடையார் என்றும் இறைவிக்கு அம்பிகையம் மை, குரவங்கமற் குழலம்மை என்றும் பேர். தீர்த்தம் இடபதீர்த்தம்.

திருஞானசம்பந்தர் பாடிய திருப்பதிகம் ஒன்று (188) இத் தலத்திற்குண்டு. பதினேழாம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த திருப்பூவணம் கந்தசாயிப் புலவர் ஆப்பனூர்ப்புராணம் பாடியுள்ளார். அது செளமிய வருடம் (1909—1910) பதிப்பிக்கப் பட்டது.

ஆப்பனூர்ப்புராணம்

மதுரை மாவட்டத்தில் மதுரை இருப்புப் பாதை நிலையத்திற்கு வட கிழக்கே ஒரு மைல் தொலைவிலுள்ளது ஆப்பனூர். இன்று ஆப்புடையார் கோயில் என்று வழங்கப்படும்.

ஆப்பனூரிற் கோயில் கொண்டுள்ள சிவபிரானுக்கு ஆப்பனூர்க் காரணர், ஆப்பனூர்சுரர் திருவாப்புடையார் என்றும் உமைக்கு அம்பிகையம்மை, குரவங்கமழ்குழலம்மை என்றும் பேர்.

ஆப்பனூர்ப் புராணம் பாடியவர் திருப்புவணம் கந்தசாமிப் புலவர். அவர் பதினேழாம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்தவர்.

கடவுள் வணக்கம், நைமிசாரணிய வருணனை, சுகரை வினாவிய காதை, மூர்த்தி மகிமை எனும் முற்பகுதியை அடுத்து ஆப்பனூர்ச்சுருக்கம் முதலாகத் தீர்த்த மகிமைச் சருக்கம் ஈராக ஒன்பது சருக்கம் உள; 515 விருத்தமுள.

ஆப்பனூர்ப் புராணம் செளமிய வருடம் (1909—1910) அச்சிடப் பெற்றுள்ளது.

திருஆப்பாடி

தஞ்சாவூர் மாவட்டத்திற் கும்பகோணம் தாலுகாவிலே திருப்பனந்தானுக்குத் தென்மேற்கில் ஒரு மைல் தொலைவில் மண்ணியாற்றின் தென்கரையிலுள்ளது திருஆப்பாடித் திருத்தலம்.

இங்கு கோயில் கொண்ட சிவபிரானுக்குப் பாலுகந்தநாதர் என்றும் இறைவிக்குப் பெரிய நாயகியம்மை என்றும் பேர். தீர்த்தம் மண்ணியாறு, சூரபுஷ்கரிணி; தலவிருட்சம் ஆத்தி.

சண்டேசுரநாயனார் வெண்மணலைச் சிவலிங்கமாகப் பிடித்துப் பூசித்த திருத்தலம் இது.

இத்தலத்திற்கு அப்பர் பாடிய திருப்பதிகமொன்றுண்டு (4.48).

திருஆமத்தூர்

தென்னார்க்காடு மாவட்டத்தில் விழுப்புரம் தாலுகாவில் விழுப்புரம் இருப்புப்பாதை நிலையத்திற்கு வடமேற்கில் நான்கு மைல் தொலைவிலுள்ளது திருவாமத்தூர் திருத்தலம்; பம்பையாற்றின் வட கரையிலுள்ளது.

இங்கு எழுந்தருளியிருக்கும் சிவபிரானுக்கு அழகர், அபிராமேசர் என்றும் இறைவிக்கு முத்தைவென்ற முறுவலாள் என்றும் பேர். திருக்கோயில் பாதைக்கு இரு புறமாகக் கட்டப்பட்டுள்ளது. மேற்புறம் சுவாமி, கீழ்ப்புறம் அம்மன்

சந்நிதிகள் அமைந்திருக்கின்றன. ஒன்றை ஒன்று எதிர் நோக்கி இருக்கின்றன. இராமர் கோயிலும் எதிரிலுண்டு. தீர்த்தம் பம்மையாறு. தலவிருட்சம் வன்னிமரம்.

பிருங்கி முனிவர் தம்மை வழிபடாததால் வன்னி மரமாகச் சபித்துப் பின்னர் தம்மை வழிபட்டதால் அம்மை சாபம் நீக்கியதலம். இராம பிரான் இங்கு வழிபட்டதால் இறைவனுக்கு அபிராமேசர் எனப் பெயர் ஏற்பட்டது.

இத்திருத்தலத்துக்குச் சம்பந்தர் திருப்பதிகம் இரண்டும் அப்பர் திருப்பதிகம் இரண்டும் கந்தரர் திருப்பதிகம் ஒன்றுமாக ஐந்து திருப்பதிகமுள (2.44, 2.50, 5.44, 6.9, 7.45). இரட்டையர் திருவாமத்தூர்க் கலம்பகம் பாடியுள்ளனர். பண்டிதை அசலாம்பிகை அம்மையார் திருவாமத்தூர்ப் புராணம் பாடியுள்ளார். திருவாமத்தூர் தண்டபாணி சுவாமிகளும் திருவாமத்தூர்த் தலபுராணம் பாடியுள்ளார்.

திரு ஆமத்தூர்க் கலம்பகம்

விழுப்புரத்திற்கு அண்மையில் மூன்று மைல் தொலைவில் வட மேற்கில் உள்ளது திருவாமத்தூர் என்னும் திருத்தலம்; இது பசுக்கள் பூசித்துப் பரமசிவனைத் தமக்குப் பாதுகாப்பாகக் கொண்டதலம் என்பர்; இங்கு எழுந்தருளிய சிவபிரானுக்கு அழகிய நாதர் என்றும் அம்மையாருக்கு அழகியநாயகி என்றும் திருநாமங்களுள.

ஆமத்தூரிற் கோயில் கொண்டருளும் அழகியநாதர் மீது பாடப் பெற்றது திருவாமத்தூர்க்கலம்பகம். காப்புச் செய்யுளும் 101 பாடலுமாக கலம்பகத்தில் 102 செய்யுளுள; பல திறப்பட்ட பாவாலும் பாவினத்தாலும் அகமும் புறமும் பொருந்த அம்மானை, இடைச்சியார், ஊசல், காலம், குறம், கொற்றியார், சம்பிரதம், சித்து, பாண், புயவகுப்பு, மடக்கு, மதங்கியார், மறம், யோகினியார், வலைச்சியார் முதலிய உறுப்புகள் அமையப் பாடப்பட்டுள்ளது.

திருவாமத்தூர்க் கலம்பகத்தைப் பாடியவர் இரட்டையர் என்பவராவர்; அவர் காலம் பதினாண்டாம் நூற்றாண்டாகும்.

யாழ்ப்பாணம் சுழிப்புரம் சிவப்பிரகாச பண்டிதர் 1883 இலே திருவாமத்தூர்க் கலம்பகத்தைப் பதிப்பித்தனர்; திருமயிலை சே. வெ. ஜம்புலிங்கம் பிள்ளை 1891 இலே பதிப்பித்தனர். வித்துவான் த. ச. மீனாட்சிசுந்தரம்பிள்ளை பதிப்பித்ததும் துறைசையாதீன வெளியீடுமான 'இரட்டையர் பிரபந்தங்கள்' எனும் பிரசுரத்திலும் (1953) ஆமத்தூர்க் கலம்பகம் இடம் பெறுகின்றது.

ஆழுத்தமால்யதா

'குடிக் கொடுத்தாள்' எனப்பொருள் தரும் ஆழுத்த மால்யதா, ஸ்ரீ ஆண்டாள் வைபவம் பற்றித் தெலுங்கு மொழியிலே எழுந்த காவியமாகும்.

இதனைப் பாடியவர் கிருஷ்ண தேவராயர் (1509—1529) எனும் விஜயநகர வேந்தர். கிருஷ்ண தேவராயர் வைணவத்தைத் தழுவிய போதும் பிற வைதிக சமயக் கடவுளரை வணங்கியும் தானங்கள் பலவற்றை அளித்தும் பொது நோக்குடையவராக விளங்கியவர்.

ஆழுத்தமால்யதாவினைக் கிருஷ்ண தேவராயரின் அவைப் புலவர் அல்ல சானி பெத்தன்ன இயற்றியதாகவும் சிலர் கருத்துத் தெரிவித்துள்ளனர்.

ஆழுத்தமால்யதாவில் ஆழ்வார் ஆசாரியர்களுடைய அவதார மகிமைகள் அழகாகக் கூறப்பட்டுள்ளன என்றும் ஸ்ரீ ஆண்டாள் பாசுரங்களின் கருத்துக்களை விளக்கும் வகையிலிருந்து திவ்விய பிரபந்தங்களில் ஆசிரியருக்கு மிகுந்த சுடுபாடு இருந்தமை தெளிவாகின்றது என்றும் கூறுவர்.

ஆய்ச்சியர்குரவை

ஆயர்மகளிர் ஆடும் குரவைக் கூத்து ஆய்ச்சியர் குரவை எனப்பட்டது. தீய உற்பாதங்கள் தோன்றியபோது ஆய்ச்சியர் திருமலை நோக்கி இக்கூத்தினை ஆடியதாகத் தெரிகின்றது. இக்கூத்தினை முன்னர் ஆயர்பாடியில் கண்ணனும் பலராமனும் நப்பின்னையும் ஆடியதாக ஐதீகம். எனவே இதனை ஆடினால் தீமையகலும் என்று நம்பினர்.

சிலப்பதிகாரத்திலே ஏழு மகளிர் ஆடுவதாக ஆய்ச்சியர் குரவை காணப்படுகின்றது. அப்பொழுது அவர்கள் வட்டமாக நின்று கைகோர்த்து ஆடுவர். அவர்களிலே மூவர் கண்ணனாகவும் பலராமனாகவும் நப்பின்னையாகவும் பாவனை செய்யப்படுவர். எழுவரும் ஏழிசைகளான குரல், துத்தம், கைக்கிளை, உழை, இளி, விளி, தாரம் எனப் பெயர் பெறுவதிலிருந்து இக்குரவையில் இசை பெறும் முக்கியத்துவம் உணரப்படும்.

இக்கூத்தில் இடம்பெறும் பாடல்களின் தன்மையை இளங்கோவடிகளின் சிலப்பதிகாரத்தின் ஆய்ச்சியர் குரவையிற் காணலாம்.

திரு ஆய்ப்பாடி

வட நாட்டிலே யமுனாநதி தீரத்திலே மட்ரா என்னும் இருப்புப் பாதை நிலையத்திற்கு நான்கு மைல் தொலைவிலுள்ளது கோகுலம் என்றும் ஆய்ப்பாடி என்றும் போற்றப்படும் வைணவ திவ்விய தலம்.

இங்கு நின்ற திருக்கோலத்தில் எழுந்தருளியுள்ள நவமோஹன கிருஷ்ணன் உருக்மிணி பிராட்டியுடனும் சத்திய பாமை பிராட்டியுடனும் அருள் புரிகிறார்.

பெரியாழ்வார், ஆன்டாள், திருமங்கையாழ்வார் ஆகியோர் மங்களாசாசனம் செய்த பெருமையுடையது திரு ஆய்ப்பாடி (பெரியாழ்வார் திரு. 1.1.2, 1.1.4, 2.2.5; திருப்பாவை 1, நாச்சியார் திருமொழி, 12.2; பெரியதிருமொழி 1.8.4, 5.5.5).

ஆயி

பதினென்காம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியிலும் பதினெந்தாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியிலும் வாழ்ந்தவர்; திருநாராயணபுரத்து ஆயி என அழைக்கப்பெறுவர்; திருத்தாழ்வரை தாசர், ஸ்ரீ வாசுதாஸர், ஐநந்யாசாரியர் எனவும் வழங்கப் பெறுவர்; ஸ்ரீ மணவாள மாமுனிகளின் காலத்தவர்; கிடாம்பி திருமலையைங்காரின் சீடர்; நாலூராச்சான் பிள்ளை சீடர் என்பாரு முளர்; மைசூரில் திருநாராயணபுரத்தில் வாழ்ந்தவர்.

திருப்பாவை, திருமலை, ஆசார்யஹிருதயம், ஸ்ரீ வசனபூஷணம் என்பனவற்றிற்கு வியாக்கியானம் செய்தவர்.

ஆரணியகம்

வைதிக மொழியிலுள்ள வேதம் அறிவின் இருப்பிடமாகக் கருதப்படும். இவ் வேதம் மந்திரம் (சங்கிதை), பிராமணம், ஆரணியகம், உபநிடதம் என்னும் நான்கு பிரிவுகளையுடையது. இவற்றிலே முதலிரண்டையும் கர்ம காண்டம் என்றும், அடுத்த இரண்டையும் ஞான காண்டம் என்றும் வழங்குவதுண்டு. வேறொரு வழக்கிலே கர்ம காண்டம் முன்னையது போல அமைய, ஆரணியகம் உபாசனை காண்டமாகவும் உபநிடதம் ஞானகாண்டமாகவும் பிரிக்கப்பட்டுள்ளன.

ஆரணியகம் பிராமணங்களின் இறுதியில் வரும் பகுதியாக அமையும். மிகப் பழைய உபநிடதங்கள் எல்லாம் ஆரணியகங்களுள் அவற்றின் ஒரு உறுப்பாக அமைந்துள்ளன; அங்கெல்லாம் ஆரணியகங்களையும் உபநிடதங்களையும் தனித்தனியே பிரித்து வரையறுத்தல் எளிதன்று.

வேதாந்தம் என உபநிடதம் பெயர் பெறுவதால் அதனிலிருந்து பிரிக்க முடியாதபடி ஆரணியகம் இடம் பெறும்போது அதுவும் வேதாந்தம் என்றழைக்கப்பட்டது.

ஆரணியகத்தை வனநூல் என்று வழங்குவர். வானப்பிரஸ்தர்களுக்கென எழுந்தவை ஆரணியகம் என்ற கருத்து இதற்கு ஒரு காரணம். ஆரணியகத்திலுள்ள இரகசிய கருத்துகளைத் தகுதியற்றவர் அறிந்தால் பெருங்கேடு விளையும் என்ற நம்பிக்கையில் மக்கள் வாழ் இடங்களில் அவற்றை ஒதாமல், காடுகளிலே தான் அவை படிக்கப்பட்டன. இதனாலும் ஆரணியகம் வனநூல் எனப்பட்டது.

ஞானிகள் வனத்திலே செபம், தவம், தியானம் என்பனவற்றை மேற்கொண்டு வெளியிட்ட கருத்துகள் ஆரணியகத்தில் அடங்கியுள்ளன என்பர். வனத்தினை வாசமாகக் கொண்டோரின் அகநிலைத் தியான வழிபாட்டிற்கு ஆரணியகம் உதவியாகின்றது. மதச் சடங்குகள் பற்றிய தத்துவ விளக்கங்களைத் தொடர் உருவகக் கதைகளாக அமைத்துக் கூறும் பாங்கினை ஆரணியகத்திற் காணலாம்.

ஐதரேய ஆரணியகம், கௌஷீதகி ஆரணியகம், தைத்திரீய ஆரணியகம் முதலான சில ஆரணியகங்களே இன்று கிடைப்பனவாகவுள்ளன.

ஆரால முதாசார்யர்

தமிழ்நாடு திருச்சுழியல் எனுமூரினர்; திருச்சுழியற் புராணம் இயற்றியவர்; அது சித்தங்கேணி ஆ. அம்பலவாண நாவலராத் சென்னையில் 1901 இலே பதிப்பிக்கப்பெற்றது.

ஆரிய சமாஜம்

ஸ்ரீ தயானந்த சரஸ்வதி 1875 ஆம் ஆண்டிலே பம்பாயில் நிறுவியது ஆரியசமாஜமாகும். அதன் ஆரம்பதசைகளிலே பஞ்சாப் பிரதேசத்தில் மிகுந்த செல்வாக்குப் பெற்றதால், லாகூர் ஆரியசமாஜத்தின் தலைமைப் பீடத்தின் இருப்பிடமாகியது.

மூலசங்கர் என்ற பெயருடன் தோன்றி, தயானந்த எனும் துறவுப் பெயரை மேற்கொண்டு சுவாமி விராஜானந்தரின் சீடராகி, நான்கு வருடம் வேதங்களை அவற்றின் தூய வடிவிலே கற்று, வேதத்தின் பிரசாரகராய்த் தயானந்த சரஸ்வதி என்ற பெயருடன் பல்வேறு இடமும் யாத்திரை மேற் கொண்டார். 1874 இலே இந்தியில் தாம் எழுதிய சத்தியார்த்த பிரகாசிகையில் அவர் தம் சமாஜத்தின் கோட்பாடுகளை எல்லாம் விரிவாகக் காட்டியுள்ளார்.

ஆரிய சமாஜத்தினர் வேதங்களையே முக்கிய வைதிக நூல்களாகக் கொண்டவர்கள். "வேதத்தை நோக்கித் திரும்புதல்" என்பது தான் அவர்களின் தாரகமந்திரம். வேதசமயத்தை உயிர்ப்பிப்பதையே நோக்கமாக உடையவர்கள்.

வேதத்தை நித்தியமானதாகவும், மாசற்றதாகவும், பூரணத்துவம் உடையதாகவும், கடவுள் முழுமையுடன் வெளிப்படுத்தியதாகவும் சமாஜத்தினர் நம்பினர். ஏனையவை வேதத்தோடு தொடர்புடையனவாக இருப்பினும் அவற்றை அவர்கள் ஏற்கவில்லை.

இந்தியாதான் சகல பண்பாடுகளுக்கும் மூல காரணம் என்றும், சங்கதமே உலக மொழிகளுக்குத் தாய்மொழி என்றும், உலகியலறிவு சமய அறிவு யாவும் வேதத்திலிருந்தே தோன்றியவை என்றும், விஞ்ஞானக் கோட்பாடுகளும் கண்டுபிடிப்புகளும் வேதத்திலே குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன என்றும் ஆரியசமாஜத்தினர் நம்பினர்.

ஆரியசமாஜத்தினர் கருமத்தினையும் மறுபிறவியையும் ஏற்றனர்; வேதாந்தி போல விடுதலையின் போது தனித்தன்மை இழக்கப்படுவதாகக் கருதவில்லை; ஆத்மா சுதந்திரமானது என்றும் கடவுளிலிருந்து வேறுபட்டது என்றும் தொடர்ந்து செய்யும் நன்மையினால் மோட்சம் அடைகின்றது என்றும் கொள்வர்.

இருக்கிலே 33 தெய்வம் குறிப்பிடப் பெற்ற போதும் அங்குள்ளது ஒரு தெய்வ வழிபாடு என்றும் அப் பெயர்கள் யாவும் அதன் தன்மைகளைச் சுட்டுவனவாகவும் சமாஜத்தினர் கூறுவர். விக்ரிக வணக்கத்தை வேதம் கூறாததால் அதனை அவர்கள் எதிர்த்தனர்.

வைதிக சமயத்திலே புகுந்து விட்ட மாககளைத்துடைத்தெறிய முற்பட்டவர்களிலே ஆரிய சமாஜத்தினரும் குறிப்பிடத்தக்கவர்.

பல தெய்வ வணக்கம், விக்ரிக வழிபாடு, மிருகபலி, சிராத்த சடங்குகள், நீண்ட யாத்திரை, பிறப்படிப்படையிலான சாதிப்பாகுபாடுகள், தீண்டாமை, பிள்ளைமணம், பெண்ணின் பின்தங்கிய நிலை, முகத்திரை முதலியனவற்றை ஆரிய சமாஜத்தினர் கண்டித்தனர். விதவை மீண்டும் மணம் செய்வதை ஆதரிக்காத போதும் பிள்ளைப் பேற்றுக்காக விதவையுடன் உடலுறவு கொள்வதை அனுமதித்தனர்.

கிறித்தவபரம்பலை ஆரியசமாஜத்தினர் வன்மையாக எதிர்த்தனர். ஆரியதுண்டுப்பிரகரசங்கம், மகளிர் ஆரிய சமாஜம், இளைஞர் ஆரிய சமாஜம், வேத சாரணர்படை முதலிய அமைப்புகள் மூலமும் பள்ளிக்கூடம், கல்லூரி, அனாதாசிரமம், விதவாவிடுதி, உதவிநிலையம் மூலமும் கிறித்தவபரம்பலைத் தடுக்க முற்பட்டனர். சுத்தக்கிரியை மூலம் கிறித்தவத்தைத் தழுவின வைதிகரை மட்டுமன்றிக் கிறித்தவர்களையும் வைதிகசமயத்துள் கொண்டுவர முயன்றனர்.

ஆரிய சமாசத்தினர் ஞாயிற்றுக்கிழமைகளிலே வழிபாடு செய்வதைக் கிரமமாகக் கொண்டவர்கள்; வேதக்கல்விக்கும் குருகுலக்கல்விக்கும் சிறப்பிடம் அளித்தவர்கள்; தீக்ஷை பெறுவது இன்றியமையாதது என்று கருதியவர்கள்; ஒமம் வளர்ப்பதற்கும் சந்தியாவந்தனம் முதலியவற்றிற்கும் சிறப்பிடம் கொடுத்தவர்கள்; காயத்திரி மந்திரத்திற்கு தனியிடம் தந்தவர்கள்; அக்கினிக்குக் கிரியைகளில் முக்கியத்துவம் தந்த போதும் அதற்கெனத் தனிப்பட்ட குருமாரை உருவாக்காது சுதந்திரமாக நடத்தியவர்கள்.

ஆரியசமாஜம் தன்னுறுப்பினரிடம் பத்து நியமங்களைப் பின்பற்றுவதோடு தபம், சத்தியம், இறைபக்திக்கு முக்கியத்துவம் அளிப்பதை எதிர்பார்த்தது. திருமணமாகாத ஆரியன் பிரமச்சரியத்தை வளர்க்க வேண்டும் என்று எதிர்பார்த்தது. தம் வருமானத்தில் ஒரு வீதத்தை அவர்கள் சமாஜத்திற்கு அளிக்க வேண்டும் என்றும் எதிர்பார்க்கப்பட்டது.

தயானந்தருக்குப் (1824—1883) பின்பு, சுமார் பத்தாவது வருடத்திலே ஆரியசமாஜம் இரண்டாகப் பிளவுபட்டது. லாஜ்பத்ராயின் தலைமையில் ஒரு பிரிவு நவீன கல்வி முறையை வற்புறுத்தி, உணவு வகையிற் சுதந்திரம் அளித்து, ஆரியசமாசத்தின் கதவுகளை எல்லோருக்கும் திறந்து விட முன்வந்தது. இதனை மறுத்தவர்கள் தாவர போசனத்தையும் பண்டைய குருகுல கல்வியையும் வற்புறுத்தி இந்துக்களை மட்டும் தம் சமாஜத்துள் சேர்க்க முடியும் என்று துணிந்தனர்.

ஆருணி உபநிடதம்

சாம வேதத்தைச் சார்ந்தது ஆருணி உபநிடதம். இது முக்திகோபநிடதம் தரும் 108 உபநிடதப்பட்டியலில் இடம் பெறுகின்றது.

ஆருத்திரர்

மार्கழி மாதத்திலே வரும் திருவாதிரைத் திருநாளே ஆருத்திரர் தரிசன நாள் எனப்படுவது. திருவாதிரை சிவனுக்கு உரிய நட்சத்திரம்; திருவெம்பாவை விரதத்தின் இறுதி நாள் திருவாதிரை.

எனவே மார்கழித் திருவாதிரை சிவ பிரானுக்குரிய புண்ணிய நாட்களில் ஒன்றாகப் போற்றப்படுகின்றது. இந்நாளிலே நடேசர் அபிடேகத் திருவிழா நடைபெறும்.

சிதம்பரத்திலே ஆருத்திரர் நாள் மிகவும் விசேடமாகக் கொண்டாடப்படும். ஆருத்திரர் தரிசனம் பெறுதல் கிடைத்தற்கரியதாகக் கருதப்படுவதாகும். தில்லை ஆருத்திரர் தரிசனத்திற்காக ஈழத்தில் இருந்து சைவப் பெருமக்கள் தமிழ்நாடு செல்லும் வழக்கம் நீண்ட காலமாக இருந்து வந்தது.

தில்லையிலே ஆருத்திரர் நாளிலே களி செய்து நிவேதிக்கப்படுவது குறிப்பிடத்தக்க அமிசமாகும்.

தில்லைக்கு அடுத்ததாகப் பேரூர், குற்றாலம், மதுரை முதலிய சிவதலங்களிலும் ஆருத்திரர் திருநாள் சிறப்பாகக் கொண்டாடப்படும். 'ஈழத்துச் சிதம்பரம்' எனப் போற்றப்படும் காரைநகர் சிவன் கோயிலிலே மார்கழி திருவாதிரையின் போது பெருவிழா எடுக்கப்படும்.

திரு ஆருர்

தஞ்சை மாவட்டத்தில் மாயூரம் அறந்தாங்கி இருப்புப் பாதையின் சந்திப்பு நிலையமான திருவாரூரின் வடக்கே சுமார் ஒரு மைல் தொலைவுள்ளது திருவாரூர்த் திருத்தலம்; நாகபட்டினத்திற்கு மேற்கே பதினைந்து மைல் தொலைவுள்ளது.

திரு ஆகிய இலக்குமியும் ஆர் ஆகிய பூமா தேவியும் பூசித்த ஊர் ஆதலின் திருவாரூர் என்று பெயர் பெற்றது என்பர் சிலர். ஸ்ரீபுரம் என்ற பெயரும் திருமகள் பூசித்ததால் வந்த பெயர் என்பர். கமலாலயம், கமலாலய புரம், கமலை, வன்மீகபுரம், வீதிவிடங்கம், மூலாதாரபுரம், சக்திபுரம், கந்தபுரம், சேந்தரவரபுரம் முதலிய பெயர்களும் திருவாரூருக்குள்.

திருவாரூரிலே பூங்கோயில், பரவையுண்மண்டளி, திருநீலகண்டர்கோயில், நடுவணநாதர்கோயில், சோமநாதர்கோயில், இராஜதூர்க்கைகோயில், குளுந்தாளம்மன் கோயில், எல்லையம்மன்கோயில், மாற்றுரைத்தவிநாயகர் கோயில், தண்டபாணிகோயில், குமரகோயில், பிரமன்கோயில், ஐயனர்கோயில், மாணிக்கநாச்சியார் கோயில், பரவையார்கோயில், உருத்திரகோடசுவரர்கோயில், துருவாசஆசிரமம் முதலிய திருக்கோயில்களுள். இவற்றிலே பூங்கோயிலும் பரவையுண்மண்டளியும் தேவாரம் பெற்ற சிறப்புடையவை.

ஆரூர்ப் பரவையுண்மண்டளி சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகளின் திருப்பதிகம் பெற்றது (7.96). இத்திருக்கோயில், துலாநாயனார் கோயில் எனவும் வழங்கப்படும். இது பூங்கோயிலின் தெற்குக் கோபுரத்திற்கு அணித்தாயுள்ளது. பரவைநாச்சியார் மண்ணைக் கட்டியதால் வந்த பெயர் என்றும் பெருகிய கடலை உண்டு நிலை பெற்றதால் வந்து பெயர் என்றும் பரவையுண்மண்டளி என்ற பெயருக்குக் காரணம் கூறுவர். இங்கு எழுந்தருளிய இறைவனுக்கு மண்டலேசுவரர் என்றும் இறைவிக்குப் பஞ்சின் மெல்லடியாள் என்றும் பேர். இங்கு துருவாசமுனிவர் வழிபட்டனர் என்பர். அவர் பிரதிமம் தலவிநாயகருக்கு அருகில் உண்டு.

பூங்கோயில் எனப்படும் திருவாரூரின் பிரதான சிவதலத்திலே அரநெறி (அசலேசம்), ஆடகேசம், ஆனந்தேசம், அருணாசலேசம், விச்வகன்மேசம், சித்தேசம் முதலிய பல உட்கோயில்களுமுள். இவற்றிலே அரநெறி, பூங்கோயிலின் இரண்டாம் பிரகாரத்திலே தென்கிழக்குத் திசையில் மேற்கு முகமாய் அமைந்தது. இத்திருக்கோயிலில் நமிநந்தியடிகள் தண்ணீரால் விளக்கு ஏற்றினார் என்பர். இத்திருக்கோயிலுக்கு அப்பர் சுவாமிகள் பாடிய இரு திருப்பதிகங்களுள் (4.17, 6.33).

பூங்கோயிலுக்குச் சம்பந்தர், அப்பர், சுந்தரர், எனும் தேவார முதலிகள் பாடிய 34 திருப்பதிகங்களுள். திருமூலட்டானம் கர்ப்பக் கிருத்தில் எழுந்தருளியிருக்கும் சிவபிரானுக்குப் புற்றிடங்கொண்டார் (வன்மீகநாதர்) என்று பெயர். இறைவியின் பெயர் கமலாம்பிகை. கமலாம்பிகை கோயில் பூங்கோயிலின் தென்மேற்கு மூலையிலுள்ளது. உற்சவமூர்த்தி செல்வத்தியாகேசர் சந்நிதியில் எழுந்தருளியிருக்கும் ஸ்ரீ தியாகராசப் பெருமான். தலவிநாயகர் வாதாபி விநாயகர். புராணங்கள் இருபத்தொரு தீர்த்தங்கள் கூறுவன.

பஞ்சபூத தலங்களில் பிருதிவி தலமாயுள்ளது திருவாரூர்; பிறக்க முத்திரும் சிறப்புடையது. சப்தவிடங்கத் தலங்களிலே வீதி விடங்கர் எழுந்தருளிய தலமிது. திருமாலாலும் இந்திரனாலும் பூசிக்கப்பட்ட விடங்கர் (சயம்புமூர்த்தி) முசுருந்த சக்கரவர்த்தியாலே இங்கு பிரதிட்டை செய்யப்பட்டனராம். இங்குள்ள வீதி விடங்கர் நடனம் அஜபா நடனம் எனப்படும்.

சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் திருத்தொண்டத்தாகை பாடிய தேவாசிரிய மண்டபம் இங்கேயுள்ளது. சுந்தரர் விருத்தாசலத்தில் மணிமுத்தாநதியில் இட்ட பொன்னை எடுத்த கமலாலயம் எனும் திருக்குளம் உள்ள பதியும், அவர் பொருட்டு இறைவன் பரவையாரிடம் இருமுறை நள்ளிரவில் தூது சென்ற திருவீதியை உடையபதியும், அவர் இரண்டாவது கண்ணின் பார்வை பெற்றபதியும் திருவாரூர்; நமிநந்தியடிகள், செருத்துணை நாயனார், தண்டியடிகள் நாயனார், சுழற்சிங்கநாயனார், விறன்மிண்டநாயனார் என்போர் முத்திபெற்ற தலம் திருவாரூர்.

திருவாரூர்த்தேர் தமிழ் நாட்டிலே பிரபல்லியம் பெற்றதும் அழகு மிக்கதுமாகும். மார்கழித்திருவாதிரை விழாவும் பங்குனி உத்தரம் விழாவும் இங்கு மிகச் சிறப்பாக நடைபெறுவன.

சேரமான் பெருமாளையனார் பாடிய திருவாரூர் மும்மணிக்கோவை உண்டு. அளகை சம்பந்தமுனிவர் பாடிய திருவாரூர்ப் புராணமும் கண்டிகட்டி மறைஞானசம்பந்தர் பாடிய திருவாரூர்ப் புராணமும் (கமலாலயபுராணம், கமலாலயச்சிறப்பு) தலமான்மியம் கூறும் பழைய புராணங்களாம். தேரூர்ந்த சோழபுராணமு முண்டு. திருவாரூர் நான்மணிமாலை (குமரகுருபரசுவாமிகள்) திருவாரூருலா (அந்தகக்கவி வீரராகவ முதலியார்), திருவாரூர்க்கோவை (எல்லப்பநயினார்), திருவாரூர்ப் பன்மணிமாலை (திருவாரூர் வைத்தியநாததேசிகர்), திருவாரூர் கமலாம்பிகை பிள்ளைத்தமிழ் (திருவாரூர்வைத்தியநாத தேசிகர்), திருவாரூர் ஒரு துறைக்கோவை (கீழ் வேனார் குருசாமிதேசிகர்), திருவாரூர்ப்பள்ளு (கமலைஞானப்பிரகாசர்), திருவாரூர்வெண்பா (அராலிகங்காதர சாஸ்திரிகள்), திருவாரூர் தியாகராசலீலை (திரிகிரபுரம் சி. மீனாட்சிசுந்தரம்பிள்ளை), தியாகராசர் குறவஞ்சி, கமலாம்பிகைமாலை, திருவாரூர்மாலை, தியாகராசர் கழிநேடில், தியாகவசந்தக்கவிப்பா முதலிய பல பிரபந்தங்கள் திருவாரூருக்குள். சங்கத மொழியிலும் கமலாலயமாஹாத்தமியம், நாகரகண்டம், தியாகராஜலீலை முதலியனவுள்.

திருஆரூர்க் கமலாம்பிகை பிள்ளைத்தமிழ்

தஞ்சை மாவட்டத்தில் மாயூரம் அறந்தாங்கி இருப்புப் பாதையிலுள்ள சந்திப்பு நிலையமாகிய திருவாரூருக்கு வடக்கே சுமார் ஒரு மைல் தொலைவுள்ளது திருவாரூர்த் திருத்தலம். திருவாரூருக்கு கமலாலயம், வன்மீகபுரம், ஸ்ரீபுரம் முதலாகப் பல பெயர்களுள்.

திருவாரூர்த் திருத்தலத்திற் கோயில் கொண்டிருள்ள உமாதேவியாரின் திருநாமமே கமலாம்பிகையாகும். கமலாம்பிகை அம்மையாரின் திருக்கோயில் பூங்கோயிலின் தென்மேற்கு மூலையிலேயுள்ளது.

ஆரூர்க் கமலாம்பிகை மீது பாடப் பெற்றது கமலாம்பிகை பிள்ளைத்தமிழ். விநாயகர் வணக்கம் நீங்கலாக காப்பு, செங்கீரை, தால், சப்பாணி, முத்தம், வாராணை, அம்புலி, அம்மாணை, நீராடல், பொன்னாசல் எனும் பத்துப் பருவங்களுள். காப்புப்பருவம் நீங்கலாக ஏனைய பருவங்களிலே பருவத்திற்குப் பத்துப் பாடலாக 90 பாடலுள். காப்புப் பருவத்திலே திருமால், சிவன், முருகன், வீரபத்திரர், பிரமன், இந்திரன், திருநந்திதேவர், சத்தமாதர், முப்பத்துமுகக்கோடிதேவர் ஒன்பது பாடல்களில் காப்பு வேண்டப் படுகின்றனர்.

நூறு பாடல் கொண்ட இக் கமலாம்பிகை பிள்ளைத்தமிழைப் பாடியவர் அளகை சம்பந்த முனிவராக இருக்கலாம் என்று வித்துவான் ச. தண்டபாணிதேசிகர் தாம் பதிப்பித்த கமலாம்பிகையம்மை பிரபந்தங்கள் (1947) பதிப்பின் முன்னுரையிற் கூறினர். ஆயினும் ச. சோம சுந்தரதேசிகர் தமிழ்ப் புலவர்கள் வரலாறு (பதினேழாம் நூற்றாண்டு) எனும் நூலிலே திருவாரூர் வைத்தியநாத தேசிகர் பாடிய கமலாலய அம்மை பிள்ளைத் தமிழுக்கு எடுத்தாளும் செங்கீரைப் பாடல் தண்டபாணிதேசிகர் குறிப்பிடும் கமலாம்பிகை பிள்ளைத் தமிழிலே இடம் பெறுகின்றது.

திருவாரூர் வைத்தியநாததேசிகர் பதினேழாம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்தவர்; திருவாரூர்ப் பன்னகணிமாலை முதலியனவும் பாடியவர்;

கமலாம்பிகை பிள்ளைத்தமிழை வித்துவான் ச. தண்டபாணிதேசிகர் 1947 இலே 'கமலாம்பிகை பிரபந்தங்கள்' என்ற தொகுப்பிலே பதிப்பித்துள்ளார்.

இப்பதிப்பிலே கமலாலய அம்மன் பிள்ளைத் தமிழ் என வேறொரு பிள்ளைத் தமிழ்ப் பிரபந்தமும் கமலைப் பராசக்திமாலையும் இடம் பெறுகின்றன. கமலாலய அம்மன் பிள்ளைத்தமிழ் ஆசிரியர் யாரென அறிதற்கரிதாயுள்ளது.

கமலாம்பிகைப் பிள்ளைத் தமிழ்ப் பாடல்கள் மிகுந்த நயமுடையனவாயும் ஓசையும் அழகும் பொருந்தியனவாயும் காணப்படுகின்றன; அம்பிகையருள் பெற்றதாகக் கருதவைக்கும் பாடல்கள் உள்ளன. கதைகள் அளப்பில ஆயினும் பல கதைகள் விளக்கமாகவில்லை.

திரு ஆரூர்க்கோவை

தமிழ்நாடு தஞ்சை மாவட்டத்தில் நாகப்பட்டினத்திற்கு மேற்கே 15 மைல் தொலைவில், மாயவரம்—அறந்தாங்கி இருப்புப் பாதையில் உள்ள திருவாரூர் நிலையத்திற்கு வடக்கே சுமார் ஒரு மைலில் உள்ள திருத்தலம் திருவாரூர். கமலாலயம், கமலை, வன்மீகபுரம், வீதிவிடங்கம், ஸ்ரீபுரம் முதலிய பெயர்களும் திருவாரூருக்குண்டு.

இத்திருத்தலத்திலே திருமூலட்டானத்தில் வீற்றிருக்கும் சிவனுக்குப் புற்றிடங் கொண்டார், வன்மீகநாதர் என்றுபேர்; தேவசபையில் எழுந்தருளியிருக்கும் சோமாஸ்கந்தமூர்த்திக்கு ஸ்ரீதியாகராசப் பெருமான் என்று பேர்; இறைவிக்குக் கமலாம்பிகை, அல்லியங்கோதை என்று பேர்.

ஸ்ரீ தியாகராசப் பெருமானைப் பசட்டுடைத் தலைவராக வைத்துப் பாடப் பெற்றது திருவாரூர்க்கோவை எனும் ஐந்திணைக் கோவை. விநாயகரையும் முருகனையும் காப்பு வேண்டும் வெண்பாலும், அவையடக்கம் கூறும் இரு கட்டளைக் கலித்துறையும் நீங்கலாகத் திருவாரூர்க்கோவை 514 கட்டளைத் கலித்துறைப்பாக்களையுடையது.

இதனைப் பாடியவர் தாழைநகர் எல்லப்பநயினார் எனும் புலவர். அவர் பதினாரும் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்தவர்.

திருவாரூர்த்தலத்தின் செய்திகளும் அகப் பொருள் மரபுகளும் இடம் பெறும் கோவையில் சிவனடியார் நிகழ்ச்சிகளும் சமயக்கருத்துகளும் இதிகாச புராணச் செய்திகளும் தாராளமாக இடம் பெறுகின்றன; எதுகைமோனை நயங்களும் சொல்லணி பொருளணிகளும் மலிந்து காணப்படுவன.

ஆ. மே. சென்னகேசவலுநாயுடுவின் மூலப்பதிப்பிலே 496 செய்யுள் இடம் பெற்றுள்ளன. பின்பு உ. வே. சாமிநாதையர் குறிப்புரையுடன் 1937 இல் வெளியிட்ட பதிப்பிலே 517 பாடல் இடம் பெற்றன. சாமிநாதையரின் இரண்டாம் பதிப்பு சென்னையில் இருந்து விஷுவருடம் சித்திரைமாதம் (1941) வெளிப் போந்தது.

திரு ஆரூர் நான்மணிமாலை

தஞ்சை மாவட்டத்திலே மாயூரம்—அறந்தாங்கி இருப்புப் பாதையின் சந்திப்பு நிலையமான திருவாரூருக்கு வடக்கே ஒரு மைல் தொலைவிலுள்ளது திருவாரூர்த் திருத்தலம். இத் திருத்தலத்திற்குக் கமலாலயம், ஸ்ரீ புரம் முதலான பெயர்களுமுள்ள.

திருவாரூரிலே திருமூலத்தானத்தில் வீற்றிருக்கும் சிவபிரானுக்கு புற்றிடங் கொண்டார், வன்மீகநாதர் என்று பேர். அவர் திருக்கோயில், பூங்கோயில் என்று அழைக்கப் பெறும். சோமாஸ்கந்த மூர்த்தியாக விளங்கும் சிவபிரானுக்கு தியாகராசப் பெருமாள், வீதிவிடங்கர் என்று பேர். அவருடைய செல்வத்தியாகேசர் சந்நிதி தேவாகிரிய மண்டபத்திலே அமைந்துள்ளது. இறைவியாம் கமலாம்பிகை கோயில் பூங்கோயிலின் தென்மேற்கு மூலையில் உள்ளது.

திருவாரூரில் வீற்றிருக்கும் சிவபிரான் மீது பாடப் பெற்றது திருவாரூர் நான்மணி மாலை. இந் நான்மணிமாலை விநாயகர் காப்பு வெண்பா நீங்கலாக நாற்பது பாடல்களையுடையது; நேரிசை வெண்பா, கட்டளைக் கலித்துறை, ஆசிரிய விருத்தம், நேரிசை ஆசிரியப்பா எனும் நால்வகையாப்பமைதிகளும் மாறிமாறி அந்தாதித் தொடையில் அமையப் பாடப் பெற்ற பிரபந்தம் திருவாரூர் நான்மணிமாலை.

திருவாரூர் நான்மணிமாலை குமரகுருபரசுவாமிகள் பாடிய பிரபந்தங்களில் ஒன்றாகும். இவர்பதினேழாம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்தவராவர்.

புறப்பொருட் பாடல்கள் அதிகமாகவுள்ள போதும் அகப் பாடல்கள் சில, நான்மணிமாலையிலுள்ள. அணிநலங்கள் மிகுந்து காணப்படும் நான்மணிமாலையிலே சாதுரியம் நிறைந்த பாடல்கள் பலவுள்ள.

திருவாரூர் நான்மணிமாலை குமரகுருபரசுவாமிகள் பிரபந்தத்திரட்டிலே இடம் பெறுவதாகும். இப் பிரபந்தத்திரட்டினை 1889, 1903 ஆம் ஆண்டுகளில் தில்லை ஈசானியமடம் இராமலிங்கசுவாமிகளும் 1939 இலே உ.வே. சாமிநாதையரும் பதிப்பித்தனர். சாமிநாதையர் பதிப்பின் மறு பிரசுரங்கள் 1947, 1952 ஆம் ஆண்டுகளில் வெளிவந்தன.

திருப்பனந்தாள் ஸ்ரீ காசிமடம் 1962 இலே திருவாரூர் நான்மணிமாலையைத் தி. பட்டுச்சாமி ஓதுவாரூடைய தெளிவுரையுடன் பதிப்பித்துள்ளது.

திரு ஆரூர்ப் பள்ளு

மாயூரம் அறந்தாங்கி இருப்புப் பாதையிலுள்ள சந்திப்பு நிலையமான திருவாரூருக்கு வடக்கே சுமார் ஒரு மைல் தூரத்திலுள்ள திருத்தலம் திருவாரூர்.

திருவாரூர்த் திருத்தலத்திற்கு கோயில் கொண்ட சிவபிரானின் மூல மூர்த்தத்திற்குப் புற்றிடங் கொண்டார் அல்லது வன்மீகநாதர் என்று பேர்; உற்சவ மூர்த்தியாகிய சோமாஸ்கந்த மூர்த்திக்கு ஸ்ரீ தியாகராசர் என்று பேர்; அம்மைக்குக் கமலாம்பிகை, அல்லியங்கோதை என்று பேர்.

திருவாரூர்க் கோயிலிற் பாடப் பெற்று வந்தது திருவாரூர்ப்பள்ளு. பதினாறாம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த கமலை ஞானப்பிரகாசசுவாமிகளை இதன் ஆசிரியர் என்று கூறுவர். ஆயினும் இக் கூற்றுச் சித்தாந்தமெனல் சாலாது.

பதினேழாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் எழுந்த முக்கூடற்பள்ளுடன் ஒப்பிடும் போது பள்ளப்பிரபந்த வளர்ச்சிக் கிரமத்திலே திருவாரூர்ப் பள்ளு பிற்பட்டதாகத் தெரிகின்றது; இந்நிலைக்கு இடைச் செருகல் ஒரு காரணமாகலாம். ஆயினும் இதனுள் காணப்படும் வெண்பா, கலித்துறை, விருத்தம் முதலிய செய்யுள் வகைகள், கதைத் தொடர்புக்குச் சம்பந்தமின்றி அதிகமாக இடம் பெறும் திருவாரூர்ப் பெருமான் புகழ் பாடும் தனிப்பாடல்கள், ஆசிரியரின் புலமைச் சிறப்பை உணர்த்தும் புதிய பள்ளுறுப்புகளும் கவி கூற்றுகளும் இதன் காலத்தைப் பதினாறாம் நூற்றாண்டாகக் கருத இடம் தரவில்லை. பள்ளிற்கே உயர் நாடியான இயற்கைப் பண்பும் எளிமைச் சிறப்பும் ஒதுக்கப்பட்ட பாங்கும் இக்கருத்தை அரண் செய்யும்.

திரு ஆரூர்ப் பன்மணிமாலை

தஞ்சாவூர் மாவட்டத்திலே மாயூரம்—அறந்தாங்கி இருப்புப் பாதைச் சந்திப்பான திருவாரூரின் வடக்கே சுமார் ஒரு மைல் தொலைவிலுள்ளது திருவாரூர்த் திருத்தலம். சப்தவிடங்கத் தலங்களில் நடு நாயகமான திருவாரூர் பிறக்க முத்தி தரும் தலம் எனச் சைவர் கருதுவர்.

திருவாரூர் மூலட்டானேசுவரர் புற்றிடங் கொண்டார் என்றும் உற்சவ மூர்த்தி ஸ்ரீ தியாகராசப் பெருமான் என்றும் இறைவி கமலாம்பிகை என்றும் பெயர் பெறுவர்.

திருவாரூர்ப் பன்மணிமாலை ஆரூர்ப்பிராணப் போற்றி நூறு பாடலிற் பாடுவதாகும்.

இதனைப் பாடியவர் திருவாரூர் வைத்திய நாத தேசிகர். அவர் பதினேழாம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்தவர்.

திருவாரூர்ப்பன்மணிமாலை அச்சிடப் பெற்றுள்ளது.

திரு ஆரூர்ப்புராணம்

தமிழ்நாடு தஞ்சை மாவட்டத்தில் நாகபட்டினத்திற்கு மேற்கே 15 மைல் தொலைவில், மாயவரம்—அறந்தாங்கி இருப்புப் பாதையில் உள்ள திருவாரூர் நிலையத்திற்கு வடக்கே சுமார் ஒரு மைலில் உள்ள திருத்தலம் திருவாரூர். இதற்குக் கமலாலயம், கமலை, வன்மீகபுரம், வீதிவிடங்கம், ஸ்ரீபுரம் முதலிய பல பெயர்களுள்.

இத்திருத்தலத்திலே திருமூலட்டானம் எனும் பூங்கோயில் கர்ப்பக்கிருகத்திலே வீற்றிருக்கும் சிவபிரானுக்குப் புற்றிடங் கொண்டார், வன்மீக நாதர் என்று பெயர்; இறைவிக்குக் கமலாம் பிகை, அல்லியங்கோதை என்று பெயர்; தேவ சபையில் வீற்றிருக்கும் ஸ்ரீ தியாகராசப் பெருமான் இத்தலத்திலே பிரபல்லியமும் சிறப்பு முடையவர்.

திருவாரூரிற் கோயில் கொண்ட வன்மீகநாதர், கமலாம்பிகை, தியாகேசர் முதலிய முக்கிய மூர்த்திகளைப் பாடுவதே திருவாரூர்ப்புராணம். இதற்குக் கமலாலய புராணம் என்றும் கமலாலயச் சிறப்பு என்றும் வேறு பெயர்களுள்.

ஆரூரின் தெய்வீகத் தன்மையை வெளிப்படுத்த எழுந்ததாயினும் மானிடருக்கு இன்றியமையாத பேறுகளையும் அவற்றை அடையும் வழிகளையும் அறவாழ்க்கை நெறிகளையும் கூறுவது.

பூசித்துப் பேறுபெற்றவர்களின் வரலாறுகள், தீர்த்தங்களின் விபரங்கள் முதலியன விரிவாக இடம் பெறுகின்றன. ஒழுகலாறுகள், வைதிக நெறிகள், பூசனைமுறைகள், புண்ணியபால இயல்புகள், சுவர்க்கநரகவிபரங்கள், சமய வாழ்க்கையின் பண்புகள் முதலியனவற்றிற்கு முக்கியத்துவம் கொடுத்து ஒழுக்கத்தின் சுருக்கமாகவும் ஞான விளக்கமாகவும் அமைகிறது.

பாயிரச் சருக்கம் முதலாக முனிவரெழுபது முத்தி பெற்ற சருக்கம் வரையிலான 24 சருக்கங்களிலே 1066 செய்யுள்களை உடைய திருவாரூர்ப்புராணம் சங்கத மூலத்தைத் தழுவி யதாகும். பெரும்பாலும் ஆசிரிய விருத்தத்

தாலான திருவாரூர்ப் புராணத்தில் நான்கடித் தரவுக் கொச்சகக் கலிப்பா ஆதியனவுமுள்; ஆசிரிய விருத்தத்தைச் சார்ந்த சந்தப் பாடல் களுமுள்.

திருவாரூப் புராணத்தைப் பாடியவர் சிதம்பரம் கண்கட்டி மறைஞானசம்பந்தராவர். இவர் பதினாறாம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்தவர்; திருவாரூர்ப்புராணம் 1548 இலே இயற்றப்பட்டது.

கமலாலயச் சிறப்பு என்னும் திருவாரூர்ப்புராணம் அடையாறு உ. வே. சாமிநாதையர் நூல் நிலையத்தினரால் 1961 இலே வெளியிடப் பெற்றது.

அளகை சம்பந்த முனிவர் பாடிய திருவாரூர்ப்புராணமுமுண்டு.

திரு ஆரூர்ப்புராணம்

தமிழ்நாடு தஞ்சை மாவட்டத்தில் நாகபட்டினத்திற்கு மேற்கே 15 மைல் தொலைவில், மாயவரம்—அறந்தாங்கி இருப்புப் பாதையில் உள்ள திருவாரூர் நிலையத்தை அடுத்துள்ள திருத்தலம் திருவாரூர். கமலாலயம், கமலை, வன்மீகபுரம், வீதிவிடங்கம், ஸ்ரீபுரம் முதலிய பெயர்களும் திருவாரூருக்குள்.

இத்திருத்தலத்திலே திருமூலட்டானம் எனும் பூங்கோயில் கர்ப்பக்கிருகத்தில் வீற்றிருக்கும் சிவபிரானுக்குப் புற்றிடங் கொண்டார், வன்மீக நாதர் என்றுபேர்; இறைவிக்குக் கமலாம்பிகை, அல்லியங்கோதை என்று பெயர்; இத்தலத்திலே கோயில் கொண்டுள்ள தியாகராசப் பெருமானுக்குப் பெருஞ் சிறப்புண்டு.

திருவாரூர்த் திருத்தலத்தைப் போற்றும் தல புராணம் திருவாரூர்ப்புராணம் ஆகும். 111 சருக்கங்களில் 2929 விருத்தங்களை உடைய திருவாரூர்ப் புராணம் நாகர கண்டத்தின் மொழிபெயர்ப்பு என்பர்.

இதனை அளகை சம்பந்த முனிவர் பாடியுள்ளார். இப்புராணம் 1592 இலே அரங்கேற்றப் பெற்றது.

இதனை வடபாதி மங்கலம் சோமகந்தரமுதலியார் ஐய வருடம் பங்குனி மாதம் (1895) பதிப்பித்துள்ளார்.

சிதம்பரம் கண்கட்டி மறைஞான சம்பந்தர் பாடிய திருவாரூர்ப்புராணமுமுண்டு. அதற்குக் கமலாலயபுராணம், கமலாலயச் சிறப்பு என்ற பேர்களுமுண்டு.

திருஆரூர் மும்மணிக்கோவை

தஞ்சை மாவட்டத்தில் மாயூரம்—அறந்தாங்கி இருப்புப் பாதையின் சந்திப்பு நிலையமான திருவாரூருக்கு வடக்கே சுமார் ஒரு மைல் தொலைவிலுள்ளது திருவாரூர்த் திருத்தலம். கமலாலயம், கமலை முதலிய திருநாமங்களும் இத்தலத்திற்குள்.

திருவாரூர்த் திருத்தலத்திற் கோயில் கொண்ட சிவபிரானைப் பாட்டுடைத் தலைவனாகக் கொண்டது திருவாரூர் மும்மணிக்கோவை. அகவல், வெண்பா, கட்டளைக் கலித்துறை எனும் மூவகையாப்பமைதிகளும் தொடர்ந்து மாறிவர அந்தாதித் தொடையில் அமைந்த முப்பது பாடல்களையுடையது திருவாரூர் மும்மணிக்கோவை.

இம் மும்மணிக்கோவை பாடியவர் சேரமான் பெருமானையார். கழறிற்றறிவார், பெருமாக்கோதையார், வண்ணனைக் கும்பிட்டார் என்றும் அவர் அழைக்கப்பெறுவர். சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகளின் நண்பரான சேரமான் பெருமான், அவர் வாழ்ந்த காலமாம் ஏழாம் நூற்றாண்டின் கடைக்கூறும் எட்டாம் நூற்றாண்டின் முற்கூறும் ஆகிய கட்டத்திலே வாழ்ந்தவராவார்.

திருவாரூர் மும்மணிக்கோவைப் பாடல்கள் யாவும் அன்பினைநினை மரபுகளுக்கு அமையப் பாடப்பட்டுள்ளன. பண்டைய சான்றோரின் அகப் பொருள் மரபினையும் அம்மரபில் எழுந்த பாடல்களையும் நன்கறிந்தவர் சேரமான் பெருமான் என்பது பாடல்கள் உணர்த்தும் செய்தியாகும்.

பதினேராம் திருமுறையில் இடம் பெறுவது திருவாரூர் மும்மணிக்கோவை. இத் திருமுறை சுக்கில வருடம் வைகாசி மாதம் (1869) சென்னையில் முதன் முதலாக யாழ்ப்பாணம் ஸ்ரீ ஆறுமுகநாவலரால் வர்த்தமான தரங்கிணீசாகையச்சுக் கூடத்திற் பதிப்பிக்கப்பெற்றது.

திரு ஆரூரலா

தமிழ்நாடு தஞ்சை மாவட்டத்தில் நாகபட்டினத்திற்கு மேற்கே 15 மைல் தொலைவில் மாயவரம்—அறந்தாங்கி இருப்புப் பாதையிலுள்ள திருவாரூர் நிலையத்திற்கு வடக்கே சுமார் ஒரு மைல் தொலைவிலுள்ள திருத்தலம், திருவாரூர், கமலாலயம், கமலை, வன்மீசுபுரம், வீதிவிடங்கம், ஸ்ரீபுரம் முதலிய பெயர்களும் திருவாரூர் திருத்தலத்திற்குள்.

இத்தலத்தின் உற்சவ மூர்த்தியாம் சோமான் கந்தமூர்த்திக்கு ஸ்ரீதியாகராசப் பெருமான் என்று பேர். தியாகராசப் பெருமானும் சிவபிரான் உலாப்போந்ததாகப் அமைத்துப் பாடப்பட்டது திருவாரூரலா.

இதனைப் பாடியவர் அந்தக்கக்கவி வீரராகவ முதலியார் என்பவராவார். அவர் பதினேழாம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்தவர். அவர் பாடியுள்ள நான்கு உலாப்பிரபந்தங்களில் ஒன்றே திருவாரூரலா.

வாதாவி விநாயகரை வணங்கி, மாற்றுரைத்த விநாயகரைத் துதித்து, அவையடக்கம் கூறி, 528 கண்ணிகளையுடைய கலிவென்பாவிலே ஸ்ரீ தியாகேசர் உலாவினை வீரராகவ முதலியார் பாடியுள்ளார். உலாவின் அந்தத்தில் இரு வெண்பாக்கள் உள்.

தேவார திருவாசகமாம் திருமுறைகள், சைவ சித்தாந்த சாத்திரங்கள் ஆகியனவற்றின் சொல்லும் பொருளும் யாண்டும் கலந்து நிறைந்து நிற்கும் சால்பினையுடையது திருவாரூரலா.

திருவாரூரலாவினை உ. வே. சாமிநாதையர் 1905 ஆம் ஆண்டிலே பதிப்பித்தார்; 1910, 1925 ஆம் ஆண்டுகளில் அது மறுபிரசுரம் கண்டது.

ஆரையம்பதி

சுழநாட்டின் கிழக்கு மாகாணத்தில், மட்டக்களப்பு மாவட்டத்தில், மட்டக்களப்பு நகரின் தெற்கே நான்கு மைல் தொலைவில் உள்ளது ஆரையம்பதி என்றழைக்கப்படும் ஆரைப்பற்றை.

ஆரையம்பதி திருக்கோயில்கள் நிறைந்த திருத்தலமாகும். சிவபிரான், முருகப்பெருமான், பிள்ளையார், முத்துமாரியம்மன், பேச்சியம்மன், வைரவர், ஐயனார் எனும் தெய்வங்களுக்கு இங்கு தனித்தனியாகக் கோயில்களுள்.

இரண்டாம் குறிச்சியிற் சிவபிரானுக்குத் திருக்கோயில் உண்டு. நடேசப்பெருமான் மூலமூர்த்தியாகவும் அம்பாள், விநாயகர், முருகன் பரிவார மூர்த்திகளாகவும் அமைந்த சிவன்கோவிலில் ஆனிஉத்தரம், திருவெம்பாவைத் திருவிழாக்கள் என்பன சிறப்பாக நடைபெற்று வருகின்றன.

இந்நூற்றாண்டின் ஐம்பதுகளில் அமைக்கப் பெற்ற ஸ்ரீசித்திரவேலாயுத சுவாமி கோவில் மூன்றாம் குறிச்சியில் உள்ளது. இங்கு மூலமூர்த்தியாக வேல் எழுந்தருளிக்கப்பட்டுள்ளது. விஷ்ணு, வைரவர், நவக்கிரகம் பரிவார மூர்த்திகளாக இடம் பெற்றுள்ளனர். வருடாந்தத்திருவிழாவும் விசேடதின விழாக்களும் முறையாக நடைபெறுகின்றன.

இரண்டாம் குறிச்சியில் அமைந்த ஸ்ரீ திருநீலகண்ட விநாயகர் கோவில் ஆரையம்பதியிலே பிரசித்தமான திருக்கோயிலாகும். வில்வ

மரத்தின் கீழ் உற்பத்தியான கோவில் காலப் போக்கிற் கற்றளியாக மாறியது. விமானத் தோடு கூடிய மூலத்தானத்தையும் மண்டபங்களையும் தென்திசையில் மணிக்கோபுரத்தையுமுடையது. இங்கு மூலமூர்த்தியாக எழுந்தருளியுள்ள விநாயகப் பெருமானுக்கு ஸ்ரீ திருநீலகண்ட விநாயகர் என்று பேர்; மகாவிஷ்ணு, முருகன், நாகதம்பிரான், வைரவர் பரிவாரமூர்த்திகளாக இடம் பெறுகின்றனர்.

இத்திருக்கோயிலில் காலையிலும் மதியத்திலும் இரவிலும் தினமும் பூசைகள் நடைபெறுவன. வருடப்பிறப்பு, சித்திரைக்கஞ்சி, தீபாவளி, சுந்தசட்டி, விநாயகசட்டி, விநாயகசதுர்த்தி, சிவராத்திரி, திருவெம்பாவை, மாசிமகம் என்பனவற்றினை விசேட பூசைத் தினங்களாகக் கொள்வர்.

ஸ்ரீ திருநீலகண்ட விநாயகர் மீது சதோதய முனிவர் திருநீலகண்ட விநாயகர் பதிகம், திருநீலகண்ட விநாயகர் மாலை, திருநீலகண்ட விநாயகர் பிரணவ அட்டகம் பாடியுள்ளார்; ந. அழகேசமுதலியார் திருநீலகண்ட விநாயகர் அகவலும் சி. சோமசுந்தரம் விநாயகர் ஊஞ்சலும் இயற்றியுள்ளார்.

இரண்டாம் குறிச்சியில் இரு ஸ்ரீமுத்துமாரியம்மன் கோவில்களுள் இவற்றிலே வம்மிக்கேணியில் எழுந்தருளியுள்ள மாரியம்பானுக்கு ஆனிப்பூரணையுடன் முடியும் ஐந்துநாள் விழாவருடமொருமுறை சிறப்பாக நடைபெறுகின்றது.

இரண்டாம் குறிச்சியில் பேய்ச்சியம்பன் கோவில் ஒன்றுண்டு. இங்கு பேய்ச்சியம்மனுக்கு இருகாலபூசை நடைபெற்று வருகின்றது.

இந்நூற்றாண்டின் ஆரம்ப தசாப்தங்களிலே ஆலமரத்தடியில் உற்பத்தியான ஆதிவைரவர் கோயில் எழுபதுகளிலே கற்றளியானது. இரண்டாம் குறிச்சியிலுள்ள இத் திருக்கோயிலில் ஆடிஅமாவாசையன்று வருடாந்த உற்சவம் சிறப்பாகக் கொண்டாடப்படும்.

முதலாம் குறிச்சியில் பரமணைஞர் கோவில் எனப் பெயர் பெறும் ஐயஞர் கோயில் உண்டு. பூரண புட்கலை சமேத ஐயஞர் மூலமூர்த்தியாக இங்கு எழுந்தருளியுள்ளார். உமையம்மை, விநாயகர், சுப்பிரமணியர், கண்ணகியம்மாள் பரிவாரமூர்த்திகளாகவுள்ளனர். மூன்று காலப் பூசையும் இங்கு நடைபெறும். இத்திருக்கோயிலிலே ஆனிஉத்தரம் தீர்த்தமாக அமையும்

வகையில் அலங்கார உற்சவம் நடைபெறும். கண்ணகியம்மைக்கு வைகாசிப் பூரணையை ஒட்டி விசேட விழாக்கள் நடைபெறும். ஏனைய விசேடதினப் பூசைகளும் இங்கு நடைபெறுவன.

ஆலக்கோயில்

வுதிருநாவுக்கரசுகவாமிகள் திருவடை திருத்தாண்டகத்திலே கரக்கோயில், ஞாழற்கோயில் கொகுடிக்கோயில், இளங்கோயில், மணிக்கோயில், ஆலக்கோயில் எனச் சிலகோயில்களைக் கூறியுள்ளார். திருநாவுக்கரசர் குறிப்பிடும் இக்கோயில், களின் விளக்கம் இப்போது தெளிவாகத் தெரியவில்லை.

ஆலக்கோயில் என்பது ஆலமரத்தினுற் கட்டப் பெற்ற கோயில் என்பர் சிலர். கட்டடம் கட்டுவதற்கு ஆலமரம் ஏற்ற உறுதியான மரமன்று. மேலும் ஆலமரத்தினால் கட்டடம் கட்டும் வழக்கமும் இல்லை.

ஆலக்கோயில் ஆலமரத்தின் கீழ் அமைந்த கோயில் என்றும் சிலராற் கருதப்படுகின்றது. ஆலமரத்தினைத் தல விருட்சமாக உடைய கோயில் ஆலக்கோயில் என்பது இவர்களுடைய கருத்து.

ஆலமர் கடவுள் (புறநா. 198.9), ஆலமர் செல்வன் (கலித். 83.14, சிலப். குன்றக்குரவை, மணி. 3.144), ஆலகெழு கடவுள் (திருமுரு. 256) எனச் சிவபிரான் குறிப்பிடப்படுவர். 'கடவுள் ஆலம்' என ஆலமரம் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. (புறநா. 199.1, நற். 343.4). ஆலமரத்தைப் பரவுவதும் அணி செய்வதும் பழைய பாடல்களில் குறிப்பிடப்படுவன (கலித். 101.13—14, கலித். 106.28—29).

தக்ஷணமூர்த்தியாகச் சிவபிரான் ஆனின் கீழ் வீற்றிருக்கும் பான்மையில் அமைப்பது மரபாகும். கலித்தொகையில் தக்ஷணமூர்த்தியின் திருக்கோலம் காட்டப்படுகின்றது (133.1—4)

வேறு சிலர் ஆலக்கோயில் என்பது விமானத்தின் அடிப்படையில் ஏற்பட்ட பெயர் என்று கருதி ஆணக்கோயில் என்பது ஆலக்கோயிலாக மருவியது என்பர். சிற்ப சாத்திரம் கஜ பிரிஷ்ட விமானக்கோயில், ஹஸ்தி பிரு டவிமானக்கோயில் என்று குறிப்பிடும் கோயிலே ஆணக்கோயில் என்பர். யானையின் முதுகுபோன்று விமானம் அமைந்திருப்பதால் ஆணக்கோயில் எனப்பட்டது என்பர்.

சுந்தரமூர்த்திநாயனார் திருக்கச்சூர் ஆலக் கோயிலைக்குறிப்பிடுவர். திருவொற்றியூர், வட திருமுல்லை வாயில், திருவேற்காடு, திருக்கழக் குன்றத்து பக்தவத்சல ஈஸ்வரர்கோயில், திரு வாணக்கா முதலியவை கஜபிருஷ்ட விமானக் கோயில்கள்.

கஜபிருஷ்டம் தூங்கானைமாடம் எனப் பெயர் பெறும் என்று கருதுவோர் சிலர். திருத் தணி வீரட்டானேசுவரர் கோயிலைத் தூங்கானை மாடம் என்பது கவனிக்கத்தக்கது.

திரு ஆலங்காட்டு மூத்த திருப்பதிகம்

வடஆர்க்காடு மாவட்டத்திலே திருவாலங்காடு இருப்புப் பாதை நிலையத்திற்கு வட கிழக்கில் மூன்று மைல் தொலைவிலுள்ளது திருவாலங்காடு எனும் திருத்தலம்.

நடராசப் பெருமானின் இரத்தின சபையா கக் கருதப்படுவதும் காளியை ஊர்த்துவ தாண்டவத்தாலே தோற்கச் செய்ததுமானது இத் தலம்; பதஞ்சலி முனிவர் கார்க் கோடகுகை வும் வியாக்கிர பாத முனிவர் முஞ்சிகேசராகவும் எப்போதும் நடன தரிசனம் செய்யும் தலம்.

இத் திருத்தலத்துறை சிவபிரானுக்கு தேவர சிங்கப் பெருமான் என்றும் ஊர்த்துவதாண்ட வேஸ்வரர் என்றும் இறைவிக்கு வண்டார் குழலி என்றும் திருப்பெயர்களுள்.

திருவாலங்காட்டு இறைவன் மீது பாடப்பட்ட திருவாலங்காட்டு மூத்த திருப்பதிகத்திற் பதி னொரு திருப் பாடலுள்; பதினோராவது திருப் பாட்டு திருக்கடைக் காப்பு.

சைவ நாயன்மார்களில் ஒருவரான காரைக் காலம்மையார் இம் மூத்த திருப்பதிகத்தைப் பாடியவராவர். அவர் ஆறாம் நூற்றாண்டிலே வாழ்ந்தவரென்று கருத இடமுண்டு.

சேக்கிழாரின் பெரியபுராணத்தின் படி அம்மை யார் பேய் வடிவு பெற்று அற்புதத்திருவந் தாதியையும் திருவிரட்டை மணிமாலையையும் பாடித் திருக்கயிலையடைந்து இறைவனிடம் வேண் டும் வரம் பெற்று இறையாணையாலே திருவா லங்காடு அடைந்து பாடிய முதற்றிருப்பதிகம் இதுவாகும். இது தலம் பற்றியதாகும்.

அம்மையார் பாடிய இரண்டாவது மூத்த திருப்பதிகம் நடம் பற்றியதாகும். அதுவும் முன்னையதின் பாடலமைப்பினைக் கொண்டதா கும்.

காரைக்காலம்மையார் பாடிய இரு பதிகங் களும் மூத்த திருப்பதிகம் எனப் பெயர் பெறுவன. பதிகம் என்ற அமைப்பில் வரும் அருளிப் பாட்டுகளுள் காலத்தால் மூத்தவை இவை என்ற காரணம் பற்றி அப் பெயர் பெற்றன.

இறைவனின் ஊர்த்துவதாண்டவத்தைப் பல வாறு சித்திரித்துக் காட்டுவதோடு அந்தி நிருத் தத்தையும் அம்மையாரின் பதிகங்கள் குறிப்பி டுவன.

இப் பதிகங்கள் பதினோராம் திருமுறையில் இடம் பெறுவன. பதினோராம் திருமுறை யாழ்ப்பாணம் ஸ்ரீ ஆறுமுகநாவலரால் முதன் முதலாகச் சென்னை வர்த்தமான தரங்கிணீ சாகையச்சுக் கூடத்திற் சக்கில வருடம் வைகாசி மாதம் (1869) பதிப்பிக்கப்பெற்றது.

திரு ஆலங்காடு

வடஆர்க்காடு மாவட்டத்தில் திருவாலங்காடு இருப்புப்பாதை நிலையத்திற்கு வடகிழக்கே மூன்று மைல் தூரத்திலுள்ள திருத்தலம் திருவாலங்காடு. நடராஜப்பெருமானின் இரத் தினசபை திருவாலங்காடு. இங்கு காளியை இறைவன் ஊர்த்துவதாண்டவத்திலே வென்ற வர்.

கார்க்கோடகுகைப் பதஞ்சலி முனிவரும் முஞ் சிகேசராக வியாக்கிரபாதரும் எப்போதும் காண இறைவன் நடனம் புரியும் தலமிது. காரைக் காலம்மையாரும் நடனதரிசனம் காணும் பேறு பெற்று திருவடி நீழலிலே வீற்றிருக்கும் தலமிது.

காரைக்காலம்மையார் தலையால் நடந்ததலம் என்று சம்பந்தப் பெருமான் மிதிக்க அஞ்சி ஒதுங்கியபோது இறைவன் வேண்டிப் பாடல் கொண்ட தலம்.

ஆலங்காட்டு அம்மானுக்குத் தேவரசிங்கப் பெருமான், ஊர்த்துவ தாண்டவேஸ்வரர் என் றும் இறைவிக்கு வண்டார் குழலி என்றும் பேர். தலவிருட்சமாகப் பலாவும் தீர்த்தமாக முத்தி தீர்த்தமும் உடையதலம்.

காரைக்காலம்மையாரின் மூத்த திருப்பதிகங் களோடு சம்பந்தர் திருப்பதிகம் ஒன்றும் (1.45), அப்பர் திருப்பதிகம் இரண்டும் (4.68, 6.78), சுந்தரர் திருப்பதிகம் ஒன்றும் (7.52) ஆக நான்கு திருப்பதிகங்களை யுடையது.

ஆலங்கேணி

திருக்கோணமலை நகரிலிருந்து பத்து மைல் தொலைவிலும் தம்பலகமத்திலிருந்து ஐந்து மைல் தொலைவிலும் அமைந்தது ஆலங்கேணி. திருமலையிலிருந்து கிண்ணியாக்கிராமத்தைக் கிண்ணியாத்துறையின் கடலைத்தாண்டி அடைந்து, அங்கிருந்து ஆலங்கேணியைச் சேரலாம்; அல்லது திருமலையில் இருந்து தம்பலகமம் சென்று அங்கிருந்து தரைமார்க்கமாகவும் சேரலாம்.

தம்பலகமம் ஸ்ரீ ஆதிகோணநாயகர் ஆடியமாவாசைத் தீர்த்தத்திற்குக் கங்கைத் துறைக்கு எழுந்தருளும் போது ஆலங்கேணி ஸ்ரீ விநாயகர் ஆலயத்தில் தங்கிப் போதல் மரபாகிவிட்டது.

ஆலங்கேணியில் யாழ்ப்பாணம், காரைநகரைச் சேர்ந்த குடும்பமொன்று 'விநாயகர் ஆலயம்' என்ற பெயரிலே திருக்கோயில் அமைத்தது. விநாயகர் என்ற பெயர் குடும்பத்தின் குரவர் பெயராம்; ஆனால் கருவறையிலே பிரதிட்டை செய்யப்பட்டது தான்தோன்றிலிங்கமாம். ஆயினும் பிள்ளையாருக்குரிய பூசை முறைகளே நடைமுறையில் இருந்து வருகின்றன.

அர்த்த மண்டபத்தில் விநாயகர் எழுந்தருளியுள்ளார். வீதியில் ஆலமரத்தடியில் நாகதம்பிரானும் ஈசானதிக்கில் வில்வமரத்தடியில் வைரவரும் எழுந்தருளியுள்ளனர். கோயில் கர்ப்பக்கிருகம், அர்த்தமண்டபம், மகாமண்டபம், தரிசனமண்டபங்களோடு மடாலயமாக அமைந்துள்ளது.

தனியொரு குடும்பத்தினரால் அமைக்கப் பெற்றுப்பரம்பரை பரம்பரையாக அக் குடும்பப் பராமரிப்பில் இருந்து வந்த கோயில் இன்று இந்து இளைஞர்மன்றமென்ற தாபனத்தின் பராமரிப்பிலேயுள்ளது.

மார்கழித் திருவாதிரையைத் தீர்த்தமாகக் கொண்டு 10 நாள் பிரமோற்சவம் சிறப்பாக நடைபெறுகின்றது.

திரு ஆலம்பொழில்

தஞ்சாவூர் மாவட்டத்தில் திருப்பூந்துருத்திக்கு மேற்கில் ஒருமைல் தொலைவிலுள்ள திருத்தலம் ஆலம்பொழில்.

இங்கு எழுந்தருளிய சிவபிரானுக்கு ஆத்மநாதேசுவரர் என்றும் இறைவிக்கு ஞானம்பிகை என்றும் பேர். இங்கு சந்நிதி மேற்குப் பார்த்தது. அஷ்ட வசக்கள் வழிபட்ட தலம் இது.

இத்தலத்திற்கு அப்பர் சுவாமிகள் பாடிய திருப்பதிகம் ஒன்றுண்டு (6.86).

திரு ஆலவாய்

மதுரை மாவட்டத்தின் பிரதான நகரம் மதுரை. மதுரை இருப்புப்பாதை நிலையத்திற்குக் கிழக்கே அரைமைல் தொலைவில் உள்ளதுதிருவாலவாய் எனும் திருத்தலம். வைகையாற்றின் தென் கரையிலுள்ள திருத்தலமாம் ஆலவாய்க்கு மதுரை, கூடல், நான்மாடக் கூடல், கடம்பவனம், துவாதசாந்தபுரம், பூலோககயிலாயம், சிவநகரம், சிவராஜதானி, கன்னி புரீசம், ஜீவன் முத்திபுரம் என்ற பல பெயர்கள் புராணங்களிலே அறியப்படுகின்றன. ஆயினும் இன்று பெருவழக்காகவுள்ளது மதுரை என்னும் பெயரேயாகும்.

ஆலவாய் என்பது திருக்கோயிலின் பெயராக இருக்கலாம் என்றும் சிலர் கருதுவர். இங்கு எழுந்தருளிய சிவபிரானுக்குச் சொக்கர், சொக்கலிங்கப்பெருமான், சுந்தரேசுவரர் என்றும் உமாதேவியாருக்கு அங்கயற் கண்ணி, மீனாட்சியம்மை என்றும் பெயர். தலவிநாயகருக்குச் சித்திவிநாயகர் என்று பேர். பொற்றாமரை, வையை, எழுகடல் எனும் தீர்த்தங்களையும் கடம்புத்தல விருட்சத்தையும் உடைய திருத்தலம்து.

அறுபத்துநான்கு திருவிளையாடல்களைச் சிவபிரான் புரிந்த தலம் என்ற பெருமையுடையது இத்தலம். நடராசப் பெருமான் இடது காலை ஊன்றி வலது காலைத் தூக்கி மாறியாடிய திருத்தலம் இது. சிவபிரானின் ஐந்து சபைகளில் வெள்ளியம்பலம் (இரசதசபை) இங்குள்ளது. முத்தித்தலம் ஏழில் ஒன்று என்ற பெருமையும் இதற்குண்டு.

திருஞானசம்பந்தர், மங்கையர்க்கரசியம்மையார், குலச்சிறைநாயனார், நெடுமாறநாயனார், மாணிக்க வாசகர் எனும் சைவ சமயப் பெரியோருடன் தொடர்புடைய பெருமை உள்ளது இத்தலம். மூர்த்திநாயனார் மும்மையால் உலகாண்ட பழம்பதி மதுரையம்பதி. இந்திரன், வருணன், முருகன், விநாயகர் இங்கு வழிபட்டதாகப் புராணங்கள் கூறுவன.

திருவாலவாய்க்குச் சம்பந்தர் திருப்பதிகம் சிலவும் அப்பர் திருப்பதிகம் இரண்டுமுள். பழைய திருவிளையாடல் (பெரும்பற்றப்புவியூர் நம்பி), கடம்பவன புராணம் (வீமநாதபண்டிதர்), சுந்தரபாண்டியம் (அநதாரியப்பர்), திருவிளையாடற் புராணம் (பரஞ்சோதிமுனிவர்) முதலிய புராணங்கள் தலவரலாறுகளைக் கூறுவன. மதுரைக் கலம்பகம் (குமரகுருபரர்), மீனாட்சியம்மை பிள்ளைத்தமிழ் (குமரகுருபரர்), மதுரைச் சொக்கநாதருலா (புராணத்திருமலை நாதர்), மதுரைப்பதிற்றுப் பத்தந்தாதி (மாலூர் அனந்த

கவிராயர்), திருவாலவாய் கலித்துறையந்தாதி (காரைக்குடி சொக்கலிங்கச் செட்டியார்), மதுரைக்கோவை (வேம்பத்தூர் சங்கரநாராயணர்), மதுரைச்சொக்கநாதர் தமிழ் விடுதலை முதுவிய பல பிரபந்தங்கள் இத்தலத்திற்குரியன.

திரு ஆலவாயுடையார் திருவிளையாடற் புராணம்

திருவாலவாய் என்று அழைக்கப்பெறும் திருத்தலம் வைகையாற்றின் தென் கரையில் உள்ளது. பெரும்பாலும், மதுரை என்றே அழைக்கப்பெறுவது; கூடல், கடம்பவனம் முதலான பெயர்களையும் உடையது; மதுரை எனும் இருப்புப் பாதை நிலையத்திற்குக் கிழக்கே அரைமைல் தூரத்திலுள்ளது.

திருவாலவாயில் எழுந்தருளிய சிவபிரானுக்குச் சோமசுந்தரக் கடவுள், சொக்கலிங்கப் பெருமான், சொக்கன் முதலான பெயர்களும் இறைவிக்கு அங்கயற்கண்ணி, மீனாட்சியம்மை முதலான பெயர்களும் திருநாமங்களாக வழங்குவன.

இத்திருத்தலத்தின் மான்மியத்தையும் சிவபிரான் ஆடிய அறுபத்து நான்கு திருவிளையாடல்களையும் எடுத்துக் கூறுவது திருவாலவாயுடையார் திருவிளையாடற் புராணம். இப்புராணத்திற்குப் பழைய திருவிளையாடல், வேம்பத்தூர் திருவிளையாடல், நம்பிதிருவிளையாடல் என்றும் பெயர்களுள்.

இப் புராணத்திலே காப்பு முதலாக நூற்பயன்சூருகத் 91 செய்யுளுள்; அடுத்து, இந்திரன் பழித்தீர்த்த திருவிளையாடல் முதல் வேதம் உணர்த்திய திருவிளையாடல் வரையுள்ள 64 திருவிளையாடற் பிரிவிலே 1656 பாடலுள்; தொடர்ந்து பயன் முதலியன 6 பாக்களிற் கூறப்படுவன; எனவே மொத்தம் 1753 பாடலுள்; ஆயினும், இத்தொகையைவிடக் கடவுள் வாழ்த்து மிகைச் செய்யுள் ஐந்தும் சிறப்புப் பாயிரப்பாக்கள் இரண்டும் இடம் பெறுவன.

இப்புராணம் வட மொழியிலுள்ள உத்தரமகா புராணத்தின் பகுதியான சாரசமுச்சயம் என்பதன் மொழி பெயர்ப்பு என்று நூலால் அறியப்படுகின்றது. இச் சங்கத புராணம் கிடைப்பதாகத் தெரியவில்லை.

பழைய திருவிளையாடலை இயற்றியவர் செல்விநகர்ப் பெரும் பற்றப் புலியூர்நம்பி என்பவராவர். வேம்பத்தூர்ச் சோழிய பிராமணர் மரபினரான நம்பி, பதின்மூன்றாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியிலும் பதினான்காம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியிலும் வாழ்ந்தவர் என கி. பி. 1303 க்குரிய திருப்புத்தூர்ச் சாசனம் மூலம் துணிய முடியும்.

இறைவனாடிய அறுபத்துநான்கு திருவிளையாடல்களையும் சுருக்கமாகத் தொகுத்துத் தருவது நம்பி திருவிளையாடல். இதன் அமைப்பினைப் பின்பற்றியே கடம்பவனபுராணம், திருவிளையாடற் பயகரமலை, திருவுசாத்தான நான்மணிமலை என்பன திருவிளையாடல்களை அமைத்துள்ளன.

உ. வே. சாமிநாதையர் வேம்பத்தூர் திருவிளையாடலை 1906 ஆம், 1927 ஆம் ஆண்டுகளில் இருமுறை பதிப்பித்தனர்; இப்பதிப்பின் மறு பிரசுரம் 1972 இலே வந்துள்ளது.

திருவாலவாய் அல்லது மதுரையின் தலமான்மியம் கூறும் ஏனைய புராணங்கள் சுந்தா பாண்டியம், கடம்பவனபுராணம், திருவிளையாடல் புராணம். சுந்தரபாண்டியம் அந்தாரியப்பரால் 1564 இலே பாடப் பெற்றது. இலம்பூர் வீமநாத பண்டிதரின் கடம்பவனபுராணம் 1880 இலே அச்சிடப் பெற்றுள்ளது. இக் காலத்திற் பெரிதும் போற்றப்படும் திருவிளையாடற்புராணம் பதினெட்டாம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்திலும் வாழ்ந்து கொண்டிருந்த பரஞ்சோதி முனிவர் பாடியதாகும். திருத்தணிகை சரவணப்பெருமானையர், சிதம்பரம் ஈசானியமடம் இராமலிங்க சுவாமிகள், நல்லூர் க. சதாசிவப்பிள்ளை (1907, 1929), வண்ணார் பண்ணை சி. சுவாமிநாதபண்டிதர் (1917) முதலியோர் பரஞ்சோதியார் திருவிளையாடலின் மூலத்தைப் பதிப்பித்துள்ளனர்; ந. மு. வேங்கடசாமி நாட்டார் பரஞ்சோதியார் திருவிளையாடலுக்குச் சிறந்த வுரை கண்டவர். அவ்வுரை 1927, 1956, 1965 ஆம் ஆண்டுகளில் அச்சிடப் பெற்றுள்ளது.

ஆலாலசுந்தரஞ்செட்டியார், பூ. 1907--

தமிழ்நாட்டிற் சென்னையிலே பிறந்தவர்; பூரிப் பாக்கம் வேலுசெட்டியாரின் புதல்வர்; முத்தியாலுப் பேட்டை உயர்நிலைப் பள்ளியிலும், சென்னை பச்சையப்பன் கல்லூரியிலும், அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகத்திலும் பயின்றவர். பி. ஏ. எம். ஏ. பட்டங்கள் பெற்றவர்; தாம்பரம் கிறிஸ்தவ கல்லூரியிலே தமிழ்ப் பேராசிரியராகப் பணிபுரிந்தவர்; கோயில் திருப்பணிகளிலே மிகுந்த ஈடுபாடுடையவர்; சைவசமயம் சம்பந்தமாகப் பல கட்டுரைகள் எழுதியவர்.

இவருடைய 'தமிழ்மந்திரம்' எனும் நூலிலே (1965) திருமந்திரத்திலிருந்து தெரிந்த திருப்பாடல்களுக்கு விளக்கமும் சில கட்டுரைகளும் இடம் பெறுவன.

ஆலாசகநதரம்யிளா 1852—1922

தமிழ்நாடு காஞ்சிபுரத்தில் பிறந்தவர்; அச்சுதா னந்தர் எனும் துறவியின் சீடர்; காஞ்சி முத்துக் கச்சபேச சிவாசாரியாரிடம் தீட்சை பெற்றவர்; புராணச் சொற் பொழிவுகளிலே வல்லவர்; திருவொற்றியூரிலே சமாதியடைந்தார்.

சிவஞானபோத நுட்பம், ஞானவாசிட்டுத் தெளிவு, பகவத்கீதாசாரம் எழுதியவர்; தேவி பாகவதம் மொழி பெயர்த்தவர்; எம். பைரவ சிவாசாரியாருடன் சேர்ந்து காமாட்சி லீலா பிரபாவம் மொழி பெயர்த்தவர்.

காஞ்சிப்புராணம், திருப்போரூர்ச் சந்நிதி முறை, திருக்களிற்றுப்படியார், திருவுந்தியார் என்பனவற்றிற்கு உரை எழுதியவர்; பெரியபுராணத்தில் ஒரு பகுதிக்கும் உரை கண்டவர்.

காஞ்சி கேர்த்திர மஞ்சரியை 1906 இலே பதிப்பித்தவர்.

திருஆலி (திருஆலிதிருநகரி)

தஞ்சாவூர் மாவட்டத்தில் சீகாழிக்கு ஆறு மைல் தொலைவில் உள்ளது திருவாலி; அதற்கு இரண்டு மைல் தொலைவில் உள்ளது திருவாலி திருநகரி. திவ்விய தேசக் கணக்கில் ஒன்றாகக் கருதப் படினும் இவை இரு தனியூர்களாம்.

திருமகள் விஷ்ணுவை ஆலிங்கனம் செய்த தால் ஆலி ஆயிற்று. திருவாலியில் நரசிம்மன் சந்நிதியும் திருநகரியில் வயலாலி மணவாளன், திருமங்கையாழ்வார் சந்நிதிகளுமுள்ளன.

திருநகரிக்கு அரைமைல் தொலைவில் வேத ராஜபுரத்துக்கு அருகில் ஒரு மைதானத்திற் பங்குனி உக்தரத்தில் மங்கையாழ்வார் திரு மாலை வழிபறித்த வேடுபறி உத்சவம் நடை பெறும்.

குலசேகரரும் திருமங்கையாழ்வாரும் மங்களா சாசனம் செய்த திவ்வியதலம் (பெருமாள் திரு. 8.7; பெரியதிருமொழி, 3.5).

திருஆலவடுதுறை

தஞ்சாவூர் மாவட்டத்தில் நரசிங்கன் பேட்டை இருப்புப்பாதை நிலையத்திலிருந்து தென்கிழக்கே ஒரு மைல் தொலைவி லுள்ளது திருவாவடுதுறை எனும் திருத்தலம். கோமுத்தி, நவகோடிசித்த புரம் என்றும் திரு வாவடுதுறைக்குப் பேருள. ஆவடுதுறை என்பது கோயிலின் பெயர் என்றும் சாத்தனார் (சாந்தை, சாந்தபூர்) என்பது தலத் தின் பெயர் என்றும் கூறுவர் சிலர்.

இறைவி கைவாசத்தில் இறைவனுடன் சொக் கட்டான் ஆடிக்களித்தமையால், பசுவடிவு எய்தி, அவ்வடிவோடு வந்து வழிபட்டு, வடிவு நீங்கிய தால் வந்த பெயர் ஆவடுதுறை என்பர்.

திருவாவடுதுறையில் கோயில் கொண்ட சிவபிரானுக்கு மாசிலாமணியீசரர் என்றும் இறை விக்கு ஒப்பிலா முலையம்மை என்றும் பெயர். அணைந்தெழுந்த நாயகர் தீர்த்தம் அருளுபவர். செம்பொன் தியாகர் உற்சவமூர்த்தி. துணைவந்த பிள்ளையார் என்ற விநாயகர் எழுந்தருளியுள்ள னர். தீர்த்தம் கோமுத்தி தீர்த்தம், பத்ம தீர்த்தம், கைவல்ய தீர்த்தம்; தலவிருட்சம் அரசு. சபை போதி அம்பலம்.

பழைய திருவிழா புராட்டாசித்திருவிழா. திருவாவடுதுறையாதீனம் இங்குள்ள முக்கிய மான தாபனமாகும்.

இத் திருக்கோயிலுக்குச் சம்பந்தர், அப்பர், சுந்தரர் பாடிய திருப்பதிகங்கள் எட்டு உள்ளன. திருமந்திரத்திலே திருமூலநாயனரும் திருவிசைப் பாவினே சேந்தனரும் இத்தலத்தினைப் பாடியுள் ளனர். சாஸ்திரம் சுவாமிநாதத்தம்பிரான் சுவா மிகள் திருவாவடுதுறைப்புராணம் பாடியுள்ளார். திரிசிரபுரம் சி. மீனாட்சிசுந்தரம் பிள்ளை திருவா வடுதுறைச் சிலைடைவெண்பா, திருவாவடுதுறை யமகவந்தாதி பாடியுள்ளார். தொட்டிக்கலைச் சுப்பிர மணியமுனிவர் திருவாவடுதுறைக்கோவை இயற்றியுள்ளார்.

திரு ஆவடுதுறைக் கோவை

நரசிங்கன் பேட்டை இருப்புப்பாதை நிலை யத்திற்குத் தென் கிழக்கே ஒரு மைல்தூரத் திலுள்ள காவிரித் தென்கரைத்தலம் திருவா வடுதுறை. துறைசை, கோமுத்தி, கோகழி, நவகோடிசித்தபுரம் எனும் பெயர் களையும் திருவாவடுதுறைக்கு வழங்குவர்.

திருவாவடு துறையிலே கோயில் கொண்டுள்ள சிவபிரானும் மாசிலாமணியீசர் மீது பாடப் பெற்றது திருவாவடுதுறைக் கோவை எனும் ஐந்திணைக் கோவை. இதற்குத் துறைசைக் கோவை என்ற பெயருமுண்டு. இது விநாயகர் வணக்கமாக அமையும் இரு பாடல் நீங்கலாக 457 செய்யுளையுடையது.

இதனைப் பாடியவர் மதுரகவி எனப் போற் றப்பெறும் தொட்டிக்கலை சுப்பிரமணிய முனிவ ராவர்; அவர் மாதவச் சிவஞானயோகிகளின் (—1785) மாணவகர்.

இதனை உ. வே. சாமிநாதையர் சென்னையில் வைஜயந்தி அச்சுக் கூடத்திற் சுபகிருது வருடம் தை மாதம் (1903) பதிப்பித்தனர்; அது 1926 இலே மறுபிரசுரம் கண்டது.

ஆவணி அவிட்டம்

உபநயனம் செய்து கொண்ட பிராமணர் பொதுவாக ஆவணிப் பெளர்ணமியில் கொண்டாடும் உபாகர்மம் எனும் ஆண்டுச் சடங்கு ஆவணி அவிட்டம் எனப்படும். இது யசர்வேதிகள் கொண்டாடும் தினமாகும். இத்தினத்தில் கொண்டாட முடியாதிருந்தால் ஆடிப் பெளர்ணமியிலோ அல்லது புரட்டாதிப் பெளர்ணமியிலோ யசர்வேதிகள் கொண்டாடுவர். இருக்கு வேதிகளும் சாம வேதிகளும் வேறு தினங்களில் கொண்டாடுவர்.

ஆவணி அவிட்டத்தில் உபநயனம் செய்தோர் தங்கள் பூணூலைப் புதுப்பிப்பதோடு வேதங்களைப் படிக்கவும் தொடங்குவர். மேலும் பிதூர்களை யும் இருடிகளையும் குறித்துத் தர்ப்பணமும் செய்வர்.

ஆவணி சதுர்த்தி

ஆவணி சதுர்த்தி என்பது ஆவணி மாதத்துச் சுக்கில பட்சத்தில் வரும் சதுர்த்தியில் (வளர் பிறை நான்காம் நாள்) அநுட்டிக்கும் விநாயக சதுர்த்தி விரதமாகும்.

ஆவணிசதுர்த்தியில் விடியற் காலையில் எழுந்து நீராடிச் சங்கற்பித்துப் பூசைக்குரிய சாதனங்களைச் சேகரித்துக் கொண்டு கும்பம் வைத்து அதன் முன்பு விநாயகரின் திருவுருவை எழுந்தருளச் செய்து பூசித்து அர்க்கியம் அளித்து அர்ச்சனை செய்து தூபதீபம் சமர்ப்பித்து வழிபடுதல் முறை. சந்திரனைப் பூசித்து விநாயக பூசையை முடித்துக் கொள்ள வேண்டும். ஆனால் இரவில் சந்திரனைப் பார்க்கவே கூடாது. சதுர்த்தியன்று சந்திரனைப் பார்த்த குற்றத்தால் விஷ்ணு அவமானம் அடைந்தாராம்.

வீடுகளில் தைப்பொங்கல், சித்திராபெளர்ணமி போன்ற தினங்களிற் பசுஞ்சாணியாலே பிள்ளையாரை அமைத்து அறுகுசாத்தி வழிபடுவர். திருமணம் முதலிய மங்கள காரியங்களின் போது ஆரம்பத்தில் அரைத்த மஞ்சளாற் பிள்ளையார் செய்து வைத்து பூசித்துத் தொடங்குவர். சில நாட்களிலே மாவினாற் செய்த பிள்ளையாரையும் வைத்து வழிபடுவது உண்டு. விநாயக சதுர்த்தியன்று புற்று மண்ணாற் பிள்ளையார் பிடிப்பது வழக்கம்.

விநாயகருக்கு அறும் வன்னிப்பத்திரங்களும் மந்தாரைப் பூவும் மிகச் சிறந்தவை. புட்ப விதியிலே சதுர்த்தி விரத காலத்தில் விநாயகரை அர்ச்சிக்க வேண்டிய பத்திரங்களாக பாசிப் பச்சை, கையாந்தகரை, வில்வம், ஊமத்தை, நொச்சி, நாயுருவி, கத்தரி, அலரி, காட்டாத்தி.

எருக்கு, மருது, விஷ்ணுகரந்தை மாதுளை, தேவதாரு, மரு, நெல்லி, சிறுசண்பகம், செந்தாளி, பாதிரி என்பனவற்றையும் கூறுகின்றது. சதுர்த்தியில் அறுகுக்கு முதலிடம் தரப்படுகின்றது.

இவ்விரதத்தின் போது பகலில் ஒருவேளை உண்டு, இரவில் பால் அல்லது பழம் மட்டும் உட்கொண்டு வழிபடுவர்.

கதிரவன் சிங்கராசியில் இருக்கும் போது, அதற்குரிய ஆவணி மாதமே ஆண்டின் முதல் மாதமாகக் கருதப்பட்ட ஒரு காலத்தில் ஓங்காரத் தெய்வ வணக்கம் சிறப்பாக அத்திங்களின் எல்லோராலும் நடத்தப் பெற்று வழக்கத்தில் வந்ததை விநாயகசதுர்த்தி உணர்த்துவதாகச் சிலர் கருதுவர்.

விநாயகபுராணம் இந்த விரதத்தை ஆவணி சுக்கில பட்ச சதுர்த்தி தொடங்கிப் புரட்டாதி சுக்கில பட்ச சதுர்த்தி வரை ஒருமாதம் அநுட்டிக்க வேண்டும் என்று கூறும். ஒரு மாதம் இருக்க இயலாதவர்கள் விரத ஆரம்பத்திலே அநுட்டித்து மற்ற நாட்களில் அவிசு, பால், பழம் முதலிய சாத்துவிக உணவை உட்கொண்டு வரவேண்டும் என்று அநுமதிக்கின்றது. விநாயகசதுர்த்தியன்று விதி பிறழாமல் அநுட்டிக்க வேண்டும் என்று வற்புறுத்துகின்றது.

ஆவணி மூலம்

ஆவணி மாதத்து மூலநட்சத்திரத்திலே சிவபெருமானை போற்றி எடுக்கப்படும் விழா ஆவணி மூல விழாவாகும்.

ஆவணி மூல நாளிலே மதுரையில் கோயில் கொண்டிருக்கும் சொக்கநாதப் பெருமான் ஆடிய திருவிளையாடல் மக்களை மிகவும் கவர்வதாகும். செம்மனச் செல்விக்கான வரம்புப் பங்கினைத் தாம் அடைப்பதாக அவரிடம் பிட்டினைக் கூலியாகப் பெற்று, கூலிக்குரிய வேலையைச் செய்யாது நின்று சொக்கன் பிரம்படிப்பட்ட திருவிளையாடல் ஆவணி மூலத்திற்குரியது.

மதுரையிலே இவ்விழா விமரிசையாகக் கொண்டாடப்படும். பிட்டுத் திருவிழா என்றும் அங்கு இதனைக் கூறுவர். சுந்தரேசர் பொற்கூடையுடனும் பொன் மணவெட்டியுடனும் இந்த விழா நாளில் வைகை ஆற்றிலிருந்து பக்தர் குழ கோயிலுக்கு எழுந்தருளுவர்.

மூல நட்சத்திரத்தின் அதி தேவதை நிருதி எனும் அசுரகுதலால் அசுர சக்தியின் செல்வாக்கினை சொக்கனின் மேல் ஏற்படும் பக்தி உணர்ச்சியின் மூலம் ஒழிக்க வேண்டும் என்று கருதுவர். தெய்வ பக்தியை வற்புறுத்துவதாகத் திருவிளையாடல் அமைதல் குறிப்பிடத்தக்கது.

ஆவர்த்தம்

குடமுழுக்கு, குடநண்ணீராட்டு விழா, கும்பாபிஷேகம், பிரதிஷ்டை என்பன ஒரு பொருட் கிளவிகள். ஆலயத்தில் நிறுவப்படும் மூர்த்தியில் எழுந்தருளி அல்லது நிறுவப் பெற்றிருந்த மூர்த்தியில் சாந்தித்தியம் மிகுந்து உயிர்களுக்கு அருள் புரியும்படி பிரார்த்தித்து அபிஷேகஞ் செய்தலே குடமுழுக்கு எனும் பிரதிஷ்டைக் கிரியையாம்.

இது சில காரணிகளின் அடிப்படையில் ஆவர்த்தம், அனாவர்த்தம், புனராவர்த்தம், அந்தரீதம் எனப்படும்.

ஆவர்த்தம் புதிய கோயில் அமைக்கும் போது நிகழும் குடநண்ணீராட்டு விழாவாகும். புதிதான ஓர் இடத்தில் மூர்த்தியை வைத்துப் பாலப்பிரதிட்டை செய்து, பூசித்துப் புதிதாகக் கோயில் கட்டி, பாலாலய மூர்த்தியைக் கும்பத்தில் எடுத்து, பின்னர் மூலத்தானத்தில் இருக்கும் மூர்த்தியில் சேர்த்து அபிஷேகம் செய்வது ஆவர்த்த கும்பாபிஷேகம்.

ஏனைய மூன்று வகையினவும் பழைய கோயிலோடு தொடர்புடைய பிரதிட்டையாம்.

ஆவரங்கால்

சூழ நாட்டின் வட பகுதியாம் யாழ்ப்பாண மாவட்டத்திலே கோப்பாய்ப் பிரிவிலே புத்தூரை அடுத்த ஆவரங்காலில் அமைந்த கண்ணகை அம்மன் கோயில் பிரசித்தி பெற்ற திருக்கோயிலாகும்.

இத்திருக்கோயில் ஆவரங்கால் சந்தையிலி ள்ளது சுமார் அரை மைல் தூரத்திலுள்ளது. இங்கு எழுந்தருளிய கண்ணகை அம்மனுக்குக் கன்னொரை அம்மன் என்றும் பேர். பிள்ளையார், வைரவர், நாகதம்பிரான் ஆகிய மூர்த்திகளும் இங்கு எழுந்தருளியுள்ளனர்.

இங்கு பங்குனி மாதம் முழுவதும் பொங்கல் வைபவம் நடைபெறும். நிந்திய பூசையும் உண்டு.

ஆவலையம்மாள்

தமிழ்நாடு செங்கோட்டை எனுமூரீனர்; வேதாந்தப்பள்ளு பாடியவர் (1896)

திருஆவினன்குடி

இக்காலத்திற் பெரும் புகழ் பெற்று விளங்கும் பழநிமலையின் அடிவாரத்தில் உள்ள பழைய திருத்தலம் திருவாவினன்குடியாகும். பழநிமலை மதுரை மாவட்டத்திலே திண்டுக்கல்லுக்கு மேற்கே கோயம்புத்தூர் செல்லும் வழியில் 36 மைல் தொலைவிலுள்ளது.

திருவாவினன்குடி திருமுருகாற்றுப்படையில் இடம் பெறும் ஆற்றுப்படை (ஆறுப்படை) வீடுகளில் ஒன்றாகும் (175—176). இங்கு முருகப்பெருமான் ஒரு தேவியோடு தங்கியிருப்பது முருகாற்றுப்படைதரும் செய்தியாகும். தெய்வயானையம்மையாருடன் முருகப்பெருமான் இங்கு எழுந்தருளியுள்ளார். இங்கெழுந்தருளிய முருகப் பெருமானைக் குழந்தை வேலாயுதசாமி என்பர்.

திருவாவினன்குடி முருகனை அருணகிரிநாதர் பாடியுள்ளார்; பழநிமலை தண்டாயுதபாணி, கோயிலின் செல்வாக்குக்கு முன்னே ஆவினன்குடி குழந்தை வேலாயுதசாமி கோயிலின் முக்கியத்துவம் குறைந்து காணப்படுகின்றது. வே. இராமநாதன் செட்டியார் பாடிய ஆவினன்குடி அந்தாதி போன்ற சில பிரபந்தங்கள் இத்தலத்திற்குள்.

தொண்டை நாட்டிலும் பாலாற்றுக்கு வடகரையில் திருவாவினன்குடி எனும் சிவ தலம் ஒன்றுண்டு. அங்கு எழுந்தருளியுள்ள கைலாய நாதர் மீது தொட்டிக்கலை சுப்பிரமணியமுனிவர் பதிற்றுப்பத்தந்தாதி பாடியுள்ளார்.

திரு ஆவினன்குடி கைலாயநாதர் பதிற்றுப்பத்தந்தாதி

தொண்டைநாட்டிற் பாலாற்றுக்கு வடகரையிலுள்ள சிவத்தலம் திருவாவினன்குடியாகும். திருவாவினன்குடியில் எழுந்தருளியுள்ள கைலாயநாதர் மீது பாடப் பெற்ற பதிற்றுப் பத்தந்தாதி, திருவாவினன்குடி கைலாயநாதர் பதிற்றுப்பத்தந்தாதியாகும்.

இதனை மதுரகவி எனப் போற்றப் பெற்ற தொட்டிக்கலைச் சுப்பிரமணிய முனிவர் பாடி 1789 ஆம் ஆண்டு அரங்கேற்றினர். விநாயகர் வணக்கத்தினையும் பல்வேறு யாப்பமைதிகளிற் பாடப்பெற்ற நூறு பாடல்களையும் உடையது மதுரகவியின் பதிற்றுப் பத்தந்தாதி.

வ்வந்தாதி சென்னை அரசின் கீழைத்தேயச் சுவடிகளின் 51 ஆம் தொடராகத் தி. சந்திரசேகரன் 1956 இலே வெளியிட்ட முதலாம் அந்தாதிக் கொத்துத் தொகுப்பில் இடம் பெறுகின்றது.

ஆவுடையார் கோவில்

தஞ்சை மாவட்டம் அறந்தாங்கியிலிருந்து எட்டாவது மைலில் உள்ள பேர்பெற்ற சிவதலம் ஆவுடையார் கோவில். கல்வெட்டுகளிலும் மாணிக்கவாசகரின் திருமுறையிலும் திருப்பெருந்துறை என்று கூறப்படுவது.

ஆவுடையார் கோவில் மிக அழகானது. திருக்கோயிலிலே சுவாமி, அம்மன், நந்தி விக் கிரகங்களாவது கொடிமரமாவது இல்லை. அங்கு மேளமும் வாசிப்பதில்லை. மாணிக்கவாசகர் விக் கிரகம்தான் விழாக்காலங்களில் ஊர்வலமாக வரும்; மாணிக்கவாசகர் உபதேசம் பெற்றதை இது ஞாபகமுட்டுகின்றது.

திருஆலூர்ப்பசுபதிச்சரம்

கும்பகோணத்திற்குத் தென் மேற்கிலுள்ள பட்டிஸ்வரத்தை அடைந்து, அங்கிருந்து மீண்டும் தென் மேற்கே எட்டரை மைல் சென்றால் ஆலூர்த்தலத்திலுள்ள பசுபதிச்சரம் திருக்கோயிலை அடையலாம்.

இத்தலத்திலுள்ள சிவபிரானுக்குப் பசுபதிச்சர் என்றும் இறைவிக்கு மங்களநாயகி என்றும் பேர். இங்குள்ள தீர்த்தம் பிரமதீர்த்தம்.

இந்திரன், சப்தரிஷிகள், பசுக்கள் பூசித்த தலம். இத்தலத்திற்குச் சம்பந்தப் பெருமான் பாடிய திருப்பதிகம் ஒன்றுண்டு (1.8).

ஆழ்வார்

ஆழ்வார் எனும் சொல் தமிழிலே இரு வகையான பொருள்களை ஒரு காலத்திலே தந்து நின்றது என்று கருத இடமுண்டு. ஒரு வகைக்கு 'ஆழ்' என்பதும் ஏனைய வகைக்கு 'ஆள்' என்பதும் அடியாகக் காணப்படுகின்றது.

'ஆள்' என்ற அடியில் தோன்றிய சொற்கள் பிறரை அடிமை கொண்டு ஆள்பவர், மக்களிற் சிறந்த இருபாலார், கடவுளர், அரசர் என்ற பிரிவினரைச் சுட்டி நிற்கின்றன. சாசனங்களிலே வைணவ, சிவ மூர்த்தங்கட்கும் அரசருக்கும் 'ஆழ்வார்' என்ற பெயர் ஆளப்பட்டுள்ளமை இதனை எடுத்துக் காட்டுகின்றது. ழகர, எகர வேற்றுமை ஒலிப்பில் மறைந்ததை இங்கு காணமுடிகின்றது.

'ஆழ்' எனும் அடியில் தோன்றியவை ஆழ்ந்தவர், அடியார் என்ற பொருள் தந்த சொற்கள். ஆயினும் இன்று 'ஆழ்வார்' எனும் சொல் வைணவ சமயப் பெரியாருக்குரியதாகவே பெரும்பாலும் வழங்குகின்றது.

'ஆழ்வார்' திருமாவின் கல்யாண குணங்களில் ஈடுபட்டு அழுந்தினவர்கள், திருமாவின் வழிகிலே ஈடுபட்டு அழுந்தினவர்கள், மக்களின் துக்கத்தைக் கண்டுபொருமல் அத்துக்கத்தில் அழுந்தினவர்கள் என்று 'ஆழ்' பலவாறு விளக்கப்படும்.

பன்னிருவரை ஆழ்வாரெனக் கருதல் பொது மரபாகும். இவர்களிலே சமகாலத்தவரான பொய்கை யாழ்வார், பூதத்தாழ்வார், பேயாழ்வார் எனம் பெறும் 'முதலாழ்வார்' மூவரும் முதலாம் நரசிம்மவர்மனும் (680—668) மகாமல்லன் காலத்திற்குப் பிற்பட்டவராதல் வேண்டும். ஏனென்ற பூதத்தாழ்வார் மகாமல்லனார் பெயர் பெற்ற மகாமல்லாபுரம் (மாமல்லபுரம்) என்பதன் மருஉப் பெயரான 'மாமல்லை' யைக் குறிப்பிடுவர். (இரண்டாம் திருவந்தாதி, 70) ஏனைய ஆழ்வார்களிலே திருப்பாணாழ்வார் ஒழிந்தோர், எட்டாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதிக்கு முற்பட்டவராகாராதலின் இவர்கள் காலம் ஏழாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதிக்கும் எட்டாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதிக்கும் உட்பட்டதாகலாம்.

திருமழிசையாழ்வார் முதலாழ்வார் மூவரிற் பேயாழ்வாரின் சீடர் ஆதலின் அவர்களுடைய காலத்தவர் எனல் வேண்டும். திருமங்கையாழ்வார் தந்திவர்மன் (796—846) காலத்தவராவர். திருமங்கையாழ்வார் திருவரங்கத் திருமதிலைக் கட்டும் போது தொண்டரடிப் பொடியாழ்வாரின் துளசி நந்தவணம் இடையிட்டதாக, அந்த இடத்தைத் தவிர்த்து மங்கை மன்னன் மதிலை அமைத்தார் என்பது குருபரம்பரை. திருவரங்கத்துத் திருமுற்றத்தடியார் குழுவினரால் ஒருவராய் இருந்த 'தொண்டரடிப் பொடி' யைக் குலசேகராழ்வார் 'தேட்டருந்திறல்' எனும் திருமொழியிலே போற்றுகிறார் (பெருமாள் திருமொழி). எனவே திருமங்கையாழ்வார், தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார், குலசேகராழ்வார் என்போர் எட்டாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியிலும் ஒன்பதாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியிலும் வாழ்ந்தவராதல் தகும்.

பெரியாழ்வார் காலம் ஸ்ரீமாத ஸ்ரீவல்லபன் (835—862) காலமாகும். எனவே அவரால் வளர்க்கப்பெற்ற ஆண்டாள் காலமும் அதுவே யாகும்.

நெடுஞ்சடையன் பராந்தகன் ஆட்சிக் காலத்துக்கும் (765—790) முதலாம் ஆதித்தன் ஆட்சிக் காலத்திற்கும் (871—907) இடைப்பட்ட காலம் நம்மாழ்வார் காலம் என்று துணியச் சான்றுகளுள் நம்மாழ்வார் சீடர் மதுரகணியாழ்வார்.

திருப்பாணாழ்வார் காலம் முதலாழ்வாருக்குப் பின்னும் நாதமுனிகளுக்கு முன்னும் என்று கூற முடியுமே அன்றிச் சித்தாந்தமாக உரைப்பதற்குச் சான்றில்லை.

எனவே பன்னிரு ஆழ்வார்களும் ஏழாம் நூற்
ருண்டின் பிற்பகுதிக்கும் பத்தாம் நூற்றாண்டின்
முற்பகுதிக்கும் இடையே வாழ்ந்தவர் என்று
கொள்ள முடியும்.

ஆழ்வார் சரிதங்களைக் கூறும் சங்கத நூல்
களிலே பழமையுடையது திவ்யசூரிசரிதம். இத
னாகிய கருடவாகன பண்டிதர் ஸ்ரீ இராமானுசர்
காலத்தில் வாழ்ந்தவர் என்பர். ஸ்ரீ அநந்தாசார்ய
ஸ்வாமிகளின் பிரபந்தாம்ருதமும் சங்கதத்திலே
எழுந்ததாகும். மணிப்பிரவாள நடையிலே
எழுந்த குரு பரம்பரையின் பிரபாவம் கூறும்
சில நூல்களிலும் ஆழ்வார் சரிதங்கள் கூறப்
பட்டுள்ளன. பின் பழகிய பெருமாள் ஜீயரின்
ஆறுயிரப்படி குருபரம்பராப்ரபாவம், துருதிய
பிரம தந்திர சுவதந்திர சுவாமியின் மூவாயிரப்
படி குருபரம்பராப்ர பாவம், (வடகலை), திரு
மழிசை கோயில் கந்தாடை அண்ணாவப்ப
ங்கார் சுவாமிகளின் பழநடை விளக்கம் எனும்
மூவாயிரப்படி குரு பரம்பராப்ரபாவம் (தென்
கலை) என்பன அவற்றிலே குறிப்பிடத்தக்கவை.
ஸ்ரீமணவாள மாமுலிகளின் உபதேசரத்தமலை,
கீழையூர் சடகோபதாசரின் அரிசமய தீபம்,
உறை விசயராகவபிள்ளையின் குருபரம்பரைப்
புராணம், திருவரங்கம் கோயிலொழுகு என்பன
வும் ஆழ்வார் சரிதங்களை அறிய உதவுவன.

ஆழ்வார்களை வைணவர் அவதார புருஷரா
கக்கருதி வழிபடுவர். ஆண்டாளைப் பூமா
தேவியின் அம்சம் என்றும் பெரியாழ்வாரைக்
கருடாழ்வார் அம்சம் என்றும் பொய்கையாழ்
வாரைப் பாஞ்ச சன்னிய அம்சம் என்றும்
பூதத்தாழ்வாரைக் கதாயுத அம்சமென்றும்
பேயாழ்வாரை நந்தகத்தின் அம்சமென்றும்
வைணவ சரிதங்கள் கூறுவன. ஆழ்வார்கள்
அவதரித்த தலங்களிலே மூலவரிலும் அவர்களுக்
குச்சிறப்பு அளிக்கப்பட்டது. அத்தியாயனோற்
சவம் எனும் ஆழ்வார்விழா திருவரங்கம், ஆழ்
வார் திருநகரி, ஸ்ரீவில்லி புத்தூர் முதலான
திருப்பதிகளிலே சிறப்பாகக் கொண்டாடப்படு
தல் குறிப்பிடத்தக்கது.

ஆழ்வாருடைய திருப்பாசரங்களை ஸ்ரீ நாத
முலிகள் நாலாயிரப் பிரபந்தமாகத் தொகுத்
துள்ளார். இத் தொகுப்பிலே பன்னிருவரின்
அருளிச் செயல்களும் அடங்கியுள்ளன.

ஆழ்வார் திருநகரி

திருநெல்வேலி மாவட்டத்தில் திருநெல்வேலி
திருச்செந்தூர் இருப்புப் பாதைக் கிளையில்
ஆழ்வார் திருநகரி இருப்புப் பாதை நிலையத்தி
ற்கு ஒரு மைல் தொலைவிலுள்ளது திருக்குருகூர்
என்றும் ஆழ்வார் திருநகரி என்றும் அழைக்க
ப்படும் திருத்தலம்.

தவம் செய்ய இடம் தேடிய பிரமனுக்கு
ஆகாயவாணி இவ்விடத்தைக் காட்டி 'குரு'
(செய்) என்று கட்டளை இட்டபடியால் குருகூர்
ஆயிற்று என்பர். நம்மாழ்வார் திருவவதாரம்
செய்த திருத்தலம். வைகாசிப் பூரத்தில் எட்டுத்
திருப்பதிகளிலிருந்து பெருமாள் கருடாருடராக
இங்கு எழுந்தருளும் பெருமையுடைய தலம்.

இங்கு நின்ற திருக் கோலத்தில் எழுந்தரு
ளும் விஷ்ணுவுக்கு ஆதிநாதன், பொலிந்து
நின்றநாதன் என்றும் பெரிய பிராட்டியாருக்கு
ஆதிநாதவல்லி என்றும் பேர். கிழக்கே திருமுக
மண்டலம். தாம்பரபர்ணிநதி, பிரமதீர்த்தம்.
பிரமா, நம்மாழ்வார், மதுரகவி யாழ்வாருக்குப்
பிரத்தியக்ஷம். இங்குள்ள திருப்புளியடியில்
உள்ள நம்மாழ்வார் சந்நிதி மிகப் பிரபல்லிய
முடையது.

நம்மாழ்வார் மங்களாசாசனம் செய்த திருப்
பதியிது (திருவாய்மொழி, 4.10).

இங்கு திருக்காந்தீச்சுரம் எனும் சிவதலமும்
உண்டு.

ஆழ்வாரப்பிள்ளை 1839-1924

“முருக தாசகவாமிகள்” எனப் போற்றப்
பெற்றவர்; தமிழ்நாடு திருநெல்வேலி எனுமூரினர்;
அரசாங்க வேலை பார்த்தவர்;

வள்ளியூர்த்தலபுராணம், வள்ளியூர் காவடி
வைபவம் பாடியவர்; கிரகஸ்ததருமம் எழுதி
யவர்.

ஆழ்வான்

கூரத்தாழ்வான் என்று அழைக்கப் பெற்ற
வர்; கூரநாதர், கூராதிபதி, கூராதிபர், கூரே
சர், நடையாடு பதஞ்சலி, யதீந்திரசர
ணன், ஸ்ரீவத்சசின்னமிச்சர், ஸ்ரீ வத்சசிஹநர்
எனும் சிறப்புப் பெயர்களையு முடையவர்; தமிழ்
நாடு காஞ்சிபுரத்தை அடுத்த கூரம் எனும்
ஊரினர்; பதினேராம் நூற்றாண்டிலும் பன்னி
ரண்டாம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்திலும் வாழ்ந்
தவர்;

இராமசோமயாசியின் புதல்வர்; கூரத்தாண்
டாளின் கணவன்; பெரியபட்டர், சீராமப்பிள்ளை
யின் தந்தை; ஸ்ரீபெரும்புத்தூர் இராமானுசரின்
சீடர்; அவர் ஸ்ரீபாஷ்யம் எழுத உதவியவர்;
திருவரங்கத்தமுதனார், பிள்ளைப்பிள்ளை யாழ்வான்,
நாலூரான், அகலங்க ப்ரஹமராயன் முதலானோ
ரின் குரு.

அதிமாறுஷஸ்தவம்
ஸ்ரீஸ்தவம்
சுந்தரபாஹுஸ்தவம்
வரதராஜஸ்தவம்
ஸ்ரீவைகுண்டஸ்தவம்
யமரத்நாகரம்
அபிகமனசாரம்
கத்தியத்திரய வியாக்கியானம்
எனும் சங்கத நூல்களை இயற்றியவர்.

ஆளவந்தார்

யமுனைத்துறைவர், யமுனாசாரியர், யாமு
நேயர், சிம்மேந்திரர், பெரியமுதலியார்
எனவும் அழைக்கப்பெற்றவர்; தமிழ்நாடு வீரநா
ராயண புரத்திற் பிறந்தவர். பத்தாம்
நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியிலும் பதினேராம் நூற்
ராண்டின் முற்பகுதியிலும் வாழ்ந்தவர்;

நாதமுனிகளின் புதல்வர் ஈசரமுனிகள், அரங்க
நாயகியம்மையின் புதல்வர்; சொட்டைநம்பி,
தெய்வத்துக்கரசு நம்பி, பிள்ளையரசுநம்பி, திரு
வரங்கப்பெருமாள் என்போரின் தந்தை; திரு
வெள்ளரை உய்யக் கொண்டார், குருகைக்
காவலப்பன், மணக்கால்நம்பி என்போரின் சீடர்;
பெரியநம்பி, திருக்கோட்டியூர்நம்பி, பெரியதிரு
மலைநம்பி, திருமாலையாண்டான், திருமோகூரப்
பன், மாறனேரிநம்பி, திருக்கச்சிநம்பி முதலா
னோரின் குரு;

ஆகமப்பிராமாணியம்
கீதார்த்தசங்கிரகம்
சதுஸ்லோகி
சித்திரயம்
ஸ்தோத்ரரத்தம்

முதலான நூல்களைச் சங்கதத்திலே எழுதியவர்;
விசிட்டாத் வைதம் எனும் வைணவ தத்துவ தரி
சனத்தின் வளர்ச்சியில் இராமானுஜருக்கு முன்னோ
டியாக விளங்கியவர்; மாயாவாதம் எனப்படும்
ஏகான்ம வாத்தத்தினைக் கண்டனஞ் செய்தவர்.

ஆளவந்தார்

பாண்டியநாடு வீரசோழனூர் (வீரை) எனு
மூரின்; வேம்பத்தூர் பிராமண மரபினர்;
வேதாந்தச்சார்பினர்; காலம் துணியுமாறில்லை;
ஞானவாசிட்டம் எனும் சங்கத நூலை மொழி
பெயர்த்துத் தமிழிலே பாடியுள்ளார்; இதற்குப்
பிறைசை அருணாசலசுவாமிகள் இயற்றிய உரை
1870 இலே பாரிப்பாக்கம் முனியப்ப முதலியா
ராற் பதிப்பிக்கப் பெற்றது.

ஆளுடைய பிள்ளையார் திருக்கலம்பகம்
ஆளுடையபிள்ளையார் எனும் சிறப்புப் பெயரினை
யுடையார் ஏழாம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த திரு
ஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனாராவர். சம்பந்தப்

பெருமான் மீது திருநாரையூர் நம்பியாண்டர்
நம்பி சூட்டிய ஆறு பாமாலைகளில் ஒன்றே
ஆளுடையபிள்ளையார் திருக்கலம்பகம். நம்பி
யாண்டார் நம்பி ஒன்பதாம் அல்லது பத்தாம்
நூற்றாண்டில் வாழ்ந்தவராகலாம்.

ஆளுடையபிள்ளையார் திருக்கலம்பகத்திற்
பாவாலும் பாவினங்களாலும் இயன்ற நாற்பத்
தொன்பது பாடல்களுள்; அகமும் புறமுமான
பொருள்களிலே களி, சம்பிரதம், மறம், மதங்கி
யார், பாண், காலம், இரங்கல், முதலிய உறுப்
புகளுடன் அமைந்தது. பிற்காலத்துக் கலம்பக
உறுப்புகள் பல திருக்கலம்பகத்தில் இடம் பெற
வில்லை என்பது நோக்கத்தக்கது.

ஆளுடையபிள்ளையார் திருக்கலம்பகம் பதினே
ராம் திருமுறையிலே தொகுக்கப் பெற்ற பிரபந்
தங்களில் ஒன்றாகும். யாழ்ப்பாணம் ஸ்ரீ ஆறு
முகநாவலர் பதினேராம் திருமுறையை முதன்
முதலாகப் பதிப்பித்தவர். அவர் பதிப்பித்த
ஆண்டு 1869 ஆகும்.

ஆளுடைய பிள்ளையார் திருச்சண்பை விருத்தம்

ஏழாம்நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த திருஞான
சம்பந்த மூர்த்திநாயனார் பெற்ற சிறப்புப்
பெயர்களில் ஒன்று ஆளுடையபிள்ளையார்.

சம்பந்தப் பெருமான் மீது திருநாரையூர் நம்பி
யாண்டார்நம்பி பாடியது ஆளுடைய பிள்ளை
யார் திருச்சண்பை விருத்தம். இதனுள் பதி
னொரு விருத்தங்கள் இடம் பெறுகின்றன.

நம்பியாண்டார்நம்பி ஒன்பதாம் அல்லது பத்
தாம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்தவர் என்று கருத இட
முண்டு. இவர் சம்பந்தப் பெருமான் மீது ஆறு
பிரபந்தங்களைப் பாடியவர்.

திருச்சண்பைவிருத்தம் திருஞானசம்பந்தரின்
அருட்செயல்களைத் தொகுத்துக் கூறுவதாகும்.
“சண்பையர் காவலன் சம்பந்தனே” என்ற
முத்திரையுடன் பத்துப் பாடல்கள் இடம் பெறு
கின்றன.

திருச்சண்பைவிருத்தம் பதினேராம் திருமுறை
யில் இடம் பெறுவதாகும். பதினேராம் திரு
முறையை முதன் முதலாக யாழ்ப்பாணம் ஸ்ரீ
ஆறுமுகநாவலர் சுக்கில வருடம் வைகாசி மாதம்
(1869) சென்னை வர்த்தமான தரங்கினீசாகையச்
சுக் கூடத்திற் பதிப்பித்தனர்.

ஆளுடைய பிள்ளையார் திருத்தொகை

திருஞான சம்பந்தமூர்த்திநாயனார் ஏழாம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்தவர்; ஆளுடைய அரசாம் அப்பர் காலத்தில் வாழ்ந்த சம்பந்தரின் சிறப்புப் பெயர்களில் ஒன்றே ஆளுடைய பிள்ளையாராகும்.

திருநாரையூர் நம்பியாண்டார்நம்பி சம்பந்தப் பெருமான் மீது பாடிய ஆறு பிரபந்தங்களில் ஒன்றே திருத்தொகையாகும். 65 அடிகளாலான திருத்தொகையிலே நம்பியாண்டார் நம்பி தம் பாட்டுடைத் தலைவனின் வரலாற்றுச் சிறப்புகளை யெல்லாம் தொகுத்தளித்துள்ளார்.

நம்பியாண்டார்நம்பி ஒன்பதாம் அல்லது பத்தாம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்தவர்.

திருத்தொகை பதினேராம் திருமுறையிலே தொகுக்கப்பட்டுள்ளது. பதினேராம் திருமுறையை முதன் முதலாக யாழ்ப்பாணம் ஸ்ரீ ஆறுமுகநாவலர் சென்னையிலே சுக்கில வருடம் வைகாசி மாதம் (1869) வர்த்தமான தரங்கிணீசாகையச்சுக் கூடத்திலே பதிப்பித்தனர்.

ஆளுடைய பிள்ளையார் திருமும்மணிக்கோவை

ஆளுடையபிள்ளையார் எனும் சிறப்புப் பெயரினை உடையவர் ஏழாம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனாராவார்.

சம்பந்தப் பெருமான் மீது திருநாரையூர் நம்பியாண்டார்நம்பி பாடிய பிரபந்தமே ஆளுடையபிள்ளையார் திருமும்மணிக்கோவையாகும். இது ஆசிரியப்பா, வெண்பா, கட்டளைக்கலித்துறை எனும் மூவகை யாப்பமைதிகளால் அந்தாதித் தொடை அமைய முப்பது பாடல்களால் இயன்றது.

இம்மும்மணிக்கோவையைப் பாடிய நம்பியாண்டார்நம்பி ஒன்பதாம் அல்லது பத்தாம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்தவர் என்று கருத இடமுண்டு. இவர் ஆளுடையபிள்ளையார் மீது ஆறு பிரபந்தங்களைப் பாடியுள்ளார்.

இம் மும்மணிக்கோவையிலே அகப் பொருளிலும் புறப்பொருளிலும் அமைந்த பாடல்களுள் புறப்பாடல்களிற் சம்பந்தர் பெருமை எடுத்து இயம்பப்பட்டுள்ளது.

ஆளுடையபிள்ளையார் திருமும்மணிக்கோவை பதினேராம் திருமுறையில் இடம் பெறுவதாகும். பதினேராம் திருமுறையை முதன் முதலாக யாழ்ப்பாணம் ஸ்ரீ ஆறுமுகநாவலர் சுக்கில வருடம் வைகாசி மாதம் (1869) சென்னை வர்த்தமான தரங்கிணீசாகையச்சுக் கூடத்திற் பதிப்பித்தனர்.

ஆளுடைய பிள்ளையார் திருவந்தாதி

ஆளுடையபிள்ளையார் எனும் சிறப்புப் பெயரினையுடையவர் திருஞானசம்பந்தமூர்த்திநாயனாராவார். அவர் ஏழாம் நூற்றாண்டிலே வாழ்ந்தவர்.

திருநாரையூர் நம்பியாண்டார்நம்பி, சம்பந்தர் மீது பாடிய பிரபந்தமே ஆளுடையபிள்ளையார் திருவந்தாதியாகும். இதனுள் நூறு கலித்துறைப்பாக்கள் இடம் பெறுகின்றன.

ஆளுடையபிள்ளையார் திருவந்தாதியில் அகத்துறைப்பாக்கள் பல இடம் பெறுகின்றன. அகத்துறைப்பாக்கள் நீங்கலாக உள்ளனவற்றிலே ஒரு பாடல் சம்பந்தர் தம் தண்பதி கூறுவது; ஒரு பாடல் சீகாழியின் பன்னிரு திருப்பெயர்களையும் தொகுத்துத் தருவது; ஏனையவை புகலி வேந்தரின் பொன்னுப் புகழையும் பூங்கழல் திறத்தையும் போற்றுவன.

இவ்வந்தாதி நீங்கலாக நம்பியாண்டார் நம்பி சம்பந்தப் பெருமான் மீது ஐந்து பிரபந்தங்களைப் பாடியுள்ளார்.

நம்பியாண்டார் நம்பி ஒன்பதாம் அல்லது பத்தாம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்தவர் என்ற கருத இடமுண்டு.

ஆளுடையபிள்ளையார் திருவந்தாதி, பதினேராம் திருமுறையில் இடம் பெறும் பிரபந்தங்களில் ஒன்றாகும். பதினேராம் திருமுறையாழ்ப்பாணம் ஸ்ரீ ஆறுமுகநாவலரால் முதன்முதலாகச் சுக்கில வருடம் வைகாசி மாதம் (1869) சென்னை வர்த்தமான தரங்கிணீசாகையச்சுக் கூடத்திற் பதிப்பிக்கப் பெற்றது.

ஆளுடைய பிள்ளையார் திருவுலாமாலை

சைவசமய குரவருள் ஒருவரான திருஞானசம்பந்தநாயனார், ஆளுடையபிள்ளையார் என்று சிறப்பிக்கப்படுவார். இவர் மீது திருநாரையூர் நம்பியாண்டார் நம்பி பாடிய ஆறு பிரபந்தங்களில் ஒன்றே ஆளுடைய பிள்ளையார் திருவுலாமாலையாகும்.

காவியமரபு செல்வாக்குப் பெற்ற சோழப் பெருமன்னர் காலத்திலே தோன்றிய திருவுலாமாலையிலே, சம்பந்தர் தம் நாட்டையும் பின்பு நகரத்தையும் காவிய பாணியிலே வருணித்து விட்டு, பின்பு பாட்டுடைத் தலைவனைச் சிறப்பித்து, தொடர்ந்து உலாவிநகான காரணம் கூறி உலாவை நடாத்தும் ஆசிரியர், பின்னெழு நிலையில் அடங்கும் நிகழ்ச்சிகளைச் சுருக்கமாகக் கூறியுள்ளார். இவ்வுலாவிலே 143 கண்ணிகளுள் ஆதியுலாவிற் காணப்படும் ஈற்று வெண்பய நம்பியின் திருவுலாமாலையில் இல்லை.

நம்பியாண்டார்நம்பி ஒன்பதாம் அல்லது பத்தாம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்தவராகலாம்.

ஆளுடையபிள்ளையார் திருவுலாமாலை பதினேராம் திருமுறையிலே தொகுக்கப் பெற்ற பிரபந்தங்களில் ஒன்றாகும். யாழ்ப்பாணம் ஸ்ரீ ஆறுமுக நாவலர் பதினேராம் திருமுறையைச் சென்னையிலே முதன் முதலாகச் சுக்கில வருடம் வைகாசி மாதம் (1869) வர்த்தமான தரங்கிணீ சாகையச்சுக் கூடத்திற் பதிப்பித்தார்.

ஆறந்திருமுறை

சைவர்களின் பன்னிரு திருமுறைகளிலே நான்காம், ஐந்தாம், ஆறாம் திருமுறைகள் திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள் பாடியருளிய திருப்பதிகங்களின் தொகுப்புக்களாம்.

திருநாவுக்கரசர், முதலாம் மகேந்திரவர்மன் (610—630) எனும் பல்லவ மன்னனை 'விபகூ விருத்தி' யிலிருந்து மீட்டவர்; மாறவர்மன் அரிகேசரி (640—690) காலத்திலும் இவர் வாழ்ந்தவர் என்று பெரியபுராணம் மூலம் அறிய முடிகின்றது.

ஆறந்திருமுறை திருத்தாண்டகம் எனவும் அழைக்கப் பெறும். இத் திருமுறையிலே அப்பர் பாடிய 99 திருப்பதிகங்கள் இடம் பெறுகின்றன; 983 திருப்பாடல்கள் காணப்படுவன; இத்திருப்பதிகங்களிலே 91 தலப்பதிகங்கள்; 8 பொதுப்பதிகங்கள்.

தலப்பதிகங்களிலே 65 திருத்தலங்கள் பதிகம் பெற்றுள்ளன; ஆறாம் திருமுறையில் இடம் பெறும் திருப்பாடல்கள் தாண்டகம் எனும் யாப்பமைதியினால் அமைந்தவை; தொல்காப்பியத்தின் செய்யுளியலின்படி எண் சீரான் வந்த கொச்சக ஒரு போகு தான் இந்த யாப்பமைதி என்பர். அப்பரின் தாண்டகம் ஒற்றும் குற்றிய லுகரமும் நீக்கி எழுத்தெண்ணி வகுக்கப்பட்ட ஐவகை அடிகளுள் கழிநெடிலடிக்கு மேலெல்லை யாகிய 20 எழுத்து என்னும் அளவினைக் கடந்து 27 எழுத்திற்கு உட்பட்டு வருவதாகும்; தேவாரத்தில் 20 எழுத்து என்னும் வரையறையைக் கடந்து வருவன பிறவும் உளவேனும் அவை யனைத்தும் பண்ணேடு கூடிய இசைப்பாடல்களாதலின் இயல்வகை குறித்த தாண்டகம் எனும் பெயரைப் பெறவாயின.

திருநாவுக்கரசு நாயனார் திருப்பதிகங்கள் 1867 இலே காஞ்சிபுரம் மகாவித்துவான் கோ. சபாபதி முதலியாராற் பதிப்பிக்கப் பெற்றன. தேவாரம் தலமுறையை மதுரை இராம சுவாமிப்பிள்ளை (1881), திருமயிலை செந்தில்வேலு முதலியார் (1893), வண்ணை சி. சுவாமிநாத பண்டிதர் (1911) என்போர் பதிப்பித்தனர்; காஞ்சி நாக

லிங்க முதலியாரும் கயப்பாக்கம் சதாசிவச் செட்டியாரும் வெளியிட்ட பதிப்பு விபரங்கள் கிடைக்கவில்லை. சென்னை சைவ சித்தாந்த மகாசமாஜம் திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள் தேவாரத்தை 1930, 1935 ஆம் ஆண்டுகளிற் பதிப்பித்துள்ளது. திருப்பனந்தாள் ஸ்ரீ கர்சிமயம் 1957 இலே திருநாவுக்கரசர் தேவாரம் தலமுறையை வெளியிட்டுள்ளது. தருமபுரவாதீனம் 1963 இலே ஆறாம் திருமுறையைச் சி. அருணைவடிவேல் முதலியார் குறிப்புரையுடன் பதிப்பித்துள்ளது.

ஆறறு தத்துவங்கள்

திருமந்திரத்திலே திருமூலநாயனார் "ஆகின்ற ஆறறு அருஞ்சைவர் தத்துவம்" என்று கூறுவர் (2179). திருவதிகை மனவாசகங்கடந்தார் "ஆறறு தத்துவமேது" என்று உண்மைவிளக்கத்திலே வினவி (2) தொடர்ந்து விளக்குவர்.

இம் முப்பத்தாறு தத்துவங்களும் ஆன்மதத்துவம், வித்தியாதத்துவம், சிவதத்துவம் என மூவகைப்படுவன.

அவற்றுள் ஆன்மதத்துவம் இருபத்து நான்காம். அவை பூதங்கள் ஐந்து, தன்மாத்திரைகள் ஐந்து, ஞானேந்திரியங்கள் ஐந்து, கன்மேந்திரியங்கள் ஐந்து, அந்தக்கரணங்கள் நான்கு. ஆன்மாவுக்குத் தூலவடிவில் நேரே தொடர்புற்றுப் பயன்படுவனவாதலின் ஆன்மதத்துவங்கள் எனப் பெயர் பெறுவன. ஆன்மதத்துவத்தை போக்கிய காண்டம் என்பர். இவற்றை அசுத்தம் எனச் சிவப்பிரகாசம் கூறும்.

நிலம், நீர், தீ, வளி, விசம்பு (பிருதுவி, அப்பு, தேயு, வாயு, ஆகாசம்) ஐம்பூதங்கள். அவை இந்திரியங்களுக்குப் பற்றுக் கோடாவன.

ஓசை, ஊறு, ஒளி, சுவை, நாற்றம் (சப்தம், பரிசம், ரூபம், ரசம், கந்தம்) ஐந்து தன்மாத்திரைகள். தன்மாத்திரைகள் ஐம்பூதங்களின் சூக்கும நிலையாகும். தன்மாத்திரைகளிலிருந்து ஐம்பூதங்களும் தோன்றுகின்றன. தன்மாத்திரைகள் பூதாதியாங்காரத்திலிருந்து பிறக்கின்றன. தன்மாத்திரையும் ஐம்பூதமும் இந்திரியங்கட்டு ஆற்றல் விளைவித்து நிற்கும்.

செவி, தோல், கண், நாக்கு, மூக்கு (சுரோத்திரம், துவக்கு, சட்சு, சிங்ஷுவை, ஆக்கிராணம்) அறிகருவிகளான ஞானேந்திரியங்கள். இவை ஐம்பூதங்களைப் பற்றுக் கோடாகக் கொண்டு தன்மாத்திரைகளை அறிவன.

- வாய், கால், கை, எருவாய், கருவாய் (வாக்கு, பாதம், பாணி, பாயுரு, உபத்தம்) தொழிற் கருவிகளாகிய கன்மேந்திரியங்கள். ஐம்பூதங்களைப் பற்றுக் கோடாகக் கொண்டு இவை பேசல், நடத்தல், கொடுத்தல், விடுத்தல், இன்புறல் (வசனம், கமனம், தானம், விசர்க்கம், ஆனந்தம்) எனும் தொழில்களைச் செய்வன.

அந்தக் கரணங்கள் மனம், புத்தி, அகங்காரம், சித்தம் ஆவன. கண்ணுக்குக் காட்டாகிய விளக்குப்போல ஆன்மாவுக்குக் காட்டாக நிற்பது அந்தக்கரணம்.

வித்தியாதத்துவங்கள் ஏழாகும். அவை காலம் நியதி, கலை, வித்தை, அராகம், புருடம், மாயை என்பனவாம். இவை ஆன்மாவுக்கு வித்தை எய்—அறிவை—எழுப்பும் தத்துவங்களாதலின் வித்தியாதத்துவங்கள் எனப் பெயர் பெற்றன. இவற்றிலே காலம், நியதி, கலை, வித்தை, அராகம் என்பன ஆன்மாவின் கஞ்சுகம் (சட்டை, போர்வை) போல பந்தித்து நின்றவின் பஞ்சகஞ்சுகம் என வழங்கப்படுவன. வித்தியாதத்துவத்தை போசயித்ருகாண்டம் என்பர். சிவப் பிரகாசம் இவற்றைச் சுத்தாசுத்தம் என்று கூறும்.

அசுத்த மாயையினின்று அநந்ததேவரால் காலமும் நியதியும் கலையும் தோற்றும். கலையினின்று வித்தையும் வித்தையினின்று அராகமும் தோன்றுவன.

காலம் எனும் தத்துவமானது செல்காலம் ஆன எல்லையும், நிகழ்காலமான பலனும், எதிர்காலமான புதுமையும் ஆக மூன்று வகைப்பட்டிருக்கும்.

அவரவரால் ஈட்டப்படும் வினையின் பயனை அவரவரே நுகருமாறு நியமித்து நிறுத்துவது நியதித் தத்துவம். இதனை ஊழி, விதி, பால், தெய்வம் என்றெல்லாம் கூறுவர்.

கலை மலத்தை நீக்குதலால் அப்பெயர் பெற்றது. மூலமலத்தால் மறைப்புண்டு சூனியம் போல் நின்ற ஆன்மாக்களுக்குப் போக நுகர்ச்சியின் பொருட்டு மலசக்தியிற் சிறிதே நீக்கி, ஆன்மாக்களுக்குக் கிரியா சக்தியை விளக்குவது கலை. கலை ஆன்மாக்களின் கிரியா சக்தியை விளக்கிப் புத்தி தத்துவத்திற்குச் செலுத்துவது.

கலையிலிருந்து தோன்றி ஆன்மாக்களுக்கு ஞான சக்தியை விளக்கி, எவ்விதமான உணர்வும் ஆன்மாவிற் சென்று விடாதவாறு கருவியாக நிற்பது வித்தியாதத்துவம். உயிரினிடத்தே அறிவினை முதன்முதல் எழுப்புதல் வித்தியாதத்துவத்தின் சிறப்பியல்பு.

அராகம் என்பது இச்சை, விருப்பம் எனப் பொருள் தருவது. வித்தியாதத்துவத்திலிருந்து அராகத்தத்துவம் தோன்றி ஆன்மாவுக்குப் பொருள்களில் விருப்பத்தை உண்டாக்கும். இச்சை ஞானவிசேடம். இச்சை ஏற்பட்டாலன்றி போக நுகர்ச்சி செல்லாது.

ஆன்மா போகம் நுகர முற்படும் நிலை புருட தத்துவமாகும். அப்பொழுது காலம், நியதி, கலை, வித்தை, அராகம், எனும் பஞ்சகஞ்சுகங்களோடு அவிச்சை, அகங்காரம், அவா, ஆசை, வெகுளி ஆகிய பஞ்சகிலேசம் எனும் போக நுகர்ச்சிக்குரிய மலத்தோடு ஆன்மா இயைந்து நிற்கும்.

மூலப் பிரகிருதி ஆன்மாக்களைப் போகநுகர்ச்சியிற் செலுத்தியும் அவற்றிற்குப் போக்கியப் பொருள்களாக அமைந்தும் மயக்கி நின்றவின் மாயை எனப்பட்டது. மும்மலத்தில் ஒன்றான மாயை வேறு.

சிவதத்துவம் ஐந்து. சுத்த மாயையிலிருந்து சுத்த தத்துவங்கள் ஆகிய சிவதத்துவங்கள் ஐந்தும் தோன்றுகின்றன. மாயை தூலமாய் நின்ற அவத்தையிற் பிரகிருதிமாயை என்றும், சூக்குமமாய் நின்ற அவத்தையில் அசுத்த மாயை என்றும், பரமாய் (அதிசூக்குமமாய்) நின்ற அவித்தையிற் சுத்த மாயை என்றும் வழங்கப்படும். சுத்தவித்தை, ஈசுரம், சாதாக்கியம், சத்திதத்துவம், சிவதத்துவம் என்பன ஐந்து பிரிவுகளாம். இது பிரேரககாண்டம். சிவப்பிரகாசம் இவற்றைச் சுத்தம் என்று கூறும்.

சுத்த மாயையில் தூலகாரியம் தோன்றுவதற்கு ஏதுவாக முதல்வனின் ஞானசக்தி மிகுந்தும், கிரியாசக்தி குறைந்தும் நிகழ்வது சுத்தவித்தை. உருத்திரன், மால், அயன், இந்திரன் முதலியோர்க்கும் அவர்களின் தனு கரணதிகளுக்கும் இது இடமாகும்.

சுத்தமாயையிற் சூக்குமமாய்க் காரியம் தோன்றுதற்குக் கிரியை மிகுந்து, ஞானம் நிகழ்வது ஈசுரம். அநந்ததேவர் முதலிய வித்தியேசுரர் எண்மருக்கும் பிறருக்கும் இது இடமாகும்.

சுத்தமாயையைக் காரியப்படுத்த, முதல்வனின் ஞானசக்தியும் கிரியாசக்தியும் தம்முள் ஒத்து நிகழ்வது சாதாக்கியம். பிரணவர், அணுசதாசிவர் முதலியோருக்கும் அவர்தம் தனு கரணதிகட்கும் இது இடமாம்.

சுத்தமாயை காரியப்படுமாறு முதல்வனது கிரியாசக்தி வெளிப்பட்டு நிற்பது சக்தி தத்துவம். மலபந்தம் நீங்கித்தூலைய வாசனை மட்டும் உடைய முத்தர்களுக்கும் அவர்களுக்குரிய புவனபோகங்களுக்கும் இத்தத்துவம் இடமாக நிற்கும்.

சுத்தமாயை காரியப்படுத்து ஏதுவாகும் வண்ணம் இறைவன் தனது ஞானசக்தி மாத்திரையால் நோக்கி நிற்கப் பெறுவது ஐந்தாவதான சிவதத்துவம். குக்கும லய வாசனை மட்டும் உடைய முத்தான்மாக்களுக்கும் அவர்களுக்குரிய புவன போகங்களுக்கும் இஃது இடமாகும்.

ஆறுபடைவீடு

ஆறுபடைவீடு எனவும் அறுபடைவீடு எனவும் முருகப்பெருமானின் திருத்தலங்கள் படைவீடு எனத் தொகுத்துரைக்கப்படும் மரபுண்டு. இத்தொகுப்பிலே தனித்தலமும் தொகைத்தலமும் ஆறு இடம் பெறுகின்றன.

ஆற்றுப்படைவீடு எனும் வழக்கே காலாந்தரத்தில் ஆறுபடைவீடு என மருவிற்று என்பார் கூற்று நோக்கத்தக்கது. "முருகாற்றுப்படுத்தும்" மரபு பழைய மரபு (அகநானூறு, 22). இம் மரபுடன் ஆற்றுப்படை எனும் இலக்கிய வடிவத்தின் வழக்கினை அநுசரித்து எழுந்த திருமுருகாற்றுப்படையிலே கூறப்பட்ட தனித்தலமும் தொகைத்தலமும் ஆற்றுப்படைவீடு என்று வழங்கப் பெற்று பின்பு ஆறுபடைவீடு என குறிப்பிடப் பெற்று தலத்தின் அடிப்படையில் மருவிற்றுப்போலும். திருச்சீரலைவாய் ஒழிந்த திருத்தலங்கள் படைவீடாக அமையாமையே இக் கருத்தினை ஆதரிக்கின்றது.

இத் தொகுப்பில் திருப்பரங்குன்றம், திருச்சீரலைவாய், திருவானின்ன்குடி, திருவேரகம், குன்றுதோரூடல், பழமுதிர்ச்சோலை என்பன இடம் பெறுகின்றன.

திருப்பரங்குன்றம் மதுரை மாநகருக்குத் தென் மேற்கிற் சில மைல் தொலைவில் உள்ளது; கடல்மட்டத்திற்கு 1050 அடி உயரத்திலுள்ளது. அகநானூற்றிலும் (59, 149) பரிபாடலிலும் (6, 8, 9, 17, 19) பரங்குன்றிற் கோயில் கொண்ட முருகப் பெருமான்செய்திகளுள், மதுரைக் காஞ்சியிலும் (263) பரங்குன்று குறிப்பிடப்படுகின்றது. பின்னொழுந்த தேவாரமும் திருப்புகழும் கந்தபுராணமும் முருகன் எழுந்தருளிய பரங்குன்றினை வாயாரப் போற்றியுள்ளன.

திருப்பரங்குன்றிலே மலையிலே குடைந்து அமைக்கப் பெற்ற உருவுடன் மூலமூர்த்தி காட்சியளிக்கிறார். இது பிருதிவிமயமென்று கூறுவதால் மூல மூர்த்திக்குத் தீர்த்தத்தினாலும் ஏனைய திரவியங்களாலும் அபிடேகம் செய்வதில்லை; வருடத்திற்கு இருமுறை புனுகு சட்டம் சேர்ந்த வாசனைக் குழம்பினால் அபிடேகம் செய்வார்கள். இத் திருத்தலத்திலே தெய்வ

யானையம்மையாரை முருகன் திருமணம் புரிந்தார் என்பது புராணம். நக்கீரர் இங்குள்ள குகையிலே அடைபட்டுக் கிடந்து முருகப் பிரானார் காப்பாற்றப்பட்டவராம். பங்குனி பிரமோற்சவத்தின் நான்காம் திருவிழாவின் போது நக்கீரரைச் சிறைமீட்ட உற்சவம் விமரிசையாக இங்கு கொண்டாடப்படும்.

நிரம்ப வழகிய தேசிகர் திருப்பரங்கிரிப்புராணம் இயற்றியுள்ளார். இதனைத் தழுவி மு. ரா. அருணாசலக் கவிராயர் திருப்பரங்கிரிப் புராண வசனம் எழுதியுள்ளார். திருப்பரங்கிரிப்பிள்ளைத்தமிழ், திருப்பரங்கிரி மும்மணிக்கோவை, திருப்பரங்கிரி முருகன் வரப்பிரசாதமலை முதலிய பிரபந்தங்களுமுள்.

திருச்சீரலைவாய் திருநெல்வேலி மாவட்டத்திலே திருநெல்வேலி நகருக்குக்கிழக்கே முப்பத்தெந்து மைல் தொலைவிற் காயல் பட்டணத்திற்குத் தெற்கே கடற்கரையில் அமைந்தது. அலைவாய் என்ற ஆட்சி அகநானூற்றிலுண்டு (266); ஆயினும் 'செந்தில்' என்ற பெயர் புறநானூற்றிலும் (55) சிலப்பதிகாரத்திலும் (24.8.1) காணப்படுகின்றது. திருச்சீரலைவாய் என்றும் திருச்செந்தில் என்றும் வழங்கிய இத்திருத்தலம் இன்று திருச்செந்தூர் என்ற பெயரால் அறியப்படுகின்றது. சூர பத்தமனை வென்று ஜெயாபிடேகம் செய்த இடமாதலால் ஜயந்திபுரம் என்றும் இத்தலம் பெயர் பெறுகின்றது.

திருச்செந்தூர்ப்புராணம் பாடியவர் வென்றி மாலைக் கவிராசர். இதனைத் தழுவி மு. ரா. அருணாசலக்கவிராயர் திருச்செந்தூர்த்தல புராண வசனம் எழுதியுள்ளார். திருச்செந்தூர்ப்பிள்ளைத்தமிழ், திருச்செந்தூர்க்கோவை, திருச்செந்திரோட்டகயமகவந்தாதி, திருச்செந்தில்யமகவந்தாதி, திருச்செந்தில் திருக்கந்தாதி, திருச்செந்திற் கலம்பகம் முதலிய பல பிரபந்தங்கள் இத்தலத்திற்குள்.

திருவானின்ன்குடி மதுரை மாவட்டத்திலுள்ள பழநிமலையின் அடிவாரத்திலுள்ளது. திண்டுக்கல்லுக்கு மேற்கே முப்பத்தாறுமைல் தொலைவில் உள்ளது பழநிமலை. திருவானின்ன்குடிக்குச் சித்தன் வாழ்வு என்ற பெயருமுண்டு, பழநிக்கு முன்பு பொதினி என்ற பெயருமுண்டு.

திருவேரகம் எனும் திருத்தலம் யாதென்பதிலே கருத்து வேறுபாடுண்டு. 'செந்திலும் செங்கோடும் வெண்குன்றம்' ஏரகமும்' என்ற தொடரில் (சிலப். 24.8.1) வரும் வெண்குன்றம் சுவாமிமலை என்பர் அரும்பதவுரைகாரர். அருணகிரிநாதர் சுவாமிமலையை ஏரகம் என்று கருதினார். சுவாமிமலை கும்பகோணத்திற்கு மேற்கில் நான்கு மைல் தொலைவில் உள்ளது.

தென்கன்னட மாவட்டத்துப் புத்தூர் வட்டத்தில் (துளுநாட்டில்) குமாரசேத்திரம் அல்லது சுப்பிரமணிய ஷேத்திரம் என இன்று வழங்கும் ஊரே ஏரகம் என்றும், நாகர் கோயிலுக்கு அண்மையிலுள்ள வேள்மலைதான் ஏரகம் என்றும் கூறுவார்கள்.

'குன்றுதோரூடல்' சுட்டுவது திருத்தணிகை என்பார்க்கு ஆதாரம் போதா. எல்லா மலைகளையும் ஒரே தொகுதியாகக் கொண்டு தொகைத் தலமாகக் கருதலே பொருத்தமாகத் தெரிகின்றது.

'பழமுதிர்சோலை' யையும் குன்று தோரூடல் போன்று தொகைத்தலம் என்பர் சிலர். வேறு சிலர் அது மதுரைக்கு வடகிழக்கில் பன்னிரு மைல் தொலைவிலுள்ள அழகர்மலை என்று கருதுவர். அழகர்மலைக்குத் திருமாலிருஞ்சோலை, சோலைமலை எனும் பெயர்களுமுள்.

பரிபாடல் (15), சிலப்பதிகாரம் (11.87—138) என்பனவற்றிலே திருமாலிருஞ்சோலைமலையிலே முருகன் கோயில் இருந்த செய்தி கூறப்படவில்லை. அருணகிரிநாதர் சோலைமலை முருகனைப் பாடியுள்ளார். அழகர் கலம்பகம் அழகர் மலையை முருகன் தலமாகவும் கூறுகின்றது.

சிலர் அழகர் மலையின் மறுபக்கத்திற் சுமார் இரண்டரை மைல் தூரத்திற் சரிவின் மேடான ஒரு பகுதியில் அமைந்த முருகன் கோயிலே அருணகிரிநாதர் பாடியது என்பர்.

அழகர் மலையிலே ஒரே பீடத்தில் மூலவிக் கிரகமும் அதற்கு இரு புறத்தில் இரு தேவி விக் கிரகங்களும் நின்ற திருக்கோலத்திலே எழுந்தருளியிருப்பதையும், ஆலத்தின் தம்பங்களிலும் ஏனைய பகுதிகளிலும் காணப்படும் உருவடிகளில் ஒன்றாவது இன்னதென நிச்சயிக்க முடியாதவாறு உளியினால் செதுக்கப்பட்டிருப்பதையும், இத்தலத்திலுள்ள பதினெட்டாம் படிக்கறுப்பணை சுவாமி கோயிலின் அடிப்படையிலும், அழகர், சோமசுந்தரவிமானம், விருஷபகிரி என்ற பெயர்களின் அடிப்படையிலும் இக் கோயில் முருகன் கோயிலாய் விளங்கிப் பின்பு விஷ்ணு கோயிலாக மாற்றப்பட்டது என்று சிலர் கருதுவர்.

கேரள நாட்டிலே சாஸ்தா அல்லது ஐயப்பலுக்கு ஆறுபடைவீடு கூறும் மரபுண்டு. குளத்தூர்புழம், எருமெலி, ஆரியன்காவு, அச்சன் கோயில், சபரிமலை, காந்தமலை எனுமிடங்களிலே சாஸ்தா முறையே சிறுவகைவும் வேடகைவும் கிரகஸ்தகைவும், வானப்பிரஸ்தகைவும் சன்னியாசியாகவும் ஜீவன் முக்தராகவும் தொடர்புடையவராகக் காணப்படுவர் என்பர்.

ஆறுமாமுகன் அருட்பேராயிரம்

ஒரு நாமம் ஒருருவம் இல்லாத இறைவனை நூற்றுக் கணக்கில் நாமம் கூறித் துதிப்பதையசர் வேதத்து ஸ்ரீ ருத்திரத்திலே காணலாம். பின் புராணங்களிலே இம்மரபு ஆயிரம் திருநாமங்களை அடுக்கிப் போற்றுவதாக வளர்ந்தது. இதனைச் "சகஸ்ர நாமஸ்தோத்ரம்" என்று சங்கதத்திலே கூறுவர்.

"ஒரு நாமம் ஒருருவம் ஒன்றுமில்லாற் காயிரந்திருநாமம் பாடிநாந்தெள்ளேணங் கொட்டாமோ" என்றார் மணிவாசகப்பெருமானார். ஆயிரம் திருநாமம் என்பதிலே ஆயிரம் அளவின் மையைக் குறிப்பிட்டதாதல் வேண்டும். ஆயினும் ஆயிரம் (பெரும்பாலும் 1008) பெயர் சொல்லி அருச்சனை செய்வது மரபாய்விட்டது. இறைவனின் அருட்குணங்களைக் கூறும் பெயர்களை எண்ணி எண்ணி அகங்குளிர அங்கு கூறப்படும் பெயர்களின் பொருளறிவு இன்றியமையாதது. சொல்லிய பாட்டின் பொருளுணர்ந்து சொல்லுவது அவசியம்.

முருகப்பெருமான் பெயர்களைக் கூறிய "ஸ்ரீ சுப்ரமணிய சகஸ்ரநாம ஸ்தோத்திரத்தினை" தமிழிலே அமைத்துக் கூறுவதே ஆறுமாமுகன் அருட்பேராயிரம். இதனுள் காப்பும் தியானப் பாடலும் ஆதியிலும் பயன் வேண்டும் பாடல் அந்தத்திலும் அமைய இடைநடுவே 126 விருத்தங்களிலே முருகப்பெருமானுக்கு ஆயிரம் திருநாமம் கூறப்பட்டுள்ளது. இது 1983 இலே வெளிவந்தது.

இதனைப் பாடியவர் புத்தூர் ஆவரங்கால் பண்டிதர் ச. சுப்பிரமணியம் (1924—)சிவானந்தலகரியையும் செளந்தரியலகரியையும் கனகதாரஸ்தவத்தையும் மொழி பெயர்த்து உதவியவர் பண்டிதர் சுப்பிரமணியம்.

முன்பு க. வை. ஆத்மநாதசர்மா லலிதா சகஸ்ரநாமத்தை அன்னை லலிதாம்பிகை அருட்பேராயிரம் (1964) என்றும், விஷ்ணு சகஸ்ரநாமத்தைப் புலவர் சிவங். கருணைய பாண்டியனார் நெடுமால் பெயராயிரம் (1979) என்றும் வழங்கியுள்ளனர்.

ஆறுமுக உபாத்தியாயர், ச.

யாழ்ப்பாணத்து உடுப்பிட்டி என்னுமூரினர்; பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியிலும் இருபதாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியிலும் வாழ்ந்தவர்; சுப்பர் என்பவரின் புத்திரர்; தாயார் கமலம், உடுப்பிட்டி அ. சிவசம்புப் புலவரின் சகோதரி; மாமனார் சிவசம்புப் புலவரிடமும் வல்வை ச. வயித்தியலிங்க பிள்ளையிடமும் தமிழ் இலக்கியலக்கணங் கற்றவர்; பாஸ்கர சேதுபதி முன்னிலையில் திருவுத்தரகோசமங்கையிற் சிவசம்புப்

புலவர் இயற்றிய பிரபந்தங்களை வாசித்து அரங்கேற்றியவர்; ஏராளமான தனிப்பாடல்களைப் பாடியவர்; கதிரைவேலர் பதிகம், சந்நிதி வள்ளி நாயகி பதிகம், திருச்செந்தூர்ப்பதிகம், வல்லிபுர சுவாமி பதிகம், வல்லை வாலாம்பிகைபதிகம் என்பனவற்றையும் பாடியவர்.

ஆறுமுக உபாத்தியாயர், க.

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் வாழ்ந்து கொண்டிருந்தவர்; யாழ்ப்பாணம் சுழிபுரம் சுதிரித்தம்பியின் புதல்வர்; பறளை முருகப்பெருமான் மீது ஊஞ்சல் கீர்த்தனம் பாடியவர்.

ஆறுமுகசுவாமி

தமிழ்நாடு திருவெண்காடு எனுமூரினர்; பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில், வாழ்ந்தவர்; ஏகாம்பரநாதர் விருத்தம் பாடியவர்; அருணாசலபுராணவுரை (1873) கைவல்லிய நவநீதவுரை (1880), திருப்புகழ், மதுரை வீரசுவாமிகதை (1881), மாரியம்மன்தாலாட்டு (1882) முதலிய நூல்களைப் பதிப்பித்தவர்; சமய சம்பந்தமற்ற நூல்களையும் பதிப்பித்தவர்.

ஆறுமுகசுவாமிகள்

தமிழ்நாடு திருவாலங்காடு ஆறுமுக சுவாமிகள் 1895 ஆம் ஆண்டிலே அமரம்பேடு இரங்கசாமி முதலியாரின் பூமகள் விலாச அச்சுக்கூடத்திலே தனிப்பாடற்றிரட்டினைப் பதிப்பித்தவர்; இத்திரட்டு முதன்முதலாக 1862 இலே வெளிவந்ததாகும்.

ஆறுமுகத்தம்பிரான்

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்தவர்; பூர்வாசிரமத்தில் ஆறுமுகப்பிள்ளை என்ற பெயரினர்; ஆறுமுகநாவலர் சைவப்பிள்ளைகளைச் சேர்த்து 1846 ஆம் ஆண்டிலே கல்வி கற்பிக்கத் தொடங்கிய போது, அவர்களிடம் பயின்றவர் களிலே ஒருவர். வண்ணார்பண்ணையிலே ஆறுமுக நாவலர் சைவப்பிரகாச வித்தியாசாலையை 1848 ஆம் ஆண்டில் நிறுவிய போது அங்கு பணிபுரிந்த ஆசிரியர்களில் ஒருவர்; அங்கு சில வாண்டுகள் பணிபுரிந்துவிட்டு, திருவண்ணாமலை ஆதீனம் அடைந்து காஷாயம் பெற்றுத் தம்பிரானாவார்; அற்புதத் திருவந்தாதி, மூத்தநாயனார் இரட்டைமணிமாலை, சேக்கிழார்நாயனார் புராணம், திருமுறைகண்டபுராணம் என்பனவற்றிற்கு உரை கண்டவர்; ஏயர்கோன் கலிக்காமநாயனார்புராணம் 234 ஆம் செய்யுள் வரை பெரிய புராணத்திற்கு உரை எழுதியவர்; எஞ்சியசெய்யுள் களுக்குப் பொம்மபுரம் சிவஞானபாலையதேசிகர்

ஆதீனம் சிதம்பரம் உரையெழுதி முற்றுவித்த யிலே இருபாகங்களாக மு ஆம் ஆண்டுகளிலே வெளிவந்

ஆறுமுகதாசல், சி.

யாழ்ப்பாணம் இணுவில் என்னு பாரமான கதைகளைக் கருவாகக் கெ. இயற்றியவர்; சுந்தரமூர்த்தி தடுத்த பாகம், திருநீலகண்டநாயனார், பகத பட்டினத்தார், மாமனாக வந்து வழக்கு. படலம் என்பன அவற்றிலே சிலவாம்.

ஆறுமுகத்தம்பிரான்—1925

தமிழ்நாடு திருநெல்வேலி எனுமூரினர்; ஈழத்திலே கொழும்பில் சிலகாலம் இருந்தவர்; அப்பொழுது "மெய் கண்டான்" எனும் மாசிகை நடத்தியவர்.

சாலிய அந்தணர்புராணம், சிவகலைப்புராணம் பாடியவர்; சிறிஸ்துவர் ஆராச்சியும் சைவ நன்மக்கள் கொள்கையும், திருக்குறள் கடவுள் வாழ்த்து மூலமும் உரையும் என்பன எழுதியவர்.

ஆறுமுகநாவலர், க. (18.12.1822 — 5.12.1879)

ஆராச்சியாகவும் நாடகப் புலவராகவும் வைத்தியராகவும் விளங்கிய யாழ்ப்பாணத்து நல்லூர் ப. கந்தப்பிள்ளை, சிவகாமி என்போரின் கனிபட்ட புதல்வர்; திருநெல்வேலி ஞானப்பிரகாச முனிவரின் மரபினர்; நொத்தாரிக தியாகராசா, சின்னத்தம்பி உடையார், நொத்தாரிக பரமானந்தர், ஆராச்சி தம்பு என்போரின் தம்பி; நல்லூர் வித்துவசிரோமணி ச. பொன்னம்பல பிள்ளையின் தாய் மாமன்; நைட்டிகப்பிரமசாரி;

நல்லூர் சுப்பிரமணிய உபாத்தியாயர், நல்லூர் வேலாயுத முதலியார், இருபாலை சேனாதி ராய முதலியார், நல்லூர் ம. சரவணமுத்துப் புலவர் என்போரிடம் தமிழ் இலக்கியலக்கணங் கற்றவர்; யாழ்ப்பாணம் வெல்லியன்மெதடிஸ்த மிஷன் மத்திய கல்லூரியில் ஆங்கிலம் கற்றவர்; சங்கத மொழியுணையும் நன்கு கற்றவர்

1841 ஆம் ஆண்டு முதல் யாழ்ப்பாணம் வெல்லியன் மெதடிஸ்த மிஷன் மத்திய கல்லூரியில் ஆசிரியராகவும் பீற்றர் பேர்சிலல் பாதிரியாரின் தமிழ்ப் பண்டிதராகவும் புரிந்த வேலையை 1848 ஆம் ஆண்டு செப்ரெம்பர் மாதம் நுறந்தவர்; 1846 இலே சைவசமயப் பிள்ளைகளை ஒன்று சேர்த்துத் திண்ணைப் பள்ளி ஆரம்பித்தவர்; 1848 ஆம் ஆண்டு ஆவணி மாதம் வண்ணார்பண்ணையிற் சைவப்பிரகாச வித்தியாசாலையை நிறுவினார்; வண்ணைச் சிவன் கோயிலுக்கு முன்

மும் பின்பு கோயில்
அவ்வித்தியாசாலைக்கு
செட்டியார் தர்னமாக
ட்டம் கட்டுவித்து 1851
தரமான இடத்தினை அளித்
ஆண்டிலே ஆசிரியருக்கு வேத
யலாது அரசாங்கத்திற்கு உதவி
பித்த போதும் 1870 வரை
தவி வழங்காததால் கொழும்பு
மபி முதலியார் முதலாம் ஓளதாரி
பாருளுதவியாற் கொள்வனவு செய்யப்
புற வியாபார தலங்களின் வருமானத்திலிருந்து
1858 முதலாகவே தம் ஆசிரியருக்கு வேதனம்
கொடுத்தவர்.

வண்ணச் சைவப்பிரகாச வித்தியாசாலையின்
வளர்ச்சியைக் கண்டு ஊக்கம் பெற்று சைவர்
களின் கேந்திர தலமான சிதம்பரத்திலே அத்த
கைய வித்தியாசாலையை அமைக்கும் நோக்குடன்
1860 இலே தமிழ் நாட்டில் விக்கியாபனம்
விடுத்தும் அங்கு போதிய ஆதரவு கிடையா
மையால் ஈழத்திற்கு மீண்டு பல்வேறு இடங்
களில் அது விடயமாகப் பிரசங்கங்கள் ஆற்றிப்
பொருள் தேடிக் கொண்டு சிதம்பரம் சென்று
1864 இலே வித்தியாசாலை கட்டத் தொடங்கி
மூன்று மாதத்திற்குள் அதனை ஆரம்பித்து வைத்
தவர்;

யாழ்ப்பாணத்திற் கோப்பாய், புலோலி எனு
மிடங்களிலும் எழுபதுகளிலே சைவப்பிரகாச
வித்தியாசாலைகளை அமைக்க முயன்றவர்; 1872
முதல் 1876 வரை வண்ணையில் சைவாங்கில
வித்தியாசாலை ஒன்றினையும் ஆரம்பித்து நடத்
தியவர்.

1868, 1870 ஆம் ஆண்டுகளில் வெளியிட்ட
விக்கியாபனங்கள் மூலம் பயிற்சிக் கல்லூரி ஒன்
றினை அமைக்கும் திட்டம் ஒன்றினையும் முன்
வைத்தவர்.

நேரடியாகவும் தம் வித்தியாசாலைகளிலும் சுற்ற,
நீண்ட பட்டியலுடைய, மாணாக்கர் பரம்பரை
யொன்றினை உடையவர்; நல்லூர் க. சதாசிவப்
பிள்ளை முதலாக நீண்டு செல்லும் அப் பரம்பரை
இருபதாம் நூற்றாண்டின் நான்காம் தசாப்தம்
வரை ஈழத்தின் தமிழ்ப் பிரதேசங்களிலே சைவ
மரபினைப்போற்றிப் பேணிய பரம்பரையாகச்
சிறந்து விளங்கியது; அப் பரம்பரையினருட்
சிலர் தமிழ் நாட்டிலும் சைவப் பணிகளிலே
முன்னின்றுள்ளனர் என்பது மறுக்கொண்ணாதது;
ஈழத்தவர் மட்டுமன்றித் தமிழ் நாட்டினைச்
சேர்ந்தோரும் அப்பரம்பரையில் இடம் பெறு
கின்றனர் என்பதுவும் குறிப்பிடத்தக்கது.

1847 ஆம் ஆண்டு திசம்பர் மாதம் 31 ஆம்
தேதி வண்ணை வைத்தீசுரர் கோயில் வசந்த
மண்டபத்திலே தொடங்கிய சைவப்பிரசங்கத்
தினை 1879 ஆம் ஆண்டு ஆடி வரை, பல்வேறு
கருமங்களின் மத்தியிலும், விடாது செய்து
வந்தவர்; திருவாவடுதுறை ஆதீன கர்த்தரால்
நாவன்மை மெச்சப் பெற்று 1849 இலே “நாவ
லர்” பட்டம் சூட்டப் பெற்றவர்; சைவத்தின்
உண்மைகளை விளக்கி, சைவ மக்களிடையே
புகுந்துள்ள மாசுகளை நீக்கி புறச்சமயிகளின்
தீவிர பிரசாரத்தினைத் தடுக்க முற்பட்டவர்;
கோயில்திகாரம், பிராமணீயம், வீரவணக்கம்
முதலிய சக்திகளின் எதிர்ப்பினைச் சளையாது
நின்று எதிர்த்தவர்; புராணபடனம், பிரசங்க
முறை, துண்டுப்பிரசரம் என்பனவற்றைக்
கருவிகளாகக் கொண்டு சைவப் பிரசாரணம்
செய்தவர்.

1849 ஆம் ஆண்டு இந்தியாவிலிருந்து அச்சி
யந்திரம் கொண்டு வந்து யாழ்ப்பாணத்திலே வித்
தியாநுபாலையந்திரசாலை எனும் அச்சகத்தை
நிறுவினவர்; அதன் மூலம் சைவர்கள் ஈழத்திலே
நிறுவிய முதல் அச்சகத்தின் உரிமையாளரான
வர்; வித்தியாசாலைக் கல்விக்கும் சைவப் பிரசா
ரத்திற்கும் அவ்வச்சியந்திரம் போதாதிருந்ததாற்
சென்னையிலே ஏனையோர் அச்சகங்களிலும்
எழுபதுகளிலே தாம் சென்னையில் நிறுவிய அச்ச
கத்திலும் நூல்களை அச்சிட்டவர்.

பேர்சிவல் பாதிரியாரின் தமிழ்ப் பண்டிதராக
இருந்த போது வேதாகமத்திருப்புதலுக்கு உதவி
யவர்; அக்காலை பெற்ற அனுபவம் கிறித்தவ
கண்டனத்திற்கு அவருக்கு பேருதவியாக அமைந்
தது.

தந்தையார் மறைந்த போது முற்றுவிக்கப்
படாதிருந்த இரத்தினவல்லி விலாசத்தை முற்று
வித்தவர்; தேவ கோட்டைத் தலபுராணம்
பாடத் தொடங்கி ஐநூறு பாடல்வரை பாடிய
வர்; புலோலி நகர் ஸ்ரீபகபதீசுரப் பெருமானார்
திருவூஞ்சல் பாடியவர்; தனிப்பாடல்களும்
கீர்த்தனைகளும் பாடியவர்.

பெரியபுராணம், கந்தபுராணம், திருவிளையாடற்
புராணம் என்பனவற்றை வசன நடையிலே
எழுதியவர்; பெரியபுராணவசனம் 1852 இலே
திருத்தொண்டர் புராணம் என்ற பெயரிலே
வெளிவந்தது; அசுரகாண்டம், அசுரயாகப்பட
லம் வரை எழுதிய கந்தபுராணவசனம் 1861
இலே வந்தது; கோப்பாய் ச. பொன்னம்பலப்
பிள்ளை எஞ்சிய பாகத்தை முற்றுவித்து 1911
இலே முழுப்பதிப்பாகத் தந்தனர்; நாவலர்

எழுதி முற்றுவிக்காத திருவிளையாடற் புராண வசனத்தினை த. கைலாசபிள்ளை முற்றுவிக்க, வண்ணை சுவாமிநாத பண்டிதர் சென்னையிலே 1910 இற் பதிப்பித்தனர்.

பெரிய புராணம் உணர்த்தும் உண்மைகளை விளக்க நாவலரவர்கள் எழுதிய “பெரிய புராண சூசனம்” முற்றுப் பெறவில்லை; சிதம்பர தலத்தின் வரலாறுகளைச் சுருக்கிக்கூறுவது நாவலரவர்கள் எழுதிய “சிதம்பரமான்மியம்”.

அனுட்டானவிதி முதற்புத்தகம் (நித்தியகம்ம விதி), அனுட்டானவிதி இரண்டாம் புத்தகமும் குருவாக்கியமும், சிவாலயதரிசனவிதி, சைவசமய சாரம், சைவவினாவிடை முதற்புத்தகம், சைவ வினாவிடை இரண்டாம் புத்தகம் (1875) என்பனவும் சைவசமயி, அநாசாரம், திருக்கோயிற் குற்றங்கள் (1878) எனும் தொகுப்பும் சைவர் பொருட்டு நாவலரவர்கள் எழுதியவை.

யாழ்ப்பாணச் சமயநிலை (1872), நல்லூர்க் கந்தசுவாமி கோயில் (1875), நல்லூர்க் கந்த சுவாமி கோயில் இரண்டாம் பத்திரிகை (1875), மித்தியாவாத நிரசனம் (1876), போலியருட்பா (1869) என்பன சைவரிடையே புகுந்து விட்ட மாசுகளைக் கண்டித்து நாவலரவர்கள் எழுதியவை.

சைவதூஷண பரிகாரம் (1854), சுப்பிரமோதம் (1853), வச்சிர தண்டம் நாவலரவர்கள் எழுதிய கிறித்தவ கண்டனங்கள்.

திருச்செந்தினிரோட்டசமயகவந்தாதி (1851), திருமுருகாற்றுப்படை, சைவசமயநெறி (1868), கோயிற்புராணம் (1868) மருதூரந்தாதி, சொருபானந்தப் பொருளாகிய உபநிடதம் எனும் சமய சம்பந்தமான செய்யுணூல்களுக்கு உரை கண்டவர்.

சௌந்தரியலகரியுரை (1849), புட்பவிதி (1851), கொலைமறுத்தலுரை (1851), ஞானக் கும்மி, யேசுமதபரிகாரம், கோயிற்புராணம், மறைசையந்தாதி, திருக்கோவையார் உரை (1860), திருவாசகமும் திருக்கோவையாரும் (1859), சேதுபுராணம் (1866), சிதம்பர மும் மணிக்கோவை (1867) அருணகிரிநாதர் திருவகுப்பு (1867), கந்தபுராணம் (1869), பதினேராம் திருமுறை (1869), விநாயக கவசம், சிவ கவசம், சத்திகவசம், சகலகலவல்லிமாலை எனும் சரசுவதி தோத்திரம், இலக்குமி தோத்திரம், நால்வர் நான்மணியாலை, பெரியநாயகிவிருத்தம், ஷக்லித்துறை, பிஷுரடண நவமணிமாலை, பட்டினத்துப்பிள்ளையார், திருப்பாடற்றிரட்டு, கந்தரலங்காரம், கந்தரனுபூதி, குளத்தூர் அமுதம்

பிகை பிள்ளைத்தமிழ், திருக்கருவைப் பதிற்றுப் பத்தந்தாதி, திருச்செந்தூர்ரகவல் முதலிய சமய சம்பந்தமான செய்யுணூல்களைப் பதிப்பித்தவர்;

சமய சம்பந்தமற்ற வசனம் எழுதியும் உரை எழுதியும் நூல்களைப் பதிப்பித்தும் பணிபுரிந்தவர்

ஆறுமுகப்பாவலர்

தமிழ்நாட்டினைச் சேர்ந்தவர் வித்துவான். ஆறுமுகப்பாவலர்; ஆத்திசூடிப்புராணம் பாடியவர்; ஆத்திசூடிப்புராணத்திற்குக் கோபர்வத மாலை என்ற பெயருமுண்டு; இதற்குச் செம்பூர் வித்துவான் வீ. ஆறுமுகன் சேர்வை உரையெழுதியுள்ளார்.

ஆறுமுகப்பிள்ளை, சி.

யாழ்ப்பாணத்து உடுப்பிட்டி என்னுமுரினர்; பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் வாழ்ந்து கொண்டிருந்தவர்; அப்புக்குட்டி உபாத்தியாயர் என்றழைக்கப் பெற்றவர்; வல்வை ச. வயித்தியலிங்க பிள்ளையிடம் தமிழ் இலக்கியலக்கணங் கற்றவர்; வைமன் கதிரைவேற் பிள்ளையின் அகராதி வேலையில் உதவியாக விளங்கியவர்; அவர் தந்தையாரின் பாடல்களை “குமாரசாமி முதலியார் கவித்திரட்டு” என 1887 ஆம் ஆண்டிலே தொகுத்து வெளியிட்டவர்; கிறிந்துப்பலபிரிவினை, கிருஸ்துசமய பேதம் (1889), விவிலிய நூல் வரலாறு (1889) எனும் கண்டன நூல்களைக் கிறித்தவருக்கு எதிராக எழுதியவர்; நெற்கொலு வைரவர் பதிகம் (1889) பாடியவர்.

ஆறுமுகம், சு.

ஆறுமுகமுதலியார் எனவும் அழைக்கப் பெறுவர்; சிதம்பரநாதர் சுப்பிரமணியனார் எனும் புலவரின் புதல்வர்; திரிகோணமலை சைவ சந்தானத்தைச் சேர்ந்தவர்; இவருடைய திரிகோணமலையந்தாதி இராக்கத வருடம் கன்னி மாதம் (1856) நிறைவு பெற்றது என்ற குறிப்பு ஏட்டிலுண்டு.

ஆறுமுகம், வீ.

தமிழ்நாடு செம்பூர் எனுமுரினர் வித்துவான் ஆறுமுகம்சேர்வை; இருபதாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் வாழ்ந்து கொண்டிருந்தவர்; ஆறுமுகப்பாவலரின் ஆத்திசூடி புராணத்திற்கும் இராமபாரதியின் ஆத்திசூடிவெண்பாவிற்கும் உரை கண்டவர்; ஆ. கார்மேகக்கோனார், பு. சிதம்பரபுன்னவனநாத முதலியார் என்போருடன் சேர்ந்து நளவெண்பாவுக்கு ஆறுமுகம் சேர்வை எழுதிய விருத்தியுரை 1929 இலே இ. மா. கோபாலகிருஷ்ணக் கோனாரற் பதிப்பிக்கப்பட்டது; வேறு நூல்களுக்கும் உரை கண்டவர்.

ஆறுமுகம்பிள்ளை

தமிழ்நாடு போளூமாம்பட்டி எனுமூரினர்; இருபதாம் நூற்றாண்டின்முற்பகுதியில் வாழ்ந்து கொண்டிருந்தவர்;

பட்டிவிநாயகர்மலை, வாகைவிநாயகர்மலை என்பனவற்றைப் பாடியவர்.

ஆறுமுகம்பிள்ளை, பூ.

தமிழ்நாட்டினைச் சேர்ந்தவர்; பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்தவர்; பூலாருசுவர்மீப்பிள்ளையின் புதல்வர்.

கொடும்பாளூர்ப் பதிற்றுப்பத்தந்தாதி, மதுரையமகவந்தாதி, விநாயகர்திரிபுவெண்பா அந்தாதி முதலிய சமய சம்பந்தமாக இவர் இயற்றிய 16 பிரபந்தங்கள் 'சோடசப்பிரபந்தம்' என்ற பெயரில் 1899 இலே அச்சிடப் பெற்றன; இவர் பாடிய அரிச்சந்திரவெண்பா திருமயிலை முருகேசமுதலியாரால் 1884 இலே அச்சிடப் பெற்றது.

ஆறுமுகம்பிள்ளை, மு.

யாழ்ப்பாணத்து வட்டுக்கோட்டை என்னுமூரினர்; பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் வாழ்ந்து கொண்டிருந்தவர்; சைவப்பிரசங்கியாகப் பேரெடுத்தவர்; ஆசௌசவிதி, கடவுள் வழிபாடு, திருவாதிரை விரத வரலாறு, விரத மான்மியம் எழுதியவர்; யாழ்ப்பாணம் வட்டுக்கோட்டை கிழக்கு துறட்டிப்பனையில் கோயில் கொண்டெழுந்தருளிய முத்துமாரியம்மன் பேரில் திருஞ்சுசல் பாடியவர்; செய்யுளும் வசனமுமாக சிறுத்தொண்ட நாயனார் புராணம் இயற்றியவர் (1894).

ஆறுமுகம்பிள்ளை வைத்தியர், சி. 1869 - 1933

திரிகோணமலையைச் சேர்ந்தவர்; கதிரைமலைக் கந்தவேளை 1903 ஆம் ஆண்டிலிருந்து யாத்திரை செய்து தரிசனம் செய்யும் வழக்கம் பூண்டிருந்தவர்; கதிர்காமமலை (1922), கதிரைமலைப் பதிகம் (1918) என்னும் பிரபந்தங்களைப் பாடியவர்; இவ்விரு பிரபந்தங்களையும் மூன்றாம் பதிப்பாக 1969 ஆம் ஆண்டு ஆறுமுகம்பிள்ளையின் புதல்வர் சி. ஆ. கந்தையா வெளியிட்டுள்ளார்.

ஆறுமுகமெய்ஞ்ஞான சிவாசாரிய சுவாமிகள் -1769):-

தமிழ்நாடு தென்னார்க்காடு மாவட்டம் திருக்கோவலூரிலே 1672 இலே ஞானியார் மடாலயம் தாபித்த முதல் ஞானியார் ஆறுமுகசுவாமிகள்; 97 வயது வரை வாழ்ந்தவர்; திருவண்ணாமலை குகைநமச்சிவாயரின் சீடர்; பூங்கோட்டு அம்பலவாண அடிகள், மதுரைசட்டைமுனிகள், அவிநாசநாத சுவாமிகள், அம்பலவாணசுவாமிகள், சம்பூரணபிரகாசசுவாமிகள் முதலியோரின் ஆசிரியர்.

நிஷ்டானுபூதி முதலாம் முப்பத்தொரு நூல்கள் இயற்றியவர்; நிஷ்டானுபூதிக்கு முத்துக்கிருஷ்ண பிரமம் இயற்றிய உரை சென்னையில் 1875 இலே அச்சிடப் பெற்றது என்பர்.

இரண்டாம் ஞானியார், சிவசண்முக மெய்ஞ்ஞான சிவாசாரிய சுவாமிகள் (—1832) திருப்பாதிரிப் புலியூரிலே மடம் நிறுவி அங்கு தங்கத் தொடங்கியவர்.

ஆறுமுக மெய்ஞ்ஞான சிவாசாரியதேசிகர் நெஞ்சு விதோயு

தென்னார்க்காடு மாவட்டத்திலே திருக்கோவலூரிலே 1672 ஆம் ஆண்டு ஆதீனம் அமைத்தவர் ஆறுமுகமெய்ஞ்ஞான சிவாசாரிய சுவாமிகள் என்பவர்; இவ்வாதினத்தின் தலைவர்கள் 'ஞானியார்' என்றழைக்கப்படுவர்; ஆறுமுகசுவாமிகள் 97 வயது வரை வாழ்ந்து 1769 இலே பரிபூரணமடைந்தவர். திருவண்ணாமலை குகை நமச்சிவாயரின் சீடரான இவர் நிஷ்டானுபூதி முதலாக முப்பத்தொரு நூல்களை இயற்றியவர்; இவருடைய சீடர்களிலே குறிப்பிடத்தக்கவர் பூங்கோட்டு அம்பலவாண அடிகள், மதுரை சட்டமுனிகள், அவிநாசநாதசுவாமிகள், அம்பலவாண சுவாமிகள், சம்பூரண பிரகாச சுவாமிகள் என்பவராவர். இரண்டாம் ஞானியரான சிவசண்முகமெய்ஞ்ஞான சிவாசாரிய சுவாமிகள் (—1832) திருப்பாதிரிப் புலியூரிலே மடம் நிறுவி அங்கேயே தங்கியவராவர். இம் மடமே திருக்கோவலூர் ஆதீனம் திருப்பாதிரிப் புலியூர் ஞானியார் மடாலயம் என்று அழைக்கப்பெறுவதாகும்.

அவிநாசநாதசுவாமிகள் தம்குருமீது பாடியதே ஆறுமுக மெய்ஞ்ஞானசிவாசாரிய தேசிகர் நெஞ்சுவிடுதூது. இந் நெஞ்சுவிடுதூதிலே ஆதியிற் காப்பு வெண்பாவும் அந்தத்திலே வெண்பாவும் வாழிச் செய்யுளும் அமைய இடைநடுவே 303 கண்ணிகளிலே தூது பாடப்பட்டுள்ளது.

இந் நெஞ்சுவிடு தூது 1939 இலே பதிப்பிக்கப் பெற்ற அவிநாசநாதர் "தோத்திரக் கொத்து" எனும் தொகுப்பில் இடம் பெறுகின்றது.

அவிநாசநாதர் தோத்திரக் கொத்திலே ஆசிரியர் தம் குருமீது பாடிய சிகாமணிப்பதிகம், அபிடேகமலை, அட்டகம் என்பனவும் இடம் பெறுகின்றன; பத்துப் பாடல்களையும் வாழிச் செய்யுளையுமுடையது சிகாமணிப்பதிகம்; காப்பு வெண்பாவினையும் பதினொரு பாடல்களையும் உடையது அபிடேகமலை; எட்டுப் பாக்களையுடையது அட்டகம்.

ஆறுமுகன்

பண்டைத் தமிழ் இலக்கியத்திலே சிறப்பிடம் பெறுபவன் முருகப்பெருமான். நெடுவேள், நெடியோன், செவ்வேள், செய்யோன், சேஎய், சேயோன், முருகு என்ற பெயர்களாலும் அங்கு அவன் அழைக்கப்படுகிறான். பின்தோன்றிய திருமுருகாற்றுப்படை, பரிபாடல், சிலப்பதிகாரம் முதலாக அவனுக்கு ஆறுமுகன் என்ற பெயரும் வழங்கப்படுவதை அறியலாம். பெரும்பாணாற்றுப்படையிலே.

வெண் திரைப் பரப்பின் கடுஞ்சூர் கொன்ற
பைம்பூண் சேஎய் பயந்த மாமோட்டு
துணங்கையாம் செல்வி..... (457—459)

குறிப்பிடப்படுகிறான். ஆயினும் அவனைச் சிவகுமாரனாகக் கூறுவன பிற்பட்ட கலித்தொகை, பரிபாடல், திருமுருகாற்றுப்படை, சிலப்பதிகாரம் முதலியனவே என்பது நோக்கத்தக்கது.

“ஆலமர் செல்வன் அணிசால் மகன் விழா”
(கலி. 83.14)

“காஅய் கடவுள் சேஎய்” (பரி. 5.13)

“ஆல்கெழு கடவுட் புதல்வ” (திருமுருகு. 256)

“கயிலைநன் மலையிறை மகனை” (சிலப். 24.16)

ஆறுமுகனின் தோற்றம் பற்றிய கதையொன்று பரிபாடலிலே காணப்படுகின்றது (5 ம்பாடல்). சிவபிரான் உமையை மணஞ்செய்த காலத்து இந்திரன் புணர்ச்சி தவிர வேண்டும் என்று வேண்டியதால் அவரும் அதற்கு உடம் பட்டுக் கருப்பத்தை இந்திரன் கையிற் கொடுக்க அதனை இருடிகள் உணர்ந்து, அவனிடம் இருந்து வாங்கி, இறைவன் கூறுகிய முத்தியில் பெய்து, அதனைத் தம் மனைவியர் கையிற் கொடுக்க, அருந்தி தவிர்ந்த அறுவரும் உண்டு, சூன் முதிர்ந்து, சரவணப் பொய்கையில் பயந்தாராக, இந்திரன் தான் இருடிகளுக்குக் கொடுத்த நிலையை மறந்து அங்கு வந்து வச்சிரத்தால் எறிய அவ்வாறு வடிவும் ஒன்றும் அவனுடன் பொருது அவனைக் கெடுத்த பின் சூரசம்மாரம் செய்யப் புறப்பட்டது. ஆறுமுகன் தோற்றம் வேறு வகையில் புராணங்களிற் கூறப்பட்டுள்ளது.

ஆறுமுகம் பற்றிய விளக்கம் பலவாறு அமைந்துள்ளது. பஞ்சமூர்த்திகளை நிலைக்களமாகச் செலுத்திப் பஞ்ச கிருத்தியத்தைச் செய்யும் பரமசிவனது சக்த குணங்களாகிய ஈசானம், தற்புகுஷம், அகோரம், வாமதேவம், சத்தியோஜாதம் எனும் ஐந்தும் கரும சாதாக்கிய ராகிய சதாசிவ மூர்த்திக்குத் திருமுகங்கள். இவ்வைந்து முகங்களுடன் சித்சக்தியாகிய

சிவசக்தியின் அதோமுகமும் சேர்ந்து ஆறுமுகமானது என்பர் சைவர். சம்பு பக்கமாக முருகனை வழிபடுபவர், சிவபரம்பொருள் ஐந்து முகத்தோடு அதோ முகமும் தாங்கி இருந்த நிலையை நினைத்து இறைவனே முருகன் என்று வழிபடுவர்.

திருமுருகாற்றுப்படையிலே திருச்சீரலைவாய் பற்றிய பகுதியில் (91-102) ஆறுமுகம் பற்றிய விளக்கம் ஒன்று காணப்படுகின்றது. ஒருமுகம் உலகை மூடிய இருளை அகற்ற ஒளிவிசும்; ஒருமுகம் அடியாருக்கு வரம் நல்கும்; ஒருமுகம் அந்தணருடைய வேள்வி இடையூறின்றி நடைபெற நினைந்து நிற்கும்; ஒருமுகம் ஞானப்பொருளை உணர்த்தித் திங்கள் போல பிரகாசிக்கும்; ஒருமுகம் அசுரர் முதலியோரை அழித்துக் களவேள்வி வேட்டும்; ஒருமுகம் வள்ளியிடம் போன உணர்வினைப் புலப்படுத்தும். அருணகிரிநாதரின் “ஏறு மயில் ஏறி விளையாடுமுக மொய்றே” என்ற திருப்பாடலும் இங்கு நோக்கத்தக்கது.

ஷட்குண சம்பன்னன் என்பதை ஆறுமுகம் உணர்த்துவதாகக் கருதுபவர் ஞானம், ஐசுவரியம், திரு. வீரியம், வைராக்கியம், புகழ் எனும் ஆறும் உணர்த்தப்படுவதாகக் கொள்வர்.

சரீரத்திலே அமைந்த ஆறுதாரம் அல்லது ஷட்சக்கரம் யோக நெறிலே முக்கியத்துவம் வாய்ந்தது. ஆறுமுகம் ஆறுதாரத்தைக் குறிப்பதாகவும் கொள்வர்.

ஐம்பொறியையும் மனத்தையும் ஆறுமுகம் குறிப்பிடுவதாகவும் சிலர் கருதுவர்.

ஆறுமுகன் எனும் பெயர் முருகப் பெருமானுக்கு ஒன்றாக அமையினும் ஆறுமுகம் கொண்ட திருக்கோலங்கள் பலவாகக் காணப்படுவன.

ஆறுமுகன் அல்லது சண்முகன் எனும் திருக்கோலம் ஆறுதிருமுகமும் பன்னிரு திருக்கையும் கொண்டு வலப்பக்கத்திலே வள்ளியம்மையாரும் இடப்பக்கத்திலே தெய்வயானையம்மையாரும் அமைய மயில்மீது இவர்ந்தோ அல்லது உடனிருக்கவோ குங்குமநிறத்தனாகக் காட்சி தருவதாகும். வள்ளியம்மையும் தெய்வயானையம்மையும் முறையே இச்சா கிரியா சக்திகளை உணர்த்துபவராவர். வலக்கையில் ஒன்று அபயமும் இடக்கையில் ஒன்று வரதமும் முத்திரையாகக் கொள்ள ஏனையவை ஆயுதங்களையும் கோழிக் கொடியையும் பற்றி நிற்பன.

தெய்வயானையம்மையின் கணவனாகிய திருக்கோலம் தேவசேனாதிபதியாகும். “மறுவில் கற்பின் வாணுதல் கணவன்” என்று திருமுருகு

காற்றுப்படை போற்றுகின்றது (6). ஆறு திருமுகமும் பன்னிரு திருக்கரங்களும் உடைய இத்திருக் கோலத்திலே இடப் பக்கத்திலே தாமரையைக் கரத்தில் ஏந்திய தெய்வயானையை தொடையின் மீது உட்கார வைத்து அணைத்துக் கொண்டுள்ள திருக்கரமும் வலப்பக்கத்திலே அபயமுத்திரை காட்டும் ஒரு திருக்கரமும் ஒழிந்தவை ஆயுதங்களைத் தாங்கிநிற்பன.

'நளினத்துப் பிறவியை' எனப் பரிபாடல் போற்றும் (5.12) சரவணபவன் எனும் திருக்கோலம் சரவணப் பொய்கையிற் பிறந்ததால் அபற்றது. இத் திருக்கோலத்திலும் 6 திருமுகமும் பன்னிரு திருக்கரமும் காணப்படுவன. அபயம், வரதம் உணர்த்தும் இரு திருக்கரங்கள் ஒழிந்தவை தாமரைப்பூ, சேவல், மணி என்பனவற்றையும் ஆயுதங்களையும் தாங்கியுள்ளன. அன்றலர்ந்த தாமரை போன்ற திருமுகங்களோடு காட்சி தரும் சரவணபவன் சிலவேளை தாமரைப்பூவில் வீற்றிருக்கும் கோலத்திலும் காணப்படுவர்.

'அறுவர் பயந்த ஆறமர் செல்வன்' (திருமுருகு. 255) கார்த்திகேயன்; கார்த்திகைப் பெண்களால் வளர்க்கப் பெற்றவன். நண்பகற் சூரியன் போன்ற நிறத்தோடு காட்சி தரும் கார்த்திகேயன் ஆறுமுகத்தோடு ஆறுகைகள் உடையவனாகக் காணப்படுவன். அபயம், வரதம் வேல், வாள், குலிசம், கேடயம் என்பனவற்றைத் திருக்கரங்களிலே காணலாம்.

சூரனின் தம்பி தாரகனை அழித்த திருக்கோலம் தாரகாந்தர் அல்லது தாரகாரி. கோடி சூரியர் பிரகாசத்தோடு ஆறுதிருமுகமும் பன்னிரு திருக்கரமும் இத்திருவடியிற் காணப்படுவன. வலக்கரங்களிலே வரதம், கொடி, கேடயம், அங்குசம், பாசம், குலிசமும் இடக்கரங்களிலே அபயம், வாள், குலம், சக்கரம், முசலம், வேல், என்பனவும் காணமுடியும்.

கிரவுஞ்சபேதனர் தாரகன் மலையாம் கிரவுஞ்சத்தைப் பிளந்த முருகனின் திருக்கோலம் "குருகொடு பெயர் பெற்ற மால்வரை உடைத்து என்று அச்செய்தி பரிபாட்டுக் கூறுவது (5.9)" இத் திருக்கோலத்திலே ஆறு திருமுகமும் எட்டுத் திருக்கரமுமுள்ள. அபயம், கத்தி, சக்தி, பாணம் வலப்பக்கத்திலும் வரதம், குலிசம், வில், கேடகம் இடப்பக்கத்திலும் திருக்கரங்கள் காட்டுவனவாம்.

சேனைக்குத் தலைவனான சேனானி அல்லது சேனாபதி எனும் திருக்கோலத்திலே ஆறுதிருமுகமும் பன்னிரு திருக்கரமுமுள்ள. "வானோர் தானைத் தலைவன்" என்று முருகாற்றுப்படை கூறும் (260) முருகன் அபயம், வரதம் உணர்

த்தும் திருக்கரங்கள் ஒழிந்தனவற்றிலே கத்தி, சக்கரம், அங்குசம், குலம், சக்தி, வச்சிரம், பத்மம், பாசம், தண்டம், கதை என்பனவற்றைத்தாங்கிநிற்கிறார்.

சிகிவாகனர் எனும் மயில்வாகனர் திருக்கோலத்திலே பல வடிவங்களுள். இவற்றிலே மூன்று வடிவங்களிலே ஆறுமுகத்துடன் காட்சி தருகிறார். இவற்றிலே பன்னிரு திருக்கரங்களோடு கூடிய திருக்கோலம் இரண்டிலே ஒன்றில் முக்கண்ணுடைய திருமுகங்களோடு பிறைகுடி மயில் வாகனத்திற் காட்சி தருகிறார். நான்கு திருக்கரங்களோடு ஆறுதிருமுகம் கொண்ட சிகிவாகனர் திருக்கோலத்திலே வள்ளி தேவசேனை சமேதராய். நவவீரர்குழ, மகரகுண்டலம் அணிந்து, கரண்டமகுடம்குடி, தோள்வளையும் ஆரமும் போட்டு, கட்கம் பூட்டி, அரைஞாண் கட்டி, சிலம்பு அணிந்து, காளைப்பருவத்தினராக வரதம், அபயம், கமண்டலம், அட்ச மாலை யுடன் காட்சி தருகிறார். செம்மாதுளைப்பூ, குங்குமம் போன்ற மேனியழகுடன் வெண்பூணூல் அணிந்து அழகாக இவ்வடிவம் அமைகின்றது.

ஆறெழுத்தந்தாதி

சடக்கரவந்தாதி என்றும் வழங்கப் பெறும் ஆறெழுத்தந்தாதி "சரவணபவ" எனும் ஆறெழுத்தின் சிறப்பினைப் பல வகைகளிற் புலப்படுத்துவதாகும்.

கடவுள் வாழ்த்தினையும் 102 கட்டளைக் கலித்துறைப் பாக்களையும் உடைய ஆறெழுத்தந்தாதி, அகத்தியர் பாடியதாக வழங்குகின்றது.

முருகப்பெருமானின் பெருமைகளை விளக்கும் தோத்திர நூலாக விளங்கும் ஆறெழுத்தந்தாதியில் சரியை, கிரியை, யோகம், ஞானம், எனும் நாற்பாதங்களும் விளக்கப் பெற்றுள்ளன. மந்திரங்கள் பல கூறப்பட்டுள்ளன. பல பாடல்களுக்குப் பொருள் நன்கு விளங்கவில்லை.

ஆறெழுத்தந்தாதி சென்னை அரசின் கீழைத் தேயச் சுவடிகளின் 51 ஆம் தொடராகத் தி. சந்திரசேகரன் 1956 இலே வெளியிட்ட முதலாம் அந்தாதிக்கொத்துத் தொகுப்பில் இடம் பெறுகின்றது.

ஆன்மதத்துவம்

ஆன்மாவோடு சம்பந்தப்பட்டிருத்தலால் ஆன்மதத்துவம் எனப்படும். அசுத்ததத்துவம், போக்கிய காண்டம் எனவும் வேறு பெயர் பெறும். ஆன்மாக்களுக்குச் சாத்துவிகம் முதலிய குணங்களிலுலே சுகதுக்க மோகங்களை உண்டாக்குவதால் அசுத்தம் எனப்படும். புதிக்கப்படும் வஸ்துக்களாயிருத்தலாற் போக்கிய காண்டம் எனப்படும்.

ஆன்மதத்துவம் இருபத்துநான்கு, அதன்விளி அந்தக்கரணம் நான்கு, தன்மாத்திரை ஐந்து ஞானேந்திரியம் ஐந்து, கர்மேந்திரியம் ஐந்து, பூதம் ஐந்து.

அந்தக்கரணம் மனம், புத்தி, சித்தம், அகங்காரம்; தன்மாத்திரை (புலன்) சுவை, ஒளி, ஊறு, ஓசை நாற்றம்; ஞானேந்திரியம் (பொறி) மெய்,வாய், கண், மூக்கு, செவி; கர்மேந்திரியம் நா, கை, கால், குதம், குறி; பூதம் நிலம், நீர், தீ, வளி, வான்.

ஆன்ம விசாரம்

நாத்திகராயிருந்து கொடிய நோய்வாய்ப்பட்டு ஆத்திகராய் மாறிய பிராமண சாது ஒரு வரின் சிந்தனைத் துளிகள் ஆன்மவிசாரம். உலகநிலையாமையையும், ஆன்மாக்களிடத்து இயல்பாகவுள்ள அகங்கார முனைப்பாகிய மலபந்தத்தையும், அதன் சேட்டைப் பிரிவுகளையும் அவை செய்யும் கொடுமைகளையும், அவற்றை நீக்கு தற்கான சாதனங்களையும் அவற்றை நீக்கா வழி உயிர்கட்கு நேரும் இடர்களையும் இன்ப துன்பங்களின் இயல்பையும், அவற்றுள் உயிர்க்கிதஞ் செய்வதிது. அகிதஞ் செய்வதிது என்பதையும் பிறரிடத்துக் காணப்படும் தோஷங்களைப் பரிசரிக்கும் முறைகளையும், சகலரிடத்து சம்பாவனை பண்ணுதற்கியைந்த உபாயத்தையும், இன்ன பிறவற்றையும் வேதாந்தசித்தாந்த விரோதமின்றித் தெள்ளிதில் எடுத்துக்கூறும் ஓர் அனுபவ நூலாகும்.

வசன நடையில் எழுந்த ஆன்ம விசாரத்தின் மூன்று கையெழுத்துப் பகுதிகளே இருபாகமாக அச்சிடப் பெற்றுள்ளன. ஆசிரியர் 1903 ஆம் ஆண்டிலே பன்னிரண்டாம், பதின்மூன்றாம் இலக்கம் இடப்பட்ட கையெழுத்துப் பிரதிகளை எழுதினர் என்று அறியமுடிகின்றது. இன்று மூன்றாம், பன்னிரண்டாம், பதின்மூன்றாம் இலக்கமிட்ட கையெழுத்துப் பிரதிகளே கிடைத்து அச்சிடப் பெற்றுள்ளன.

ஆன்ம விசாரம் செய்தவர், யாழ்ப்பாணம் கொழும்புத்துறை வாசரும் ஹேரம்பையர் புதல்வருமான சுப்பிரமணிய ஐயர் (1857—1912) என்பவராவர்.

ஆன்மவிசாரத்தின் பன்னிரண்டாம், பதின்மூன்றாம் பாகங்கள் இந்துசாதனம் பத்திரிகையில் 1923 இலே சஞ்சிகைகளாக வெளிவந்து 1924 இலே நூல் வடிவில் முதன்முதலாக வெளிவந்தது. மூன்றாம் பாகம் 1930 இலே ஆன்மவிசாரம் இரண்டாம் பாகம் என்ற பெயரிலே வெளியிடப் பெற்றது. 1935 இலே ஆன்மவிசாரம் மீண்டும் அச்சிடப்பட்டது. மகாதேவ சுவாமிகள் நூற்றாண்டு நினைவு விழாக்கு முன்னர் 1975 இலே வெளியிட்ட மகாதேவ சுவாமிகள் நினைவு மலரின் பின்னிணைப்பாக ஆன்மவிசாரம் மீண்டும் வெளிவந்துள்ளது.

ஆன்மா

ஆன்மாவினைப்பற்றிப் பல்வேறு கருத்துகள் காலகதியிற் கூறப்பட்டுள்ளன. இவற்றின் பெருக்கத்தை நோக்கும்போது ஆன்மா பெறுகின்ற முக்கியத்துவத்தினை உணரமுடிகின்றது.

கண்களாற் காணப்படாமையால் ஆன்மா என்பதொன்றில்லை; அதுவெறும் சூனியமே என்பர் ஒரு சாரார். ஆயினும் ஒவ்வொன்றையும் ஆராய்ந்து முடிவுசெய்யும் அறிவினை அவர்கள் சூனியமென்று கூறவில்லை. தேகமே ஆன்மா; தேகத்தின் வேராக ஆன்மா என்பதொன்று காணப்படவில்லை என்பர் ஒரு சாரார். ஆனால் பருவுடல் அறிவற்ற சடமன்றே. மெய், வாய், கண், மூக்கு, செவி எனும் ஐந்து இந்திரியங்களே ஆன்மா என்பர் ஒருசாரார். ஆனால் அவை ஒன்று அறிந்ததைப் பிறிதொன்று அறிவதில்லை. அவற்றைத் தனித்தனியாக இயக்கிப் பயன் கொள்வதாகிய ஆன்மா வேறுண்டு. மனம், புத்தி, சித்தம், அகங்காரம் எனும் அந்தக்கரணங்களே ஆன்மா என்பர் ஒரு சாரார். ஆயினும் அவை தத்தமக்குரிய தொழிலைச் செய்யுமேயன்றி யான் இதனைச் செய்தேன் என்று உணரும் தன்மை அவற்றில் ஒன்றுக்கும் இல்லை. சூக்குமதேகமே ஆன்மா என்பர் ஒருசாரார். ஆனால் கனவு நிலையில் இயங்கும் நுண்ணுடல் நனவு நிலையில் இயங்கக்கானேம். உயிர்க்கப் பெறும் பிராணவாயுவே ஆன்மா என்பர் ஒரு சாரார். உறக்கத்திலும் விழிப்பிலும் ஒரு தன்மையாகப் பிராணவாயு இயங்கினும் விழிப்பிலேதான் இன்பதுன்பதுகள்ச் சிபுள்ளது. இவ்வேறு பாட்டுக்குக் காரணம் ஆன்மா. தேகம், இந்திரியம், அந்தக்கரணம், சூக்குமதேகம், பிராணவாயு இவையாவும் கலந்து நின்ற திரட்சியாகிய சமூகம்தான் ஆன்மா என்பர் ஒரு சாரார் ஆனால் இவை மாயா காரியப்பொருள்கள், நித்தப்பொருள் ஆன்மா அநித்தப்பொருள்களின் திரட்சியாகாது.

ஆன்மா அருவம், அருவுருவம், உருவம் என்று கூறுவோரும் உளர், ஆகாசம் போல அருவமாய் அவிக்காமாய் இருக்கும் ஆன்மா என்பர் பாடஞ்சலர். ஆனால் ஆன்மா உடம்பினை யாத்து நின்று அதனை இயக்குவது அன்றே. கவுளமதம் அருவருவப் பொருள் ஆன்மா எனும். மற்றொன்றாகாத நிலையினையுடையது அருவுருவமாகாதன்றே. உருவமென்போர் ஆன்மா காணமுடியாததும் பரிணமித்து அழியாததும் உருவமாதல் இல்லையே என்பதை மறுத்தலரிது.

வைசேடிகர் ஆன்மா சடப்பொருளாய் நின்று அறியும் தன்மைபெறும் என்பர். சடப்பொருள் சித்தாதலும் சித்துப்பொருள் சடமாதலும் இல்லை. பட்டாசாரியர் சடப்பொருள் என்று சித்துப்பொருள் ஆன்மா என்பர். ஆனால் உயிரானது

ஐம்பொறி, அந்தக்கரணம் என்பன துணை போகாது எதனையும் அறியாது. சாங்கியர் குணகுணித்தன்மை இல்லாமல் முழுவதும் அறிவு மாத்திரையாய் நிற்கும் என்பர். உயிரிடத்து அறிவு, இச்சை, செயல் எனும் மூவகைக் கூறும் அறிவு மாத்திரையாய் நிற்கும் என்பது பொருத் தமாகத் தெரியவில்லை.

ஆன்மா உடம்பினுள்ளே பரமானு அளவற்ற சூய இருக்கும் என்பர் பாஞ்சராத்திரிகள். உயிர் உடனில் நிலைத்து ஓடிப்போகும் இயல் புடையது. அதனை நிற்பது என்று கூறமுடியாதன்றே. உடம்பில் புலநுணி பன்துள்ளி போல ஏகதேசமாய் இதயத் தானத்தில் நின்று தன்னறிவு விளக்கொளியைப்போல எங்கணும் வியாபித்துப் பரவியிருப்பது என்பது மிகுதி. ஆன்மா உருவப்பண்பு இல்லாததன்றே.

எல்லாப் பொருள்களையும் இயக்கிநின்று தொழிற் படுத்தும் கடவுளாகிய பிரமம்தான் ஆன்மா என்பர் பிரமான்மவாதிகள். பிரமம் பேரறிவுப் பொருள்; அறியாமலும் ஒரு சிறிது அறிந்தும் அறந்ததை மறந்தும் மயங்கி வருத்துவதன் ஒரு ஆன்மா. பிரமப் பொருளின் பரிணாமமாகத் தோன்றி, அறிவு இச்சை செயல்களை அடைந்து, தீயும் குடும்போல பேதாபேதம் ஆகிய குணகுணத் தன்மைகளையுற்றுப் பல்வேறு வகைப்பட்டு ஆன்மா நிற்கும் என்பர் பரிணாமவாதிகள். கருவிகளின் துணையின்றி ஒன்றினையும் அறியாத சீவாத்மா, பேரறிவுப் பொருளான பிரமத்துடன் ஒத்ததாகுமா? ஐக்கியவா தீயும் இறைவனைப் போலவே ஆன்மாவும் எங்கணும் வியாபித்துப்பரவி நின்று அறிவது என்பர். ஆனால் இறைவனுக்கும் ஆன்மாவுக்கும் பேதம் அதிகம்.

ஏகான்மவாதம் ஒரு ஆன்மா மட்டும் கூறுகின்றது. ஒருவருக்கு உற்ற இன்பதுன்பம் பிறர் பால் செல்லாமையின் ஒவ்வொரு உடலிலும் தனித் தனியே உயிர் உள்ளது என்பர் எதிர்வாதிகள்.

ஆன்மா செம்பிற களிம்புபோல் ஆணவமலத்தாற் பற்றப்பட்டு முற்றாக அறிவுமயங்கி இருளில் அழுந்திக் கற்போலச் செயலற்றுக் கிடக்கும் என்பர் சைவசித்தாந்தி. இந்நிலையைக் கேவலாவத்தை என்பர். பாசத்தால் பந்திக்கப்பட்ட ஆன்மா வாதலின் அதனைச் சித்தாந்தி பசு என்பர். இறைவன் (பதி) உயிர் (பசு), மலம் (பாசம்). யாவராலும் படைக்கப்படாமல் அநாதி நித்தியமாய். என்று முள்ளவை என்பது சித்தாந்தம்; பதியினைப் போல பசு பாசம் அநாதி' என்பர் திருமூலர். ஆயினும் அறிவித்தால் அறிந்து, அறிவிக்காவிட்டால் அறியமாட்டாத பொருள் உயிர். பளிங்குபோல சார்ந்ததன் வண்ணமாவது உயிர்.

அசத்தாகிய உலகைச் சாரும்போது அசத்தாகியும் சத்தாகிய விவத்தைச் சாரும்போது சத்தாகியும் உயிர் நிற்பதால் அது சதசத்து எனவும்படும்.

குக்கும நிலையில் உள்ள உயிரைத் தூலநிலைக்குக் கொண்டுவருதல் படைத்தல். இறைவன் நிமித்த காரணமாகவும் சத்தி துணைக் காரணமாகவும் மாயை முதற்காரணமாகவும் தலுகரண புணை போகங்கள் படைக்கப்படுகின்றன. உயிர் தன்பால் கிடந்த மூலகன்மத்திற்கு ஏற்ப தலுகரணபுணை போகம் பெறும். இந்நிலை சகலாவத்தை எனப்படும். உடம்பு பெற்ற உயிர் புண்ணிய பாவங்களைச் செய்யும். அவற்றிற்கேற்ப பிறவி தொடரும். இருவினையொப்பு, மலபரிபாகம், சத்திநிபாதம் ஆகியவற்றை அடைந்து குருவருளினால் சிவஞானம் பெற்று இறைவனது திருவடிப்பேறு சத்தாவத்தையில் ஆன்மாவுக்குக் கிட்டுகின்றது.

ஆணவம், கன்மம், மாயை எனும் மும்மலங்களாற் பந்திக்கப்பட்ட உயிர் சகலர் என்றும் ஆணவம், கன்மம் எனும் இரண்டாற் பந்திக்கப்பட்ட உயிர் பிரளயாகலர் என்றும், ஆணவத்தால் மட்டும் பந்திக்கப்பட்ட உயிர் விஞ்ஞானகலர் என்றும் சித்தாந்தம் கூறுகின்றது.

ஆன்மார்த்த பூசை

சிவபூசையானது ஆன்மார்த்த பூசை, பரார்த்த பூசை என இருவகைப்படும்.

ஆசாரியர் தீவைபண்ணி அருள் சுரந்து சீடனைப் பார்த்து நீ இறக்கும் வரை கைவிடாது இவரை நாடோறும் பூசி என்று அனுமதி செய்து "அடியேன் இச்சரீரமுள்ள வரையும் சிவார்ச்சனை செய்தன்றி ஒன்று முண்ணேன்" என்று சம்மதி செய்வித்துக் கொண்டு கொடுக்க அவன் வாங்கிப் பூசிப்பது இட்டலிங்கபூசை எனும் ஆன்மார்த்த பூசையாகும். எல்லா ஆன்மாக்களுக்கும் அனுக்கிரகம் செய்யும் நோக்குடன் கோயில்களிற் பிரதிட்டை செய்து பூசிப்பது பரார்த்தலிங்க பூசையாகும்.

ஆன்மார்த்த பூசை செய்யாது பரார்த்த பூசை செய்தவர்கள் பூசையின் பயனை இழப்பதுமன்றி நரகத்துன்பத்தையும் அடைவார்கள். பரார்த்தபூசை செய்யும் அர்ச்சகரைத் தூய்மைப்படுத்துவது ஆன்மார்த்தபூசை. மரணப்படுக்கையிற் கூட ஆன்மார்த்தபூசையைக் கைவிடக் கூடாது. ஆன்மார்த்தபூசை செய்யமுடியாத நிலையில் அர்ச்சகர் தனக்குப் பதிலாக கோயிலுக்குச் செல்பவர் கிரிகைகளைச் செய்யத்தான் மந்திரங்களை உச்சாடணம் செய்தல் வேண்டும்.

தாம் தீட்சை பெறுவதற்கு முன் குருவையும் சிவலிங்கத்தையும் குணகுற்றங்களைப் பெரியோர் பலருடனே சந்தேக விபரீதமற ஆராய்ந்து கொண்ட பின்பே சற்குரு எனத் துணியப்பட்டவனிடத்திலேயே தீட்சை பெற்று நல்லிலக்கணம் என்று துணியப்பட்ட உடைய வரை எழுந்தருள்பண்ணிக் கொள்ள வேண்டும்.

சிவபூசையை மூன்று காலம் அல்லது இரண்டு காலமாவது செய்தல் வேண்டும். சக்தியற்றவர்கள் ஒரு தரமாவது செய்ய வேண்டும்.

ஆன்மார்த்த பூசை அல்லது இட்டலிங்கபூசை அல்லது சிவபூசை என்று வழங்கப்படும் பூசையின் பெருமையை உலகுக்குணர்ந்த உமாதேவியார் காஞ்சியிலும் விநாயகப் பெருமான் திருசெங்காட்டிலும் முருகப்பெருமான் திருத்தணியிலும் கர்மசாதாக்கியத் திருவுருவைப் பூசித்துப் பேறு பெற்றனர்.

ஆன்மானந்தவாதம்

சைவத்தில் அடங்குவதாயினும் சித்தாந்த சைவத்துள் அடங்காததும் ஆன்மாவுக்கு வேறு முத்திகூறுவதானதுமான மரபினை உடையவர்களிலே ஆன்மானந்தவாதிகளும் அடங்குவர்.

சைவசித்தாந்தம் ஆன்மா தனித்து நிற்பதில்லை; பதியையேனும் பாசத்தையேனும் சார்ந்து நிற்கும்; சார்ந்த பொருளின் தன்மையதாய் நிற்கும் என்று கருதுகின்றது. இத்தகைய ஆன்மா அடையும் முத்தி திருவருள் பதிவால் மலம் வலிகெடச் சிவாநந்தத்துத் திளைக்கும் பேறு. ஆதலால் ஆன்மாவுக்கு ஆனந்தம் இயற்கையன்று; இறைவனிடத்து இருந்து பெற்ற பேறு என்று கொள்வது சைவ சித்தாந்தம். ஆன்மா சத்தித்ரூபி; இறைவன் சத்தித் ஆனந்தரூபி. சத், நித்தியமான பொருள்; சித், அறிவுப்பொருள்; ஆனந்தம், இன்ப உருவான பொருள். தான் வேறு சிவன் என்ற வேற்றுமையும் தான் என்ற முனைப்புமற்று சிவானந்தத்தை அனுபவிக்கும் நிலையே சித்தாந்த சைவம் சித்தாந்த முத்தியாகக் கொள்ளுகின்றது.

ஆன்மானந்தவாதி சித்தாந்த சைவம் கூறும் முத்தியை மறுத்து, ஆன்மாவுக்கு இயற்கையாக ஆனந்தம் உண்டென்றும், அது மலத்தாலே தடைப்பட்டிருக்கின்றது என்றும், தடைநீங்க வெளிப்படும் ஆனந்தத்தை ஆன்மா தானே நுகருகின்றது என்றும் கூறுவர். எனவே ஆன்மானந்தவாதியின் கருத்துப்படி ஆன்மாவும் சிவனை ஒப்ப சச்சிதானந்தரூபியாகும்.

ஆன்மானந்தவாதத்தின் கோட்பாடுகளை விளக்கியவர் சிதம்பரம் கண்கட்டி மறைஞானசம்பந்தர். இவர் பதினாறாம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்தவர். முத்திநிலை என்ற இவருடைய ஆன்மானந்தவாத நூலினை மறுத்துத் தருமையாதின் ஆதிக்கு ஸ்ரீஸுரீ ஞானசம்பந்த பரமாசாரிய சுவாமிகள் இயற்றியது முத்தி நிச்சயம். அது பண்டாரசாத்திரங்களுள் ஒன்றாக இடம் பெறுவது; வெள்ளியம்பல வாணத்தம்பிரான் பேருரைகண்டது.

ஆன்மசாரியார் (- 1503)

தல்லபாக்கம் ஆன்மசாரியார் பதினைந்தாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் வாழ்ந்தவர். திருப்பதி வெங்கடேஸ்வரர் கோயிலுடன் நெருங்கிய தொடர்பு கொண்டிருந்தவர்.

ஆன்மசாரியர் தென்னாட்டு சமய இசையில் தோற்றுவித்த மரபுகள் பல பின் வந்தோரால் வளர்க்கப்பட்டு விருத்தியடைந்தன. பஜன் மரபினை தொகுத்து வழங்கிய சிறப்பு இவருக்குண்டு. தற்காலத்தில் வழங்கும் இசைவடிவங்கள் பலவற்றை நிறுவிய பெருமை இவருக்கு அளிக்கப்படுகின்றது. பல்லவி, அநுபல்லவி, சரணம், சித்தகவரம் போன்ற சொல்லாட்சிகள் இவருடைய ஆட்சிகள் என்று கருதப்படும். இராமபிரானைப் பாடும் மரபிலும் இவருக்குப் பங்குண்டு.

இவருடைய மகன் திருமலாசாரியரும் பேரன் சின்னையரும் தென்னிந்திய சமய இசை வரலாற்றிலே சிறப்பான இடம் வகிப்பவர்கள்.

ஆனந்தகூத்தர்

பாண்டியநாட்டு வீர நல்லூர் எனும் ஊரினர்; பதினாறாம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்தவராகக் கருதப்படுவர்;

திருக்காளத்திப்புராணம் பாடியவர்; உ.வே. சாமிநாதையர் அதனை 1912 இலே பதிப்பித்துள்ளார்.

ஆனந்த கே. குமாரசுவாமி (22.9.1877-9.9.1947)

சேர் முத்து குமாரசுவாமி, எலிசபெத் பீபி என்போரின் ஏக புத்திரன் கலாயோகி ஆனந்தகேனரிஷி குமாரசுவாமி; கொழும்பிலே பிறந்து, தாயாருடன் 1879 ஆம் ஆண்டு ஏப்பிரல் மாதம் இங்கிலாந்து சென்றவர்; இரண்டு வயதாகுமுன் தந்தையை இழந்து தாயின் பராமரிப்பிலே இங்கிலாந்தில் வளர்ந்து லண்டன் பல்கலைக்கழகத்திலே பி.எஸ்.சி. தேர்வில் முதல் வகுப்பிற் சித்தியடைந்தவர்; டி.எஸ்.சி. பட்டத்தினையும் லண்டன் பல்கலைக்கழகத்திலே பின்பு 1905 இலே பெற்றவர்.

1903 ஆம் ஆண்டு மார்ச்சு மாதம் முதல் 1906 ஆம் ஆண்டு திசெம்பர் மாதம் வரை இலங்கையிற் கனிப்பொருள் ஆய்வுப் பகுதியின் தலைவராக விளங்கியவர்; அக்காலத்திலே சுதேசிய உணர்வுகளால் உந்தப் பெற்று சமூக சீர்திருத்த சங்கம் (1905) தாபித்து, அதன் சார்பில் CEYLON NATIONAL REVIEW சஞ்சிகையை ஆரம்பித்து அதன் ஆசிரியராகச் சேவையாற்றிவர்.

1907 ஆம் ஆண்டிலிருந்து இங்கிலாந்திலும் இந்தியாவிலும் கலா முயற்சிகளிலே ஈடுபட்டவர்; 1911 ஆம் ஆண்டில் அலகபாத்தில் நடைபெற்ற பொருட்காட்சியின் கலைப்பகுதிக்குப் பொறுப்பு வகித்தவர்.

1917 முதல் மரணபரியந்தம் அமெரிக்க ஐக்கிய நாட்டிற் பொஸ்ரன் நகரில் அமைந்திருந்த நுண்கலை நூதனசாலையிற் கீழைத்தேயப் பிரிவின் பணிப்பாளராகவும் பின்பு ஆராய்ச்சியாளராகவும் பணிபுரிந்தவர்.

இந்திய விடுதலை இயக்க ஆதரவாளராக, அதன் தலைவர்களோடு தொடர்பு கொண்டிருந்தவர்; ரவீந்திரநாத் தாகூர், சகோதரி நிவேதிதை முதலியோரின் நண்பராக வாழ்ந்தவர்.

இந்தியகலைகளின் தெய்வம்சத்தினை உலகிற்கு எடுத்துக் காட்டிய சிறந்த தூதுவராகக் கருதப்படுபவர்; இறைவனின் பஞ்சகிருத்தியத்தைப் பிரதிபலிக்கும் சிவநடனத்தை விளக்கி 1912 இலே "சித்தாந்த தீபிகை" யில் எழுதிய ஆங்கிலக் கட்டுரை மூலம் இந்திய கலைகளின் சிறப்பினை உலகுக்கு அறிமுகப்படுத்திய முன்னோடியாகக் கொள்ளப்படுபவர்.

MEDIEVAL SINHALESE ART (1908)
ARTS AND CRAFTS OF INDIA AND CEYLON (1913)
BRONZES FROM CEYLON (1914)
RAJPUT PAINTINGS (1916)
THE HISTORY OF INDIAN AND INDONESIAN ART (1927)
YAKSAS.

என்னும் முக்கியமான ஆக்கங்களிலே கலைகளின் தெய்வீகத் தன்மையினைத் துல்லியமாக எடுத்துக் காட்டிய 'கலாயோகி'

THE DANCE OF SHIVA (1917)
HINDUISM AND BUDDHISM (1943)
BUDDHA AND THE GOSPEL OF BUDDHA
A NEW APPROACH TO THE VEDAS (1932)
SPIRITUAL AUTHORITY AND TEMPORAL POWER

முதலியனவற்றிலே சமயத்ததுவ ஆய்வாளராகப் பேரெடுத்தவர், ஏராளமான கட்டுரைகளையும் எழுதியவர்; சகோதரி நிவேதிதையுடன் சேர்ந்து பெளத்த புராணக்கதைகளையும் தொகுத்

துத் தந்தவர்; "பிரபுத்த பாரதா" எனும் ஆங்கில சஞ்சிகையில் 1913, 1914, 1915, ஆம் ஆண்டுகளில் தாயுமானவர் பாடல்களின் ஆங்கில மொழிபெயர்ப்புகள் சிலவற்றை வழங்கியவர்.

கிழைத்தேயக்கலைகளுக்கும் அவற்றின் ஊடு பொருளாக அமைந்த இந்து மதங்களுக்கும் சிறந்த தூதுவராக விளங்கிய கலாயோகி எழுபது பராயத்தில் பொஸ்ரன் நகரிலே பூதவுடலை நீத்துப் புகழுடம்பு எய்தினார்.

ஆனந்த தாண்டவம்

உயிரகவாடத்திற் படிந்திருக்கும் மலத்தினை, உயிர்கள் தாமே நீக்கிக் கொள்ளும் ஆற்றல் உடையனவல்ல என்பதால் இறைவன் தன் பெருங்கருணையினால் அவற்றை மழுங்கச் செய்து உயிர்களைத் தூய்மைப் படுத்துகிறார். இவ்வருஞ்செயல் பஞ்சகிருத்தியம் அல்லது ஐஞ்செயல் எனப்படும், அவை ஆக்கல், காத்தல், அழித்தல், மறைத்தல், அருளல் என்பன. இவற்றைச் சங்கதமொழியிலே முறையே சிருஷ்டி, திதி, சங்காரம், திரோபவம், அநுக்கிரகம் என வழங்குவர்.

பஞ்சகிருத்தியம் இறைவனால் இடைவிடாது நடைபெறுவதாகும். அதனை எல்லாம் வல்ல இறைவன் சர்வசாதாரணமாக விளையாடல் போன்று இயற்றுவதாகக் கருதிப் பஞ்சகிருத்தியத்தைக் கூத்து என்றும் நடனம் என்றும் தாண்டவம் என்றும் கூறுவர்.

சிவபிரான் செய்தருளிய தாண்டவங்கள் 108 என்று கூறப்படுவன. இவற்றிலே பஞ்சகிருத்தியம் பற்றியவை ஏழுதாண்டவங்களாம். இவற்றிலே ஆக்கல், அழித்தல், மறைத்தல், அருளல் என்பனவற்றிற்கு முறையே காளிகாதாண்டவம், சங்காரதாண்டவம், திரிபுரதாண்டவம், ஊர்த்துவதாண்டவம் என்பன தனித்தனியாகக் கூறப்படுவன. காளிகாதாண்டவம் முனிதாண்டவம் என்றும் ஊர்த்துவதாண்டவம் காளிதாண்டவம் என்றும் வேறு பெயர் பெறுவன.

காத்தலுக்கு இரு தாண்டவங்கள் கூறப்படுகின்றன. கௌரிதாண்டவம், சந்தியாதாண்டவம், ரக்ஷா தாண்டவம் எனும் பொதுப் பெயரை உடைய காத்துலுக்கு உரியதாண்டவம் இன்பக் காத்தலைக் குறிக்கும் போது புஜங்கலனிதம் என்றும் துன்பக் காத்தலை குறிக்கும் போது புஜங்கத்திராசம் என்றும் இருவகை ஆகின்றது.

ஆனந்த தாண்டவம் ஐஞ்செயல்களையும் ஒருங்கே காட்டுகின்ற தாண்டவமாகும். இத்தாண்டவம் நாதாந்த தாண்டவம், பஞ்சகிருத்திய பரமானந்த தாண்டவம் என்றும் பெயர் பெறும்.

துடி ஏந்திய கை ஆக்கல் செயலையும், அபயக்கை காத்தல் செயலையும், தீச்சுடர் ஏந்திய கை அழித்தல் செயலையும், ஊன்றிய திருவடி மறைத்தல் செயலையும் தூக்கிய திருவடி அருளல் செயலையும் குறிக்கின்றன என்று பெரியோர் கூறுவர்.

ஆனந்த தாண்டவப் பெருமான் திருவுருவம் நான்கு கைகளையும், மூன்றுகண்களையும், பரந்த சடையையும், பொன்னிறத்தையும், மயில் தோகையையும், முடியின் வலது பக்கத்திற் பிறையையும், ஊமத்த மலரையும், வலப்பக்கச் சடையின் நுனியில் கங்கையையும், வலக்காது மகர குண்டலத்தையும், இடக்காது பத்திர குண்டலத்தையும், பூணூலையும் அணிகள் பல வற்றையும் உடையதாக, புலித்தோலாடை புனைந்ததாக, கால்களில் கிண்கிணி மாலை அணிந்ததாக, வலக்கை அபயமாகவும் இடக்கை குறுக்காக நீட்டியதாகவும் வலக்கையில் உடுக்கையும் இடக்கையில் தீயகலும் உடையதாக, வலக்காலை முயலகன் மேல் ஊன்றி, இடக்காலை மேலே தூக்கி வலப்பக்கமாக நீட்டியாடுவதாகப் பொதுவாக அமைந்துள்ளது. இத்தாண்டவ உருவத்தின் கீழேயுள்ள பீடம் தாமரைமலர் போன்று அமைந்திருக்கிறது. கூத்தப்பெருமானைச் சூழ்ந்து திருவாசி அழகாக அமைந்துள்ளது. திருவாசியில் இடையிடையே தீச்சுடர்கள் அழல் விட்டெரிகின்றன. அழல்வட்டத்தினுள்ளே பேரொளியாய் கூத்தப்பெருமான் ஆனந்ததாண்டவம் செய்கிறார்.

ஆனந்ததாண்டவப் பெருமானின் திருவுருவத்திற் காணப்பெறும் அமிசங்கள் எல்லாவற்றிற்கும் அவற்றின் மறைபொருளை விளக்கிக் கூறும் முயற்சிகள் பலவுள். ஆகமங்களில் இவ்விளக்கங்களைக் காண முடியும்.

ஆனந்ததாண்டவ மூர்த்தியை ஆனந்ததாண்டவர், ஆடல்வல்லநாயனார், ஆடல்வல்லான், கூத்தப்பெருமான் என்று பலவாறு அழைப்பர்,

திருப்புத்தூர்ப்புராணம் இறைவன் தில்லையில் ஆடியது ஆனந்ததாண்டவம் என்று கூறுகின்றது. ஆயினும் சிவன்கோயில்களிற் பொதுவாகக் காணப்படும் நடராசத்திருவுருவம் ஆனந்ததாண்டவ மூர்த்தியின் அழகுக் கோலமே யாகும்.

வலதுகாலைத் தூக்கி இடது காலை முயலகன் மீது ஊன்றியாடுகின்ற உருவமும் ஆனந்ததாண்டவத்திலுண்டு. இது மதுரையிலே குலசேகரபாண்டியன் வேண்டு கோளுக்காக இறைவன் கால்மாறியாடுகின்றார் என்று கால்மாறி ஆடிய திருவிளையாடல் கூறும்.

திருவாரூருக்குக் கிழக்கே ஏழுமைல் தொலைவிலுள்ள கீழ்வேளூரில் சிவபிரான் அகத்தியருக்குக் காட்சியளித்த போது வலதுகாலைத் தூக்கி ஆடியருளியதாகவும் கூறலுண்டு.

ஆனந்ததீர்த்தர் 1197 - 1276

தென்கன்னட தேசத்திலே உடுப்பி தாலுகா விற கல்யாணபுரத்தில் அவதரித்தவர்; மாத்தியகேஹபட்டர், வேதவநியின் புதல்வர்; வாசு தேவன் என்ற பிள்ளைப் பெயரினர்; புருஷோத்தமதீர்த்தரின் (அச்சுதபிரேக்சாசாரியரின்) சீடர்; மடாதிபதியான போது குரு சூட்டிய திருநாமம் ஆனந்ததீர்த்தர்; மாத்துவாசாரியர் என்ற பெயராலே பொதுவாக வழங்கப் பெற்றவர்; வேறு பெயர்களும் உடையவர்; 79 வயது வரை வாழ்ந்தவர் என்பர்.

மாயா வாதத்தை மறுத்து பக்தி மார்க்கத்தின் மூலம் விஷ்ணுவாம் முதல்வனை அடையும் நெறியினை நிலைநாட்ட இந்நிய உபகண்டத்தின் பல்வேறு பிரதேசங்களுக்கும் யாத்திரை மேற்கொண்டு தம் எதிரிகளை வாதத்திற்கழைத்து வாதம் புரிந்தவர்; துவைதம் என்ற தத்துவ தரிசனத்தை முன் வைத்தவர்; பேதவாதம் மூலம் அதனை விளக்கியவர்.

பதரிகாஸ்ரமத்திலிருந்தும் ஜகந்நாதத்திலிருந்தும் படிமங்களைக் கொண்டு வந்து கன்னட தேசத்தில் நிறுவியவர்; உடுப்பியில் கிருஷ்ண பரமாத்மர்வுக்குச் சிறந்த கோயில் எடுப்பித்தவர்; உத்தராதி மடத்தினைத் தாபித்து அதன் தலைவராக விளங்கியவர்; பத்மநாப தீர்த்தர், நரஉறரிதீர்த்தர், மாதவதீர்த்தர், அக்சோபய தீர்த்தர் முதலாம் சீடர்கள் உதவிபுடன் "சத்வைணவர்" தொகையை அதிகரித்தவர்; (இவர் போதனைகளையும் மார்க்கத்தையும் பின் பற்றியவர் சத்வைணவர்)

ஆனந்ததீர்த்தர் 37 நூல்களை இயற்றியதாகக் கூறப்படுகின்றது. அவற்றிலே தசோபநிஷத்துகள், கீதை, பிரம்மசூத்திரம், இருக்குவேதம் (பகுதி), பாகவதபுராணம் என்பனவற்றிற்குத் துவைதபாரமாக இயற்றிய பாடியங்களும் அடங்குவன; மகாபாரததாற்பர்யநிர்ணயம், மாயா வாதி சதுரூஷணி என்பன ஏனைய வற்றில் அடங்குவன.

ஸ்ரீ ஆனந்த மாயி 1896 - 1932

ஸ்ரீ ஆனந்தமாயிமா கிழக்கு வங்காளத்தை சேர்ந்த பிராமணர் மரபிலே தோன்றியவர்; நிர்மலா சந்தரி எனும் பூர்வீகப் பெயரினையுடையவர்; இரண்டு வருடங்கள் மட்டுமே பள்ளிக் கூடம் சென்றவர்; பிறந்து மொழி பயின்ற கால முதலாக இறைவழியே நின்றவர்.

பதின்மூன்றாம் வயது முடியுமுன்பே திருமணம் செய்விக்கப்பட்டவர்; பதினெட்டு வயதிற்கணவனுடன் வாழ்ச் சென்றவர்; அவரைச் சூழ்ந்திருந்த புனிதத்துவத்தைக் கண்டு கணவன் மணவுறவினை நாடாது தொண்டு செய்ய முற்பட்டார். ஆறு வருடம் எண்ணற்ற சமய மார்க்கங்களில் ஈடுபட்டுச் சாதனையிற் பூரணத்துவம் அடைந்தார். 1922 இலே கணவரே இவருடைய சீடரானார். போலாநாத் என்றும் பிதாஜி என்றும் அழைக்கப் பெற்ற அவர், சன்னியாசியாகி 1938 இலே மறையும் வரை குருவின் விசுவாசமிக்க பாதுகாவலராக விளங்கினார்.

டக்காவின் சாபக் தோட்டத்திலே ஸ்ரீ ஆனந்தமாயீமாவின் அருட்கோலங்களைக் கண்டு பெருகத் தொடங்கிய பக்தர் கூட்டம் 1929 இலே அவருக்கு ஆசிரமம் ஒன்றினை அமைத்துக் கொடுத்தது; வங்காளத்திற்கு அப்பால் 1927 முதல் யாத்திரை செல்லத் தொடங்கிய ஆனந்தமாயீ 1932 இலே தெஹ்ராடூன் எனும் இடத்திலே தங்கினார். 1936 இலே கிசென்பூர் ஆசிரமம் ஆரம்பிக்கப் பட்டதை அடுத்து அங்கேயே அதிகம் தங்கினார்.

ஐம்பது வருடங்களுக்குமேல் இந்தியாவின் பல்வேறு இடங்களுக்கும் சென்று இறை பக்தியை வளர்த்தவர்; இந்தியாவின் வைதீக மரபுகளைப் போற்றியவர்; யாகங்களுக்குப் புத்தியிர் கொடுத்தவர்; குருகுலக் கல்வி முறைக்கும் சங்கதக் கல்விக்கும் ஊக்கமளித்தவர்; புராணக் கல்வியையும் வேதக்கல்வியையும் வளர்க்க முற்பட்டவர்; தன்னைத்தானே அறிந்து சுய பூரணத்துவம் அடைவதே மானிடத்தின் லட்சியம் என வற்புறுத்தியவர்; சொற்பொழிவுகள் ஆற்றாது தன்னைக் காணவந்த பக்தர்களின் ஐயங்களைப் போக்கி அவர்களுக்குத் தெளிவு ஏற்படுத்தியவர்; கீர்த்தனைக் கூட்டங்களையும் தியான சம்பிரதாயத்தையும் ஊக்குவித்தவர்.

ஆனந்தமாயீமாவின் ஆசிரமங்கள் இருபதிற்கு மேல் இந்தியாவிலுள்ள வைத்தியசாலைகளும், மருந்துச்சாலைகளும் கல்வி நிலையங்களும் அவற்றின் ஆதரவில் ஒழுங்காக நடைபெற்றுவருகின்றன.

அவருடைய போதனைகள் பல தொகுதிகளாக வெளி வந்துள்ளன. (SVAKRIYA SVARASAMRITA); அவருடைய போதனைகளையும் அடியார் விளக்கங்களையும் தாங்கி 'ஆனந்தவார்தா' எனும் சஞ்சிகை வங்காளி, இந்தி, ஆங்கில மொழிகளில் வந்து கொண்டிருக்கின்றது.

1982 ஆம் ஆண்டு ஆகஸ்டு மாதம் 27 ஆம் தேதி மறைந்த ஸ்ரீ ஆனந்தமாயீமாவின் பூதவுடல் 29 ஆம் தேதி காங்கல் ஆசிரமத்தில் அடக்கம் செய்யப்பட்டது.

திரு ஆனந்தருத்திரேசம்

செங்கற்பட்டு மாவட்டத்திலே காஞ்சி புரத்தினைச் சார்ந்த திருத்தலம். நூற்றுப் பதினெட்டு உருத்திரருள் முதல்வராகிய ஆனந்த உருத்திரர் பூசித்த தலம்.

இங்கு எழுந்தருளிய சிவபிரானுக்கு ஆனந்தருத்திரேசர் என்று பெயர்.

கச்சியப்பமுனிவர் கச்சியானந்தருத்திரேசர் மீது வண்டுவிடுதூது, பதிற்றுப்பத்தந்தாதி, கழிநெடில் எனும் பிரபந்தங்களைப் பாடியுள்ளார்; அவர் ஆசிரியர் சிவஞானயோகிகள் கச்சியனாந்தருத்திரேசர் பதிகம் பாடியிருக்கிறார்.

ஆனந்தருத்திரேசர் வண்டு விடுதூது

செங்கற்பட்டு மாவட்டத்திலுள்ள காஞ்சி புரத்திலே திருத்தலங்கள் பலவுள்ள. இங்குள்ள சிவதலங்களுள் ஆனந்தருத்திரேசம் ஒன்றாகும். உருத்திரர் நூற்றுப் பதினெண்மருள் முதல்வராகிய ஆனந்த உருத்திரரார் பூசிக்கப் பெற்றதால் ஆனந்தருத்திரேசம் எனப் பெயர் பெற்றது.

ஆனந்தருத்திரேசத்திற் கோயில் கொண்டருளும் ஆனந்தருத்திரேசராம் சிவபிரான் மீது பாடப் பெற்றது கச்சி ஆனந்தருத்திரேசர் வண்டு விடுதூது. விநாயகர் காப்பு வெண்பா, ஆனந்தருத்திரேசர் துதிவெண்பா நீங்கலாகக் கலிவெண்பா விலே 504 கண்ணிகளுள்.

ஆனந்தருத்திரேசர் வண்டு விடு தூதினைப் பாடியவர் கவிராக்ஷய கச்சியப்ப முனிவர் (— 1790). இவர் ஆனந்தருத்திரேசர் மீது பதிற்றுப்பத்தந்தாதியும் கழிநெடிலும் பாடியுள்ளார்.

பாட்டுடைத் தலைவன் பெருமை, உலாக் கண்ட தலைவியின் விரகவேதனை, தூதுப் பொருளின் பெருமை என்ற முறையிலே தூது அமைந்துள்ளது. தலசம்பந்தமான பற்பல சரிதங்கள் விரிவாக இடம் பெறுகின்றன. சைவ சித்தாந்தக் கருத்துகளும் சைவாகம முறைக் கேற்பவமையும் திருவிழா பூசை என்பனவற்றின் விளக்கங்களும் தெளிவாகக் காணப்படுவன; பொருளணிகளும் சொல்லணிகளும் மலிந்துள்ளன.

இத் தூதின் மூலத்தை உ.வே. சாமிநாதையர் 1888 இலே பதிப்பித்தார்; 1931 இலே குறிப்புரையுடன் ஐயரவர்கள் வெளியிட்டனர்.

ஆரூய நாயனார்

‘அலை மலிந் புனல்மங்கை ஆரூயற்கடியேன்’ எனச் சுந்தரமூர்த்திநாயனார் (7.39.2) போற்றும் ஆரூயர் மழநாட்டு மங்கலவூரினர்; ஆனிரைகளை மேய்த்து வாழ்ந்த ஆரூயர் சிறந்த சிவனடியாராக விளங்கியதோடு நாடோறும் ஆனிரைகளை மேய்க்கும் போது, ஐந்தெழுத்தைத் தம் புல்லாங்குழலில் அமைத்து வாசித்து வந்ததால் இறைவன் அருளைப் பெற்றவர்.

திருஆனைக்கா

திருச்சி மாவட்டத்திலே திருவரங்கம் இருப்புப் பாதை நிலையத்திற்குத் கிழக்கே அரை மைல் தொலைவில் திருவரங்கம் தீவிலே உள்ள திருத்தலம் திருவாணைக்கா.

இத்திருத்தலத்தில் எழுந்தருளியுள்ள சிவ பிரானுக்கு நீர்த்திரள்நாதர், ஜம்புகேசுவரர் என்றும் இறைவிக்கு அகிலாண்டநாயகி என்றும் பேர். ஐந்து பிராகாரம் கொண்ட பெரிய கோயில். ஆயிரங்கால் மண்டபமுண்டு. சுவாமி சந்நிதி மேற்கு. அம்மன் சந்நிதி கிழக்கு. நிஷ்டாதேவி படிமம் சுவாமி பிராகார மண்டபத்தில் கிழக்கு நோக்கி எழுந்தருளியிருக்கிறது. தலவிருட்சம் வெண்ணாவல். தீர்த்தம் காவிரி, இந்திரதீர்த்தம், சந்திரதீர்த்தம்.

யானை பூசித்துப் பேறு பெற்றதால் ஆனைக்கா, ஆனைக்காவல் என்று பெயர் பெற்றதாம். இறைவி தவஞ் செய்து ஞானோபதேசம் பெற்றதால் ஞானஸ்தலம் என்ற பெயருமுண்டென்பர். கோச்செங்கட் சோழன் திருப்பணியாகியது பழைய திருக்கோயில். பஞ்ச பூததலங்களுள் இது அப்புத்தலம்.

இத்திருத்தலத்திற்குச் சம்பந்தர், அப்பர், சுந்தரர் பாடிய திருப்பதிகங்கள் ஏழு உள்ளன (2.23, 3.53, 3.109, 5.31, 6.62, 6.63, 7.75). திருவாணைக்காப் புராணம் பாடியவர் கச்சியப்பமுனிவர் (— 1790). காளமேகப் புலவர் திருவாணைக்காவுலா, திருவாணைக்கா சம்புகேசுவரர் அந்தாதி, திருவாணைக்கா சம்புகேசுவரர் சித்திரமடல் பாடியுள்ளார். திருவாமாத்தூர் தண்டபாணி சுவாமிகள் திருவாணைக்கா யமக அந்தாதியும் திரிசிரபுரம் சி. மீனாட்சி சுந்தரம்பிள்ளை அகிலாண்டநாயகி பிள்ளைத் தமிழ், அகிலாண்டநாயகிமாலை, திருவாணைக்காத் திரிபந்தாதி, மனோன்மணியம் மையார் அகிலாண்டநாயகி யந்தாதியும் பாடியுள்ளனர்.

திரு ஆனைக்கா அகிலாண்டநாயகி பிள்ளைத்தமிழ்

திருச்சிக்கு வடக்கே இரண்டு மைல் தொலைவுள்ள திருத்தலம் திருவாணைக்கா. இதற்குத் திருவாணைக்காவல், ஜம்புகேஸ்வரம் என்ற பெயர்களுமுண்டு. இங்கு கோயில் கொண்ட சிவ பிரானுக்கு நீர்த்திரள்நாதர், ஜம்புகேசுவரர் என்றும் உமையம்மைக்கு அகிலாண்டநாயகி என்றும் பெயர்.

திருவாணைக்கா அகிலாண்டநாயகி மீது திரிசிரபுரம் மகாவித்துவான் சி. மீனாட்சிசுந்தரம் பிள்ளை (1815 — 1876) பாடிய பிரபந்தமே திருவாணைக்கா அகிலாண்டநாயகி பிள்ளைத்தமிழ்.

இப்பிள்ளைத்தமிழ் நூலுக்குப் புறவுறுப்பாக அமையும் பாயிரத்திலே பன்னிரு துதிப்பாடல்களும் ஒரு அவையடக்கச் செய்யுளும் காணப்படுவன. விநாயகர், பரமசிவன், பராசக்தி, சுப்பிரமணியர், நந்திதேவர், சம்பந்தர், அப்பர், சுந்தரர், மணிவாசகர், தண்டிசர், திருத்தொண்டர்கள் என்போர் பாயிரத்திலே தனித்தனிப் பாடலிலே துதிக்கப்படுகின்றனர்.

காப்புப் பருவம் நீங்கலாகவுள்ள செங்கீரை, தால், சப்பாணி, முத்தம், வாராணை, அம்புலி, அம்மானை, நீராடல், பொன்னாசல் எனும் ஒன்பது பருவங்களிலும் பருவத்திற்குப் பத்துப் பாடல்களுள். காப்புப் பருவத்திலே திருமால், சம்புநாயகர். விநாயகர், முருகன், நான்முகன், இந்திரன், திருமகள், கலைமகள், காளி, சத்தமாதர், முப்பத்துமூவர் ஆகியோர் தனித்தனியாகப் பதினொரு பாடல்களிலே காப்பு வேண்டப்படுகின்றனர்.

இப்பிள்ளைத்தமிழ் பிலவவருடம் பங்குனி மாதம் (1842) முதன் முதலாக அச்சிடப் பெற்றது. உ. வே. சாமிநாதையர் தொகுத்த தனித்த “திரிசிரபுரம் ஸ்ரீ மீனாட்சிசுந்தரம் பிள்ளையவர்கள் பிரபந்தத்திரட்டு” எனும் தொகையிலும் (1910, 1926) இடம் பெறுகின்றது.

மகாவித்துவான் மீனாட்சிசுந்தரம்பிள்ளை திருவாணைக்கா அகிலாண்டநாயகி மீது மாலையும் பாடியுள்ளார்.

திரு ஆனைக்கா அகிலாண்டநாயகி மாலை

திருச்சிக்கு வடக்கே இரண்டு மைல் தொலைவுள்ள திருத்தலம் திருவாணைக்கா. இதற்குத் திருவாணைக்காவல், ஜம்புகேஸ்வரம் என்ற பெயர்களுமுண்டு. இங்கு கோயில் கொண்ட சிவ பிரானுக்கு நீர்த்திரள்நாதர், ஜம்புகேசுவரர் என்றும், உமையம்மைக்கு அகிலாண்டநாயகி என்றும் பெயர்.

திருவாணக்கா அகிலாண்டநாயகி மீது திரிசிரபுரம் மகாவித்துவான் சி. மீனாட்சிசுந்தரம்பிள்ளை (1815 — 1876) பாடிய பிரபந்தமே திருவாணக்கா அகிலாண்டநாயகி மாலை.

செல்வவிநாயகர் காப்பினை ஆதியாகவுடைய அகிலாண்டநாயகி மாலையில் நூறு செய்யுளுள் இம்மாலையில் இடம் பெறும் பாடல்கள் சிறந்த தோத்திரங்களாக அமைதல் நோக்கத்தக்கது.

இம்மாலையை உ. வே. சாமிநாதையர் தொகுத்தளித்த திரிசிரபுரம் ஸ்ரீ மீனாட்சிசுந்தரம்பிள்ளையவர்கள் பிரபந்தத்திரட்டில் (1910, 1926) மீண்டும் பதிப்பித்தனர். அடையாறு உ. வே. சாமிநாதையர் நூல்நிலையத்தினர் 1961 இலே இம்மாலையினைக் குறிப்புரையுடன் பதிப்பித்துள்ளனர்.

மகாவித்துவான் மீனாட்சிசுந்தரம்பிள்ளை திருவாணக்கா அகிலாண்டநாயகி மீது பிள்ளைத்தமிழும் பாடியுள்ளார்.

திருஆணக்காவலா

திருச்சிக்கு வடக்கே இருமைல் தொலைவிட உள்ள திருத்தலம் திருவாணக்கா. திருவாணக்காவல், ஜம்புகேஸ்வரம் என்றும் இத்திருத்தலம் பெயர் பெறும். இங்கு கோயில் கொண்டருளும் சிவபெருமானுக்குச் சம்புநாதர், நீர்த்திரள்நாதர் என்றும் இறைவிக்கு அகிலாண்டநாயகி என்றும் பெயர்.

சம்புநாதராம் இறைவன் மீது பாடப் பெற்றதே திருவாணக்காவலா. இதனுள் ஆதியில் விநாயகர் காப்பு வெண்பாவும் அந்தத்தில் அவையடக்க வெண்பாவும் அமைய, இடைநடுவே 461 கண்ணிகளுள்.

திருவாணக்காவலாவினைப் பாடியவர் காளமேகப் புலவர். அவர் பதினைந்தாம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்தவர்; திருவாணக்கா சம்புகேசுவரர் மீது அந்தாதி, சித்திரமடல் என்பனவும் பாடியவர்.

திருவாணக்காவலாவிலே ஆணக்காவின் தலவரலாறுகள் விரிவாக அமைவதோடு பொருளணிகளும் சொல்லணிகளும் மலிந்து காணப்படுகின்றன.

திருவாணக்காவலாவைப் பூவை கல்யாணசுந்தரமுதலியார் 1890 இலே பதிப்பித்தார்; மு. அருணாசலம் 1940 இலே குறிப்புரையுடன் வழங்கினார்.

ஆணக்குட்டி சுவாமிகள்

ஆணக்குட்டி சுவாமிகள் என்ற பெயரிலே இருவர் ஈழத்திலே ஆத்மீக சாதனையிலே சிறந்து விளங்கியுள்ளனர். அவர்கள் பெரியாணக்குட்டி சுவாமிகள், சித்தாணக்குட்டி சுவாமிகள் என முறையே அழைக்கப் பெறுவர்.

பெரியாணக்குட்டி சுவாமிகள் கண்டியிலே சிறு வயதிலே சலவைத் தொழிலாளி ஒருவரின் பராமரிப்பிலே வளர்ந்தவர் என்றும் பின்பு அவ்வுறவினைச் சுதாகரித்துக் கொண்டு கண்டியூர் கதிரேசன் கோயிற் படிகளிலே தங்கிக் கொண்டு சாதனைகளில் ஈடுபட்டு வந்தனர் என்றும் கூறுவர். அங்கிருந்து புறப்பட்டு இந்தியா சென்றவர். இந்தியாவிலே நவநாத சித்தரின் நட்பினையும் சித்தாணக்குட்டி சுவாமிகளின் தொண்டினையும் பெற்று, பல சாதனைகளைச் செய்து விட்டு நவநாத சித்தர், சித்தாணக்குட்டி சுவாமிகளோடு ஈழம் மீண்டவர்.

ஈழம் மீண்ட பின்பு பெரியாணக்குட்டி சுவாமிகள் கொழும்புப் பிரதேசத்திலேயே அதிகம் தங்கியிருந்தனர். கொழும்பு கப்பித்தாவத்தையில் வாசஞ் செய்து கொண்டு பெருஞ்சித்தராக விசுவாசிகளுக்கு அருள் பாலித்து வந்தனர். கொழும்பு வீதிகளிலே அதிகமாக நடமாடியவர்.

நாலவப்பிட்டியை அடுத்த குயின்ஸ்பரி தோட்டத்திற் சிறப்புடன் விளங்கிய நவநாத சித்தரின் நண்பரான பெரியாணக்குட்டி சுவாமிகளின் சீடர்களிலே சித்தாணக்குட்டி சுவாமிகளும் மொட்டைச்சி அம்மையாரும் குறிப்பிடத்தக்கவர். பெரியாணக்குட்டி சுவாமிகளைப் பெரிதும் மதித்துப் போற்றியவர்களிலே சேர் பொன்னம்பலம் அருணாசலமும் ஒருவராவர்.

இவருடைய சீடர்களிலே ஒருவரான மொட்டைச்சி அம்மையார் திருக்கேதீச்சரத்திற் கொட்டில் அமைத்து வாழ்ந்து வந்தவர்.

பெரியாணக்குட்டி சுவாமிகள் சாதாரண வருடம் மாசி மாதம் (1911) சமாதி நிலையடைந்தார். இவருடைய சமாதி கொழும்பு முகத்துவாரத்தில் அமைந்துள்ளது. அதனை உள்ளடக்கி ஒரு பிள்ளையார் கோயில் எடுப்பிக்கப்பட்டுள்ளது. இக் கோயிலின் கடற்கரையிலே ஆடி அமாவாசைத் தீர்த்தம் வெகு விமரிசையாக வருடா வருடம் கொண்டாடப்பட்டு வருகின்றது.

சித்தாணக்குட்டி சுவாமிகள் பூர்வாசிரமத்திற் கோவிந்தசாமி என்ற பெயரினையுடையவர் என்றும் இராமநாதபுரம் மாவட்டத்திலுள்ள பெருநாளி சமஸ்தானத்தின் தலைவரின் புதல்வர்

என்றும் கூறுவர். இராமநாதபுரத்திலே தம் சமஸ்தானத்தில் ஏற்பட்ட தொற்று நோய்ப் பரம்பலைத் தடுக்க முயன்ற பெரியானைக்குட்டிச் சுவாமிகளையும் நவநாதித்தரையும் சந்தித்த கோவிந்தசாமி, அவர்களுடைய சீடராகி, அவர்களோடு ஈழம் வந்து பெரியானைக்குட்டிச் சுவாமிகளுடன் கொழும்பிலே தங்கியிருந்தனர். பின்பு குருவின் ஆணைப்படி முன்னேஸ்வரம் அடைந்து அங்கு சாதனை புரிந்து வந்தனர். அங்கு தங்கியிருந்த போது தம் குருவின் சமாதி நிலையை உணர்ந்து முகத்துவாரம் மீண்டனர். பின்பு நவநாத சித்தரின் சமாதியைக் காண குயின்ஸ்பரி சென்றனர். அங்கு சிறிது காலம் நிட்டை கூடியும் மக்களுக்கு அருள் புரிந்தும் ஆத்மீக நெறி நின்றவர் கதிர்காம யாத்திரை

செய்தனர். திசமகாரகம் எனும் இடத்தில் சிறிது காலம் தங்கியவர் பின்பு மட்டக்களப் பிளை அடைந்தனர்.

மட்டக்களப்பிலே தம்மை நாடி வருபவர் களுக்கு அவர்களுடைய பக்குவ நிலைக்கு ஏற்ப எளிமையாக உபதேசங்களைச் செய்து வந்தனர். அங்கு வாழ்ந்த காலத்திலே பல சித்துகளைக் காட்டி மக்களிடம் இறை பக்தியை வளர்த்தனர். காரைதீவிலே 1951 ஆம் ஆண்டு ஆகஸ்டு மாதம் சமாதிடைந்தார். அவருடைய சமாதிக் கோயிலிலே ஆண்டு தோறும் ஆடிச் சுவாதி நட்சத் திரத்திலே குருபூசை சிறப்பாக நடை பெற்று வருகின்றது.

இசைஞானியார்

திருமுனைப்பாடி நாட்டிலே திருநாவலூரில் வாழ்ந்த சடையனார் எனும் வேதியரின் மனைவி; நம்பியாரூரரைப் பிள்ளையாகப் பெற்றெடுத்த பெருமை மிக்கவர்; அறுபத்து மூன்று நாயன் மார்களிலே ஒருவராகத் துதிக்கப்பெறும் பேறு பெற்றவர்.

இட்டலிங்கக் குறுங்கழிநெடில்

ஆன்மலிங்கத்தைத் துதித்து எழுசீர்க்கழிநெடில் ஆசிரிய விருத்தத்தாற் பாடப் பெற்றது இட்டலிங்கக் குறுங்கழிநெடில்.

துறைமங்கலம் சிவப்பிரகாசசுவாமிகள் பாடிய பிரபந்தங்களில் இட்டலிங்கக்குறுங்கழிநெடில் ஒன்றாகும். இவர் பிரபலிங்கலையைச் சகம் 1574 இலே (கி.பி. 1652) இயற்றியதாகப் பாடல் கூறுவதாற் பதினேழாம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்தவராவர்.

இட்டலிங்கக்குறுங்கழி நெடிலிலே பத்து ஆசிரிய விருத்தமுள. “என் கரத்து இருக்கும் ஈசனே மாசிலாமணியே” என்ற முத்திரையுடன் எல்லாப் பாடல்களும் காணப்படுவன.

தோத்திரமாலையாக அமையும் இட்டலிங்கக் குறுங்கழிநெடில் மணிவாசகரின் திருவாசகத் திருப்பதிகங்களை ஞாபக மூட்டுகின்றது. உள்ளத்து உணர்வுகளையும் ஐயங்களையும் இறை வனிடம் எடுத்துரைக்கும் பாங்கிலே அமைந்துள்ளது.

இது சிவப்பிரகாசசுவாமிகள் தம் ஆன்மலிங்கம் மீது பாடிய ஐந்து பிரபந்தங்களில் ஒன்றாகும். அவர் வீர சைவ மதத்தவராயினும் சத்த சைவத்தில் வெறுப்புடையவரல்லர் என்பது இப்பிரபந்தம் உணர்த்தும் செய்தியாகும்.

இட்டலிங்கக் குறுங்கழிநெடில் சிவப்பிரகாச சுவாமிகள் பிரபந்தத்திரட்டில் இடம் பெறுவதாகும். இப்பிரபந்தத்திரட்டினை முதல் முதலாகத் தில்லை ஈசானிய மடம் இராமலிங்கசுவாமிகள் (— 1906) பதிப்பித்தார்; 1941 இலே பாகனேரி மு. காசிவிசுவநாதன் செட்டியார் வெளியிட்டார்.

இட்டலிங்கநெடுங்கழிநெடில்

ஆன்மலிங்கத்தைத் துதித்துப் பதினான்குசீர்க் கழிநெடில் டி யாசிரியவிருத்தத்தாற் பாடப் பெற்றது இட்டலிங்க நெடுங்கழிநெடில்.

துறைமங்கலம் சிவப்பிரகாசசுவாமிகள் பாடிய பிரபந்தங்களில் இட்டலிங்க நெடுங்கழிநெடில் ஒன்றாகும். இவர் பிரபலிங்கலையைச் சகம் 1574 இலே (கி.பி. 1652) இயற்றியதாகப் பாடல் கூறுவதாற் பதினேழாம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்தவராவர்.

இப்பிரபந்தத்திலே பத்து ஆசிரிய விருத்த முள. “என் கரத்து இருக்கும் ஈசனே மாசிலாமணியே” என்ற முத்திரையுடன் எல்லாப் பாடல்களும் காணப்படுவன.

வீரசைவ சமயாசாரியர்களை ஈற்றுப் பாடலிலே போற்றிப் பேணிய ஆசிரியர் ஏனைய பல

பாடல்களினே சைவ நாயன்மார்கள் பலருடைய செய்திகளை அமைத்து இறையருளை நாடி நிற்கிறார்.

சிவப்பிரகாசசுவாமிகள் தம் ஆன்மலிங்கம் மீது பாடிய ஐந்து பிரபந்தங்களில் இட்டலிங்க நெடுங்கழி நெடில் ஒன்றாகும். அவர் வீரசைவ மதத்தவராயினும் சுத்த சைவத்தில் வெறுப்புடையவர் அல்லர் என்பது இப் பிரபந்தத்தால் அறியப்படுகின்றது.

இட்டலிங்க நெடுங்கழிநெடில் சிவப்பிரகாச சுவாமிகள் பிரபந்தத்திரட்டில் இடம் பெறுவதாகும். சிவப்பிரகாச சுவாமிகள் பிரபந்தத்திரட்டினை முதன் முதலாகப் பதிப்பித்தவர் தில்லை ஈசானிய மடம் இராமலிங்கசுவாமிகள் (— 1906); பாகனேரி மு. காசி விசுவநாதன் செட்டியார் பிரபந்தத்திரட்டினை 1941 இலே வெளியிட்டனர்.

இட்டலிங்கவகவல்

ஆன்மலிங்கத்தைத் துதித்துப் பாடிய அகவல், இட்டலிங்கவகவல்.

இட்டலிங்கவகவல் பாடியவர் கருணைப்பிரகாசர். வெங்கனூரிலே வாழ்ந்து மறைந்த கருணைப்பிரகாசர், பதினேழாம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த துறைமங்கலம் சிவப்பிரகாச சுவாமிகளின் தம்பியாவார்.

இட்டலிங்கவகவல் 196 அடிகளையுடையது. வீரசைவத்தின் உண்மைகள் பல, அகவலிலே கூறப்படுவன. இட்டலிங்கமாகவும் பிரணலிங்கமாகவும் பாவலிங்கமாகவும் கண்டோர்க்கு வினைத் தொடர்பு அகலப் பல்பெரும் பதிகளனைத்தினும் வீற்றிருக்கும் சிவபிரான் அகவலிலே துதிக்கப்படுகிறார்.

கருணைப்பிரகாசர் வீரசைவ மதத்தவராயினும் சுத்த சைவத்தில் வெறுப்புடையவரல்லர் என்பது சீகாளத்தி புராணத்தால் அறிய முடிகின்றது.

இட்டலிங்கவகவல் சிவப்பிரகாசசுவாமிகள் பிரபந்தத்திரட்டில் இடம் பெறுவதாகும். இத் திரட்டினை முதன்முதலாகத் தில்லை ஈசானிய மடம் இராமலிங்கசுவாமிகள் (— 1906) பதிப்பித்தனர்; 1941 இலே பாகனேரி மு. காசிவிசுவநாதன் செட்டியாரும் வெளியிட்டனர்; இட்டலிங்கவகவல் வண்ணை சி. சுவாமிநாத பண்டிதராலும் பதிப்பிக்கப்பட்டுள்ளது.

இட்டலிங்கவகவலின் கமலை

ஆன்மலிங்கத்தை அபிடேகமாடியருள வேண்டிப் பாடப் பெற்றது இட்டலிங்கவகவலிடேகமலை.

துறைமங்கலம் சிவப்பிரகாசசுவாமிகள் பாடிய பிரபந்தங்களில் இட்டலிங்கவகவலிடேகமலை ஒன்றாகும். இவர் பிரபுலிங்கலையைச் சகம் 1574 இலே (கி.பி. 1652) இயற்றியதாகப் பாடல் கூறுவதாற் பதினேழாம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்தவராவார்.

இட்டலிங்கவகவலிடேகமலையிலே பன்னிரு சீர்க் கழிநெடிலடி ஆசிரிய விருத்தம் பத்துள. "அபிடேகம் ஆடியருளே, அறிவுற்று என் அங்கை மலர் செறிவுற்று அமர்ந்த இறை, அபிடேகம் ஆடியருளே" என்ற முத்திரையுடன் எல்லாப் பாடல்களும் காணப்படுவன.

சிவலிங்கத்தின் சிறப்பு, எழுவகைத் தீக்ஷைகள், அபிஷேகம் கொள்ளுமுறைமை, சிவானந்தத்தின் இயல்பு முதலான விடயங்கள் சுருக்கமாக அபிடேகமலையில் எடுத்துரைக்கப்பட்டுள்ளன; வீரசைவம் சார்ந்தது அபிடேகமலை.

சிவப்பிரகாசசுவாமிகள் தம் ஆன்மலிங்கம் மீது பாடிய ஐந்து பிரபந்தங்களில் அபிடேகமலை ஒன்றாகும். அவர் வீரசைவ மதத்தவராயினும் சுத்தசைவத்தில் வெறுப்பு உடைவரல்லர் என்பது அவர் தம் ஏனைய பிரபந்தங்களாலே தெளிவாகும்.

அபிடேகமலை சிவப்பிரகாசசுவாமிகள் பிரபந்தத் திரட்டில் இடம் பெறுவதாகும். சிவப்பிரகாசசுவாமிகள் பிரபந்தத்திரட்டினை முதன் முதலாகப் பதிப்பித்தவர் தில்லை ஈசானிய மடம் இராமலிங்கசுவாமிகள் (— 1906). பாகனேரி மு. காசிவிசுவநாதன் செட்டியார் பிரபந்தத்திரட்டினை 1941 இலே வெளியிட்டனர்.

இடங்கழிநாயனார்

"மடல் சூழ்ந்த தார் நம்பி இடங்கழிக்கும் அடியேன்" எனச் சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் போற்றும் இடங்கழியார் (7.39.9) கோனாட்டினைக் கொடும்பாளூரிலிருந்து ஆட்சி புரிந்த அரசர்; சிவதொண்டே கருமமாகக் கொண்டவர்; தொண்டர் வேண்டிய செய்பவர்; சிவாலயம் தோறும் வழிபாடு கிரமமாக நடக்கும் பாடி அரசு புரிந்தவர்.

அடியார் பொருட்டு அரசனின் பண்டகசாலையில் நெல் திருடினவருக்கு, அவர் நோக்கம் அறிந்தபோது, மேலும் பொருளும் நெல்லும் கொடுத்ததோடு அமையாது, பறையறைந்து ஏனைய அடியாரையும் அழைத்துக் கொடுப்பித்து மகிழ்ந்தவர்.

இடபாந்திகர்

சிவபெருமானின் மூர்த்தங்களிலே இடபாந்திகர் மூர்த்தமும் ஒன்றாகும்.

ஊழியின் போது உலகங்களும் உயிர்களும் ஒடுங்கி அழியும்போது தானும் அழிய நேரிடும் என்று அஞ்சிய அறக்கடவுள் (தருமதேவதை), எருது வடிவம் கொண்டு, தம்மைத் தஞ்ச மடையச் சிவபிரான் அதனை ஏற்று அதன் மீது ஏறி இவர்ந்து அருள் புரியும் நிலையே இடபாந்திக மூர்த்தமாகும்.

அன்புடன் தம்மை வழிபடும் அடியவருக்கு இறைவன் தருமதேவதை மீது அமர்ந்து காட்சி நல்கி அருள்புரிவர் என்பர்.

இடபாருடர் மூர்த்தத்திலே விஷ்ணு இடபமாகச் சிவபெருமானைத் தாங்கி நின்றனர்.

இடபாருடர்

சிவபெருமானின் மகேசுவர மூர்த்தங்களிலே (திருவுருவத் திருமேனிகளிலே) இடபாருடர் மூர்த்தம் ஒன்றாகும்.

திரிபுர சங்காரத்தின் போது சூரியசந்திரர்கள் சக்கரமாகவும் பூமி தேவராகவும் மேருமலை வில்லாகவும் கொண்டு, சிவபிரான் போருக்குப் புறப்பட்டுத் தேரின் மீது ஏறும்போது, தேவர்கள் விநாயகர் வழிபாடு செய்யாததால் தேரச்சு ஓடிந்து முறிந்தது. அந் நிலையிலே விஷ்ணு இடப வடிவம் கொண்டு அவரைத் தாங்கி நின்றனர். இவ்வடிவமே இடபாருடர் எனப்படுகின்றது.

“கடகரியும் பரிமாவும் தேருமுகந் தேரூதே
இடப முகந்தேறிய வாரெனக் கறியவியம் பேடி
தடமதில் களவை மூன்றுத் தழல்எரித் தவந்நாளில்
இடப மதாய்த்தாங்கினான் திருமால் காண்
சாமலோ”

என்று மணிவாசகர் திருவாசகத்திலே சாழல் பாடியுள்ளார்.

இடபாந்திகர் மூர்த்தம் தருமதேவதையாம் இடபம் மீது சிவபிரான் அருளும் மூர்த்தமாகும்.

திரு இடவெந்தை

தொண்டை நாட்டில் வண்டலூர் இருப்புப் பாதை நிலையத்திலிருந்து பதினாறு மைல் தொலைவிலுள்ள வைணவ திவ்விய தலம் இடவெந்தை அல்லது வடந்தை. சென்னையிலிருந்து பக்கிங்காம் கால்வாய் வழியாகப் படகிலும் போகலாம்; பார்ப்பான் சாஷிப் படகுத் துறையிலிருந்து பதினைந்து மைல்.

காலவரிஷியின் பெண்கள் 360 பேரையும் சேர்த்து ஒருத்தியாக்கி அகிலவல்லி நாச்சியார் எனத் தம் இடப்பக்கத்தில் வைத்திருப்பதால் இத்தலம் இடவெந்தை ஆயிற்று. அப் பெண்களை தினம் ஒருத்தியாகத் திருமணம் செய்து கொண்டதால் மூலவருக்கு நித்ய கல்யாணர் என்று பேர். மூலவர் வராஹஸ்வரூபி. பெரிய பிராட்டியாருக்குக் கோமளவல்லி நாச்சியார் என்று பேர். நித்ய கல்யாணர் நின்ற திருக் கோலமுடையவர். மார்க்கண்டேயருக்குப் பிரத்யக்ஷம்; வராக, கல்யாண தீர்த்தங்கள்.

திருமங்கையாழ்வார் மங்களாசாசனம் செய்த திருத்தலமீது. (பெரியதிரு. 1.8.4, 2.7; சிறிய திருமடல் 73; பெரிய திருமடல், 119).

இடும்பன்

தமிழ் நாட்டிலும் ஈழத்திலும் வழிபாடு பெறும் தெய்வங்களில் ஒன்றாக இடும்பன் காணப்படுகிறான். பழனி, குன்றக்குடி முதலாம் தமிழ் நாட்டுத் திருத்தலங்களில் இடும்பனுக்கு விசேட மரியாதைகள் அளிக்கப்படுகின்றன. கொழும்பு, மலைநாடு, மட்டக்களப்புப் பிரதேசங்களில் இடும்பன் பரிவார தெய்வமாகத் தனிக் கோயில் பெற்று விளங்குவதைக் காணலாம். கொழும்பிலே வெள்ளவத்தை சம்மாங்கோடு ஸ்ரீ மாணிக்கப்பிள்ளையார் கோயில், வெள்ளவத்தை ஸ்ரீ கதிர்சேன் கோயில், பம்பலப்பிட்டி ஸ்ரீ கதிர்சேன் கோயில் ஆகிய திருக்கோயில்களிலே இடும்பன் தனிக்கோயில்களிலே எழுந்தருளுவதைக் காணலாம். இரத்தினபுரி ஸ்ரீ கதிர்வேலாயுதசுவாமி கோயில், நாலவப்பிட்டி ஸ்ரீ கதிர்வேலாயுத சுவாமிகோயில், கொல்லாந்தை ஸ்ரீ கதிர்வேலாயுத சுவாமிகோயில் போன்ற மலைநாட்டுத் திருக்கோயில்களிலும் பரிவாரதெய்வமாக அவர் எழுந்தருளியுள்ளார். மட்டக்களப்புப் பிரதேசத்திலே ஓரீரு கோயில்களிலே பரிவார தெய்வங்களில் இடும்பன் இடம் பெறுகிறான்.

திரிகோணமலை மாவட்டத்திலே பறையன்குளம் எல்லைக் காளியம்மன் கோயிற் பகுதியிலே இடும்பன்மலை என ஒரு குன்று பெயர் பெறுகின்றது.

தமிழ் நாட்டிலே இடும்பாவனம், திருக்கன்ருப்பூர் எனும் இடங்களிலே இடும்பன் சிவனைப் பூசித்து வரம் பெற்றதாக ஐதீகம் உண்டு. இடும்பாவனம் எனும் பெயர் இடும்பனால் வந்ததாம். இடும்பாவனம் தஞ்சாவூர் மாவட்டத்திலேயுள்ள திருத்தலமாகும். இடும்பாவனத்துக்கு அண்மையில் இடும்பன் தலைநகரம் குன்றனூர் அமைந்திருந்ததாகக் கூறுவர்.

இடும்பன் வரலாறு பழநித் தலபுராணத்திலே கூறப்பட்டுள்ளது. அகத்தியமுனிவர் கந்தமலையின் சிகரங்களிற் சத்திசிகரம், சிவசிகரம் எனும் இரண்டனையும் சத்தி சிவமாகப் பாவித்துப் பூசித்துக் கந்தவேளின் உத்தரவின் படி அவற்றைப் பொதிய மலைக்குக் கொண்டு வந்து பூசிக்கக் கருதிப் பெயர்த்து வந்தார். பூர்ச்ச வனம் எனும் தலத்திலே முருகனின் திருவருளி னாலே அச்சிகரங்களை வைத்து விட்டுப் பொதிகை நோக்கி வந்து கொண்டிருந்தார்.

சூரபன்மன், சிங்கமுகன் தாரகன். என்ற அசுரர்களின் சேனைகளுக்கும் அக்குலத்தாருக்கும் வில்வித்தை முதலிய அத்திர சத்திர வித்தை களைப் பயிற்றிய இடும்பாசுரன் முருகப்பெருமானின் வேலால் அசுரர்கள் அழிந்தமையால் மனைவி இடும்பியுடன் மகேந்திரபுரியைவிட்டு வன சஞ்சாரஞ் செய்யச் சென்றான். அவ்வழியிலே திருக்குற்றலத்திற்கு அருகே அகத்திய முனிவரைக் கண்டு வணங்கி தன் வரலாறு கூறி ஆட்கொள்ள வேண்டினான்.

அகத்தியர் திருக்கேதாரத்திற்குப் பக்கத்திலுள்ள பூர்ச்சவனத்திலே இருக்கும் இரு சிகரங்களையும் எடுத்துக் கொண்டு பொதியமலைக்கு வருவாயானால் பெற்றகரும் பேற்றையடைவாய் என இடும்பனுக்குக் கூறி அவற்றை அடையும் வழிகளை உணர்த்தி மூலமந்திரமும் வழிபாடும் உபதேசித்து அனுப்பினார். இடும்பன் மனைவியோடு அகத்தியர் கூறியவழியே சென்று இரு சிகரங்களையும் கண்டு மகிழ்ந்து பூசித்து மூலமந்திரத்தை விதிப்படி உளத்தழுத்தித் தவன் செய்தான்.

அப்பொழுது பிரமதண்டம் புயதண்டாகவும் அட்டதிக்கு நாகங்கள் கயிறுகவும் தன் பக்கத்தில் வந்தமர்ந்தமை கண்டு அதிசயித்து கைகுவித்து இரு சிகரங்களையும் பாம்புகளால் உறிபோலச் செய்து அகப்படுத்திப் பிரமதண்டுடன் பிணித்து மூலமந்திரத்தை எண்ணிப் புயதண்டத்தைத் தோளில் வைத்து முழங்காலை ஊன்றி எழுந்து அவற்றைக் காவிக்கொண்டு காவடி எடுப்பார்போல் நடந்து சென்றான். வழிமயங்கிய இடும்பனுக்குக் கந்தன் வராகமலை சென்று தங்கி பொதிகை செல்லும்படி கூறினான்.

பழநியை அடைந்தபோது முருகன் திருவிளையாடலால் இடும்பனுக்குக் காவடி அதிபாரமாகத்தோன்ற இளைத்து அங்கே இறக்கி வைத்து இளைப்பாறினான். பின்பு காவடியைத் தூக்க முயன்றபோது முடியாமற் போகவே சுற்றிப் பார்த்த போது சிவகிரியின் ஒரு சாரிலுள்ள குராமர நிழலிலே தண்டாயுத பாணியைக் கண்டு அவனை யாரென்று அறியாது விலகும்படி பயமுறுத்தினான். முருகன் வலிமை

உளதேல் கொண்டு செல் என்று விளையாடினான். கோபம் கொண்ட இடும்பன் குராவடியிற் பாய்ந்த போது அங்கு வீழ்ந்து இறந்தான். பிரமதண்டும் நாகங்களும் அஞ்சி அகன்று அகத்தியருக்குச் செய்தி கூறிவிட்டு தத்தமிருக்கை சேர்ந்தன. இடும்பியின் அழகுரலுக்கு இரங்கிய முருகப்பெருமான் மாங்கலியப் பிச்சை அருளினான்.

இடும்பன் துயில் விட்டு எழுந்தவன் போல எழுந்து வணங்கித் துதித்து அம்மலையடியில் இருந்து குற்றேவல் புரிய வரம்கேட்டு இரப்பப் பெருமானும் அவ்வாறு அருளினார். இடும்பன் தான் இருமலைகளையும் எடுத்து வந்தது போல காவடி எடுத்து வரும் அடியவர்களுக்கு அருளும் படியும் கேட்டதாகக் கூறுவர்.

முருகன் சந்திதிக்குக் காவடி எடுக்கும் வழக்கம் இடும்பன் கதையுடன் தொடர்புபடுவதைக் காணலாம். இடும்பன் காவடி எடுக்கும் கோலத்திலே கோயில்களில் இடம் பெறுவது இங்கு மனங் கொள்ளத்தக்கது.

முருகபக்தனை இடும்பனுக்கு முருகன் கோயில்களிலே சிறப்பிடம் அளித்தனர். பின்பு அவனுக்கு முருகன் பரிவார தெய்வமாக எழுந்தருளிய தலங்களிலும் இடம் தந்தனர். இடும்பன் பூசை பல திருத்தலங்களிலே மகோற்சவத்தை அடுத்து நடைபெறல் வழக்கிலே காணப்படுவதாகும்.

இடும்பன் கவசம் என்றொரு கவசமும் காணப்படுகின்றது.

திரு இடும்பாவனம்

தஞ்சாவூர் மாவட்டத்திலே உள்ள இடும்பாவனம் இடும்பன் பூசித்துப் பேறு பெற்றதால் வந்த பெயர் என்பர். பாண்டி நிலையத்திலிருந்து தெற்கே நான்கு மைல் சென்றால் வரும் முத்துப்பேட்டை வேதாரணியம் மட்சாலைச் சந்திப்பிலிருந்து மேற்கே கால்மைல் தொலை விலுள்ளது இடும்பாவனம் எனும் திருத்தலம்.

இடும்பாவனத்திற் கோயில் கொண்ட சிவ பிரானுக்குச் சற்குணநாதர் என்றும் உமையம்மைக்கு மங்களநாயகி என்றும் பெயர். இங் குள்ள 'வெள்ளை விநாயகர்' பிரசித்தமானது. மூலத்தானத்தின் பின்புறம் இறைவரது மணவாளக் கோலம் அமைந்துள்ளது. சமூகபுஷ் கரணி என்ற தீர்த்தமுடையது.

இடும்பாவனம் அகத்தியருக்குக் காட்சி கொடுத்த தலம். இத்திருத்தலத்திற்குச் சம்பந்தப் பெருமான் திருப்பதிகம் ஒன்றுண்டு (1.17). பின்னத்தூர் அ. நாராயணசாமி ஐயர்

(1862 — 1914) பாடிய இடும்பாவனபுராணம் ஒன்று அறியப்படுகின்றது. அது ஆசிரியர் காலத்தில் அச்சிடப்பெறவில்லை.

திரு இடைக்கழி

மாயூரம் வட்டத்தில் சிதம்பரம் நாக பட்டினம் நெடுஞ்சாலையில், திருக்கடவூர் திருத்தலத்திற்குத் தென்மேற்கே நான்கு மைல் தொலைவிலும் மாயூரம் - தரங்கம்பாடி இருப்புப் பாதையில் தில்லையாடி நிலையத்திற்கு நேர்மேற்கே சுமார் இருமைல் தொலைவிலும் அமைந்தது திருவிடைக்கழி அல்லது மகிழ்வனம் எனப்படும் திருத்தலம்.

இங்கு மூலத்தானத்திற் சுப்பிரமணியக்கடவுள் எழுந்தருளியுள்ளார். தெய்வயானை அம்மனுக்குத் தனி ஆலயம் உண்டு. திருக்காமேசுவரர் எனப் பெயர் பெறும் சிவபிரானும் திருக்காமேசுவரி எனப் பெயர் பெறும் உமாதேவியும் இங்கு கோயில் கொண்டுள்ளனர்.

தெய்வயானையம்மன் பரங்குன்றம் செல்ல இறைவனிடம் விடைகேட்டதலம் என்றும் கூறுவர்.

சேந்தனார் பாடிய திருவிசைப்பா இத்தலத்திற்குண்டு. அருணகிரிநாதர் திருப்புகழ்முண்டு. அவருடைய வேல்விருத்தம், மயில்விருத்தம் இத்தலத்தினைக் கூறியுள்ளன. திரிசிரபுரம் மகாவித்துவான் சி. மீனாட்சிசுந்தரம்பிள்ளை திருவிடைக்கழி முருகன் பிள்ளைத் தமிழும் திருவிடைக்கழிக் குறவஞ்சியும் பாடியுள்ளார். குரவலிங்கர் திரு இடைக்கழித்தலபுராணம் பாடியுள்ளார்.

திரு இடைக்கழி முருகர் பிள்ளைத்தமிழ்

சோண்டிலே பூம்புகாருக்கு அண்மையிற் காவிரியின் வடகரையில் அமைந்த திருத்தலம் திருவிடைக்கழி. திருவிடைக்கழியில் எழுந்தருளியிருக்கும் முருகப்பெருமான் மீது திரிசிரபுரம் மகாவித்துவான் சி. மீனாட்சிசுந்தரம்பிள்ளை (1815 — 1876) பாடிய பிரபந்தமே திருவிடைக்கழி முருகர் பிள்ளைத்தமிழ்.

விநாயகர் வணக்கத்தைப் பாயிரமாகவுடைய பிள்ளைத்தமிழிலே காப்புப் பருவம் நீங்கலாகவுள்ள செங்கீரை, தால், சப்பாணி, முத்தம், வாரானை, அம்புலி, சிற்றில், சிறுபறை, சிறுதேர் எனும் ஒன்பது பருவங்களிலும் தனித்தனியே பருவத்திற்குப் பத்துப் பாடல்களுள் காப்புப் பருவத்திலே திருமால், பாவநாசப்பெருமான், பராசக்தி, பிள்ளையார், நான்முகன், இந்நிரன், திருமகள், நாமகள், துர்க்கை, சத்தமாதர், முப்பத்து முக்கோடிதேவர் தனித்தனியே பதினொருபாக்களிற் காப்பு வேண்டப்படுகின்றனர்.

இப்பிள்ளைத் தமிழ் பூவானார் சி. தியாகராசச்செட்டியாரால் 1883 இலே பதிப்பிக்கப் பெற்றது. உ. வே. சாமிநாதையர் தொகுத்த 'திரிசிரபுரம் மீனாட்சி சுந்தரம்பிள்ளையவர்கள் பிரபந்தத்திரட்டு' எனும் தொகையிலும் இடம் பெறுகின்றது. (1910) 1926).

மகாவித்துவான் மீனாட்சிசுந்தரம்பிள்ளை பாடிய திருவிடைக்கழிக்குறவஞ்சி மறைந்து விட்டது.

இடைக்காட்டுச் சித்தர்

தத்துவ உண்மைகளை நேராகவும் குறிப்பாகவும் உணர்த்திப் பாடியவர் இடைக்காட்டுச் சித்தர்; இடைக்காட்டுச் சித்தர் பாடல் என்று இவர் பாடல்களின் தொகுப்பு அழைக்கப்பெறும்.

இடைக்காட்டுச் சித்தர் பாடல்

இடைக்காட்டுச் சித்தர் என்பவர் பாடிய பாடல்கள் 'இடைக்காட்டுச் சித்தர் பாடல்' எனும் நூலிலே இடம்பெறுகின்றன.

இடைக்காட்டுச் சித்தர் வரலாறே அன்றிக் காலமோ துணிதற்கில்லை.

காப்புச் செய்யுள் நீங்கலாக 130 பாடல்களையுடையது இடைக்காட்டுச் சித்தர் பாடல். பரம்பொருளைப் பாவம் அழியக் காதலுடன் கருத்தில் வைப்பதாகக் கூறும் காப்பினை அடுத்துவரும் பாடல்கள் எளிமையான நடையினையுடையவை; பொதுவாக நேர்ப் பொருள் தருவதாக அமையும் நூலிலே சில பாடல்கள் குறிப்புப் பொருள் உணர்த்துவனவாகவும் காணப்படுகின்றன; இப்பாடல்கள் நாட்டுப் பாங்கான இலக்கிய அமைதிகளைப் பின்பற்றுவது குறிப்பிடத்தக்கது. தும்பீபற, ஊதுகுழல், பால் கற முதலிய அமைதிகளும், கோனே, கோனாரே, தாண்டவக்கோனே, பசுவே, குயிலே, மயிலே, மடவனமே என விளித்தமையும் பாங்கானவையும் நாட்டுப்பாடல் மரபுகளைக் காட்டுகின்றன. பல ரொடுகிளத்தல், நெஞ்சொடுகிளத்தல், அறிவொடுகிளத்தல் எனும் பொருளமைதியுடன் காணப்படுவன இலக்கியவமைதிகளை எளிமையாக்கியுள்ளன.

உலகவியல்பினை, நிலையாமையை, உணர்ந்து இறைவன் அருளை நாடும் இன்றியமையாமையைப் பொதுவாக அடிப்படைக்கருத்தாக உடையன இடைக்காட்டுச் சித்தரின் பாடல்கள்.

பதினெண்சித்தர்கள் பெரியஞானக்கோவை எனும் தொகுப்பிலே இடம் பெறுவது இடைக்காட்டுச் சித்தர் பாடல். 1899 இலே முருகேசநாயகர் இத் தொகுப்பினை வெளியிட்டுள்ளார். 1907 இலே சென்னையில்

வி. சரவணமுத்துப்பிள்ளை இருபாகமாகப் பதிப் பித்தார். அரு. ராமநாதன் பதினெண்கித்தர் பெரியஞானக்கோவை என வழங்கும் கித்தர் பாடல்கள் எனும் பெயரிலே 1959 இலே வெளியிட்டனர்.

திரு இடைச்சுரம்

செங்கற்பட்டு மாவட்டத்திலுள்ள திருத்தலம் திரு இடைச்சுரம்; திருக்கழுங்குன்றம், திருப் போளூர் வழியாக அடையக் கூடிய திருத்தலம்; மலைகள் நடுவே சுற்சுரத்தில் அமையும் தலம்.

இடைச்சுரத்தில் எழுந்தருளிய சிவபிரானுக்கு இடைச்சுரநாதர், ஞானபுரீசுரர் என்றும் இறை விக்கு இமயமடக்கொடியம்மை என்றும் பேர். மூலவிங்கம் சுயரூபத்தில் பிரதிபலிக்கக் கூடிய மரகதவிங்கம்.

சனற்குமாரமுனிவர் பூசித்துப் பேறு பெற்ற தலமாம். இத்திருத்தலத்திற்குச் சம்பந்தப் பெரு மான் பாடிய திருப்பதிகம் ஒன்றுண்டு (1.78).

திரு இடைமருதூர்

தஞ்சாவூர் மாவட்டத்திலே காவிரியின் தென் கிழக்கே அமைந்த திருத்தலம் திருவிடை மருதூர். மாயூரம் கும்பகோணம் இருப்புப் பாதையின் வழியிலுள்ள திருவிடைமருதூர் நிலையத்திற்கு அருகிலுள்ளது. மருதமரத்தினைத் தலவிருட்சமாகக் கொண்டதாற் பெற்ற பெயர் மருதூர் என்பர். இடைமருதூர் அல்லது மத்தியார்ச்சுனம் என்பதற்குக் காரணம் மல்லிகார்ச்சுனம் (ஸ்ரீசைலம்) வடக்கில் குர்நூல் மாவட்டத்திலும் புடார்ச்சுனம் (திருப்புடை மருதூர்) தெற்கில் திருநெல்வேலி மாவட்டத் திலும் அமைய, இடையிலே அமைதல் என்பர். வீரசோழபுரம் என்ற பெயரும் இத்தலத்திற் குண்டு.

திருவிடைமருதூரில் எழுந்தருளியுள்ள சிவ பிரானுக்கு மருதவாணர், மகாலிங்கேசுவரர் என்றும் உமையம்மைக்கு நன்முலைநாயகி, பிரு கத்சுந்தரகுசாம்பிகை என்றும் பேர்களுள். அம்மை மௌனமாய் இருந்து தவஞ்செய்த மூகாம்பிகை சந்திதி, அம்பாள் கோயில் வாச லிலே தனியே இருக்கிறது. இச்சந்திதி மிக்க விசேடம் பெறுவது. பெரிய பிராகாரத்திற்கு அஸ்வமேத பிராகாரம் என்று பேர். அதனை வலம்வரின் அஸ்வமேதயாகம் செய்த பலன் சித்திக்கும் என்பது ஐதீகம். பேய்ப்பிடித்தவரும் பைத்தியம் பிடித்தவரும் வலம் வந்தால் அவை நீங்குகின்றன என்பர். காவிரி அயிரா வணத்துறையில் சுவாமி சென்று தீர்த்தம் அருளுவர்.

திருவிடைமருதூர் மகாலிங்கத் தலமாகக் கருதப்படுவதாகும். இங்கு தைப்பூச விழா மிகச் சிறப்பாக நடைபெறும் என்பர்.

உமாதேவியார், விநாயகர், முருகன், விஷ்ணு, காளி, இலக்குமி, சரஸ்வதி, வேதங்கள், மூன்று கோடி உருத்திரர், பன்னிருகுரியர், வசுடவர், அயிராவணம் வழிப்பட்ட திருத்தலம் இதுவாம். வரகுணபாண்டிய தேவரின் கொலைப் பழியைப் போக்கிய தலம். பத்திரகிரியாகும் பட்டினத்தாரும் தங்கியிருந்த தலம். சிவ வாக்கியர், கபிலர், அகஸ்தியர் முதலியோர் வழிப்பட்ட தலம்.

இத்திருத்தலத்திற்குச் சம்பந்தர் திருப்பதிகம் ஆறும் அப்பர் திருப்பதிகம் ஐந்தும் சுந்தரர் திருப்பதிகம் ஒன்றுமாகப் பன்னிரு திருப்பதி கங்களுள். மாணிக்கவாசகர் திருவாசகத்திலே ஐந்திடங்களிலே இத் திருத்தலத்தினைக் குறிப் பிடுகிறார் (2.75 — 76, 4.145, 276, 328, 552). பட்டினத்தார் மும்மணிக்கோவை பாடியுள்ளார்.

துறையூர் ஞானக்கூத்தர் பதினேழாம் நூற் றாண்டிலும் கொட்டையூர் சிவக்கொழுந்துதேசிகர் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டிலும் திருவிடை மருதூர்ப் புராணம் பாடியுள்ளனர். திரிசிர புரம் மகாலித்துவான் சி. மீனாட்சிசுந்தரம்பிள்ளை (1815 — 1876) திருவிடைமருதூரூலா, திரு விடைமருதூர்த்திரிபந்தாதி, திருவிடைமருதூர் மருதவாணர் தோத்திரப் பதிகம் என்பனவற்றைப் பாடியுள்ளார். வடகோவை சு. சபாபதிநாவலர் திருவிடைமருதூர்ப் பதிற்றுப்பத்தத்தாதியும் பிரான்மலை வெறிமங்கை பாகக் கவிராயர் திரு விடைமருதூர்ப் பள்ளும் திருவள்ளூர் இராமசாமிச் செட்டியார் திருவிடைமருதூர்க் கலம்பகமும் பாடியுள்ளனர். திருவிடைமருதூர் நொண்டி நாட கழுமுண்டு. உ. வே. சாமிநாதையரின் ஸ்ரீ மத்தி யார்ச்சுன மான்மியம் எனும் வசனநூலுமுண்டு.

திரு இடை மருதூர்த் திரிபந்தாதி

மாயூரம் கும்பகோணம் இருப்புப் பாதையில் திருவிடை மருதூர் நிலையத்திற்குகுகிலுள்ள திருத்தலம் திருவிடை மருதூர். இதற்கு மத்தியார்ச்சுனம் என்ற பெயருமுண்டு. இங்கு எழுந்தருளியிருக்கும் சிவபிரானுக்கு மருதவாணர், மகாலிங்கேசுவரர் என்றும் உமாதேவியாருக்கு நன்முலைநாயகி என்றும் பெயர்.

திருவிடைமருதூர் திருத்தலத்திற் கோயில் கொண்ட இறைவனைத் திரிசிரபுரம் மகாலித்து வான் சி. மீனாட்சிசுந்தரம்பிள்ளை (1815 — 1876) பாடிய பிரபந்தமே திருவிடை மருதூர்த் திரிபந்தாதி.

ஆண்டவிநாயகர் துதியையும் சுப்பிரமணிய தேசிகர் வணக்கத்தையும் புறவுறுப்பாகக் கொண்ட திரிபந்தாதியிலே 100 செய்யுளுள். சொற்பிரிப்புப் பயிற்சிக்கு ஏற்றதாக அமையும் அந்தாதியிலே சிற்சில பாடல்கள் இலகுவாக விருத்தல் குறிப்பிடத்தக்கது.

இவ்வந்தாதி உ. வே. சாமிநாதையர் தொகுத்தளித்த 'திரிசிரபுரம் ஸ்ரீ மீனாட்சிசுந்தரம்பிள்ளையவர்கள் பிரபந்தத்திரட்டு' எனும் தொகையில் இடம் பெறுகின்றது. (1910, 1926).

மகாவித்துவான் மீனாட்சிசுந்தரம்பிள்ளை திருவிடைமருதூர் உலாவும் திருவிடைமருதூர் மருதவாணர் தோத்திரப் பதிகமும் பாடியுள்ளார்.

திரு இடை மருதூர் மருதவாணர் தோத்திரப் பதிகம்

மாயூரம் கும்பகோணம் இருப்புப் பாதையில் திருவிடைமருதூர் நிலையத்திற்கு அருகிலுள்ள திருத்தலம் திருவிடைமருதூர். மத்தியார்ச்சுனம் என்ற பெயரும் இதற்குண்டு. இங்கு எழுந்தருளியிருக்கும் சிவபிரானே மருதவாணர் என்ற பெயரினைப் பெறுபவர்.

திருவிடைமருதூர் மருதவாணர் மீது திரிசிரபுரம் மகாவித்துவான் சி. மீனாட்சிசுந்தரம்பிள்ளை (1815 — 1876) பாடிய தோத்திரப் பதிகமே, திருவிடைமருதூர் மருதவாணர் தோத்திரப் பதிகம். "மருதவாண அடியேற்கு இரங்காயே", என்று பாடல் தோறும் முத்திரை வைத்துப் பாடிய பத்துப் பாடல்களையுடையது.

உ. வே. சுவாமிநாதையர் தொகுத்தளித்த 'திரிசிரபுரம் ஸ்ரீ மீனாட்சி சுந்தரம்பிள்ளையவர்கள் பிரபந்தத்திரட்டு' எனும் தொகையில் (1910, 1926) இப்பதிகம் இடம் பெறுகின்றது.

மகாவித்துவான் மீனாட்சிசுந்தரம்பிள்ளை திருவிடைமருதூருலா, திருவிடைமருதூர் திரிபந்தாதி என்பனவற்றையும் பாடியவர்.

திரு இடைமருதூர் மும்மணிக்கோவை

மாயூரம் — கும்பகோணம் இருப்புப் பாதையில் வரும் நிலையமான திருவிடை மருதூருக்கு அண்மையிலுள்ளது இடைமருதூர்த் "திருத்தலம். இது மல்லிகார்ச்சுனத்திற்கும் புடார்ச்சுனத்திற்கும் இடையே அமைந்த மத்தியார்ச்சுனம்.

இடைமருதூரிற் கோயில் கொண்ட சிவபிரானுக்கு மருதவாணர், மகாலிங்கேசுவரர் என்றும், இறைவிக்கு நன்முலைநாயகி என்றும் திருப் பெயர்களுள். திருவிடைமருதூர் மும்மணிக்கோவை இத்தலத்துறை இறைவனைப் பாட்டுடைத் தலைவனாகவுடையது.

திருவிடைமருதூர் மும்மணிக்கோவை ஆசிரியப்பா, வெண்பா, கட்டளைக் கலித்துறை எனும் மூவகை யாப்பமைதிகளால் அந்தாதித் தொடை அமைய, முப்பது பாடல்களால் இயன்றது.

இம் மும்மணிக்கோவையைப் பாடியவர் பட்டினத்தடிகளாவர். இது, இவர் பாடிய ஏனைய பிரபந்தங்களுடன் பதினேராம் திருமுறையிலே தொகுக்கப்பட்டுள்ளது. பட்டினத்தார் பிரபந்தத்திரட்டில் இடம் பெறுவனவற்றிலே பதினேராம் திருமுறையில் அடங்கிய பட்டினத்தடிகள் பிரபந்தங்கள் நீங்கலாக, ஏனையவை வேறொருவரால் அல்லது இருவராற் பிற்காலத்தில் இயற்றப் பெற்றனவாதல் வேண்டும். மும்மணிக்கோவையாசிரியர் பட்டினத்தடிகள் காலம் தெளிவாகவில்லை. ஆயினும் அவர் மாணிக்கவாசகசுவாமிகளுக்குப் பிற்பட்டவர் என்பது தெளிவு. மாணிக்கவாசகசுவாமிகள் காலம் ஒன்பதாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதி என்பது பொருத்தமாகத் தெரிகின்றது.

திருவிடைமருதூர் மும்மணிக்கோவையிற் புறப் பொருளில் அமைந்த பாடல்களே அதிகமாகக் காணப்படுவன; அகப் பொருட் பாடல்கள் குறைவு. புறப் பாடல்கள் தோத்திரமாகவும் உலகினருக்கு அறிவுரை கூறுவனவாகவும் அமைவன.

பதினேராம் திருமுறை முதன்முதலாகச் சுக்கில வருடம் வைகாசி மாதம் (1869) யாழ்ப்பாணம் ஸ்ரீ ஆறுமுகநாவலராற் சென்னை வர்த்தமான தரங்கினீசாகையச்சுக் கூடத்திற் பதிப்பிக்கப்பட்டது.

ஆ. சிங்காரவேலு முதலியார் (1855 — 1931) பட்டினத்தார் பாடலுக்குக் கண்ட விருத்தியுரை குமாரவேலாயுத முதலியாரால் 'மதராஸ் டைமண்ட் பிரஸில்' 1911 இலே பதிப்பிக்கப்பட்டது. இவ்வுரையின் ஐந்தாம் பதிப்பு 1956 இலே வந்தது.

திரு இடை மருதூருலா

மாயூரம் கும்பகோணம் இருப்புப் பாதையில் திருவிடை மருதூர் நிலையத்திற்கருகிலுள்ள திருத்தலம் திருவிடைமருதூர். இதற்கு மத்தியார்ச்சுனம் என்ற பெயருண்டு. இங்கு எழுந்தருளியிருக்கும் சிவபிரானுக்கு மருதவாணர், மகாலிங்கேசுவரர் என்றும் உமாதேவியாருக்கு நன்முலைநாயகி என்றும் பெயர்.

திருவிடை மருதூர் மருதவாணர் மீது திரிசிரபுரம் மகாவித்துவான் சி. மீனாட்சி சுந்தரம்பிள்ளை (1815 — 1876) பாடிய பிர

பந்தமே திருவிடைமருதூருலா. பிள்ளையவர்கள் பாடிய ஒரேயொரு உலாப்பிரபந்தம் இதுவே என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

ஆண்டபிள்ளையார் துதிவெண்பாவைப் புறவுறுப்பாக உடைய உலாவிலே 721 கண்ணிகள் கலிவெண்பாவில் இடம் பெறுவன.

இவ்வுலா பல வருடம் வைகாசி மாதம் (1874) பதிப்பிக்கப்பட்டது. உ. வே. சாமி நாதையர் தொகுத்தளித்த “திரிசிரபுரம் ஸ்ரீ மீனாட்சிசுந்தரம்பிள்ளையவர்கள் பிரபந்தத்திரட்டு எனும் தொகையிலும் (1910, 1926) இவ்வுலா இடம் பெறுகின்றது.

மகாவித்துவான் மீனாட்சிசுந்தரம்பிள்ளை திருவிடைமருதூர்த்திரிபந்தாதியும் திருவிடை மருதூர் மருதவாணர் தோத்திரப் பதிகமும் பாடியுள்ளார்.

திரு இடையாறு

திருவெண்ணெய் நல்லூருக்கு வடமேற்கில் மூன்று மைல் தொலைவிலுள்ள திருத்தலம் இடையாறு. இங்கு எழுந்தருளிய சிவபிரானுக்கு இடையாற்றுநாதர் என்றும் இறைவிக்குச் சிறிதடைநாயகி என்றும் பேர். தீர்த்தம் பெண்ணைநதி.

சுகர் பூசித்த தலமிது. இத் தலத்திற்குச் சுந்தரர் பாடிய திருப்பதிகம் ஒன்றுண்டு (7.31)

திரு இடைவாய்

தஞ்சை மாவட்டத்திலே நன்னிலம் தாலுகாவில் அமைந்த சிவத்தலம் திருவிடைவாய் இங்குள்ள திருக்கோயிலில் 1918 ஆம் ஆண்டிலே கல்லெழுத்தில் அமைந்த திருப்பதிகமாகச் சம்பந்தப் பெருமான் பாடிய திருப்பதிகம் காணப்பட்டது. இப்பதிகச் சாசனம் பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டிற்குரியதென்று ஆய்வாளர் கூறியுள்ளனர்.

திருமுறைகண்ட புராணம் (செய்யுள். 25) சம்பந்தருக்கு 384 திருப்பதிகம் கூறிய போதும் திருவிடைவாய்ப் பதிகம் கிடைப்பதற்கு முன்பு 383 திருப்பதிகங்களே மூன்று திருமுறைகளிலும் இடம் பெற்றிருந்தன. ஆயினும் சம்பந்தர் இடைவாய்க்குத் திருப்பதிகம் பாடிய செய்தியைச் சேக்கிழார் குறிப்பிடவில்லை.

இணுவில்

ஈழ நாட்டின் வட மாகாணத்தில் யாழ்ப்பாண மாவட்டத்தில் உடுவிற்பகுதியிலுள்ள இணுவில் பல திருக்கோயில்களைத் தன்னகத்தேயுடைய திருப்பதியாகும்.

இணுவில் தெற்கிலுள்ள மடத்துவாசலில் அமைந்த ஸ்ரீ பரராசசேகரப்பிள்ளையார் கோயிலிற் சிற்ப ஓவிய வேலைப்பாடுகள் சிறப்பாகவுள்ளன. ஆரியச்சக்கரவர்த்தியின் சிம்மாசனப் பெயருடன் விளங்கும் இத்திருக் கோயிலிலே மூல மூர்த்தியாம் விநாயகருடன் பஞ்சமுக விநாயகர், இலட்சுமிதேவி, சுப்பிரமணியர், வைரவர், சண்டேஸ்வரர், நவக்கிரகம் என்பவர் பரிவாரமூர்த்திகளாக உள்ளனர். இங்கு காளிங்க நர்த்தன கிருஷ்ண விக்கிரகமுமுண்டு. வைகாசி சதயத்திற் கொடியேறித் திருவாதிரையிலே தேரும் அடுத்துத் தீர்த்தோற்சவமும் நடைபெறுவன. இங்கு மூன்று தேர் பவனி யிற்கலந்து கொள்வன. அ. க. பொன்னம்பலபிள்ளை பாடிய திருவஞ்சல் இத் திருக்கோயிலுக்குண்டு.

ஆரியச் சக்கரவர்த்திகளின் அடுத்த சிம்மாசனப் பெயருடன் விளங்குவது செகராசசேகரப்பிள்ளையார் கோயில். இங்கு மூலவருடன் பரிவாரமூர்த்திகளாக உற்சவ விநாயகர், வேல், சந்தானகோபாலர், வைரவர், சண்டேஸ்வரர் ஆகியோர் காணப்படுகின்றனர். சித்திரை பூரணையைத் தேராகக் கொண்டு முதல் பதினொரு நாள் மகோற்சவம் நடைபெறும். திருச்செந்தூர்ப்புராணம், பிள்ளையார்கதை வருடாவருடம் இங்கு படிக்கப்படுகின்றன.

இன்னுமொரு பிள்ளையார்கோயில் இணுவில் கிழக்கில் உண்டு. கப்பளைப் பிள்ளையார் கோயில் என்றும் அரசோலைப்பிள்ளையார் கோயில் என்றும் பெயர்பெறும் இக் கோயிலிற் பிள்ளையாருடன் பரிவார மூர்த்திகளாகச் சுப்பிரமணியர், மாரியம்மன் ஆகியோர் எழுந்தருளியுள்ளனர். நித்திய பூசைகளோடு வருடாந்த உற்சவமும் ஒழுங்காக நடைபெறுகின்றன.

இக்கோயிலுக்கு அண்மையில் உள்ளது ஸ்ரீ அருணகிரிநாத சுப்பிரமணியசுவாமிகோயில். ஐம் பொன்னாலான வேல் மூலமூர்த்தியாகவும் பிள்ளையார், வைரவர் பரிவார மூர்த்திகளாகவும் இங்கு எழுந்தருளியுள்ளனர்.

ஓல்லாந்தர் காலத்தில் அமைக்கப் பெற்றதாகக் கருதப்படுவது இணுவில் கந்தசுவாமி கோயில். ஆதியில் மூலவர் வேலாகப் பிரதிட்டை

செய்யப்பட்டிருந்தார். பின்பு வள்ளிதெய்வயானை சமேத சுப்பிரமணியர் பிரதிட்டை செய்யப் பட்டார். பரிவார தெய்வங்களாகக் கல்யாண வேலவர், சிவலிங்கம், நடராசமூர்த்தி, சந்திரசேகரர், முத்துக்குமாரசுவாமி, சந்தான கோபாலர், தண்டாயுதபாணி, உற்சவவைரவர், வைரவர் எழுந்தருளியுள்ளனர். இங்கு மிகப் பழைய மஞ்சம் ஒன்றுண்டு. நித்திய, விசேட பூசைகள் ஒழுங்காக நடைபெறுகின்றன. ஆனி அமாவாசையைத் தீர்த்தமாகக் கொண்டு முதல் 25 நாள் மகோற்சவம் நடைபெறுகின்றது. திருக்கல்யாண விழாவினை அடுத்துப் பூங்காவனத் திருவிழாவும் இங்குண்டு. கந்த புராணம் வருடாவருடம் இங்கு படிக்கப்பட்டு வருகின்றது.

உடுப்பிட்டி அ. சிவசம்புபுலவர் இணுவிற சுப்பிரமணியசுவாமி பதிகமும் அ. க. வைத்திய லிங்கம்பிள்ளை இணுவில் ஸ்ரீ கல்யாணவேலவர் திருவஞ்சலும் பாடியுள்ளனர்.

இணுவில் சிவகாமிசுந்தரியம்மை மீது இணுவிற சி. சின்னத்தம்பிப்புலவர் பல பிரபந்தங்களைப் பாடியுள்ளார். இவற்றில் இணுவை சிவகாமி சுந்தரியம்மை பதிகமும் இணுவை சிவகாமியம்மை பிள்ளைத் தமிழும் பாவலர் சரித்திர தீபகத்திலே (1886) குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன. இணுவில் சிவகாமியம்மை சதகம், ஊஞ்சல், இரட்டைமணிமாலை என்பன ஆ. சி. நாகலிங்கம் பிள்ளையாற் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன (செந்தமிழ்ப் பூம்பொய்கை, 3ம் பாகம், 1949). சிவகாமியம்மை துதி முதலிய வேறு பிரபந்தங்களும் இவராற் பாடப் பெற்றுள்ளன.

இளந்தாரிகோயில் எனவொரு கோயில் இணுவிலுண்டு. இளந்தாரிபுராணம் எனவொரு புராணமும் கேட்கப்படுகின்றது. இப்புராணம் இளந்தாரிகோயிலில் எழுந்தருளியவரைப் பற்றியதாகலாம். இளந்தாரிகோயிலில் எழுந்தருளியிருப்பவர் கைலாயநாதன் என்பவராவார். இவர் யாழ்ப்பாணத்திற் பறங்கியர் ஆட்சியின் போது வாழ்ந்தவர் என்று தெரிகின்றது. இவர் மீது இணுவில் சின்னத்தம்பிப் புலவர் பஞ்சவன்னத்தூது, கயிலாயநாதர் தோத்திரம் முதலியன வற்றைப் பாடியுள்ளார்.

இணுவில் பொ. அம்பிகைபாகர் பாடிய இணுவையந்தாதி, வறுத்தலைவிளான் க. மயில் வாகனப்புலவர் பாடிய இணுவைப்பதிற்றுப் பத்தந்தாதி, இணுவைப்பதிகம் முதலிய பிரபந்தங்களின் விபரங்கள் அறியுமாறில்லை.

இதோபதேசம்

இதோபதேசம் என்பது இதம், உபதேசம் எனும் சொற்களின் சேர்க்கையாகும். இதம் — நன்மை, தகுதி; உபதேசம் — போதனை. நன்மைதரும் போதனைகளையுடையது இதோபதேசம். இது சங்கத மொழியிலே இயற்றப் பட்டது.

இதனைச் சங்கதத்திலே இயற்றியவர் விட்டுணு சர்மர் எனும் வேதியர். அவர் சங்கதத்திலே சகல நீதி சாத்திரங்களையும் நன்கு கற்றுப் பண்டிதராய் விளங்கியவர்.

சுதர்சனன் எனும் அரசனுடைய குமாரருக்கு அரசியலுணருமாறு உபதேசிக்கப்பட்ட நீதிச் சுலோகங்களும் அவற்றுக் கியைந்த கதைகளும் அமைந்துள்ள நீதி நூல் இதோபதேசம். நீதிச்சுலோகங்கள் மகாபாரதம், மாகம் முதலிய காவியங்களிலும், மநுஸ்மிருதி, சாணக்கிய சதகம், பர்த்திருகரிசதகம் முதலிய நீதி சாத்திரங்களிலுமிருந்து பெறப்பட்டவை. கதைகளுள்ளே பல பஞ்சதந்திரத்திலுள்ளவை.

பண்டைக்காலம் தொட்டு சங்கதம் படிப்பவர் பலராலும் ஆரம்பத்தில் இதோபதேசம் படிக்கப்பட்டு வருகின்றது.

இதோபதேசத்தில் மித்திரலாபம் (நண்பரை அடைதல்), சுகிர்ப்பேதம் (நண்பரைப்பிரித்தல்), விக்கிரகம் (போர்), சந்தி (சமாதானம்) எனும் நான்கு பிரிவுகளுள்.

இதோபதேசம் இந்தியமொழிகள் சிலவற்றிலும் பிற மொழிகளிலும் மொழி பெயர்க் கப்பட்டுள்ளது. பாரசீக மொழியிலும், அதிலிருந்து கீபுரு, கிறீக்கு முதலிய மொழிகளிலும், அதன் பின்னர் ஆங்கிலம் முதலிய மொழிகளிலும் மொழி பெயர்க்கப்பட்டுள்ளது. ஆங்கிலத்தில் இதனைப் பலர் மொழி பெயர்த்துள்ளனர்.

இதனைத் தமிழிலே சுன்னாகம் அ. நாகநாத பண்டிதர் (— 1884) மொழி பெயர்த்துள்ளார். அம்மொழி பெயர்ப்பை, அவரிடம் சங்கதம் கற்ற சுன்னாகம் அ. குமாரசுவாமிப்புலவர் (1854 — 1922) விய வருடம் ஆவணி மாதம் (1886) பதிப்பித்துள்ளார்.

நாகநாத பண்டிதரின் மொழி பெயர்ப்பிலே விரவியிருக்கும் வடசொற்களையும் வடமொழி வாக்கிய நடையையும் சிற்றின்ப சம்பந்தமான கதைகளையும் மிகையாகவரும் நீதி வாக்கியங்களையும் விலக்கிச் சுருக்கிப் பாடசாலைகளுக்கு இயையுமாறு எழுதி சுன்னாகம்

அ. குமாரசுவாமிப்புலவர் 1920 இலே அச்சிட் டனர். இச்சுருக்கம் 1940, 1949 ஆம் ஆண்டுகளிலும் வெளிவந்தது.

நவாலியூர் சோ. நடராசன் (1910 — 1988) மொழி பெயர்த்த “விட்டுணு சன்மாவின் இதோப தேசம்” 1961 ஆம் ஆண்டிலும் 1963 ஆம் ஆண்டிலும் வெளிவந்தது.

எஸ். எச். ரி. தெயிலர் (தெல்லிப்பழை அ. துரையப்பாபிள்ளை) இதோபதேச கீதரச மஞ்சரி பாட இதோபதேசம் காலாக அமைந்துள்ளது. இதோபதேச கீதரசமஞ்சரி 1901 ஆம் ஆண்டில் தனியாகவும், 1960 இலே சிந்தனைச் சோலையிலும் வெளிவந்தது.

திரு இந்தனார்

தஞ்சாவூர் மாவட்டத்தில் மாயவரம் சந்திப்பு இருப்புப்பாதை நிலையத்திற்கு வடக்கே மூன்று மைல் தொலைவிலுள்ள வைணவ திவ்வியதலம் இந்தனார் அல்லது சுகந்தவனமாகும். இந்து (சந்திரன்) சாபம் நீங்கிய படியால் இந்தனார் ஆயிற்று.

இங்கு கிடந்த திருக்கோலத்தில் அருள் புரியும் விஷ்ணுவுக்கு மருவினிய மைந்தன், சுகந்தவனநாதன், பரிமளரங்கன் என்றும் பெரிய பிராட்டியாருக்குச் சந்திரசாப விமோசனவல்லி, புண்டரீகவல்லி என்றும் பேர்.

திருமங்கையாழ்வார் மங்களாசாசனம் செய்த திருத்தலமிது (பெரிய திரு. 4.9; பெரிய திருமடல், 126).

இந்தியா

உலகிலே இந்துக்கள் அதிகம் வாழும் நாடு பாரதம். இங்கு என்பது வீதத்திற்கு மேற்பட்டவர்கள் இந்துக்கள். 1967 இலே சுமார் ஐம்பது கோடி மக்கள் இந்தியாவிலே வாழ்ந்ததாகக் கணித்திருக்கிறார்கள். ஆயினும் இந்தியா சமயச் சார்பற்ற நாட்டுக் கொள்கையைப் பின்பற்றுகின்றது. இசுலாம், கிறித்துவம், சீக்கியம், பார்சி, பெளத்தம், சைனம் முதலிய மதங்களைப் பின்பற்றுவோர் சிறுபான்மையினராக வாழ்கின்றனர்.

ஆசியாக் கண்டத்தின் தெற்கேயுள்ள மூன்று தீப கற்பங்களுள் நடுவிலுள்ள பரதகண்டம் வடக்கேயுள்ள மலைத் தொடர்களாற் கண்டத்தின் ஏனைய பகுதிகளிலிருந்து பிரிக்கப்பட்டிருந்தபோதும் அத்தொடர்களிலுள்ள கணவாய்கள் மூலம் பல்வேறு இனங்கள் இந்தியாவுக்குள்ளே பண்டைக்காலம் முதல் உட்புக முடிந்

தது. மேலும் இந்து சமுத்திரத்திலே இதன் நிலப்பரப்பு நீண்டு கடல் மார்க்கங்களுக்குக் கேந்திரமாக அமைந்து சில இன மக்கள் குடி கொள்ளக் காரணமாயிற்று.

32.7 இலட்சம் சதுர கிலோ மீட்டர் பரப்புள்ள இந்திய உபகண்டத்தின் சமவெளிகளும் ஆற்றுப் பள்ளத்தாக்குகளும் மக்கள் தொகையும் பண்பாடும் வளர உதவி, மிகப் பழமையான. நாகரிகங்களின் இருப்பிடமாக அமையக் காலாயிற்று.

சிந்துவெளியிலே குறிப்பிடத்தக்க நாகரிகம் ஒன்று நிலவிச் சுமார் கி.பி. 1500 அளவிலே அழிந்துள்ளது. ஹாரப்பா, மொகஞ்சதாரோ, சானனுதாரோ போன்ற இடங்களில் நீண்ட காலமாக நடைபெற்ற அகழ்வுகள் அந்நாகரிகத்தின் அழிவிற்கான காரணங்களைத் தெளிவாக நிறுவவில்லை. இயற்கைச் சக்திகளோ அன்றி படையெடுப்புகளோ காரணமாக அமைந்திருக்கலாம் என்று நம்பப்படுகின்றது. இந்நாகரிகம் சிந்து, பஞ்சாப், பாலுச்சிஸ்தான் ராஜபுதனம் எனும் பிரதேசங்களில் அன்று பரவியிருந்ததாகக் கருதப்படுகின்றது. இந்நாகரிகத்திற்கு உரியவர்கள் எவ்வினத்தவர் என்பதிலும் கருத்தொற்றுமை காணப்படவில்லை.

முண்டாமொழிக் குடும்பத்தினைச் சேர்ந்த மொழிகளைப் பேசுவோர் மத்திய இந்தியாவிற்கு காணப்படுகின்றனர். சிந்துவெளிநாகரிகம் அவர்களுக்குரியதாகக் கருத ஆதாரங்கள் இல்லை. அம்மொழிகளின் இயல்பும் அம்மொழி பேசும் மக்களின் இயல்பும் இக் கருத்திற்குக் காரணமாயமைவன. இன்றைய இந்தியாவிலே ஆதிவாசிகள் என்று பெருமைப்படுத்தப் படுபவர் முண்டா மொழிக் குடும்பத்தினரேயாவர். திபேத்தோ சீனமொழிக் குடும்பத்து மொழிகளைப் பேசுவோர் இந்தியாவின் வடக்கு, கிழக்கு எல்லைகளுக்குள்ளே அமைந்துவிட்டதாலும் அவர்களுடைய பண்பாட்டுப் படிநிலையினாலும் அவர்களைச் சிந்துவெளி நாகரிகத்தோடு தொடர்புறுத்தத் தயங்குவர்.

திராவிட மொழிகள் தென்னிந்தியாவில் மட்டுமன்றி மத்திய இந்திய மலைப்பிரதேசங்களிலும் பாலுச்சிஸ்தான் பிரதேசத்திலும் காணப்படுகின்றன. மேலும் இருக்கு வேதத்திலேயே திராவிட மொழிச்சொற்கள் இடம்பெறுவதை மொழியியலார் காட்டியுள்ளனர். இதனால் திராவிட மொழிகளைப் பேசிய இனங்கள் இந்தியாவில் படர்ந்திருந்து ஆரியரின் வருகையை அடுத்துத் தெற்கு நோக்கிப் பின் வாங்கியுள்ளனர் என்று தெரிகிறது. இதனாலே சிந்து வெளி நாகரிகத்தினைச் சிலர் திராவிட மொழி

பேசும் இனங்களுடன் தொடர்புறுத்த முயன்றனர். ஆயினும் அத்தொடர்பைச் சித்தாந்தமாகக் கொள்வதற்கு ஆதாரங்கள் குறைவென்றே கொள்ள வேண்டியுள்ளது.

திராவிட மொழிகளை உலகின் பல்வேறு மொழிக் குடும்பங்களாடு இணைத்து நோக்கினும் ஆனனமும் அவற்றை எதனுடனும் உறவுள்ளதாக நிறுவ முடியாதிருக்கின்றது. இதனால் திராவிட மொழி பேசும் மக்கள் வெளியிலிருந்தே இந்தியாவிருள் நுழைந்தனர் என்று சித்தாந்தமாகக் கூற முடியவில்லை.

சிந்துவெளிநாகரிகம் உணர்த்தும் சமயம் தெளிவாக்கப் பெருதபோதும் கிடைக்கப்பெறும் சின்னங்களிற் சில அங்கு சிவவழிபாடு நிலவியிருக்கின்றது என்பதை உணர்த்துவதாகச் சேர் ஜோன் மார்சல் போன்றோர் கருதியுள்ளனர்.

கி.மு. 1500 அளவிலே ஆரியர் என இன்று பொதுவாகக் கூறப்படுவோர் இந்தியாவுள்ளே நுழைந்தனர். இவர்களுடைய ஆதிநிலையை வேதங்கள் மூலம் ஓரளவு தான் அறிந்து கொள்ள முடியும். ஏனெனில் இவற்றிலே பிற்சேர்க்கைகளும் இடைச் செருகல்களும் பல இடம்பெற்றுள்ளதாக ஆய்வாளர் கூறுவர். ஆரம்பகாலத்துப் பகுதிகள் இவை என்றும் பிற்காலத்துப் பகுதிகள் இவை என்றும் தெளிவாகக் கூறமுடியாதவாறு வேதங்கள் காணப்படுவன.

இருக்கு வேதத்திலே 33 கடவுளர் கூறப்படுவதாகச் சொல்வர். இவர்களிலே பலர் இயற்கையமிசங்களின் உருவங்கள். வேத காலம் முடியு முன்பே ஆரியர் தாம் புகுந்த நாட்டு மக்களுடைய சமயக்கருத்துக்களையும் தெய்வங்கள் சிலவற்றையும் தமது சுருதிகளிலே சேர்த்துக் கொண்டனர். வேதம் பொது என்றும், அப்பொது வேதம் உணர்த்தும் பொதுமதம் வைதிகம் என்றும், அது சனாதன தர்மம் என்றும் வழங்குமளவுக்கு ஆரியர் கலப்புச் செய்துள்ளனர். ஆயினும் விந்தியமலைக்குக் கீழே ஆரியருடைய செல்வாக்குக் காலந் தாழ்த்தியே ஏற்படத் தொடங்கியது.

பௌத்தத்தின் எழுச்சியும் பின்பு சைனத்தின் செல்வாக்கும் வைதிக மதத்தின் ஏக போகத்தினைப் பாதித்தபோதும் குப்தர் காலத்திலே மீண்டும் பழைய நிலையை அடைந்தது. தென்னாட்டிலே அவைதிக மதங்கள் சுமார் ஆறாம் நூற்றாண்டுவரை அரசாதரவு பெற்று விளங்கின. பத்தி இயக்கத்தின் எழுச்சியிலே அவைதிக மதங்கள் ஏழாம் நூற்றாண்டிலே நிலைகுலையத் தொடங்கின.

பதினோராம் நூற்றாண்டிலே ஆரம்பித்த இசுலாமிய தாக்குதல்கள் பின்பு இந்தியாவிலே இசுலாமிய அரசுகளை நிறுவக் காலாயின. வடக்கிலே ஆரம்பித்த இசுலாமிய ஆதிக்கம் தெற்கே கொள்ளையிடும் நோக்குடன் வந்து பின்பு அரசுகளாக உருவெடுத்தது. விஜய நகர அரசு தெற்கிலும் மகாராஷ்டிர அரசு வடக்கிலும் இசுலாமிய முனைப்பினை நீக்க முயன்றன. தென்னாட்டிலே வீரசைவம் எழுச்சி பெறுவதற்கு இசுலாமிய அழுக்கம் காரணமாயிற்று என்பதை மறுத்தலரிது.

போர்த்துக்கேயர், பிரஞ்சு, ஆங்கிலேயர் போன்ற மேனாட்டு இனங்கள் பதினாறாம் நூற்றாண்டிலிருந்து இந்தியாவில் கால் கொள்ளத் தொடங்கினர். இந்தியாவில் காணப்பட்ட சூழலும் அவர்களுக்கு உதவியாயமைந்தது. இசுலாமியத்தை அடுத்துக் கிறித்தவம் இந்தியாவிலே செல்வாக்கு அடைய மேனாட்டு காலனித்துவ அரசுகள் காலாயின.

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியிலே அந்நியருக்கு எதிராக உருவாகத் தொடங்கிய வெறுப்பு இருபதாம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்திலே பேரியக்கமாக எழுச்சிக்கொண்டு நாட்டு விடுதலைக்கு இட்டுச்சென்றது. மத அடிப்படையிலே இந்தியா கூறிடப்பட்டது. ஆயினும் இந்தியா மதச் சார்பற்ற நாட்டுக்கொள்கையை பின்பற்றியது.

சிந்துவெளி காலம் முதலாகக் காணப்படும் வைதிக சமயங்கள் பல்வேறு கட்டங்களைத் தாண்ட வேண்டி ஏற்பட்டபோதும் இந்திய மக்களின் பண்பாட்டிற்கும் நாகரிகத்திற்கும் அடிப்படையாக அமைந்து வந்துள்ளன. இலக்கியம், சிற்பம், ஓவியம், கட்டடம், படிமம், இசை, நடனம், கூத்து முதலிய பல்வேறு கலைகளிலும் அவற்றின் செல்வாக்கும் ஆழமாக பிரதிபலிப்பதைக் காணலாம். இமயம் முதல் குமரி வரை இந்தியாவில் இந்துமதச் சின்னங்களாகக் காணப்படும் கோயில்களும் அளவிறந்தன. பல்வேறு இனமக்களும் பல்வேறு மொழி பேசும் மக்களும் ஒரு பாரம்பரியத்தின் கீழ் ஒன்றிணைந்து நிற்கும் பந்தமாக இந்துமதம் அமைந்துள்ளதை இந்தியாவிலே காணலாம்.

திரு இந்திரநீல பருப்பதம்

தேவாரம் பெற்ற வடநாட்டுத் திருத்தலங்களில் திரு இந்திரநீல பருப்பதம் ஒன்றாகும். இந்திரன் பூசித்த காரணத்தால் இப்பெயர் பெற்றது என்பர். இது நாரக்கட்டியகன்ஜ் பிக்னதொரி இருப்புப்பாதையில் பிக்னதொரி இருப்புப்பாதை நிலையத்திலிருந்து 130 நாழிகையளவில் உள்ளது.

இத் திருத்தலத்தில் எழுந்தருளிய சிவபிரா
னுக்கு நீலாசலநாதர் என்றும் இறைவிக்கு
நீலாம்பிகை என்றும் பேர்.

இத் திருத்தலத்திற்குச் சம்பந்தர் பாடிய
திருப்பதிகம் ஒன்றுண்டு (2.27)

இந்திரன்

இருக்கு வேதத்திலே அதிகம் பாராட்டப்படும்
தெய்வம் இந்திரன். அதனுள் இடம் பெறும்
பாடல்களிலே தனியொரு தெய்வத்திற்கு இவ
னுக்குப் பாடப்பட்டளவு பாடல்கள் இல்லை;
சுமார் 250 சூக்தங்கள் அங்கு இந்திரனுக்
குரியவை.

இந்திரனுக்குப் பெற்றோர் சுட்டப்படுகின்
றனர். தியேள, பிருத்துவியின் மகனாகவும்
அக்கினியின் இரட்டைச் சகோதரனாகவும் இந்
திரன் கூறப்படுகிறான்.

வருணனுக்கு ஆதி வேதத் தெய்வத் தொகு
தியில் இருந்த தலைமையை இந்திரன் கால
கதியிலே தனதாக்கிக் கொள்கிறான். காற்று
மண்டலத்திற்கும் காலநிலைக்கும் இடிக்கும் மின்
னலுக்கும் மழைக்கும் பனிக்கும் தெய்வமாக
அமையும் இந்திரன் விருந்தினரை உபசரிப்
பவரின் தலைவனாகவும் தேவரின் தலைவனாகவும்
சுவர்க்கத்தின் அரசனாகவும் காணப்படுகிறான்.
ஆரியரின் விரோதிகளை அழித்து அவர்களிடையே
பெரும் செல்வாக்கினை அடைகிறான். ஆயினும்
இவ்வயர் நிலையிலிருந்து இந்திரன் பின்னிலைக்
குத் தள்ளப்படுகிறான். விஷ்ணு, சிவன், கிருஷ்
ணன் என்போராலும் ஏனையோராலும் வெல்லப்
படும் ஒருவனாக அவன் காட்டப்படுகிறான்.

இந்திரன் கோயில்கள் தமிழ் நாட்டிலும்
காணப்படுகின்றன. புறநானூற்றிலே வச்சிரத்
தடக்கை நெடியோன் கோயில் குறிப்பிடப்
படுகின்றது (241.3). புகார் நகரத்திலே
சித்திரைத் திங்களில் சித்திரை நாள் தொடங்கி
இருபத்தெட்டு நாள் நடை பெற்ற இந்திர
விழா பற்றி இளங்கோவடிகள் சிலம்பின்
இந்திர விழவுரைடுத்த காதையிலே குறிப்பிடு
கிறார்.

அசுத்தியர் சுட்டளைப்படித் தொடித்தோட்
செம்பியனாலே தொடங்கப்பட்டு வருடம் தோறும்
காவிரிப் பூம்பட்டினத்திற் சோழராற் கொண்
டாடப்பட்டு வந்த இந்திர விழாவை நெடு
முடிக் கிள்ளி - தொடர்ந்து செய்யாததாற்
புகார்நகரம் கடல் கொள்ளப்பட்டது என்று
மணிமேகலை கூறும்.

இந்திரதுவாதசி விழா காஷ்மீரத்திலே இன்
றும் வராகக்ஷேத்திரத்திற்கு யாத்திரை செய்
யும் நாளாகக் கொண்டாடப்பட்டு வருகின்றது.
முன்னாலில் அங்கு இது பெரும் கலைவிழாவாக
அமைந்திருந்தது.

இந்து

தோற்றக் காலத்திலே 'இந்து' என்னும் சொல்
நிலப்பரப்புக்கு அந்நியரால் வழங்கப் பெற்ற
பெயராம். சிந்துநதிபாயும் நிலப்பரப்பே இப்
பெயராற் சுட்டப்பட்டிருக்கின்றது. மக்களுக்
கோ அல்லது மதத்திற்கோ அச்சொற் பொருள்
விரிவு பெற்றது பின்பாகும். சிந்துப்பிரதேச
மக்களையும் அவர்களுடைய மதத்தையும் உள்ள
டக்கி இந்திய நாடு முழுவதையும் சுட்டு
வதாக விரிவு பெற்றது அதனிலும் பின்
பாகும்.

இப்பின்னணியில் நோக்கும் போது இந்து
மதம் எனக் கூறப்படும் பிரிவிற் று ஓர் இலக்
கணம் கூறல் பெருமலைப்பினை ஏற்படுத்தலாம்.
இதனைச் சார்ந்தோர் அனைவரும் ஒப்புக்
கொள்ளக் கூடிய வகையில் இதற்கு ஓர்
இலக்கணம் கூறுவதும் செயற்கரியதாகலாம்.
பலருக்கு இந்துமதம் எனும் பதம் பொருளற்ற
வெற்றோசையாகக்கூடத் தோன்றலாம்.

ஆனால் பலவகையான வழிபாட்டு முறை
களுக்கும் இடையே பொதுவான ஒருமைப்
பாடு ஒன்று இல்லாமலா ஆயிரமாயிரம்
ஆண்டுகள் நிலைத்திருந்தது? பரமதங்களின் மூர்க்
கத்திற்கு ஈடுகொடுத்து மாய்ந்து போகாமலும்
சிதறிப் போகாமலும் எவ்வாறு நிலைக்க முடிந்
தது? சனாதனதர்மம் — என்றுமுள்ள தர்மம் —
எனப் பெயர் வாங்கியிருக்க முடியுமா? சுமார்
சராயிரம் மைல்கள் வடக்குத் தெற்காகவும்
1800 மைல்கள் கிழக்கு மேற்காகவும் அமைந்த
பாரிய நிலப்பரப்பிலே வேற்றுமைகளுக்கு
சிறந்த இடம் தரும் பூமியிலே பல்வேறு
இனங்களையும் பல்வேறு மொழிபேசுவோரையும்
இணைத்து நின்ற சக்தியெது? இக் கேள்விகளைச்
சிந்திக்குமிடத்து இந்து மதம் என்ற குறியீடு
பொருளற்ற வெற்றோசை என்று கொள்ள
முடியாமலிருக்கும்.

சைவம், வைணவம், சாக்தம், வேதாந்தம்
முதலிய பல்வேறு சமயங்களை எல்லாம் இணைத்த
ஒருமைப்பாடு ஒன்று காணப்படுவதை மறுத்
தலரீது. இந்தியாவில் தோன்றிய சமய பண்
பாட்டு இயக்கங்களை எல்லாம் உள்ளவாங்கி
அசைபோட்டுக் கொண்டு பரிணாம முறைப்படி
அவசரமின்றி அது வளர்ந்து வந்துள்ளது.

வேதத்தைச் சிறப்பாகவோ அல்லது பொது வாகவோ ஏற்றுக்கொள்வதில் இந்துக்கள் ஒரு மைப்பாடு தெளிவாகக் காணப்படும். தன் மதச்சடங்குகளுக்கும் ஆசாரமுறைகளுக்கும் வேதத்தில் ஆதாரம் இல்லாதபோதும் தாந்திரிகம் வேத வழிவந்ததாகக் கூறிக் கொள்ளும். இன்று கிட்டாத வேதப்பகுதிகளிலிருந்து அவை கிட்டியதாக நம்புவது மரபாகும். சைவம் ஆகமத்தினைச் சிறப்பாகவும் வேதத்தைப் பொது வாகவும் கொள்ளுவதாகும்.

கர்மக் கொள்கையிலும் இந்துக்கள் சேர்ந்து நிற்பதைக் காணமுடியும். நல்லது செய்ய வேண்டும் கெட்டது செய்யக் கூடாது என்று எடுத்துக் கூறும் சமயங்கள் பலவாயுள்ளன. கெட்டது செய்தால் கிடைக்கும் பரிசு எத்தகைய கொடூரமானது என்பதை விபரிப்பதிலே பெரும் பொழுதினைச் செலவழிக்கும் சமயங்களும் பல வாயுள். ஆயினும் ஒருவருடைய நல்வினை தீவினை களுக்கேற்பவே அவருக்கு இன்பமும் துன்பமும் அமைகின்றன என்றே அவர் செய்த வினையை அனுபவித்தே தொலைக்க வேண்டும் என்றே இந்துமதம் போன்று அவை வற்புறுத்திக் கூறவில்லை. பிராரத்தம், சஞ்சிதம், ஆகாமியம் என்ற மூவகைப் பிரிவினை இந்திய மதங்கள் எல்லாம், தெளிவாகச் சித்தாந்தம் போன்று விளக்கிக் காட்டாவிடிலும் அவற்றின் வேறு பட்ட தன்மைகளை உணர்ந்தனவாகவே காணப் படுகின்றன.

கர்மக் கொள்கையோடு தொடர்புடையது மறுபிறப்புக் கோட்பாடு. இதனை இந்துக்கள் பொதுவாக ஏற்றுக் கொள்வார்கள். கர்மம் அனுபவித்துத் தொலைக்க வேண்டியது. ஒரு பிறவியை எடுத்து பிராரத்தத்தை புசித்துக் கொண்டிருக்கும் போது ஆகாமியமாகப் புது வினையை ஈட்டிக் கொள்கிறோம். மேலும் பிராரத்தமாக நாம் பண்ணிய பாவ புண்ணியம் எல்லாவற்றையும் கடவுள் ஒரே நேரத்தில் நம்மை அனுபவிக்கும்படி விட்டுவிடவில்லை. அவன் பேரருளால் ஒரு பகுதியையே பிராரத்த மாகக் கொண்டு எஞ்சியவற்றை சஞ்சிதமாக வைத்துக் கொண்டுள்ளோம். எனவே நாம் சம்பாதித்ததைச் செலவு செய்வதற்குப் பல பிறவிகள் எடுக்கிறோம்: எடுக்க வேண்டும். இதனாலேயே மறுபிறப்புக் கோட்பாடு இந்துக்களுடையபொதுச் சொத்தாகக் காணப்படுகின்றது.

இந்துக்கள் அறநெறிவாழ்வின் தேவையை வற்புறுத்துவதிலே மிகவும் அக்கறையுள்ளவர்கள். மனம், வாக்கு, காயம் என மூவழிகளிலும் அந்நெறியினை பின்பற்ற வேண்டும் என வற்புறுத்தல் இந்துக்களின் பொதுப் பண்பு. கொள்கையிலும் அல்லது தத்துவத்திலும் நடத்

தைக்கு முக்கியத்துவம் கொடுப்பதனை இக் கருத்தின் முக்கியத்துவமாக நாம் காணுகின்றோம். வர்ணசிரமதர்மம், புருஷார்த்தம், அகிம்சை முதலியவை எல்லாம் அறவாழ்வினைச் சம்பாதிக்கும் மார்க்கங்கள். இவற்றிற்கெல்லாம் வெவ்வேறு வழிகளிலே இந்து மதத்தின் பிரிவுகள் தனி முக்கியத்துவம் கொடுத்துள்ளன என்பதை மறுத்தலரிது.

இந்து மதத்திலே குருவுக்கு இன்றியமையாத முக்கியத்துவமுண்டு. கடவுளுக்குச் செய்யப்படும் மரியாதை அனைத்தையும் குருவுக்கும் செய்வதைக் காணலாம். குரு மனிதனுக்கும் இறைவனுக்கும் ஊடகமாக அமைந்த தன்மையை அதிகம் வற்புறுத்தும் பண்பு இந்துக்களிடையே காணப்படும். மகேசுரபூசை, ஆசாரிய உற்சவம் போன்ற நிகழ்ச்சிகளிலே இத் தன்மையினைத் தெளிவாக அவதானிக்க முடியும்.

இந்துக்களின் அதிமுக்கிய சிறப்பியல்பு சமயத்தில் அவர்கள் பின்பற்றும் பரந்தமனப்பான்மையாகும். சமய சர்வாதிகாரப் போக்கினை இந்துக்கள் பொதுவாக ஆதரிப்பதில்லை. இந்துமதம் என ஒன்றினை தெளிவாக இன்ன இன்ன இலக்கணங்களுடையது என வகுத்துக் கூற இயலாமைக்கு இப்பண்பு முக்கிய காரணம் என்று கூறுவதிற் பிழையிலலை. ஆங்காங்கே தோன்றிய மதசம்பந்தமான இயக்கங்கள் தம்முடைய தாக்கங்களை இந்துக்களிடையே விட்டுச் செல்லாமலில்லை. இந்துக்களிடையே தோன்றிய பௌத்தம், சைனம், சீக்கியம் என்பனவும் தாய்ச் சமயத்தின் மீது தம் தாக்கங்களை விட்டுச் செல்லாமலில்லை. தீடீர் தீடீரெனத் தோன்றும் பிரிவுகள் இந்துக்களிடையே மற்ற மதானுசாரிகளிலும் அதிகம் காணப்படுவதையும் நாம் மறுந்து விடல் சாலாது. எல்லா மதங்களும் கடவுளிடம் இட்டுச் செல்லும் பாதைகள் என்ற கோட்பாடு இந்துக்களுடைய மதத்தை இறுக்கமான ஒழுங்கமைவு உள்ள கூட்டாக வளர இடந்தரவில்லை. இந்நிலையினை ஒரு குறைபாடாகச் சிலர் கருதலாம். ஆனால் அதுவே இந்து மதத்தின் வலிமையின் அடிப்படை என்பதை மறுத்தல் அரிதாகும். பல்வேறு எதிரெதிரான குழுக்களை எல்லாம் உள்ளடக்கிக் கொண்டு சிதைந்து விடாமல் அவற்றிடையே ஒரு ஒருமைப்பாடு உருவாகி வளர இந்து மதத்தின் பொறுமைத் தத்துவமும் பரந்த மனப்பான்மையும் பெரும் பங்காற்றியுள்ளன.

இறைவன் இந்து மதத்தில் வெவ்வேறு பெயர்களோடு வழங்கப்பட்டாலும் ஒவ்வொரு பிரிவிலும் ஏனைய பிரிவுகளில் இடம் பெறும் தெய்வங்களைக் காணமுடியும். இந்நிலையும் பல்வேறு காலகட்டங்களிலே இந்துக்களிடையே

சமரச மனப்பான்மை வளரக் காலாக இருந்துள்ளது. சைவத்திலே விஸ்ணுவுக்கு இடமுண்டு: வைணவத்திலே சிவனுக்கு இடமுண்டு: சாக்தத்திலே இருவருக்கும் இடமுண்டு. இவ்வாறு பல்வேறு பிரிவுகளிடையே ஒற்றுமை காணப்படுகின்றது. அர்த்தநாரீஸ்வரர், சங்கர நாராயணர் போன்ற மூர்த்தங்கள் இங்கு சிந்திக்கத்தக்கவை.

இறைவன் திருவருளின் காரணமாக உலகிற்கு அவதாரம் எடுத்து வருகிறான் என்ற கருத்து இந்துக்களுக்கு பொதுவான சிறப்பியல்பு. சிவ பெருமான் அவதாரம் செய்ததாக கூறுவதில்லையாயினும் அவருடைய மூர்த்தங்கள் எனும் தத்துவத்தில் அவதார இயல்பு இல்லை என்று கூறிவிடமுடியாது. இறைவனைக் கண்முன்னே எழுந்தருளச் செய்து வழிபடும் இந்துக்களுக்குப் பூரண அவதாரமோ அம்சாவதாரமோ ஆவேச அவதாரமோ கற்பனைக்கும் கருத்துக்கும் அப்பாற்பட்டதில்லை.

விக்ரிக ஆராதனை இந்துக்களின் வழிபாட்டு முறையில் குறிப்பிடத்தக்கது. விக்ரிகத்தைக் கல்லாகவோ உலோகப் பொருளாகவோ எண்ணி இந்து வணங்குவதில்லை. தன் இஷ்ட மூர்த்தி அங்கு ஆவேசித்திருப்பதாக எண்ணியே-நம்பியே அவன் வழிபாடு செய்கிறான். ஆத்மார்த்த பூசைகளிலே இக்கருத்தினைத் தெளிவாக உணரலாம். பரார்த்த பூசைகளும் இதனைத் தெளிவாக்குவன.

பிரமம், ஆன்மா, மாயை என்ற முப்பொருள் வெவ்வேறு வடிவங்களிலே வெவ்வேறு இயல்புகளைக் கொண்டனவாக இந்துக்களிடையே வழங்கப்படுவதை நாம் காணலாம். நிர்க்குண பிரமம் கூறியவர்கள் சகுண பிரமம் கூறவேண்டியிருந்தமை மறக்கொண்ணாது. முப்பொருட் கோட்பாடு அறிவியல் சார்ந்த அருமையான கோட்பாடு எனத் தத்துவம் தெரிந்த அறிஞர் போற்றிய பெருமையுடையது.

இந்துக்கள் கர்மக் கொள்கையிலும் மறுபிறப்பிலும் அவதாரங்களிலும் கொண்ட நம்பிக்கைகள் அவர்களுடைய சிராத்தக்கிரியைகளிலே தெளிவாகப் புலனாகும். இந்துக்கள் சிராத்தத்தை மரியாதைக்கு உரியதாகவும் பவித்திரமானதாகவும் கடமையாகவும் போற்றி வருவதைக் கண்கூடாக அறிய முடியும்.

இந்துக்களை இனங்காட்டும் முக்கியமான அம்சங்கள் சிலவற்றை மட்டுமே இங்கு கண்டோம். ஒரு பிரிவினருக்கு முன்பு தெரியாத ஒரு அமி

சத்தை இன்னொரு பிரிவிடம் ஒரு முறை கண்டபோதும் கூட அதனைத் தம்முடைய இயல்பொன்றோடு இணைத்துப் பார்க்கும் நிலையைத் தோற்றுவிக்கத்தக்கனவான பல அமிசங்களுள். தொடர்புச் சாதனங்கள் மலிந்து வரும் காலத்திலே வேற்றுமைகள் குறைந்து வருவதை மறுத்தலரிது. ஆயினும் அடிப்படையான முக்கிய கோட்பாடுகளிலே பிரிவுகளிடையே நிலவும் வேற்றுமைகள் தொடர்ந்து கொண்டிருக்கும் போது வேற்றுமைகளை உள்ளடக்கிய ஒருமைப் பாட்டினையே நாம் காணமுடியும் என்பதை மனங்கொளல் வேண்டும்.

இந்துவாதனம்

யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து சைவபரிபாலனசபை 1889 ஆம் ஆண்டு முதலாக இந்து சாதனம் எனும் தமிழ்ப் பத்திரிகையையும் THE HINDU ORGAN எனும் ஆங்கிலப் பத்திரிகையையும் வெளியிட்டு வந்துள்ளது. 1889 ஆம் ஆண்டு செப்தம்பர் மாதம் பதினொராம் தேதி முதல் வெளியீடு வந்தது. அப்பொழுது 'டெமி' பிராமணக் கொண்ட தாளிலே அகத்திற்றமிழும் புறத்தில் ஆங்கிலமும் கொண்ட ஒரு கூட்டுப் பத்திரிகையாகப் பட்சத்திற்கு ஒரு முறை புதன்கிழமையில் வெளிவந்தது. சைவபரிபாலன சபையார் அதனைத் தம் சைவப்பிரகாச அச்சியந்திரசாலையிற் பிரசுரம் செய்தனர்.

ஆரம்பத்திலே தமிழ்ப் பத்திராசிரியராக விளங்கியவர் ஆறுமுகநாவலரின் பெருமகள் நல்லூர் த. கைலாசபிள்ளை; ஆங்கிலப் பத்திராசிரியராக இருந்தவர் திருவனந்தபுரம் பிரதம நீதியரசராக முன்பு விளங்கிய தா. செல்லப்பா பிள்ளை.

அக்காலத்திற் சைவர்கட்குரிய ஆங்கில — தமிழ் பத்திரிகை இதுவாக அமைந்ததனால் அபிமானிகள் பலர் இப்பத்திரிகையை ஏற்று வாசித்தும், அறிஞர் பலர் அரிய பல விடயநானங்கள் செய்துவதியும் வளர்த்து வந்தனர்.

1899 ஆம் ஆண்டு THE HINDU ORGAN வாரம் ஒருமுறையும் இந்துசாதனம் பட்சத்திற்கு ஒரு முறையும் தனித்தனியாக வெளிவரத் தொடங்கின.

இவ்விரு பத்திரிகைகளும் சமய சம்பந்தமான கட்டுரைகளையும் செய்துகளையும் கருத்துகளையும் தாங்கி வந்தன. சமய சம்பந்தமான நிகழ்ச்சிகளுக்கு முக்கியத்துவம் கொடுத்துப் பிரசாரஞ் செய்தன. திருக்கேதீஸ்வரம், திருக்கோணஸ்வரம் முதலிய தேவாரம் பெற்ற திருத்தலங்களின் புனருத்தாரணத் திருப்பணிகளுக்கு இவை ஊனித்து வந்த ஊக்கம் குறிப்பிடத்தக்கது.

மனேஜர் த. கைலாசபிள்ளையை அடுத்துத் தமிழ்ப் பத்திராசிரியர்களாகப் பெ. கார்த்திகேய பிள்ளை, பண்டிதர் ம. வே. திருஞானசம்பந்த பிள்ளை, கு. சிற்சபேசன், மு. மயில்வாகனம் என்போர் விளங்கியுள்ளனர். செல்லப்பாபிள்ளையைத் தொடர்ந்து அ. சபாபதி, ச. சிவகுருநாதர், தெ. அ. துரையப்பாபிள்ளை, எம். எஸ். இராஜ ரத்தினம், எம். எஸ். இளையதம்பி, வி. நாகலிங்கம், ஏ. வி. குலசிங்கம், த. முத்துசாமிப்பிள்ளை என்போர் ஆங்கிலப்பத்திராசிரியர்களாக விளங்கியுள்ளனர். இவர்களை அடுத்து நம. சிவப்பிரகாசம் இரு பத்திரிகைகளுக்கும் ஆசிரியராக விளங்கினார்.

இந்தோனீசியா

இந்தோனீசியா சுமார் ஈராயிரம் தீவுகளைக் கொண்ட ஒரு தீவுக் கூட்டமாகும். இத்தீவுகள் பூமத்தியரேகைப் பிரதேசத்திலே வரிசையாக இருக்கின்றன. மலேயா தீபகற்பகத்திலிருந்து ஆஸ்திரேலியாவிற்குச் செல்லும் பாதை போல இவை அமைந்துள்ளன. கலிமந்தான் (போர்னியோ), சுமாத்ரா, ஜாவா, செலிபீஸ் முதலிய பெரிய தீவுகளும் பாலி, டைமோர் முதலிய சிறிய தீவுகளும் இங்குள்ளன. ஐம்பது சதவீதத்திற்கு மேற்பட்ட சனம் ஜாவாத் தீவிலேயே வசிக்கின்றனர். இசுலாமிய மதமும் மலாய் மொழியும் (இந்தோனீசியமொழி) முக்கியத்துவம் உடையனவாயினும் கிறித்தவம் போன்ற வேறு சில மதங்களும் இரு நூறுக்கு மேற்பட்ட வேறு மொழிகளும் கிளைமொழிகளும் இங்குள். 1945 ஆம் ஆண்டிலே இந்தோனீசியா தன்னுடைய சுதந்திரத்தினைப் பிரகடனப் படுத்தியது.

இங்குள்ள பாவித்தீவிலே இந்துசமயம் இன்றும் நடைமுறையில் காணப்படுகின்றது. இதனை 'ஆகமதீர்த்த' என்று அங்கு வழங்குவர். ஜாவாவில் பின்பற்றப்படும் சமய நெறியிலே ஆதி வழிபாடும் இந்து சமய எச்சங்களும் இசுலாமிய செல்வாக்கும் காணப்படுகின்றன என்பர். கலிமந்தான் (போர்னியோ) தீவும் இந்து சமய எச்சங்களையுடையதாகக் காணப்படுகின்றது.

தென்சுமாத்திராவிலே தோன்றிய ஸ்ரீ விஜயம் எனும் அரசும் பின் வந்த சைலேந்திர இராச்சியமும் இந்தியச் செல்வாக்கினைச் சுமாத்திராவில் மட்டுமன்றி சூழவுள்ள பிரதேசங்களிலும் செலுத்தியுள்ளன. இந்தோசீனம் வரை சைலேந்திரர் ஆட்சி விரிவு பட்டிருந்தமை குறிப்பிடத்தக்கது. இவ்விரு பரம்பரையினர் ஆட்சியிலும் பௌத்தம் செல்வாக்கு மிக்கதாகக் காணப்பட்டனும் இந்துசமயமும் இப்பிரதேசங்களில் பரவியுள்ளது. ஸ்ரீ விஜய அரசின் காலமுதல் இராம சரிதத்தினை உணர்த்தும்

அதழ்வுகள் பல காணப்படுகின்றன. பதினமூன்றாம் நூற்றாண்டு வரை இவற்றின் செல்வாக்கு இப்பிரதேசங்களிலே காணப்படுகின்றது.

ஜாவாவிலே கி. பி. எட்டாம் நூற்றாண்டு முதல் பதினாறாம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பம் வரை இந்துசமயச் சார்பு மிக்க அரசுகள் நிலவியுள்ளன. எட்டாம் நூற்றாண்டில் மத்திய ஜாவாவில் சஞ்சயன் தோற்றுவித்த மாதரம் (MATARAM) அரசு சைவ அரசாம். பழமை மிக்கனவாக டியங் பீட்டூமியில் (DIENG PLATEAU) கிடைக்கும் ஜாவா கோயில் எச்சங்களிற் சில இவ்வரசின் காலத்திற்குரியனவாம். சஞ்சயன் தோற்றுவித்த அரசு சிறிது காலம் பௌத்தச் சார்பினரான சைலேந்திரர் வசம் சிக்கிய காலத்திலே போராபுதூர் (BOROBODUR) பௌத்த ஆலயம் தோன்றியது. ஒன்பதாம் நூற்றாண்டிலே மீண்டும் மாதரம் அரசு சைவ அரசாக விளங்கிய போதும் ஸ்ரீ விஜயத்தின் தாக்குதலுக்கு ஈடு கொடுக்க முடியவில்லை. பின்பு கிழக்கு ஜாவாவிலே இந்து அரசுகள் உருவாகின. சிங்கோசரி (SINGHOSARI) அரசும் பின்பு மட்ஜபகித் (MADJAPAHIT) அரசும் இவற்றிலே பேர் பெற்றவை. இசுலாமியமதத்தின் வருகையுடன் சிதைவடையத் தொடங்கிய இந்து அரசு பதினாறாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் முடிவடைந்தது.

ஜாவாவில் உள்ள இந்துக் கோயில்களிலே பிராம்பணன் (PRAMBANAN) எனுமிடத்தில் சிவன், விஷ்ணு, பிரமன் முதலிய தெய்வங்களுக்கு அமைந்த கோயில்கள் சிறப்பு மிக்கனவாகப் போற்றப்படுவன.

இந்தோனீசியாவிலே இராமாயணம் அந்நாட்டு மொழியிலே இலக்கிய அந்தஸ்து பெற்றுள்ளது (KAKAWIN RAMAYANA, SERAT RAM, CARIT RAMAYANA JAVANESE UTTARAKANDA, SERAT KANDA, RAMA KLING). இராமாயணமும் மகாபாரதமும் வயாங் (WAYANG) எனும் கிராமிய கதைகளுக்கும் இந்தோனீசிய நிழற் கூத்துகளுக்கும் (SHADOW PLAY) ஜாவா — பாலி நடனங்களுக்கும், பரிக் வேலைப்பாடுகளுக்கும் (BATIK DESIGNS) கருப் பொருளாக அமைந்துள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது. இந்து மதத்தின் செல்வாக்கு உருவாக்கிய நிர்வாக அமைப்பு முறையும் அதிகார வர்க்கமும் இந்தோனீசியாவிலே தொடர்ந்து இயங்க முற்பட்டு வந்துள்ளன.

இயற்பகை நாயனார்

"இல்லையே என்றாத இயற்பகைக்கும் அடியேன்" எனச் சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் போற்றும் இயற்பகையார் (7.39.1) சோனாட்டுக்

காவரிப்பூம் பட்டினத்திலே வாணிபஞ் செய்து வாழ்ந்தவர்; சிவனடியார் வேண்டும் யாவையும் இல்லை என்னுதே கொடுக்கும் விரதமுடையவர்; சிவபிரான் தன் தொண்டர் மரூதவண்ணம் காட்டும் பொருட்டு வேதியர் வடிவில் அவர் மனை அணைந்து அவர் மனைவியை வேண்டித் தாம் மனை வந்ததாக இயற்பகையாரிடம் கூறிய போது, அவர் முன்னையின் மகிழ்ந்து, தம் மனைவியை அழைத்துக் கொண்டு வந்து, வேதியருடன் விட, அவர் தம் பயணத்துக்குத் துணைவரும்படி கேட்ட போது, சம்மதித்துச் துணை செல்கையில், சுற்றத்தினர் தடை செய்ய முற்பட்டதால், அவர்களைத் தம் வாளாற் கொண்டு வேதியரையும் மனைவியையும் பயமின் றித் தொடர்ந்து மேற் செல்லும்படி கூறி விட்டு, இயற்பகையார் தம்வழித் திரும்பி நடக்கலானார். அக்காலை ஓலம் என்ற குரல் கேட்டுத் திரும்பி ஓடி வந்த இயற்பகையாருக்கு இறைவன் தன் கோலங்காட்டி, இயற்பகையாரையும் அவர் மனைவியையும் வாழ்த்தி அருள் புரிந்தார். சேக்கிழார்சுவாமிகள் பெரிய புராணத்திலே கூறியுள்ள கதையிது.

இயற்பா

ஆழ்வார்களின் அருளிச் செயல்கள் நாலாயிரத் திவ்விய பிரபந்தமாகத் தொகுக்கப்பட்டுள்ளன. நாலாயிரத்திவ்விய பிரபந்தத்தின் மூன்றாம் ஆயிரம் இயற்பா என வழங்கப்படும்.

இயற்பாவிலே பத்துப் பிரபந்தங்கள் இடம் பெறுவன. அவை முறையே;

1. பொய்கையாழ்வார் அருளிச்செய்த முதற் திரு வந்தாதி.
2. பூதத்தாழ்வார் அருளிச்செய்த இரண்டாந் திருவந்தாதி.
3. பேயாழ்வார் அருளிச்செய்த மூன்றாந் திரு வந்தாதி
4. திருமழிசையாழ்வார் அருளிச்செய்த நான் முகன் திருவந்தாதி.
5. நம்மாழ்வார் அருளிச்செய்த திருவிருத்தம்.
6. நம்மாழ்வார் அருளிச்செய்த திருவாசிரியம்.
7. நம்மாழ்வார் அருளிச்செய்த பெரியதிரு வந்தாதி.
8. திருமங்கையாழ்வார் அருளிச்செய்த திரு வெழுசூற்றிருக்கை.

9. திருமங்கையாழ்வார் அருளிச்செய்த சிறிய திருமடல்

10. திருமங்கையாழ்வார் அருளிச்செய்த பெரிய திருமடல்

வெண்பாவாற் பாடப் பெற்ற இயற்பாத் திருவந்தாதிகளிலே முதலாழ்வார் பாடியவற்றில் ஒவ்வொன்றிலும் நூறு பாடலுள்; நான்முகன் திருவந்தாதியிலே 96 பாடலும் பெரிய திரு வந்தாதியில் 87 பாடலுமுள்; நம்மாழ்வாரின் திருவிருத்தத்திலே 100 பாடலும் திருவாசிரி யத்தில் ஏழு பாடலுமுள்; திருமங்கையாழ்வாரின் திருவெழு சூற்றிருக்கை 46 அடிகளை உடைய ஆசிரியப்பாவாகும்; திருமடல்கள் கலி வெண்பாவாலானவை.

இயற்பாவிலே நம்மாழ்வாரின் திரு விருத் தத்தின் ஈற்றுப் பாடல் பல் சுருதிப் பாட்டு.

பூதத்தாழ்வார் 'மாமல்லை' யைத் தம் திருப் பாசுரத்திலே குறிப்பிட்டுள்ளார் (70). மகா மல்லன் எனும் நரசிம்மவர்மன் (630 — 668) காலத்திற்கு முன்பு மகாமல்லபுரம் (மாமல்ல புரம்) மாமல்லை என்ற பெயரைப் பெற்றதெனல் சாலானது. எனவே ஏழாம் நூற்றாண்டின் நடுப் பகுதிக்கு முற்பட்டவர் பூதத்தாழ்வார் எனல் பொருந்தாது. பொய்கையாழ்வாரும், பேயாழ்வாரும் பூதத்தாழ்வாரும் திருக்கோயிலுரிலே சந்தித்ததாக வைணவ குருபரம்பரைக் கதைகள் கூறுவன. எனவே முதலாழ்வார் மூவரும் சமகாலத்தவராவர். திருவல்லிக்கேணியிலே முதலாழ்வார் மூவரும் திருமழிசையாழ்வாரைச் சந்தித்ததாகவும் அவர் பேயாழ்வாரின் சீடர் என்றும் வைணவ சம்பிரதாயம் கூறுகின்றது. திருமங்கையாழ்வார் 'வைரமேகன்' காலத்தவர் (பெரிய திருமொழி 2.8.10). வைரமேகன் என்பவன் தந்திவர்மன் (796—846) பல்லவன் என்பதே பொருத்தமாகத் தெரிகின்றது. நெடு சடையன் பராந்தகன் (768—815) ஆட்சியில் ஏற்பட்ட சீவர மங்கலத்தை நம்மாழ்வார் பாடியுள்ளார் (திருவாய்மொழி, 5.7.1—11). முதலாம் ஆதித்தனின் (871—907) மூன்றாம் ஆட்சியாண்டுத் தஞ்சை திருக்கண்ணபுரம் சாசனம் 'சடகோபன்' எனும் பெயர் மக்களுக்கு வழங் கப்பட்டதைக் காட்டுகின்றது.

இயற்பாவில் இடம் பெறும் பிரபந்தங் களுக்குப் பெரியவாச்சான்பிள்ளை வியாக்கியான முண்டு. முதலாழ்வார் திருவந்தாதிகளுக்கு நஞ் ஜீயர் வியாக்கியானமும் நம்மாழ்வாரின் திரு விருத்தத்திற்கு வடக்குத் திருவிதிப்பிள்ளை ஈடு முண்டு.

கே. ஸ்ரீநிவாஸ முதலியார் (1861), முடிச்சூர் அப்பாவு முதலியார் (1865), அரசாணிபாலை கந்தாடை கிருஷ்ணமாசார்யர் (2ம் பதிப்பு, 1890), சி. கே. திருவேங்கடாசார்யர் (1898), ஸ்ரீநிவாசவரதாச்சாரியர் (1898), காரப்பங்காடு ஸ்ரீ கோபாலச்சாரியர் (1908), சே. கிருஷ்ணமாச்சாரியர் (1928), பி. இரத்தினநாயகர் ஸன்ஸ் (1938), ரி. சி. பார்த்தசாரதி அய்யங்கார் (1939), வை. மு. கோபாலகிருஷ்ணமாசாரியர், "மயிலைமாதவதாஸன்" (1943) முதலியோர் திவ்விய பிரபந்தத்தைப் பதிப்பித்துள்ளனர். காஞ்சி பிரதிவாதி பயங்கரம் அண்ணங்கரா சாரியர் திவ்யார்த்த தீபிகையுரைடன் திவ்விய பிரபந்தத்தைப் பதிப்பித்துள்ளார்.

இரகஸ்ய கிரந்தங்கள்

இரகசியங்களை உள்ளடக்கிய நூல்கள் இரகஸ்ய கிரந்தங்கள் எனப் பொதுப் பெயர் பெறினும், வைணவ விசிஷ்டாத்வைத சம்பிரதாய கிரந்தங்களில் ஒரு பிரிவே சிறப்பாக இரகஸ்ய கிரந்தங்கள் எனப்படுவன. இவை வைணவத்தின் பிரதான கோட்பாடுகளைத் தெளிவாக்கி, வைணவ சமூகத்திற்கு முழுச்சுக்குத் தேவையான விடயங்களைக் கூற மணிப்பிரவாள நடையில் எழுந்தவை. இவற்றிலே பொதுவாக

- (1) நித்திய பொருள் மூன்று (தத்வத்திரயம்): சித், அசித், ஈஸ்வரன்
 - (2) இரகஸ்ய மந்திரம் மூன்று (இரகஸ்யத்திரயம்): திருமந்திரம், துவயம், சரமசுலோகம்
 - (3) சேரவிடுவோர் (புருஷகாரம்): பிராட்டியார்
 - (4) சரணடைதல் (பிரபத்தி, சரணாகதி)
 - (5) இறைவனுக்கும் இறையடியாருக்கும் சேவை (கைங்கரியம்)
 - (6) போதனைகளின் சுருக்கம் (அர்த்த பஞ்சகம்)
 - (7) ஆசார்யர்
 - (8) வைணவர் இலக்கணம்
- என்பன இடம் பெறுவன.

இரகஸ்ய கிரந்தங்களிலே விசிஷ்டாத்வைத தத்துவம் நான்கு கோட்பாடுகளை அடிப்படையாகக் கொண்டது என்று கூறப்படும்.

- (1) ஆன்மா — உடல் உறவு (சர்சரீரிபாவம்)
- (2) இறைவன்சேவை; அடியார்களுக்கும் நீடிக்கப்படுவது (கைங்கரியம்)

(3) சரணடைதல் (பிரபத்தி)

(4) இறைவனை அடையப் பிராட்டியார், ஆசாரியர் உதவி (புருஷகாரம்)

பிராட்டியார், ஆசாரியர் உதவியுடன் இறைவனைச் சரணடைந்தால் மோட்சத்தை அடையலாம் என்றும் மோட்சம் இறைவனுக்கும் இறையடியார்களுக்கும் சேவை செய்தல் என்றும் இரகஸ்ய கிரந்தங்கள் கூறுவன.

இரகஸ்ய கிரந்தங்களில் வைணவ சம்பிரதாயம் அர்த்த பஞ்சகம் மூலமும் ஆராயப்படுகின்றது. இங்கு கூறப்படும் ஐந்து பொருள்கள்:

- (1) பேறு (பிராப்பியம்)
- (2) தகுதிகள் (பிராப்தம்)
- (3) உபாயங்கள் (பிராபகம்)
- (4) பலன்கள்
- (5) தடைகள் (பிராப்திவிரோதம்)

பெரியவாச்சான்பிள்ளை, பிள்ளைலோகாசாரியர், வேதாந்ததேசிகர் என்போர் மணிப்பிரவாள நடையிலே பல இரகஸ்யகிரந்தங்களை எழுதியுள்ளனர். பரந்தரகஸ்யமும் மாணிக்கமாலையும் பெரியவாச்சான்பிள்ளையின் பிரதான இரகஸ்ய கிரந்தங்களாம். பிள்ளை லோகாசாரியரின் பதினெட்டு ரகஸ்யகிரந்தங்கள், அஷ்டாதசரகஸ்யம் என்ற பேரிலே வழங்குவன. இவற்றிலே ஸ்ரீவசனபூஷணம், முழுக்ஷூப்படி, தத்வத்திரயம், அர்த்தபஞ்சகம் என்பன பிரதான நூல்களாம். வேதாந்த தேசிகர் மணிப்பிரவாளநடையிலே 34 இரகஸ்யகிரந்தங்களை எழுதியுள்ளார். இவை தனி ரகஸ்யங்கள், அமிர்தரஞ்சனீ ரகஸ்யங்கள், அமிர்தாஸ்வாதினி ரகஸ்யங்கள் என மூன்று தொகுதிகளாக வைணவ மரபிலே வழங்குவன. இவற்றிலே இரகஸ்யதிரயசாரம், அபய பிரதான சாரம், பரமதபங்கம், இரகஸ்ய சிகாமணி என்பன பிரதான நூல்களாகக் கருதப்படுவன.

இரகஸ்ய திரயம்

வைணவ மரபிலே விசிஷ்டாத்வைதிகள் முக்கியத்துவம் அளிக்கும் மூன்று இரகசிய மந்திரங்கள் திருமந்திரம், துவயம், சரமசுலோகம் என்பனவாம்.

திருமந்திரம் "ஓம் நமோ நாராயணாய" எனும் திருவெட்டெழுத்தாகும். ஆழ்வார்களின் அருளிச் செயல்களிலே திருவெட்டெழுத்துக்குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது (பெரிய திருமொழி 1.8.9, 8.10.3). அஷ்ட சுலோகே எனும் நூலிலே

பட்டர் திருமந்திரத்தின் பொருளை முதன் முதலாகச் சுருக்கமாக விளக்கினார். வடக்குத் திருவீதிப்பிள்ளை ஈட்டிலே அதன் பொருளை விரிவாக விளக்கியுள்ளார்.

துவயம் வைணவ மரபிலே திருமந்திரத் திலும் உயர்ந்ததாக மதிக்கப்படுவது. ஆயினும் ஆழ்வார்களின் திருப்பாசரங்களிலே அது நேரடியாகக் குறிப்பிடப்படவில்லை என்பர். ஆயினும் வியாக்கியானம் செய்த ஆசாரியர்கள் துவயத்தின் பொருளை ஆழ்வார்கள் குறிப்பாகத் தந்துள்ளனர் என்பர். துவயம் இரு தொடராக அமைவது;

ஸ்ரீமந் நாராயண சரணோ சரணம் பிரபத்யே ஸ்ரீமதே நாராயணய நம:

துவயத்தின் மூலம் பிரபத்தி (சரணாகதி) யும் புருஷகாரமும் குறிப்பிடப்படுகின்றன. பிராட்டியார் உதவியுடன் ஸ்ரீமத் நாராயணனுடைய பாதார வித்தங்களைச் சரணடைந்து அவருக்குச் சேவை செய்ய வேண்டும் என்பதே இதன் பொருள். பராசரபட்டர் துவயத்தின் பொருளை அஷ்டசுலோகியில் தெளிவாக முதன் முதலில் விளக்கினார்; வடக்குத் திருவீதிப்பிள்ளையின் ஈடும் விரிவாக விளக்குகின்றது.

சரமசுலோகம் என்று கொள்ளப்படுவது பகவத் கீதையில் வரும் மேல்வரும் சுலோகம் (18:66) சர்வதர்மாந் பரித்யஜ்ய மாம் ஏகம் சரணம்வ்ரஜ அஹம் த்வா ஸர்வபாடுபய்ய: மோக்ஷ யிஷ்யாமி மாசுச:

இராமாநுசர் கீதாபாஷ்யத்திலே தெளிவாக இதனைச் சரமசுலோகம் என்று குறிப்பிட்டா விடிலும் பின்வந்த ஆசாரியர்கள் சரமசுலோகம் எனக் கொண்டனர். பட்டர் தாம் அஷ்ட சுலோகியில் சரமசுலோகம் என்ற பெயரை இதற்கு முதன் முதலாக வழங்கினார். பின்பு பிள்ளை லோகாசார்யரும் வேதாந்த தேசிகரும் மேலும் இரு சரம சுலோகங்களைச் சேர்த்துள்ளனர். அவற்றில் ஒன்று வால்மீகி ராமாயணத்தில் இராமபிரான் விபீஷணனுக்கு உரைத்தது.

ஸக்ருதேவ ப்ரபந்தாய தவாஸ்மீதி ச யாசதே அபயம்ஸர்வ பூதேப்யோ ததாம் யேதத் வ் ரதம் மம:

ஏனையது வராக புராணத்தில் வராகப் பெருமான் பூமாதேவிக்குக் கூறியதாக வரும் மேல்வரும் சுலோகம்:

ஸ்த்திதே மநாசி ஸுஸ்வஸ்த்தே சரீரே ஸதியோ நர: தாது ஸாம்யே ஸ்த்திதே ஸ்மர்த்தா விச்வரூபஞ் சமாமஜம் ததஸ்தம் ம்ரிய மரணம் துகாஷ்ட்ட பாஷண ஸந்நியம்

அஹம்ஸ்மராயி மத் பக்தம் நயாயி பரமாங்கதிம்:

இவை இரண்டும் முன்னையது போலவே இறைவனிடம் சரணடைந்து அவனுக்கு அடிமையாக, இறைவன் அவனுடைய நல்வாழ்வினைப் பொறுப்பேற்பர் என்ற பொருளையுடையன என்பர்.

பெரியவாச்சான்பிள்ளையின் பரந்தரகஸ்யம், பிள்ளைலோகாசாரியரின் முழுக்ஷூப்படி வேதாந்த தேசிகரின் இரகஸ்யதிரயசாரம் என்பன இரகஸ்யதிரயம் பற்றிய நூல்களிலே மிகவும் போற்றப்படுவனவாம்.

இரகுநாதையர், சந்.

யாழ்ப்பாணத்துக் கொக்குவில் சந்திரசேகர ஐயரின் புதல்வர்; தத்தபுத்திரன் கொக்குவில் ச. இ. சிவராமலிங்கையர்; சகாப்தம் 1781 க்குச் சமமான காலயுத்தி வருடம் (1858 — 59) முதல், வாக்கிய பஞ்சாங்கம் கணித்தவர். சு. நடராசையருடன் சேர்ந்து போசராச பண்டிதரின் சரசோதிமலை எனும் சோதிட நூலைப் பரிசோதித்துக் கொக்குவில் சோதிடப் பிரகாச யந்திரசாலையிற் கர வருடம் பங்குனி மாதம் (1892) பதிப்பித்தவர்; செகராசசேகர மாலையைப் பரிசோதித்தவர்; அதனைச் ச. இ. சிவராமலிங்கையர் விசுவாவச வருடம் ஆவணி மாதம் (1905) பதிப்பித்தனர்.

இரகுநாதையர், இ. சி.

யாழ்ப்பாணத்துக் கொக்குவில் சந்திரசேகர ஐயரின் புதல்வர் இரகுநாதையர்; சகாப்தம் 1781 க்குச் சமமான காலயுத்தி வருடம் (1858 — 1859) முதல், வாக்கிய பஞ்சாங்கம் கணித்தவர்; சந். இரகுநாதையரின் தத்த புத்திரன் ச. இ. சிவராமலிங்கையர்; ஐய வருடம் (1894 — 1895) முதல், வாக்கிய பஞ்சாங்கம் கணித்தவர்; சிவராமலிங்கையர் மகன் இ. சி. இரகுநாதையர்; விக்கிரம வருடம் (1940 — 1941) முதல் வாக்கிய பஞ்சாங்கம் கணித்தவர்.

ஆசௌசதீபிகை, கந்தர்சஷ்டிகவசம், சுப்பிரமணியர் கவசம், சந்தானதீபிகை பொழிப்புரை (1940), சனிதுதி, சிவசிராத்தவிதி, சிவாலய தரிசனவிதி, நல்லைச்சுப்பிரமணியசுவாமி பேரில் பரமானந்தர் கீர்த்தனை, பரகிதம், பிள்ளையார்கதை முதலிய பல நூல்களைக் கொக்குவில் சோதிடப் பிரகாச யந்திரசாலையிற் பதிப்பித்து வெளியிட்டவர்.

செகராசசேகரமாலையைத் தம்முரையுடன் சித் திரபானு வருடம் புரட்டாதி மாதம் (1942) பதிப்பித்தவர்; நல்வழிக்குத் தத்துவார்த்த விளக்கவுரை கண்டவர்.

இரகுவம்மிசம்

இரகுவின் மரபினைப் பாடுவது இரகுவம்மிசம். இரகுவின் தந்தை திலீபன் வரலாற்றுடன் இரகுவின் மரபுக் கதை தொடங்குகின்றது. திலீபன், இரகு, அயன், தசரதன், தசரத ராமன், குசன் என்போர் வரலாறுகள் விரிவாகவும் குசன் பின் வந்த அதிதி முதல் அக்கினி வருணன் வரையிலான இருபத்து மூவர் வரலாறுகள் சுருக்கமாகவும் இரகுவம் சத்திலே இடம்பெறுவன.

சங்கத மொழியிலே காளிதாச மகாகவி இயற்றிய இரகு வம்மிசம் மகா காவியமாகக் கருதப்படுவதாகும்.

காளிதாசனின் இரகு வம்மிசத்தினை அதர்ப்பட மொழி பெயர்த்துத் தமிழிலே செய்யுணடையிலே பாடிய முதலவர் அரசகேசரி எனும் ஈழத்து அரச மரபினராவர். அரசகேசரி ஈழத்தின் வட பிரதேசங்களை ஆட்சி புரிந்த ஆரியச்சக்கர வர்த்திகள் பரம்பரையினரில் எதிர்மன்ன சிங்களின் (1591 — 1615) தமையனாகும், அவன் புதல்வனின் ஆட்சிப் பொறுப்பாளரும் சங்கிலிகுமாரனாற் கொல்லப்பட்ட வருமாவார். பதினானாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியிலும் பதினேழாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியிலும் அரசகேசரி வாழ்ந்தவர்.

அரசகேசரி பாடிய இரகு வம்மிசத்திலே முதற் பதினாறு படலமும் பொதுக்காண்டம் என்றும், அடுத்துவரும் ஆறு படலமும் சிறப்புக்காண்டம் என்றும், கடைசி நான்கு படலமும் பொதுச் சிறப்புக்காண்டம் என்றும் 1887 ஆம் ஆண்டுப் பதிப்பிற் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன. இப்பகுப்புக்குப் பாயிரத்திலோ அல்லது காண்டப் பிரிவின் ஈற்றுப் படலங்களிலோ ஆதாரம் இல்லை. மேலும் இருபத்தாறாவது குலமுறைப் படலத்தின் 33 ஆம் செய்யுள் மூலம் இரகுவம்மிசம் முழுவதாகக் கிடைக்கவில்லை என்று கருத இடமேற்படுகின்றது. இதனைப் பதிப்பாசிரியர் வித்துவ சிரோமணி ச. பொன்னம்பலபிள்ளையும் உணர்ந்திருக்கிறார். ஆயினும் இரகுவின் வம்மிசத்திலே குசனுக்குப் பின் வந்தவர்கள் சுருக்கமாகக் குறிப்பிடப்படும் படலத்திலேயே பாடல்கள் தவறிப் போயிருப்பதாற் சில பாடல்களே மறைந்தனவாதல் வேண்டும்.

அரசகேசரியின் இரகுவம்மிசத்திலே காப்புச் செய்யுளையும் ஒன்பது பாடலுடைய பாயிரத்தையும் அடுத்து ஆற்று, நாட்டு, நகரம்

படலங்கள் 165 பாடல்களிலே இடம் பெறுவன. இவற்றைத் தொடர்ந்து திலீபன் அரசியற்று வதும், புத்திர பாக்கியம் இல்லாது வசிட்டரிடம் தன்குறை கூறுவதும், வசிட்டர் ஆலோசனைப் படி காமதேனுவின் கன்றாகிய நந்தினியை வழிபட்டு ஒழுகுவதும், நந்தினி அருளால் இரகு உற்பத்தியாவதும், திலீபன் யாகம் இயற்றுவதும், இரகு முடிசூடித் திக்கு விசயஞ் செய்வதும், அவனுக்கு அயன் புத்திரன் பிறப்பதும், அயன் எழுச்சி பெறுவதும், சுயஞ் வரம் செய்வதும், கடிமணஞ் செய்து மீள்வதும், தந்தை இரகு கதியடைவதும், மனைவி இந்துமதி பிறப்பு நீங்குவதும், அயன் மரணமடைவதும் பதின்மூன்று படலங்களிலே 1331 பாடல்களிலே கூறப்படுவன. அயன் மகன் தசரதன் அரசியற்றி, முனிபுதல்வனைக் கொன்று சாபமேற்றதும், புத்திர காமயாகம் இயற்றிப் புதல்வர் நால்வர் திருவவதாரஞ் செய்ததும், இராமன் தாடகையை வதைத்து வேள்வி காத்து அகலிகை சாபம் நீக்கி, சீதையை மணந்து, வனம் புருந்ததும் இராவணனை வதஞ் செய்து, அயோத்தி மீண்டு அரசு புரிந்து சீதையை விலக்கி இராமன் துன்புறும்போது சத்துருக்கன் இலவணனை வதைத்ததும், இராமன் சம்புகனை வதைத்ததும் இராமபிரான் முதலானோர் அவதாரம் நீங்கியதும் அடுத்து ஆறு படலங்களிலே 570 பாடல்களின் கூறப்படுவன. இவற்றை அடுத்துக் குசன் அயோத்தி சென்றதும், வாகு வலயத்தைத் தொலைத்து மீளப் பெற்றதும் முடிசூடி அரசியற்றியதும் மூன்று படலங்களிலே 335 பாடல்களிலே கூறப்படுவன. குசன் பின் வந்தோர் வரலாறுகள் கூறும் குலமுறைப் படலத்திலே 33 பாடல்கள் கிடைத்துள்ளன. எனவே அரசகேசரியின் இரகு வம்மிசத்திலே 2444 பாடல்கள் இன்று கிடைக்கின்றன.

வித்துவசிரோமணி ச. பொன்னம்பலபிள்ளை இரகு வம்மிசத்தின் மூலத்தினை யாழ்ப்பாணம் வித்தியாநுபாலன யந்திரசாலையிற் சர்வசித்து வருடம் ஆவணி மாதம் (1887) பதிப்பித்தார். புன்னலைக்கட்டுவன் மகாவித்துவான் சி. கணேசையர் முதற் பதினாறு படலங்களுக்கு எழுதிய உரை இரு பகுதிகளாக 1915 ஆம் 1932 ஆம் ஆண்டுகளில் பதிப்பிக்கப்பட்டுள்ளன. சுன்னைகம் அ. குமாரசுவாமிப்புலவர் சில அருஞ் செய்யுட்களுக்கு விளக்கம் தந்து 'இரகுவம்மிசக் கருப்பொருள்' எனும் நூலினை 1901 இலே வெளியிட்டனர். புலோவி இ. கனகசபாபதிப் பிள்ளை அயனெழுச்சிப் படலத்தினை உரையுடனும் ஆங்கிலமொழி பெயர்ப்புடனும் 1932 இலே பதிப்பித்தனர்.

மகாவித்துவான் ரா. ராகவையங்கார் (1870—1946) காளிதாசனின் இரகுவம்மிசத்தின் சில சருக்கங்களைத் தமிழிலே பெயர்த்துப் பாடியுள்ளார்.

சுன்கைம் அ. குமாரசுவாமிப்புலவர் (1854 — 1922) எழுதிய இரகுவமிச சரிதாமிர்தம் 1930 இலே வெளிவந்தது.

புலோலி வ. கணபதிப்பிள்ளை (—1895) இரகுவம்ச காவியத்தினை வசனரூபத்திலே தமிழில் வழங்கியுள்ளார். முதலீந்து சருக்கத்தின் மொழிபெயர்ப்பு சென்னையில் 1874 இலே வெளிவந்தது; ஏனையவை அச்சிட்ட விபரங்கள் அறியுமாறில்லை.

இரங்கப்பிள்ளை கவிராயர்

தமிழ்நாடு பழவேற்காடு எனுமூரினர்: அரங்கப்பிள்ளை கவிராயர் எனவும் அழைக்கப்பட்டவர்.

அரிச்சந்திர விலாசம் பாடியவர். அது 1867, 1875 ஆம் ஆண்டுகளில் அச்சிடப் பெற்றுள்ளது.

இரட்டையர்

இயற்பெயர் மறைந்து போயினமையால் இரட்டையர் என வழங்கப் பெற்றவர்; தமிழ் நாவலர் சரிதை வழங்கியுள்ள இளஞ்சூரியர், முதுசூரியர் எனும் பெயர்களும் (113) இயற்பெயர்கள் எனத் துணிதல் அரிது. இரட்டையர் என்ற சொல்லின் அடிப்படையிற் சிலர் ஒரு தாய் வயிற்றுப்பிள்ளைகள் என்று கருத்துரைத்துள்ளனர். ஒருவர் அம்மான் மகன் என்றும் மற்றவர் அதை மகன் என்றும் வழங்கும் கதை இரட்டையர் என்ற கருத்தை ஏற்பதற்குத் தடையாகவுள்ளது.

இரு புலவர் ஒருங்கு சேர்ந்து யாண்டும் போய் வருவதற்கான காரணத்தைக் கூற முனைந்தோர் ஒருவரைக் குருடராகவும் மற்றவரைச் சப்பாணியாகவும் படைத்துக் கொண்டனர்; இவ்வாறு கூறுவதற்கு எவ்விதமான சான்றுகளும் காணப் பெறவில்லை. புலமையால் நட்புரிமை பூண்டு ஒருவருக்கு மற்றொருவர் இன்றியமையாதவராய் இணை பிரியாமல் போய்ப் பாடிப் புகழுடன் வாழ்ந்த இரண்டு புலவர்களே இரட்டைப் புலவர் என்று வழங்கப் பெற்றனர்.

இரட்டையர் சோணாட்டினர் என்று சோழ மண்டலச் சதகம் கூறும், அதனுள் இடம் பெறும் 'வாகாம் பதியாமிலந்துறை' (செய்யுள் 58) என்பதன் அடிப்படையிற் சிலர் இரட்டையர் ஊர் இலந்துறை என்றும் ஆமிலந்துறை என்றும் கூறுவர்.

இரட்டையர் ஏகாம்பரநாதருலாவிலே மல்லிநாதன், திருமல்லிநாதன் என்ற பெயர்களைப் பெற்ற சம்புவராயன் ஒருவன் செய்த திருப்பணிகளைக் குறிப்பிடுவர். ஏகாம்பரசம்புவராயன்காலத்தில் இரட்டையர் இருந்தார் என்று தொண்டை மண்டலச் சதகத்தில் இடம் பெறும் "மேதைப் புலவர்எண்" என்ற பாடல் உணர்த்துகின்றது. அப்பெயர் கொண்டவன், வென்று மண்கொண்டசம்புவராயர் (1321 — 1339) என்பர்.

இரட்டையர் காலத்தவர் வில்லிபுத்தூராழ்வார். வில்லிபுத்தூராழ்வார் பாரதம் பாடுவதற்குத் தூண்டு கோலாக அமைந்த வக்கபாகை வரபதி ஆட்கொண்டாளை இரட்டையர் போற்றிப் பாடியுள்ளனர் (தமிழ் நாவலர் சரிதை, 107).

தெய்வீகவுலா எனவும் கச்சியுலா எனவும் அழைக்கப்படும் காஞ்சி ஏகாம்பரநாதருலா, தில்லைக் கலம்பகம், திருவாமாத்தூர்க் கலம்பகம் என்பனவற்றையும் தனிப்பாடல்களையும் இரட்டையர் பாடியுள்ளனர்.

திருவொற்றியூர் தியாகேசர் பஞ்சரத்தினமும் வடிவுடையம்மை பஞ்சரத்தினமும் தெய்வீக இரட்டைப்புலவர் பாடியவையெனப் பதிப்பிக்கப்பட்டுள்ளன. வடிவுடையம்மை பஞ்சரத்தினம் அபிராமியந்தாதியைக் குறிப்பிடுவதால் இரட்டையர் பாடியதெனல் பொருந்தாது. கச்சிக்கலம்பகம் ஒன்றினை இரட்டையர் பாடினார் எனப் புலவர் புராணமுடையார் கூறுவதற்கு ஆதாரமில்லை. காஞ்சி ஏகாம்பரநாதர் வண்ணமும் மூவரம்மானையும் இரட்டையராற் பாடப்பட்டவை என்பர் சிலர்.

இரண்டாம் ஆயிரம்

ஆழ்வார்களின் அருளிச் செயல்கள் நாலாயிரத் திவ்விய பிரபந்தமாகத் தொகுக்கப்பட்டுள்ளன. நாலாயிரத் திவ்விய பிரபந்தத்தினை முதலாயிரம், இரண்டாம் ஆயிரம், மூன்றாம் ஆயிரம், நான்காம் ஆயிரம் என வகுத்துரைக்கும் மரபுண்டு. இவற்றிலே இரண்டாம் ஆயிரம் பெரிய திருமொழி எனவும், மூன்றாம் ஆயிரம் இயற்பா எனவும் நான்காம் ஆயிரம் திருவாய்மொழி எனவும் அழைக்கப்படுதலுமுண்டு.

இரண்டாம் ஆயிரத்திலே தந்திவர்மன் காலத்தில் (796 — 846) வாழ்ந்த திருமங்கையாழ்வார் பாடிய பெரிய திருமொழி, திருக்குறுந்தாண்டகம், திருநெடுந்தாண்டகம் எனும் மூன்று பிரபந்தங்கள் இடம் பெறுவன. பெரிய திருமொழியிலே பதினொரு பத்துகளில் நூற்றெட்டுப் பதிகங்களிலே 1084 திருப்பாசுரங்கள்

இடம் பெறுவன; பத்தாம் பத்தின் ஏழாம் திருப்பதிகத்திற் பதினான்கு திருப்பாசுரமுள ஏனைய 107 திருப்பதிகங்களிலும் பத்துப் பாசுரமுறை ஒழுங்காகவுள்ளது; இத்திருப்பதிகங்கள் அறுசீர் ஆசிரிய விருத்தம், எழுசீர் ஆசிரிய விருத்தம், எண்சீர் ஆசிரிய விருத்தம், ஆசிரியத்துறை, வெண்ணுறை, கலிவிருத்தம், சந்தக்கலிவிருத்தம், கலிநிலைத்துறை, கலித்தாழிசை, கொச்சகக்கலிப்பா, வஞ்சிவிருத்தம் எனும் யாப்பமைதிகளாற் பாடப்பட்டுள்ளன.

திருக்குறுந்தாண்டகத்தில் இருபது அறுசீர் ஆசிரிய விருத்தங்களும் திருநெடுந்தாண்டகத்தில் முப்பது எண்சீர் ஆசிரிய விருத்தங்களும் இடம் பெறுகின்றன. அப்பர் சுவாமிகளின் தாண்டக யாப்பினைத் திருநெடுந்தாண்டகத்திலும் திருநேரிசை யாப்பினைத் திருக்குறுந்தாண்டகத்திலும் காணலாம்.

பெரிய திருமொழியின் பதிகங்களின் ஈற்றுப் பாடல்களும் தாண்டகங்களின் ஈற்றுப் பாடல்களும் பலசுருதிப் பாட்டு அல்லது திருநாமப் பாட்டு எனப்படும் வகையின; சம்பந்தப் பெருமானின் திருக்கடைக் காப்பினை ஒத்தவை.

இரண்டாம் ஆயிரத்திற்குப் பெரிய வாச்சான்பிள்ளை எழுதிய வியாக்கியானம் உண்டு. திருநெடுந்தாண்டகத்திற்கு பராசரபட்டர் வியாக்கியானம் எழுதியுள்ளார்.

ஸ்ரீ சர்மாசாரியர் 1856 இலே பெரிய திருமொழியைப் பதிப்பித்துள்ளார். கே. ஸ்ரீ நிவாஸமுதலியார் (1861), முடிச்சூர் அப்பாவு முதலியார் (1865), ஊ. புஷ்பரதச் செட்டியார் (1885), அரசாணி பாலை கந்தாடை கிருஷ்ண மாசார்யர், சி. கே. திருவேங்கடாசார்யர் (1898), ஸ்ரீநிவாச வரதாசாரியர் (1898) முதலியோர் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டிலே பதிப்பித்தவர்கள்; இருபதாம் நூற்றாண்டிலே காரப்பங்காடு ஸ்ரீ கோபாலாச்சாரியர் (1908), அ. க. கிருஷ்ணமாசார்யர் (1912), சே. கிருஷ்ண மாச்சாரியார் (1928), பி. இரத்தினநாயகர் ஸன்ஸ் (1938), ரி. சி. பார்த்தசாரதி அய்யங்கார் (1939), ம. பாலசுப்பிரமணிய முதலியார் (1943) முதலியோர் திவ்வியப்பிரபந்தத்தைப் பதிப்பித்துள்ளனர். மர்ரே அண்டு கம்பெனி 1956 இலே பெரிய திருமொழி மூலத்தினை நன்முறையிலே பரிசோதித்துப் பதிப்பித்தனர். காஞ்சி பிரதிவாதி பயங்கரம் அண்ணங்கரா சாரியர் திவ்யார்த்த தீபிகையுரையுடன் பல முறை பதிப்பித்துள்ளார்.

இரண்டாம் திருவந்தாதி

பொய்கையாழ்வாரின் திருவந்தாதியை அடுத்துத் தொகுக்கப் பெற்றமையால் இரண்டாம் திருவந்தாதி என்ற பெயரினைப் பெற்றது. வைணவ திருப்பாசுரங்களின் தொகுப்பாகிய நாலாயிரத்திவ்விய பிரபந்தத்திலே இயற்பா எனும் பிரிவிலே இடம் பெறுவது. இதனுள் நூறு வெண்பாவுள்.

இரண்டாம் திருவந்தாதியைப் பாடியவர் பூதத்தாழ்வார். இவர் ஏழாம் நூற்றாண்டின் கடைக்கூறிலும் எட்டாம் நூற்றாண்டின் முற் கூறிலும் வாழ்ந்தவர்.

தமிழ் வைணவ பக்தி இலக்கியத்தின் முன் ழேடிகளில் ஒன்றான இரண்டாம் திருவந்தாதி சுய உணர்வுகளை எடுத்துக் காட்டும் ஆக்கமாக மிளர்கின்றது. திருமாவின் அவதாரங்களையும் அவற்றின் நிகழ்ச்சிகளையும் போற்றிப் பாடுவதுடன் அவர் எழுந்தருளிய திருக்கோயில்களையும் அவற்றின் இயற்கை அழகினையும் வியந்து கூறுவதையும் வெண்பாக்கள் காட்டுகின்றன.

இரண்டாவது திருமுறை

சைவர்களின் பன்னிரு திருமுறைகளிலே முதல் மூன்று திருமுறைகளும் திருஞானசம்பந்த மூர்த்தி நாயனார் பாடியருளிய திருப்பதிகங்களின் தொகுப்புகளாம்.

திருஞானசம்பந்தரும் திருநாவுக்கரசரும் சம காலத்தவராவர். அரசியலிலிருந்து ஓய்வு பெற்றுச் செங்காட்டங்குடியிலே சிறுத்தொண்டர் தங்கியிருந்த போது சம்பந்தர் அவரைச் சந்தித்ததாகப் பெரிய புராணம் கூறும் (வார்வன. சரு. 31 — 48). சிறுத்தொண்டர் பல்லவன் படைக்குத் தலைமை தாங்கி வாதாபி கொண்டது கி.பி. 642 என்று கூற இடமுண்டு. எனவே சந்திப்பு நிகழ்ந்தது 642க்குப் பின்பாகும். பெரியபுராணம் சிறுத்தொண்டரைச் சந்தித்துவிட்டுச் சம்பந்தர் திருமருகல் சென்று, பின்பு திருப்புகலூரிலே தங்கியிருந்த காலை அப்பரைச் சந்தித்ததாகக் கூறும். திருமுறைக் காட்டிலே அப்பரையும் சம்பந்தரையும் மங்கையர்க்கரசியும் குலச்சிறையரும் சந்தித்ததை அடுத்தே சம்பந்தர் பாண்டிய நாடு ஏகிப் பாண்டியனைச் சைனத்திலிருந்து மீட்டனர் என்றும் பெரியபுராணம் கூறுகின்றது. சம்பந்தர் மீட்ட பாண்டியன் அரிகேசரி மாறவர்மன் (640 — 690). எனவே சம்பந்தர் ஏழாம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்தவராவர்.

சம்பந்தர் பாடிய திருப்பதிகங்களையுடைய இரண்டாம் திருமுறையிலே 122 திருப்பதிகங்களுள். இத் திருப்பதிகங்களிலே 1326

திருப்பாடல்கள் முழுப் பாடல்களாகவும் ஐந்து திருப் பாடல்கள் அடி குறைந்த பாடல்களாகவும் காணப்படுவன. இத் திருப்பதிகங்களிலே 103 திருப்பதிகங்கள் பதினொரு திருப் பாடல்களை யுடையவை என்பது நோக்கத்தக்கது.

இந்தளம், சீகாமரம், காந்தாரம், பியந்தைக் காந்தாரம், நட்ராகம், செவ்வழி எனும் ஆறு பண்களிலமைந்த திருப்பதிகங்கள் இரண்டாந் திருமுறையிற் றொகுக்கப் பெற்றுள்ளன.

இத்திருமுறையில் இடம் பெறும் திருப் பதிகங்களிலே 120 தலப்பதிகங்கள்; இருபதிகம் பொதுப்பதிகங்கள் தலப்பதிகங்கள் 90 திருத் தலங்கள் பற்றியவை.

சம்பந்தர் திருப்பதிகங்களிலே பொதுவாக ஒரு அமைப்புப் பேணப்பட்டுள்ளது. முதலேழு திருப்பாடல்களிலே தலமுர்த்தியின் அருமை பெருமை ஆற்றல் முதலிய பண்புகளும் அடியார் தொண்டின் சிறப்பும் தல இயற்கை வனப்புடன் கூறப்படுகின்றது. எட்டாவது திருப் பாடல் இராவணன் மலையேடுத்து வருந்தி இறைவனைப் போற்றும் செய்தி கூறுவது. உயிர்கள் தம் பிழை நினைந்து ஏசறுதல் இங்கு காணப்படுகின்றது; ஒன்பதாவது திருப்பாடல் பிரமனும் திருமாலும் அடிமுடிதேடிய செய்தி கூறுவது; பசு ஞானத்தாலும் பாச ஞானத் தாலும் இறைவனை உணர்தல் முடியாது என்பதையும் அவன் அருளாலேயே அவனை உணர முடியும் என்பதையும் இங்கு காணலாம். பத்தாவது திருப்பாடல், புறச்சமயத்தாரைக் கூறுவது; அவர்களின் நெறி துயர் விளைவிப்பன என்பதை இங்கு வற்புறுத்தல் காணலாம். பதினொராவது பாடல், திருக்கடைக்காப்பு; பக்தியுடன் பயின்று பாடுவோர் அடையும் நற்பயன்களை கூறுவது.

திருஞானசம்பந்த சுவாமிகளின் திருப்பதிகங் களைக் காஞ்சிபுரம் மகாவித்துவான் கோ. சபாபதிமுதலியார் 1864 இலே பதிப்பித்தனர்; தேவாரம் தலமுறையை மதுரை இராம சுவாமிப்பிள்ளை (1881), திருமயிலை செந்தில் வேலு முதலியார் (1893), வண்ணை சி. சுவாமி நாதபண்டிதர் (1911) என்போர் பதிப்பித்தனர். காஞ்சி நாகலிங்கமுனிவர், கயப்பாக்கம் சதா சிவச்செட்டியார் பதிப்பு விபரங்கள் தெரிய வில்லை. சென்னை சைவ சித்தாந்த மகாசமாஜம் திருஞானசம்பந்த மூர்த்திசுவாமிகள் தேவாரத்தை 1931, 1936 ஆம் ஆண்டுகளிற் பதிப்பித்துள்ளது. திருப்பனந்தாள் ஸ்ரீகாசிமடம் 1950 இலே தி. பட்டுச்சாமி ஓதுவார் குறிப்புரையுடன் திருஞானசம்பந்தசுவாமிகள் அருளிச்

செய்த தேவாரப் பதிகங்களைப் பதிப்பித்தது. தருமபுர ஆதீனம் முத்து சு. மாணிக்கவாசக முதலியாரின் குறிப்புரையுடன் இரண்டாவது திருமுறையை 1954 இலே பதிப்பித்துள்ளது.

இரணியவர்மன்.

தென்னார்க்காடு மாவட்டத்திற் சிதம்பரம் தாலுகாவின் தலைமைப்பட்டணம் சிதம்பரம், சைவர்களால் "கோயில்" என்று சிறப்பிக்கப் படுவது; தில்லை, புலியூர், பெரும்பற்றப் புலியூர் முதலிய பல பெயர்களை யுடையது.

தில்லையில் எழுந்தருளியிருக்கும் நடராஜப் பெருமான் ஆனந்ததாண்டவமுர்த்தியாக அருள் புரிந்து கொண்டிருக்கிறார். கூத்தப்பெருமானின் பெருமையைப் போற்றிப் புகழும் தேவாரமும் திவ்விய பாடல்களும் பலவுள. நடராசமூர்த்தியின் திருத்தலம் பற்றிய மான்மியம் கூறும் பிரபந்தங்களும் பலவுள.

தில்லைக் கூத்தனின் சந்நிதியிலே சித்தசபை, கனகசபை, தேவசபை, நிருத்தசபை, இராஜ சபை எனும் ஐந்து திருச்சபைகளுள. சித்தசபையே சிற்றம்பலம் என்றும் பொன்னம்பலம் என்றும் போற்றப்படுவதாகும். இங்கு கருவறையிலே நடராஜப் பெருமான் சிவகாமி சுந்தரியம்மையுடன் எழுந்தருளியிருக்கிறார். சிற்றம்பலத்திற்கு எதிரேயுள்ளது கனகசபை. தேவசபையே பேரம்பலம் என்று பேர் பெற்றது. நிருத்தசபை தேர் அமைப்பினை உடைய சிற்பாலயம். இராஜசபை ஆயிரக்கால் மண்டபம்.

தில்லைச் சிற்றம்பலத்தைப் பொன்வேய்ந்தவன் இரணியவர்மன் எனப்படும் சிங்கவர்மன் என்று கோயிற்புராணம், சிதம்பரமான்மியம் முதலியன கூறுவன. இவற்றிலே உடம்பிலே தோன்றியிருந்த சிங்கம் போன்ற வெண்ணிற நோயை அடைந்த சிங்கவர்மன் தீர்த்த யாத்திரை புறப்பட்டு, தில்லைக்குளத்தில் நீராடி நோய் நீங்கி இரணியவர்மனாய் சிற்றம்பலத்தைப் பொன் வேய்ந்தும் வேறு திருப்பணி செய்தும் வாழ்ந்த செய்திகள் கூறப்படுவன.

இவை கூறும் இரணியவர்மனுக்கு முன் பொன் வேய்ந்த செய்தி அறியுமாறில்லை. சிம்மவர்மன் என்ற பெயரில் பல்லவர் மூவர் கி. பி. ஏழாம் நூற்றாண்டிற்கு முன்பு அறியப்படுகின்றனர். இவர்களிலே இரண்டாம் சிம்மவர்மன் வைணவச்சார்பு மிக்கவன். முதலாம் சிம்மவர்மன் ஆட்சிக்காலம் கி. பி. 436 — 458; மூன்றாம் சிம்மவர்மன் ஆட்சிக் காலம் கி. பி. 580 — 586. இவ்விருவருள் ஒருவனே கோயிற்புராணம் முதலியவை சுட்டும் சிம்மவர்மனாதல் தரும்.

எனவே தில்லைச்சிற்றம்பலம் கி. பி. ஐந்தாம் அல்லது ஆறாம் நூற்றாண்டிலே பொன்னம்பலமாக மாறியது எனலாம். சோழப்பேரரசரும் பாண்டியப்பேரரசரும் பல்லவருக்குப் பின் தில்லைத்திருக்கோயிலை அணிசெய்து பெருமையடைந்தனர். பின்வந்த அரசமரபினரும் தில்லைக்குத் திருப்பணி செய்ய முந்தி நின்றுள்ளனர்.

தேவாரமுதலிகளுக்கு முன் வாழ்ந்த திருமூலநாயனார் பொன்னம்பலத்தைப் போற்றும் முன்னோடியாவார் (2740, 2777).

இரணியன் வதைப்பரணை

திருச்சிக்கு வடக்கே மூன்று மைல் தொலைவிலுள்ளது வைணவர் கோயில் எனப் போற்றும் திருவரங்கம். திருவரங்கத்தின் வடக்குக் கோபுர வாசலால் உள் நுழைந்தாற் புலப்படும் சந்திர புடகரணிக்குத் தெற்கேயுள்ள சந்திதியில் நின்ற திருக்கோலத்தோடு வடக்கு நோக்கியுள்ள மேட்டழகிய சிங்கப் பெருமானைப் பாட்டுடைத் தலைவகை வைத்து இரணிய சம்ஹாரத்தையும் பிரகலாதன் வைணபக்தியையும் புலப்படுத்தும் பிரபந்தம் இரணியன் வதைப்பரணை.

தக்கயாகப் பரணை போன்று புராணச் சார்புடையது இரணியன் வதைப்பரணை. கடவுள் வாழ்த்து, கடைதிறப்பு, காடுபாடியது, கோயில் பாடியது, தேவியைப்பாடியது, பேய்களைப்பாடியது, இந்திரசாலம், பேய்முறைப்பாடு, கூனிகூறியது, போர்பாடியது, களம்காட்டல், கூழடுதலும் இடுதலும், வாழ்த்து எனும் பதின்மூன்று உறுப்புகள் 693 கண்ணிகளிலே பாடப் பெற்றுள்ளன.

இரணியன் வதைப்பரணை ஆசிரியர் இன்னார் என்று துணிந்து கூறலரிது, பதினாறாம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த திருக்குருகைப் பெருமாள் கவிராயர் தாம் ஆசிரியர் என்று சிலர் கருத்துத் தெரிவித்துள்ளனர்.

க. நல்லசிவன்பிள்ளை இரணியன் வதைப்பரணையைச் "செந்தமிழ்" சஞ்சிகையின் 15 ஆம் 16 ஆம் தொகுதிகளிலே வெளிப்படுத்தியுள்ளார்.

திரு இரத்தினகிரி

இரத்தினகிரி என வழங்கும் திருத்தலம் வாட்போக்கி என்று முன்பு பெயர் பெற்றிருந்தது. திருச்சி மாவட்டத்திற் குளித்தலை இருப்புப்பாதை நிலையத்திலிருந்து ஆறரைமைல் தொலைவில் உள்ளது.

இங்கு எழுந்தருளிய சிவபிரானுக்கு இரத்தினகிரிநாதர், மத்தியானசுந்தரர் என்றும் இறைவிக்குச் சுரும்பார் குழலியம்மை என்றும் பேர். இங்கு உச்சிக்கால வழிபாடு விசேடமானது. இத்திரன் உண்டாக்கிய வேப்ப மரத்தையும், இறைவழிபாடு முடிந்து திரும்புகையில் வயிரவீரப்பெருமானையும் வணங்குதல் மரபு. தீர்த்தம் காவிரி.

அகத்தியர், இத்திரன் பூசித்துப் பேறுபெற்றதலம். இத் தலத்திற்கு அப்பர் பாடிய திருப்பதிகமொன்றுண்டு (5.86). சேறைக் கவிராசபிள்ளையின் வாட்போக்கிநாதருலாவும் திரிசிரபுரம் சி. மீனாட்சிசுந்தரம்பிள்ளையின் வாட்போக்கிக் கலம்பகமும் இத்தல சம்பந்தமானவை.

இரத்தினசபாபதி முதலியார், அ.

தமிழ்நாடு சிதம்பரம் அ. இரத்தினசபாபதி முதலியார் சிவசிவவெண்பா, சோமேசர் முதுமொழிவெண்பா எனும் பிரசுரத்தை 1901 இலே பதிப்பித்து வெளியிட்டவர்.

இரத்தினம் நவரத்தினம், திருமதி (24.10.1910 —)

திருமதி இரத்தினம் நவரத்தினம் யாழ்ப்பாணத்திலே பிறந்தவர்; ச. செல்லையா தம்பதிகளின் புதல்வி; காசிப்பிள்ளை நவரத்தினம் அவர்களை 1947 இலே திருமணஞ் செய்தவர்.

சென்னை பிரசிடென்சி கல்லூரி, அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகம், இலண்டன் கல்விக்கழகம் என்பவவற்றிலே கற்று பி. ஏ, எம். ஏ, எம். லிட்ட முதலான பட்டங்களைப் பெற்றவர்; பாரதிதாசன் பல்கலைக்கழகத்தினரால் 1984 இலே கௌரவ கலாநிதிப் பட்டம் வழங்கப் பெற்றவர்.

யாழ்ப்பாணம் மருதனார் மடம் இராமநாதன் கல்லூரியிற் பத்து வருடம் வரை அதிபராகச் சேவை புரிந்தவர்; 1944 இலே கல்வித் திணைக்களத்திலே பணிபுரியத் தொடங்கி, வடபிராந்திய கல்விப் பணிப்பாளராக உயர்ந்து 1968 இலே ஓய்வு பெற்றவர்.

உலக அரங்கிலே பல மாநாடுகளிலே பங்கு பற்றியதோடு அமையாது அரிய சொற்பொழிவுகளுமாற்றியவர்; சிறப்புச் சொற்பொழிவுகளுக்கென அழைத்துக் கௌரவிக்கப் பெற்றவர்; அகில இலங்கை சைவமங்கையர் சபைத் தலைவராகப் பணி புரிந்தவர்.

யாழ்ப்பாணம் கொழும்புத் துறையில் வசித்த அம்மையார், ஸ்ரீயோகர் சுவாமிகளின் பிரதான சீடர்களில் ஒருவர்.

குருவின் பாடல்களையும் வசனங்களையும் நற் சிந்தனை எனத் தொகுத்தளித்தவர்; சிவ யோகசுவாமிகள் பிள்ளைத் தமிழ் (1965) பாடிய வர்; 1972 இலே SAINT YOGASWAMI AND THE TESTAMENT OF TRUTH

எனும் ஆங்கில நூலை எழுதியவர்; இந் நூலிலே நற் சிந்தனையிலுள்ள போதனைகள் சிலவற்றை ஆங்கில உலகுக்கு அறிமுகப் படுத்துவதோடு சுவாமிகளின் வாழ்க்கையின் சுருக்கத்தையும் அவர் வரலாற்றின் முக்கியம்சங் களையும் ஆசிரியர் எடுத்துக் காட்டியுள்ளார்.

திருவாசகத்தினை நுண்மையாக ஆய்ந்து புது முறையில் விளக்கிய பெருமை அம்மையாருக் குண்டு (A NEW APPROACH TO TIRUVASAKAM; TIRUVASAGAM, THE HINDU TESTAMENT OF LOVE) அண்மையிலே பெரியபுராணத்தின் அடிப்படையிற் சிவ தத்துவத்தை அணுகும் ஆய்வொன்றி னைச் செய்துள்ளார். (THE VISION OF SIVA IN PERIYAPURANAM 1987).

முருகனைப் பற்றியும் பிள்ளையாரைப் பற்றி யும் கிடைக்கும் சான்றுகளைத் துருவியெடுத்து விளக்கமளித்துள்ளார். (KARTTIKEYA, THE DIVINE CHILD, 1973; AUM GANESHA, THE PEACE OF GOD 1978).

சைவசித்தாந்தத்தினை எளிமையாகவும் தெளி வாகவும் ஆங்கிலத்தில் விளக்கி அம்மையார் ஆற்றிய சொற்பொழிவுகள் (SIDDHANTA SAIVAM IN ESSENCE AND MANIFESTATION 1979).

இரத்தினவேலு முதலியார்

தமிழ்நாடு ஈக்காடு என்னும் ஊரினர்; பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் கடைக்கூறிலும் இருபதாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியிலும் வாழ்ந் தவர்.

குகனேரியப்பரின் உபதேச காண்டத்திற்கு உரை கண்டவர்; கச்சியப்பமுனிவரின் விநாயக புராணம், அதிவீரராமாண்டியனின் காசி கண்டம், பரஞ்சோதி முனிவரின் திருவிளையாடற்புராணம் என்பனவற்றை உரையுடன் பதிப்பித்தவர்; வீரகவிராயரின் அரிச்சந்திர புராணத்திற்குத் திரிசிரபுரம் வீ. கோவிந்த பிள்ளை எழுதிய உரையையும் காணியம் பாக்கம் மு. சண்முகமுதலியார் பதிப்பித்த கம்பனின் ஆரணிய காண்டத்தையும் பரி சோத்திதுக் கொடுத்தவர்; சிவமகாபுராணத்தை வசனமாக மொழி பெயர்த்துத் தந்தவர்.

இரத்தினேசுவரையர், வ. மு.

யாழ்ப்பாணம் உடுவில் சேர்ந்தவர்; வண் ணர்பண்ணையில் வசித்தவர்; தமிழ்ப் பண்டிதர்; பிரசங்கசபாமணி எனப் போற்றப் பெற்றவர்; சன்னாகம் அ. குமாரசுவாமிப் புலவரிடம் வண்ணை சைவப்பிரகாச வித்தியாசாலையிலே தமிழ் இலக்கியலக்கணங் கற்றவர்.

இலங்கை, இந்தியா, பர்மா முதலிய நாடு களில் ஆசிரியராகப் பணிபுரிந்தவர். செட்டி நாட்டிலே 'சிவநேசன்' பத்திரிகையில் நீண்ட காலம் சேவையாற்றியவர்; புராணங்களுக்குப் பயன் சொல்லும் யாழ்ப்பாணத்துப் பரம் பரையை இந்நூற்றாண்டின் அறுபதுகளிலும் பேணிப் பல இடங்களிலும் புராணங்களுக்குப் பயன் சொல்லி வந்தவர்.

நல்லூர் கந்தசுவாமி பஞ்சரத்தினமும் தனி முதற் பாக்களும் பாடியவர்; வரதபண்டிதரின் கண்ணியவளை குருநாதசுவாமி கிள்ளைவிடுதூதை முதன் முதலாகப் பதிப்பித்தவர்.

இவர் தம் பிரசங்கங்கள், கட்டுரைகள் ஆகியனவற்றிற் சில நூலருவம் பெற்றுள்ளன.

இரத்தினேசுவர்

தேர் பண்டைக் காலம் முதல் தமிழர் பண்பாடு உள்ளிட்ட இந்தியபண்பாட்டிற் குறிப் பிடத்தக்க இடம் பெற்று வந்துள்ளது. போர்க் கருவியாகவும் போக்குவரத்து வாகன மாகவும் அதற்கு இடமிருந்து வந்துள்ளது. தேர்ப்படை இந்திய அரசர் படை வகுப்பு களில் முக்கியத்துவம் பெற்றது. மகாபார தத்தில் கிருஷ்ணபரமாத்மா பார்த்தனின் தேர்ச் சாரதியாக நின்று போதித்ததே பகவத்கீதை. பத்துத் திசைகளிலும் தேரோட்டிப் பேர் பெற்றவன் தசரதன். தேர்வண்கிள்ளி, தேர் வண்பாரி, தேர்வண்மலையன் பழைய தமிழ்ப் பாடல்களிலே இடம் பெறுபவர். வேள்விக் குடிச்சாசனம் மான்தேர் மாறனைக் கூறுகின்றது. முல்லைக்குத் தேர் கொடுத்த பாரியைப் பண்டைய சான்றோர் போற்றிப் புகழ்ந்துள்ளனர். மனு நீதிகண்டசோழன் தன் மகனைத் தன் கோல் வளையாது நிற்கத் தன் தேர்ச்சில்லாலேயே தண்டித்த நிகழ்ச்சி கற்றேராகப் போற்றப்படுவது. பண்டைய தமிழ் அகப்பாடல்களில் முல்லைத் திணைப் பாடல்கள் தேரிலே மீளும் தலைவனைப் பலவாறு சித்திரித்துள்ளன.

உலகியலிற் பயன்பட்ட தேர் இறைவனுக்கும் ஊர்தியாக மாறுகின்றது. அவ்வூர்தியிலே அவன் எழுந்தருளித் திருக்கோயில் ஆண்டுவிழா, மகோற் சவம் அல்லது பிரமோற்சவம் எனும் நைமித்திய

உற்சவத்திலே, தேர்வீதிகளிலே பவனிவருவது, தேர்த்திருவிழா அல்லது இரதோற்சவம் எனப்படுமும். இரதோற்சவம் பிரமோற்சவத்தில் அதி முக்கியத்துவம் வாய்ந்ததும் பிரபல்லியம் மிக்கதுமான திருவிழாவாகும்.

மணிமேகலையிலே விழாக் காலத்துப் புகார் நகரக் காட்சிகளைக் கூறுமிடத்து முருகன் தேர்த் திருவிழா குறிப்பிடப்படுகின்றது. கி. பி. ஐந்தாம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்தில் இந்தியாவந்த சீன யாத்திரிகள் பாலியன் தான் கண்ட தேரோட்ட விழாவினைத் தன் நூலிலே குறிப்பிடுகிறான். சோழப் பெருமன்னர் காலத்திலே தேர்த்திருவிழா பெருஞ் செல்வாக்குப் பெறுவதைச் சாசனங்கள் உணர்த்தி நிற்கின்றன.

முதலிலே கோயில் வடிவிலேயே தேர் கோயிலுக்கு அமைக்கப்பட்டுள்ளது என்பது தேரின் இலக்கணக் குறிப்புகளில் இருந்து அறியமுடிகின்றது. மாமல்லபுரத்துக் கற்றளிகள் இரதம் என வழங்கப்படுவது கவனிக்கத்தக்கது. மேலும் காரணமும் குமரா தந்திரமும் தேரின் பல்வேறு பகுதிகளையும் சிவபிரான், முருகப்பெருமான் பரிவாரங்களிமுள்ள ஒவ்வொரு தெய்வத்தோடும் தொடர்புறுத்திக் கூறலும் நோக்கத்தக்கது.

கடோபநிடதத்தில் மனிதனுடைய உடலைத் தேராகவும் உயிரைத் தேர்த்தலைவனாகவும் புலங்களைக் குதிரைகளாகவும் புத்தியைத் தேர்ப் பாகனாகவும் புலங்கள் பற்றும் விடயங்களைத் தேரோடும் வீதியாகவும் வருணிக்கும் முற்றருவகம் ஒன்று காணப்படுகின்றது. ஞானமிர்த ஆசிரியர் உடலாம் தேரில் உயிராம் அரசன் உலகமாம் மாடவீதியில் உலா வருதலை அழகுற உருவகப் படுத்தியுள்ளார். (14)

சைவநூல்கள் இரதோற்சவம் பஞ்சகிருத்தியங்களில் அழித்தல் தொழிலை உணர்த்துவதாகக்கூறுவன. சிவபிரான் திரிபுராந்தகரைத் தேரிலேறி அழித்த வீரட்டம் இதனை உணர்த்துகின்றது. தாரகாட்சன், கமலாட்சன், வித்யுன் மாலி எனும் அசுரர் இரும்பு, வெள்ளி, பொன்னுலமைந்த மூன்று கோட்டைகளுக்கு உரியவர்களாகிச் சகலரையும் நவிவித்து வந்த போது சிவபிரான் நவிந்தோரைக் காக்கத் திருவுள்ளம் பற்றிப் பூமியைத் தேராகவும் விண்மீன்களை விதானமாகவும், சூரிய சந்திரரைச் சக்கரமாகவும், வேதங்களைக் குதிரைகளாகவும் பிரமனைச் சாரதியாகவும் மேருவை வில்லாகவும், வாசுகியை நாணாகவும், விஷ்ணுவை அம்பாகவும் கொண்டு புறப்பட்ட போது, தேவர்தம் துணையாலே சிவன் அசுரரை வெல்லப்போகிறார் என்று செருக்குற்றதை அறிந்து

அவர்களின் அறியாமையை நினைந்து புன்னகை புரிந்த மாத்திரத்தே அசுரர் எரிந்து சாம்பராயினர்; இக்கதை யசர்வேதம், இலிங்க புராணம், ஸ்கந்தபுராணம். மகாபாரதம், வால்மீகி இராமாயணம் முதலிய வடமொழி நூல்களில் மட்டுமன்றிப் பழந்தமிழ்ப் பாடல்களிலும் கூறப்பட்டுள்ளது. (புற. 55.1-5; பரி. 5.22-27; கலி. 2. 4-6; திருமுருகு. 154). சிலப்பதிகாரம் திரிபுராந்தகரை அழித்த வீரட்டத்தோடு தொடர் புடைய கொடுகொட்டி, பாண்டரங்கம் என்ற இரு சிவ நடனங்களைக் கூறுகின்றது. (6. 40-). திருமூலர் திரிபுராந்தகணம் மும்மலத்தை அழித்ததைக் குறிப்பதாகக் கூறுவர். ("அப்பணி செஞ்சடை").

கோயிலுக்குச் செல்ல முடியாத நோயாளிகள், கற்பிணிகள் முதலியோர் வீதிவலம் வரும் உற்சவமூர்த்தியைத் தரிசித்துப் பலன் பெறும் வாய்ப்பினை இரதோற்சவம் அளிக்கின்றது. தீட்சை பெறுதோர், தீயோர் முதலியோர் உற்சவ மூர்த்தியைத் தரிசித்து சாம்பல தீட்சை பெறவும் இரதோற்சவம் உதவுகின்றது என்பர். ஊர்மக்களைச் சாதிபேதம், உயர்வு தாழ்வு இன்றி ஒன்றுபட்டுச் செயலாற்ற இரதோற்சவம் வழிகாட்டுகின்றது. தேர் வடத்தின் முன்னே எல்லாப் பேதங்களும் ஒழிந்து நிற்கும் காரியத்தை வியக்காமல் இருக்கமுடியாது.

தேர்த்திருவிழா பொதுவாக மகோற்சவத்தின் கடைசி நாளாகிய தீர்த்தத் திருவிழாவுக் முன்தினம் நடைபெறும். காமிகாமமும் காரணமமும் ஏழாம் நாள் திருவிழா, தேர்த்திருவிழா என்றும் சுவாயம்புவாகமம் எட்டாம் நாள் திருவிழா, தேர்த்திருவிழா என்றும் கூறுவன.

காரணமமும் குமாரதந்திரமும் இரதோற்சவத்தினை விரிவாக விவரிக்கின்றன. குமாரதந்திரம் மூன்று சக்கரம் முதல் பத்துச் சக்கரம் வரையுள்ள எட்டு வகைத் தேர்களைக் கூறுகின்றது. குமாரதந்திரம் இருசக்கரத்தேரினைக் கூறுவிடிலும் காமிகாமமும் காரணமமும் அதனைக் கூறுவன. மானசாரம் எனும் சிற்பநூல் தேரமைப்பினை விரிவாகக் கூறுகின்றது. சதுரவடிவமான தேரை நாகரம் என்றும் எண்கோண வடிவமான தேரைத் திராவிடம் என்றும் வட்டவடிவமான தேரை வேஸரம் என்றும் அறுகோணவடிவமான தேரை அந்திரம் என்றும் கூறுவர்.

பெரும்பான்மையான தேர்கள் மரத்தேராக இருப்பினும் பொன், வெள்ளி, முதலிய உலோகங்களால் ஆகிய தேர்களும் அரிதாக உள்ளன. இவற்றைவிட அகலமாக அமையும் கற்றேர்களும் பாரம்பரியத்தின் விளக்கமாக அமைக்க

கப்பட்டுள்ளன. சிதம்பரம், கடம்பூர், திருவாரூர், தாராகரம், கோரூர், அம்பி ஆகிய இடங்களில் கவர்ச்சிமிக்க கற்றோர்கள் சிறப்படிவிலே அமைந்து சிறந்த நிற்கின்றன.

மதுரை, சிதம்பரம், ஸ்ரீரங்கம், திருவாரூர் போன்ற இடங்களிலே தேர்த் திருவிழா ஒரு வருடத்தில் ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட முறை நடைபெறுகின்றது. இவ்விடங்களிலே மகோற்சவம் ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட முறை நடைபெறும். திருக்கோயிலில் ஒரு தேர் முதலாக ஐந்து தேர்வரை அவற்றின் வசதிக்கு ஏற்ப இருப்பதைக் காணலாம். சைவக் கோயிலிலே பஞ்சமூர்த்திக்குத் தேர்த் திருவிழா உரியதாதலால் வசதியுள்ள சைவக் கோயில்களில் ஐந்து தேர் காணப்படலாம். ஈழத்திலே மாவை முருகன் கோயிலிலும் மாத்தளை முத்துமாரியம்மன் கோயிலிலும் ஐந்து தேர்கள் இருந்தன. சுதுமலை அம்மன் கோயிலிலும் கொக்கட்டிச் சோலை தான்தோன்றிகவரர் கோயிலிலும் மூன்று தேர் இருந்தன. "திருவாரூர் தேர் அழகு" என்ற முதுமொழி அவ்வூர்த் தேரின் சிறப்பினை உணர்த்தியது. இத்தேர் எரிந்து போன பின்பு, அதன்ஓம் சிறியதொரு தேர் பின்பு செய்யப்பட்டது. ஈழத்திலே நயினாநாகம்மாள் தேரும், நல்லையுருகன் தேரும் கொக்குவில் கிருபாகர சிவசுப்பிரமணியசுவாமி தேரும் அழகு மிக தேர்வரிசையில் இடம் பெறத்தக்கவை. வடஇந்தியாவில் ஓரிஸ்ஸா பூரி ஜகன்நாதர் கோயில் தேர் பிரசித்தமானது. அங்கு விஷ்ணு, சுபத்திரா, பலராமனுக்கு ஒவ்வொரு வருடமும் புதிதாக மூன்று தேர் அமைக்கப்படும் என்பர்.

தேர்த்திருவிழாவின் முதலாம் மாலை அல்லது தேர்த்திருவிழாவன்று காலை உற்சவமூர்த்தியை மஞ்சத்திலே அழைத்துச் சென்று தேரிலே எழுந்தருளச் செய்வது மரபு. சிவன் கோயிலிலே பொதுவாக உற்சவமூர்த்தி சோமாஸ் கந்தராக அமைவார். இங்கு பஞ்சமூர்த்திக்கு உரியதாகத் தேர்த்திருவிழா அமையும். சோமாஸ்கந்தர், சக்தி, கணேசர், தெய்வானை வள்ளி சமேத முருகன், சண்டேசர் என்போரே பஞ்சமூர்த்திகள். கணேசப்பெருமான் வழிகாட்ட மற்றையோரும் தொடர்வது சிவன் கோயில் தேர்த் திருவிழாவில் கண்கொள்ளாக் காட்சியாகும்.

தோரணங்களாலும் கொடிகளாலும் விளக்குகளாலும் அலங்கரிக்கப்பட்ட தேர் மணிகளின் ஓசைகளோடு, பக்தர் வடங்கொண்டு இழுத்துச் செல்ல தேர் வீதிகளிலே பவனிவரும் போது ஆயிரக்கணக்கான பக்தர் தரிசனம் பெற்றுத்தம்மை மறந்து ஆனந்த நிலையடைதல் கண் கொள்ளாக் காட்சி.

தேர் தங்கி நிற்கும் இடம் தேர் முட்டி அல்லது தேரடி எனப்படும். இது பொதுவாகக் கிழக்கு இராஜவீதியிலே கோயில் வாசல் எதிரே அமைந்திருக்கும்.

சப்பரம் என்பதும் தேர் போன்ற அமைப்பினை உடையதாகும். இதனைச் சில இடங்களிலே 'தெரு அடைச்சான்' என்றும் வழங்குவர். தெருவின் அகலமளவு அமைவதால் இப் பெயர் பெற்றது போலும். சப்பரத் திருவிழா பொதுவாக ஐந்தாம் நாள் திருவிழா. நிரந்தரமான அடிப்பாகத்தின் மீது அல்லது தற்காலிகமாகச் சட்டங்களைக் கொண்டு அமைக்கப்படும் அடிப்பாகத்தின் மீது தென்னை, பனைக் குருத்துகளையும் மாவிலைகளையும் சட்டங்களையும் தோரணங்களையும் கொண்டு கோபுரம் போல சப்பரத் தேர் அமைப்பது பொது வழக்கமாகும்.

ஸ்ரீ இரமண ம கரிஷி, 1879 — 1950

சுந்தரமையர், அழகம்மாள் புதல்வராகத் திருச்சூழியிலே தோன்றியவர் ஸ்ரீ இரமண மகரிஷி. அவர் பிள்ளைப்பெயர் வேங்கடராமன். மதுரையில் அமெரிக்க மிஷன் உயர்நிலைப் பள்ளியிற் படித்துக் கொண்டிருந்த போது பதினாறு வயதிலே (1896), சமய நூல்களைக் கற்காது, யோகநெறிகளில் ஈடுபடாது அத்வைதானுபவத்தை மின்னல் போலப் பெற்றவர். இவ்வனுபவத்தினை அடுத்துப் பற்றற்ற வராகத் திருவண்ணாமலை அடைந்தவர். அங்கு கோயிலிலும், அதன் சூழலிலும் குகைகளிலுமாக நிட்டை கூடிநின்றவர். சீடர்கள் தம்மை நாடி ஐயங்களைக் கேட்டபோது விடைகளைக் கரிக்கட்டியால் எழுதிக் காட்டியவர். விருபாக்ஷ குகையில் தங்கியிருந்த போது தாயும் தம்பியும் அவரை நாடினர். அடியவர் எண்ணிக்கை அதிகரிக்கவே ஸ்கந்தாஸ்ரமத்தை வாசஸ்தலமாகக் கொண்டவர். தாயார் 1922 இலே இறந்து பனிதீர்த்தத்தருகிலே அடக்கம் செய்யப்பட்டதை அடுத்துச் சில மாதங்களிலே அவ்விடத்திற்கருகே குடிசையில் வசிக்கத் தொடங்கியவர். அக்குடிசையே பின்பு இரமணசிரமாக வளர்ந்தது இங்குதான் மகரிஷிகள் கடைசிக்காலத்தைக் கழித்தார்.

உலகின் பலபாகங்களிலிருந்தும் தம்மை நாடி வருவோருக்கு மெளனத்தின் மூலமும் வார்த்தைகள் மூலமும் அவர்கள் சந்தேகத்தினை நீக்கியருளியவர். போன்ற மேனாட்டறிஞர் பலர் இரமண மகரிஷியைத் தரிசனம் செய்தவராவர்.

1950 ஆம் ஆண்டு ஏப்பிரல் மாதம் பதினான்காம் தேதி இரமணமகரிஷிகள் சோதியுட்கலந்தார். மகரிஷியவர்கள் போதித்த தத்துவம்

சங்கர அத்துவைதமாகும். ஸ்ரீ சங்கரர் பெயரால் வழங்கும் தக்ஷிணமூர்த்தி பாடல், ஆத்மபோதம், விவேகசூடாமணி, திருத்திருஷ்ய விவேகம் என்பனவற்றைத் தமிழிலே மகரிஷியவர்கள் வழங்கியுள்ளார். விசாரசங்கிரகம், உபதேச சாரம், உள்ளதுநாற்பது என்பன மகரிஷிகளின் தத்துவங்களைத் தெளிவாக உணர்த்துவன. மகரிஷிகள் பேரால் வழங்கும் அருணாசல அக்ஷரமலை சிறந்த பஜனைப் பாடலாக அமைவது குறிப்பிடத்தக்கது.

இரஹஸ்ய திரய ஸாரம்

வடகலை வைணவ ஆசாரியராக விளங்கிய வேதாந்த தேசிகர் சகம் 1191 இலே (கி.பி. 1269) அவதரித்து நூறு வருடங்களுக்கு மேல் வாழ்ந்தவராகக் கருதப்படுவர். காஞ்சிபுரத்தினையடுத்து தூப்பூல் எனும் ஊரிலே அனந்த குரியாரின் புதல்வராகத் தோன்றிய வேங்கடநாதன் திருவரங்கத்திலே பேர்பெற்ற தேசிகரானார். கிடாம்பி அப்பிள்ளாரின் மருகரும் சீடருமான வேதாந்த தேசிகர் வடதென் மொழிகளிலே நூற்றுக்கணக்கான நூல்களை இயற்றியவராவர்.

இவருடைய மணிப்பிரவாள நடையில் அமைந்த நூல்களிலே பெரியதும் பிரபல்லிய முடையதும் இரஹஸ்யத்திரயஸாரமாகும். நூற்பெயர் இரகஸ்யத்திரயம் பற்றியது என்ற கருத்தினத்தரினும் வைணவ மரபின் பல்வேறு அமிசங்களையும் நூலிலே காணமுடியும். ஆசார்யர் யார்? சிஷ்யன் யார்? அர்த்த பஞ்சகம் என்பது யாது? கைங்கர்யம் என்பது யாது? புருஷார்த்தங்கள் எவை? முதலிய பல விடயங்களுக்கும் நூலிலே விளக்கமுண்டு. புருஷகாரம், பிரபத்தி என்பனபற்றியும் விரிவான விளக்கமுண்டு.

இராகவர் பிள்ளைத்தமிழ்

தசரதராமனைப் பாட்டுடைத் தலைவராக வைத்துப் பாடப் பெற்றது இராகவர் பிள்ளைத்தமிழ்.

இராமபக்தனை அனுமான் துதியினை ஆதியாகவுடையது இராகவர் பிள்ளைத்தமிழ். காப்புப் பருவமும் சிறுதேர்ப்பருவமும் நீங்கலாக இடைநடுவேயுள்ள செங்கீரை, தால், சப்பாணி முத்தம், வருகை, அம்புலி, சிற்றில், சிறுபறை எனும் எட்டுப் பருவங்களிற் பருவத்திற்குப் பத்துப் பாடலாக என்பது செய்யுளுள்; சிறுதேர்ப் பருவத்தில் ஒன்பது பாடலுள்; காப்புப் பருவத்திலே தனித்தனியாகத் திருமால், சிவன், பிரமன், இலக்குமி, உமை, சரசுவதி, கணபதி, முருகன், இந்திரன், வைரவர், சத்தமாதர்கள், முப்பத்து முக்கோடி

தேவர் 12 பாடல்களிற் காப்பு வேண்டப் படுகின்றனர். எனவே அனுமான் துதியுடன் இராகவர் பிள்ளைத்தமிழிலே 102 செய்யுளுள்.

இராகவர் பிள்ளைத்தமிழைப் பாடியவர் குற்றலம் குழந்தை முதலியார் என்பவராவர்.

சென்னை அரசின் கீழைத்தேய சுவடிகள் நிலையத்திற்காகத் தி. சந்திரசேகரன் தொகுத்து 1956 இலே பதிப்பித்த பிள்ளைத் தமிழ்க் கொத்திலே இராகவர் பிள்ளைத்தமிழ் இடம் பெறுகின்றது.

இராகவேந்திரர், — 1671

வெங்கண்ண பட்டர் என்ற பிள்ளைப் பெயரினர்; பரிமளாசாரியார் என்றும் வழங்கப் பெற்றவர்; திம்மண பட்டின் புதல்வர்; மாத்துவ வைணவர்; கும்பகோணத்திலே வேதம் பயின்றவர்.

மாத்துவ பாஷியங்களுக்குப் பதவுரையும், பகவத்கீதைக்குத் தெளிவுரையும் பரிமளம் எனும் நியாயகத்ததிற்கு விளக்கவுரையும் தத்துவ மஞ்சரியும் பட்டசங்கிரகமும் செய்தவர்.

இராகவையங்கார், ராவ்சாகிப் மு.

26.7.1878 — 2.2.1960

தமிழ்நாடு இராமநாதபுரத்து அரியக்குடியிலே பிறந்தவர்; சேதுசமஸ்தானம் சதாவதானம் முத்துசாமி ஐயங்காரின் புதல்வர்; மதுரைத் தமிழ் சங்கத்தின் தமிழ்க்கலாசாலை ஆசிரியராகவும் “செந்தமிழ்” சஞ்சிகையின் உதவியாசிரியராகவும், ஆசிரியராகவும் தமிழ் லெக்சிகனின் தமிழ்ப் பண்டிதராகவும் பணிபுரிந்து விட்டு 1944 முதல் 1951 வரைத் திருவிதாங்கூர்ப் பல்கலைக்கழகத் தமிழ்ப் பேராசிரியராக விளங்கியவர்; பின்பு அண்ணாமலை பல்கலைக்கழகத்தில் கம்பராமாயணப்பதிப்பாசிரியர் குழுவிற் சிலவருடம் சேவையாற்றினார்.

‘ஆழ்வார்கள் காலநிலை’ (1931) மூலம் ஆழ்வார்களின் காலங்களை ஆராய்ந்து நிறுவமுற்பட்டவர்; ‘சாஸனத்தமிழ்க்கவி சரிதம்’ மூலம் (1937) முன்னர் புலப்படாத புலவர்களின் செய்திகள் சிலவற்றை முன்வைத்தவர்; சமய சம்பந்தமான இலக்கியம் பற்றியும், அவற்றை இயற்றிய புலவர் பற்றியும் பல கட்டுரைகள் எழுதியவர்; இலக்கியம், இலக்கணம், வரலாறு பற்றியும் எழுதியவர்.

அரிச்சந்திர வெண்பாவுரை (1949), கேசவப்பெருமாள் இரட்டைமணிமலை, திரிசிராமலையந்தாதி (1957), திருவைகுந்தநாதன் பிள்ளைத்தமிழ் (1933) முதலிய சமய சம்பந்த

மான நூல்களையும் ஏனைய நூல்களையும் பரிசோதித்துப் பதிப்பித்தவர்; “பெருந்தொகை” எனத் தனிப்பாடலாக தியனவற்றைத் தொகுத்தளித்தவர்.

இராகவையங்கார், ரா. 20.9.1870 — 11.7.1946

மகாவித்துவான், பாஷாகவிசேகரர் இராகவையங்கார் தமிழ்நாடு சிவகங்கைச்சீமை தென்னவராயன் புதுக்கோட்டையிற் பிறந்தவர்; ராமா நுஜையங்காரின் புதல்வர்; தாய்மாமன் சேது சமஸ்தானம் சதாவதானம் முத்துசாமிஜயங்கார் ஆதரவில் வளர்ந்து, அவரிடமும் ஏனையோரிடமும் கற்றவர்; சங்கதமும் ஆங்கிலமும் அறிந்தவர்.

தமிழாசிரியராக வாழ்க்கையைத் தொடங்கி சேதுசமஸ்தான மகாவித்துவானாக உயர்ந்தவர்; பின்பு மதுரைத் தமிழ் சங்கத்திலே நூற்பதிப்பு ஆராய்ச்சித் துறைகளின் தலைவராகவும் “செந்தமிழ்” சஞ்சிகை ஆசிரியராகவும் பணி செய்தவர்; பின்பு தேவகோட்டையிலும் இராமநாதபுரத்திலும் சில காலம் தங்கியிருந்து விட்டு அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகத்திலே தமிழ் ஆராய்ச்சியாளராக விளங்கியவர். மீண்டும் 1941 முதல் இராமநாதபுரத்தில் வசித்தவர்.

கடவுள்மாலை, சீராமநாமப்பாட்டு, திருப்பல்லாணியமகவந்தாதி, திருவேங்கடமாயோன் மாலை முதலிய செய்யுணூல்களை இயற்றியவர்; இரகுவம்மிசம், பல்லடசதகம், வால்மீகிராமாயணத்தின் சில பகுதிகளை மொழி பெயர்த்துப் பாடியதோடு பாரதநீதிவெண்பா, பகவத்கீதைப் பாடல் என்பனவற்றை முழுமையாக மொழி பெயர்த்து வழங்கியவர்; அபிஜ்ஞானசாகுந்தலம் நாடகத்தை செய்யுளும் வசனமுமாக மொழி பெயர்த்துத் தந்தவர்; வேறு பாடல்களும் இயற்றியவர்.

வசனமாகவும் எழுதியவர்; உரைகளும் கண்டவர்; இலக்கியலக்கண நூல்களைப் பரிசோதித்துப் பதிப்பித்தவர்.

இராகு

கண்ணாடி அவ்வப்போது முகவிலாசங்களைக் காட்டுகின்றது. சோதிடக்கண்ணாடி முற்பிறவியின் நல்வினை தீவினைகளைக்காட்டி இப்பிறவியிலாவது ஊழ்வினையை அறிந்து பரிகாரம் செய்து கொள்ள உதவுகின்றது. சோதிட சாத்திரத்திற்கு நடுநாயகர் நவக்கிரகங்கள். இவை சூரியன், சந்திரன், செவ்வாய், புதன், வியாழன் (சூரு), வெள்ளி (சுக்கிரன்), சனி, இராகு, கேது என்பனவாம்.

இறைவனின் கருத்தை ஒட்டி மனிதகுலத்தை இயக்க வேண்டிய பொறுப்பு நவக்கிரகங்களைச் சேருகின்றது. நவக்கிரகங்களாகிய பாசங்களைக் கொண்டு சீவராசிகளைப் பிணைத்து இறைவன் ஆட்டி வைக்கிறான். அர்ச்சனை, ஆராதனை போன்ற பரிகாரங்களைச் செய்து ஊழின் வலியைப் புறங்காணச் செய்யும் நோக்கோடு திருக் கோயில்களிலே நவக்கிரகப் பிரதிட்டை செய்யப்படுகின்றது.

விரிவாகவும் மிக்க பிரயாசையோடும் செய்ய வேண்டிய நவக்கிரக சாந்தி கர்மாக்களைச் செய்ய முடியாதவர்கள் பரிகாரம் தேடுவதற்காக மூல மூர்த்தியோடு சேர்த்துப் பிரதிட்டை செய்யப்பட்டுள்ள ஒவ்வொரு கிரகத்திற்கும் பிரதானமாய் அமைந்த எட்டு ஆலயங்கள் குறிப்பிடப்படுகின்றன. அவ்வக் கிரகத்திற்குச் சாந்தி செய்ய வேண்டியவர்கள் அவ்வக்கிரகத்திற்குப் பிரதானமான தலத்திற்கு யாத்திரை செய்து தல மூர்த்திகளை வழிபட்டும் சாத்தியமான அளவிற் பிரார்த்தனைகள் செய்தும் பரிகாரம் தேடலாம்.

தெய்வபலமே சூரியன் முதலாம் நவக்கிரகங்களும் இராச்சியபாரம் நடத்த முதற்காரணமாகின்றது. தங்களுக்கு வேண்டிய சக்தியையும் நீதி மதியையும் கொடுத்து இரட்சிக்கும் தங்கள் இட்ட தெய்வங்களைப் பூசிக்க ஒன்பது கிரகங்களும் தங்களுக்குகனத் தனித்தனி கேடித் திரங்களைத் தாபித்து அந்த அந்த மூர்த்தியின் காலடியில் உயிர்த்தானமாகிய தங்கள் யந்திரங்களைத் தாபித்திருக்கின்றன. எனவே இத்தலங்கள் நவக்கிரகப் பிரீதியில் சிறப்பிடம் பெறுவன.

சூரியனார் கோயில் சிவசூரிய நாராயணசுவாமி சூரியனுக்கும், திருப்பதி வேங்கடாசலபதி சந்திரனுக்கும், பழனி தண்டாயுதபாணி செவ்வாய்க்கும், மதுரை சொக்கநாதர் புதனுக்கும், திருச்செந்தூர் பாலசுப்பிரமணியர் வியாழனுக்கும் திருவரங்கம் அரங்கநாதர் வெள்ளிக்கும் திருநள்ளாறு சனிச்சுவரர் சனிக்கும் காளஹஸ்தி காளஹஸ்தீச்சுவரர் இராகு கேதுவுக்கும் இட்ட தெய்வங்கள்.

இராகு கேதுவின் இட்டதெய்வம் காளஹஸ்தீச்சுவரர் வாயுலிங்கமாகும்.

இராகுவையும் கேதுவையும் சாயாக்கிரகங்கள் என்பர் சோதிடர். இராகு ஞானகாரகன் என்றும் கேது மோக்ஷகாரகன் என்றும் அவர்கள் கூறுவர்.

இராகுவின் சகஸ்ரநாமம் திருமூலர் நாடியிற் சொல்லப்பட்டுள்ளது. இராகு காயத்திரி,

நகத் வஜாய வித்மஹேபத்மஹஸ்தாய தீமஹி
தன்னோ ராஹு: ப்ரசோதயாத்
என்பதாகும்.

தேவர் பாற்கடலைக் கடைந்த போது புறப் பட்ட அமுதைத் தானவனாகிய இராகு தேவர் வேடத்தில் உண்டதைக் கண்டு சூரிய சந்திரர் விஷ்ணுவுக்குக் கூற அவர் கோபித்து தலையை அறுத்தார். தலை விண்ணிலெழுந்து உரத்த கூச்சலிட்டது. இதனால் 'அப்ரசிசாக' என்ற பெயர் இராகுவுக்கு உண்டானது. தன்னைக் காட்டிக் கொடுத்தவரை பிடித்து விழுங்கும் முயற்சியில் அன்றிலிருந்து இராகு ஈடுபடுகின்றது. இதனையே கிரகணம் என்பர். இது ஸ்வர்பானு செயலாக இருக்கு வேதத்தில் கூறப்படுகின்றது. தலையிலிருந்து பிரிந்த தேகம் கேதுவென்றும் கேது இராகுவின் சகோதரன் என்றும் இரு கருத்துகளுள். இராகுவும் கேதுவும் விஷ்ணுவை நோக்கித் தவம் செய்து கரும்பாம்பு செம்பாம்பு உருவெடுத்தனர் என்பர். விப்பிரசித்தி எனும் தானவனக்கு சிம்மிகை வயிற்றில் பிறந்தவர்கள் இராகுவும் கேதுவும் என்றும் கூறுவர். இராகுவின் மக்கள் 32 கேதுகள் என்றும் அவர்கள் தோற்றமளிப்பின் தீமைகள் என்றும் கூறுவர்.

ஒவ்வொரு நாளும் ஒன்றரை மணித்தியாலம் இராகு காலமாகக் கருதப்படும். இக்காலத்தில் சுககாரியங்கள் நீக்கப்படும்.

இராசக்கோன், அ.

திரிகோணமலை வே. அகிலேசபிள்ளையின் (1853—1910) சிரேட்ட புதல்வர்; அழகைக்கோனின் தமையனார்; அரசாங்கத்தில் உத்தியோகம் வகித்தவர்; திரிகோணமலை விஸ்வநாதசுவாமி கோயிலைப் புனருத்தாரணம் செய்துவித்து 1909 இலே கும்பாபிஷேகம் செய்வித்தவர்; திரிகோணமலை மடத்தடி வீரகத்திப்பிள்ளையார் கோயிலைச் சிறிது காலம் பரிபாலித்து வந்தவர்.

திரிகோணமலை மடத்தடி வீரகத்திப்பிள்ளையார் ஊஞ்சல் பாடியவர்.

இராசகோபாலபிள்ளை

தமிழ்நாடு திருவல்லிக்கேணி எனுமூரினர். அப்பாக்கிய தேசிகர் அந்தாதி பாடியவர்.

இராசகோபாலபிள்ளை

கோமளபுரம் இராசகோபாலபிள்ளை பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியிலே சென்னை கோமளீசுவரன் பேட்டையில் வாழ்ந்தவர்; தெலுங்குயாதவர் மரபினர்; வைணவர்; புரசை

அட்டாவதானம் இ. சபாபதிமுதலியார், அட்டாவதானம் வீரசாமிச்செட்டியார் என்போரிடம் தமிழ் கற்றவர்; திருமயிலை சண்முகம்பிள்ளை, கேசவசுப்பிராய முதலியார், தி. செல்வகேசவராய முதலியார், ஆ. சிங்காரவேலு முதலியார், வாசுதேவமுதலியார் முதலியோரின் ஆசிரியர்.

சென்னை நார்மல் ஸ்கூல் தமிழ்த் தலைமைப் புலவர்; சென்னைப் பிரசிடென்சி காலேஜ் தமிழ்ப்பண்டிதர்; சென்னைப் பல்கலைக்கழகத் தமிழ்த்தலைமைப் புலவர்.

திருவெவ்வுணர்வீரராகவப் பெருமாள் பதிகம் பாடியவர்; கம்பராமாயணவசனம் எழுதியவர்; திருவாய்மொழி, நளவெண்பா முதலியனவற்றிற்கு உரை கண்டவர்; கம்பராமாயணம், தென்திருப்பதிப்புராணம், பாகவதம், பாரதவெண்பா, வில்லிபாரதம் முதலியனவற்றைப் பதிப்பித்தவர். இலக்கியலக்கண நூல்களைப் பதிப்பித்தும் உரையெழுதியும் உள்ளார்.

இராசகோபால முதலியார்

தென்னிந்தியா புதுவை எனும் ஊரினர்; பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்தவர்; மணவாளதாசரின் திருவேங்கடமலைக்கு உரையெழுதி 1879 இலே பதிப்பித்தவர்.

இராசசிம்மபல்லவன்

இரண்டாம் நரசிம்மவர்மன் (690 — 729) எனும் பல்லவமன்னன் இராசசிம்மபல்லவன் என வழங்கப் பெற்றவன்; பரமேச்சுரனே இராசசிம்மபல்லவனாக அவதரித்ததாகக் காசாக்குடிச் செப்பேடுகள் கூறுவன; சிவசூடாமணி, சங்கரபக்தன், ஈசுவரபக்தன், பரமமாகேச்சுர, ஸ்ரீஆகமப்பிரியன், ரிஷபலாஞ்சனன் என்று சாசனங்களிலே போற்றப் பெற்றவன்; சைவசித்தாந்தத்தைப் பின்பற்றித்தன்னுடைய பாவங்களைத் தீர்த்துக் கொண்டவன் என்று ஒரு கல்வெட்டுக் கூறுகின்றது.

கைலாயத்தை ஒத்த கோயிலைக் காஞ்சியிலே கட்டிப் புகழ் பெற்றவன்; மாமல்லையிலும் பனைமலையிலும் திருப்பணி செய்தவன்.

சுந்தரமூர்த்திநாயனார் போற்றும் கடல்குழந்த உலகெலாம் காக்கின்ற பெருமான் காடவர் கோன் கழற்சிங்கள் (7.39.9) இராசசிம்மன் என்று கொள்வதே பொருத்தமாகத் தெரிகிறது; நாயன்மார்களில் ஒருவராகப் போற்றப் பெறத்தக்க நிலையில் இராசசிம்மன் காணப்படுகிறான்.

இராசசிம்மபல்லவனின் தந்தை முதலாம் பரமேஸ்வரவர்மன் (669 — 691) சிறந்த சிவபக்தன் என்று சாசனங்கள் உணர்த்துவன; ஐயடிகள் காடவர்கோன் நாயனார், முதலசிம் பரமேஸ்வரவர்மனாகலாம் என்ற கருத்தும் ஈண்டு குறிப்பிடத்தக்கது.

இராசநாயகம், செ. 1870 — 1940

யாழ்ப்பாணம் நவாலி செல்லப்பாபிள்ளையின் புதல்வர்; அரசாங்க எழுதுவினைஞராக ஆரம்பித்து, நீதிமன்ற மொழிபெயர்ப்பாளராகவும் உயர்நீதிமன்றத் துணைப்பதிவாளராகவும் சேவை செய்து, சிவில்சேவை உத்தியோகத்தராக உயர்ந்து 1929 இலே ஓய்வு பெற்றவர் முதலியார் இராசநாயகம்.

யாழ்ப்பாண வரலாற்றிலே அதிகம் அக்கறை செலுத்திய முதலியாரவர்கள் KATRAGAMA எனும் ஆங்கில நூலை எழுதியதோடு அமையாது நெ. வை. செல்லையா பாடிய கதிரைநான்மணி மாலையையும் பதிப்பித்தனர் (1936).

இராசப்ப நாவலர்

இராசப்ப உபாத்தியாயர் எனவும் இராசப்ப கவிராயர் எனவும் அழைக்கப் பெற்றவர்; தமிழ்நாடு திருவெண்ணெய் நல்லூரில் வாழ்ந்தவர்; பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்தவர்.

திருநாவலூர்ப்புராணம், திருவெண்ணெய்க் கலம்பகம், சித்திநகரந்தாதி முதலிய நூல்களைப் பாடியவர்.

இராசமாணிக்கம், மா, 9.3.1907 — 26.5.1967

எம். ஏ., எம். ஓ. எல்., எல். டி., பி. எச். டி. முதலிய பட்டங்களைப் பெற்று மதுரை தியாகராயர் கல்லூரியிலே தமிழ்த்துறைத் தலைவராகவும் சென்னைப் பல்கலைக்கழகத்திலே தமிழ் ரீடராகவும் விளங்கியவர்; கர்நூல் எனும் ஊரிலே பிறந்தவர்.

கலாநிதி இராசமாணிக்கம் தமிழ் இலக்கியம், வரலாறு, பண்பாடு, நாகரிகம் பற்றிச் சில நூல்களையும் பல கட்டுரைகளையும் எழுதிய தோடு, பெரியபுராண ஆராய்ச்சி (1948), சைவசமய வளர்ச்சி (1958) எனும் சைவசமய சம்பந்தமுடைய முக்கியமான நூல்களையும் அளித்துள்ளார்.

இராசமாணிக்கம்பிள்ளை, பி. என்.

தென்னிந்தியா புதுவை என்னும் ஊரினர்; பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்தவர்.

மயிலம் முருகன் மீது அன்பு விடுதூது பாடியவர்; இத்தூது கடலூர் வித்துவான் சீனிவாசாசாரியார் குறிப்புரையுடன் பதிப்பிக்கப்பட்டுள்ளது.

இராசயோகம்

யோகப்பயிற்சி நான்கு வகைப்படும். அவை இராசயோகம், கர்மயோகம், பக்தியோகம், ஞானயோகம் என்பனவாம்.

இயமம், நியமம், ஆசனம், பிராணாயாமம், பிரத்தியாகாரம், தாரணை, தியானம், சமாதி எனும் எட்டுச் சாதனங்களாலே மனதை வென்று, உள்ளமைதி பெற்று, உள்ளத்தானுடனென்றும் ஒருமை வழி இராசயோகமாகும்.

அட்டாங்கயோகம் பார்க்கவும்.

இராசரத்தினம் சு. 1884 — 1970

இந்து போர்டு இராசரத்தினம் என்று சிறப்பிக்கப் பெற்ற இராசரத்தினம் யாழ்ப்பாணத்தைச் சேர்ந்தவர்; சுப்பிரமணியம் என்பவரின் புதல்வர்; வழக்கறிஞராகத்திகழ்ந்தவர்; காரைநகர் ச. அருணாசலஉபாத்தியாயர் முதலானோரின் தொடர்பினாலே சைவ வித்தியாவிருத்தியிலே கவனம் செலுத்தியவர்.

1923 ஆம் ஆண்டு திசம்பர் மாதம் ஒன்பதாம் தேதி சேர் பொன்னம்பலம் இராமநாதன், சேர். வைத்திலிங்கம் துரைசாமி போன்றோரது ஆதரவுடன் ஆரம்பிக்கப்பெற்ற சைவ வித்தியாவிருத்திச் சங்கத்தின் வளர்ச்சியிலே முக்கிய பங்கு எடுத்துக் கொண்டவர்; சைவ வித்தியாவிருத்திச் சங்கம் தமிழ்ப் பிரதேசங்களிலே புதிய பள்ளிக்கூடங்களைத் தாபித்ததோடு பிறர் ஆரம்பித்தனவற்றையும் பொறுப்பேற்றுத் திறம்பட நடத்தி வந்ததாகும்.

சைவப் பள்ளிகளுக்கு வேண்டிய சைவாசிரியர்களை அரசாங்கம் நடத்திய கோப்பாய் பயிற்சிக் கல்லூரி முழுவதாக நிறைவேற்ற முடியாத நிலையிலே சைவ வித்தியாவிருத்திச் சங்கம் 1928 ஆம் ஆண்டு ஒக்தோபர் மாதம் திருநெல்வேலியிலே சைவாசிரியர் பயிற்சி நிறுவனத்தைத் தொடங்கியது; அது பயிற்றிய ஆசிரியர்கள் பணி மூலம் அக்காலத்திற் சைவக் கல்வி உயிருடன் இயங்கக் கூடியதாயிற்று.

1928 ஆம் ஆண்டிலே சைவ அநாதசாலை திருநெல்வேலி டாக்டர் எஸ். சபாபதிப்பிள்ளை போன்றோர் உதவியுடன் ஆரம்பிக்கப்பட்டது; 1938 இலே அநாதைப் பெண்களும் சேர் கப்பட்டனர்; சைவ அநாதசாலை ஏழு மாணவருடன் வாடகை வீடொன்றில் ஆரம்பிக்கப்பட்டதாகும்.

1924 இலே சட்டசபைப் பிரதிநியான இராசராத்தினம் ஏழு வருடம் நீடித்த அச்சபையிலே சைவருக்குத் தீமையான, பட்சபாதமான, கல்விச் சட்டங்கள் பல மாற்ற மடைய காரணமாயிருந்தவர்களில் ஒருவராவர். கிறித்தவ பள்ளிக்கு அருகிற சைவப்பள்ளி தொடங்கவும், ஆரம்ப காலம் முதல் உதவி நன்கொடை பெறும் வாய்ப்பினை அடையவும் இக்கால கட்டத்திய சட்டசபை காரணமானது என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

திரு இராசராசேச்சரம்

தஞ்சாவூரிலே முதலாம் இராஜராஜ சோழன் (985 — 1016) கட்டுவித்த பெரிய கோயில் இராசராசேச்சரமாகும். இதற்குப் பெருவுடையார் கோயில் என்றும் பெயருண்டு.

அப்பர்சுவாமிகள் திருவிழிமிழலைத் திருத்தாண்டகத்தில் "தஞ்சைத்தனிக்குளத்தார்" என்று குறிப்பிடும் தலத்திலேயே இராசராசேச்சரம் எழுந்தது என்பர் சிலர்.

இராசராசனின் இருபதாம் இருபத்து மூன்றாம் ஆட்சியாண்டுகளுக்குள் கட்டப் பெற்றதாகக் கூறப்படும் இத்திருக்கோயில், சோழர்கோயில் களிலே அமைப்பிலும் சிற்பவேலைப்பாடுகளிலும் சிறந்ததாகப் போற்றப் படுவதாகும்.

சுவாமி எழுந்தருளிய விமானம் தக்ஷிணமேரு அல்லது உத்தம விமானம் என்றழைக்கப்படும். அதன் அடித்தளம் 96 சதுரஅடி; உயரம் 216 அடி. இராச ராசேச்சரமுடையார், தக்ஷிணமேரு விடங்கர், பெருவுடையார், பிரகதீசுவரர் என்று அழைக்கப்படும் மூலலிங்கம் மிகவும் பெரியது; உயரம் பன்னிரு அடி; நீளம் பத்தொன்பதரை அடி; அகலம் எட்டே முக்கால் அடி; ஆவுடையார் சுற்றளவு 54 அடி; உயரம் ஆறு அடி. பெருவுடையார் எதிரே எழுந்தருளிய நந்தியெம் பெருமான் ஒரே கல்லில் அமைந்த பெருவடிவத்தினையுடையவர்.

இறைவியாம் பெரியநாயகியம்மாள், உலக முழுதுடையாள், பிரகந்நாயகி ஆலயம் வடகிழக்குப் பிராகாரத்தில் அமைந்துள்ளது. ஆடவல்லான் கோயில் தனியாகவுள்ளது. முருகப் பெருமானின் ஆலயம் மேற்குப் பிராகாரம் வட கோடியிலுள்ளது.

கருவூர்த்தேவர் பாடிய திருவிசைப்பா இத்தலத்திற்கு உண்டு.

இராதாகிருஷ்ணன், எஸ். 1888 — 1975

டாக்டர் சர்வபள்ளி இராதாகிருஷ்ணன் சென்னை அடுத்த திருத்தனியிலே தெலுங்குப் பிராமணர் மரபிலே தோன்றியவர். திருப்பதி

லூதரன் மிஷன் உயர்நிலைப் பள்ளியிலும் வேலூர் வர்கீசு கல்லூரியிலும் சென்னை கிறிஸ்தியன் கல்லூரியிலும் கற்று 1909 இலே தத்துவத்தில் முதுமாணிப் பட்டம் பெற்றவர்

சென்னை பிரசிடென்சி கல்லூரி ஆசிரியராகவும். (1909 — 1917) இராஜமுத்திரி கலைக்கல்லூரி தத்துவ விரிவுரையாளராகவும் மைசூர் பல் கலைக் கழகத்தத்துவப் பேராசிரியராகவும் பணி புரிந்துவிட்டு 1921 இலே கல்கத்தாவில் ஐந்தாம் ஜோர்ஜ் தத்துவப் பேராசிரியரானவர். பின்பு ஆந்திர பல்கலைக் கழகத்தின் துணைவேந்தராகச் சேவை புரிந்ததை அடுத்து ஒக்ஸ் போடு பல்கலைக் கழகத்திலே ஸ்பால்டிங் அறக் கட்டளையின் கீழ்க் கீழைத்தேய சமயம், அறம் என்பனவற்றிற்குப் பேராசிரியராக விளங்கியவர். பின்பு வாரணாசி இந்துப் பல்கலைக் கழகத்தின் துணைவேந்தராகச் சேவை செய்தவர்.

1926 இலே இவர் நிகழ்த்திய உப்ரன் விரிவுரைகள் (UPTON LECTURES) 1927 இலே THE HINDU VIEW OF LIFE என்ற பெயரிலே நூலுருவம்பெற்றன. 1929 இலே ஆற்றிய ஹிபேட் விரிவுரைகள் (HIBBERT LECTURES) AN IDEALIST VIEW OF LIFE என்ற பெயரிலே நூலாகியுள்ளன. 1940 இலே இரா தாகிருஷ்ணன் பிரித்தானிய கழகத்தினால் அறிஞராகக் கௌரவிக்கப்பட்டார் (FELLOW OF THE BRITISH ACADEMY).

1946 முதல் சில வருடங்கள் 'யுனெஸ்கோ' (UNESCO) தாபனத்திற்கான இந்தியக் குழுவுக்கு இராதாகிருஷ்ணன் தலைமை தாங்கியவர். 1949 இலே மஸ்கோவுக்கான இந்திய தூதுவராக நியமனம் பெற்றவர். பின்பு இந்திய உப ஜனாதிபதியாகவும் 1962 முதல் 1967 வரை இந்திய ஜனாதிபதியாகவும் திகழ்ந்தவர். 1975 இலே ரெம்பில்ரன் விருதின் (TEMPLETON AWARD) பெற்றவர்.

ஆசிரியராகவும் பேராசிரியராகவும் கலாசார தூதுவராகவும் தத்துவஞானியாகவும் நாட்டின் முதல்வராகவும் கல்வி, கலாசாரம், பண்பாடு தத்துவம், அரசியல் முதலிய பல்வேறு துறைகளிலே திறமை காட்டியவர் டாக்டர் சர்வபள்ளி இராதாகிருஷ்ணன்; இந்திய விடுதலைத் தலைவர்களிலே, சிறப்பாக, மகாத்மகாந்தியின் நம்பிக்கைக்குப் பாத்திரமாக விளங்கியவர்; ரவீந்திரநாத் தாகூர், ஸ்ரீ அரவிந்தர் என்போருடன் நெருக்கமாக இருந்தவர். அவர் களுடைய கருத்துகள் பலவற்றை ஏற்றுக் கொண்டவர். ஆரம்பத்தில் இவர் எழுதிய நூல்களில் ஒன்று தாகூரின் தத்துவம் பற்றியதாகும் (THE PHILOSOPHY OF RAVINDRANATH TAGORE 1918).

நவீன இந்திய தத்துவ வரலாற்றிலே இராதா கிருஷ்ணனுக்கு முக்கியமானதொரு இடமுண்டு.

INDIAN PHILOSOPHY VOL. I
INDIAN PHILOSOPHY VOL. II
THE PRINCIPAL UPANISADS
THE BHAGAVAD GITA
THE BRAHMA SUTRA
THE DHAMMAPADA
CONTEMPORARY INDIAN PHILOSOPHY (WITH J. H. MUIRHEAD)

என்பன இராதாகிருஷ்ணன் இந்திய தத்துவ வரலாற்றிலே பெறும் சிறப்பிடத்தை விளக்கப் போதுமானவை என்று கூறலாம். இந்திய தத்துவத்தினை, மேனாட்டார் தத்துவமென ஏற்றுக் கொள்ளும் முறையில் விளக்கி அதனை உலகின் தத்துவப்படத்தில் இடம் பெறச் செய்த பெருமை இவருக்குண்டு. மேனாட்டாருக்கு இந்திய தத்துவம் பற்றிய தெளிவினை ஏற்படுத்தியதில் பெரும்பங்கு இவருக்குண்டு.

கீழேத்தேயங்களுக்கும் மேலேத்தேயங்களுக்கும் பாலமாக அமைந்து இருபகுதிகளிலும் ஒன்றினை மற்றது புரியும் வண்ணம் செய்தவர்களிலும் இராதாகிருஷ்ணனுக்குச் சிறப்பிடம் உண்டு.

EAST AND WEST: SOME REFLECTIONS
EAST AND WEST IN RELIGION
EASTERN RELIGIONS AND WESTERN THOUGHT

என்பன இக்கண்ணோட்டத்தினை விளக்குவன.

தத்துவஞானியான இராதாகிருஷ்ணன் சமயப் பற்று மிக்கவராகவும் விளங்கியவர். தாம் சங்கர அத்துவிதத்தினை ஆதரித்த போதும் இந்திய சமயங்களைப் பற்றியும் அவற்றின் இயல்புகளைப் பற்றியும் தெளிவாகச் சிந்திக்க முற்பட்டவர்.

THE REIGN OF RELIGION IN CONTEMPORARY,
PHILOSOPHY
THE RELIGION WE NEED
INDIAN RELIGIONS
RELIGION IN A CHANGING WORLD
RECOVERY OF FAITH
THE PRESENT CRISIS OF FAITH
RELIGION AND CULTURE
RELIGION AND SOCIETY
RELIGION AND SOCIETY
KALKI OR THE FUTURE OF CIVILIZATION

முதலியன இக்கருத்தினை ஆதரிப்பன. தத்துவ ஞானியும் சமயவாதியுமான பேராசிரியரின் சிந்தனைகள் இந்திய பாரம்பரியத்தின் சிறப்பினையும் குறைபாடுகளையும் நோக்கத் தவறவில்லை.

THE CREATIVE LIFE
TOWARDS A NEW WORLD
TRUE KNOWLEDGE
IS THIS PEACE?
FREEDOM AND CULTURE

முதலிய நூல்களில் இராதாகிருஷ்ணன் நோக்கு அடையும் பரிணாமத்தினைக் காணமுடியும். பதினான்கு இந்தியப் பெரியார்களின் சரிதங்களை அணுகும் போது அவர் எடுத்துக்காட்டும்

பண்புகளை இந்தியபண்பாடாக கருத முடிகின்றது என்பதை மறுத்தலரிது. (LIVING WITH A PURPOSE)

இராமகவி

தமிழ்நாட்டைச் சேர்ந்தவர்; சரவணகவியின் புதல்வர்; அத்துவிதானுபவம் எனும் வேதாந்த நூல் இயற்றியவர்.

இராமகவிராயர்

தமிழ்நாட்டிற் பதினெட்டாம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்தவர்; பிரம்பூர் ஆனந்தரங்கம்பிள்ளை, மணவி சோலையப்ப முதலியார் போன்றோரால் ஆதரிக்கப் பெற்றவர்.

பொன்னேரித் திருவாய்ப்பாடி புராணம் பாடியவர்.

இராமகிருஷ்ண இயக்கம்

ஆன்மீக வாழ்க்கையினூற் பண்பட்டுத் தெளிவு பெறும் தெய்வீகம் அளிக்கும் சக்திக்கு உதாரணமாக அமைந்து சகுதான தர்மத்தின் அடிப்படையை விளக்கிப் பண்டைய பாரம்பரியத்தினை மதிப்புடையதாகக் கருத வைத்துச் சமுதாயத்திலே புரையோடி நின்ற தளைகளை நீக்கிச் சகோதரத்துவத்தினை உருவாக்கப் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் அவதரித்தவர் ஸ்ரீ இராமகிருஷ்ணபரமஹம்சர் (1836 — 1886) எனும் மகாபுருஷராவர். அவர் ஆன்மீக அனுபவங்கள் மூலம் தாம் கண்ட உண்மைகளை எடுத்துக் கூறி உலகினருக்கு நன்மைபுரியக் கூடிய பக்குவம் பெற்றவர்களை நாடிநின்ற காலத்திலே, பிரம்மசமாசத் தலைவர்களில் ஒருவரான கேசப் சந்திர சென் என்பவரும் அவருடைய நண்பர்களும் அவரை 1875 இலே சந்தித்தனர்.

இவர்கள் ஸ்ரீ இராமகிருஷ்ணரின் கருத்துகள் சிலவற்றிற்குச் சிறந்த பிரசாரகராக அமைந்தபோதும் அவருடைய தத்துவங்கள் முழுவதையும் முற்றாக ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை. ஆயினும் இவர்களுடைய தொடர்பு மத்தியதர வர்க்கத்திலுள்ள அறிவுஜீவிகளை ஸ்ரீ இராமகிருஷ்ணருடைய சித்தாந்தத்திற் கவனம் செலுத்தக் காரணமாயமைந்தது. இவர்களிலே 1881 ஆம் ஆண்டின் கடைக் கூறிலே பரமஹம்சரைக் காண வந்த நரேந்திரநாதத்தத்தா எனும் சுவாமி விவேகானந்தர் (1863 — 1902) மிகவும் முக்கியமானவர். இவரும் இவர் போன்ற ஏனையோர் சிலரும் ஸ்ரீ இராமகிருஷ்ணரை அதிதீவிரமாகப் பின்பற்றும் குழுவாக உருவாகத் தொடங்கினர்.

ஸ்ரீ இராமகிருஷ்ணர் நோய்வாய்ப்பட்டுப் படுக்கையில் விழுந்து கல்கத்தா சியாம்புகூரிலும் பின்பு கொசிபூரிலும் தங்கியிருந்த காலத்திலே சிறப்பாகக் கொசிபூரில் இருந்த போது (11

திசம்பர் 1885—16 ஆகஸ்டு 1886) அவருடைய சீடர்கள் ஒன்று கலந்து சகோதரத்துவத்துடன் ஒழுகும் சூழல் உருவாகியது. உண்மையில், கொசிபூர் தோட்ட வீடே முதல் இராமகிருஷ்ண மடம் என்று கருதத்தக்கது.

பரமஹம்சர் 1886 ஆகஸ்டு 16 ஆம் தேதி மறைந்ததை அடுத்து அவர் சீடர்களிற் சிலர், பர்நாகூரிற் (BARNAGORE) செப்தம்பர் 1886 முதல் ஒன்று கூடி இருந்தனர். இங்கிருந்து மடம் ஆலம்பாசார் எனும் இடத்திற்கு 1891 நவம்பரில் இடமாற்றம் பெற்றது.

பர்நாகூரை விட்டு சுவாமி விவேகானந்தர் 1890 ஜூலாயிற் புறப்பட்டு இந்திய உபகண்டத்தின் பல்வேறு இடங்களுக்கும் யாத்திரை செய்தார். 1893 மே மாதம் அவர் பம்பாயில் இருந்து கப்பலிற் புறப்பட்டு கொழும்பு, ஹாங்கொங், யப்பான் வழியாக அமெரிக்கத் துறைமுகமான வன்கூவரை ஜூலாய் மத்தியில் அடைந்தனர். சிகாகோ நகரத்திற் சமய சம்பந்தமாக நடைபெற இருந்த மாநாட்டிற் கலந்து கொள்வதை நோக்கமாகக் கொண்டே அவர் மேலாட்டுப் பயணத்தை மேற்கொண்டார். அங்கு செப்தம்பர் மாதம் நிகழ்ந்த மாநாட்டிலே சுவாமிஜி தன் மதத்திற்கும் தன்னாட்டிற்கும் பெரும் மதிப்பினையும் செல்வாக்கினையும் சம்பாதித்துத் தந்தார். உண்மையில் இராமகிருஷ்ண இயக்கத்தின் விதை சிகாகோவில் இடப்பட்டது என்று கொள்வதே பொருத்தமாகும். சிகாகோவிலும் ஏனைய அமெரிக்க பட்டினங்களிலும் இங்கிலாந்திலும் சுவாமிஜி நிகழ்த்திய சொற்பொழிவுகளும் ஆற்றிய விரிவுரைகளும் வழங்கிய விளக்கவுரைகளும் நடத்திய சமய தியான வகுப்புகளும் ஸ்ரீ இராமகிருஷ்ணரின் சித்தாந்தங்களுக்குப் பெரும் மதிப்பினை ஈட்டிக் கொடுத்தன.

1897 ஆம் ஆண்டு ஜனவரி மாதம் 15 ஆம் தேதி ஈழம் வந்து சுமார் பத்துத் தினங்கள் கொழும்பு, கண்டி, மாத்தளை, அனுராதபுரம், வவுனியா, யாழ்ப்பாணம் எனும் ஊர்களிலெல்லாம் சிறப்புரைகள் வழங்கிவிட்டுச் சென்னை வழியாகப் பெப்ரவரி மாதம் கல்கத்தா அடைந்த சுவாமிஜி ஒரு புதிய நிறுவனத்தை அமைக்கும் நோக்குடன் இரு கூட்டங்களை மே மாதம் ஒழுங்கு செய்தனர். இரண்டாவது கூட்டம் மே மாதம் ஐந்தாம் தேதி நடைபெற்றது.

இக்கூட்டமே சுவாமிஜியின் 'இராமகிருஷ்ண மிசன்' எனும் நிறுவனத்தின் நோக்கங்களைத் தெளிவாக முதன் முதலில் முன்

வைத்ததாகும். இக்கூட்டத்தின் தீர்மானங்களிலே முக்கியமானவை மேல்வருவன:

- (1) ஸ்ரீ இராமகிருஷ்ணர் மானிடத்தின் நன்மை கருதி வாழ்ந்து காட்டி அளித்த போதனைகளை அறிவுறுத்தி அவற்றைத் தம் வாழ்வின் முன்னேற்றத்திற்குப் பயன்படும் வகையிற் செயல்முறையில் மேற்கொள்ள உதவுவது.
- (2) ஸ்ரீ இராமகிருஷ்ணரின் சமய சமரச நோக்கின் அடிப்படையிலே கருமங்களை ஆற்றுவது.
- (3) மக்களின் பொருளாதார, ஆன்மீக நன்மைக்குகந்த அறிவை அல்லது விஞ்ஞானத்தைக் கற்பிக்க வல்லவரைப் பயிற்றுவித்தல்.
- (4) கலைகளுக்கும் தொழில்களுக்கும் வழி செய்து ஊக்குவிப்பது.
- (5) வேதாந்தக் கருத்துகளையும் ஏனைய கருத்துகளையும் ஸ்ரீ இராமகிருஷ்ணர் போன்று அறிமுகஞ் செய்து பரப்புவது.
- (6) இந்தியாவின் பல்வேறு பகுதிகளிலும் மடங்களையும் ஆசிரமங்களையும் நிறுவி சன்னியாசிகளையும் ஏனையோருக்கு உதவ விரும்பும் குடும்பஸ்தரையும் பயிற்றுவித்தல்.
- (7) இம்முயற்சிகளுக்கான வழிதுறைகளைத் தேடுதல்.
- (8) இந்தியாவுக்கு வெளியே பயிற்றப்பட்டவர்களை அனுப்பி வைப்பது.
- (9) ஆன்மீகமாகவும் மனிதாபிமானமாகவும் அமைவதேயன்றி அரசியற்சார்பு இல்லாது இருப்பது.

சுவாமி விவேகானந்தர் 1897 இலே முன்வைத்த கருத்துகள் ஆங்காங்கே செயல்முறையில் மாற்றம் பெற்ற போதும் அடிப்படையில் பெருமாற்றம் இன்றியே வந்துள்ளன. ஆயினும் இராமகிருஷ்ணமிஷனும் இராமகிருஷ்ண மடமும் தனித் தனித் தாபனங்களாக நெடுங்காலம் செயற்பட முடியாது போயிற்று. இரு தாபனங்களையும் வழிநடத்தியோர் ஒரே பிரிவினராகவும் இரு தாபனங்களின் செயல்களும் பெரும்பாலும் தனிப்படுத்த முடியாதனவுமாக இருந்தமையும் இந்நிலைக்குரிய முக்கிய காரணங்களாகும். 1909 ஆம் ஆண்டிலேயே இராமகிருஷ்ணமிஷன் தனிச் சட்ட விதிகளுடன் பதிவு செய்யப்பட்டமை நோக்கத்தக்கது.

ஆலம்பாசாரிலிருந்து பேலூருக்கு 1898 ஆம் ஆண்டு இராமகிருஷ்ணமடம் இடமாறியதை அடுத்து 1899 முதல் அது வேகமாகச் செயற்படத் தொடங்கியது. பேலூர் மடமே இராமகிருஷ்ண இயக்கத்தின் கேந்திரமாகவும் தலைமைத் தானமாகவும் உருப்பெற்றது. சுவாமி விவேகானந்தர் (1897 — 1902), சுவாமி பிரமானந்தா (1902 — 1922), சுவாமி சிவானந்தா (1902 — 1934), சுவாமி அகந்தானந்தா (1934 — 1937), சுவாமி விஜ்நானானந்தா (1937 — 1938), சுவாமி சுத்தானந்தா (1938), சுவாமி விரஜானந்தா (1938 — 1951), சுவாமி சங்கரானந்தா முதலியோர் தலைமையில் இராமகிருஷ்ணமிசனும், இராமகிருஷ்ணமடமும் இந்திய உபகண்டத்திலும் அப்பாலும் பல்வேறு பணிகளிலே ஈடுபட்டு வருகின்றன.

இந்தியாவிலே சென்னை, திருவனந்தபுரம், புலனேஸ்வர், பங்களூர், அல்லாகபாத், வாரணாசி, பிருந்தாவனம், கங்கல், ராஞ்சி, கல்கத்தா, உதகமண்டலம், கோயம்புத்தூர், நாட்டறம்பள்ளி, சார்காச்சி, மாயாவதி, பரிசல், ரிஷிகேசம் முதலான இடங்களிலே இராமகிருஷ்ணமிஷனும் மடமும் அத்வைத ஆசிரமம், சேவாஸ்ரமம், மடம், இல்லம், முதலிய பல்வேறு அமைப்புகளை நிறுவி நடத்தி வருகின்றன. இவை சன்னியாசிகளை உருவாக்கும் நிறுவனங்களாக மட்டுமன்றி சமூகத்தின் பல்வேறு தேவைகளையும் பூர்த்தி செய்யும் புண்ணிய தலங்களாகவும் விளங்குகின்றன.

ஆரம்பகாலத்திலிருந்து இராமகிருஷ்ண இயக்கம் மனிதாபிமான நடவடிக்கைகளிலே முக்கிய கவனம் செலுத்தி வந்துள்ளது. பஞ்சம், வெள்ளம், தொற்றுநோய், தீ, பூயி அதிர்ச்சி, நிலச்சரிவு முதலிய துன்பகரமான நிகழ்ச்சிகள் ஏற்பட்டபோது அவற்றால் மக்கள் படும் துன்பங்களைத் தவிர்க்க இராமகிருஷ்ண இயக்கம் முன்னின்றுள்ளது. வைத்தியசாலைகளையும் மருந்து நிலையங்களையும் நிறுவி மக்களுக்கு இலவசமாக வைத்தியவுதவி செய்ய முன்வந்துள்ளது. அனாதைகளை ஆதரித்து அவர்கள் முன்னேற்றத்திலே அக்கறை காட்டி வந்துள்ளது.

இந்துமதச் சார்பான பிள்ளைகளின் கல்வி வளர்ச்சியில் அக்கறை கொண்டு ஆண்களுக்கும் பெண்களுக்கும் பல பாடசாலைகளை அமைத்து அவற்றை இன்னல்கள் மத்தியிலும் பராமரித்து வந்துள்ளது. சகோதரி நிவேதிதா கல்கத்தாவில் பெண்களுக்காக 1899 இலே ஆரம்பித்த பாடசாலையைத் தொடர்ந்து இராமகிருஷ்ண இயக்கத்தினர் பேணி வந்துள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது. தி.சு. அவிநாசலிங்கம் தமிழ்நாட்டிலே

தோற்றுவித்த வித்தியாலயம் இராமகிருஷ்ண இயக்கத்தின் தென்னாட்டுத் தாபனங்களிலே குறிப்பிடத்தக்கதாக விளங்குவது காணத்தக்கது.

பிரமவாதின் (1895), பிரபுத்தபாரதா (1896), உத்போதன் (1899) முதலாகப் பல சஞ்சிகைகளையும் பத்திரிகைகளையும் இராமகிருஷ்ண இயக்கத்தினர் ஆதரவு தந்து வெளியிடக் காரணமாயிருந்துள்ளனர்.

சுவாமி விவேகானந்தர் முக்கிய இடம் வகித்த இராமகிருஷ்ண இயக்கம் அவர் 1902 இலே மறைந்த பின்பும் தொடர்ந்து பல்வேறு துறைகளிலே பரவி வளர்ந்து வந்தது. ஸ்ரீ சாரதா தேவியம்மையார் அதற்கு ஒரு முக்கிய காரணமாக விளங்கினார். ஸ்ரீ இராமகிருஷ்ணருக்குப் பின்பு அவருடைய சீடர்களுக்கு எல்லாம் தோன்றாத துணையாக எல்லோரையும் ஒன்றிணைக்கும் பாலமாக நின்று அவர்களுடைய சேவைக்கு ஆசிகுறித் தூண்டிநின்றவர் அத்தேவமாதா. அவர்கள் 1920 இலே மறைந்தபோது இராமகிருஷ்ண இயக்கம் தொடர்ந்தும் செயற்படக்கூடிய முறையிலே வழி நடத்த பரமஹம்சரின் சீடர்கள் இருந்தார்கள்.

வங்காளப் பிரிவினையினை அடுத்து இராமகிருஷ்ண இயக்கம் அரசியற் கொந்தளிப்பினால் பெரும் பாதிப்புக்கு உள்ளாகும் நிலையை அடைந்தபோதும் அப்பப்போது சிற்சில இன்னல்களை எதிர்நோக்க வேண்டியிருந்தபோதும் ஸ்ரீ இராமகிருஷ்ணரின் சீடர்கள் பின்பற்றிய ஆன்மீக, மனிதாபிமானக் கோட்பாடுகள் அவர்களுக்கு உறுதுணையாக அமைந்து நின்றன.

கர்மமும் ஞானமும் யோகமும் ஒன்றித்து இணையும் பொழுது பரமாத்மனின் அனுபவம் கிடைக்கின்றது என்பது இயக்கத்தின் தாரகமந்திரம்; அதுவே சின்னத்தின் உட்பொருளுமாம். கடவுளுண்மையையும் ஆன்மாவின் தெய்வீகத்தையும் வாழ்க்கையின் ஒருமைப்பாட்டினையும் சமயங்களின் சமரசத்தினையும் வற்புறுத்தும் இராமகிருஷ்ண இயக்கம் இந்திய எல்லைகளையும் தாண்டிப்பரவியுள்ளது.

சுவாமி விவேகானந்தர் சிகாகோ மாநாட்டிற் பங்கு பற்றியதைத் தொடர்ந்து அமெரிக்காவிலே பலவேறு நகரங்களிலும் சொற்பொழிவுகளும் விரிவுரைகளும் விளக்கவுரைகளும் சமயவகுப்புகளும் தியான வகுப்புகளும் நடாத்தி அமெரிக்க மக்களின் மனத்தைக் கவர்ந்தார். 1896 இலே நியூயோர்க் நகரிலே வேதாந்தசபையொன்று நிறுவப்பட்டது. இதனைத் தொடர்ந்து பொஸ்டன், வாசிங்டன், லொஸ்அன்சலீஸ்,

சான்பிரான்சிஸ்கோ முதலான பல்வேறு இடங்களிலும் இராமகிருஷ்ண நிலையங்கள் அமைக்கப்பட்டன. சாந்தி ஆசிரமம் எனும் தியானப் பகுதி ஒன்று கலிபோனியாவிலே நெடுங்காலம் செயற்பட்டது. சுவாமி சாரதானந்தா, சுவாமி அபேதானந்தா, சுவாமி தூரியானந்தா, சுவாமி பரமானந்தா, சுவாமி போதானந்தா, சுவாமி திரிகுணதிதா போன்ற இராமகிருஷ்ண மஷ்ணச் சேர்ந்த சுவாமிகள் பலர் அமெரிக்காவிலே ஸ்ரீ இராமகிருஷ்ணரின் போதனைகளைப் பரப்பி வந்துள்ளனர். சகோதரி ஹரிதாசி, சகோதரி தேவமாதா, சுவாமி யோகானந்தா போன்ற மேலூட்டார் இராமகிருஷ்ண இயக்கத்திலே அமெரிக்காவிலே பங்குகொண்டுள்ளனர். சுவாமி பரமானந்தா "கிழக்கின்செய்தி" (THE MESSAGE OF THE EAST) என்று பொருள் தரும் சஞ்சிகை ஒன்றினையும் சிலகாலம் அமெரிக்காவிலே நடாத்தியுள்ளார்; "சுதந்திரக் குரல்" (VOICE OF FREEDOM) என்ற சஞ்சிகையும் இராமகிருஷ்ண இயக்கத்தினரால் அமெரிக்காவிலே வெளியிடப்பட்டுள்ளது. 1906 இலே "இந்துக்கோயில்" கலிபோனியாவிலே அமைக்கப்பட்டுள்ளது. இராமகிருஷ்ண இயக்கத்திற்கு மேலூடுகளிலே அமெரிக்கா முக்கிய விளைநிலமாகக்காணப்படுகின்றது.

இங்கிலாந்தும் 1895 ஆம் ஆண்டளவிலே இராமகிருஷ்ண இயக்கத்தின் செல்வாக்கினைக் கண்டபோதும் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் அந்தத்திற்குப்பின் இயக்க நடவடிக்கைகளிலே முக்கிய இடம் பெருமற் போய்விட்டது. அண்மைக்காலத்திலேயே மீண்டும் இயக்கத்தின் பார்வையிலே இங்கிலாந்து பட்டுள்ளது. பிரான்ஸ், ஜேர்மனி, ஆர்ஜென்ரீனா, தென்னாபிரிக்கா, பர்மா, மலேசியா, சிங்கப்பூர், பிஜி, பாசிஸ்தான், பங்களாதேஷ் போன்ற நாடுகளிலும் இராமகிருஷ்ண இயக்கம் அக்கறை கொண்டுள்ளது. தென்னாபிரிக்கா, மலேசியா, சிங்கப்பூர், பிஜி ஆகிய நாடுகளிலே இயக்கத்தின் வளர்ச்சி குறிப்பிடத்தக்கதாகவுள்ளது. அதன் பணிகளும் பரந்து காணப்படுகின்றது.

ஈழம் இராமகிருஷ்ண இயக்கத்தின் ஆரம்பகாலம் முதல் அதன் செல்வாக்கினை எதிர்நோக்கியுள்ளது. சுவாமி விவேகானந்தர் சிகாகோ நகரத்திற்குப் புறப்பட்ட போது ஈழத்திற்கு முதன்முதலாக 1893 ஆம் ஆண்டு மே மாதம் ஒருநாள் கப்பலிலே வந்திருந்தார். அப்பொழுது அவர் வருகை கவனிக்கப்பட்டவொன்றாக அமையவில்லை. 1893 செப்தம்பர் மாதத்திலே சுவாமிஜி சிகாகோவில் நிகழ்த்திய சொற்பொழிவினையும் ஏனைய இடங்களில் ஆற்றிய விரிவுரைகளையும் யாழ்ப்பாணம் சைவபரிபாலன சபை நடாத்திய இந்து சாதனம் பத்திரிகை தொடர்ந்து வெளியிட்டதோடு

உதயதாரகை போன்ற கிறித்தவ பத்திரிகைகள் சுவாமிஜிக்கு எதிராக எழுப்பிய கண்டனங்களையும் எதிர்த்து நின்று சுவாமிஜியின் சமயப் பணியை ஈழம்வாழ் மக்களிடையே பிரபலியப்படுத்தி அவருடைய பெருமையை எடுத்து உணர்த்தி நின்றது. 1897 ஆம் ஆண்டு ஜனவரி மாதம் 15 ஆம் தேதி சுவாமிஜி ஈழத்தில் காலடி வைத்த போது அவருக்கு மாபெரும் வரவேற்பு அளிக்கப்பெற்றது. அப்பொழுது பரமஹம்சரின் மற்றொரு சீடரான சுவாமி நிரஞ்ஜநானந்தா அவர்களும் சுவாமிஜியை வரவேற்க இங்கு வந்திருந்தார். ஈழத்திலே சுமார் பத்துத் தினங்கள் தங்கியிருந்த சுவாமிஜி கொழும்பு, கண்டி, மாத்தளை, அநுராதபுரம், வவுனியா, யாழ்ப்பாணம் எனும் இடங்களுக்குச் சென்று இராமகிருஷ்ணரின் சித்தாந்தங்களை விளக்கி அரும்பெரும் சொற்பொழிவுகளை ஆற்றினார். சுவாமிஜி தாயகம் மீண்ட பின்பு பரமஹம்சரின் மற்றொரு சீடரான சுவாமி சிவானந்தா (1854 — 1934) 1897 ஜூலாய் மாதம் கொழும்பு வந்து சுமார் ஏழு அல்லது எட்டு மாதம் விரிவுரைகளும் விளக்கங்களும் செய்தனர். சுவாமி விவேகானந்தர் சுவாமி தூரியானந்தாவுடன் 1899 இலே மேலூட்டுப் பயணத்தின் போது மீண்டும் வந்தார்.

1902 ஆம் ஆண்டு ஜூலாய் மாதம் நான்காம் தேதி சுவாமி விவேகானந்தர் பூதவுடலை நீத்தார். 1902 ஆம் ஆண்டு ஜூலாய் மாதம் 13ம் தேதி ஈழத்தின் முதல் விவேகானந்த சபை கொழும்பிலே அமைக்கப்பட்டது. இச்சபை இராமகிருஷ்ண இயக்கத்திற்கு ஆரம்பகாலத்தில் நல்லுதவியாக அமைந்திருந்தது.

பரமஹம்சரின் சீடர்களில் 1903 இலே சுவாமி திரிகுணதிதானந்தாவும் 1906 இலே சுவாமி அபேதானந்தா, சுவாமி இராமகிருஷ்ணானந்தா, சுவாமி பரமானந்தாவும், ஈழத்திற்கு வருகை தந்தனர். சுவாமி விவேகானந்தரின் சிஷ்யை சகோதரி அவபாமியா 1910 இலே ஈழம் வந்திருந்தார். 1915 முதலாகச் சுவாமி சர்வானந்தா ஈழத்திற்குத் தொடர்ந்து வருகை தந்தார். இவருடன் தொடர்பு கொண்ட பண்டிதர் மயில்வாகனம் யாழ்ப்பாணம் ஆணைப்பந்தியில் விவேகானந்தசபை ஒன்றினை ஆரம்பித்தார். 1917 இலே வண்ணை வைத்தீஸ்வர வித்தியாலயத்தைப் பொறுப்பேற்று இராமகிருஷ்ணமிஷன் கல்வி முயற்சிகளில் ஈழத்திலே ஈடுபடத்தொடங்கியது. சுவாமி சர்வானந்தாவுடன் நெருங்கிப் பழகிய பண்டிதர் மயில்வாகனம் இராமகிருஷ்ண மடத்தை அடைந்து 1924 இலே சுவாமி விபுலாநந்தராகப் புறப்பட்டார். 1926 இலே வைத்தீஸ்வர வித்தி

யாலயம் சுவாமி விபுலாநந்தரின் பொறுப்பிலே விடப்பட்டது. சுவாமி அவிநாசானந்தா உதவியோடு சுவாமி விபுலாநந்தர் இராமகிருஷ்ண இயக்கத்தின் கேந்திரமாக வைத்தீஸ்வர வித்தியாலயத்தை அமைத்துக் கொண்டார். 1926 இலே வண்ணை வெள்ளிக்கிழமை மடத்திலே மாணவர் இல்லம் ஒன்று ஆரம்பிக்கப்பட்டது.

சுவாமி விபுலாநந்தர் மனேஜராக பதவி வகித்த போது 1925 இலிருந்து கிழக்கிலே திரிகோணமலை, மட்டக்களப்பு மாவட்டங்களிலே பல பழைய பாடசாலைகளைப் பொறுப்பேற்றும் சில புதிய பாடசாலைகளை நிறுவியும் இராமகிருஷ்ணமிஷன் இந்துசமயிகளின் கல்வி வளர்ச்சிக்குப் பெருந்தொண்டாற்றக் காலாக விளங்கினார். 1926 இலே யாழ்ப்பாணத்திலே தொடங்கிய மாணவர் இல்லம் 1929 இலே மட்டக்களப்புக்கு இடமாற்றப்பட்டது.

ஈழத்தில் முதல் முதலாக 1925 ஆம் ஆண்டு மே மாதம் திரிகோணமலையிலேதான் இராமகிருஷ்ண ஆசிரமம் அமைக்கப்பட்டது என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

1929 ஜூலாய் மாதம் இராமகிருஷ்ண மிசனின் இலங்கைக் கிளை பதிவு செய்யப் பெற்றது. வெள்ளவத்தையில் 1930 ஆம் ஆண்டு ஒக்தோபர் மாதம் இராமகிருஷ்ண ஆசிரமம் ஆரம்பிக்கப்பட்டது. சுவாமி கண்ணந்தா, சுவாமி அசங்கானந்தா, சுவாமி சித்தாத்மானந்தா ஆகியோரைத் தொடர்ந்து சுவாமி பிரேமானந்தா 1954 இலே ஆசிரமத்திற்குப் பொறுப்பேற்றார். சுவாமி சம்ரூஜ் னைந்தா இப்பொழுது பொறுப்பாகவுள்ளார்.

கொழும்பு ஆசிரமம் தோன்றிய பின்பு அதுவே ஈழத்தின் இராமகிருஷ்ண மிஷன் தலைமைத்தானமாகியது. பேலூர் மடத்தின் தலைவர் போஷகராக அமைய, அதன் பொதுச் செயலாளர் தலைவராக விளங்க, போஷகர் நியமிக்கும் உதவித் தலைவர் ஆசிரமத்திற்குப் பொறுப்பான சுவாமிகளாகப் பணிபுரிவது வழக்கம்.

1960 இலே அரசாங்கம் சட்டம்மூலம் பாடசாலைகளைப் பொறுப்பேற்ற போது மிசன் பராமரிப்பிலே 26 பாடசாலைகள் இருந்தன. 1952 ஆம் ஆண்டு முதல் வெள்ளவத்தை ஆசிரமம் ஞாயிறு சமய வகுப்புகளைத் தொடர்ந்து நடத்தி வருகின்றது. கதிர்காமத்தில் யாத்திரிகர் மடம் ஒன்றினை 1953 இலே ஆரம்பித்துச் சாதிமத பேதமின்றி அருஞ்சேவை செய்தமையும் குறிப்பிடத்தக்கது. இலங்கை அரசு அம்மடத்தினை 1976 இலே எடுத்துக்

கொண்டது. அகில உலக பண்பாட்டு நிலையம் ஒன்றினை 1962 இலே விருந்தினர் அறை களுடன் மிஷன் கொழும்பிலே அமைத்ததோடு 1969 இலே சுவாமி விவேகானந்தர் ஞாற்றூண்டு ஞாபகார்த்த மண்டபத்தையும் கட்டியுள்ளது. மட்டக்களப்பிலே மூன்று சேவாஸ்ரமங்களையும் கண்டி அம்பிட்டியில் வலமிழந்த தொழிலாளர் விடுதியையும் இது சிறப்பாக நடத்தி வருகின்றது. 1970 இலே ஸ்ரீ இராமகிருஷ்ண சாரதா சமிதி ஆரம்பிக்கப்பட்டது.

ஸ்ரீ இராமகிருஷ்ணர் 18.02.1836 — 15.08.1886

மேற்கு வங்காளத்தில் ஹூக்ளி மாவட்டத்திலுள்ள காமர்புகூர் எனும் கிராமத்திற் பிராமணக் குடும்பத்திலே அவதரித்தவர்; குடி ராம் சட்டோபாத்தியாய, சந்திராதேவி என் போரின் புதல்வர்; சதாதரர் என்ற பிள்ளைப் பெயரினர்.

பதினாறு வயதிலே கல்கத்தாவுக்குத் தமைய னரின் மதகுரு வேலையில் உதவி புரியச் சென்றவர்; தமையனார் தக்ஷிணேஸ்வரம் காளிகோயிலுக்கு அர்ச்சகராகச் சென்றபோது அவருடன் சென்று உதவியவர். சிறிது காலத்திலே ராதாகாந்த கோயிலுக்கு அர்ச்சகரானார். தமையனரின் மறைவினை அடுத்துக் காளிகோயில் அர்ச்சகரானவர்.

தக்ஷிணேஸ்வரத்திற் பணிசெய்த காலத்திலே முன்னையிலும் அதிகமாக யோகநெறியில் ஈடுபட்டு வந்தகாலை தேவியின் அருளுக்குப்பாத் திரமானவர். கண்டோராற் சுவாதீனமற்றவராகக் கருதப்படும் அளவிற்கு ஆன்மீக நிலையில் உயர்ந்தவர்; இத்தனூற் கோயிற் பொறுப்பினை ஏற்று நடத்த முடியாதவராகக் கருதப்பட்டு ஊருக்கு அனுப்பப்பட்டவர்.

ஊர் சென்று தங்கியிருந்த காலத்தில் சாரதாமணியைப் பெற்றோர் இவருக்குத் திருமணஞ் செய்து வைத்தனர் (1859); ஆயினும் அவர் மீண்டும் தக்ஷிணேஸ்வரம் சென்று பழையபடியே யோகநிலையிலே ஈடுபட்டு வந்தார்; அக்காலத்திலே சன்னியாசினி ஒருவரும் சாதனங்களிலே சித்தியடைந்த தோதாத்திரி எனும் பக்தரும் பல்வேறு சாதனங்களையும் பழக்குவித்ததோடு பல்வேறு சமயங்களின் உண்மைப் பொருளையும் உணர்ந்து கொள்ள உதவினர். சாரதாதேவி தக்ஷிணேஸ்வரம் சென்று கணவனின் நிலையறிந்து, அவருடைய பிரமசரியத்திற்குத் துணையான சிஷ்யையாகி அவருக்குத் தொண்டு செய்து வந்தனர்.

நரேந்திரதத்தா (சுவாமி விவேகானந்தர்) சசிபூசன், (சுவாமி இராமகிருஷ்ணனந்தா) முதலாம் சீடர் குழாம் ஸ்ரீ இராமகிருஷ்ண பரமஹம்ஸரின் போதனைகளைக் கேட்டு அவர் நெறியினைப் பின்பற்றும் சீடராக உருவாகினர்.

எல்லாச் சமயங்களும் ஒரே இலட்சியத்தை அடையப் பின்பற்றும் பல்வேறு பாதைகளே என்னும் உண்மையை, அடிப்படை ஒற்றுமையை எடுத்து விளக்கிப் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டிலே சமரச சன்மார்க்கத்தை முன்வைத்தவர் பரமஹம்சர்; ஆன்மீக வாழ்க்கையினால் பண்பட்டுத் தெளிவுபெறும் தெய்வீகத்தன்மை அளிக்கின்ற சக்திக்கு உதாரணமாக அமைந்து சனாதன தர்மத்தின் அடிப்படையை விளக்கியவர் ஸ்ரீ இராமகிருஷ்ணர். வைதீக தத்துவங்களை எளிமையாகவும் விளக்கமாகவும் எடுத்துக் காட்டி அவற்றிற்குப் புத்துயிர் அளித்தவர் இப்புனிதர்; அந்நிய பண்பாட்டின் மயக்கினைப் பின்னே தள்ளிப் பண்டைய பாரம்பரியத்தினை மதிப்புடையதாகக் கருதவைத்த பெருமையுடையவர் ஸ்ரீ இராமகிருஷ்ணர்; இந்திய சமுதாயத்திலே புரையோடி நின்ற சமூகத்தளைகளை நீக்கி மக்களிடையே சகோதரத்துவத்தை உருவாக்க உழைத்த சீர்திருத்தவாதி ஸ்ரீ இராமகிருஷ்ணர்.

வராஹநகரிலும் பின்பு ஆலம்பாஜாரிலும் மடங்களை நிறுவின ஸ்ரீ இராமகிருஷ்ணரின் சீடர்கள் பின்பு விரிவான முறையிலே ஸ்ரீ இராமகிருஷ்ண சங்கத்தை அமைத்து இந்தியா விலும் ஏனைய தேசங்களிலும் ஸ்ரீ இராமகிருஷ்ணரின் போதனைகளைப் பரப்பியதோடு சிறந்த தொண்டினையும் ஆற்றி வந்துள்ளனர்.

ஸ்ரீ இராமகிருஷ்ணரின் உபதேச மொழிகளை மகேந்திரநாத் குப்தா வங்காள மொழியிலே தொகுத்தனித்தனர்; அவற்றின் மொழி பெயர்ப்புகள் பல்வேறு மொழிகளிலே இன்று காணப்படுவன.

இராமகிருஷ்ணனந்த சுவாமிகள் 1863 -- 1911

மேற்கு வங்காளத்தில் ஹூக்ளி மாவட்டத்திலுள்ள மயால் — இச்சாபுரம் எனுமூரிலே பிறந்தவர்; ஈசுவரசந்திரர், பாவசுந்தரிதேவி என்போரின் புதல்வர்; சசிபூஷண் என்ற பிள்ளைப் பெயரினையுடைவர்; கல்கத்தாவிலே படிக்கும் காலத்திற் பிரம்மசமாஜத்தை சேர்ந்திருந்தவர்; ஸ்ரீ இராமகிருஷ்ண பரமஹம்ஸரின் தொடர்பினால் அவருடைய பிரதான சீடர்களில் ஒருவரானவர்; ஸ்ரீ இராமகிருஷ்ணரின் கடைசி நாட்களிலே காசீபுரத்தில் அவருக்குப் பணிவிடை செய்வதையே கருமமாகக் கொண்டு சுயமுன்னேற்றத்திற்கான வழி துறைகளைக்

கைவிட்டவர்; தம் குரு பரிபூரணமடைந்ததை அடுத்து அவருடைய ரூபகச்சின்னங்களைக் கண்ணுங்கருத்துமாகக் காத்து வந்ததோடு அவருடைய ஏனைய சீடர்களைப் பேணும் தாதா போலவும் விளங்கியவர்.

வராஹநகர் மடத்தையும் (1886 — 1892) பின்பு ஆலம்பாஜார் மடத்தையும் (1892 — 1897) அக்கறையுடன் கவனித்து வந்தவர்; சசிமகராஜ் என்று ஸ்ரீ இராமகிருஷ்ணரின் சீடர்களாற் போற்றப் பெற்றவர்; சுவாமி விவேகானந்தராலும் சுவாமி பிரம்மானந்தராலும் பெரிதும் மதிக்கப் பெற்றவர்; அன்னை சாரதாதேவியின் அன்புக்குப் பெரிதும் பாத்திரமானவர்; சுவாமி சாரதானந்தரின் (சரத் சந்திரசக்கரவர்த்தி) நெருங்கிய உறவினர்.

சுவாமி விவேகானந்தர் இராமகிருஷ்ணமடத்தினைத் தாபித்த போது அவருக்கு உறுதுணையாக நின்றவர்; இராமகிருஷ்ண பரமஹம்சரின் போதனைகளைத் தென்னிந்தியா, பம்பாய், இலங்கை, பர்மா முதலிய இடங்களுக்கு எல்லாம் சென்று எடுத்துப் பேசியவர்; மைசூரிலும் கேரளாவிலும் மிசன் வேலைகள் ஆரம்பிக்கக் காரணகர்த்தாவாக விளங்கியவர்.

1897 ஆம் ஆண்டு மார்ச்சு மாதம் சென்னைக்குச் சுவாமி சதானந்தருடன் வந்து இராமகிருஷ்ணமடத்தை நிறுவி அதற்குப் பொறுப்பாகப் பதினான்கு வருடம் விளங்கித் தமிழ்நாட்டிலே ஸ்ரீ இராமகிருஷ்ணரின் போதனைகளைப் பரவவைத்தவர்.

ஸ்ரீ இராமகிருஷ்ணரை அவதார புருஷராகக் கண்டு வழிபட்டவர்; அவர் பேரையும் சிந்தனைகளையும் பக்தி சிரத்தையோடு எடுத்துக் கூறிவந்த பரம பக்தர்; குருதேவருடைய பூசை சம்பிரதாயத்தை நிறுவி அதைத் திருமடத்தின் நித்திய செயலாக ஆக்கி வைத்தவர்.

இராமகிருஷ்ணனந்தர் வங்காளி மொழியிலே இராமகிருஷ்ண சங்கத்தினர் வெளியிடும் 'உத் போதன்' சஞ்சிகைக்குப் பல கட்டுரைகள் எழுதியுள்ளார்.

ஸ்ரீ பெரும்பூதூர் இராமாநுசரின் சரிதத்தை வங்காள மொழியிலே எழுதி 1899 முதல் 'உத் போதன்' சஞ்சிகையிற் சில ஆண்டுகளாகப் பகுதி பகுதியாக வெளியிட்டுள்ளார்; சுவாமிகளின் மறைவுக்குப் பின்பு அது புத்தக வடிவிலே வங்காள மொழியில் வெளிவந்தது; இந்நூலின் ஆங்கில மொழிபெயர்ப்பும் வெளிவந்துள்ளது.

இராமகிருஷ்ணனந்தர் வெளியிட்ட முதல் நூலும் அவர் ஆங்கிலத்தில் ஆற்றிய உரையுமாகிய 'பிரபஞ்சமும் மனிதனும்' சென்னை மடத்தின் முதற் பிரசுரமாக 1908 மார்ச்சு மாதத்தில் வெளிவந்தது.

SRI KRISHNA THE PASTORAL AND KING - MAKER
எனும் இராமகிருஷ்ணனந்தரின் நூலும் பிரசித்தமானதாகும்.

பண்டையோர் நாடியது, நித்திய ஞான போதனை, சுகத்தைத் தேடுதல், ஞானமும் பக்தியும், மனிதனுடைய நிஜசொருபம், ஸ்ரீ இராமகிருஷ்ணரும் அவருடைய சங்கமும் என்பன சுவாமிகள் ஆற்றிய சொற்பொழிவுகளின் பிரசுரங்களாம்.

இராமகீர்த்தி

தாய்லாந்து தேசம் முன்பு சீயம் (SIAM) என அழைக்கப் பெற்றது. இது கிழக்கில் லாவோஸாலும் தென் கிழக்கில் கம்புச்சியாவாலும் மேற்கிலும் வடக்கிலும் பர்மாவாலும் தெற்கிலே மலேசியாவாலும் சூழப்பட்ட நாடு.

தென் சீனத்திலுள்ள யுந்நான் மாகாணத்திலிருந்து (YUNNAN PROVINCE) 'தாய்' மக்கள் தாய்லாந்துக்குள் வந்தவராகக் கருதப்படுவர். பதின்மூன்றாம் நூற்றாண்டிற்கு முன்பு தாய்லாந்து சுதந்திரமுடைய தனிநாடாக விளங்கவில்லை. அண்மையிலிருந்து அரசுகளின் ஆதிக்கத்தின் கீழ் தாய்லாந்தின் பிரதேசங்கள் அப்பொழுது இருந்தன. கம்போஜத்தின் புநான் அரசு (FUNAN KINGDOM) கெமர் அரசு (KHMER KINGDOM) பர்மாவின் மொன்ஸ் (MONS) அரசுகள், இந்தோனியாவின் ஸ்ரீ விஜய ராச்சியம் என்பன தாய்லாந்தின் பகுதிகளைத் தம் ஆதிக்கத்தின் கீழ் வைத்திருந்தன.

1238 அளவிலே முதலாவது 'தாய்' அரசு (SUKHOTHAI KINGDOM) தோன்றியது. அதன் பின்பு அயோத்தி அரசு (AYUTHIA KINGDOM) 1767 வரை நிலவியது. இப்பொழுது வழங்கும் சக்ரி அரசு மரபு (CHAKRI DYNASTY) 1782 இலே தோன்றியதாகும்.

மத்திய தாய்லாந்து தேராவாத பௌத்தத்தின் கேந்திரமாகவும், தென் தாய்லாந்து மகாயண பௌத்தத்தின் கேந்திரமாகவும், கிழக்கு தாய்லாந்து சைவ—வைணவ கேந்திரமாகவும் ஒரு காலத்தில் வழங்கியுள்ளது. பிரமன், சிவன், நாராயணன், இந்திரன், வருணன் என்போர் 'தாய்' மக்களிடம் செல்வாக்குப் பெற்ற இந்துத் தெய்வங்களாகக் காணப்படுகின்றனர்.

இன்றும் அரசு குடும்பச் சடங்குகளிலே பிராமணர் முக்கியத்துவம் பெறுவதையும் அவர்களுடைய கிரியை முறைகள் சிறப்பிடம் பெறுவதையும் காணலாம். 'தாய்' மக்கள் 94 வீதம் வாழும் தாய்லாந்திலே பௌத்தம் பெரும் பான்மையோர் பின்பற்றும் சமயமாக இன்று காணப்படினும் பௌத்த கோயில்கள் பல வற்றிலே இந்துத் தெய்வங்களின் படிமங்களும் புடைச் சிற்பங்களும் திரைச் சீலைகளும் இடம் பெறுவதைக் காணக்கூடியதாவதுள்ளது.

சக்ரி அரசு பரம்பரையைத் தோற்றுவித்த முதலாம் ராமா (1782 — 1809) என்பவர் பாடியதே இராமகீர்த்தியாகும். இது 'இராமாகியன்' என்று பொதுவாக வழங்கப்படுகின்றது. இது கொன் (KHON) என வழங்கும் முகமூடி நாடகத்திற்காக இயற்றப் பெற்றது என்று கருதுவர். இரண்டாம் ராமா (1809 — 1824) முற்றுப் பெறாத இராம சரிதம் ஒன்றினை எழுதியதாகவும் அறியப்படுகின்றது. இவற்றை விட இராம சரிதம் தொடர்பான வேறு ஆக்கங்களும் தாய்லாந்திலுள்ள நான்காம் ராமா (1851 — 1861) நாட்டிய நாடகம் ஒன்றையும் ஐந்தாம் ராமா (1868 — 1910) பவள பௌத்தர் கோயிலிலுள்ள இராமசரிதம் தொடர்பான திரைச்சீலைகள் பற்றி இயற்றிய செய்யுள் விளக்கங்களும் அறியப்படுகின்றன.

இராமசரிதம் தாய்லாந்தில் வாய் மொழி இலக்கியமாக நெடுங்காலம் வழங்கிவந்து நிழல் நாடகத்திலும் பின்பு முகமூடி நாடகத்திலும் இடம் பெறத் தொடங்கி பின்பு இலக்கியமாகியிருத்தல் வேண்டும் என்பர். சில சுவேதசிய நிகழ்ச்சிகள் இவற்றிலே முக்கியத்துவம் பெறுவது இக்கருத்தினை ஆதரிக்கின்றது என்பர்.

கி. பி. நான்காம் நூற்றாண்டு முதல் மத்திய தாய்லாந்திலே நிலவிய துவாரவதீ இராச்சியத்தின் தலைநகரான லோப்புரி (LOPBURI) இராமபிரான் அமைத்து அனுமானுக்குப் பரிசாக வழங்கியதாம். மத்திய தாய்லாந்தில் நிலவிய இரண்டாம் பிரதான 'தாய்' அரசான அயோத்தியா இராமபிரானின் சின்னங்கள் பல வற்றையுடையது. பாங்கொக்கிலுள்ள வாட்டூ (WAT PO) எனும் பௌத்த கோயிலிலே இராமசரிதத்தை உணர்த்தும் 150 புடைச் சிற்பங்கள் உள. பாங்கொக்கின் பிரதான பௌத்த கோயிலான பவள புத்தர் கோயில் கலரிகளிலெல்லாம் இராமகதை கூறும் திரைகளால் மூடப்பட்டுள்ளன.

இராமகீர்த்தியின் முற்பகுதி இராமனின் முன்னைய மூன்று தலைமுறைகளையும் இராமனதுயோர் சீதை தோற்றங்களையும் இராவணதியராம் அசுரர் தோற்றத்தையும் வானரர் தோற்றத்தையும்

கூறும்; இரண்டாம் பகுதி நாடகை வதம் முதல் வனவாசம் நீங்கி இராமன் அயோத்தியிலும் வரையிலான கதை கூறுவதாகும். மூன்றாம் பகுதி இலங்கைப் புரட்சி, சீதை நாடுகடத்தப்படல், சீதை பிள்ளைகளைப் பெறுதல், அப்பிள்ளைகளோடு இராமன் போர்புரிதல், இராமர் சீதையை மீளப் பெற முயல், சீதையைப் பூமாதேவி ஏற்றுக் கொள்ளல், இராம சீதையைத் தேவர் சமாதானம் செய்தல், இராமபுத்திரரின் துணிகரமான செயல்கள் என்பனவற்றை அடக்கி உள்ளது.

இராமகீர்த்தியில் இடம்பெறும் நிகழ்ச்சிகளில் சில ஆதி காவியத்தில் இல்லாதவை. சூர்ப்பனகை மகளின் வஞ்சகத்தால் தூண்டப்பட்டு, சீதை இராவணன் படத்தை வரைந்ததைக் கண்ட இராமன், சீதை கற்பில் ஐயங் கொண்டு அவளைக் கொன்று விடும்படி இலக்குமண விடம் கூற, அவன் அவளைக்காட்டில் விட்டுவிட்டு மாடுவென்றின் இதயத்தைக் கொண்டு வந்து இராமனிடம் காட்டி, அவளை நம்பச் செய்ததாக இராமகீர்த்தி கூறும். ஆசார்ய ஹேமச்சந்திரா எழுதிய சைன இராமாயணத்தில் சீதை இராவணனின் பாதங்களை மட்டும் வரைந்ததாகக் குறிப்புண்டு.

சீதை காட்டிலே ஒரு பிள்ளையை மட்டும் பெற்றாள் என்றும் மற்றப் பிள்ளை இருடியால் உருவாக்கப்பட்டதென்றும் இராமகீர்த்தி கூறும். இருடியின் பாதுகாப்பில் பிள்ளையை விட்டுச் சென்ற சீதை வானரத்தாய்மார் கண்மூடி இருக்கும் இருடியின் பாதுகாப்பில் பிள்ளையை விட்டு வந்ததை சுட்டிக் காட்ட, சீதை திரும்பி வந்து பிள்ளையையும் எடுத்துச் செல்கிறாள். கண்விழித்த இருடி பிள்ளையைக் காணாது வேறொரு பிள்ளையை உருவாக்குகிறார். மீண்டு வந்த சீதை கையில் பிள்ளை இருப்பதைக் கண்ட இருடி அதனை வினையாட்டுத் துணையாகக் கொள்ளும் படி கூறுகிறார்.

இராமன் இறந்துவிட்டதாகக் கூறி சீதையைத் திரும்பி வரச் செய்தபோது அவள் உண்மையறிந்து பூமாதேவியிடம் தன்னை ஏற்கும்படி கூற, அவளும் சீதையை ஏற்கிறாள். இராமனால் அனுப்பப்பட்ட அனுமானுக்கும் செவி சாய்க்காத சீதை சிவபிரான் சமாதானத்தால் ஒன்று பட்டு சந்தோஷமாக வாழ்ந்ததாக இராமகீர்த்தி கூறும்.

தசரதனின் யாகத்தில் புறப்பட்ட சோற்றுத் திரவின் ஒரு பகுதியைக் காகம் ஒன்று எடுத்து இலங்கை சென்று மண்டோதரியிடம் போட, அதனை உண்டு அவள் கர்ப்பினியாகிச் சீதையைப் பெற்றாள். சீதையால் இராவணனுக்கு

அழிவு ஏற்படும் என்று கூறப்பட்டதால் அவனைத் தாழியில் இட்டு ஆற்றிலே விட்டார்கள். மணிமேகலா தெய்வம் சனகன் தியானம் செய்த இடத்திற்கு அத்தாழியை இட்டுச் சென்றது. சனகன் அவளை எடுத்து சீதை என்று பெயர் கொடுத்து வளர்த்தான் என்று இராமகீர்த்தி கூறும். சைன இராமயணமும் சீதையை மண்டோதரி மகளாகவே கூறுகின்றது. இராமனின் சகோதரியாகத் தசரத ஜாதகக் கதை கூறும்.

இராவணன் முற்பிறவியில் சிவன் வாசல் காவலனாகக் கைலாசத்தில் இருந்ததாக இராமகீர்த்தி கூறும். இந்திர சாபத்தாலேயே தசகண்டனாக இராவணன் பிறந்ததாகவும் இந்திரனே இராமனைத் தோன்றியதாகவும் அது கூறும்.

இராமகீர்த்தியில் இடம் பெறும் நிகழ்ச்சிகளில் சில கம்பராமாயணத்தோடு ஒத்தனவாகக் காணப்படுவன. இராமன் கண்களும் சீதையின் கண்களும் திருமணத்தின் முன்பு சந்தித்தமை, சிறு வயதில் இராமன் குறும்பினால் ஆத்திர முற்றிருந்த கூனி அவளை அரசனாகாமல் தடுக்க முயன்றமை, தசரதன் பரதனையும் கைகேயியையும் தன் சமக்கிரியைகளில் பங்கு கொள்ளக் கூடாது என்று கட்டளையிட்டிருந்தமை, சூர்ப்பனகை அழகிய பெண் வடிவில் இராமனை ஏமாற்ற முயன்றமை, அனுமான் இராமனுக்கு வாலி சுக்கிரிவன் பகைமை கூறல், இராமன் அடையாளமாகக் கூறிவிட்ட இரகசிய நிகழ்ச்சிகள் என்பன தமிழ் இராமாயணத்திலேயே முதலில் காணப்படுவன. இவை இராமகீர்த்தியில் இடம் பெறுதல் குறிப்பிடத் தக்கது.

திருஞானசம்பந்தரின் தோடுடைய செவியன் பதிகத்தையும் சுந்தரரின் பித்தாப்பிறை சூடி பதிகத்தையும் சிவாலய வாசம் திறத்தல் என்ற சடங்கிலும் அப்பரின் கூற்றையினவாறு பதிகத்தினை கைலாச வாசல் அடைத்தல் எனும் சடங்கிலும் தங்கள் ஊஞ்சல் விழாவை திருப்பாவை திருவெம்பாவை விழா என்று கொள்பவருமான "தாய்" மக்கள் கம்பராமாயணத்தின் சிறப்பிசங்களைத் தங்கள் இராமகீர்த்தியிற் பேணி அமைத்துக் கொண்டமை வியப்பிற்குரியதல்ல.

இராமனை விஷ்ணு அவதாரமாகக் கருதினும் சிவனுக்கு அடுத்த நிலையிலேயே 'தாய்' சமூகம் வைத்திருக்கிறது. இதனால் இராமகீர்த்தி இந்திய இராமயணங்கள் இராமனுக்கு அளிக்கும் அநியுன்னத நிலையை அளிக்கவில்லை. இராவணன் சீதை மீது கொண்ட ஆசையை உன்னதமான காதலாகக் காட்டவும் அவன் காதலுக்காக எல்லாவற்றையும் இழந்து நின்றதை உணர்த்தி

இரக்க உணர்ச்சி அவன் மீது ஏற்படுத்தவும் இராமகீர்த்தி முயல்கின்றது. அனுமன் பாத் திரம் கூட இராமகீர்த்தியில் வேறுபடுகின்றது. அவனைத் தூயோனாகவோ பிற பெண்ணை நோக்காதவனாகவோ இராம பக்தனாகவோ இராமகீர்த்தி படைக்கவில்லை. இராமகீர்த்தியில் போர் முக்கிய இடம் பெறுகின்றது. அறநீதியுணர்ந்தவோ தர்மவாழ்வினைக் காட்டவோ இராமகீர்த்தி முயலாது போகுக்கு முக்கியத்துவம் தருகின்றது.

இராமச்சந்திர கவிராயர்

தொண்டைநாடு இராச நல்லூர் பூர்வீகம்; சென்னையில் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் வாழ்ந்தவர்; சென்னைக் கல்விச் சங்கத்துத் (THE COLLEGE OF FORT ST. GEORGE) தமிழ்ப்புலவர்; F. W. எல்லிஸ் எனும் ஆங்கிலேய அதிகாரியின் தமிழாசிரியரும் நண்பருமாக விளங்கியவர்.

சகுந்தலை விலாசம், மகாபாரதவிலாசம், தாருகாவிলাசம், இரணிய வாசகப்பா எனும் நாடகங்களை இயற்றியவர்; வேறுநாடகங்களும் தனிப்பாடல்களும் செய்தவர்.

இராமச்சந்திரன், ச.

யாழ்ப்பாணம் நல்லூர் சங்கரப்பிள்ளையின் புதல்வர் பண்டிதர் இராமச்சந்திரன். இவர் பாடிய திருக்கேதீச்சரப் புராணம், சேர். கந்தையா வைத்தியநாதன் (1896 — 1965) காலத்துத் திருப்பணிச் சபையார் திருப்பணி வரைக் கூறுகின்றது; இடைக்காடு தமிழ்மன்றம் 1966 இலே பதிப்பித்தது.

இராமச்சந்திரா, க. — 26.4.1976

யாழ்ப்பாணம் நயினாதிவு கதிரேசுவின் புதல்வர்; கொழும்பிலே தலங்கமையிற் பிறர் காலத்தில் வாழ்ந்தவர்; இலங்கை அரசாங்கப் புகை யிரதப் பகுதியிலே உயரதினாரியாகி ஓய்வு பெற்றவர்; “ரமணசரணனந்தன்” என்றும் வழங்கப் பெற்றவர்; ஸ்ரீ ரமணமகரிஷிகளை ஞான குருவாகக் கொண்டவர்; கொழும்பிலே அரசாங்க ஊழியரிடையே சத்தங்கம் ஆரம்பித்து சமய நிகழ்ச்சிகளை நடத்துவித்தவர்; காலத்துக்குக்காலம் சமயப் பெரியார்களை ஈழத்துக்கு அழைத்து, ஈழநாட்டு மக்களுக்கு அவர்களுடைய தரிசனமும் கருத்துரைகளும் கிடைக்கச் செய்தவர்; சமயசமரச நோக்குடையவர்; அகில உலக சமய மாநாடுகளிற் கலந்து சிறப்பித்தவர்; RELIGIOUS DIGEST எனும் ஆங்கில சஞ்சிகையை ஆசிரியராக வழிநடத்தியவர்; நா. முத்தையா தொடங்கிய “ஆத்மஜோதி” ஈழத்தின் ஆத்மீக வாழ்வின் வளர்ச்சிக்கு உதவ உறுதுணையாகக் கௌரவ ஆசிரியராக விளங்கியவர்.

தமிழிலும் ஆங்கிலத்திலும் ஏராளமான கட்டுரைகளையும் நூல்களையும் எழுதியவர்; தமிழிலே செய்யுள்களும் பாடியவர்; தமிழ் நூல்களிற் சில மேல்வருபவை; பகவான் ஸ்ரீ ரமணமகரிஷிகளின் அவதார மகிமையும் சந்திதானப் பெருமையும் (1942), ரமணத்தியானம், ரமணஸ் தோத்திரமஞ்சரி, ஸ்ரீ ஆதி சங்கரரின் அவதார மகிமையும் அவர் காட்டிய அருள் நெறியும், அன்னை கிருஷ்ணபாய் பெரியார் தோத்திர மஞ்சரி (1948), பெரியார் அர்ச்சனைமாலை, சமரசஞானக்கோவை, உதிர்ந்தமலர்கள், முருகன் புகழ்மாலை, ஸ்ரீ கதிர்காமப்பதிகம் (1961), செல்வச் சந்திதிப் பதிகம், ஆங்கில நூல்களிற் சில மேல்வருவன;

HINDUISM IN A NUTSHELL
IN THE COMPANY OF SAINTS
RELIGIONS OF THE TAMILS—PAST AND PRESENT
THE MESSAGE OF SAI T THAYUMANAVAR
ASTROLOGY AS A SCIENCE—A CHALLENGE TO
CHURCH AND SCIENTISTS.

இராமசாமி ஐயர்

இராமசாமி சிவன் என்றும் அழைக்கப் பெறுவர்; பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டிலே தமிழ் கத்தில் வாழ்ந்தவர்; மகா வைத்தியநாதையரின் தமையனார்; இயல் இசைப் புலவர்.

திருச்செந்தில் சந்த விருத்தம், திருச்செந்தில் யமகவந்தாதி, பார்வதி, சரித்திரக் கீர்த்தனை, பெரியபுராணக்கீர்த்தனை பாடியவர்.

இராமசாமிக் கவிராயர்

தமிழகத்தைச் சேர்ந்தவர்; உடுமலைப் பேட்டை இராமசாமிக் கவிராயர் திருப்பேரூர் சிகையறுத்தான் வண்ணம் பாடியவர்.

இராமசாமிக் கவிராயர்

தமிழ்நாடு சேதனப்பட்டு என்னும் ஊரினர்; திருப்போரூர் சுப்பிரமணியர் பேரில் இரட்டை ஆசிரிய விருத்தம் (1872) பாடியவர்.

இராமசாமிக் கவிராயர்

தமிழ்நாடு தென் குழந்தாபுரி எழுமரினர் சிதம்பரம் என்பவரின் புதல்வர்.

இவர் பாடிய மஹாபாரதக் கவிதைகள் களத்தூர் வே. ஆறுமுக முதலியாரால் பார்வையிடப் பெற்று திருமுகள் விலாச அச்சுக் கூடத்தில் 1877 இலே பதிப்பிக்கப் பெற்றது.

இராமசாமிக் கவிராயர்

தமிழ்நாடு மதுரை எனும் ஊரினர்; அழகர் வர்ணிப்பு எனும் நூலை இயற்றியவர் (1889).

இராமசாமிக் கவிராயர்

தமிழ்நாட்டு மிதிலைப்பட்டி எனுமூரினர்; அழகிய சிற்றம்பலக் கவிராயரின் மகன்.

சிவகங்கை கறுப்பண்ணசாமி பேரில் சதகம் பாடியவர்; அது சென்னையில் 1897 இலே அச்சிடப் பெற்றது.

இராமசாமிச் செட்டியார்

தமிழகம் செட்டிநாடு காஞ்சி காத்தான் எனுமூரினர்; பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்தவர்; சா. ரா. ம. முத்தைய செட்டியாரின் புதல்வர்; சிதம்பரம் நா. சிவராமச் செட்டியாரிடம் தமிழ் கற்றவர்.

கருவூர்ப் பசுபதிச்சுவரர் பேரில் ஆறிலை வெண்பா பாடியவர்; இந் நூல் சிதம்பரம் சித்தாந்த வித்தியாநூபாலன யந்திரசாலையில் 1893 இலே பதிப்பிக்கப்பட்டது.

இராமசாமிச் செட்டியார்

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்தவர்; தொண்டைநாடு திருவெவ்வுளூர் (திருவள்ளூர்) எனும் ஊரினர்; வேங்கடாசல செட்டியாரின் புதல்வர்; திருத்தணிகை வீரசைவ மரபினர் கந்தசுவாமியாரின் மாணவகர்; பாலசுந்தர செட்டியார், சலசலோசன செட்டியார் ஆகியோரின் தந்தை.

கோளத்திக் கலம்பகம், திருக்கழுக்குன்றக் கலம்பகம், திருவிடைமருதூர்க் கலம்பகம், சிறுத்தொண்டர் சரித்திரக் கீர்த்தனை, திருப் பரங்கிரிக் குமாரவேலர் நாலாட்டு, முருகக் கடவுள் துதிமஞ்சரி முதலியனவற்றை இயற்றியவர்.

இராமசாமி சுவாமிகள்

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்தவர்; கோயிலூர் ஆதினம் சிதம்பரசுவாமிகளின் மாணவகர்.

இலட்சணுவிருத்தி, ஒழிவிலோடுக்கமுலம், கீதா சாரத்தாலாட்டு, சசிவர்ணசரித்திரம், சசிவர்ண போதம், சிவன்முத்திப் பிரகரணம், துவாதச நாம சங்கீர்த்தனம், நானாசீவவாதக்கட்டளை எனும் நூல்களைப் பதிப்பித்தவர்; அத்வைத போதகீடிகை இயற்றியவர் என்பர் சிலர்.

இராமசாமி தீட்சிதர்

தமிழ்நாடு அலிவாண்டபுரம் எனும் ஊரினர்; பதம்புராண சிவகதையைச் சிவகதை வசனம் என மொழி பெயர்த்தவர்.

இராமசாமி நாயுடு

காஞ்சிபுரம் இராமசாமிநாயுடு தெலுங்கர் ஆயினும் சிறந்த தமிழ் வித்துவான்; கா. நமச்சிவாய முதலியார் முதலானோர் தமிழ்க் கோவைகளையும் திருக்குறளையும் இவரிடம் பாடங் கேட்டவர்கள்; “கோவைநாயுடு” என்று சிறப்பிக்கப் பெற்றவர்; வைணவராயினும் சைவப் பற்று உடையவர்; இராமனந்தயோகி, இராமா நந்தசாமி என்று பின்பு வழங்கப் பெற்றவர்.

பலநூல்களுக்கு உரையெழுதியவர்; அவற்றிலே திருவாய்மொழி (1899), கம்பராமாயணம், திருவிசைப்பா - திருப்பல்லாண்டு (1938), சுந்தரர் தேவாரம், திருவெங்கைக்கோவை, சீகாளத்திபுராணம், சின்மயதீடிகை, தனிப்பாடற் றிரட்டு என்பன சில; கல்லாடத்திற்கு முன்னையவுரைகளோடு அகலவுரையும் உரையின்றி இருந்த மூன்று பாடலுக்கு அரும்பதவுரையும் கண்டவர் (1911).

ஸ்ரீ பக்தலீலாமருதவசனம், பிரபுலிங்கலீலை வசனம், பிரபோதசந்திரோதயவசனம் எழுதியவர்.

கந்தரனுபூதி, திருப்பாவையுரை, அரிசமய தீபம் என்பனவற்றை முறையே திருமயிலை முகம்பிள்ளை, அ. தி. ல. ஸ்ரீ நிவாஸதாதா சாயர், முத்துக்கிருஷ்ணநாயுடு என்பவரோடு சேர்ந்து பதிப்பித்துள்ளார்.

இராமசாமி முதலியார்

தமிழ்நாட்டினைச் சேர்ந்தவர்; பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியிலே மாணிக்க வாசகரின் திருவாசகத்தைப் பதிப்பித்தவர்.

இராமசாமி முதலியார்

பிருங்கிமாநகரம் இராமசாமி முதலியார் சென்னையிற் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் இந்துயூனியன் அச்சுக்கூடம் வைத்

திருந்தவர்; தம் அச்சுக்கூடத்திலே மாணிக்க வாசகரின் திருவாசகத்தை உரையுடன் ஏவினம்பி வருடம் சிங்கரவியில் (1897) அச்சிட்டு வெளிப்படுத்தினவர்.

இராமசுப்பிரமணியசு செட்டியார், சு. மு.

தமிழ்நாட்டில் இருபதாம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்தவர்; மயூரகிரியில் எழுந்தருளியுள்ள முருகப்பிரான் மீது மயூரகிரியுலா பாடியவர்.

இராமசுப்பிரமணியன் 1919-

தமிழ்நாடு இராமநாதபுரம் மாவட்டம் நெற்குப்பையெனுமூரினர்; இவருடைய 'பக்திப்பாடல்கள்' எனும் தொகுப்பு 1945 இலே பதிப்பிக்கப்பெற்றது.

இராமசுவாமிப்பிள்ளை -1901

தமிழ்நாடு இராமநாதபுரத்தைச் சேர்ந்தவர்; ஞானசம்பந்தப்பிள்ளை எனும் தீட்சாநாமமுடையவர்; திரிசிரபுரம் சி. மீனாட்சிசுந்தரம்பிள்ளையின் மாணவகர்; ஸ்ரீ ஆறுமுகநாவலரிடமும் கேட்டவர்.

கம்பரந்தாதி, முல்லையந்தாதி, திருவிளையாடற்புராணம் மதுரைக்காண்டம் முதலியனவற்றிற்கு உரையெழுதியவர்.

கச்சியானந்த ருத்திரேசர் பதிற்றுப்பத்தந்தாதியும் கழிநெடிலும் (1879), காஞ்சிப்புராணம் (1878), தேவாரம் தலமுறை (1881), சிவ ஞானமுனிவர் பிரபந்தத்திரட்டு (1889), திருப்புவணப்புராணம் (1896), பேரூர்ப்புராணம் முதலியவற்றைப் பதிப்பித்தவர்.

காஞ்சிநாகலிங்கமுனிவர் பதிப்பித்த மெய்கண்ட சாத்திரம் பதினான்கின்மூலத்தையும் உரையையும் பார்வையிட்டவர். (1897)

இராமசுவாமிப்பிள்ளை

தமிழ்நாடு சிந்துபூந்துறை எனுமூரினர்; கடவுளந்தாதி, திருச்செந்தூர் சுப்பிரமணியர் அந்தாதி பாடியவர்.

இராமதாசர்

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்தவர்; தமிழ்நாட்டினைச் சேர்ந்தவர்; கோதண்டராமசதகம் எனும் திருமாலத் துதிக்கும் சதகம் பாடியவர்; இச்சதகம் சென்ற நூற்றாண்டின் கடைக்கூறிலே அச்சிடப் பெற்றுள்ளது.

இராமதாசர்

பதினேந்தாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதி அல்லது பதினாறாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் வாழ்ந்த வராகலாம் காஞ்சோலா கோபன்னா என்ற இயற்பெயரினையுடையவர்; தெலுங்குதேசத்து பத்திராசலத்தைச் சேர்ந்தவர்; கபீரின் சீடர்; இராமபக்தர்; தெலுங்கில் இன்னிசைப் பாடல்கள் பல பாடியவர்; இவர் தெலுங்கு மொழியில் இயற்றிய தாசரதி சதகம் பிரபலவியமானது.

இராமதாபனியோபநிடதம்

இது அதர்வ வேதத்தைச் சேர்ந்தது. முக்திகோபநிடதம் தரும் 108 உபநிடதப்பட்டியலில் இடம் பெறுவது. இதனுள் இராமர் பரம்பொருளாக வணங்கப்படுகிறார்.

ஸ்ரீ இராமதாஸ் 1608 — 1681.

மகாராட்டிர சமய ஞானிகளிலே பெருஞ்செல்வாக்குடன் திகழ்ந்தவர் ஸ்ரீ இராமதாஸ். மராத்தி இலக்கிய கர்த்தாக்களிலும் அவருக்கு இடமுண்டு.

கோதாவரி நிரத்திலே ஜம்பா எனும் ஊரிலே பிராமணர் மரபிலே இவர் தோன்றியவர். பாலியத்திலே தந்தையை இழந்து, இளமையிலே வீட்டைத்துறந்து, நாகிக் நகரை அடுத்த தக்ளீ எனும் இடத்திலே நிட்டைகூடி, இராமபிரானின் அருளுக்குப் பாத்திரமானார். தக்ளியிலே பன்னிரு வருடத்தை கழித்தவர். அங்கிருந்து புறப்பட்டு யாத்திரை மேற் கொண்டு பன்னிரு வருடம் கழிந்த பின்பு கிருஷ்ணநதிக்கரையிலே சுபாலம் (CAPHALA) எனும் இடத்திலே தங்கி மடம் தாபித்தார். அங்கு இராமபிரானைப் பிரதிட்டை செய்து வழிபட்டு வந்தனர்.

இங்கு தங்கியிருந்த காலத்திலே மகாராட்டிர மன்னன் வீர சிவாஜியின் (1627 — 1680) நட்பும் ஆதரவும் ஸ்ரீ இராமதாஸ் சுவாமிகளுக்குக் கிடைத்தன. மகாராட்டிரத்தில் பல இடங்களிலும் அவர் மடங்களைத் தாபித்தார்; அழிந்து கிடந்த கோயில்களைப் புதுக்குவித்தார்; பலசீடர்களுக்குக் குருவாக விளங்கினார்.

ஸ்ரீ இராமதாஸ் சுவாமிகள் 'தாஸ்போதம்' எனும் சமயக் கடமைகளைக் கூறும் நூலையும் வேறு சில சிறிய நூல்களையும் இயற்றியுள்ளார். 'அபங்கா' எனப்படும் பாசரங்கள் பல பாடியுள்ளார்; கீர்த்தனைகளும் இயற்றியுள்ளார்.

பராலியிலே 73 பராயத்திலே பூரணமடைந்தார்.

இராமநவமி

ஸ்ரீ இராமபிரான் அவதரித்த திருநாள் விழா வாகக் கொண்டாடப்படுவது ஸ்ரீ ராமநவமி. சித்திரை மாதத்திற் புனர்வசு நட்சத்திரம் உச்சத்தில் இருக்கும் போது சுக்கில பட்சத்தின் ஒன்பதாம் நாள் இராமநவமியாகக் கொண்டாடப்படுகின்றது.

இது வடஇந்தியாவிலே பிரபல்லியமான விழா வாகும். ஒன்பது நாட்களுக்கு விழாக் கொண்டாடுவார்கள். அப்பொழுது இராமசரிதங்களைப் படிப்பதும் காலாட்சேபம் செய்வதும் சிறப்பாக நடைபெறும்.

உத்தரப் பிரதேசத்திற் பைசாபாத்துக்குச் சுமார் நான்கு மைல் தொலைவில், கோக்ரா நதிக்கரையில், அமைந்த அஜோத்யாவிலே இராமநவமிக்கு மக்கள் பெருந்திரளாகக் கூடிப் புனித சரயுநதியிலே தீர்த்தமாடுவர்.

தமிழ்நாட்டிலும் இராமநவமி கொண்டாடப்படுவதாகும். திருவரங்கப்பெருமாள் கோயிலிலுள்ள கல்வெட்டொன்று இராமநவமி கொண்டாடுவதற்குக் கிராமம் ஒன்றைத் தானமாக அளிக்கப் பெற்ற செய்தியைக் கூறுகின்றது. செங்கற்பட்டு மாவட்டத்திலுள்ள உரகடத்துக் கோதண்ட ராமசுவாமி கோயில் சாசனம் ஒன்று இராமநவமி கொண்டாடுவதற்கு நிலக் கொடை வழங்கியதைச் சுட்டுகின்றது.

வெற்றியும் செல்வமும் நல்லின்பமும் நல்லறிவும் நீண்ட வாழ்க்கையும் சித்திக்க வேண்டும் என்று பக்தர்கள் இவ்விழாவினைக் கொண்டாடுவர் என்பர்.

இராமநாடகக் கீர்த்தனை

கீர்த்தனைகளைச் சிறப்பியல்பாகக் கொண்டு இராமாயணக் கதையை நாடகமாக அமைத்துப் பாடப் பெற்றது இராமநாடகக் கீர்த்தனையாகும்.

இதனை இயற்றியவர் சீகாழி அருணாசலக் கவிராயர் (1712 — 1779) என்பவராவர். கவிராயரவர்கள் தம் இராமநாடகக் கீர்த்தனையை 1771 இலே அரங்கேற்றியுள்ளார்.

கம்பருடைய இராமாயணக் கதையைத் தழுவி, அவர் கருத்துகளையும் மொழியையும் பேணி இராமநாடகக் கீர்த்தனை இயற்றப்பட்டுள்ளது. இந்நாடகம் இராம பட்டாபிஷேகத்துடன் முடிவடைகின்றது.

இராமநாடகக் கீர்த்தனை நாடகத்திலே 197 தருவும் அறுபது திபதையும் ஒரு தோடயமும் இசைப் பாடலாக அமைய 268 விருத்தமும்

ஆறு கொச்சகமும் இரு வெண்பாவும் ஒரு கவித்துறையும் ஒரு வசனமும் இடம் பெறுவதாகப் பி. இரத்தினநாயகர் ஸன்ஸ் பதிப்பு (1964) கணக்கிட்டுக் கூறுகின்றது.

கீர்த்தனைகள் 1718 இலே அரங்கேறிய திருக்குறலக் குறவஞ்சியில் இடம் பெற்றிலும் பெருமளவில் இடம் பெறத் தொடங்குவது இராம நாடகக் கீர்த்தனையில் என்று கூறலாம். சீகாழி முத்துத் தாண்டவரும் பதினெட்டாம் நூற்றாண்டிலே பல தனிக் கீர்த்தனைகளைப் பாடியுள்ளார்.

இராமநாடகக் கீர்த்தனையைப் பின்பற்றி மழவை சுப்பிரமணிய பாரதியாரின் திருவிளையாடற் கீர்த்தனை, நரிமணம் கோபால கிருஷ்ணபாரதியாரின் நந்தனார் சரித்திரக்கீர்த்தனை, கவிஞ்சரபாரதியாரின் கந்தபுராணக் கீர்த்தனை, இராமசாமி சிவனின் பெரியபுராணக் கீர்த்தனை முதலியன பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் வெளிவந்துள்ளன.

செம்மையான பேச்சுத்தமிழிலே, கவையிக்க நடையிலே, துடிப்பான சொல்லாட்சியுடன் அபாரமான வர்ணனைத்திறனைப் புலப்படுத்தி அற்புதமான நகைச்சுவையுடன் அமைந்து பெரும் கீர்த்தி பெற்றது இராமநாடகக் கீர்த்தனை. இராமனைப் பாமர பாஷையிற் பேசவைத்துத் தன்னேரில்லாத தலைவனாக அருணாசலக் கவிராயர் படைத்துள்ளார்.

திருத்தொட்டிக்கலை வையாபுரி முதலியார் சென்னையிற் பிரபவ வருடம் (1867) இராமநாடகக் கீர்த்தனையைப் பதிப்பித்துள்ளார். அவர் பதிப்பு முன்னர் ரி. வேங்கடாசலமுதலியாரும் பி. ராமசாமி நாயகரும் வெளியிட்ட பதிப்பினைத் தழுவினார். ஆயினும் முன்னைய பதிப்பு வெளியான ஆண்டு தெரியவில்லை. சிற்றேரி அருணகிரிமுதலியார் பதிப்பு ஒன்று பழைய பதிப்பாகக் கேட்கப்படுகின்றது. அப்பதிப்பு வேங்கடாசல முதலியார், ராமசாமி நாயகர் என்போர் பதிப்புக்கு முந்தியதோ அல்லது பிந்தியதோ என்பதும் அறியுமாறில்லை. வையாபுரி முதலியார் பதிப்பினை அடுத்துப் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டிலே 1870, 1875, 1880, 1883, 1893 முதலிய ஆண்டுகளிலும் இராமநாடகக் கீர்த்தனை வெளிவந்துள்ளது.

இராமநாடகக் கீர்த்தனைப் பதிப்புகளிலே பட்டேர் ராஜசேகர முதலியார் பாடிய இராமாயண ஓரடிக் கீர்த்தனை ஒன்றும் இடம் பெறுகின்றது. இது இராமாவதாரக் கதையினைச் சுருக்கமாக அமைத்துக் கூறும் பாயிரம் போன்றதாகும்.

செகநாதகவி என்பவர் இயற்றிய இராமாயண ஓரடிக் கீர்த்தனை ஒன்றும் சென்ற நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் அச்சிடப்பட்டுள்ளது.

இராமநாதக் கவிராயர்

தமிழ்நாடு திருநெல்வேலி ஆழ்வார் குறிச்சியிலே வாழ்ந்தவர்; ஆறை அழகப்பமுதலியார் (1676 — 1730) காலத்திலே அன்பூர்ச் சிவசயிலநாதர் மீது சிவசயிலப்பள்ளி பாடியவர்; சிவசயிலப்பள்ளி மேலைப்பண்ணை சிவசயிலமுதலியாரால் 1918 இலே பதிப்பிக்கப் பெற்றது.

இராமநாதஞ் சேட்டியார், அ. 1855 — 1944

தமிழ்நாடு அமராவதிப் புதூரில் வயிநாகராம் குடும்பத்திற் பிறந்தவர்; தருமபுர ஆதீன வித்துவ சிரோமணி எனப் பாராட்டப் பெற்றவர்; மயூரகிரிக்கலம்பகம், நாட்டரசன் கோட்டைக் கண்ணுடையம்மன்பதிகம், கொன்னைபூர் மாரியம்மன் பதிகம், அரியக்குடி வாகனக்கவி, திருப்பரங்கிரி மும்மணிக்கோவை எனும் பிரபந்தங்களைப் பாடியவர்.

இராமநாதபிள்ளை, ப. 1890-

திருவள்ளூர்வரகம் சித்தாந்த பண்டிதர் இராமநாதபிள்ளை தமிழ்நாடு திருநெல்வேலி மாவட்டத்தைச் சார்ந்த குலசேகரன் பட்டினத்திற் பிறந்தவர்; சு. பரமசிவன்பிள்ளையின் புதல்வர்; தமிழ்நூல்களை முறையாகக் கற்றவர்; ஆங்கிலமும் கற்றவர்; வணிகத்திலே ஈடுபட்டவர்; 1916 இலே கொழும்பு வந்து ராம. ப. செந்திலாறுமுகம்பிள்ளையுடன் வணிகம் செய்தவர்; 1946 முதல் திருநெல்வேலித் தென்னிந்திய சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகத்திலே புலவராகப் பணியாற்றியவர்.

திருமந்திரம் விளக்கவுரை, திருவாசகம் விளக்கவுரை, சிவஞானபோதச் சிற்றுரைவிளக்கம் முதலிய உரைகளை எழுதியவர்.

இராமநாதன், சேர். பொன்னம்பலம் 16-04-1851 — 30-11-1930

இராசவாசல் முதலியார் அ. பொன்னம்பலத்தின் இரண்டாம் புதல்வர்; குமாரசுவாமி முதலியாரின் தம்பி; சேர். பொன்னம்பலம் அருணாசலத்தின் தமையனார்; சேர். முத்துக் குமாரசுவாமியின் மருகர்; கொழும்பிலே பிறந்தவர்.

கொழும்பு இராணி கல்விக்கழகத்திலும் சென்னை பிரசிடென்சி கல்லூரியிலும் கற்றவர்; சேர் றிச்சட் மோர்கனின் கீழ் சட்டக் கல்வியின்று 1873 இலே உயர் நீதிமன்ற வழக்கறிஞர் ஆனவர்; இலங்கை அரசியலில் 1879 முதல் ஐம்பது வருடங்கள் தமிழ் பேசும் மக்களின் பிரதிநிதியாகவும் அரசின் உத்தியோகப் பிரதிநிதியாகவும் கற்ற இலங்கையர் தேர்ந்தெடுத்த பிரதிநிதியாகவும் அரசு தேர்ந்த அங்கத்தவராகவும் முக்கிய பங்காற்றிய தேசியத் தலைவர்.

அருள்பரானந்த சுவாமிகளின் தொடர்பால் சமயம், தத்துவம், யோகநெறி என்பனவற்றைத் தெளிவாகக் கற்றுணர்ந்தவர்.

கீழைத்தேய மெய்யியல் தூதுவராக 1905 — 1906 இலே அமெரிக்கா சென்று சொற்பொழிவுகளாற்றிப் பேரெடுத்தவர்.

சைவசித்தாந்த மகாசமாஜத்தின் முதல் மாநாட்டிற்குத் தலைமை வகித்தவர் (1906).

தந்தை கொழும்பு கொச்சிக்கடையிற் கட்டி 1857 நவம்பரிலே கும்பாபிஷேகம் செய்வித்த, ஸ்ரீ பொன்னம்பலவாணேசர் கோயில் எழுந்தருளிய இடத்திலே புதியதோர் கோயிலை 1907 இலே கருங்கற் பணியாக ஆரம்பித்துப் பெரும்பான்மையான வேலை முடிந்ததை அடுத்து 1912 ஆம் ஆண்டு நவம்பர் மாதம் 21 ஆம் தேதி கும்பாபிஷேகம் செய்வித்தவர்.

பெருந்தொகையான பொருட் செலவிலே 1913 இலே சைவப் பெண்களுக்காக மருதனார் மடத்திலே இராமநாதன் கல்லூரியையும் 1921 இலே சைவ ஆண்களுக்காகத் திருநெல்வேலியிலே பரமேஸ்வரா கல்லூரியையும் கட்டி வித்தியாதானம் செய்தவர்.

1923 இலே யாழ்ப்பாணத்திற் சைவ வித்தியாவிருத்திச் சங்கம் தோன்றுவதற்குக் காலாக இருந்ததோடு அதன் முதல் தலைவராகவும் பள்ளிக்கூடங்களின் மனேஜராகவும் 1926 வரை சேவைசெய்தவர்; தொடர்ந்து அதன் போஷகராக விளங்கியவர்.

AN EASTERN EXPOSITION OF THE GOSPEL OF JESUS ACCORDING TO ST. MATHEW (1898)
AN EASTERN EXPOSITION OF THE GOSPEL OF JESUS ACCORDING TO ST. JOHN (1902)
THE CULTURE OF THE SOUL AMONG WESTERN NATIONS (1907)
THE SPIRIT OF THE EAST CONTRASTED WITH THE SP;RIT OF THE WEST (1905)
ON FAITH OR LOVE OF GOD (1897)

பகவத்கீதா தமிழ்மொழி பெயர்ப்பும் - விருத்தியுரையும் (1914), திருக்குறள் பாயிரமும் இராமநாதீயம் எனும் விருத்தியுரையும் (1919),

ஸ்ரீ இராமநாத தர்மசாஸ்திர பாடம் என்பன இராமநாதன் துரையவர்கள் சமயக்கண்ணோட்டத்திலே, சிறப்பாக ஒப்பியல் நோக்கிலே, எழுதிய நூல்களாம்.

இராமநாதன், வை.

யாழ்ப்பாணம் வண்ணார்பண்ணை மேற்கிணைச் சேர்ந்தவர்; மட்டுவில் க. வே. திருஞான சம்பந்தபிள்ளை (— 1955) வசனமெழுதிய அரிச்சந்திர நாடகம், இராமாயணம் அயோத்தியா காண்டம் பாதுகாபட்டாபிஷேகம், இராமாயணம் ஆரணிய காண்டம் அல்லது சீதாபகரணம், சீதாகலியாணம் எனும் நாடகங்களுக்குப் பாட்டெழுதியவர்.

திருநல்லைத் திருப்புகழ்ந்தாதி பாடியவர்; அது யாழ்ப்பாணம் நாவலர் அச்சுக் கூடத்திற் பிரபவ வருடம் ஆடி மாதம் (1927) அச்சிடப் பெற்றது.

இராமநாதன் செட்டியார், கா. 1899-1966

தமிழ்நாடு இராமநாதபுரம் மாவட்டத்தைச் சேர்ந்தவர்; மலேசியாவிலே வழக்கறிஞராகவும் அரசியல்வாதியாகவும் விளங்கியவர்; பல இடங்களுக்கும் சென்று சமயச் சொற்பொழிவுகள் ஆற்றியவர்.

ஆழமும் அகலமும்

ஏன்பிறந்தோம்

சைவத்தின் சிறப்பு

ஞானச்செய்தி

பார்ப்பது எது

மலேயா இந்தியா யாத்திரை

வாழ்க்கையும் சமயமும்

வேலன் விளையாட்டு

முதலிய நூல்களை இயற்றியவர்.

வே. இராமநாதன் செட்டியார்

தமிழ் நாட்டிணைச் சேர்ந்தவர்; இருபதாம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்தவர்.

ஆவினன்குடியந்தாதி (1939), கோமதியம்மை பஞ்சரத்தினம், திருப்பரங்கிரி மும்மணிக்கோவை, திருவேரகவருக்கமலை என்பனவற்றைப் பாடியவர்.

இராமபாரதி

தமிழ் நாட்டிணைச் சேர்ந்தவர்; ஆத்திசூடி வெண்பா பாடியவர்; ஆத்திசூடியின் அறவுரைகளைப் பாடலில் அமைத்துக் கதை மூலம் விளக்குவது ஆத்திசூடிவெண்பா.

இராமயோகி

தமிழ்நாடு காஞ்சிபுரத்தைச் சேர்ந்தவர்; பிரபோதசந்திரோதய வசன மொழிபெயர்ப்புச் செய்தவர்; தாயுமானவர் பாடலுக்குக் குறிப்புரை எழுதியவர்.

இராமரகல்ய உபநிடதம்

அதர்வ வேதத்தைச் சேர்ந்தது இராமரகல்ய உபநிடதம். முக்திகோபநிடதம் தரும் 108 உபநிடதங்கள் அடங்கிய பட்டியலில் இதுவும் இடம் பெறுகின்றது.

இராமலிங்கஐயர், ச. 1649 —

இராமலிங்க முனிவர் எனவும் அழைக்கப் பெறுவர்; சந்திரசேகரஐயரின் புதல்வர்; யாழ்ப்பாணம் நல்லூரைச் சேர்ந்தவர்; அராவி மேற்கில் வசித்தவர்.

சகம் 1590 க்குச் சமமான பிலவங்க வருடம் வைகாசி மாதம் (1667) ஈழத்தில் முதல் முதலாக வாக்கிய பஞ்சாங்கம் கணித்துக் கரலிகிதமாய் வெளிப்படுத்தியவர்.

சந்தானதிபிகை எனும் சோதிட நூலை 1713 இலே சங்கதத்திலிருந்து மொழி பெயர்த்துப் பாடியவர்; அது புரசைப் பாக்கம் விவேக விளக்க அக்சுக்கூடத்தில் 1868 இலே அச்சிடப் பெற்றது. அதனைச் ச. நடராசையர் பரிசோதித்துப் பொழிப்புரை செய்ய, ச. இ. சிவராமலிங்கையர் 1901 ஆம், 1940 ஆம் ஆண்டுகளில் இருமுறை பதிப்பித்தனர்.

இராமலிங்க குரு

தமிழ்நாடு விருதுபட்டி இராமலிங்க குரு சென்னையில் 1904 இலே மாகபுராணம் பதிப்பித்தவர்.

இராமலிங்கச்சட்டம்பியார், ப.

யாழ்ப்பாணம் புங்குடுதீவு பரமானந்தரின் புதல்வர்; பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்தவர்; சேதுநாதர் என்பவரிடம் கற்றவர்

புங்குடுதீவு கேரநகர் அரிகரபுத்திரர் பதிகம், கப்பற்பாட்டு, புயற்பாட்டு முதலியனவற்றைப் பாடியவர்.

இராமலிங்க சுவாமிகள்

05.10.1823 — 30.01.1874

திருவருட்பிரகாச வள்ளலார் என அடியார் களாற் போற்றப் பெற்றவர்; சோண்டு சிதம்பரத்திற்கு வடமேற்கிலுள்ள திருமருதூ ரிலே பிறந்தவர்; இராமையாபிள்ளையின் புதல் வர்; இளமையிலே தந்தை மறைந்ததை அடுத்த துப் பொன்னேரியிற் சிறிது காலம் வசித்து விட்டுச் சென்னை ஏழு கிணறு பகுதியில் வாழ்ந் தவர்; சிறிய தமக்கையார் உண்ணாமுலையம் மாளின் புதல்வி தனக்கோட்டியம்மாளைத் திரு மணஞ் செய்தவர்; 1855 இலே சென்னையை விட்டு தெற்கே சிதம்பரம் சென்றவர்; தமையனார் பரசுராமபிள்ளை வாழ்ந்த கருங்குழியிற் சிலகாலம் வாழ்ந்துவிட்டு வடலூரைப் பிற்கால வதிவிடமாகக் கொண்டவர்; வடலூரை அடுத்த மேட்டுக்குப்பத்தில் மறைந்தவர்.

வடலூரிலே சமரச சுத்த சன்மார்க்க சங் கமும் தருமசாலையும் தாபித்தவர்; ஆறுமுக நாவலர் தம்மை, அவதூறு பேசியதாக 1869 இலே வழக்கு வைக்கப்பட்டவர்.

தொழுவூர் வேலாயுத முதலியார், நரசிங்க புரம் வீராசாமி முதலியார், பொன்னேரி சுந் தரம்பிள்ளை, காரணப்பட்டு ச. மு. கந்தசாமிப் பிள்ளை முதலியோரின் ஆசிரியர்.

மனுமுறை கண்ட வாசகம், தொண்ட மண்டல சதகம், பெரியபுராணம் உலகெலாம் என்னும் மெய்ம் மொழிப் பொருள் விளக்கம், ஜீவகா ருண்ய ஒழுக்கம் எனும் நூல்களையும் கட்டுரை களையும் வசனமாக எழுதியவர்.

தொழுவூர் வேலாயுத முதலியார் 1867 ஆம் ஆண்டில் நான்கு திருமுறையாக வகுத்து இவருடைய ஆக்கங்களைத் திருவருட்பா எனப் பெயரிட்டுப் பதிப்பித்தனர்; ஐந்தாம் திரு முறை என அடுத்த தொகுப்பு 1880 இலே தொழுவூர் வேலாயுத முதலியாரால் வெளியிடப் பெற்றது; வேலூர் பத்மனாப முதலியாரும் லோகநாத செட்டியாரும் ஆறாம் திருமுறை என ஒரு தொகுப்பினை 1885 இலே வெளியிட்டனர்; பொன்னேரி சுந்தரம்பிள்ளை ஆறு திருமுறைகளையும் ஒரே பதிப்பாக 1892 இலே வெளியிட்டார்.

இராமலிங்கர் ஒழிவிலொடுக்கத்தினைத் திருப் போரூர் சிதம்பரசுவாமிகள் உரையுடனும் தம் பாயிரவிருத்தியுரை, அரும்பதவுரையுடனும் 1851 இலே வெளியிட்டுள்ளார்.

இராமலிங்கசுவாமிகள் — 1906

தமிழ்நாடு தில்லை ஈசானிய மடத்தில் இருந்த வீரசைவர்; காஞ்சிபுரம் நல்லக்கம்ப முதலியார் முதலியோரிடம் கற்றவர்; மயிலம் பொம்மபுரம் சிவஞானபாலைய சுவாமிகள் ஆதினம் பதினான்காம் குருமூர்த்திகளிடம் உப தேசம் பெற்றுத் துறவு பூண்டவர்.

பாடஞ்சொல்லல், உரையெழுதல், சொற் பொழிவாற்றல் என்பனவற்றிலே வல்லவர்; இலக்கணம் சுவாமிகள் முத்துக்குமாரத்தம்பிரான் சுவாமிகள், சிதம்பரம் மௌனசுவாமிகள் மடம் செல்லப்பசுவாமிகள், ஈசானியமடம் அருணாசல சுவாமிகள், சென்னை க. வ. திருவேங்கடநாயுடு, பு. வே. சுப்பராயமுதலியார் முதலியோரின் ஆசிரியர்.

முருகேசர் முதுநெறிவெண்பா (1920) பாடியவர்; பெரியபுராணத்தில் யாழ்ப்பாணம் ஆறு முகத்தம்பிரான் உரை கிடையாத ஏயர் கோன் கலிக்காமநாயனார் புராணம் 235 ஆம் செய்யுள் முதல் இறுதிவரைக்கும் உரை கண்டவர். துறைமங்கலம் சிவப்பிரகாசசுவாமி களின் திருச்செந்தினிரோட்டகயமகவந்தாதி, நால்வர் நான்மணிமாலை, பழமலையந்தாதி, பிச்சாடண நவமணிமாலை என்பனவற்றிற்கும் உரை கண்டவர்.

குமரகுருபரர் பிரபந்தத்திரட்டு (1889), சிவப்பிரகாசசுவாமிகள் பிரபந்தத்திரட்டு, சீகா ளத்திப் புராணம் (1888), திருக்கூவப்புராணம் (1884), திருவிளையாடற்புராணம், வாயுசங்கிதை, வீரசிங்காதன புராணம் முதலியவற்றைப் பதிப் பித்தவர்.

இராமலிங்க சுவாமிகள்

தமிழ்நாடு திருநெல்வேலி திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள் மடத்தைச் சேர்ந்தவர்; பேராணந்த சித்தியாரைப் பதிப்பித்தவர் (? 1908)

இராமலிங்கசுவாமிகள் — 1968

கடையிற் சுவாமிகளின் சீடர்களில் ஒரு வராகக் கருதப்படும் சாசன் சுவாமிகளும் (பகுத்தித்துறை சின்னத்தம்பி, — 1908) அவர் சீடர் திருநெல்வேலி கனகரெத்தினம் சுவாமிகளும் (— 1922) தோற்றுவித்த கந்தர் மடம் வேதாந்தமடம் எனும் சிவகுரு நாத குருபீடத்திற் கரம்பொன் மகாதேவ சுவாமிகளை (1874 — 1942) அடுத்துத் தலைமை தாங்கியவர் இராமலிங்க சுவாமிகள்.

வட்டுக்கோட்டையைச் சேர்ந்தவர்; அப்புக் குட்டி என்பவரின் புதல்வர்; வை. சி. சி. குமாரசுவாமியின் சுருட்டுத் தொழிற்சாலையில்

வேலை புரிந்தவர்; ஓய்வு நேரங்களை வேதாந்த மடத்திற் கழித்தவர்; பின்பு வடிவேலு சுவாமிகளுடன் மகாதேவசுவாமிகளிடம் சமய சாத்திரங்களைக் கற்றவர்.

ஸ்ரீ இராமலிங்கசுவாமிகள் பிள்ளைத்தமிழ்

சிதம்பரம் இராமலிங்க சுவாமிகள் (1823 — 1874) தம் சீடராலே 'திருவருட் பிரகாச வள்ளலார்' என்று போற்றப் பெற்றவர்; வடலூரிலே சமரச சுத்த சன்மார்க்கச் சங்கமும் தருமசாலையும் தாபித்தவர்; இவருடைய ஆக் கங்களைத் "திருவருட்பா" என இவர் சீடர் தொகுத்தனித்துள்ளனர்.

ஸ்ரீ ராமலிங்க சுவாமிகளின் மாணவரும் அவர் சகோதரர் சபாபதிப்பிள்ளையின் மருகருமான பொன்னேரி சுந்தரம்பிள்ளை பாடியதே இராமலிங்கசுவாமிகள் பிள்ளைத்தமிழ்.

விநாயகர் சூதியினை அடுத்து வரும் காப்பு, செங்கீரை, தால், சப்பாணி, முத்தம், வருகை, அம்புலி, சிற்றில், சிறுபறை, சிறுதேர் எனும் பத்துப்பருவங்களிலே பருவத்திற்குப் பத்துப் பாடலாக 100 பாடலுள், எனவே இராமலிங்க சுவாமிகளின் பிள்ளைத்தமிழிலே 101 பாடல் களுள்.

சென்னை அரசின் கீழைத்தேய சுவடிகள் நிலையத்திற்காகத் தி. சந்திரசேகரன் தொகுத்து 1959 இலே வெளியிட்ட பிள்ளைத்தமிழ்க் கொத்து இரண்டாம் பகுதியில் இராமலிங்க சுவாமிகள் பிள்ளைத்தமிழ் இடம் பெறுகின்றது.

இராமலிங்கத் தம்பிரான்

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் தமிழ்நாட்டில் வாழ்ந்தவர் சொர்க்கபுரம் இராமலிங்கத்தம் பிரான்; சிவஞானசித்தியார் சுபக்கத்திற்கு உரை கண்டவர்.

இராமலிங்கத்தம்பிரான்

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியிலே தமிழ்நாட்டில் வாழ்ந்தவர்; திருவாவடு துறையாதீனத் தம்பிரான்; கனிபாடுவதிற் புலிக் குட்டி என்று பட்டம் பெற்றவர்; தனிப் பாடல் பல பாடினும் நால் இயற்றிய தாகத் தெரியவில்லை.

இராமலிங்கதேசிகர்

தமிழ்நாடு பெரியகாஞ்சிபுரம் எனுமுரினர்; காளமேகப்புவலர் பேராலே வழங்கும் பரப் பிரம் விளக்கம் எனும் நூலை துன்மதி வருடம் புரட்டாதி மாதம் (1861) அச்சிட்டு வெளிப்படுத்தியவர்.

இராமலிங்கபிள்ளை

தமிழ்நாடு மதுரை எனும் ஊரினர். ஸ்ரீ ராமர் வனவாசம் எனும் அம்மானை பாடியவர்; அது 1907 இலே அச்சிடப் பெற்றது.

இராமலிங்கம், க. 1880 — 1953

யாழ்ப்பாணம் சரசாலே கந்தையா பிள்ளையின் புதல்வர் வித்துவான் இராமலிங்கம்; மட்டுவில் க. வேற்பிள்ளை உபாத்தியாயரிடம் தமிழ் கற்றவர்; யாழ்ப்பாணம் இந்துக் கல்லூரியில் ஆங்கிலம் கற்றவர்; நீராவியடியில் வாழ்ந்த வேதாரணியம் ஐயாசாமிக் குருக்கள், புத்து வாட்டிச் சோமசுந்தரம் என்போரிடம் இசை கற்றுத் தேறியவர்; யாழ்ப்பாணத்திலே தோன் றிய சரஸ்வதி விலாச சபை எனும் நாடக சபையிலே முக்கிய பங்கு கொண்டிருந்தவர்; மட்டுவில் வடக்கு கமலாசனி வித்தியாசாலை நிறுவுவதிலே முன்னின்றுழைத்தவர்; இசைப் பாடல்கள் ஏராளம் பாடியவர்; பிரபோத சந்திரோதய மொழி பெயர்ப்பினைத் தழுவி, சமய உருவக நாடகமாக "நமசிவாயம் அல்லது நான் யார்?" இயற்றியவர்; அது 1929 இலே அச்சிடப் பெற்றது.

இராமலிங்கம், வ. — 16.02.1885

யாழ்ப்பாணம் சுதுமலை என்னுமுரினர்; குலநீதி வல்ல மாப்பாண முதலியார் மரபினர்; ஆணைக் கோட்டை கு. வயிரமுத்து உடையாரின் புதல் வர்; நவாலி கா. முத்துக்குமாரு என்பவரின் மாணவகர்; தமிழும் ஆங்கிலமும் கற்றவர்; மாணுக்கருக்குப் பாடஞ்சொல்வதையும் புராணப் பிரசங்கம் செய்வதையும் கருத்துடன் செய் தவர்; கொழும்பிலே மறைந்தவர்.

சுதுமலை சங்களை அம்மன் மீது சங்களையந் தாதி பாடியவர்; தனிப் பாடல்களும் இசைப் பாடல்களும் இயற்றியவர்; தமயந்தி விலாசம் (நளச்சக்கரவர்த்தி விலாசம்), மாணிக்கவாசகர் விலாசம் எனும் நாடகங்களை இயற்றியவர்; மாணிக்கவாசகர் விலாசம் நவாலி மு. அப் பாத்துரைபிள்ளையால் 1876 இலே பதிப்பிக்கப் பெற்றது.

இராமலிங்கம்பிள்ளை, க.

யாழ்ப்பாணம் வேலணை கந்தப்பிள்ளையின் புதல் வர்; பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியிலும் இருபதாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியிலும் வாழ்ந்தவர். இளமையிலே இந்தியா சென்று, அங்கேயே கற்று வாழ்ந்து, தமிழ்ப் பணி புரிந்தவர்.

சிதம்பரப்பதிகமும் தனிப்பாடல்களும் பாடியவர்.

இராமலிங்கம்பிள்ளை, பே.

தமிழ்நாடு சிதம்பரம் உபாத்தியாயர் பே. இராமலிங்கம்பிள்ளை 1879 இலே சேக்கிழார் சுவாமிகள் பாடிய திருத்தொண்டர் புராணத்தைப் பதிப்பித்தவர்.

இராமலிங்கம்பிள்ளை, வெ. 19.10.1888-

நாமக்கல்கவிஞர் என்று போற்றப்படுபவர்; தமிழ்நாடு சேலம் மாவட்டத்திலே தாயூராகிய மோகனூரிற் பிறந்தவர்; பரனூர் வெங்கட்ராம பிள்ளையின் புதல்வர்; குமாஸ்தாவாகவும் பள்ளியாசிரியராகவும் ஓவியராகவும் வாழ்க்கையின் ஆரம்ப கட்டங்களில் விளங்கிப் பின்பு இந்திய காங்கிரஸ் அரசியல்வாதியாகப் பணிபுரிந்து, ஆஸ்தான கவிஞராகச் சிறப்புப் பெற்றவர்.

கவிதை, கீர்த்தனம், நாடகம், நாவல், கட்டுரை, இலக்கிய உரை முதலிய துறைகளிலே பல்வேறு ஆக்கங்களை அளித்தவர்; தேசியக் கவிஞர், காந்திபக்தர், தமிழ்க்கவிஞர், சமுதாய சீர்திருத்தவாதி எனப் போற்றப் பெற்ற நாமக்கல் கவிஞர் இறைவன் மீதும் இறையடியார் மீதும் பல பாமாலைகளைச் சூட்டியுள்ளார்; பனுகோலிந்தத்தையும் பகவத்கீதையின் சாங்கியயோகத்தையும் தமிழிலே பாடியுள்ளார்.

கவிஞருடைய பாடல்களில் பெரும்பான்மையானவை இந்நூற்றாண்டின் முப்பதுகளிலிருந்து புத்தகங்களாக வெளிவந்துள்ளன. 'தி லிட்டில் பிளவர் கம்பெனி' புலவர் தனிகை உலகநாதனைக் கொண்டு அவருடைய பாடல்களை 'நாமக்கல் கவிஞர் பாடல்கள்' எனத் தொகுப்பித்து 1960 இலே பதிப்பித்துள்ளது.

திருக்குறளுக்கு நாமக்கல் கவிஞர் எழுதிய புத்துரை 1954 இலே வெளிவந்தது.

இராமலிங்க முதலியார்

தமிழ்நாட்டினைச் சேர்ந்தவர்; உபாத்தியாயர் இராமலிங்க முதலியார் 1899 இலே பெரிய ஞானக்கோவையைப் பதிப்பித்தவர்.

இராமன்

மகாவிஷ்ணுவின் தசாவதாரங்களிலே இராமாவதாரங்கள் மூன்றாம். பரசுராமன், தசரதராமன், பலராமன் என்பனவேயவை. தசரதராமனின் கல்யாண குணங்கள் அவனுக்குத் தசாவதாரங்களில் உன்னத இடத்தை அளிக்கின்றன.

இராமபிரான் ஒழுக்கசீலன்; அறம் வழுவாத கர்மவீரன்; ஏகபத்தினிவிரதன்; தன்னலமற்ற தூயோன்; செருக்கும் மிடுக்கும் இல்லாத உத்தமன்; பெரியோர் சொல்லைத்தட்டாது கீழ்ப்படிந்து நடக்கும் பணிவுடையவன்; பிறர்பால் கருணை காட்டும் பண்பாளன்.

நடத்தையால் — ஒழுக்கத்தால் — உலகை நல்வழிப்படுத்த இறங்கி வந்தவன் இராமபிரான். ஒழுக்கம் குறைந்து போகும் காலங்களில் ஒழுக்கத்தைக் கடைப்பிடித்து ஒழுகி, உலகுக்குக் காட்டப் பகவான் அவதாரம் செய்வார் என்று நம்மவர் நம்புகின்றனர்.

வைணவர் இராமாயணத்தைச் சரணுகதிசாஸ்திரம் என்று போற்றுவது குறிப்பிடத்தக்கது. பரம் பொருளே இராமனாக அவதரித்ததால் இராமனிடம் பரம பக்தியும் மகாவிசுவாசமும் கொண்டு, அன்பு பாராட்டி, இராமனையே சரணுகதி அடைந்து வாழ வேண்டும் என்பது அவர்கள் கொள்கை. இராமநாமமே மும்மைசால் உலகுக்கு எல்லாம் மூலமந்திரம், முற்றும் தம்மையே தமக்கு நல்கும் தனிப் பெரும் பதம், இம்மை மறுமை நோய்க்கு மருந்து என்று கம்பர் கூறுவது காணத்தக்கது.

வால்மீகியின் இராமன் உன்னதமான கர்மவீரன்; அவன் கம்பராமாயணத்திலே அவதாரமூர்த்தியாக மெய்ப் பொருளாகிய பரம் பொருளாகக் காட்சி தருகிறான். அத்யாத்துமராமாயணம் முதலானவை இந்நிலையை விரிவாக எடுத்துரைக்கின்றன. கடவுளே இராமனாகத் தோற்றம் எடுத்தார் என்பதை அத்யாத்துமராமாயணம் தெளிவாகக் கூறுகின்றது. இராமதாபனீயோபநிடதம் பிரதான கடவுளாக இராமபிரானைக் கொள்ளுகின்றது. ஐளஸ்தாசரின் 'ராமசரிதமானஸ' பக்தி இலக்கியத்திலே மிகச் சிறந்த நூலாகக் கருதப்படுவது.

கம்பனுக்கு முன்பே ஆழ்வார்கள் இராமபக்திக்குச் சிறப்பிடம் தந்துள்ளனர். குலசேகர ஆழ்வார் அவ்வழியிலே சிறந்து நிற்கிறார். வைணவ ஆசாரியர்களிலே ஸ்ரீ இராமாநுசரை இராமாயணம் எனும் பக்தி வெள்ளம் குடி கொண்ட கோயில் என்று இராமாநுஜநூற்றந்தாதி கூறுகின்றது.

வட நாட்டிலே அயோத்தியில் அமைந்துள்ள இராமபிரான் திருக்கோயில் பிரசித்தமான திருக்கோயிலாகும்; முத்தித்தலங்களுள் ஒன்றாகப் போற்றப்படுவது.

தமிழ் நாட்டிலே இராமபிரானுக்கு பல திருக் கோயில்கள் இருந்துள்ளன. இவற்றிலே பல இன்று சாசனங்கள் மூலம் மட்டுமே அறியக் கூடியனவாகவுள்ளன; ஆயினும் சில இன்றும் நின்று நிலைத்துள்ளன. வட ஆர்க்காடு படவேடு ராமச்சந்திரப் பெருமாள்கோயில், வட ஆர்க்காடு நெடுங்குணம் ராமச்சந்திரப் பெருமாள்கோயில், குடந்தை இராமஸ்வாமிகோயில், தஞ்சை பருத்தி யூர் இராமர்கோயில், திருநெல்வேலி சேர்மாதேவி இராமசாமிகோயில் என்பன அவற்றிலே சில.

திருநெல்வேலி நான்குநேரி விஜயநாராயணம் ஸ்ரீ ராகவப்பெருமாள் கோயில், காஞ்சி புள்ள லூர் திரு அயோத்தி நின்று அருளுகின்ற ஸ்ரீ ராகவப்பெருமாள் கோயில், தஞ்சை ஆலம்குடி ஸ்ரீ ராகவப்பெருமாள் கோயில், தஞ்சை அம்மங்குடி ராமதேவப்பெருமாள்கோயில் முதலிய பல திருக்கோயில்கள் இன்று சாசன மூலமாகவே அறியப்படுகின்றன.

தமிழ் நாட்டிலே கோயில் கொண்ட இராம பிரான் பல திருநாமங்களைப் பெறுகிறார். இராமஸ்வாமி, ராமச்சந்திரப் பெருமாள், ஸ்ரீ ராகவப்பெருமாள், ராமதேவப்பெருமாள், ஸ்ரீ ராகவச்சக்கரவர்த்தி, திரு அயோத்திப்பெருமாள், ஸ்ரீ ராகவதேவர், திரு அயோத்திசக்கரவர்த்தி, திரு அயோத்தி ஆள்வார், கருணாகரர் என்பன அத் திருப்பெயருட்கில.

தமிழ் நாட்டிலே இராமபிரானின் திருக் கோயில்கள் பல சோழர் காலத்திலே, கி. பி. ஒன்பதாம் நூற்றாண்டு முதல் வரும் கால கட்டத்திலே தோன்றியுள்ளன என்று அறியப்படுகின்றது. ஆயினும் அவற்றிற் பல பிற்காலத்திலே காணப்படவில்லை என்பதும் நோக்கத்தக்கது. கிருஷ்ணாவதாரத்தின் முக்கியத்துவம் இதற்கு ஒரு காரணமாய் அமைந்ததோ என்பது ஆராயத்தக்கது.

இராமன், மு. கோ.

தமிழ்நாட்டினைச் சேர்ந்தவர்; அப்பர் பிள்ளைத் தமிழ் பாடியவர்.

திரு இராமனதிச்சரம்

இராமநாதபுரம் மாவட்டத்திலே அமைந்த இத்திருத்தலத்தைத் திருப்புகலூரிலிருந்து முடி கொண்டான் ஆற்றைக் கடந்து கண்ணபுரம் சென்று, பின்பு கிழக்கு நோக்கிச் செல்லின் அடைய முடியும். இராமபிரான் பூசித்துப் பேறு பெற்ற தலம் என்பதால் வந்த பெயர் இராமனதிச்சரம்.

இராமனதிச்சரத்தில் கோயில் கொண்ட சிவ பிரானுக்கு இராமநாதர் என்றும் இறைவிக்குச் சரிவார்குழவி என்றும் பேர். தீர்த்தம் இராம தீர்த்தம்.

இராமனதிச்சரத்திற்குச் சம்பந்தப் பெருமான் பாடிய திருப்பதிகமொன்றுண்டு (1.115).

இராமநந்த அடிகள் 1858 — 1956

கொங்குநாடு கோவையை அடுத்த கணபதி எனும் ஊரிற் பிறந்தவர்; இராமகுட்டி என்ற பிள்ளைப் பெயரினர்; வேலப்பக்கவுண்டரின் புதல்வர்; தண்டபாணிகவாமிகளின் சீடர்; ரவண புரத்தில் வாழ்ந்தவர்.

அந்தாதி, ஆத்துமராமச்சரித்திரம், உந்தி, கீர்த்தனை, குறள், சண்மத்தோத்திரம், சண் முகமலை, சற்குருபதிகம், தயாநிதிக்கண்ணி, தியானசெபம், திருப்புகழ், நீதிவாக்கியம் என்பனவற்றை இயற்றியவர்.

இராமானந்தசாமி

தமிழ்நாடு காஞ்சிபுரம் எனுமூரினர்; ஏகாண் மவாதம் எனும் அத்வைதச் சார்பினர்.

மோட்சசாதன விளக்கம் இயற்றியவர்.

இராமானந்தசுவாமிகள்

பதினெட்டாம் நூற்றாண்டிலே தமிழ்நாட்டில் வாழ்ந்தவர்; உமாபதிசிவாசாரியர், கண்கட்டி மறைஞானசம்பந்தர் இயற்றியனவற்றிலும் வேறான சங்கற்பநிராகரணம் எனும் நூலைச் செய்தவர்.

ஸ்ரீஇராமானந்தர்

இராமதத்தர் என்ற பிள்ளைப் பெயரினர்; பிரயாகையிற் பிறந்தவர்; புண்ணியசாதனர் என்பவரின் புதல்வர்; கி. பி. 1299 இலே பிறந்து 100 வருடங்களுக்கு மேல் வாழ்ந்து கி.பி. 1411 இலே பூரணமடைந்தவர் என்பது மரபு.

விசிட்டாதுவைத மரபினராம் இராகவானந்தரின் சீடர்; குருவினால் இராமானந்தர் என்ற பெயர் சூட்டப் பெற்றவர்.

பிராமணவகுப்பிலே தோன்றிய போதும், கௌதம புத்தருக்குப் பின்பு, பிராமணியத்தின் செல்வாக்கை முறியடிக்க முற்பட்டவர்களிற் குறிப்பிடத்தக்கவர்; வடநாட்டு யாத் திரையின் போது, தம் வகுப்பினர் உண்ணக் கூடாத இடத்திலே உணவுக்கொண்ட குற்

றத்தை ஏற்றுப் பிராயச்சித்தம் செய்ய மறுத்துக் குருவை விட்டு நீங்கி விசிட்டாத்துவைத மார்க்கத்திற் புதிய மரபினைத் தோற்றுவித்தவர்.

வைணவஅடியார் யாவரும் சமம் என்றும் அவர்களில் யாரும் குருத்துவம் அடைய முடியும் என்றும் கருதியவர்; பிராமணரல்லாத பல சீடர்களை ஏற்று அவர்களைக் குருத்துவ நிலைக்கு உயர்த்தியவர்; கிரியைகளுக்கு முக்கியத்துவம் அளிக்காது பக்தி மார்க்கத்திற்கும் யோகநெறிக்கும் முக்கியத்துவம் கொடுத்தவர்; தசாவதாரங்களில் இராமாவதாரத்திற்கு முக்கியத்துவம் அளித்தவர்; சங்கதத்திற்குச் சிறப்பளிக்காது தத்தம் பிரதேச மொழிகளைப் பயன்படுத்துவதற்கு வழிகாட்டியவர்.

கபீர், ரவிதாஸ், சேனா, தன்னா, பீபா முதலியோர் இராமனந்தர் வழியினைப் பின்பற்றியவர்கள்.

இராமநுசுகவிராயர்

இயற்றமிழாசிரியர் இராமநுசுகவிராயர் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் வாழ்ந்தவர்; தமிழ்நாடு இராமநாதபுரம் முகவை எனும் ஊரினர்; இரங்கையகவிராயரின் புதல்வர்; வைணவர்; போர் வீரனாகப் பட்டாளத்தில் வேலை செய்தவர்; இராமநாதபுரம் நெல்லை யப்பர் சோமசுந்தரக் கவிராயரிடம் பிற்காலத்திலே தமிழ் கற்றவர்; சென்னை வண்ணாரப் பேட்டையில் (சஞ்சீவிராயன் பேட்டையில்) வசித்தவர்.

சென்னையிலே தமிழ் இலக்கிய சங்கம் நிறுவியவர்; சொந்தத்திலே அச்சகம் நிறுவி நடத்தியவர்; களத்தூர் வேதகிரி முதலியார், திருத்தணிகை விசாகப் பெருமானையர், திருத்தணிகை சரவணப் பெருமானையர், அட்டாவ தானம் வீராசாமி செட்டியார் முதலியோரின் ஆசிரியர்; கிறித்தவ பாதிரிமாருக்கும் ஆங்கிலேய அதிகாரிகளுக்கும் தமிழ் கற்பித்தவர்.

திருவேங்கடவருபூதி (1847), பார்த்தசாரதி பதம்புனைமாலை, வரதராசப்பெருமாள் பதிற்றுப்பத்தந்தாதி முதலியனவற்றைப் பாடியவர்; வட மொழியிலிருந்து ஆத்மபோதப் பிரகாசிகையை மொழிபெயர்த்தவர்.

திருக்குறளுக்குப் பரிமேலழகர் தந்தவுரைக்கு விளக்கவுரை எழுதியவர்; ஆத்திசூடி, கொன்றை வேந்தன், வெற்றிவேற்கை என்பனவற்றைத் தம்முரையுடனும், இனியவை நாற்பதைப் பழைய உரையுடனும் பதிப்பித்தவர்.

தமிழிலக்கண நூல்களும் செய்தவர்; கண்டனங்களும் இயற்றியவர்.

இராமநுசு சுவாமிகள்

தமிழ்நாட்டினைச் சேர்ந்தவர்; ஸ்ரீ மகாபாரத விலாசம் பாடியவர்; அது 1882 இல் அச்சாகியுள்ளது.

இராமநுசுதாசர்

இராமநுசுதாசர் என்ற பெயரிலே ஒரு வருக்கு மேற் காணப்படுகின்றனர்; இவர்களுடைய வரலாற்றுச் செய்திகள் தெளிவாகக் கிடைப்பதரிது.

- (i) இராமநுசுதாசர் — நூற்றெட்டுத் திருப்பதிப் பாடல்
- (ii) இராமநுசுதாசர் — வான்மீகி ராமாயண சாரம்
- (iii) குறவை இராமநுசுதாசர் — நூற்றெட்டுத் திருப்பதித் திருப்புகழ்.

இராமநுசு நாவலர்

கொங்குநாடு கரடிவாவி இராமநுசுநாவலர் காரமடைப்புராணம், சத்திரிய புராணம் பாடியவர்.

இராமநுசுநாவலர், ஏ. வெ

தமிழ்நாட்டிற் புதுச்சேரியிற் பிறந்தவர்; பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்தவர்; விலகூணகவி எனப் போற்றப்பட்ட போதகாசிரியர்; தீவிரமான வைணவ பக்தர்; வெங்கடராம நாயுடுவின் புதல்வர்.

சுதர்சனகிரிப் புராணம், திருச்சித்திரகூட புராணம், ஸ்ரீ முஷ்ணப்புராணம், பாத்தமோத்தர புராண மொழிபெயர்ப்பு, எதிராஜசதகம், தேசிகன் திருப்பதிகம், பெருந்தேவித்தாயார் திருப்பதிகம், போற்றித் திருப்பதிகம், ஸ்ரீ மணவாள மாமுனிகள் திருப்பதிகம், நம்மாழ்வார் பஞ்சரத்தினம், ஸ்ரீ வரதராஜப் பெருமாள் திருமாலை, ஸ்ரீ வரதராஜப் பெருமாள் பதிற்றுப்பத்தந்தாதி, ஸ்ரீ ஆண்டாள் விஷயம், தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார் பிரபாவம், பேரன்கூர்ததாழ்வான் பிரபாவம் முதலியன இயற்றியவர்.

புருடார்த்ததீபிகை என்னும் பாலவினாவிடை, ஸ்ரீவைஷ்ணவ தத்துவம், ஸ்ரீவைஷ்ணவகம்பீர ஜோதி முதலியனவும் செய்தவர்.

இராமாநுசநூற்றந்தாதி

பிரபந்தகாயத்திரி என்று சிறப்பிக்கப்படும் இராமாநுச நூற்றந்தாதி ஸ்ரீ பெரும்பூதூர் இராமாநுசர் (1017 — 1137) மீது பாடப் பெற்றதாகும். விசிட்டாவைத் தத்துவத்தை நிலை நாட்டிய பெருமை மிக்க வைணவ ஆசாரியர் அவர்.

இதனைப் பாடியவர் திருவரங்கத்து அமுதனார் எனும் வைணவராவார். அவர் அணியரங்கத்த முதனார் பிள்ளையின் புதல்வர். அணியரங்கத்த முதனார்பிள்ளை ஸ்ரீ இராமாநுசருக்கும் சீடராவார். ஸ்ரீஇராமாநுசரின் சீடராம் கூரத்தாழ்வாரின் சீடர் அமுதனார்.

இராமாநுச நூற்றந்தாதியிலே 108 கட்டளைக் கவித்துறைப்பாக்களுள். நாலாயிரத் திவ்விய பிரபந்தப்பதிப்புகளிலே இராமாநுச நூற்றந்தாதி இணைக்கப்படும் சிறப்புடையது.

ஏட்டுர் சிங்கராசாரியர், பிள்ளைலோகார்ய ஜீயர், முடிச்சூர் அப்பாவு முதலியார் முதலியோர் இராமாநுச நூற்றந்தாதிக்கு வியாக் கியானம் செய்துள்ளனர்.

இராமாநுச முதலியார்

தமிழ்நாட்டைச் சேர்ந்தவர்; காஞ்சிபுரம் ஸ்ரீகருக்கிவில் அமர்ந்தவன் திருவருள் விலாசம் பாடியவர்.

ஸ்ரீ இராமாநுசர்

இளையாழ்வார், எம்பெருமானார், உடையவர், கோயில் அண்ணன், சடகோபன் பொன்னடி, தேசிகேந்திரர், ஸ்ரீ பாஷ்யக்காரர், பூதபுரீசர், திருப்பாவைஜீயர், யதிராஜர், லக்ஷ்மணமுனி என்றெல்லாம் வழங்கப்படுபவர்; தொண்டை நாடு காஞ்சியை அடுத்த ஸ்ரீ பெரும்பூதூர் எனும் ஊரிலே பிறந்தவர்; கி.பி. 1017 இலே பிறந்து கி. பி. 1137 வரை 120 வருடங்கள் வாழ்ந்தவர் என்று வைணவபரம்பரை கூறும்; கேசவ சோமயாஜியின் புதல்வர்; சிறிய தாயாரின் புதல்வர் எம்பார்; தாய்மாமனார் பெரிய திருமலைநம்பி; மருகர் முதலியாண்டான், நடா தூராழ்வான்.

அத்வைதியாம் யாதவப்பிரகாசரிடம் எம் பாருடன் கற்றவர்; பெரியநம்பி, பெரிய திருமலைநம்பி, திருக்கோட்டியூர்நம்பி, திருமலை யாண்டான், திருக்கச்சிநம்பி, திருவரங்கப்பெரு மாளையர் என்போரிடம் ஸ்ரீ ஆளவந்தார் போதித்த விசிட்டாத்துவைதத்தைக் கற்றசீடர்.

ஸ்ரீ இராமர்நுசரின் சீடர் பலராவார்; தென் னாட்டிலே வைணவ பரம்பரையை வளர்த்துப் பத்தி நெறிக்கு முக்கியத்துவம் கொடுத்து விசிட்டாத்துவைதத்தை நாட்டியவர்கள் அவர் கள்; இவர்களிலே எம்பார், கிடாம்பியாச்சான், திருக்குருகைப்பிரான்பிள்ளன், நடா தூராழ்வான், சந்தரத்தோளுடையார், முதலியாண்டான், கோவிந்தஜீயர், அருளாளப்பெருமாள் எம்பெருமான்ஜீயர், கூரத்தாழ்வான், கந்தாடையாண்டான், புண்டரீகாஷ்டர், சொட்டைநம்பி, வருகநம்பி, தெற்காழ்வான், அணியரங்கத்த முதனார்பிள்ளை முதலியோர் குறிப்பிடத்தக்கவர்.

ஸ்ரீ இராமாநுசர் பெரியதிருவந்தாதி, பெரிய திருமொழி, திருவெழுகூற்றிருக்கை என்பன வற்றிற்குத் தனியன்கள் பாடியுள்ளார்; எம் பெருமானார் என்பத்திரண்டு வார்த்தை என்ற நூலும் அறியப்படுகிறது.

ஸ்ரீ இராமாநுஜர் சங்கதத்திலே கத்தியத்திரயம், நித்தியக்கிரந்தம், வேதாந்தசங்கிரகம், வேதாந்தசாரம், வேதாந்ததீபம் என்பனவற் றையும், ஸ்ரீ பாஷ்யம், கீதாபாஷ்யம் எனும் பாடியங்களையும் இயற்றியுள்ளார்.

உலகமும் உயிருமாகிய விசேஷணங்களையு டையது பிரமமாகிய விசேஷியம்; இந்த விசேஷணம், விசேஷ்யம் ஆகிய இரண்டும் சேர்ந்த விசிஷ்டமே இராமாநுசர் பேசும் பரம்பொருள்; இதனாலே இராமாநுசரின் தத்துவம் விசிஷ்டாத் வைதம் என வழங்கப்படுகின்றது.

இராமாநுஜாசாரியர்

தமிழ்நாட்டு வைணவ பரம்பரையில் ஆசாரி யர்களில் ஒருவராகக் கருதப்படும் நம்பிள்ளையின் புதல்வர்; சோனாடு நம்பூர் சொந்தஜூர்; பதினான்றாம் நூற்றாண்டு அல்லது பதினாண் காம் நூற்றாண்டு வாழ்ந்த காலம்; தந்தையிடமே சீடராக இருந்தவர்.

சாரார்த்தசங்கிரகம், ரகஸ்யத்திரயம் என்பனவற்றைச் சங்கதத்தில் இயற்றியவர்.

இராமாயணம்

இந்திய பாரம்பரியத்திலே சிறப்புற்றோங்கும் மாபெரும் ஆக்கங்களாகக் கருதப் பெறுவன மகாபாரதமும் இராமாயணமும். ஆயினும் இராமாயணம் பரவிருக்கும் அளவுக்கு மக்களிடைய பாரதம் பரவவில்லை.

மகாபாரதம் அளவிலே பெரிய நூல்; பல வகையான பாத்திரப் படைப்புகளையும் பல விதமான தத்துவ விசாரங்களையும் அடிப்படையாகக் கொண்ட நூல்; மனிதனுக்கு வாழ்க்

கையில் எத்தகைய சிக்கல்கள் தோன்றும், அவற்றைச் சமாளிக்க மனிதன் என்ன என்ன செய்தால் பயன் உண்டு என்பதை எல்லாம் கூறும் நூல்; ஞானம் எனும் பெரியதொரு களஞ்சியத்தை உள்ளடக்கிய ஞானநூல்; உப தேசங்களால் அறிவுரை கூறும் உத்தியை அதிகம் பின்பற்றும் நூல்.

ஆனால் இராமாயணத்தில் மகாபாரதத்திற் காணப்படுவதைப் போன்ற சிக்கல்களுக்கு இட மில்லை. மனிதன் ஒழுக்க சீலையை அறம் வழுவாத கர்மவீரனாய் இருந்தால் மட்டும் போதும் னும் உண்மையை மிக அழகாகவும் எளிமை யாகவும் இனிமையாகவும் அழுத்தமாகவும் வாழ்ந்து காட்ட வைக்கின்றது இராமாயணம்.

வால்மீகி முனிவர் இயற்றிய இராமாயணம், கதாநாயகர் காலத்திலே இயற்றப் பெற்றது என்று அதன் தோற்றுவாய் கூறும். நாரத முனிவரிடம் வீரர்களுக்குள் எல்லா நற்குணங் களும் பெற்ற உத்தம புருஷன் யார் எனக் கேட்ட வால்மீகி முனிவருக்கு அவர் அயோத்தியில் அப்பொழுது ஆட்சிபுரியும் இரா மனே அவ்வுத்தமன் என்று கூறி அவன் சரிதத்தையும் சுருக்கமாகக் கூறுகிறார். இராம சரிதத்திலே வயித்திருந்த வால்மீகி முனிவர் நீராட ஆற்றுக்குச் சென்றவிடத்து அங்கு கூடிக்குலவி நின்ற அன்றிற் சோடியைக் கண்டு மகிழ்ந்திருந்த போது வேடனின் அம்பு தைத்து ஆண் பறவை பூமியில் விழுந்து துடித்துப் புரள்வதைக் கண்டு பெண் பறவை அலறிய போது துக்கமேலிட்டு வால்மீகி வேடனைச் சபித்தார். அச்சாப மொழிகள் தாளக்கட்டும் சந்தமும் பொருந்தி சுலோகமாக உருவெடுத்தது. துயருடன் ஆசிரமம் மீண்ட வால் மீகிக்குப் பிரமதேவன் அச்சுலோக அமைப்பிலே இராம காதையைப் பாடும் படி கூறினார். அதன்படி முனிவர் இராமாயணத்தைப் பாடி னார்.

இக் கதைக்கு மாறாக இராமசரிதம் கதைப் பாடல்களாக வழங்கி வந்ததுவென்றும் பின்பு தான் இலக்கியமாக உருவம் பெற்றது என்றும் கருதுபவர் உளர். பெளத்தர், சைனர் ஆகிய அவைதிகர் மத்தியிலும் இராமசரிதம் காணப் படல் இக்கருத்தினை ஆதரிப்பதாகக் கருதுவர். மணிப்பிரவாள நடையில் எழுந்த ஸ்ரீபுராணத் திலே சைன இராமாயணத்திலிருந்து சில பாடல்கள் மேற்கோள் காட்டப் பெறல் இங்கு கவனிக்கத்தக்கது. தசரதஜாதகக் கதை பெளத்தரிடையுள்ள இராமாயண உணர்வுகளைக் காட்டுகின்றது. சீன நாட்டிலே காணப்படும் இராமாயணக் கதைகள் பெளத்தர் மூலமாகவே அங்கு சென்றன என்று கொள்ள இடமுண்டு.

பிராகிருத மொழிகளிலே அவைதிகர் வழங்கிய இராம சரிதங்கள் வைதீகர் சங்கத மொழியிலே தம் கருத்துகளுக்கு அமைய இயற்றிய இராமாயணங்களுக்கு முன்னோடி என்று அவர்கள் கருதுவர்.

கம்பர் தேவபாடையில் (சங்கதத்தில்) இக் கதை செய்தவர் மூவர் என்றும் அவர் தம் முனும் முந்திய நாவினார் உரைப்படி தாம் தமிழிலே பாடியதாகவும் கூறுவர். கம்பர் கூறும் மூவர் வால்மீகி, வசிட்டர், போதாயனர் என்பர் சிலர்; வேறு சிலர் வசிட்டரை நீக்கி வியாசரைக் கூறி அவர் செய்தது அத்தியாத் தும் ராமாயணம் என்றும் கூறுவர்.

கம்பர் கூறும் மூவர் யாராயினும் வால்மீகி சங்கதத்திலே இயற்றியதாகக் கூறப்படும் இரா மாயணமே ஆதிகாவியமாக இந்திய உபகண்டத் திலும் அப்பாலும் பேர் பெற்றுள்ளது. சம் பாலிலே திரகெயின் (TRA-KIEN) எனுமிடத்திலே வால்மீகிக்கு கோயிலுண்டு என்பது இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது.

வால்மீகி இராமாயணம் 24,000 சுலோகங் களை ஏழு காண்டங்களிலே கூறுகின்றது. இதற்கு மூன்று பிரதான பாடாந்தரங்களுள் அவற்றிலே வடபிரதி பழமையுடையதோடு கலப்பினால் அதிகம் பாதிக்கப்படாததுமாகும் வங்காளப் பிரதி இடைச் செருகல் மலிந்த பிரதியாகும். பம்பாய் பிரதி ஏனைய இரண்டிற் கும் இடைப்பட்ட நிலையினது. இப்பிரதிகளிலே பிரதேச தாக்கம் காணப்படுவதுடன் பல வேறுபாடுகளும் இடம் பெறுகின்றன. ஒவ்வொரு பிரதியின் மூன்றிலொருபகுதி ஏனைய பிரதிகளில் இல்லை என்பது கவனிக்கத்தக்கது.

வால்மீகி இராமாயணத்தில் இடம் பெறும் சுலோகங்கள் யாவும் ஒருவரால் இயற்றப்பட்டவை என்ற கருத்தினை ஆய்வாளர் ஏற்கத் தயங்குவர். காலத்திற்குக் காலம் பல இடைச் செருகல்கள் ஏற்பட்டுள்ளன. உதாரணமாகப் பால காண்டத்தின் பெரும் பகுதியும் உத்தர காண்டமும் ஆதி காவியத்தில் இருக்கவில்லை என்பர்.

இதனால் வால்மீகி இராமாயணத்தினைக் கால வரையறை செய்தல் அரிதாக அமைகின்றது. கி. மு. ஐந்தாம் நூற்றாண்டிலிருந்து கி. மு. மூன்றாம் நூற்றாண்டு வரை ஆதிகாவியத்திற்கும் கி. மு. மூன்றாம் நூற்றாண்டிலிருந்து கி. பி. இரண்டாம் நூற்றாண்டுவரை சேர்க்கைகளுக்கும் காலம் வரைந்துள்ளனர் சிலர். இராமாயணம் மகாபாரதத்திற்கு முந்தியதா அல்லது பிந்தியதா என்பதிலும் கருத்து வேறுபாடு உண்டு.

வால்மீகி இராமாயணத்தினை அதர்ப்பட்ட மொழி பெயர்த்த மொழிகள் இந்திய மொழிகளிலே பல. தமிழ் மொழியிலே பலர் அவ்வாறு செய்துள்ளனர். ரா. ராகவையங்கார் சில பகுதிகளை தமிழிலே மொழி பெயர்த்துள்ளார். திருச்சிற்றம்பல தேசிகரின் இராமாயணத்துத்தர காண்டக் கதை வால்மீகி இராமாயண உத்தர காண்டத்தின் பழைய தமிழ் மொழி பெயர்ப்புகளில் ஒன்று. ச. ம. நடேசசாஸ்திரிகள், தி. த. கனகசுந்தரம்பிள்ளை ஆகியோரும் வால்மீகி இராமாயணத்தினைத் தமிழிலே மொழி பெயர்க்க முற்பட்டவர்கள். இராஜகோபாலாச்சாரியரின் சக்கரவர்த்தித் திருமகனும் (1956), அ. வெ. நடராஜனின் வால்மீகி இராமாயணமும் (1965) அண்மைக் காலத்தில் வெளிவந்த தமிழ் வசன மொழி பெயர்ப்புகளாம்.

வால்மீகி இராமாயணம் நீங்கலாக இராமாயணங்களும் சங்கத மொழியிலேயுள். வாசிஷ்ட ராமாயணம், அத்யாத்துமராமாயணம், பால ராமாயணம், ஆனந்த ராமாயணம் முதலியன அவற்றுட் சிலவாம். இராமோதந்தம், இராமோபாக்கியானம் முதலிய இராம சரிதச் சுருக்கங்களும் சங்கதத்திலேயுள். காளிதாசனின் இரகு வம்சம் முதலானவற்றிலே இராம சரிதமும் இடம் பெறுகின்றது.

இந்திய மொழிகள் பலவற்றிலே இராமசரிதம் இலக்கியப் பொருளாக அமைந்துள்ளது. இந்தி, வங்காளி, ஒரியா, அசாமியமொழி, நேபாளம், தெலுங்கு, மராத்தி, மலையாளம், கன்னடம், தமிழ் முதலிய மொழிகளிலெல்லாம் இராமாயணம் பாடப்பட்டுள்ளது.

துளசிதாசர் (1532 — 1623) இயற்றிய ராம சரிதமானசம் பக்தி இலக்கியத்திலே பேர் பெற்றதாகும். இந்தி மொழியிலே இதனை அவர் அயோத்தியிலே 1575 இலே பாடத் தொடங்கினார். எழுத்தச்சன் பதினேழாம் நூற்றாண்டிலே பாடிய இராமாயணம் அத்யாத்தும ராமாயணத்தை ஒட்டிச் செல்வதாகக் கூறுவர். பன்னிரெண்டாம் நூற்றாண்டிலே அபிதவபம்பா கன்னடத்தில் இயற்றிய பம்பா ராமாயணம் சைனப் பின்னணியினைக் கொண்டது என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றிலே இராமாயணச் செய்திகள் பண்டைக் காலம் முதலாகக் கிடைக்கின்றன. அகநானூறு, புறநானூறு, கலித்தொகை, பரிபாடல், சிறுபாணாற்றுப்படை என்பனவற்றிலே இராமாயணச் செய்திகள் இடம் பெறத் தொடங்கிவிட்டன, சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை, பெருங்கதை என்பனவற்றிலே அவை தொடர்ந்து வருகின்றன. பல்லவர் காலப்

பக்திப் பாடல்களிலே இராம சரித நிகழ்ச்சிகள் பல இடம் பெறுகின்றன. பெருமாள் திருமொழியிலே எட்டாம், ஒன்பதாம், பத்தாம் திருமொழிகள் இராம சரித நிகழ்ச்சிகள் பல வற்றைத் தருகின்றன. இராம சரிதச் சுருக்கமே பெருமாள் திருமொழியில் இடம் பெறுதல் குறிப்பிடத்தக்கது.

சோழர் காலத்தினை ஒட்டி இராமசரிதம் தமிழிலே தனி இலக்கியப் பொருளாகி விட்டது என்பது தெளிவு. நச்சினூர்க்கினியர், ஆசிரியமலைத் தொகுப்பாசிரியர், யாப்பருங்கல விருத்தியுரைகாரர், வீரசோழிய உரைக்காரர் பெருந்தேவனார் ஆகியோர் இராமசரித இலக்கியங்களையும் இராம சரிதப் பாடல்களையும் மேற்கோள் தந்துள்ளனர்.

தமிழ் இலக்கியத்திலே தலை சிறந்த பேரிலக்கியமாகப் போற்றப் பெறுவது கம்பன் தந்த இராமாயணமாகும். இராமாவதாரம் என்றும் இராமகாதை என்றும் பெயர் பெறும் காவியம் காலப் போக்கில் கம்பராமாயணம் என்றே நிலைத்துவிட்டது. வால்மீகி ராமாயணத்தைத் தழுவித் தமிழிலே இராம காதை பாடிய கம்பன் அதனைத் தமிழ் மரபிற் கிணங்க அமைத்துத் தமிழ்க் காவியமாக வழங்கிக் கவிச்சக்கரவர்த்தி என்ற சிறப்பினைப் பெற்று விட்டான். பதினாறாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதிக்கு முன்பும் சீவகசிந்தாமணி, குளாமணி ஆகியனவற்றிக்குப் பின்பும் வாழ்ந்தவன் கம்பன் என்பது தெளிவாகின்றது.

கம்பராமாயணத்திலே உத்தரகாண்டம் கம்பன் வாக்கன்று என்பது பொருத்தமாகவே தெரிகின்றது; வாணிதாதன் பாடியது என்பர் சோழ மண்டல சதகமுடையார். ஏனைய ஆறு காண்டங்களையும் நோக்குமிடத்து காண்டப் பிரிவினை, படலப்பாகுபாடு என்பன ஆசிரியர் காலத்திற்குப் பின்பே எழுந்திருத்தல் கூடும் என்று ஐயுற வேண்டியுள்ளது.

பலதரத்திலுள்ள பலராலும் பல இடங்களிற் பிரதி செய்யப் பெற்று, பல பிரதேசங்களிலும் பரவியிருந்த கம்பராமாயணத்திற்குப் பாடபேதங்களும் இடைச் செருகல்களும் அதிகமாகக் காணப்படுகின்றன. கம்பன் எத்தனை பாடல்களைப் பாடினான் என்று அறுதியிட்டுக் கூற முடியாத நிலைமை காணப்படுகின்றது.

சென்னைக் கல்விச் சங்கத் தமிழ்ப்புலவர் திரு. வேங்கடாசலமுதலியார் 1840 — 1843 ஆண்டுகளிற் பிரசுரஞ் செய்த ஏழு காண்டங்களின் மூலப் பதிப்புக்களே இப்போது தெரிகின்ற வரை முதன் முதல் வெளிவந்த இராமாயணப் பதிப்புகளாம். மழவை மகாலிங்கையர் (1845) முதற் பலர் தனித்தனிக் காண்டங்

களைப் பதிப்பித்துள்ளனர். வித்துவான் இராம சாமி நாயடு, வை. மு. கோபாலகிருஷ்ண மாசாரியர், வை. மு. சடகோபராமாநுஜா சாரியர், சே. கிருஷ்ணமாசாரியார் முதலியோர் பலர் கம்பராமாயணத்தின் பகுதிகளுக்கு உரை உண்டுள்ளனர்.

இராமாயணம் இந்திய மொழிகளில் மட்டு மன்றி தென்கிழக்காசிய மொழிகளிலும் தூர கிழக்கு மொழிகளிலும் கூட இடம் பெற்றுள் ளது. சீன மொழியிலே ஜாதக கதையிலும் நிதான (NIDANA) என்னும் நூலிலும் இராமாயணம் உண்டு. தாய் மொழியிலே இராமாயணம் பல்வேறு மாற்றங்களுடன் காணப்படுகின்றது.

இராமாயணம் நாடக இலக்கியத்திற்கும் இசை இலக்கியத்திற்கும் வசன இலக்கியத்திற்கும் வளஞ் சேர்ந்துள்ளது. தமிழ் மொழியிலே தமிழ் நாட்டவரும் ஈழ நாட்டவரும் பல நாடகங்களை இராமாயணத்தைக் கருப்பொருளாகக் கொண்டு எழுதியுள்ளனர். கும்மி, அம் மானை, சிந்து முதலிய நாட்டுப்பாங்கான செய்யுளமைதிகளிலும் இராமாயணம் போற்றப் பட்டுள்ளது.

இராமாயண கூத்துகள் இந்தோனேசியாவிலே பேணப்படுதல் சுட்டத்தக்கது. யாவாத்தீவி லுள்ள பிரம்பணன் (PRAMBANAN) எனும் இடத் திலே இராமாயண நிகழ்ச்சிகள் அழகு பொருந்திய சிற்பங்களாக அமைக்கப்பெற்றுள்ளன.

இராமீசுரக் கோவை

இராமநாதபுரம் மாவட்டத்தில் வட இந்தி யரும் கொண்டாடும் சிவதோத்திரம் இராமேச் சுரம். இங்குள்ள இராமநாதலிங்கம் பன்னிரு சோதிலிங்கங்களில் ஒன்றாகப் போற்றப் பெறு வதாகும். தேவை என்றும் இத்திருத்தலத் திற்குப் பெயருண்டு. இங்குள்ள இறைவனுக்கு இராமநாதர் என்றும் இறைவிக்குப் பர்வத வர்தனியம்மை என்றும் பெயர்.

இராமநாதராம் சிவபிரான்மீது பாடப் பெற் றது இராமீசுரக்கோவை. இக்கோவை மறைந்து விட்டது. இக்கோவை பற்றிய செய்தி ஆசிரியர் இயற்றிய கயாதர நிகண்டுச் செய்யுளிலே இடம் பெறுகின்றது.

இதன் ஆசிரியர் கயாதரர். அவர் பதினைந் தாம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்தவர்.

இராமுப்பிள்ளை ஆ. 1.12.1914-

யாழ்ப்பாணம் நயினாதிவினைச் சேர்ந்தவர்; நயினை நாகபூசணி திருவோலக்கக் காட்சியும் அவர் மாட்சியும், நயினை கந்தவேல் அருள் வேட்டல், நாகபூஷணி பதிகம் என்பனவற்றைப் பாடியவர்.

திரு இராமேச்சுரம்

வடஇந்தியர் கொண்டாடும் நான்கு முக்கிய சேஷத்திரங்களிலே தமிழ் நாட்டுத்தலமும் சிவ சேஷத்திரமும் இராமேச்சுரமாகும். பன்னிரு சோதிலிங்கங்களில் இராமேச்சுரம் ஒன்றும். இராமநாதபுரம் மாவட்டத்திலே இராமேஸ் வரம் இருப்புப்பாதை நிலையத்திலிருந்து ஒரு மைல் தொலைவிலுள்ளது.

இராமன் இராவணனைக் கொன்றதால் ஏற் பட்ட பிரமகத்தி நீங்க விங்கம் எழுந்தருளு வித்து வழிபட்டது இராமேச்சுரம். சீதா பிராட்டியார் மணலால் செய்த விங்கம் இராம நாதராக, மூலட்டானேசுரராக எழுந்தருளியுள் ளார். அநுமான் கொண்டு வந்த விங்கம், மூலலிங்கத்திற்கு வடபால் விசுவலிங்கம் என அமைந்துள்ளார். இறைவியின் பெயர் மலைவளர் காதலி (பர்வதவர்த்தனியம்மை). இங்கு சேது மாதவர் கோயில் எனும் விஷ்ணு கோயி லுமுண்டு. அக்கினிதீர்த்தம், இராமதீர்த்தம், இலக்கும்ணதீர்த்தம், தனுஷ்கோடி முதலிய பல தீர்த்தங்களுள்.

பிதுர்க்கடன் செய்யும் தலமாகவும் மக்கட் பேறுக்காக நாகப்பிரதிட்டை செய்யும் தலமாக வும் இராமேச்சுரம் சிறப்படைந்துள்ளது.

இராமேச்சுரத்திற்குச் சம்பந்தர் பாடிய இரு திருப்பதிகமும் அப்பர் பாடிய ஒரு திருப்பதி கமுமாக மூன்று திருப்பதிகமுள் (3.10, 3. 101, 4.61). நிரம்பவழகிய தேசிகர் சேது புராணம் எனும் தலபுராணம் பாடியுள்ளார். இராமீசுரக்கோவை (கயாதரர்), இராமேசர் வெண்பா (வட்டுக்கோட்டை நாகேசையர்), தேவையுலா (பலபட்டடைச் சொக்கநாத பிள்ளை). சேது பர்வதவர்த்தனியம்மைபிள்ளைத் தமிழ் (சீகாழி அருணாசலக் கவிராயர்) முதலிய பல பிரபந்தங்கள் இராமேச்சுரத்திற்குள்.

இராமையர்

தமிழ்நாட்டினைச் சேர்ந்தவர்; திருமயிலைத் திரிபந்தாதி பாடியவர்; இதனை உ. வே. சாமிநாதையர் 1930 இலே பதிப்பித்துள் ளார்.

தில்லைநடராசர் சதகம் பாடிய மாயூரம் இராமையர் என்பவரும் திருமயிலைத்திரிபந்தாதி ஆசிரியரும் ஒருவர் போலும்.

இராமோதந்தம்

இராம உதந்தம், இராமனுடைய சரித்திரம். இலகுவஞ் சுருக்கமும் இயைந்து வடமொழி பயிலும் மாணவர்களாற் பெரும் பாலும் முதற் பாடமாகக் கொண்டு படிக்கப்பட்டு வருவது இராமோதந்தம்.

இதனைச் சுன்னாகம் அ. குமாரசுவாமிப்புலவர் (1854 — 1922) தமிழ்மொழியிற் செய்யுள் நடையிலே மொழிபெயர்த்து வழங்கியுள்ளார். பெரும்பாலும் விருத்தப்பாவிலே இயங்குகின்ற தமிழ் இராமோதந்தத்திலே ஆதியில் விநாயகர் வணக்கமும் அந்தத்தில் வாழிப்பாடலும் அமைய இடைநடுவே ஏழு காண்டங்களிலே 118 பாடல்களுள். ஏழு காண்டங்களும் முறையே பால, அயோத்தியா, ஆரணிய, கிட்கிந்தா சுந்தர, யுத்த, உத்தரகாண்டங்களாம். இராமோதந்தத்திலே சில கதைகள் கம்பராமாயணத்திற்கு மாறாய் வருதல் குறிப்பிடத்தக்கது.

புலவரவர்களின் இராமோதந்தம் 1922 இலே மதுரைத் தமிழ்ச் சங்க முத்திராசாலையிலிருந்து செந்தமிழ்ப் பிரசுரமாக வெளிவந்தது. மீண்டும் 1931, 1932, 1933, 1940, 1949 ஆம் ஆண்டுகளிலும் ஐந்துமுறை வெளிவந்துள்ளது.

இராமோபாக்கியானம்

வடமொழியிலுள்ள மகாபாரதத்தின் மூன்றாவது பருவமான வனபர்வத்திலே இடம் பெறுவது இராமோபாக்கியானமாகும்.

உதிஷ்டிரன் பேரரசு இழந்து பெருந் திருவையும் கைவிட்டு வெங்கானம் அடைந்தமைக்குத் துன்புற்று வருந்தும் போது மார்க்கண்டேய முனிவர் கூறியது இராமன் கதை. இக்கதையே இராமோபாக்கியானம் என வழங்குகின்றது.

இராமோபாக்கியானம் இராமாயணக்கதையின் சுருக்கமாக அமைகின்றது. இதனுள் இராமன் பெரு வீரனாகக் காட்டப்படுகிறானே ஒழியத் தெய்வமாகக் காட்டப்படவில்லை என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

இராஜகோபாலாச்சாரியார், சி. 1878 —

பாரதரத்ன சக்கரவர்த்தி இராஜகோபாலாச்சாரியார் சேலம் மாவட்டத்தில் ஓசூர் தாலுகாவில் துறைப்பள்ளி எனும் ஊரிலே தோன்றியவர்; பி. ஏ., பி. எல். பட்டங்களைப் பெற்றவர்; வழக்கறிஞராக விளங்கியவர்; இந்திய விடுதலை இயக்கத்தில் முன்னின்ற தமிழரில் முக்கியமான வராகக் கருதப்படுவர்; “ராஜாஜி” என்று மக்களால் மதிக்கப் பெற்றவர்; சென்னை முதல் மந்திரியாகவும் வங்கக்கவர்னராகவும் இந்தியாவின் இரண்டாவது தேசாதிபதியாகவும் பணிபுரிந்தவர்; விடுதலை இயக்க காலத்திலே ‘கல்கி’ கிருஷ்ணமூர்த்தி உதவியுடன் ‘விமோசனம்’ எனும் சமூக சீர்திருத்த இதழைச் சிறிது காலம் நடத்தியவர்; கடைசி காலத்தில் ஒரு புதிய அரசியற் கட்சியை உருவாக்கி வழி நடத்தியவர்.

வைதீக மதத்திலே ஆழ்ந்த பற்றுடைய ராஜாஜி வியாசர் மகாபாரதத்தை வியாசர் விருந்து என்றும், வான்மீகி ராமாயணத்தைச் சக்கரவர்த்தித் திருமகன் (1956) என்றும் எளிமையும் தெளிவும் மிக்க நடையில் இளைஞரும் விரும்பும் வண்ணம் வசனத்திலே தந்தவர். ‘கண்ணன் காட்டிய வழி’ யிலே பகவத்கீதையைத் தெளிவாக விளங்கியவர். ஸ்ரீ இராமகிருஷ்ணபரமஹம்சரின் பொன் மொழிகளை ‘ராமகிருஷ்ண உபதிஷதம்’ (1950) எனச் சுவையாக எழுதியவர். ஆதி சங்கரர் பேரால் வழங்கும் பஜகோவிந்தத்தைத் தமிழ்ப்படுத்தி விளக்கமும் தந்தவர். மகாத்மா காந்தியின் கடவுளைப் பற்றிய ஆங்கிலத் தொகுப்பான சத்தியமே கடவுள் (TRUTH IS GOD 1955) என்பதை ‘ரகுபதிராகவ’ என்ற பெயரிலே மொழி பெயர்த்தவர். அம் மொழி பெயர்ப்பு 1958 இலே வந்தது.

நம்மாழ்வாரின் திருவாய் மொழிப் பாசுரங்கள் சிலவற்றை ‘பக்திநெறி’ என்ற தொடரிலே எழுதியவர். அத்தொடர் 1961 இலே நூலாகவெளிவந்தது. ‘கல்கி’ யில் ‘சோமு’ (மீ.ப. சோமசுந்தரம்) உடன் சேர்ந்து ‘திருமூலர் தவமொழி’ என்ற தொடரிலே திருமந்திரவிளக்கம் செய்தார். அத்தொடர் 1964 இலே நூலாக வந்தது. ‘ஆத்மசிந்தனை’ யிலே ராஜாஜி மேனாட்டுச் சிந்தனையாளரை அறிமுகம் செய்துள்ளார்.

ஏராளமான கதைகளையும் கட்டுரைகளையும் ராஜாஜி எழுதியுள்ளார். அவற்றிற் பெரும்பான்மையானவை நூலுருவம் பெற்றுள்ளன.

இராஜசேகரமுதலியார்

தமிழ்நாடு பட்டேர் இராஜசேகரமுதலியார்
இராமாயண ஓரடிக்கீர்த்தனை பாடியவர்.

இராஜராம் கோவிந்தராம்

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த
மராட்டிய மரபினர்; தஞ்சாவூர் மராட்டிய
அரசரின் கீழ் அலுவல் பார்த்த குடும்பத்தினர்;
மராட்டிய மொழியில் இருந்த 82 வடநாட்டுப்
பக்த சரிதங்களை 'ஸ்ரீ பக்தலீலாமிர்தம்' என
ஐயாயிரத்திற்கு மேற்பட்ட பாடல்களாற் பாடி
யவர்.

ஆசிரியரின் தம்பி மாதுசாமி சூரியவம்சி
ஸ்ரீ பக்தலீலாமிர்தத்தைத் திரிசிரபுரம் வீ.
கோவிந்தபிள்ளை, தஞ்சை மதுரைமுத்து உபாத
தியாயர் என்போரைக் கொண்டு பார்வையிடச்
செய்து 1888 இலே தமது தஞ்சை திவாகர
முத்திராட்சரசாலையிற் பதிப்பித்தார்.

இராஜராஜன் I, 985 — 1016

விஜயாலயன் வழிவந்த சோழ அரசனைச்
சாமராஜ்யமாக விரிவாக்கி உயர்த்திய பெருமை
கொண்டவன் முதலாம் இராஜராஜன்; 'சிவ
பாதசேகரன்' என்று சிறப்பிக்கப் பெற்றவன்;
இராஜராஜன் காலத்திலே தோன்றிய கோயில்
கள் பலவற்றிலும் அவன் தஞ்சையில் எடுப்
பித்த இராஜராஜேசுவரம் தலையாயது. ஏறக்
குன்றைய ஆறு ஆண்டுகளிலே திருப்பணி முடிந்த
இராஜராஜேசுவரம் கண்டோர் வியக்கும் வண்
னம் வானளாவி நிலவுகின்றது. இக்கோயில்
793 அடி நீளமும் 397 அடி அகலமும்
கொண்ட பரப்பிக் உடையது; அதன் நடு
விமானம் 216 அடி உயரமுள்ளது. சோழரின்
பெருமைக்கும் புகழ்க்கும் சிவபக்திக்கும் சான்று
கூறி நிற்கும் இராஜராஜேசுவரம் சோழர்
காலச்சிறப்பத்திறனுக்கும் எடுத்துக் காட்டாகக்
காணப்படுகின்றது.

இராஜேந்திரசோழன் (1012 — 1044) காலத்
தில் அறியப்படும் இராஜராஜேசுவர நாடகம்
தஞ்சைக் கோயில் பற்றியதாகலாம்.

பன்னிரு திருமுறைகளிலே எவையெவை எவ்
வெப் பொழுது எவ்வெவரால் வகுக்கப் பெற்றன
என்று வரையறுத்துக்கூற இயலாதநிலை காணப்
படுகின்றது. ஆயினும் முதலேழு திருமுறைகளும்
நம்பியாண்டார் நம்பி காலத்திலே வகுக்கப்
பெற்றனவாதல் வேண்டும் என்றுகருத இட
முண்டு. இவற்றை வகுக்கக் காலாக இருந்த
சோழ மன்னன் இன்னான் என்று நிறுவுதல்
அரிதாகின்றது.

நம்பியாண்டார்நம்பி திருத்தொண்டர் திரு
வந்தாதியில் மூன்று இடங்களில் (50, 65, 82)
சோழர்களில் ஒருவரையோ அன்றி ஒன்றுக்கு
மேற் பட்டவரையோ போற்றுகிறார் என்பதைத்
துணைதலரிது; திருமுறைகண்டபுராணம் தரும்
பெயர்களான ராஜராஜமன்னன் அபயகுலசே
கரன், இராசராசமன்னவன், குலசேகரனும்
கோன் (1, 6, 13) என்பன மயக்கத்தையே
ஏற்படுத்துகின்றன; இந்நிலையிலே சேக்கிழார்
புராணம் கூறும் (24) திருமுறைகண்ட ராஜரா
ஜதேவர் இன்னா என்று எவ்வாறு துணைவது?

முதலாம் இராசராசன் காலம் வரை "திரு
முறை" என்ற சொல் நாடாண்ட சோழர்
ஒருவரது சாசனத்திலும் இடம் பெறவில்லை;
இராசராசன் காலத்திலே "திருமுறைத்தேவா
ரச்செல்வன்மடம்" ஒன்று சாசனங்களால் அறி
யப்படுகின்றது.

திருஇராஜேந்திரபட்டினம்

இராஜேந்திரபட்டினம் என இன்று வழங்கும்
திரு எருக்கத்தம் புலியூர், விருத்தாசலத்திற்குத்
தெற்கே ஏழு மைல் தொலைவிலுள்ளது.

இங்கு எழுந்தருளிய சிவபிரானுக்கு நீல
கண்டர் என்றும் இறைவிக்கு நீலமலர்க் கண்
ணியார் என்றும் பெயர். தல விருட்சம்
எருக்கு.

திருநீலகண்ட யாழ்ப்பாணநாயனார் அவத
ரித்த தலமிது. இத்தலத்திற்குச் சம்பந்தர்
பதிகமொன்றுண்டு (1.89).

இராஜேந்திரன் I, 1014 — 1044

முதலாம் இராசராச சோழனின் மகன்
முதலாம் இராஜேந்திரன்; சோழப் பேரரசின்
விரிவாக்கிய பெருமை மிக்கவன்; வடநாட்டுப்
படையெடுப்பிலே வெற்றி பெற்று, கங்கை
நீர் கொண்டு வந்து புதிதாக அமைத்த
கங்கை கொண்ட சோழபுரம் எனும் நகரிலே
கங்கை கொண்ட சோளேச்சரம் எனும் சிவால
யம் எடுப்பித்தவன்.

தந்தை தஞ்சையில் எடுப்பித்த பெரிய
கோயிலின் அமைப்பைப் பின் பற்றியே கங்கை
கொண்ட சோளேச்சரம் கட்டப் பெற்ற
போதும் அதன் உருவத்தில் சற்றுச்சிறியது;
சிற்பத் திறத்தில் மிகவுயர்ந்தது. ஆலய விமா
னம் நூறடிச் சதுரமும் 170 அடி உயரமும்
கொண்டது. மூலத்தானலிங்கம் தஞ்சைப் பெரிய
கோயிலுள்ள சிவலிங்கப் பெருமானைப் போல
மிகப் பெரியது; ஒரே கல்லால் அமைந்தது.
உட்கோயிலுக்கு எதிரே முற்றும் செங்கற்
களாலான பெரிய நந்தியுள்ளது. சுற்றுப்

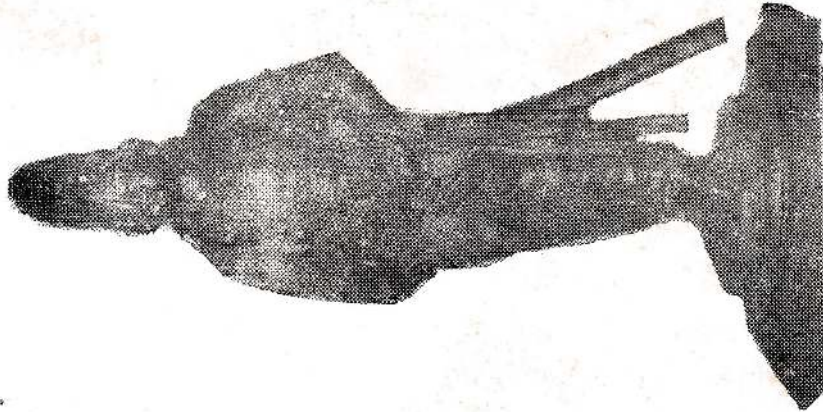
கி. இராஜகோபலாசாரியார்

மு. அந்நாசலம்

இராமகிருஷ்ணர்

இராஜ ராஜன்

பிராகாரம், மண்டபங்கள், தூண்கள் முதலியன சிறந்த சிற்பவேலைப்பாடுகள் அமைந்தவை.

கருவூர்த்தேவரின் திருவிசைப்பாவினை உடைய கங்கை கொண்ட சோழீச்சரம் இராஜேந்திரன் ஆட்சியிலே எழுந்த கோயில்களிலே தனிச் சிறப்பு வாய்ந்தது. ஆயினும் இன்று சிதைந்த நிலையிலுள்ளது; ஊரும் குடிவளம் குறைந்து காணப்படுகின்றது.

இருக்கு வேதம்

நான்கு வேதங்களில் முதலில் வைத்து எண்ணப்படுவது இருக்கு வேதம். 'இருக்கு' எனும் பாடல்களாலானது இருக்குவேதம். இதன் பாடல்கள் பலவற்றை ஏனைய வேதங்கள் உள்ளடக்கியுள்ளமையாலும் இதனுள் மிகப் பழமையான பாடல்கள் அதிகம் காணப்படுவதாலும் இது முக்கியத்துவம் பெறுகின்றது. இது வைதிக மொழியில் அமைந்தது.

இருக்கு வேதத்திற்கு இருபத்தொரு பாடாந்தரம் மரபில் கூறப்படுகின்றது. சரணியூகம் இருக்கு வேதத்தின் ஐந்து சாசகங்களைக் குறிப்பிடுகின்றது. இவற்றில் சாகல பாடாந்தரம் பேணப்பட்டு வந்துள்ளது; ஏனைய பாடாந்தரங்களில் இருந்து சிற்சில பாடல்களே மண்டலங்களிற் சேர்க்கப்பட்டுள்ளன. எட்டாவது மண்டலத்திற் கிலமாக இடம் பெறும் பதினொரு வாலகிலய சூக்தம் இவற்றில் அடங்குவன.

இருக்கு சங்கிதை பத்து மண்டலங்களையுடையது; 1017 சூக்தங்களும் கில சூக்தம் பதினொன்றுமாக 1028 சூக்தங்கள் இடம்பெறுவன; இச்சூக்தங்களிலே 10,417 பாடல்களுள்.

முதலாவது மண்டலத்தைப் பதினெட்டு ரிஷிகளின் ஆக்கங்களாகக் கூறல் மரபு. இரண்டாவது முதல் ஏழாவது வரையுள்ள மண்டலங்களுக்கு சிருஸ்தமர், விசுவாமித்திரர், வாமதேவர், அத்திரி, பாரத்துவாசர், வசிட்டர் எனும் ரிஷிகள் ஆசிரியர்களாகக் கருதப்பட்டுள்ளனர். கண்வர், ஆங்கிரஸ் என்போர் எட்டாவது மண்டலத்து ஆக்கியோராகக் கொள்ளப்படுவர். ஒன்பதாவது, பத்தாவது மண்டலங்கள் பலருடைய ஆக்கங்களாகக் கருதப்படுவன. இங்கு கூறப்பெற்றவர்கள் தாம் பாடல்களின் ஆசிரியர்கள் என்ற கருத்தினை ஆய்வாளர்கள் பலர் ஆதரிக்கவில்லை என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

இருக்குப் பாடல்களைப் பாடியவர்களில் இடம் பெறுவோர் சிலர் பெண்கள்; சிலர் சூத்திரர்; சிலர் ஒதுக்கப்பட்டோர் என்று கருதுவா.

பத்து மண்டலங்களிலே இரண்டு முதல் ஏழு வரையிலான மண்டலங்களிலே மிகப் பழைய பாடல்கள் இருப்பதாகக் கருதப்படுகிறது. அவெஸ்தாவுக்கும் இருக்குக்கும் சிறிதளவு ஒற்றுமைகள் காணப்படுதல் நோக்கத்தக்கது. முதலாம், பத்தாம் மண்டலங்களிலே பிற்பட்ட காலத்தன அதிகம் இடம் பெறுவதாகக் கருதுவர். பிராகிருத மொழிகளும் திராவிட மொழிகளும் இருக்கு வேதத்திலே தம் செல்வாக்கினைச் செலுத்தியுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது. இந்தோ ஐரோப்பிய பகுதிகளையும் இந்தியப் பகுதிகளையும் இன்று இருக்கிலே பிரித்துணர்வது அரிது.

பெரும்பான்மையான இருக்கு வேதப் பாடல்கள் அக்காலத்தில் வழிபாட்பெற்ற தெய்வங்களின் பண்புகளைப் போற்றி, அவர்களை விளித்து, தாம் அளிக்கும் ஆகுதிகளை விவரித்து, அவற்றை ஏற்றுக் கொண்டு, தாம் வேண்டும் பொருள்களை இரந்து கேட்கும் பான்மையில் அமைந்தவை. உலகியல் விடயங்கள், அரசர்களைப் போற்றிக் கூறும் பகுதிகள் (தானஸ் துதிகள்), கதைப்பண்புடைய உரையாடல்கள் (சம்வாதசூக்தங்கள்), தத்துவக் கருத்துகளை கூறும் பாடல்கள் முதலியன சிறுபான்மையினவாக அங்குமிங்கும் சிதறுண்டு கிடக்கக் காணலாம்.

இருக்கு வேதம் கூறும் வழிபாட்டு முறை எளிமையானது. ஆகுதிகளை அளித்து வேண்டியதை இரந்து கேட்பதாக அமைவது.

இருக்கு வேதம் கூறும் வழிபாட்டினைச் சிலர் இயற்கை வழிபாடு என்பர். இக்கூற்றிலே ஓரளவு தான் உண்மையடங்கியுள்ளது. இயற்கைக் கூறுகளை வேதகாலத்து மக்கள் வழிபட்டு வந்தனர் என்பதை அநுமதிக்கும் முகமாய் பாடல்கள் பல காணப்படுகின்றன. ஆயினும் இயற்கைப் பொருள்கள் தம் இயல்பான நிலையுடன் தெய்வப் பண்புகளும் சிறிதுசிறிதாக விரவப் பெற்று நாளடைவில் தெய்வீக நிலை எய்திய வளர்ச்சியினையும் இருக்கு வேதம் தெளிவாக்குகின்றது. இதைத் தொடர்ந்து இத்தெய்வங்களின் பண்புகளைக் கூறும் அடைமொழிகள் தனியே பிரிந்து அடைமொழிகள் எனும் தன்மை நீங்கப் பெற்று வேறு தனித் தெய்வங்களின் பெயராக அமைந்து வேறு தெய்வங்களையும் குறித்து நிற்பதையும் இருக்கு வேதம் காட்டுகின்றது.

இருக்கு வேதம் பல தெய்வங்களைக் கூறுகின்றது. பல தெய்வங்களையும் வழிபட்ட மரபினை இது சுட்டுகின்றது. ஆயினும் ஒரு தெய்வத்தை வழிபடும் வேளையில் அத் தெய்வத்தின் மீது உயரிய பண்புகளை எல்லாம் ஏற்றி ஒப்புயர்வற்ற ஒரே தெய்வமோ என்று நினைக்கும் வண்ணம் உயர் நிலைக்கு இட்டுச் சென்று அத் தெய்வத்திடம் தான் விரும்பும் பொருளை யாசிப்பதைக் காண்கிறோம். பிறிதொரு தெய்வத்தை வழிபடும் போதும் இம் முறைமை பின்பற்றப்படுகின்றது. ஒரே கடவுட்கொள்கையின் தோற்ற நிலைக்கு இம் முறைமை இட்டுச் செல்கின்றது.

தத்துவக் கருத்துகள் நிரம்பிய பாடல்களைப் பத்தாவது மண்டலத்திற் காணலாம். இந்திய தத்துவத்தின் தோற்ற நிலையை இங்கு அவதானிக்கலாம்.

இருக்கு வேதத்தில் இந்திரன் தலை சிறந்த தெய்வமாகக் காணப்படுகிறான். இதனுள் இடம் பெறும் பாடல்களிலே நான்கிலொரு பகுதிக்கு மேற்பட்ட பாடல்கள் இந்திரனைப் போற்றுவனவாகவே காணப்படுகின்றன. இந்திரனுக்கு அடுத்த பெருமை பெற்று விளங்குபவன் அக்கினி. இருக்குவேத சமயத்தின் உயரியநிகழ்ச்சியாம் வேட்டலில் முக்கிய இடம் வகிக்கும் இருவரில் ஒருவரான அக்கினிக்கு இருநூற்றுக்கு அதிகமான பாடல்களுள், சோம யாகத்தில் உயரிய இடம் பெறும் சோமன் எனும் தெய்வம் இருக்கு வேதத்தின் ஒன்பதாம் மண்டலம் முழுவதிலும் போற்றப்படுகிறான். இந்திரன், அக்கினி, சோமன் எனும் மூவரை அடுத்து அதிகம் பாடல்களைப் பெறுபவர் அகவினிடேவர் எனும் இரட்டையர். வருணன் இருக்கு வேதத்திலே மிக உயரிய நிலையில் வைத்துச் சித்திரிக்கப்படுகின்ற தெய்வமாகும். காயத்திரி (சாவித்திரி) பந்திரத்திற்கு உரிய தெய்வம் பூஷன்.

அதிதி, அப்பு, அபாம்நபாத், அம்சன், ஆர்யமன், அஜஏகபாதன், ஆதித்தர், ஆரண்யானீ, இராத்திரி, உருத்திரன், உஷை, சவிதா, சரஸ்வதி, சிந்து, சுதுதீர், சூரியன், தஷன், தியேள, திருதஅபத்யன், துவஷ்டா, பகன், பர்ஜன்யன், பிரகஸ்பதி (பிரஜாபதி, பிரம்மணஸ்பதி), பிரிதுவி, மருத்துக்கள், மித்திரன், ரோதசீ, வாக், வாயு, வாதம், விஷ்ணு, விபாட், விவஸ்வான் முதலிய தெய்வங்களும் இருக்கு வேதத்திலே இடம் பெறுகின்றன. இருக்கு வேதத்திலே உருத்திரனும், விஷ்ணுவும் சிறு தெய்வங்கள் என்பது மனங்கொளத்தக்கது.

இருக்கு வேதத்தின் பிராமணங்கள் ஐதரேய பிராமணம், கௌஷீதகி பிராமணம் என்பனவாம். கௌஷீதகி பிராமணத்திற்குச் சாங்காயன பிராமணம் என்றும் பேர்.

பஞ்சிகைக்கு ஐந்து அத்தியாயமுடைய எட்டுப் பஞ்சிகை கொண்ட ஐதரேய பிரமாணம் சோமயாகம், அக்கினி ஹோத்திரம், இராஜகுயம் பற்றிக் கூறுகின்றது.

கௌஷீதகி பிராமணம் முதலாறு அத்தியாயத்தில் அக்கினிசயனம், அக்கினிஷ்டோமம், தர்சபூரணமாசம், சாதூர்மாஸ்யம் முதலியனவற்றையும் தொடரும் 24 அத்தியாயத்தில் சோமயாகம் பற்றியும் கூறும்.

வேள்விக்கு முக்கியத்துவம் அளிக்கும் பிராமணங்களிலே தேவர்கள் நிலை பெருமை குன்றிக் காணப்படும். உருத்திரனும் விஷ்ணுவும் பிராமணங்களிலே பெருந் தெய்வ நிலையினை அடைகின்றனர். பிரஜாபதியும் இங்கு முக்கியத்துவம் பெறுகின்றார்.

ஐதரேய பிராமணத்துள் அடங்கியது ஐதரேய ஆரணியகம்; ஐதரேய ஆரணியகத்துள் அடங்கியது ஐதரேய உபநிடதம். இதே போன்று கௌஷீதகி பிராமணத்துட் கௌஷீதகி ஆரணியகமும் அவ்வாரணியகத்துள் கௌஷீதகி உபநிடதமும் அடங்குவன.

இருசமய விளக்கம்

சைவ வைணவ சமயக் கொள்கைகளை ஆகம வல்வி, ஆரணவல்வி என்ற பெண்களிருவர் கூற்றிலே வைத்து விளக்கி முடிவிலே திருமாலே பரம்பொருள் என்பதை நிலைநாட்ட எழுந்தது இருசமய விளக்கம்.

இருசமய விளக்கம் பாடியவர் அரிதாசர் என்பவர். கிருஷ்ணன் எனும் இயற்பெயருடன் களப்பாளர் மரபிலே தொண்டைநாட்டு அரிவாசபுரத்திற் (அரிதையிற்) பிறந்து அங்குள்ள திருமாலுக்குப் பல கைங்கரியமும் புரிந்து பரமபாகவதராகி வாழ்ந்த அரிதாசர், கிருஷ்ணதேவராயரின் (1509 — 1529) அமைச்சர் வடமலையாரின் சகோதராவர்.

இரு சமய விளக்கம் பிங்கள வருடம் (1857) பதிப்பிக்கப்பட்டது.

இருதய உபநிடதம்

இது கிருஷ்ண யசர் வேதத்தைச் சேர்ந்தது. முக்திகோபநிடதம் தரும் 108 உபநிடதப்பட்டியலில் இடம் பெறுகின்றது.

இருபாலை

ஈழ நாட்டின் வடமாகாணத்தில் யாழ்ப்பாணம் மாவட்டத்திற் கோப்பாய்ப் பிரிவினாள்ள இருபாலையிலே திருக்கோயில்கள் பலவுள்.

ஸ்ரீ வாலாம்பிகாதேவி சமேத வைத்தீஸ் வரசுவாமி கோயில் 1866 இலே குளத்திற்குத் தெற்குப் பக்கத்திலே அமைக்கப்பட்டுப் பின்பு நெடுங்கேணிக்கு மாற்றப்பட்டு 1948 இலே குடமுழுக்கு விழாச் செய்யப்பட்டது. அம் பாள் விக்கிரம் 1967 இலே தாபிக்கப்பட்டு 1976 இலே குடமுழுக்குச் செய்யப் பெற்றது.

கற்பகவிநாயகர் கோயில் மகோற்சவம் ஆனி உத்தரத்தன்று தீர்த்தம் நடைபெறக் கூடியதாகப் பதினாந்து நாள் நடைபெறும். நித்திய பூசையும் சிவராத்திரி, மாதச்சதுர்த்தி, பிள்ளையார் பெருங்கதை, கசமுகாசுரசங்காரம், திருக்கார்த்திகை போன்ற காலங்களில் விசேட பூசையும் ஒழுங்காக நடைபெறுகின்றது. நாவலர் குருபூசை, நாயன்மார் குருபூசைகள் ஒழுங்காக இங்கு நடப்பன.

வேளாளர் தோப்பில் அமைந்த ஸ்ரீ பால சுப்பிரமணியசுவாமிகோயிலில் மூல மூர்த்தியாக வேல் இடம் பெறுகின்றது. பரிவார மூர்த்திகளாக ஆறுமுகசுவாமி, பிள்ளையார், வைரவர் எழுந்தருளியுள்ளனர். வைகாசி விசாகத்தில் தீர்த்தம் அமையுமாறு பன்னிரு நாள் மகோற்சவம் நடக்கும். நித்தியபூசையும் புரட்டாதி மானம்பூ, கார்த்திகை விளக்கீடு முதலிய விசேட விழாக்களும் இங்கு முறையாக நடைபெறுகின்றன.

கதிர்காமத்தில் இருந்து கொண்டு வரப்பட்ட வேல் கதிர்காமசுவாமிகோயில் மூலமூர்த்தியாகத் தாபிக்கப்பட்டுள்ளது. நித்தியபூசையும் ஆவணி உத்தரத்தில் சங்காபிஷேகம், திருவிழா என்பனவும் சிறப்பாக நடக்கின்றன.

ஸ்ரீ கந்தசுவாமி கோயில் எனும் பழைய திருக்கோயிலிலே சுப்பிரமணியர் மூலமூர்த்தியாகவும் கண்ணகி அம்பாள், நாகம்பாள், விநாயகர், வைரவர், முனியப்பர் பரிவார மூர்த்திகளாகவும் எழுந்தருளியுள்ளனர். நித்திய பூசைகள் இங்கு நடக்கின்றன.

கட்டப்பிராயில் ஸ்ரீ முத்துமாரியம்மன் கோயில் எனும் பழைய திருக்கோயிலுண்டு. பிள்ளையார், முருகன், வைரவர், நாகதம்பிரான் பரிவார மூர்த்திகளாக எழுந்தருளியுள்ளனர். வைகாசியில் மகோற்சவமும் நித்திய பூசையும் நடைபெறுகின்றன.

திரு இரும்புதல்

தஞ்சாவூர் மாவட்டத்தில் பாவநாசம் தாலுகாவில் இரும்புதலை என வழங்கும் ஊரே திருவிழிமிழலைக்குரிய திருத்தாண்டகத்தே அப்பர் சுவாமிகளால் 'இரும்புதலார்' என்ற விடத்துக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது (6.51.6). இங்குள்ள சிவாலயத்திலே முதல் இராஜராஜசோழன் முதலியோர் காலத்து அமைந்த சாசனங்களுள்.

திரு இரும்பூளை

ஆலங்குடி என இன்று வழங்கும் திரு இரும்பூளை எனும் திருத்தலம் தஞ்சாவூர் மாவட்டத்தில், தஞ்சாவூர் — திருவாரூர் இருப்புப் பாதையில் நீடாமங்கலம் இருப்புப் பாதை நிலையத்திற்கு வட மேற்கே கும்பகோணம் போகும் வழியில் நான்கு மைல் தொலைவிலுள்ளது.

இத்திருத்தலத்துச் சிவபிரானுக்குக் காசியாரணியார் (ஆபத்தசகாயர்) என்றும் இறைவிக்கு ஏலவார்குழலி என்றும் பேர். முப்புறமும் அகழ் போன்ற திருக்குளம் சூழப் பெரிய தெற்குக் கோபுரமும் சிறிய கிழக்குக் கோபுரமும் கொண்டு அழகாகக் காட்சி தரும் திருக்கோயில். அம்மன் கோயில் தனியாக வுண்டு. இங்கு தட்சணமூர்த்தி விழா சிறப்பானது. அவருக்கு மூலவரும் உற்சவமும் உண்டு.

விசுவாமித்திரர் பூசித்துப் பேறுபெற்றபதி. இதற்குத் திருஞானசம்பந்தர் பாடிய திருப்பதிகம் ஒன்றுண்டு (2.36). இரும்பூளைப் புராணமும் உண்டு.

திரு இரும்பைமாகாளம்

புதுச்சேரி இருப்புப்பாதை நிலையத்திற்கு வட மேற்கே ஐந்துமைல் தொலைவில் இரும்பைப் பதியிலுள்ள மாகாளம் என்னும் திருக்கோயில் அமைந்துள்ளது. மாகாளம் பூசித்த காரணத்தால் மாகாளம் எனக் கோயில் பெயர் பெற்றது.

இத்தலத்துக் கோயில் கொண்ட சிவபிரானுக்கு மாகாளேசுவரர் என்றும் இறைவிக்குக் குயில்மொழி நாயகி என்றும் பெயர். மூலத்தானத்திற்குப் பின்னது முருகன் கோயில். மூலத்தானம் கற்பணி; மற்றவை செங்கல் வேலை.

இத்தலத்திற்குத் திருஞானசம்பந்தர் பாடிய திருப்பதிகம் ஒன்றுண்டு (2.117).

இருவினையொப்பு

ஆன்மா கருவிகரணங்களைப் பெற்று அவற்றால் வரும் சிற்றறிவு சிறு செயல்களால் வினைகளைச் செய்தும், வினைப்பயனை அனுபவித்தும் பிறந்திறந்து வரும் பொழுது, சத்துவகுண சம்பந்தம் முதலியவற்றாலும், திருவருளின் துணையினாலும் சரியை கிரியா யோகங்களைச் செய்ய நேரும். அப்படிச் செய்து முதிர்ச்சி பெற அத்தவ விசேடத்தால் இருவினையொப்பு வந்தெய்தும்.

நல்வினை தீவினைகளிலும், அவற்றின் விளைவாகிய புண்ணிய பாவங்களிலும், இவற்றின் பயனாகிய இன்பதுன்பங்களிலும் ஒன்றில் விரும்பும் ஒன்றில் வெறுப்புமின்றி ஆன்மா அறிவின் கண் ஒப்ப வெறுப்பு நிகழ்தல் இருவினையொப்பு.

இதனால் மலபரிபாகமும் சத்திநிபாதமும் வந்தெய்தும். ஆன்மா இறைவன் திருவடியைத் தாரகமாகத் தலைப்படும்.

இரேவணசித்தர்

சிதம்பரரேவணசித்தர் என்றும் அழைக்கப் பெறுவர்; பதினாறாம் நூற்றாண்டிலே தமிழகத்திலே வாழ்ந்தவர்; அகராதி நிகண்டினை கி.பி. 1594 இலே இயற்றியவர்.

திருமேற்றளிப்புராணம், திருவலஞ்சுழிப்புராணம், பட்டமச்சுரப்புராணம் எனும் புராணங்களை இயற்றியவர்; இப்புராணங்கள் மறைந்து போன நூல்கள்; சிவஞானதீபம் என்றொரு நூலும் இயற்றியவர் என்பர்.

இரேவணசித்தர்

கன்னட இலிங்காயத நூல்களில் அடிக்கடி கூறப்படும் ஐந்து ஆசாரியர்களில் ஒருவர் இரேவணர் அல்லது இரேணுகர் அல்லது இரேவணசித்தர். இவர் சீடர் சொன்னொகைகித்தராமர் பசுவேசுவரரோடு பணி புரிந்த வராதலால் இவர் காலம் பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டாகும்.

இவர் வரலாறு கன்னடத்தில் ஹரிஸ் வரகுக்குப் பின் மல்லண்ணர் ரேவண சித்தேஸ்வர காவியத்திலும், சதுர்முகபொம்மராசர் ரேவணசித்தேஸ்வர புராணத்திலும் கூறப்படுகின்றது.

இலக்கணமுத்தையா 1861 — 1912

தமிழ்நாடு கோவில்பட்டி பொம்மையபுரம் எனுமூரினர்; சோழவந்தான் கிண்ணிமடம் சிவப்பிரகாசசுவாமிகளிடம் இலக்கணலக்கியங்கற்றவர்;

சங்குரும்பை அந்தாதி, சங்குரும்பை பதிற்றுப் பத்தந்தாதி பாடியவர்.

இலக்குமணபாரதியார் 1769 — 1859

கொங்குநாடு மடவளாகம் எனுமூரினர்; தேவராஜபண்டிதர் எனும் சிவப்பிராமணரின் புதல்வர்; மடவளாகத்திலும் ஊதியூரிலும் வாழ்ந்தவர்.

சிவமலைக் குறவஞ்சி, மடவளாகத்துப்புராணம் என்பவனவற்றைப் பாடியவர்; தி. அ. முத்துசாமிக்கோடூர் சிவமலைக்குறவஞ்சியை 1918 இல் பதிப்பித்தார்.

இலக்குமணப்பிள்ளை, தி. 4.5.1864 — 23.7.1950

தென்னிந்தியாவிலே திருவனந்தபுரத்திற் பிறந்தவர்; திரவியம் பிள்ளையின் புதல்வர்; கலைமாணிப் பட்டம் பெற்றவர்; தலைமைப் பொக்கிஷ அதிகாரியாக உயர்ந்து ஓய்வு பெற்றவர்; முத்தமிழ் ஆர்வலர்; தமிழிசை இயக்கத்தில் ஈடுபட்டவர்.

இவர் கீர்த்தனைகள் சிலவற்றை அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகம் பதிப்பித்துள்ளது; ஆலயத்திறப்பு, ஞானானந்தன் அடிமலை, புத்தர் பெருமான் சிந்து முதலியவற்றைப் பாடியவர்; நாடகங்களும் இயற்றியவர்.

இலக்குமி

ஐசுவரியத்தைக் குறிப்பிடுவதாக இருக்கு வேதத்தில் இடம் பெற்ற 'லக்ஷ்மி', அதர்வ வேதத்திற் பெண்ணுருவம் பெற்று, பிராமணங்களிலே தெய்வமாகக் காணப்படுகிறாள். பூர்வலக்தம் திருமகளின் குணங்களைக் கூறுகின்றது.

இலக்குமி இராமாயணத்திலே தாமரைப் பூவினைக் கையிலே தாங்கிக் கொண்டு கடல் நுரையிலிருந்து தோன்றுகிறாள்; அக்கடல் பாற்கடல் என்ற கதையுமுண்டு. பிருகுமுனிவரின் மகளாகப் பிறந்த கதையும் உண்டு. சதபத பிராமணத்திற் பிரஜாபதியிலிருந்து தோன்றிய வளாகவும் கூறப்படுகின்றது.

சதபத பிராமணத்தில் ஆதித்தரின் இருமனைவிராக லக்ஷ்மி குறிப்பிடப்படுவர்; பிருகுவின் மகளாகத் தோன்றித் தவஞ் செய்து விஷ்ணுவை மணுளாக அடைந்த கதையுமுண்டு.

திருவோடு சேர்ந்த மால், திருமாலாகப் போற்றப்படுதல் மரபு. லக்ஷ்மி நாராயணன் எனும் வடமொழி மரபும் இதனையே சுட்டுகின்றது. விஷ்ணு அவதாரம் எடுத்தது போல லக்ஷ்மியும் சீதையாகவும் ருக்மிணியாகவும் அவதாரம் எடுத்துள்ளாள்.

'ஸ்ரீ' என்ற பதமும் 'திரு' என்ற சொல்லும் ஒரே பொருளின; ஐசுவரியத்தைக் குறித்து நிற்பன. இருக்கிலும் 'லக்ஷ்மி' ஐசுவரியத்தைச் சுட்டி நிற்பது மனங்கொளத்தக்கது. இதனால் லக்ஷ்மி செல்வத்திற்குத் தெய்வமாகப் பொதுவாகக் கருதப்படுவாள். ஆயினும் இன்று மகாலக்ஷ்மிக்கு வழங்கும் பெயர்களை நோக்கையில் அவள் பல்வேறு காரியங்களுக்கும் கருத்தாவாகக் கருதப்படுதல் தெளிவாகும்.

தலைக்ஷ்மி, தானியக்ஷ்மி, சந்தானக்ஷ்மி, செளபாக்கியக்ஷ்மி பாக்கியக்ஷ்மி, வித்தியக்ஷ்மி, ஞானக்ஷ்மி, தைரியக்ஷ்மி, வீரக்ஷ்மி, கீர்த்திக்ஷ்மி, திருகலக்ஷ்மி, வாணிஜ்யக்ஷ்மி, ராஜ்யக்ஷ்மி, சுதந்திரக்ஷ்மி, சுவர்க்கக்ஷ்மி, கஜக்ஷ்மி என்றெல்லாம் மகாலக்ஷ்மி வழங்கப்படுகின்றாள். முற்கிளந்த பெயர்களிலே எட்டின் வைத்து அஷ்டலக்ஷ்மி என்று கூறும் மரபுண்டு.

கஜலக்ஷ்மி தோற்றம் ஒன்று கலித்தொகைப் பாடலிலே இடம் பெறுவது ஈண்டு குறிப்பிடத்தக்கது (44.1-7).

துர்க்காலக்ஷ்மி, லக்ஷ்மிதுர்க்கை, அஷ்டாதசபுஜ ஸ்ரீ மகாலக்ஷ்மி துர்க்காதேவி எனும் வழக்குகளிலே ரௌத்திர பாவமும் சாந்த பாவமும் உணர்த்தும் வெற்றியும் பொருளும் இணைந்த தன்மைகளைக் காணலாம். தாந்திரிகர்களின் சண்டிகா தேவியிலே துர்க்கை, லக்ஷ்மி, சரஸ்வதி என்போர் இணைந்து காணப்படுவர்.

நவராத்திரி விரதத்தின் போது முதல் மூன்று நாள் துர்க்கைக்கும் அடுத்த மூன்று நாள் லக்ஷ்மிக்கும் கடைசி மூன்று நாள் சரஸ்வதிக்கும் என வைத்து வழிபடும் முறையிலே மகாசக்தியின் மூன்று நிலைகளைக் காண்கிறோம்.

வைணவரிடையே லக்ஷ்மிக்கு மிகவும் முக்கியமான இடமுண்டு. பெரியபிராட்டியார், பெருந்தேவித்தாயார் என்று அவரிடையே லக்ஷ்மி பேர்பெறுவள். ஸ்ரீவைஷ்ணவம் என்பது ஸ்ரீ (லக்ஷ்மி) சம்பந்தமுடைய வைணவம் என்ற பொருளுடையது. இவர் சேர்ப்பித்தால் ஒழிய விஷ்ணு அடியார்களுக்கு அருளுவதில்லை என்று வைணவர் கருதுவர். லக்ஷ்மி திருமாலிடம்

புருஷகாரமாக நிற்பதாக வைணவத்துவம் கூறும். லக்ஷ்மியைத் தொழுது விட்டே விஷ்ணுவைத் தொழுவது வைணவர் மரபு.

திருவரங்கத்து ஸ்ரீரங்கநாயகியும் திருவேங்கடத்து அலர் மேல் மங்கையும் வைணவரிடையே பெருமதிப்புப் பெற்ற லக்ஷ்மியாம்.

ஆழ்வார்களும் ஆசாரியர்களும் வைணவர்களும் பெரிய பிராட்டியாரைத் துதித்து அதிகம் பாடியுள்ளனர். நாலாயிரத் திவ்விய பிரபந்தத்துத் திருப்பாசுரங்கள் ஆழ்வார்கள் பெரியபிராட்டியார் மீது செலுத்திய பத்தியைத் தெளிவாக உணர்த்துவன. ஆளவந்தாரின் சதுஸ்லோகி, கூரத்தாழ்வாரின் ஸ்ரீஸ்தவம், பட்டரின் ஸ்ரீ குணரத்னகோசம், வேதாந்த தேசிகரின் ஸ்ரீஸ்துதி போன்றவை ஆசாரியர்கள் ஸ்ரீ தேவிக்கு அளித்த முக்கியத்துவத்தை எடுத்துக் காட்டுவன. பிரபந்த வித்துவான் கொ. பள்ளி கொண்டான்பிள்ளை (யதிராஜதாசர்) போன்றோர் இலட்சுமி மீது தமிழிலே பல பிரபந்தங்களைப் பாடியுள்ளனர்.

இலக்குமி தோத்திரங்கள் பல தமிழிலே உள்ளன. ஆறுமுகநாவலர் 1868 இலே இரண்டாம் பதிப்பாக விநாயகர் கவசம் முதலியன வற்றுடன் இலக்குமி தோத்திரம் ஒன்றினைப் பதிப்பித்துள்ளார். வீரவைணவர் அல்லாதோர் திருமகளை, செல்வத்தின் தெய்வத்தை, பாடிப் பரவிய பாடல்களும் பிரபந்தங்களும் பல தமிழிலேயுள்ளன.

திரு இலஞ்சி

திருநெல்வேலியைச் சார்ந்த திருக்குற்றாலத்துக்கு வடக்கிலும் தென்காசிக்கு மேற்கிலும் சித்திராநதிக் கரையில் அமைந்தது திருவிளஞ்சி எனும் திருத்தலம். திருக்குற்றாலத்திற்குரிய பரிவார தலங்களுள் ஒன்றாக விளங்குவது இத்திருத்தலம். மகிழ் (இலஞ்சி) தலவிருட்சம்.

இத் திருக்கோயிலில் இரு பிராகாரங்களுள். சூரியன், தட்சணாமூர்த்தி, வஞ்சுரதேவர், அறுபத்துமூவர், கன்னிவிநாயகர், வள்ளிதேவசேனா சமேத முருகன், வேணுகோபாலன், காசி விசுவநாதர், விசாலாட்சியம்மை, குற்றாலநாதர், குழல்வாய்மொழியம்மன், அகஸ்தியர், சாஸ்தா, சப்தகன்னியர், ஆறுமுகன், சனிஸ்வரன், சண்டிகேசரர், பைரவர் ஆகியோர் சந்நிதிகள் முதற் பிராகாரத்திலுள்.

இரண்டாம் பிராகாரத்தில் கர்ப்பக்கிருகம் இரு சந்நிதிகளாகக் காட்சி தருகிறது. ஒரு சந்நிதியில் இலஞ்சிப் பெருமான் வள்ளி தேவசேனாசமேதராய்க் காட்சி தருகிறார். மற்றைய

சந்திதியில் இருவாலுகேசர் எனும் சிவபிரான் இருவாலு கேசற்கினியாளுடன் காட்சி தருகிறார். இருவாலுகேசர் அகத்தியராற் பிரதி-டை செய்யப் பெற்றவர்.

பிரமன் முதலியோர் பூசித்துப் பேறுபெற்ற தலமிது. அருணகிரிநாதர் இத்தலத்தின் மீது திருப்புகழ் பாடியுள்ளார். திரு இலஞ்சி முருகனுலா (பண்டாரக் கவிராயர்), திரு இலஞ்சி முருகன்பிள்ளைத்தமிழ் (செங்கோட்டை கவிராச பண்டாரத்தையா) எனும் பிரபந்தங்களுமுள்.

திரு இலஞ்சி முருகன் உலா

திருநெல்வேலியைச் சார்ந்த திருக்குற்றாலத் திற்கு வடதிசையில் உள்ள திருவிளஞ்சி என்னும் திருத்தலம், தலவிருக்ஷமான இலஞ்சியினால் (மகிழால்) பெயர் பெற்றது.

திருவிளஞ்சியில் வீற்றிருக்கும் முருகப் பெருமானைப் பாடுவது திருவிளஞ்சி முருகனுலா. காப்பு வெண்பா இரண்டினை ஆதியிலும் வாழி வெண்பாவொன்றினை அந்தத்திலுமுடைய உலாவின் இடையே அமைந்த கவிவெண்பாவிலே 460 கண்ணிகளுள்.

இதனைப் பாடியவர் மேலகரம் பண்டாரக் கவிராயர் என்பவராவார். அவர் திரிகூடராசப் பக்கவிராயரின் புதல்வராவார். திரிகூடராசப்பர் பதினேழாம் நூற்றாண்டின் பிற்கூறிலும் பதினெட்டாம் நூற்றாண்டின் முற்கூறிலும் வாழ்ந்தவர்.

முருகப் பெருமானின் பெருமைகூறி, அவன் திருத்தலமாம் திருவிளஞ்சியின் மான்மியம் கூறி, அத் திருத்தலத்தின் விழாக்காலத்து உலகினருக்கு அருள்பாலிக்கப் பவனி புறப்பட்ட முருகப் பெருமானைக் கண்டு, ஏழு பருவ மகளிரும் மையலால் வாட, உலாப் போந்ததாகத் திருவிளஞ்சி முருகன் உலா அமைகின்றது; திருவிளஞ்சியின் வரலாறும் ஏழுபருவ மகளிரின் செய்திகளும் விரிவாகக் கூறப்பட்டுள்ளன.

இவ்வுலாவினை உ. வே. சாமிநாதையர் 1935 இலே பதிப்பித்தனர்; இரண்டாம் பதிப்பு 1956 இலே வெளிவந்தது.

திரு இலஞ்சி முருகன் பிள்ளைத்தமிழ்

திருநெல்வேலியைச் சார்ந்த திருக்குற்றாலத் துக்கு வடக்கேயுள்ள திருத்தலம் திருவிளஞ்சி. இத்தலம் தலவிருட்சமாகிய இலஞ்சியால் (மகிழ்) பெயர் பெற்றது.

இத்தலத்திற் கோயில் கொண்ட முருகப் பெருமானைப் பாடுவது திருவிளஞ்சி முருகன் பிள்ளைத்தமிழ். இப்பிள்ளைத்தமிழிலே புறுவுறுப்

பாம் காப்பினை அடுத்து இடம்பெறும் பத்துப் பருவங்களாம் காப்பு, செங்கீரை, தால், சப்பாணி, முத்தம், வாராணை, அம்புலி, சிற்றில், சிறுபறை, சிறுதேர் என்பனவற்றிலே தால், வாராணை சிற்றிற் பருவங்களிலே பருவத்திற்குப் 11 பாக்களும் ஏனைய ஏழு பருவங்களிற் பருவத்திற்குப் 10 பாக்களுமாக, காப்பு நீங்கலாக 103 செய்யுளுள்.

செங்கோட்டை கவிராச பண்டாரத்தையா பாடியது திருவிளஞ்சி முருகன் பிள்ளைத்தமிழ்.

இலட்சுமி கணபதி

வந்தாயகப்பெருமானின் திருக்கோலங்களில் இலட்சுமி கணபதி ஒன்றாகும். இத்திருக்கோலத்திலே கிளி, மாதுளம்பழம், கச்சம், அங்குசம், பாசம், கற்பகக்கொடி, கடகம், வரதம் என்பனவற்றை எண் திருக்கரங்களிலே தாங்கியிருக்கிறார். அமுதப் பிரவாகம் போன்ற வெண்மை நிறத்தோடு நீலத்தாமரைப்பூவை ஏந்திய இரு பெருந்தேவிமார்களுடன் திகழும் திருக்கோலமிது.

திரு இலம்பைக்கோட்டுர்

செங்கற்பட்டு மாவட்டத்தில் திருவிற்கோலத் திலிருந்து தென்மேற்கே இரு மைல் தொலைவிலுள்ள திருத்தலமிது.

இங்கு கோயில் கொண்ட சிவபிரானுக்குச் சந்திரசேகரர் என்றும் அம்மைக்குக் கோடேந்து முகையம்மை என்றும் பேர். தீர்த்தம் சந்திரதீர்த்தம். அரம்பாதியர் பூசித்த தலம், அசம்பையங்கோட்டுர் என்றிருந்து இலம்பையங்கோட்டுராகத் திரிந்தது என்பர்.

திருஞானசம்பந்த மூர்த்திசுவாமிகளின் திருப் பதிகம் ஒன்று இத்திருத்தலத்திற்குண்டு (1.76).

இலிங்கப்பஹயர்

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டிலே தமிழ்நாட்டில் உத்தமதானபுரத்தில் வாழ்ந்தவர்; கம்ப ராமாயணச் சொற்பொழிவிலும் இசைப்பாட்டு இயற்றுவதிலும் வல்லவர்.

சுவாமிமலை முருகக்கடவுள் மீது குறவஞ்சி நாடகம் பாடியவர்.

இலிங்கபுரணம்

சங்கத மொழியிற் சுட்டப் பெறும் பதினெண் மகா புராணங்களில் இலிங்கபுரணம் ஒன்றாகும். இது அவற்றுள் இடம் பெறும் பத்துச் சிவபுராணங்களில் ஒன்றாகும்.

பூர்வ பாகத்தில் 108 அத்தியாயமும் உத்தர பாகத்தில் 55 அத்தியாயமுமாக 163 அத்தியாயமுடையதாக இலிங்கபுராணம் பதிப்பிக்கப்பட்டுள்ளது. இலிங்கபுராணப் பதிப்புகளிலே சுமார் 9000 பாடல்கள் இடம் பெறுகின்றன.

இலிங்க புராணம் அதற்குரிய மூல வடிவத்திலே கிடைக்கவில்லை என்றும் திருத்தப் பெற்றதும் அதிகரித்ததுமான வடிவத்திலேயே கிடைக்கின்றது என்றும் கூறுவர். இதன் உத்தரபாகம் பிற்பட்ட சேர்க்கை என்றும், வேறு புராணங்களில் இருந்து பெறப்பட்ட பாடல்கள் பல இதனுள் இடம் பெறுகின்றன என்றும் கூறுவர்.

இலிங்கபுராணம் கி. பி. ஏழாம் நூற்றாண்டிற்கும் பத்தாம் நூற்றாண்டிற்கும் இடைப்பட்ட காலத்தில் இயற்றப் பெற்றதாக ஆய்வாளர் கூறுவர்.

கோயில், கோயில் வழிபாடு, தெய்வ பிரதிட்டையும் வழிபாடும், இலிங்க பிரதிட்டையும் வழிபாடும், சிவ வழிபாட்டு விபரங்கள், சிவதோத்திரங்கள், இரு சிவ சகஸ்ரநாமப் பட்டியல்கள், இரு வேறுபட்ட சிவமூர்த்த பட்டியல்கள், சிவமகிமை உணர்த்தும் நிகழ்ச்சிகள் என்பனவற்றிற்கு முக்கியத்துவம் அளிக்கும் இலிங்கபுராணத்திலே பஞ்சலக்ஷணம், யுக தர்மங்கள், தர்மசாத்திரப் பொருள்கள், தத்துவங்கள் (அத்வைத வேதாந்தம், சாங்கியம் யோகம், பாசுபதம்) என்பனவும் இடம் பெறுகின்றன. நாரதர் இசையில் தேர்ச்சி பெற்றதும் விவரிக்கப்படுகின்றது. வானவியல், சோதிடம் பற்றி ஒன்பது அத்தியாயங்கள் கூறுகின்றன. மரணத்தினை உணர்த்தும் நிமித்தங்கள் ஒரு அத்தியாயத்திலே விரிவாகக் கூறப்படுவன.

இலிங்கபுராணம் பம்பாயில் 1858 இல் முதன்முதலாக அச்சிடப் பெற்றது என்பர். அண்மையில், 1960 இலே, கல்கத்தாவிலே ஒரு புதிய பதிப்பு வெளிவந்துள்ளது.

இந்தி, குஜராத்தி, தெலுங்கு, கன்னடம், ஆங்கிலம், தமிழ் எனும் மொழிகளிலும் இலிங்க புராணம் மொழி பெயர்க்கப்பட்டுள்ளது.

அதிவீரராம பாண்டியன் (1564 — 1604) தமிழிலே மொழி பெயர்த்த இலிங்கபுராணம் சென்னையிலே 1876 இலே அச்சிடப் பெற்றுள்ளது. இதன் ஆசிரியர் குலசேகர பாண்டியன் என்று பாயிரம் கூறும். இதனுள் உத்தர பாகத்துள் மாற்றங்கள் சில காணப்படுகின்றன.

இலிங்கம்

பல்வேறு கருத்து மோதல்களுக்கு இடமான விடயமாக இலிங்க வழிபாட்டின் தோற்றம் காணப்படுகின்றது. இலிங்கவழிபாடு, ஆண் உறுப்பு வழிபாடாக ஆரம்பித்தது என்பர் மேனாட்டார்; ஆதிவாசிகளின் வழிபாட்டு முறை என்பர் வேறுசிலர்; கந்து வழிபாடு என்பர் சிலர்; யூபஸ்தம்ப வழிபாடு தோற்றுவித்தது என்றார் சிலர்; இலிங்கம் குறியீடு என்பர் சிலர்.

இருக்கு வேதத்திற் 'சிசனதேவ' இருமுறை இடம் பெறுகின்றது. சாயனர் சிசனம் என்ற உறுப்பினால் வினையாடுபவர் சிசனதேவர் என்று உரை எழுதினார். சிசனம், பால் அடையாள உறுப்பு என்று சங்கத அகராதி கூறும். பேராசிரியர் மக்டொனல்ட் இருக்கு வேதத்தில் வரும் சிசனதேவ என்ற பதத்திற்குப் பிறவிக்குக் காரணமான ஆண் உறுப்பு என விளக்கம் தந்து அதன் மூலம் இலிங்கவழிபாடு ஆண்உறுப்பு வழிபாடு என்று கருதினார். இலிங்கத்தின் வடிவம் ஓரளவுக்கு ஆணுறுப்புப் போன்று அமைதல் இக்கருத்தினை மேலும் ஆதரிப்பதாகக் கருதப்பட்டது. ஆனால் ஆண் உறுப்பை மட்டும் குறிப்பது இரு உறுப்புகளின் இணைப்பைச் சுட்டுமா என்பதை நோக்காது விட்டு விட்டனர். அகமும் தடி அல்லது பண்டைய ஏரினைச் சுட்டிய ஒஸ்ரிக் மொழிச் சொல்லே இலிங்கம் என்ற சொல்லுக்கு மூலம் என்பார் சிலர் என்பதும் இங்கு கவனிக்கத்தக்கது.

ஆதிவாசி வழிபாட்டு முறை என்பவர் சிவ வழிபாட்டின் பண்டைய வடிவம்தான் ஆண்குறி வழிபாடு என்று கருதினர்.

'கந்து', 'கந்தம்' என்ற சொற்கள் பழந்தமிழ் இலக்கியங்களிலே இடம் பெறுகின்றன. யானையைக் கட்டிய தறி அல்லது குற்றி, கந்து என வழங்கப்பட்டுள்ளது. (நற். 62.2, மதுரைக். 383) "மரையேறு சொறிந்த மாத்தாள் கந்து" ஆதிண்டு குற்றி என்று கருத முடியும் (அகநா. 287,4-6). கந்து, கந்தம் வழிபடப் பெற்ற பொருளாகவும் காணப்படுகின்றது (பட்டி. 246 — 249, புறநா. 52.12-13, அகநா. 307.11-12). இக்கந்து (கந்தம்) பொதியிலில் அமைந்திருக்கின்றது. 'கந்துடைநிலை' திருமுருகாற்றுப்படையில் இடம் பெறுகின்றது (226). கந்திலே கடவுள் உறைந்த செய்தி சில பாடல்களில் உண்டு (புறநா. 52.12-13, அகநா. 307.11-12).

தெய்வீகம் உடையதாக வழிபடப் பெற்ற மரம் அழியும் போது, அதன் அடிமுதல் நிலைத் திருக்கையில், அதனைச் சுற்றிக் கட்டித்

தொடர்ந்து வழிபட்டனர். மரத்தின் தெய்வம் அதில் நிலைத்திருப்பதாகக் கருதினர். அவ்வடிமுதல் 'கந்து' என்றும் அதன் வழிபாடு 'கந்துடைநிலை' என்றும் வழங்கப்பட்டன என்பர் சிலர். 'கந்து' அழிந்தபோது கற்றாண் அவ் விடத்தில் நாட்டப்பட்டு வழிபடப்பட்டது. அப்போது அது 'கந்தழி' எனப்பட்டதாம். கந்து ழிந்த இடத்தில் வைக்கப்பட்டது கந்தழி என்றார் இவர். இக்கந்தழி சிவலிங்க வடிவம் பெற்றுத் தொடர்ந்து கந்தழியாக வழங்கியதாம்.

அதர்வவேத சம்கிதையில் யூபஸ்தம்பத்தினைப் போற்றும் பாசரம் உண்டு. இப்பாசரம் சிவலிங்க வழிபாட்டுக்குக் காரணமாய் அமைய, யூபஸ்தம்பம் சிவலிங்கத்திற்கு இடம் விட்டு ஒதுங்கியது என்பர் சிலர். யூபஸ்தம்பத்தைப் பயன்படுத்தியவர் ஆரியர் என்பர். தாஸ்யுஸ் (DASYUS) என்று அவர்கள் மதித்தவர்கள் இலிங்க வழிபாட்டினராயின், இரண்டினையும் இணைத்து நோக்குதல் பொருந்துமோ என்பது சிந்திக்க வேண்டியது.

இலிங்கத்தினைக் குறியீடு என்பவர்கள் சிவ பெருமானைக் குறிப்பதாக இலிங்கம் அமைந்தது என்பர். இறைவனின் அளவிறந்த ஆற்றலைச் சுட்டுவதாக லிங்கத்தினைக் கருதியவர்கள் 'கந்தழி' யும் அப் பண்பினையே சுட்டுவதாகக் கருதினர். இலிங்கபுராணம், வாயுபுராணம், கூர்மபுராணம் முதலியன குறியீட்டுக் கொள்கையை ஆதரிப்பன.

சிவபெருமானுக்கு அருவம், அருவுருவம், உருவம் என மூன்று வடிவங்கள் கூறப்படுவன. இவை முறையே நிஷ்களம், சகளநிஷ்களம், சகளம் எனச் சாத்திரங்கள் கூறுவன. இவற்றிலே அருவுருவமான வடிவம் சதாசிவம் என்று வழங்கப்படும். இதுவே சிவலிங்க வடிவமாகும். இதனைச் சோதி சொரூபம் என்றும் கூறுவர். கந்தழி இப்பொருள் தருவதாகவும் சிலர் கூறுவர். லிங்—ஒடுக்கத்தையும், கம்—தோற்றத்தையும் உணர்த்துவதால் இலிங்கவடிவம் ஒடுக்கத்தையும் தோற்றத்தையும் சுட்டு மென்பர் சிலர். லிங்க—சித்திரித்தல் எனக் கொண்டு படைத்தல் முதலியவற்றால் உலகைச் சித்திரிப்பதாகிய பரமேசுவரப்பிரபாவம் லிங்கம் என்றும் கூறுவர்.

இலிங்கம் என்ற பொருள் பண்டைக் காலத்திலேயே காணப்படுகின்றது. சிந்து வெளியிலே சிவலிங்கங்கள், யோக நிலையிலுள்ள மும்முக வடிவம், எருது வடிவங்கள் முதலியன கண்டெடுக்கப்பட்டுள்ளன. ஆனால் அதைக் குறிக்கும்

'சொல்' தமிழிலே எது வென்று துணிய முடியவில்லை' 'கந்தழி' தான் அச் சொல் என்பார் கூற்று ஆராயத்தக்கது.

சிவம் அல்லது சிவன் என்ற சொல்லால் எதனை உணர்ந்து கொள்கிறோமோ அந்தப் பொருள் பண்டைய தமிழர் காலத்திலும் இருந்தது. ஆனால் அவர்கள் அந்தப் பொருளைச் சிவம் என்ற சொல்லாற் குறிப்பிட்டுக் கூறினார்கள் என்று சொல்ல முடியவில்லை. பொதுச் சொற்களும் உருவுடைக் கடவுளை உணர்த்தும் சொற்களும் பண்டைய தமிழ் இலக்கியத்திலே சிவபிரானைக் குறித்துள்ளன. பேரெயில் முறுவலார், உருத்திரங் கண்ணனார் முதலிய பெயர்கள் பண்டைய புலவர் பட்டியலிலே காணப்படுகின்றன.

சிவலிங்கத்திலே அடிப்பகுதி பீடம் அல்லது ஆவுடை என வழங்கப்படும். அதனுள் கீழ்நாக்கி அமையும் உறுப்பு கோமுகி எனப்படும். ஆவுடையின் நடுவிலே நீண்டு விளங்கும் உறுப்பு லிங்கமாகும். இதன் அடிப்பாகம் பிரமப்பாகம் என்றும் மத்தியப்பாகம் விஷ்ணுப்பாகம் என்றும் பாகம் சிவப்பாகம் என்றும் கூறப்படுவன.

இலிங்காயதம்

இலிங்காயதமதம், வீரசைவம் என்றும் சக்தி விசிஷ்டாத்வைதம் என்றும் வழங்கப் பெறும். இது சைவசமயப் பிரிவுகளில் ஒன்றாகும்.

வீரசைவர் இலிங்கதாரணம் உடையவர்களாதலால் இலிங்காயதர்கள் எனப்படுவர். அவர்கள் இலிங்கத்தைக் கழுத்திலே பூண்பவர்கள்; கையிலே வைத்துப் பூசிப்பவர்கள்; இஷ்டலிங்கத்தை அன்றி வேறென்றையும் வழிபடவேண்டுவதில்லை என்னும் கொள்கையுடையவர்; இலிங்கதாரணம் செய்யாதவர்களிடம் உணவு முதலியன உட்கொள்ளார்; இலிங்கதாரணம் செய்தவர்களிடம் சாதி குலம் முதலிய வேற்றுமை பாராட்டமாட்டார்கள்.

வீரசைவத்திலே முக்கிய இடம் பெறும் தீக்ஷயின் போது சங்கமக் குரு வழங்கும் இஷ்டலிங்கத்தை அன்றி ஸ்தாவரலிங்கத்தைக் கூட வணங்காத தீவிரம் வீரசைவரிடமுண்டு. விக்ரிகவழிபாட்டினையும் பலதெய்வ வணக்கத்தையும் கண்டிப்பதோடு கோயில் வழிபாட்டையும் அவர்கள் ஆதரிப்பதில்லை. ஒவ்வொரு இலிங்காயதரும் ஏதோவொரு வீரசைவ மடத்தைச் சேர்ந்தவர்களாகவே இருப்பார்கள்.

சிவபிரானின் ஐந்து முகங்களிலிருந்து தோன்றிய ஐந்து ஆசாரியர்கள் இலிங்காயதமதத்தை

நிறுவியவர்கள் என்றும் ஐந்து குரவர்களும் ஐந்து சிவலிங்கங்களிலிருந்து தோன்றியவர்கள் என்றும் வீரசைவமரபு கூறுகின்றது.

ரேணுகாசார்யர் (ரேவணராத்தியர், ரேவணசித்தர்) கொல்லிப்பாகை சோமேஸ்வரலிங்கத்திலிருந்தும், தாருகாசாரியர் (மருளாராத்தியர், மருளசித்தர்) வட சேஷத்திரசித்தேஸ்வரலிங்கத்திலிருந்தும், ஏகோராமராத்தியர் (சங்குகன்னர்) திராட்சாராமத்து இராமலிங்கத்திலிருந்தும், விஸ்வாராத்தியர் (வில்லகர்ணர்) காசிவிசுவேஸ்வரலிங்கத்திலிருந்தும், பண்டிதாராத்தியர் ஸ்ரீசைலம் மல்லிகார்ஜுனலிங்கத்திலிருந்தும் தோன்றியதாகவும் இவர்கள் ரம்பாபுரி, உஜ்ஜயினி, கேதாரம், காசி, பருப்பதம் எனுமிடங்களிலே ஐந்து மடங்களை நிறுவியதாகவும் இலிங்காயத்தின் தோற்றம் கூறப்படுகின்றது.

கி. பி. பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டில் இலிங்காயதம் கர்நாடக தேசத்தில் மறுமலர்ச்சிகண்டது. பசுவேசர் தலைமையிற் பிரபுதேவர், சென்னபசவர், மகாதேவியக்கா, பீமகவி போன்றோர் இலிங்காயத மதத் தத்துவங்களை வரையறை செய்து கர்நாடகத்திலே வீரசைவம் செல்வாக்கு அடையவும் நிலைபெறவும் வழி செய்தனர். கர்நாடகத்திற் செல்வாக்கடைந்த வீரசைவம் அரசு பரம்பரைகளின் ஆதரவுடன் ஆந்திரப் பிரதேசத்திலும் தமிழ்நாட்டிலும் பரவிற்று. விஜயநகரசாம்ராஜ்யம் தோன்றிய போது தமிழ்நாட்டிலே வீரசைவம் ஆளுநர் ஆதரவு பெற்றிருந்தமை குறிப்பிடத்தக்கது. ஈழநாட்டிலும் மாகன் ஆட்சியின் போது வீரசைவம் அவனுடைய ஆதரவினைப் பெற்றுள்ளது என்று கருதச் சான்றுகளுள் ஈழநாட்டின் கிழக்குப் பிரதேசத்திலே இச் செல்வாக்கினைச் சுட்டும் எச்சங்கள் காணப்படுகின்றன.

கர்நாடக மறுமலர்ச்சிக்கு முன்பு ஆந்திராவிலும் தமிழ்நாட்டிலும் வீரசைவம் நிலைபெற்றிருக்கவில்லை எனல் பொருந்தாது. திருமலர் சுட்டும் கடுஞ்சுத்த சைவம் வீரசைவமாயிருத்தல் கூடும். கும்பகோணம் பெரியமடம் என்றும் வீரசிம்மாசனபீடம் என்றும் சாரங்கதேவர் மடம் என்றும் பலவாறு அழைக்கப்பெறும் மடத்தினை பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த ஓட்டக்கூத்தர் தக்கயாகப்பரணியிலே குறிப்பிட்டுள்ளமை மனங்கொள்ளத்தக்கது. தமிழ்நாட்டு வீரசைவர் தாம் வீராகம நெறியிலே ஒழுகுபவர் என்று கூறுவர். மேலும் வீரபத்திரக் கடவுளுக்கு அவர்கள் முக்கியத்துவம் கொடுத்தலும் குறிப்பிடத்தக்கது.

ஆயினும், வீரசைவம் தமிழ் மக்களிடையே எத்தகைய செல்வாக்கினைப் பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டுக்கு முன்பு பெற்றிருந்தது என்று துணிய முடியவில்லை. கர்நாடக மறுமலர்ச்சி அதன் வளர்ச்சிக்கு உதவியதாகத் வேண்டும்.

தமிழ்நாட்டிற் கும்பகோணம் பெரியமடம் நீங்கலாக மயிலம் பொம்மபுரம் சிவஞானபாலையதேசிகர் ஆதீனம், துறையூர் சிவப்பிரகாச தேசிகர் ஆதீனம், திருப்பேரூர் சாந்தலிங்கதேசிகர் ஆதீனம், விருத்தாசலம் குமாரதேவர் மடம், திருப்போரூர் சிதம்பரகலாமிகர் மடம், பாண்டிச்சேரி அம்பலத்தாடுவார் மடம், திருப்பாதிரிப்புலியூர் ஞானியார் சுவாமிகள் மடாலயம் (திருக்கோவலூர் ஆதீனம்), சிதம்பரம் ஈசானிய மடம், திருவண்ணாமலை குகை நமச்சிவாயம்மடம் முதலைய வீரசைவ மடங்களுள் சிதம்பரம் மேளனாமி மடம் ஒரு காலத்தில் வீரசைவமடமாக விளங்கியது.

வீரசைவ சித்தாந்தத்தை “ஷுட்ஸ்தலசித்தாந்தம்” என்பர். ‘ஷுட்ஸ்தலம்’ என்பது ஆறு இடம் என்ற பொருள் தருவது. பரம்பொருள் எல்லாப் பிரபஞ்சங்களும் தோன்றவும் ஓடுங்கவும் இடமாக இருப்பதால் பரசிவத்தலம் எனப்படும். இத்தலம் இலிங்கத்தலம், அங்கத்தலம் என இரண்டாகப் பிரிக்கப்படுகின்றது. இலிங்கம் இறையையும் அங்கம் உயிரையும் குறிப்பிடுகின்றன.

அங்கத்தலத்தில் பக்தி, மாகேசுவரம், பிரஸாதம், பிராணலிங்கம், சரணம், ஐக்கியம் என ஆறுபடிகள் உள். உயிர் பக்தி முதல் ஒவ்வொரு படிகளிலே உயர்ந்து இறையுடன் ஆறவது படியிலே ஐக்கியமாகின்றது. இலிங்கத்தலமும் ஆசாரலிங்கம், குருலிங்கம், சிவலிங்கம், சங்கமலிங்கம், பிரசாதலிங்கம், மகாலிங்கம் என ஆறு படிகளையுடையது.

வீரசைவத்திலே குறிப்பிட்ட கடமைகளை முறையாகப்பின்பற்றினால் ஆன்மா தூய்மையடைந்து படிப்படியாக ஏறி மாயையில் இருந்து விடுதலை பெற்றுச் சிவத்தோடு ஐக்கியமாகி விடுகின்றது. ஆரம்பத்தில் பதவிடம் இருந்து வேறுபட்டு நிற்கும் ஆக்மா படிப்படியாக ஏறிப் பதியுடன் ஐக்கியமாகும் போது தன் தனித்தனிமையை இழந்து விடுகின்றது. இதனை விசேஷாத்வைதம் என்பர்.

இலிங்காதயர்கள் இறைவனோடு ஐக்கியம் அடைவதற்குரிய நெறிமுறைகளை வீரசைவம் அஷ்டாவரணம், பஞ்சாசாரம் என இரு தொகுப்பிலே வகுத்துக் காட்டுகின்றது. இவற்றிலே அஷ்டாவரணம் என்பது;

1. குரு குரு வழிபாடு
2. இலிங்கம் ஆன்மலிங்கவழிபாடு
3. சங்கமம் சிவனடியார் வழிபாடு
4. விபூதி விபூதியணிதல்
5. உருத்திராக்கம் உருத்திராக்கமணிதல்
6. தீர்த்தம் இலிங்க வபிடேக தீர்த்தத் தையும் குருபாததீர்த்தத் தையும் உட்கொளல்
7. பிரசாதம் இறைவனுக்கும் குருவுக்கும் சிவனடியாருக்கும் படைத்த உணவை உண்ணல்.
8. மந்திரம் பஞ்சாட்சர மகாமந்திரம் (சடாட்சர மகாமந்திரம்)

யத்திற்குப் பதிலாக வீரசைவர் கலச ஸ்தாபனம் செய்வர். கலசஸ்தாபனம் இலிங்கத்தை குறிப்பதாகும். நாற்றிசைகளிலும் நான்கு கலசமும் நடுவிலே ஒரு கலசமும் வைத்து அவற்றை இணைத்து பஞ்சாசாரிய மரபில் தம்மதம் வந்தமையை வீரசைவர் புலப்படுத்துவர்.

வீரசைவர் தாவரபோஷணிகள்; மது, போதை வஸ்துகள், புகையிலை முதலியனவற்றை ஏற்காதவர்கள்; சாதிப்பாகுபாட்டினை ஏற்காததோடு தீண்டத்தகாதவர்கள் என ஒதுக்கப்பட்ட மக்கட் குழுவினரையும் தம் சமூகத்திற் சேர்த்துக் கொள்பவர்கள்; பெண்களுக்கு சம அந்தஸ்து அளிப்பவர்கள்; பஞ்சகுதகங்களை மறுப்பவர்கள்.

இலிங்கதாரணம் செய்யும் உரிமையைப் பெண்களுக்கும் அளிப்பவர்கள்; விதவை கல்யாணத்தை அனுமதித்துப் பிள்ளைத் திருமணத்தைக் கண்டிப்பவர்கள்; இறந்தோரை அடக்கஞ் செய்பவர்கள்; மந்திரத்தந்திரங்களை ஆதரிக்காதவர்கள்.

இலிங்கோத்பவர்.

சிவபெருமானின் மகேசுவர மூர்த்தங்களில் (உருவத் திருமேனிகளிலே) இலிங்கோத்பவர் முக்கியமானதாகும். சிவன்கோயில்களிலே கருவறையில் அமைந்துள்ள மூலமூர்த்திக்குப் பின்பக்கத்திலே வெளி விமானத்திலே மேற்கு நோக்கி இலிங்கோத்பவர் வடிவம் அமைக்கப்பட்டிருக்கும். கருவறையிலுள்ள மூர்த்திக்கும் இலிங்கோத்பவருக்குமான நேரடித் தொடர்பினை உணர்த்துவதாக இவ்வமைப்புக் காணப்படுகின்றது.

இலிங்கோத்பவர் வடிவம் சிவலிங்கத்தின் நடுவே வளர்ந்து தோன்றி நிற்கும். இறைவனின் சிரகம் பாதங்களும் கண்களுக்குப் புலப்படாத முறையில் வடிவம் அமைந்திருக்கும். நான்கு கரத்திலே பின்கரம் இரண்டும் மான் மழுத் தாங்கிய வடிவிலும் முன்கையிரண்டும் அபயவரத்திற்செய்யலமைந்தும் காணப்படும். இலிங்கோத்பவரின் முடிக்கயலிலே அன்ன வடிவத்திலே பிரமணும் கீழே பன்றி உருவிலே விஷ்ணுவும் இடம் பெறுவர்.

இலிங்கோத்பவரின் தோற்றத்தின் கதை கந்தபுராணம் தட்சகாண்டத்து அடிமுடிதேடிய படலத்திலே விரிவாக விளக்கப்பட்டுள்ளது. சிவபெருமானின் பரத்துவத்தை இக்கதை உணர்த்துகின்றது. பிரமணும் விஷ்ணுவும் 'யாமே பரப் பிரமம் யாமே பரப்பிரமம்' என்று வாதிட்டுப் போரிட்டபோது அக்கிணி தோன்றி அகிலம் எல்லாம் பரவி அண்டசராசரங்கள் அனைத்தையும் பாதித்தது. அப்போது சோதிமயமான மலை ஒன்று அவ்விருவரிடையே தோன்றி

பஞ்சாசாரம் என்பது மேல் வருவன:

1. இலிங்காசாரம்:

இஷ்டலிங்கத்தையன்றி வேறெதையும் உயர்வாகக் கருதாததோடு இஷ்டலிங்கத்திற்கு நிவேதனம் செய்யாத எவற்றையும் ஏற்காது இருத்தல்.

2. சதாசாரம்:

அறவாழ்க்கையில் வழுவாது நின்று, நல்வழியில் உழைத்துப் பொருளீட்டி, ஒரு பகுதியை மட்டும் துய்த்து, ஏனையவற்றைச் சமுதாயத்தொண்டுக்குப் பயன்படுத்தல்.

3. சிவாசாரம்:

ஏனையோரிடத்து அமைந்த சிவத்தைக் காணுதலும் சிவம் பெருக்கும் தொண்டில் ஈடுபடுதலும், இலிங்காயதருள் உயர்வு தாழ்வு கருதாமையும்.

4. பிருத்த்யாசாரம்:

விவங்கு முதல் தாவரம் வரையுள்ள உயிர்களிடத்து அன்பு கொண்டு சீவகருணையை வளர்த்தல்.

5. கணசாரம்:

சிவத்தை விளக்கத் தடையான எல்லா ஒழுக்கத்தையும் நீக்கி ஒழுகுதல்.

வேதக்கிரியைகளை வீரசைவர் ஏற்பதில்லை. வீரசைவர் தம் கிரியைகளுக்கு சங்கமர் எனும் தம் குருமாரையே நியமிப்பர். அவர்களைப் பெரிதும் மதித்து நடத்துவர். பிராமணர்களுக்கு வீரசைவரின் கிரியைகளிலோ அல்லது வழிபாடுகளிலோ இடமில்லை. அக்கிணி காரி

பது, அப்போது எழுந்த அசரீரி அச்சோதி வடிவின் அடிமுடியைக் காண வல்லவர் எவரோ அவரே பரப்பிரமம் என்று கூறியது. திருமால் வராக வடிவத்தில் அடியையும் பிரமா அன்ன வடிவத்தில் முடியையும் தேடிக்களைத்து அகந்தை நீங்கி உண்மையறிவு பெற்றனர். தம்மில் மேலான பரம்பொருள் பரமசிவனே என்ற உணர்வு பிறக்கவே இறைவனைத் துதித்து நின்றனர். சிவபிரான் சோதிவடிவத்திடையே தோன்றிக் காட்சியளித்தார். இறைவனை வணங்கி தம்பிழை பொறுத்தருள வேண்டிய பிரமனுக்கும் விடிணுவுக்கும் அருள்புரிந்து சிவன் மறைந்தார். சோதிப்பிழம்பு தோன்றிய இடத்திலே ஒரு மலை உருப்பெற்றது. அதுவே அருணாசலம். அரியும் அயனும் இலிங்கோத்பவராகத் தோன்றிய சிவனை வழிபட்ட இரவே சிவராத்திரி எனச் சிறப்பிக்கப்படுவது.

காஞ்சி கைலாசநாதர் கோயிலில் இடம் பெறும் இலிங்கோத்பவர் வடிவம் சிற்பத்திற்கு காணப்படும் பழைய வடிவமாகக் கருதப்படுகின்றது. தஞ்சாவூரிலுள்ள முதலாம் இராசராசன் கல்வெட்டொன்றிலே இலிங்கோத்பவர், லிங்கபுராணதேவர் என்று குறிப்பிடப்படுகின்றார்.

திருமூலரும் தேவார முதலிகளும் இலிங்கோத்பவர் மூர்த்தத்தைப் பாடிப் பரவியுள்ளனர். புஷ்பத்தின் சிவமகிம்மநஸ்தோத்திரத்திலும் சங்கராசாரியரின் சிவானந்த லகரியிலும் இம் மூர்த்தம் போற்றப்படுகின்றது.

இலிங்கோத்பவர் தோன்றிய சிவராத்திரி சிவபெருமானுக்குரிய விரதங்களிலே சிறப்பு வாய்ந்தது. இது நித்திய சிவராத்திரி, பட்ச சிவராத்திரி, மாத சிவராத்திரி, யோக சிவராத்திரி, மகாசிவராத்திரி என்று ஐந்து வகைப்படும்.

ஆண்டின் 24 சதுர்த்தசிகளிலும் செய்யும் சிவபூசை நித்திய சிவராத்திரி. தைமாதம் கிருஷ்ணபட்சப் பிரதிமை முதல் 13 நூள் பூசை பட்ச சிவராத்திரி. மாசி கிருஷ்ண சதுர்த்தசி, பங்குனி முதல் திருதியை, சித்திரை கிருஷ்ண அட்டகம் முதலியன மாத சிவராத்திரி. திங்கட்கிழமை முழுவதும் அமாவாசையாக இருத்தல் யோக சிவராத்திரி. மாசி மாதம் கிருஷ்ண சதுர்த்தசியில் நள்ளிரவில் இலிங்கோத்பவர் தோன்றிய நாள் மகாசிவராத்திரி.

திரு இலுப்பைப்பட்டு

இலுப்பைப்பட்டு எனத் தற்போது வழங்கும் திருத்தலம் திருப்பழமண்ணிப்படிக்கரை என்று முன்பு பெயர் பெற்றிருந்தது. தஞ்சாவூர்

மாவட்டத்தில் வைத்தீஸ்வரன் கோயிலுக்கு மேற்கேயுள்ள மண்ணிப்பள்ளத்தை அடைந்து, அங்கிருந்து வாழ்கொளி புத்தூருக்கு மேற்கே ஒரு மைல் சென்றால் இத்திருத்தலத்தை அடையலாம்.

இங்கு எழுந்தருளிய சிவபிரானுக்கு நீலகண்டர் என்றும் இறைவிக்கு சமீர்தகரவல்லி என்றும் பேர். சிவபிரான் ஆலகாலவிடத்தை அருந்தியபோது உமாதேவியார் கண்டத்தைக் கையால் பற்றி விடம் உள்ளே போகாது செய்ய, இறைவன் நீலகண்டம் காட்டிய ருளியபதி இதுவாம். இங்கு பாண்டவர் பூசித்த பஞ்சலிங்கங்கள் உள்ளன.

இத்திருத்தலத்திற்குச் சுந்தரர் பாடிய திருப்பதிகம் ஒன்றுண்டு (7.22).

இளங்கோயில்

திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள் திருவடைவு திருத்தாண்டகத்திலே கரக்கோயில், ஞாழற்கோயில், கொகுடிக்கோயில், இளங்கோயில், மணிக்கோயில், ஆலக்கோயில் எனச் சில கோயில்களைக் குறிப்பிடுவர். அப்பர் குறிப்பிடும் இக் கோயில்களின் விளக்கம் இப்போது தெளிவாகத் தெரியவில்லை.

இளங்கோயிலைச் சிலர் பாலாலயம் என்று கருதுவர். கோயிற்றிருப்பணி முடியும் வரை மூர்த்தியைத் தற்காலிகமாக எழுந்தருளுவித்து வழிபாடு செய்யும் ஆலயத்தினையே பாலாலயம் என்று வழங்குவர்.

சிலர் முருகப்பெருமான் கோயிலே இளங்கோயில் என்று வழங்கப்படுவது என்பர்.

நெல்லூர் மாவட்டம் நெல்லூரிலுள்ள சங்கதச்சாசனமொன்று 'இளங்கோயில்' ஒன்றினைக் குறிப்பிடுகின்றது. இளங்கோயில் பாலாலயமாக இருந்தால் இச்சாசனம் வட மொழிப் பெயராகிய பாலாலயம் என்பதைக் கூறியிருக்கும். கடம்பூர் இளங்கோயிலை அப்பரும் கூறுகிறார்; இராஜராஜன் காலத்துச் சாசனமும் கூறுகின்றது. கி. பி. ஏழாம் நூற்றாண்டிலிருந்து பத்தாம் பதிரேராம் நூற்றாண்டு வரை கடம்பூர் கோயில் பாலாலயமாக இருந்ததெனல் பொருந்துமோ என்பது சிந்திக்கத்தக்கது. மேலும் சித்தூர் மாவட்டம் சந்திரகிரி தாலுகா திருச்சோகிலூரில் இருந்த இளங்கோயிலில் எழுந்தருளியிருந்த கடவுளுக்குத் திரு இளங்கோயில் பெருமானடிகள் என்ற பெயர் காணப்படுவதும் சிந்திக்கத்தக்கது.

இளங்கோயில் என்பது விமான அமைப்பின் ஓட்டியெழுந்த பெயர் என்பர் வேறு சிலர். சிற்ப நூல்களில் ஸ்ரீ கரக்கோயில் எனப்படுவது இளங்கோயிலாக இருக்கலாம் என்பது அவர் களுடைய கருத்து.

அப்பர் சுவாமிகள் சோண்டு திருமீயச் சூர் (பேரளம்) கோயிலையும் இளங்கோயில் என்பர். பதி மூன்றாம் நூற்றாண்டில் எழுந்த இரத்தினகிரி சாசனமொன்றிலே திருவாலீசர முடைய நாயனார் இளங்கோயிலும், திருக்க யிராய முடையநாயனார் இளங்கோயிலும் குறிப் பிடப்படுகின்றன.

இளசைப் பதிற்றுப் பத்தந்தாதி

சென்னை அடுத்த தொட்டிக்கலை எனும் ஊருக்கு அணித்தாக உள்ளது இளங்காடு எனும் ஊர். இவ்விளங்காடு எனும் திருத் தலத்தில் எழுந்தருளியுள்ள அகத்தீஸ்வரராம் சிவபிரான் மீது பாடப் பெற்றது இளசைப் பதிற்றுப்பத்தந்தாதி.

காப்பும் பஞ்சாக்கர தேசிகர் வணக்கமும் நீங்கலாக நூறு பாடல்களையுடையது இளசைப் பதிற்றுப்பத்தந்தாதி. பதிற்றுப்பத்தந்தாதி யின் இயல்புக் கேற்பப் பல்வேறு பாவகைகளிற் பாடப்பட்டுள்ளது.

இதனைப் பாடியவர் துறைசை மாதவச் சிவஞானயோகிகள் (— 1785) எனும் முனிவராவர்.

தோத்திரப் பண்பும் தத்துவார்த்தச் சிறப்பும் அடியார் பெருமையும் வழிபாட்டின் பயனும் இளசைப் பதிற்றுப்பத்தந்தாதியின் சிறப்பியல் புகளாம்.

இளம்பிளிசைப்பிள்ளை

பத்தாம் அல்லது பதினேராம் நூற்றாண்டிலே தமிழகத்தில் வாழ்ந்த வைணவர்; திராவிட வேதாந்த தேசிகர் எனப்படுபவர்; வங்கி புரத்தாச்சியின் சீடர்; கேசவாசாரியர், சுருடா சாரியர் முதலியோரின் குரு.

குருபரம்பராப்பிரபாவம், விரோதி பரிகாரம் இயற்றியவர்.

இளம்பெருமானடிகள்

பதினேராம் திருமுறையில் இடம் பெறும் சிவபெருமான் திருமும்மணிக்கோவை எனும் பிரபந்தத்தைப் பாடியவர். பதினேராம் திரு முறை ஸ்ரீ ஆறுமுகநாவலரால் முதன் முதலாகச்

சுக்கில வருடம் வைகாசி மாதம் (1869) சென்னையில் வர்த்தமான தரங்கிணீசாகையச்சுக் கூடத்திற் பதிப்பிக்கப்பட்டது.

இளம்பெருவழுதியார்

இவர் திருமாலிருஞ்சோலை மலையில் எழுந் தருளியிருக்கும் திருமால் மீது பாடிய பாட லொன்று பரிபாடலிலே உண்டு. பாண்டியர் மரபினர் என்பதற்கு மேல் யாதும் புலப் படுமாறில்லை.

பெருவழுதி, கடலுண்மாய்ந்த இளம்பெருவழுதி எனும் பெயர்கள் பண்டைச் சான்றோர் பட்டி யலிலுள.

இளமுருகனார், சோ 1908 — 1975

யாழ்ப்பாணம் நவாலி சோமசுந்தரப் புல வரின் சிரேட்ட புதல்வர்; நவாலியூர் சோ. நடராசனின் தமையனார்; பண்டிதை பரமேசுவரியாரின் கணவன்; தமிழ் மரபு பேணு வதிலே கண்ணுங் கருத்துமாக விளங்கிய பண்டிதர்; பண்டிதர்களுள் மணியாகப் போற் றப்பெற்றவர்; வவுனியா பண்டிதர் சு. இராஜ ஐயனார் முதலானோரிடம் தமிழ் கற்றவர்.

திருத்திண்ணபுரச் சுந்தரேசர் புராணம் எனும் ஈழத்துச் சிதம்பர புராணம் பாடியவர்; அது பண்டிதை பரமேசுவரியாரின் உரையுடன் 1972 இலே வெளி வந்தது; உசன்பதித் திருமுருகன் கப்பற் பாட்டும் (1961) பாடியவர்; திருமுரு காற்றுப்படைக்கு விளக்கவுரை கண்டவர்.

அரசியல் சார்பான — தமிழுணர்ச்சி மிக்க — ஆக்கங்களையும் இயற்றியவர்; நாடகாசிரியர்; கண்டன ஆசிரியர்; உலகியல் சார்ந்த நூல் களுக்கும் உரையாசிரியர்.

இளயான் கவிராயர்

கொங்கு நாட்டினைச் சேர்ந்தவர்; அவிநாசிப் புராணம் பாடியவர்.

இளயான்குடிமாறநாயர்

“இளயான்குடிமாறன் அடியார்க்கும் அடியேன்” எனச் சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் போற் றும் (7.39.1) மாறனார் இளயான்குடியிலே வேளாண்மை செய்து வாழ்ந்தவர்; சிவனடி யாரை வரவேற்றுப் பணிந்து திருவழுது செய்விக்கும் பண்பினர்; வறுமை வந்துற்ற போதும் அடியவருக்கு அமுது செய்விக்கும் பணியை இன்னல்தள் மத்தியிலும் விடாது பின்பற்றியவர்.

தவவேடம் பூண்டு இறைவன் மாரிக்கா
லத்து யாமத்திலே விருந்தினகை எழுந்தருளிய
போது மாறனார் பகலிலே விதைத்த நெல்லை
மையிருட்டிலே தடவித் தடவிச் சென்று
கைகளால் கோலி எடுத்து வந்து, விறகுக்காக
வீட்டில் நீட்டிக் கொண்டு நின்ற தடியை
அறுத்து, சோரூக்கிக்கறியும் சமைத்து அடி
யாரைத் திருவமுது செய்விக்க எழுப்பியபோது
சிவபிரான் அம்மையுடன் இடபவாகனனாய்த்
தோன்றி அருள் புரிந்தனன் என்பர் திருத்
தொண்டர் புராணமுடையார்.

இறைசைப்புராணம்

தென்னார்க்காடு மாவட்டம் திருக்கோவலூர்
தாலுகாவில் உள்ள இறைவானறையூர் இன்று
எலவானாகூர் எனவும் இறைசை எனவும் வழங்
கப்படும்.

இறைசையில் எழுந்தருளிய சிவபிரானுக்குத்
திருமயிலைநயினார் சந்திரசேகரன் என்ற புலவர்
புராணம் பாடியுள்ளார். இவர் மெய்கண்ட
சந்தானத்தைச் சேர்ந்தவர்.

இப்புராணத்தினைப் பாடியமைக்காக இவருக்
குச் சகம் 1432 இலே (கி. பி. 1510) தானம்
வழங்கப்பட்ட செய்தி அவ்வூர்க் கோயில்
முதற் பிராகாரம் மேலைச் சுவரிலுள்ள சாசனத்
தாற் பெறப்படும்.

இறைசைப்புராணம் மறைந்துவிட்டது.

திரு இன்னம்பர்

தஞ்சை மாவட்டத்திற் கும்பகோணத்திலி
ருந்து சாமிமலைக்குச் செல்லும் பெருவழி
யிலுள்ள புளியஞ்சேரிக்கு வடக்கே திருப்புறம்
பயம் போகும் வழியில் ஒரு மைல் தொலை
விலுள்ளது இன்னம்பர்.

இங்கு கோயில் கொண்ட சிவபிரானுக்குத்
தான்தோன்றியீசர், எழுத்தறிந்தநாதர் என்றும்
இறைவிக்குக் கொந்தார் பூங்குழல் அம்மை
என்றும் பேர். தீர்த்தம் ஐராவத தீர்த்தம்.

ஞாயிறு, அகத்தியர், ஐராவதம் பூசித்துப்
பேறு பெற்றதலமாம். இத்திருத்தலத்திற்குச்
சம்பந்தர் பாடிய திருப்பதிகம் ஒன்றும் அப்பர்
பாடிய திருப்பதிகம் நான்குமாக ஐந்து திருப்
பதிகமுள் (3.95, 4.72, 4.100, 5.21, 6.89).

இன்னா நாற்பது

இன்னது இன்னது 'இன்னா' என ஒவ்வொரு
வெண்பாவும் கூறலின் இன்னா நாற்பது எனப் பெயர்
பெற்றது. இந்நூலிலே துன்பத்தின் மூலங்கள்

இன்னின்னவை என்று கண்டு தொகுக்கப்பட்
டுள்ளது. ஒவ்வொரு பாடலிலும் நான்கு
'இன்னா'ப் பொருள் கூறப்படும் ஒழுங்கான
அமைப்பினை இன்னா நாற்பதின் காணலாம்.
அமைப்பினைச் செவ்விதாக அமைக்க முற்
பட்டதாற் சிற்சில பொருள் மீண்டும் வருதலைத்
தவிர்க்க முடியவில்லைப் போலும்.

நாற்பது வெண்பாக்களையுடைய இன்னா நாற்
பதின் புறவுறுப்பாக அமையும் கடவுள் வாழ்த்
திலே சிவன், பலராமன், திருமால், முருகன்
ஆகிய நால்வரும் போற்றப்பட்டுள்ளனர்.

இன்னா நாற்பதின் ஆசிரியர் கபிலதேவர்.
ஊனையும் கள்ளையும் இன்னா எனும் ஆசிரியர்
(22, 12, 33) அவற்றை இனியவையாகப்
பாடிய சங்கச் சான்றோராம் கபிலரிலும்
(புறநானூறு 14, 113, 119) வேருவார்.
மேலும் அந்தணரை இழித்துரைப்பன போன்ற
செய்திகளைக் கூறும் இன்னா நாற்பதின் ஆசிரி
யர் (1, 2, 21) 'யானே பரிசிலன் மன்னு
மந்தணன்' (புறநானூறு 200) என்று பெருமைப்
பட்டிருக்கமாட்டார்.

'பிறப்பொக்கும் எல்லாவுயிர்க்கும்' என்ற
அடிப்படையிலே சாதி வேற்றுமையை வன்மை
யாகக் கண்டித்த கபிலரகவலாசிரியர் குடிப்
பிறப்பால் உயர்வு தாழ்வுண்டென்று ஒத்துக்
கொள்ளமாட்டார் (இன்னாநாற்பது, 19). தீவிர
மான சிவபக்தியைப் புலப்படுத்தும் கபிலதேவ
நாயனார் (சிவபெருமான் திருவிரட்டைமணி
மாலே, 35) நால்வருக்குத் துதிபாடுதல் பொருத்
தமாக இல்லை.

இன்னா நாற்பதின் காலத்தினைத் துணித
லரிது. ஆயினும் அது மூவேந்தர் காலத்தினை
அடுத்துத் தோன்றியது என்று கருத இடமுண்டு.

இன்னா நாற்பதிற்குப் பழையவுரை உண்டு.
கா. ரா. கோவிந்தராசமுதலியார், ந. மு.
வேங்கடசாமி நாட்டார் போன்றோர் புத்துரை
யெழுதிப் பதிப்பித்துள்ளனர். 1944 இலே எஸ்.
வையாபுரிப்பிள்ளை பழையவுரையுடன் மூலத்
தினைப் பரிசோதித்துப் பதிப்பித்துள்ளார்.

இனியவை நாற்பது

இன்னது இன்னது 'இனிது' என்று ஒவ்
வொரு செய்யுளிலும் கூறப்படுவதால் 'இனி
யவை நாற்பது' எனப் பெயர் பெறுகின்றது. இந்
நூல் இனியா நாற்பது. இனியது நாற் பது, இனிது
நாற்பது என்ற பெயர்களிலும் அச்சிடப் பெற்றுள்
ளது. இன்பத்திற்கு மூலங்கள் இன்னின்னவை என்று

தொகுத்துக் கூறப்பட்டுள்ளது; மூன்று 'இனிது' பெரும்பான்மையான பாடல்களின் கூறப்படுகின்றது. நான்கு பாடலில் மட்டும் நான்கு 'இனிது' கூறப்படுகின்றன.

சிறிசில பொருள்கள் மீண்டும் கூறப்படுதல் நோக்கத்தக்கது.

நாற்பது வெண்பாவுடைய இனியவை நாற்பதின் புறவுறுப்பான கடவுள் வாழ்த்திற் சிவன், திருமால், பிரமா துதிக்கப்படுகின்றனர்.

இதனைப் பாடியவர் மதுரைத் தமிழாசிரியர் மகனார் பூதஞ்சேந்தனார்; அவர் காலம் துணிதற்கரிது.

இனியவை நாற்பது பொருளமைப்பிலே திரிசுகுத்தையும் நூலமைப்பில் இன்னு நாற்பதையும் ஒத்ததாகக் காணப்படுகின்றது.

இதற்குப் பழையவுரையுண்டு. அதனை ரா. ராகவையங்கார், எஸ். வையாபுரிப்பிள்ளை (1949) முதலியோர் பதிப்பித்துள்ளனர். முகவை இ. இராமானுசுக்கவிராயர், இராயவேலூர் ஆறுமுகமுதலியார் (1863), வா. மகாதேவமுதலியார் (1922), கா. ரா கோவிந்தராசமுதலியார் (1926) முதலியோர் புத்துரை எழுதியுள்ளனர். தி. ச. ஆறுமுகநயினார் 1904 இலே மூலப் பதிப்பொன்றினை வெளியிட்டனர். எஸ். வையாபுரிப்பிள்ளையின் பதிப்பு மூலத்தினைப் பரிசோதித்த பதிப்பாகும்.

¶

திரு சங்கோய்மலை

திரு விங்கநாதமலை எனத் தற்போது வழங்கும் சங்கோய்மலை திருச்சி மாவட்டத்திலுள்ளது. திருச்சி ஈரோடு இருப்புப் பாதையில் குழித்தலை இருப்பு நிலையத்தில் இறங்கி வடக்கே அகண்ட காவிரியைத் தாண்டினால் சங்கோய்மலை அடையலாம். அகத்தியர் ஈயுருவாய்ப் பூசித்துப் பேறு பெற்றதால் சங்கோய்மலை எனப் பெயர் வந்தது என்பர். திருக்கோயில் சிறிய குன்றிலே அமைந்துள்ளது.

திருவிங்கோய்மலையில் கோயில் கொண்ட சிவபிரானுக்கு மரகதாசலர் என்றும் அம்மைக்கு மரகதவல்லியென்றும் பெயர். தீர்த்தம் அமிர்த தீர்த்தம்.

திருஞானசம்பந்தப் பெருமான் பாடிய திருப்பதிகம் ஒன்று இத் திருத்தலத்திற்குண்டு (1.70). நக்கிரதேவர் பாடிய திருவிங்கோய்மலை எழுபது என்ற பிரபந்தமுண்டு. மாரியப்பிள்ளை என்பவர் பாடிய திருவிங்கோய்மலை மரகதாசலவிசர் பதிகத்தின் மு. ரா. சுந்தசாமிக்கவிராயர் பதிப்பித்துள்ளார்.

திருசங்கோய்மலை எழுபது

திருச்சி -- ஈரோடு இருப்புப் பாதையிலுள்ள குழித்தலை நிலையத்திற்கு வடக்கே காவிரிக்கு அப்பால் உள்ளது சங்கோய்மலை எனும் திருத்தலம். இப்போது திருவிங்கநாதமலை என மருவி வழங்குகின்றது. அகத்தியர் ஈ உருவமெடுத்துப்

பூசித்துப் பேறு பெற்றமையால் இப் பெயர் வந்ததென்பர். திருக்கோயில் சிறு குன்றிலே அமைந்துள்ளது.

சங்கோய்மலையில் உறையும் சிவபிரானுக்கு மரகதாசலர் என்ற திருநாமமுண்டு. மரகதாசலர் மீது பாடப் பெற்ற பிரபந்தமே திரு சங்கோய்மலையெழுபதாகும்.

இதனைப் பாடியவர் நக்கிரதேவர். இவர் காலம் தெளிவாகவில்லை. நம்பியாண்டார்நம்பிக்கு முற்பட்டவர் என்பது தெளிவு. நம்பியாண்டார் நம்பி காலம் ஒன்பதாம் அல்லது பத்தாம் நூற்றாண்டாகும்.

முதலாம் பாடல் நீங்கலாக இப்பிரபந்தம் சங்கோய்மலையின் இயற்கைக் காட்சிகளை வருணித்து அம்மலைக்கு உரியவன் சிவன் என்ற அமைப்பினையுடையது. இயற்கைக் காட்சிகளை மிகவும் அநுபவித்து, அவற்றின் இயக்கத்திலே இறைவன் திருவருளைக் கண்டு போன்றுகொள்.

இப்பிரபந்தம் பதினேராம் திருமுறையில் இடம் பெறுவதாகும். பதினேராம் திருமுறை முதன்முதலாக 1869 இலே யாழ்ப்பாணம் ஸ்ரீ ஆறுமுகநாவலராற் சென்னையிற் பதிப்பிக்கப்பட்டது.

இப்பதிப்பிலும் பின் வந்த பதிப்புகளிலும் பதின்மூன்று முழுப் பாடல்கள் இடம் பெறவில்லை; இரு பாடல் குறையாகவே இடம்

பெற்றன. மு. அருணாசலம் செப்பறை மடத்தின் ஏட்டின் உதவியுடன் அவற்றைச் சில ஆண்டுகளின் முன் வெளிப்படுத்தினார்.

ஈச்சுர நிச்சயம்

மானுடவிவேகம் காலத்துக்குக் காலம், தேயத்துக்குத் தேயம் அருகியும் பெருகியும் பல நெறிப்பட்டு வருகின்றது. மானிடத் தொகுதியுட் பலர் கடவுளுண்மையை விசுவசித்து அவ்விசுவாசத்தின் வழியே ஒழுகி வருகின்றனர். இந்த விசுவாசத்தின் மீது ஆட்சேபம் ஒரு நெறிப்படாது காலதேய பேதங்களுக்கு இயையப் பலநெறிப்பட்டு வருவதால் உலகுக்குப்பல பெருங்கேடுகள் விளைவதற்கு ஏதுவாயின. தற்காலத்தே மலிந்துள்ள உலகியல் நாட்டமும் உலகியல் சாத்திர விருத்தியும் பதியுண்மை விசுவாசத்தைப்பாதித்துள்ளன. பௌதிகவாத (MATERIALISM) விருத்தியும் செல்வாக்கும் நாத்திகத்திற்கு இட்டுச் சென்றுள்ளன. சார்ள்ஸ் பிறட்டலோ (CHARLES BRADLAUGH) போன்றவர் அதன் சிறந்த பிரகாசகராக விளங்கியுள்ளனர். இச் சூழலிலே எழுந்ததுதான் ஈச்சுர நிச்சயம் எனும் அரிய நூல்.

ஈச்சுர நிச்சயம் இயற்றியவர் யாழ்ப்பாணம் கொக்குவில் குகதாசா ச. சபாரத்தின முதலியார் (1858 — 1922); அரசாங்க இலிசிதராக ஆரம்பித்துக் கச்சேரி முதலியாராக உயர்ந்து குணை பிசுக்கால் அதிகாரியாக ஓய்வு பெற்றவர்; இராசவாசல் முதலியார் என்ற உயர்ந்த கௌரவப்பட்டமும் பெற்றவர்; சித்தாந்த மாநாடுகளில் இத்தியானிலும் இலங்கையிலும் மதித்துத் தலைமை யாசனம் அளிக்கப் பெற்றவர்; உதயபானு, இந்துசாதனம் என்னும் பத்திரிகைகளுக்கு அரிய சமயவிடயதானம் செய்தவர்; தல சம்பந்தமான பிரபந்தங்களும் பாடியவர்; சீவான்ம பேதம், ESSENTIALS OF HINDUISM முதலிய சமய ஆய்வுகளையும் எழுதியவர்.

ஈச்சுர நிச்சயத்திற்கு மறுதலையாயுள்ள மதங்கள் பூர்வத்துள்ள உலோகாயதம், நீரிச்சுர சாங்கிதம், பௌத்தம் முதலியனவும், காலத்தனவாகிய பௌதிக வாதம், சந்தேவகாதம், நிர்ச்சுரவாதம், மித்தியாவாதம் முதலியனவுமாகும். இவற்றின் கண்ணே ஈச்சுரவுண்மைக்கு விரோதமாகவுள்ள துறைகளை எடுத்துக் கண்டித்துச் சுபட்சத்தைத் தாபிப்பது ஈச்சுர நிச்சயம் எனும் நூல். தர்க்க முறையிலும் சுருதி முறையிலும் விவரமாக, நல்ல தமிழ் வசன நடையில் இது அமைந்துள்ளது.

ஈச்சுர நிச்சயம் பொதுவியல், சிறப்பியல் என இரு இயல்களாகப் பகுக்கப்பட்டுள்ளது. பொதுவியலுக்கு இரு சூத்திரமும் சிறப்பியலுக்கு

மூன்று சூத்திரமுக ஐந்து சூத்திரம் அமைக்கப்பட்டுள்ளன. கடவுள் உண்டென்ற உலக வழக்கைக் கைக்கொண்டு ஒழுக வேண்டிய கடப்பாடுடைமை, கடவுள் இல்லை என்பதிலும் உண்டெனக் கொள்வதே யுத்திக் கிசைந்தமை, கடவுளுண்மை நையாயிக தர்மத்துக்கு இனிது அமைவுடைத்தாய் அதனால் தாபிக்கப்படுதல், கடவுளுண்மை சந்தேக விபரீதமற நாட்டப்படல், கடவுளுண்மைக்கு மறுதலையான ஆட்சேப சமாதானம் என்பன இதனுள் அடங்குவன.

இந்நூல் 1896 இலே ஆசிரியரால் அச்சிடுவிக் கப்பெற்றது. திருமயிலை சே. வெ. ஜம் புலிங்கம்பிள்ளை 1954 இலே சென்னையில் மறுபதிப்புச் செய்தனர். இப்பதிப்பிலே ஆசிரியரின் 'பிரபஞ்ச விசாரம்' எனும் நூலிலிருந்து ஒரு பகுதி அநுபந்தமாகச் சேர்க்கப்பட்டுள்ளது.

குகதாசர் சபாரத்தின முதலியார் ஈச்சுர நிச்சயத்தின் இரண்டாம் பாகமாக 1918 இலே பிரபஞ்ச விசாரம் என்ற நூலை எழுதிச் சென்னையிற் பதிப்பித்தார். இந்நூலிலே சைவ சித்தாந்தமே சற்சமயமென்று நாட்டப்பட்டுள்ளது.

ஈசான தேசிகர்

இராயவேலூர் கந்தப்பஞானதேசிகர் பார்க்கவும்.

ஈசானதேசிகர்

திருநெல்வேலி சுவாமிநாததேசிகர் பார்க்கவும்.

ஈசுரமூர்த்தியாபிள்ளை, மு. பொ. 1861—1940

தமிழ்நாடு திருநெல்வேலி முந்நீர்ப்பள்ளத்திற் பிறந்தவர்; பொன்னம்பலபிள்ளையின் புதல்வர்; தமிழ், ஆங்கிலம், சங்கதம் கற்றவர்; தமிழாசிரியராகப் பல ஊர்களிலே பணி செய்தவர்; 'மாணவர் போதம்' எனும் சஞ்சிகையைத் தூத்துக்குடியில் நடத்தியவர்.

அகராதிமாலை, சதுர்வேத இயல்முறை, பிரம சபையின் சுருத்து, சிவபரத்துவநிச்சயம் முதலிய நூல்களை இயற்றியவர்.

ஈசோபநிடதம்

'சலாவாஸ்யம்' எனும் ஆதித்தொடரால் சலாவாஸ்யம், ஈசோபநிடதம் என்ற பெயர் பெறுவது இவ்வுபநிடதம். இதற்குச் சங்கிதோபநிடதம் என்றும் பெயருண்டு. முக்திகா உபநிடதம் தரும் 108 உபநிடதப் பட்டியலிலே முதலாவதாக வைக்கப்பட்டது இதுவாகும்.

யசர்வேதத்தின் ஐந்தாம் பிரிவான சக்கில யசர் வேதமாகிய வாஜச நேயி சங்கிதையின் நாற்பதாம் அத்தியாயத்தில் உள்ளது ஈசோ பதிடதம்.

இது அளவிலே மிகவும் சிறிய உபநிடதம்; பதினாட்டுச் சிறிய பாடல்களை உடையது. ஆயினும் முக்கியமான விடயங்களைப் பொரு ளாக உடையது. ஞானமார்க்கம், கருமமார்க்க மும், ஆத்மாவின் முரணிய இயல்பு, பற்றற்ற துறவியின் இயல்பு என்பவவற்றின் தன்மை களைப்பற்றிப் பேசுகின்றது. உண்மையான ஞானத்திற்கு அமானுஷ்ய அறிவோ அல்லது இயற்கை அறிவோ மட்டும் போதாது என்று இவ்வுபநிடதம் குறிப்பிடுகின்றது.

ஈடு

நம்மாழ்வார் பாடிய திருவாய் மொழிக்கு வடக்குத் திருவிதிப்பிள்ளை எழுதிய உரை பொதுவாக ஈடு என்று வழங்கப் பெறும்.

இவ்வுரை ஈடு எனப் பெயர் பெற்றதற்குச் சில காரணங்கள் கூறப்பட்டுள்ளன. திருவாய் மொழி ஈடு பாட்டினால் எழுந்த உரையாதலின் ஈடு எனப்பட்டது என்பர் சிலர். ஸ்ரீ பாஷ யத்திற்கு எழுந்த சுருத பிரகாசிகை எனும் சங்கத வியாக்கியானம் போன்று 36.000 கிரந்தமுளதாற் சுருதப் பிரகாசிகைக்கு ஈடா னது எனும் பொருளிலே இவ்வியாக்கியானம் ஈடு எனப் பட்டதென்பர் சிலர். சுயமான முயற்சியின்றி முன்னைய ஆசாரியர்களின் உபந் நியாசங்களைப் பதிவு செய்தது போன்று இட்டு வைத்திருப்பதால் ஈடெனப்பட்டது என் பர் வேறு சிலர்.

வடக்குத் திருவிதிப்பிள்ளை திருவிருத்தத்திற் குக் கண்ட உரையும் ஈடென அழைக்கப் பெற்ற போதும் அம்மரபு போற்றப்படுவ தாகக் கூறுவதற்கில்லை.

ஸ்ரீ கிருஷ்ணபாதன், திராவிட வேதாந்த தேசிகர் எனவும் அழைக்கப் பெறும் வடக்குத் திருவிதிப்பிள்ளை ஸ்ரீ ரங்கத்திலே பிறந்து, நடா தூரம்மாள், நம்பிள்ளை எனும் ஆசாரியர் களின் சீடராக விளங்கியவர். இவர் காலம் 1217 — 1312 என்பர்.

வடக்குத்திருவிதிப்பிள்ளை எழுதிய ஈடு, முப் பத்தாராயிரப்படி எனவும் வழங்கப் பெறும். முப்பத்தாராயிரம் கிரந்தம் உள்ளதால் அவ்வாறு அழைக்கப் பெறுவது. ஒற்று நீக்கி 32 எழுத் துகளைடையது ஒரு கிரந்தமாகும்.

சங்கதத்தில் எழுந்த ஆரியவேதம் போன்று திருவாய்மொழி திராவிட வேதமாதலின் அங் குள்ளவாறு கிரந்தம் எண்ணும் மரபு தோன் றியது. திருக்குருகைப் பிரான்பிள்ளை முதன் முதலாக விஷ்ணு புராணத்தினைப் போன்று ஆராயிரம் கிரந்தத்தில் திருவாய் மொழிக்கு ஆராயிரப்படி எனமுரை எழுதினார். அவர் பன்விரண்டாம் தூற்றூண்டின் பிற்கூறிலே அவ தரித்தவர். நஞ்ஜீயர் திருவாய் மொழிக்குச் சொன்ன உரையை நம்பிள்ளை (1207 — 1312) ஒன்பதினாயிரப்படி என எழுதினார். நஞ்ஜீயர், நம்பிள்ளையின் சீடர் பெரியவாச்சான் பிள்ளையும் நடா தூரம்மாள், நம்பிள்ளையின் சீடர் வடக்குத் திருவிதிப்பிள்ளையும் சம காலத்தவர்; வியாக் கியான சக்ரவர்த்தி பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவாய் மொழிக்கு எழுதிய உரை, இருபத்து நாலாயிரப்படி என வழங்கப் பெறும். பெரிய வாச்சான்பிள்ளையின் சீடர் வாதிசேசரி அழகிய மணவாளப் பெருமாள் ஜீயர் திருவாய்மொழிக்கு எழுதிய உரை, பன்வீராயிரப்படி என அழைக் கப்பெறும்.

ஆராயிரப்படியிலே திருக்குருகைப் பிரான் பிள்ளவின் மணிப்பிரவாள நடை ஒரு பாடலில் நான்கு வட சொல்லுக்கு இரண்டு தமிழ்ச்சொல் என்ற வீதத்தில் அமைந்ததாகத் தெரிகிறது. மேலும் விளைகவிலன்றி ஏனைய வடிவங்களிலே சங்கத விகுதிகளையும் அவர் போற்றியுள்ளார். நஞ்ஜீயரின் மணிப்பிரவாள நடை ஒரு பாடலில் மூன்று வட சொல்லுக்கு ஐந்து தமிழ்ச் சொல் என்ற வீதாசாரத்தைப் பெறுவதோடு வட சொல் விகுதிகளையும் தவிர்ப் பதாகக் காணப்படுகின்றது. பெரியவாச்சான் பிள்ளையும் வடக்குத் திருவிதிப்பிள்ளையும் ஒரு வட சொல்லுக்கு இரு தமிழ்ச்சொல் எனும் வீதத்திலே மணிப்பிரவாள நடையைப் பின் பற்றுகின்றனர்.

வடக்குத் திருவிதிப்பிள்ளை ஈட்டிலே பட்டர், நஞ்ஜீயர், நம்பிள்ளை என்போர் உபந்நியாசங் களில் இடம் பெற்ற சிறப்புகளைப் பேணிப் போற்றியிருப்பதைப் காணலாம். மேலும் பேச்சு மொழியைப் பல இடங்களிலே பொருத்த யாகப்பயன்படுத்தும் தன்மையையும் காண லாம். இலக்கிய அழகையும் பண்டைய தமிழ் இலக்கிய பாரம்பரியத்தையும் பேணும் தோக் கையும் அவதானிக்க முடியும். திருவாய் மொழிக்கெழுந்த பழைய மணிப்பிரவாள உரை களில் இதுவே நீண்டதாரும் என்பது குறிப் பிடத்தக்கது.

வித்துவான் பு. ரா. புருஷோத்தம நாயுடு (1901 —) ஈட்டின் தமிழாக்கத்தைப் பத்துப் பாகமாகத் தந்துள்ளார் (1952 — 1959).

ஈழத்துச் சிதம்பர புராணம்

ஈழநாட்டின் வடபாலுள்ள யாழ்ப்பாணக் குடாநாட்டிற் காரைநகர் என இன்று வழங்கும் காரைதீவிலே திண்ணபுரம் எனும் பிரிவினாள்ள சுந்தரேசர் திருப்பதி, ஈழத்துச் சிதம்பரம் என்று பிரபலியம் பெற்ற திருத்தலமாகும்.

ஈழத்துச் சிதம்பரத்திற் கோயில் கொண்டருளிய சுந்தரேசராம் சிவபிரான்மீது பாடப்பட்டதே திருத்திண்ணபுரச் சுந்தரேசர் புராணம் என்னும் ஈழத்துச் சிதம்பரபுராணம். இதனுள் பாயிரச் சருக்கம் முதல் விழாவயர் சருக்கம் ஈடுகவுள்ள பத்துச் சருக்கங்களிலே 806 பாடல்கள் இடம்பெறுகின்றன.

ஈழத்துச் சிதம்பர புராணத்தைப் பாடியவர் நவாமி பண்டிதர் சோ. இளமுருகனார் (1908 — 1975). சைவ மரபையும் தமிழ் மரபையும் பேணுவதிலே மிகுந்த அக்கறை காட்டிய பண்டிதர் இளமுருகனாரின் பல்வேறு ஆக்கங்களிலே தின்று நினைத்துப் பெருமை தரக்கூடியது ஈழத்துச் சிதம்பர புராணமாகும்.

சுந்தரேசர் திருக்கோயில் தோன்றிய முறைமையும், இறைவன் திருவருள் பாலித்த திருப்பணிக்குக் கருவியாயிருந்து அப்பணிக்கே வாழ்நாளே அருப்பணித்த அடியார்களது வரலாறுகளையும், அவர்களுடைய பரம்பரையினரின் வரலாறுகளையும், இறைவனை அருச்சித்த அந்தணர் பரம்பரைச் சரிதங்களையும், அறநெறிக் காவலராகும் அருச்சகர்களும் வரலாறுகளையும் மையமாக வைத்து இப்புராணம் இயற்றப்பட்டுள்ளது. ஐதீகமான பௌராணிக கதைகள் காண்க்பெறாத திருத்தலங்களின் புராணங்கள் எவ்வாறு அமையலாம் என்பதற்கு இப்புராணம் ஒருவழிகாட்டி போலத் தோன்றுகின்றது.

புராண காவியங்களின் அமைப்பினைப் போற்றிச் சிறந்த செய்யுள் நடையிலே சுற்பனை நயம் மிளிர் ஆசிரியர் புராணத்தி இயற்றியுள்ளார். சைவ சித்தாந்தக் கருத்துகள் பொருத்தமான இடங்களில் இடம் பெறுதல் குறிப்பிடத்தக்கது. மொழிபெயர்ப்பாக அமையாத இப்புராணத்திலே இறைபத்தி ஊட்டும் சுவைமிக்க பாடல்கள் மலிந்துள்ளன.

ஈழத்துச் சிதம்பர தேவத்தானத்தார் விரோதிசிறுது வருடம் மார்கழி மாதம் (1972) ஈழத்துச் சிதம்பர புராணத்தைப் பதிப்பித்தனர்.

இப்பதிப்பிலே பண்டிதரவர்களின் பாரியார் பண்டிதை பரமேசுவரியார் புராணத்திற்கு இயற்றிய உரையும் இணைக்கப்பட்டுள்ளமை நோக்கத்தக்கது.

ஈழத்துச் சிதம்பரம்

யாழ்ப்பாண மாவட்டத்திலே யாழ்ப்பாண நகருக்கு வடமேற்கே பத்து மைல் தொலைவினாள்ளது காரைதீவு என முன்னர் வழங்கிய காரைநகர். காரைநகரிலே திண்ணபுரம் பிரிவினா அமைந்த ஸ்ரீ சுந்தரேஸ்வரர் திருக்கோயில் ஆகிய சிவன்கோயில், ஈழத்துச் சிதம்பரம் என்று சிறப்பிக்கப்படுவதாகும். சிதம்பரத்திலே நடைபெறுவது போன்றே பெரும்பாலும் உற்சவங்கள் திண்ணபுரம் சிவன்கோயிலில் நடைபெறுவதால் அது ஈழத்துச் சிதம்பரம் என அழைக்கப்பட்டு வருகின்றது. இது பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் இடைப்பகுதியிலே அமைக்கப்பட்டது.

ஈழத்துச் சிதம்பரத்தில் எழுந்தருளியுள்ள சிவபிரானுக்கு சுந்தரேஸ்வரர் என்றும் அம்பிகைக்குச் செளந்தரரம்பிகை என்றும் பேர். இங்கு எழுந்தருளியுள்ள ஐயனார் பழமையுய் சுறப்பும் யக்க முர்த்தியாவர். ஐயனார் கோயிலை அமைப்பதுலே முன்னின்ற அம்பலனி முருகா என்ற பக்தரே பின்பு சிவன் கோயிலை அமைப்பதிலும் முன்னின்றவர். கர்ப்பக்கிருகத்தில் எழுந்தருளியுள்ள சிவலிங்க முர்த்திக்குப் பரிவார தெய்வங்களாக அம்பாள், நடேசர், சந்திரசேகரர், சோமாஸ்கந்தர், விநாயகர், சுப்பிரமணியர், சண்டேஸ்வரர், சமயகுரவர் என்போர் எழுந்தருளியுள்ளனர்.

நித்தியபூசைகள் ஒழுங்காக நடைபெறும் இத்திருக்கோயிலில் நடைபெறும் உற்சவங்களிலே யிகப் பிரசித்தி பெற்றது திருவெம்பாவை உற்சவமாகும். நடராஜர் இரதாரோகணமும் ஆர்த்திராபிஷேகமும் குறிப்பிடத்தக்கவை. அபிஷேகத்தன்று மாலையில் திருஆடல் நடைபெறும். பங்குனி உத்தரத்தில் நிறைவடையும் படி சிவபெருமான் திருவிழா பத்துத் தினங்களும் ஆடிப்பூரத்தில் நிறைவடையும் படி அம்பாள் திருவிழா பத்துத்தினங்களும் நடைபெறுவன. தைப்பூசம், மாசிமகம், ஆவணிசுதூர்த்தி, நவராத்திரி, கார்த்திகைத் தீபம் என்பனவும் விசேடமாக இங்கு போற்றப்படுகின்றன.

ஈழத்துச் சிதம்பரபுராணம் பண்டிதர் சோ. இளமுருகனார் பாடியது. காரைநகர் மு. கார்த்திகேய ஐயர் திண்ணபுர வந்தாடியும் காரைநகர் த. நாகமுத்துப்புலவர் சுந்தரேசர் திருப்பதிகமும் திருவூஞ்சலும் காரைநகர் ச. பஞ்சாஷரக்குருக்கள் திண்ணபுர வெண்பாவும் பாடியுள்ளனர்.

ஈழமண்டலத் திருத்தல தேவாரமும் திருப்புகழும்

ஈழநாட்டின் திருத்தலங்களாகிய திரிகோணமலை, திருக்கேதீச்சுரம், கதிர்காமம் என்பன மீது திருஞானசம்பந்த மூர்த்தினாயனார், சுந்தரமூர்த்தினாயனார், அருணகிரிநாதர் பாடிய திருப்பாடல்களைத் தொகுத்துத் தருவது ஈழமண்டலத்திருத்தல தேவாரமும் திருப்புகழும் எனும் நூல்.

இத் தொகுப்பிலே கோணேசப் பெருமான் மீது சம்பந்தர் பாடிய திருப்பதிகமும், கேதீச்சுரப் பெருமான் மீது சம்பந்தரும் சுந்தரரும் பாடிய இரு திருப்பதிகங்களும் திரிகோணமலை, கதிர்காமம் எனும் திருத்தலங்கள் மீது அருணகிரிநாதர் பாடிய 30 திருப்பாடல்களும் தொகுக்கப்பட்டுள்ளன.

இத்தொகுப்பினைத் திரிகோணமலை த. கனகசுந்தரம்பிள்ளை (1863 — 1922) சென்னையிலே 1910 இலே அச்சிட்டார். ஈழகேசரி நா. பொன்னையா (1892 — 1951) இத் தொகுப்பினை ஸ்ரீ முக வருடம் மாசி மாதம் (1934) மறுபிரசுரம் செய்தனர். இம்மறுபிரசுரத்திலே அருணகிரிநாதர் யாழ்ப்பாணத்து நல்லூர், சுந்தவனம் பற்றிப் பாடிய திருப்புகழ் பாடல்கள் இரண்டு புதிதாக இடம்பெறுகின்றன.

ஈஸ்வரமுனிகள்

பத்தாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியிலும் பதினேராம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியிலும் தமிழ்நாட்டில் வாழ்ந்தவர்; ஸ்ரீ நாதமுனிகளின் புதல்வர்; ஸ்ரீ ஆளவந்தாரின் தந்தை; நம்மாழ்வாரின் திருவாய் மொழிக்குத் தனியன் ஒன்று பாடியுள்ளார்.

+

+

வெளியீடு
இந்து சமய, இந்து கலாசார அலுவல்கள் திணைக்களம்

கொழும்பு 2
இலங்கை

1990